

Quay lại mỉm cười bắt đầu JQ

FB.COM/REVIEWNCONTINH0105

Mục lục

- [Chương 1: Đôi Tay Thật Là Xinh Đẹp](#)
- [Chương 2: Giỏi Châm Chọc Chính Là Châm Chọc](#)
- [Chương 3: Sư Huynh Ngược Ta Trăm Ngàn Lần](#)
- [Chương 4: Thiên Long Bát Bộ Và Tứ Đại Bối Lạc](#)
- [Chương 5: Người Quen Dễ Nói Chuyện](#)
- [Chương 6: Bệnh Viện Không Tiện Nói Ra](#)
- [Chương 7: Rối Rắm](#)
- [Chương 8: Bùa Bình An](#)
- [Chương 9: Gặp Mạnh Lại Yếu](#)
- [Chương 10: Đại Thần Bị Chết Vắn](#)
- [Chương 11: Tiếp Tục Đùa Giỡn](#)
- [Chương 12: Uống Nhiều Nước](#)
- [Chương 13: Cho Dù Gặp Lại Cũng Như Chưa Từng Quen Biết](#)
- [Chương 14: Lăn Đầu Gặp Gỡ Bà Tiêu](#)
- [Chương 15: Người Tuổi Mùi Sinh Tháng 12](#)
- [Chương 16: Bỏ Chạy](#)
- [Chương 17: Đêm Giao Thừa](#)
- [Chương 18: Đón Giao Thừa](#)
- [Chương 19: Thiết Diện Vô Tư Bao Thanh Lâu](#)
- [Chương 20: Sóng Gió Trên Sân Bóng](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22: Nhường](#)
- [Chương 23: Bàn Tay Nào?](#)
- [Chương 24: Không Bắt Đầu Sẽ Không Đau Khổ](#)
- [Chương 25: Hóa Ra Đã Biết Từ Rất Lâu](#)
- [Chương 26: Khắc Dấu](#)
- [Chương 27: Gặp Tùy Cảnh Nghêu](#)
- [Chương 28: Vận Mệnh Thật Là Kỳ Diệu](#)
- [Chương 29: Không Có Bệnh](#)

Chương 30: Tin Đồn

Chương 31: Đây Là Con Gái Tôi Tùy Ưc

Chương 32: Thiên Kim Đại Tiểu Thư

Chương 33: Mùa Xuân Của Hà Ca

Chương 34: Món Quà Mừng Năm Mới

Chương 35: Anh Rất Nhớ Em

Chương 36: Anh Yêu Em

Chương 37: A Ưc, Anh Nhớ Em....

Chương 38: Nỗi Bất An Của Tùy Ưc

Chương 39: Ra Mắt Mẹ Vợ

Chương 40: Thử Thách

Chương 41: Thông Qua

Chương 42: Mẹ Chưa Từng Hối Hận Vì Đã Lấy Ông Ấy

Chương 43: Ngọt Ngào

Chương 44: Quay Lại Mím Cười, Bắt Đầu Jq

Chương 45: Đại Thần Xuất Chiêu

Chương 46: Anh Ấy Là Bạn Trai Tớ

Chương 47: Thưa Chuyện Với Cha Mẹ Tiêu

Chương 48: Nhớ

Chương 49: Em Sai Rồi

Chương 50: Tam Bảo "Đông Y"

Chương 51: Mẹ Tiêu, Tiêu Từ Yên

Chương 52: Chị Dâu

Chương 53: Bất Ngờ

Chương 54: Hiểu Lầm

Chương 55: Giận Dỗi

Chương 56: Xin Lỗi

Chương 57: Làm Lành

Chương 58: Nhận Lỗi Với Ông Nội

Chương 59: Nhậm Chức

Chương 60

Chương 61

Chương 62: Ốm

Chương 63: Vì Ở Đây Có Tùy Ưc

Chương 64: Hoa Mai

Chương 65: Yêu Em Đã 14 Năm (Kết Thúc)

Chương 66: Gặp Gỡ Bạn Bè

Chương 67

Chương 68: Sườn Xám

Chương 69: Đau Dạ Dày

Chương 70: Uy Nghiêm Của Mẹ Tiêu

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74: Đại Kết Cục

Chương 75: Ngoại Truyện 1: Tam Bảo

Chương 76: Ngoại Truyện 2

Chương 77: Ngoại Truyện 3

Chương 78: Ngoại Truyện 4

Chương 79: Ngoại Truyện 5

Chương 80: Ngoại Truyện 6

Chương 81: Ngoại Truyện 7-8

Chương 82: Ngoại Truyện 9-10

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đôi Tay Thật Là Xinh Đẹp

Tùy Ưc ở cổng trường học lôi kéo túi đồ cùng rất nhiều sinh viên mới vào trường báo danh. Ngắc đầu đưa cánh tay lên che trán nhìn ánh mặt trời chói chang ,trong nháy mắt thấy lóa cả mặt, lúc đó cô thản nhiên thở ra một hơi.

Cơn tức này còn chưa xả hết, liền bị người khác ngăn lại không cho cô cơ hội nói như thế nào thì đã nói một tràng “ là sinh viên mới sao? Em tới báo danh một mình ? Học muội, xin chào, anh là học trưởng của em, nếu em có vấn đề gì có thể trực tiếp hỏi anh, em.....”

Hắn còn chưa nói hết câu đã thấy cô bé trước mắt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, mặt mày cong cong dịu dàng đến kì lạ, trong lòng không khỏi than thở một hơi, hôm nay hẳn thật may mắn, được gặp gỡ một mỹ nữ mag cô lại đến nhập học một mình.

Chỉ là hắn phát hiện tầm mắt cô bé lướt qua hắn nhìn tới sau lưng .

Tùy Ưc sờ dĩ cười là vì nhìn thấy bạn thân Tam Bảo của mình đang chạy nhanh về phía mình từ nơi cách xa 50m..

Cha Tam Bảo họ Nhâm, mẹ họ Thân, cha mẹ cô vì cho đơn giản nên đặt tên cô là Nhâm Thân, nghe nói mọi người khi nghe thấy tên cô bạn đều hỏi ngược lại một câu:

Nhâm sâm? Nhâm sâm ,lông chồn, sừng hươu? Tam bảo của Đông Bắc? (Ba vật quý Đông Bắc)

Vì vậy cái tên Tam Bảo ra đời.

Tam Bảo chạy đến gần chỗ nam sinh này, chống nạnh hung thần ác bá hỏi “Cái gì mà học muội! là học tử, cậu học năm thứ hai phải không? Cậu học khoa gì? Ngành gì? Họ gì? Tên gì?”.

Chàng trai lộ vẻ mặt ngây ngô, nhìn vẻ mặt hung hãn của Tam Bảo, lại nhìn xem vẻ mặt muốn cười mà không cười được của Tùy Ưc , chạy trốn chết.

Tam Bảo nhìn bóng lưng hảnh khinh bỏ mấy giây rồi quay mới quay đầu lại, mặt lấy lòng nhận lấy túi đồ trong tay Tùy Ưc hỏi: “ A Ưc có mang thức ngon mẹ cậu nấu cho tớ hay không?”.

Tùy Ưc quay đầu lại cười nói, “ Có mang theo, hôm qua cậu gọi cho tớ ba cuộc điện thoại để nhắc, tớ có thể không mang theo sao?”.

Hai người cười ha hả ,vừa mới đi được mấy bước , đã có người từ phía sau gọi cô.

Vừa quay đầu lại thì thấy nam sinh đó đã đến gần.

Lâm Thần thân mật vỗ vai của cô, “ Đã trở lại ?, một kỳ nghỉ hè không gặp hình như cao hơn rồi!”.

Tùy Ưc khẽ mỉm cười, ánh mắt trong suốt nhìn Lâm Thần, cô và Lâm Thần bởi vì hai nhà quen biết từ nhỏ, mặc dù Lâm thần lớn hơn cô 2 tuổi , nhưng quan hệ của hai người cũng không tệ.

Cô lơ đãng nịnh nọt một câu, “ Sư huynh cũng đẹp trai ra không ít”.

Dưới ánh mặt trời chói chang thiêu đốt hết tất cả mùi vị cô mơ hồ người thấy mùi hương bạc hà tươi mát, một mùi vị vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Người kia vẫn anh tuấn, cao lớn, vẻ mặt luôn mang nụ cười lạnh nhạt, dường như đối với cái gì cũng không để ý, nhưng nhìn kỹ, vẻ mặt này như mang theo lưỡi dao sắc nhọn.

Tùy Ưc vừa ngẩng mặt lên thì gặp ngay đôi mắt xinh đẹp kia, từ trong con người đen nhánh của anh, cô cảm nhận được một sự lạnh lẽo, chủ nhân trông mắt kia đang lẳng lẳng nhìn cô.

Lạnh, chủ nhân của đôi mắt kia lẳng lẳng nhìn cô.

Tùy Ưc gật đầu chào, “Tiêu sư huynh”.

Sau đó tầm mắt cô lướt qua rồi khẽ khom người cười chào hỏi, “Chào các vị sư huynh”.

Tiêu Tử Uyên, Ôn Thiếu Khanh, và Kiều Dụ đều cười chào hỏi.

Tam Bảo vừa nhìn thấy trai đẹp, hai mắt liền bắt đầu sáng lên, tinh thần hưng phấn, “Chào các vị sư huynh”.

Sau đó chạy đến trước mặt Ôn thiếu khanh, “Sư huynh thân yêu!”.

Giọng nói thành khẩn chỉ còn kém quỳ dưới đất túm ống quần Ôn Thiếu Khanh không buông tay nữa.

Tùy Ưc buồn cười nhìn cặp mắt to, khuôn mặt tròn trịa kia, nhìn thế nào cũng thật đáng yêu.

Gọi Ôn Thiếu Khanh là sư huynh thân yêu bởi vì bọn họ và Ôn Thiếu Khanh đều học ngành y học.

Ôn Thiệu Khanh có chút bất đắc dĩ với kiểu xưng hô này, nhưng vẫn cười ôn hòa.

Bốn người họ dường như có việc, nói mấy câu với nhau rồi cùng nhau rời đi.

Tùy Ưc phải dùng hết sức mới kéo được Tam Bảo đi, “Tam Bảo cậu dè dặt chút cho tớ!”.

Lúc đi ngang qua nhau, cô lơ đãng cúi đầu nhìn qua bàn tay Tiêu Tử Uyên để bên người.

Uh. đúng là một đôi tay xinh đẹp.

Tam Bảo ngây ngẩn nhìn bóng lưng trai đẹp. Tùy Ưc kêu cô ấy mấy tiếng cũng không có phản ứng, nên cô đành vừa cầm túi đi về trước, vừa thản nhiên uy hiếp, "Cậu cứ từ từ mà xem, tớ về trước chia đồ ăn cho Hà Ca và Yêu ăn . . . . ."

Tam Bảo nghe thấy thế, suy nghĩ về thức ăn ngon và người đẹp rồi vẫn quả quyết chọn thức ăn, nên xoay người chạy theo.

Lâm Thần cười hì hì nhìn ba người bên cạnh khoe khoang, “Em gái tớ càng nhìn càng thấy được, mặt mũi đoan trang, tính tình lại ngoan hiền sâu sắc, mà mấu chốt là còn hết sức thông minh”.

Hai người khác đều có thói quen nghe Lâm Thần tự khen mình, vì vậy đành lắc đầu cười, ngược lại Tiêu Tử Uyên hỏi ngược lại một câu với ý nghĩa sâu xa, “Vậy sao?”.

Vừa rồi cô ấy đứng dưới tán cây, ánh sáng mặt trời xuyên qua khe hở giữa những tán lá cây chiếu xuống người cô ấy, lúc đó cô ấy hình như đang nghiêng đầu nói gì đó với cô gái bên cạnh, khi nghe được Lâm Thần gọi

cô, quay đầu lại rất nhanh, nụ cười tươi sáng trên mặt còn chưa kịp thu hồi, sáng ngời động lòng người.

Mấy người đi trên sân trường , xung quanh có rất nhiều sinh viên mới, ồn ào mà ngập tràn tinh thần vui vẻ. Trong hoàn cảnh đó, Lâm Thần nghiêng đầu nhìn lại dường như thấy Tiêu Tử Uyên cúi đầu không biết vì sao đang cười .

Tùy Ưc vào phòng ngủ, Hà Ca đang quét dọn vệ sinh, còn Yêu Nữ thì đang làm tóc, nhìn thấy các cô đi vào liền nhảy lên hoan hô rồi nhào người tới.

Chạy về túi hành lý.

Được rồi, Tùy Ưc thừa nhận thức ăn có lực hút nhiều.

Hà Ca vốn tên là Văn Tĩnh.

Khi lần đầu tiên Tùy Ưc thấy cô ấy, đã có ấn tượng thật lâu, mà nhìn cô không thấy đâu ra một chút tĩnh lặng như tên.

Bình thường khi người khác quan sát đánh giá cô ấy mấy giây xong liền hỏi, “Văn Tĩnh? Văn Tĩnh có ý tứ gì?”

Hà Ca cao 1m75, ngoại hình mạnh mẽ, mang tính chất dũng mãnh, hơn nữa tính tình hào phóng, nên người ta gọi cô ấy là Hà Ca.

Về phần Yêu Nữ, thật ra tên là Kỷ Tư Tuyên, dáng người nổi bật, hấp dẫn. Nghe mọi người nói, đại học X hơn mười năm chưa xuất hiện đại mỹ nữ, nhưng bởi vì dáng người rất hấp dẫn, hơn nữa rất hay trêu đùa các chàng trai trẻ, vì vậy mọi người luôn gọi cô ấy là Yêu nữ.

Tất cả mọi người ở đại học X ai cũng biết, Yêu Nữ họ Kỷ, ngọt đến người ta phải nội thương.

Tùy Ưc nhìn ba người vì giành nhau thức ăn mà suýt nữa thì đánh nhau, cô ở một bên như có như không khuyên, “Các vị nữ thí chủ, xin các vị đừng như vậy”.

Kết quả ba người vẫn tranh giành nhau ăn, không để ý lời nói của cô một chút nào, Tùy Ưc đành thở dài, cầm quần đi vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Ngày thứ hai sau khi Tùy Ưc quay lại trường liền bắt đầu đi học, cô tắm rửa vừa mở máy vi tính xem thời khóa biểu.

Vừa mở hệ thống trường học ra đã gây ngỡ ngàng cả người.

Tam Bảo vừa nhai thức vừa quay về phía cô nói gì đó không rõ, “Như thế nào? Ngạc nhiên chứ?”.

Mới đầu xem Tùy Ưc nghĩ là hệ thống bị lỗi, nhưng mà tải lại mấy cũng như vậy nên mới tin, “Ngạc nhiên... nhiên... rồi làm sao lại nhiều môn như vậy?”.

Gương mặt Tam bảo lộ vẻ tức, “Đúng là phục giáo viên xếp lớp, dạy suốt từ tám giờ sáng cho tới tận tám giờ tối luôn, như thế này không phải là không cho người khác ăn cơm, ngủ nữa hay sao?”.

Hà Ca ăn xong đi rửa tay rồi tới cầm lấy con chuột trong tay Tùy Ưc kéo xuống, “Như thế này vẫn chưa hết đâu, có biết Tam Bảo nhà chúng đã đăng ký cho chúng ta môn học gì không?”.

Tùy Ưc nhìn chăm chăm cái tên xa lạ trong cột môn học tự chọn kia thêm mấy lần nữa rồi quay đầu lại nhìn Tam Bảo đầy oán hận.

Tam Bảo vẻ mặt chột dạ giải thích, “Lúc đó thật sự không còn lớp khác để chọn...”

Tùy Ưc tỏ vẻ như đã hiểu, “thế à?”.

Tam Bảo nắm chặt cánh tay của Kỳ yêu nữ bên cạnh , “ Yêu Nữ, A Ưc cậu ấy vừa rồi nhìn tớ cười , nụ cười thật là đáng sợ!. Tớ nói vậy! Tớ ngày đó đang lúc ăn cơm tại canteen trường nghe có người nói khóa học tự chọn học kỳ này sẽ có đàn anh đẹp trai khóa trên dạy thay! Thật sự đẹp trai! có nhiều người muốn đăng ký không được, may nhờ tớ nhanh tay đó! Hơn nữa môn tự chọn này học về cơ khí nên toàn nam sinh , chúng ta còn có thể nhìn Yêu nữ đùa giỡn bọn họ nha!”.

Yêu Nữ đẩy bàn tay đầy dầu mỡ đang nắm chặt cánh tay mình của Tam Bảo ra, hung tợn nhìn cô, “Người chọn môn tự chọn này phải là sinh viên của ngành cơ khí chứ? Cậu có biết ngành cơ khí nam sinh có bao nhiêu trầu tượng sao? Cậu có biết không hả?.

Tam Bảo đang ở trong tình trạng bị cô lập bốn phía vẫn cố ngụy biện, “Cũng không nhất định là như thế mà, cậu xem Tiêu sư huynh, cũng học ngành cơ khí đấy thôi, đẹp trai mà! Đúng không,A Ưc?”.

Trước sự cầu cứu của Tam Bảo, Tùy Ưc nghiêm túc suy nghĩ lại, Tiêu Tử Tuyên? Trước mắt dường như lại hiện lên đôi tay xinh đẹp kia.

Cô gật gật đầu, “Bàn tay nhìn rất đẹp”.

“...”

Cuộc tranh cãi bởi vì một câu nói theo suy nghĩ khác thường Tùy Ưc mà kết thúc.

Buổi tối mấy hôm sau, Tùy Ưc đi theo ba người trong phòng lên tiết học tên là “Đại Soái Ca” của môn học tự chọn, môn học này có cái tên cực kỳ phức tạp, Tùy Ưc đến nay cũng chỉ có thể nhớ trong đó có hai chữ “ Cơ khí ”.

Khi bước vào phòng học, đúng như lời Tam Bảo nói ,lớp học phần lớn là con trai.

Tùy Ưc nhìn lướt quá, uh, cũng như lời Yêu Nữ nói, hình dáng bọn họ rất trầu tượng.

Lúc giáo viên bước vào lớp, Tùy Ưc đang chơi trò chơi trong điện thoại, bên tai vang lên ba tiếng suýt xoa thì mới ngẩng đầu nhìn lên, sau đó mỉm cười.

Ừ, không tệ, quả nhiên là đẹp trai.

Chàng trai khuôn mặt tuấn tú, nhìn 360 độ không có chỗ nào không đẹp, giọng nói mát lạnh, kiến thức chuyên ngành lại thâm sâu.

Hết một tiết học, ba người bên cạnh trên mặt đều tỏ ra chưa thỏa mãn.

Hà Ca vừa thu dọn đồ đạc vừa thốt thức nói, “Không uổng công chuyến này”.

Yêu Nữ vẻ mặt phờ phợt, nhộn nhạo nói, “ Đúng , đúng thật là không uổng chuyến này!”.

Tam Bảo vẻ mặt ửng hồng cũng đáp, “Thật đúng không uổng chuyến này!”.

Tùy Ưc cũng đồng ý theo số đông nói, “Quả thật là không uổng công chuyến này, nhưng mà... thầy giáo giảng cái gì một chút tớ cũng không hiểu, làm sao đây?”.

Hết giờ học Tam Bảo, Hà Ca, Yêu Nữ đi ăn khuya ở quán ăn phía sau trường, Tùy Ưc do cơm tối ăn nhiều nên tạm thời không cảm thấy đói bụng đành phải đi về trước.

Khi đi tới dưới dãy nhà học lại gặp thầy giáo đẹp trai vừa mới dạy mình, anh thấy cô nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ, có vẻ như đang chờ cô đi tới gần.

Tùy Ưc tới gần cười chào hỏi, “Tiêu sư huynh, thật là khéo”.

Tiêu Tử Uyên gật đầu, “Như thế nào, nghe có hiểu bài không?”.

Ồ, phòng học lớn như vậy, rất nhiều người mà anh ấy lại có thể thấy mình.

Tùy Ưc cười cười xin lỗi, “Thật ra thì, em không hiểu một tí nào”.

Tiêu Tử Uyên cau mày, hình như đang kiểm điểm, “Anh dạy kém thế sao?”.

Tùy Ưc vội vã giải thích, “Không phải vậy... sư huynh giảng rất hay”.

Tiêu Tử Uyên nhìn cô vội đến độ mặt đỏ mới bật cười, “Anh chọc em thôi, không sao, bài giảng này nội dung tương đối sâu, em không phải là sinh viên ngành cơ khí, không hiểu cũng không sao. Đúng rồi, sao lại chọn môn học ở ngành cơ khí?”.

Lần này Tùy Ưc lại trầm tư suy nghĩ.

Chẳng lẽ nói cho anh biết tới lớp này bởi vì xem trai đẹp sao? Nhưng lại không thấy được ai đẹp trai?

Tiêu Tử Uyên nhìn cô nói, “Rất khó trả lời sao?”.

“Hả ...”.

Tiêu Tử Uyên hình như rất thích nhìn cô lúng túng, lại tiếp tục nói, “Nếu đã là nữ sinh ngành khác tới học môn học ngành cơ khí đều là vì

ngắm các anh chàng đẹp trai, như thế nào, có nhìn thấy không?”.

Tùy Ưc thành thật trả lời, “ Không có, chắc có lẽ là lượng nhiều dẫn đến chất thay đổi!”.

Tiêu Tử Uyên sững sốt sau đó bật cười.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới dưới tầng kí túc xá của Tùy Ưc, hai người lịch sự nói tạm biệt nhau xong, một người xoay mình trở về, một người bước lên tầng.

Tùy Ưc vào phòng liền suy nghĩ, thật ra thì cô và Tiêu Tử Uyên cũng không quá quen thuộc, bởi vì anh cùng Lâm Thần là bạn cùng phòng mới gặp nhau vài lần, và ăn cơm cùng nhau vài lần , hôm nay hình như nói chuyện hơi nhiều.

Không được, không được, con gái phải dè dặt, Trương Đình Ngọc nói nhiều lời nhiều việc, không bằng im lặng . Tùy Ưc là đứa bé ngoan, phải nghe lời người xưa.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Giỏi Châm Chọc Chính Là Châm Chọc

Sau hi sinh viên mới vào trường, rất nhanh tới kỳ học giáo dục quốc phòng, mỗi ngày trời vừa sáng đã nghe thấy tiếng hành khúc vang khắp sân trường. Việc này ảnh hưởng nghiêm trọng tới giấc ngủ của “Giáo chủ” Tam Bảo.

Mỗi tối, Tù Ưc xách nước nóng trở về đều nhìn thấy Tam Bảo đang đứng ngoài ban công ký túc bọ họ cầu nguyện.

“Giáo dục quốc phòng không mưa, à hú, cầu trời nóng thêm, à hú, sĩ quan huấn luyện xấu xí, à hú, à hú a~ phạt bọ mà luyện tập đứng theo tư thế quân đội, kỳ học quốc phòng chính là tàn khốc như vậy đó!. Ai bảo bọ mà không để tao ngủ, ai cho bọ mà dành hết phần cơm của tao, trong lòng tao nguyện rửa ngàn vạn lần. Nếu như hôm nào bọ mà học quốc phòng thì hôm đó trời sẽ nắng lớn. Trong lòng tao cầu nguyện hàng ngàn, hàng vạn lần, cầu trời ,cầu trời, nếu bọ mà luyện tập hôm nào hôm đó trời sẽ nắng!”.

Tù Ưc vào cửa đã bị cô ấy kêu tới, “ A Ưc, mau đến chúng ta cùng nhau cầu khẩn”.

Tù Ưc vội vàng khoát tay, “Không cần đâu, ngài cứ tiếp tục đi”.

Tam Bảo nghiêm túc gật đầu một cái, đứng ngoài ban công tiếp tục cầu khẩn.

Cô vừa về thì một lát sau Hà Ca cũng đi vào phòng, cất cao giọng nói, “Ngày mai tổ chức họp lớp , mọi người nhớ phải tham gia đúng giờ đó”.

Tam Bảo làm như không nghe thấy gì vẫn tiếp tục cầu khẩn, Yêu Nữ cười một cách bí ối lên tiếng, “Không liên quan đến tớ”.

Lúc đầu Yêu Nữ học ngành y nhưng sau đó lại chuyển đến ngành kiến trúc , nhưng vẫn không chuyển phòng kí túc, cho nên mỗi lần có việc gì cũng bày ra bộ dạng há hê ngồi xem náo nhiệt.

Tùy Ưc nhìn phản ứng của hai người, thay mặt quần chúng bày tỏ lòng biết ơn tới người đưa tin, “ Câu vắt vả rồi”.

Hà Cà chấp tay, “Tớ nguyện vì nhân dân phục vụ!”.

Ngày sau ba người đúng thời gian đến phòng học, bởi vì khoa y ký túc nam cách ký túc nữ cách xa hơn nửa sân trường, nên mỗi lần họp lớp, bạn học Tam Bảo đều tận dụng thời gian có hạn này tiến hành giao lưu với các bạn nam cùng lớp.

“Nhậm gia, gần đây có “Hạt giống” gì tốt không?”

“Có chứ, có chứ, quay đầu lại đây tớ truyền cho cậu!”.

Ở trong lớp tất cả nam sinh đều xem cô ấy như là con trai, cho nên nam sinh thường gọi cô ấy là Nhậm gia. Tam Bảo tồn tại mình chứng cho một chân lý, muốn cùng các bạn nam thiết lập quan hệ nhanh nhất và bền vững nhất, rất đơn giản, chỉ cần nói với cậu ta một câu “Người anh em, muốn “hạt giống” không?”

Cách gọi Nhậm gia này liên quan đến một câu chuyện cũ.

Năm đó vào ngày đầu tiên họp lớp, các thành viên trong lớp tự giới thiệu mình, Tam bảo sau khi đi lên nói:

Tớ hơi hồi hộp, chắc các bạn học phía sau tớ cũng rất hồi hộp, như thế này đi, tớ sẽ kể cho mọi người nghe một câu chuyện cười, giảm đi sự hồi hộp và bầu không khí ngột ngạt này”.

Mọi người phía dưới lớp vỗ tay đồng ý.

“Xin hỏi mọi người sùi cảo là nam sinh hay là nữ sinh”.

Mọi người phía dưới lớp hò hét âm ỉ thảo luận, có người nói nam ,có người lại nói là nữ.

Tam Bảo cười thần bí, “Đương nhiên là nam sinh rồi!, bởi vì sùi cảo có bao/da”.

Cả phòng học yên lặng trong nháy mắt.

Sùi cảo.... Có bao/da...

Có bao/da....

.

.

.

Bao / da. . . . .

Da. . . . .

(Bao da có nghĩa bóng là ...bao quy đầu)

Ba người Tùy Ưc, Hà Ca cùng Yêu Nữ cố gắng cúi thấp đầu , cũng không muốn thừa nhận bọn họ ở cùng phòng ký túc.

Nhâm gia sau một lần phát biểu đã trở nên nổi tiếng. Hậu quả là sau chuyện cười này của Tam Bảo, nam sinh lên không nói được câu nào.

Tam Bảo nói chuyện một hồi rồi lại chuyển sang nói chuyện với nhóm khác.

Một nam sinh trong nhóm đó hỏi, "Gần đây tớ thấy một video đặc biệt hot, tuyển tập những bàn thắng của Tề Đạt, các cậu đã xem chưa?".

Tam Bảo nhào tới hỏi, "Tề Đạt là ai?".

Tề Đạt. . . ghi bàn. . . tuyển tập

Tề Đạt. . . ghi bàn. . . tuyển tập

Mọi người im lặng, ra vẻ đang bận rộn, sờ đông sờ tây bỏ đi từ từ.

Tam Bảo còn đang ngây thơ chờ câu trả lời.

Tùy Ưc không đành lòng, gọi cô lại , "Tam Bảo..."

"Hả?"

"Dè dặt ..."

Tam Bảo lại dễ dàng nghe theo, "Được rồi!"

Sau đó lại chạy đi gia nhập vào một nhóm người khác.

Tùy Ưc, Hà Ca đều lắc đầu thở dài.

Ngày lại ngày qua đi, thời gian sinh viên mới học quốc phòng cũng kết thúc, Tam Bảo nhìn mặt từng người từng người đen sì trong sân trường tỏ vẻ hài lòng, ngày kết thúc học quốc phòng bốn người rủ nhau đi ngắm các anh chàng quân nhân.

Tam bảo nhỏ giọng nói, “Ôi, nhìn kia nhìn kia , cái cậu cao gầy bên kia thật là đẹp trai nha!”.

Yêu Nữ nheo mắt nhìn về phía bên đó, “Cậu không phải ưa thích thư sinh da mặt trắng sao? Người này đen quá!”

Tam Bảo khoanh tay mặt hướng mấy người nói, “Nhưng cậu này da đen nhưng nhìn rất cá tính, tớ thích!”.

Tùy Ưc tựa người dưới gốc cây mệt mỏi muốn ngủ, cô không có hứng thú gì với các anh quân nhân này cả, mới sáng sớm đã bắt đắ dĩ bị ép buộc lôi đi xem hoạt động này.

Cô cách mấy giây lại nghe được Tam Bảo suýt xoa lên nói yêu thích một cậu quân nhân nào đó, mà Yêu Nữ thì đứng một bên hết sức đả kích cô.

Sau khi lễ duyệt binh kết thúc, ba người lên đường trở về.

Mấy chiếc xe mang biển số quân đội lướt qua người các cô, Tam Bảo bỗng chỉ về phía trước kêu, “Ồ, Tiêu sư huynh kia!”

Tiêu Tử Uyên và mấy nam sinh đi trước các cô đang nói chuyện gì đó, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt.

Mấy chiếc xe kia sau khi lướt qua người ấy thì dừng lại, một người đàn ông trung niên bước xuống xe, hình như là gọi tên Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên nói gì đó với những người xung quanh, những người ấy rất nhanh đã rời đi, Tiêu Tử Uyên bước tới trước mặt người đàn ông kia cười cười nói nói.

Tam Bảo tỏ vẻ khó hiểu, “Ồ, người này không phải lãnh đạo quân khu gì gì đó lúc nãy mới lên phát biểu sao? Lúc nãy không phải gương mặt rất

nghiêm túc, mà bây giờ lại cười tươi như hoa thế này?.”

Yêu Nữ nhìn một lát, “Nhìn quân hàm hình như là chức quan không hề nhỏ đâu!”

Người đàn ông trung niên kia cười nói với Tiêu Tử Uyên mấy câu, rồi vỗ vỗ vai anh ấy, rồi nhanh chóng vào xe rời đi.

Tam Bảo nhìn theo chiếc xe đã đi xa, “Mọi người đều nói Tiêu sư huynh xuất thân từ gia đình Quý tộc hoạt động cách mạng, xem ra là thật rồi”.

Tùy Ưc vẻ mặt kỳ lạ gật đầu, “Chắc là thật đó”

Lời nói và cử chỉ con người của anh toát lên khí phách bẫm sinh dương nhiên sẽ không phải là người xuất thân từ gia đình bình thường .

Tiêu Tử Uyên sau khi nhìn chiếc xe rời đi, bất chợt nhìn sang bên này.

Ba người toàn thân cứng đờ, rình xem người ta nói chuyện vừa vặn bị phát hiện.

Ba người lên tiếng chào hỏi một cách cứng nhắc, từ bỏ con đường phía trước chuyển sang con đường khác trở về phòng.

Ngày thứ năm lại có tiết ở khoa cơ khí, nhưng khi bước vào phòng thì lớp học đã kín chỗ.

Tùy Ưc ngoái đầu nhìn xem số phòng học phía trên cửa, quay lại nhìn phòng học đông kín những sinh viên chăm chỉ, yên lặng hỏi, “chúng ta đi nhầm phòng học sao?”

Hà Ca mở thời khóa biểu trên điện thoại nhìn lại số phòng học, “Không sai mà, phòng 305 dãy nhà cơ khí , chính là chỗ này ...”

Đằng sau, một nam sinh nhìn nhĩ nhận, lịch sự, đeo mắt kính giải thích nghi ngờ của bọn họ, “Hàng năm Tiêu lão đại dạy thay đều như vậy, rất nhiều nữ sinh không có tiết học nhưng vẫn tới nghe giảng”

Tam bảo gật gù đắc ý kéo dài giọng nói, “À, thì ra là hiệu ứng trai đẹp”

Bốn người rất vất vả mới nhìn thấy được dãy bàn thứ hai từ dưới lên còn có chỗ trống, vừa ngồi vào chỗ thì vừa đúng lúc chuông vào học vang lên.

Tiêu Tử Uyên bước vào sau khi tiếng chuông vang lên, anh mặc bộ quần áo màu vàng nhạt tăng thêm vẻ tuấn tú, làm lớp học ồn ào thêm một trận.

Tùy Ưc nhìn anh chân mày đang nhíu hơi lại, rất nhanh trở lại bình thường, sắc mặt không đổi bắt đầu giảng bài.

Tùy Ưc như cũ vẫn chơi trò xếp gỗ, Hà Ca thì vẫn ngồi học tiếng anh, Tam Bảo vẫn xem tiểu thuyết. Yêu Nữ thì như thường ngày gửi tin nhắn đùa giỡn một chàng trai nào đó.

Tùy Ưc sau khi kết thúc một ván lại ngẩng đầu xem tình huống trên bục giảng, mỗi lần ngẩng đầu lên thì đúng lúc nhìn thấy Tiêu Tử Uyên vô ý nhìn qua cô, nhưng nhìn kỹ, anh lại như không hề nhìn về phía cô.

Sau vài lần, dù cô luôn tự nhận là con người có trái tim kiên cường nhưng cũng hơi chột dạ, bỏ di động xuống, bắt đầu nghe giảng.

Tam Bảo ngẩng đầu nhìn cô, “Nhanh như vậy đã hết pin à?”

Tùy Ưc bèn nhân tiện hòa theo, “Ừ, chiều nay tớ quên sạc pin.”

Ai ngờ Tùy Ưc vừa mới chuẩn bị bắt đầu chăm chú nghe giảng thì lại xảy ra chuyện, tiếng ồn ào phía dưới càng lúc càng lớn.

Sinh viên nữ khắp phòng đều đang phàn nàn oán trách , “Sư huynh, nhàm chán quá, chẳng thú vị tí nào, chúng em không hiểu.”

Tiếng phụ họa cũng theo đó mà tăng lên.

“Đúng thế, sư huynh, đừng quá nghiêm túc như vậy, chúng ta tâm sự chút đi!”

Tiêu Tử Uyên dựa vào cạnh bàn giáo viên, một tay đút túi quần, tay kia chống lên bàn, cười quét phía dưới một vòng, “Nhàm chán sao? Vậy chúng ta tiến hành một số hoạt động mới mẻ kích thích nhé?”

“Được được!” Một đám người lập tức phấn chấn tinh thần.

“Hồng rồi ... Đại thần sắp xuất chiêu.” Giọng nam hơi bất đắc dĩ vang lên phía sau Tùy Ưc, cô quay đầu nhìn, là cậu sinh viên mới nói chuyện với các cô lúc ở cửa phòng học, có điều cậu ấy bây giờ mặt mày xám xịt.

Chỉ thấy Tiêu Tử Uyên mỉm cười, “Được, vậy bây giờ mỗi người lấy ra một tờ giấy, viết tên, mã số sinh viên, ngành học.”

Mọi người không biết Tiêu Tử Uyên đang định làm gì, nghĩ là có trò chơi thật, đều làm theo.

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên, trước mặt bỗng hiện lên khuôn mặt muốn khóc mà không được của cậu sinh viên kia, trong đầu lập tức có một dự cảm không lành, tiếp theo đó đúng là chẳng có tin gì tốt.

“Viết xong hết rồi phải không?”. Tiêu Tử Uyên vẫn tươi cười như trước, “Mở tài liệu trang 68, làm đề luyện tập số ba rồi nộp lên, làm để lấy điểm chuyên cần.”

Phía dưới lập tức vang tiếng kêu rên khắp nơi, đại thần vừa xuất một chiêu trong nháy mắt xác chết khắp nơi, đúng là thảm kịch nhân gian.

Phần trong tay Tiêu Tử Uyên bay vào một đường cong trong không khí rồi rơi vào trong hộp bút, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ, “Các em biết đấy, học viện cơ khí chọn môn học là không thể qua loa, hơn nữa giáo sư Trương Thanh – một trong bốn tên tuổi lớn của trường chính là người ra đề môn này, giáo sư Trương Thanh trước giờ ra bài thi thì độ khó đều là đứng đầu toàn trường, tin chắc là mọi người đều được nghe thấy cả rồi. Ở đây nhắc nhở chút, giáo sư Trương Thanh dạy học 30 năm, tới bây giờ chưa cho sinh viên nào được đi cửa sau, cho nên, nếu những bạn sinh viên học ngành khác muốn được qua môn này thì tuyệt đối không thể để mất điểm chuyên cần được, thế nào, đủ để mọi người tỉnh táo hơn rồi chứ? Còn cảm thấy nhàm chán nữa không? Có cần thêm kích thích không? Thú vị nữa không?”

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên mỉm cười nhẹ nhàng từ từ nói ra bốn câu hỏi, thật lòng cảm thấy Tiêu Tử Uyên đúng là giỏi châm chọc, cô ngồi ở phía sau, tầm nhìn tốt, nhìn một lượt khắp phòng học ai cũng bày ra khuôn mặt ủ ê mà không tìm được bật cười.

Nghe thấy Tùy Ưc cười, ba người tâm hồn còn đang treo ngược cành cây quay đầu mơ màng nhìn Tùy Ưc, “A Ưc, xảy ra chuyện gì thế? ồn ào như vậy, tan học rồi à?”

Tùy Ưc suy nghĩ, dùng lời ít mà ý nhiều khái quát toàn bộ sự việc có nhiều ảnh hưởng về sau, “Có lẽ là, chúng ta sắp tạch môn này rồi.”

Tùy Ưc nhìn chăm chăm đề bài trang 68 kia trầm tư suy nghĩ, móc hết những kiến thức đã học về khoa học tự nhiên còn sót lại từ hồi trung học ra.

Lục ra chút kiến thức còn sót lại của mình, nhìn ngang rồi nhìn dọc tờ giấy mãi cũng chẳng hiểu được, chỉ có thể tiện tay vẽ cái biểu đồ phân tích

lên dọa người tí thôi.

Tam Bảo xoay bên này chép một tí, lại xoay bên kia một tí, nhưng miệng còn oán trách, “A Ưc, chúng ta nói thế nào cũng là người quen của Tiêu sư huynh, anh ấy sẽ không để chúng ta học lại môn này chứ?”

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn cái bóng cao ngất ở giữa phòng học kia, cô cúi đầu viết tên mình bên phải một góc giấy, nhân tiện nhẹ nhàng mở miệng đánh tan ảo tưởng của Tam Bảo, “Ngắm soái ca là phải trả giá đắt.”

Sau đó nhìn Yêu Nữ ý tứ sâu xa, “Chọc giận soái ca thì giá phải trả còn đắt hơn!”

Yêu Nữ nhú mày, hiểu Tùy Ưc nói gì, bỏ di động xuống nở một nụ cười quyến rũ chết người, “A Ưc, lại đây cho tớ chép một chút!”

Hà Ca chặn cướp giữa đường, “Này, Yêu Nữ, cậu chuyển sang khoa kiến trúc đã hơn một năm, thế nào thì cũng phải hiểu biết hơn bọn tớ chút ít chứ!”

Yêu Nữ bĩu môi, “Kiến trúc khác xa cơ khí!”

Tùy Ưc không đành lòng nói, “Thật ra ... Tớ cũng không biết, trên đây là tớ viết bừa đấy thôi.”

“Khỉ thật!” Ba người cùng lúc buông tay ra, Tùy Ưc nhìn bài kiểm tra của mình hờ hững bay trong không trung rồi rơi xuống đất, cô khẽ thở dài, sớm biết như thế này thì không thẳng thắn như vậy rồi, ba người này thật là.

Tùy Ưc vừa định xoay mình nhặt bài kiểm tra liền nhìn thấy một đôi tay các đốt xương rõ ràng nắm lấy một góc tờ giấy, nhặt nó lên nhìn rồi đặt trên góc bàn cô.

Tùy Ưc khẩn trương.

Vốn tưởng đã xong, ai ngờ cái tay kia lại cầm lấy di động bên cạnh cô, mở khóa bàn phím ra nhìn thấy trò chơi đang chơi dở , ngón tay mảnh khảnh nhấn thêm vài cái rồi bỏ di động xuống, xoay người lại đi lên bục giảng.

Tùy Ưc cúi đầu lệ rơi đầy mặt, đi học ngồi chơi game bị bắt rồi.

Lúc tan học, khắp cả phòng học không ai cam lòng nhưng vẫn phải lên bục giảng nộp bài, bốn người họ ai nấy nhìn nhau ủ rũ.

“A Ưc, không thì cậu lại nói hộ với Tiêu sư huynh đi?” Tam Bảo vò đầu bứt tai.

Tùy Ưc im lặng.

Tiêu Tử Uyên nhìn thì có vẻ dễ tiếp xúc, nhưng thật ra là người vô cùng có nguyên tắc, làm sao cô có thể lung lay được.

“Yêu Nữ, không thì cậu đi đi?”

Yêu Nữ bĩu môi, “Bài học kinh nghiệm kia tớ còn nhớ, cái loại người liếc mắt tùy tiện một cái cũng có thể giết người, tớ không bao giờ động vào nữa.”

“Hà Ca, cậu không phải trong câu lạc bộ Taekwondo sao, không thì cậu đi ra chặn đường cướp lại bài kiểm tra đi?”

Hà Ca nhìn Tam Bảo, “Tam Bảo à, cậu biết không, tớ nghe nói Tiêu sư huynh kỳ nghỉ hè hàng năm đều được người trong nhà đưa tới rèn luyện trong quân đội, nghe nói một chiêu ‘cầm nã thủ’ của anh ấy cũng đủ xuất quỷ nhập thần, cậu bảo tớ đi chặn đường cướp đồ trong tay anh ấy, tớ chưa muốn chết, chưa muốn chết, thật sự chưa muốn chết đâu?”

Tam Bảo hào phóng đập bàn, “Tớ không vào địa ngục ai vào địa ngục!”

Nói xong liền bước tới, tươi cười chào hỏi, “Tiêu sư huynh, chào buổi tối.”

“Chào buổi tối.” Tiêu Tử Uyên ngẩng đầu nhìn cô ấy một cái, thản nhiên trả lời.

Chỉ một cái liếc mắt kia đã khiến Tam Bảo lập tức ngoan ngoãn nộp bài lên

.

Sau khi trở về mọi người hỏi, “Cứ như thế mà được à?”

Tam Bảo gật đầu, “Như thế thôi? Các cậu còn muốn thế nào nữa?”

Ba người không nói gì liếc mắt khinh bỉ Tam Bảo, lấy túi rời đi.

Khi bọn họ đi khỏi dãy phòng học ngành cơ khí, dọc đường đi mọi người chung quanh đều đang bàn tán chuyện này, Tùy Ưc thầm nghĩ, không biết tối nay Tiêu Tử Uyên phải hắt xì bao nhiêu cái nữa.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU

JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sự Huynh Ngược Ta Trăm Ngàn Lần

Tiêu Tử Uyên vừa trở lại phòng ngủ là để sách xuống, vào toilet rửa bụi phấn dính trên tay rồi mở máy vi tính ra tìm kiếm.

Lâm Thần hấp tấp chạy từ ngoài vào phòng báo cáo, "ÔnThiếu Khanh theo thầy giáo hướng dẫn xem người ta mở hộp sọ có lẽ không về, kiêu Dụ đi phòng tự học nhanh chóng hoàn thành bản vẽ, cũng không về đâu."

Tiêu Tử Uyên chăm chú nhìn vào màn hình máy vi tính, lơ đãng "Ừ" một tiếng.

Lâm Thần dán mắt nhìn, tỏ vẻ không tin, "Đây không phải là chương trình mà cậu mấy năm trước nhàm chán viết ra sao, lôi ra làm gì?"

Tiêu Tử Uyên cẩn thận xếp một khối gỗ chõng lên , nhưng cả tòa nhà ầm ã sụp xuống, anh thở dài một hơi, "bỗng nhiên cảm thấy rất thú vị ."

Lâm Thần vốn định đưa tay sờ trán Tiêu Tử Uyên, đưa tay đến một nửa mới nhớ ra cậu ấy không thích người khác chạm vào người, nên thu tay về, "Lão đại, cậu ốm hả?"

Tiêu Tử Uyên liếc cậu ta một cái, tắt máy vi tính, chuẩn bị rửa mặt đi ngủ.

Lâm Thần nhún vai, nói với lại sau lưng anh, " lão đại, cậu hôm nay thật kỳ lạ!"

Tiêu Tử Uyên đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Lâm Thần ôm laptop ngồi trên giường cười đến vỡ ngực dậm chân, thấy Tiêu Tử Uyên anh ta cười xấu xa ."Cậu hôm nay lại đại khai sát giới?"

Tiêu Tử Uyên lau tóc, giọng nói hơi mơ hồ, "làm sao cậu biết?"

"Ha ha, diễn đàn trường học tối nay có một bài đăng rất hot nha! Bài đăng này bày tỏ vui buồn lẫn lộn!" Nói xong kêu Tiêu Tử Uyên lại xem.

Tiêu Tử Uyên cầm lấy con chuột di vài cái rồi đóng lại. Lâm Thần kháng nghị, "Ồ, sao cậu lại đóng, rất cảm động! Tớ còn chưa xem xong !"

"Nhàm chán!" Tiêu Tử Uyên cầm quyển sách dựa vào bên giường bắt đầu đọc.

Lâm Thần len lén mở trang web ra tiếp tục xem.

Trong kí túc xá nữ .

"Mau tới xem, mau tới xem!" Tam Bảo ngồi ở trước máy vi tính hào hào, "Tin hot nha!"

Bốn cái đầu chen chúc trước màn hình máy vi tính đọc tiêu đề bài viết mới, "Sư huynh ngược em trăm ngàn lần, em vẫn xem sư huynh là mối tình đầu!".

Đăng bài viết là một cô gái, mấy chục bình luận trước đều kể chủ bài đăng khi mới nhập học không lâu vừa gặp đã yêu một vị sư huynh, âm thầm theo đuổi, còn đăng lên mấy bức ảnh nam chính, rõ ràng là ảnh chụp trộm, góc độ chụp và ánh sáng không tốt lắm, tuy hơi mờ nhưng có thể thấy rõ ràng nam nhân vật chính trên bức ảnh là ai.

Cuối cùng gần hết bài đăng có nhắc tới năm nay vất vả lắm mới đăng ký được môn mà vị sư huynh này giảng dạy, trong lòng ngập tràn vui

mừng, ai ngờ buổi thứ hai đi học sư huynh lại ra một đề kiểm tra, làm tan nát cõi lòng, dù là vậy nhưng cô ấy vẫn bày tỏ tâm lý của mình. Sư huynh ngược em trăm ngàn lần, em vẫn xem sư huynh là mối tình đầu !

Có lẽ nhân vật nam chính là người khá suât sắc, nên sau khi bài đó được đăng lên là mấy chục bình luận sôi nổi.

Nhoáng một cái đã đỏ cả diễn đàn.

Tùy Ưc xem một lát, mới phát hiện ba người bên cạnh hình như không hiểu được trọng điểm của bài viết trên.

"Bức ảnh này chụp Tiêu sư huynh thật là đẹp trai!"

"Đúng vậy đúng vậy, bức ảnh này chụp khi nào? Năm nhất?"

"Nhìn đáng yêu quá!"

". . . . ."

"Azzi. . . . ." Tùy Ưc thở dài.

Sắc đẹp người đàn ông này quả nhiên đáng sợ..

Nào ngờ chẳng được bao lâu lại xảy ra một sự kiện tiếp, không biết người nào đăng ảnh chuyện ban ngày Tiêu Tử Uyên cùng thủ trưởng quân khu gặp mặt, nói chuyện truyền ra.

Sinh viên mới trong sân trường đều hỏi thăm Tiêu Tử Uyên là đại thần phương nào, đám sinh viên lão làng thì chịu trách nhiệm liệt kê những sự kiện tiêu biểu trong cuộc đời Tiêu Tử Uyên .

Có người biết chuyện còn nói Tiêu Tử Uyên sinh ra trong gia đình có gia thế hiển hách, nhìn cốt cách cao ngạo của anh ta là đã có thể đoán ra rồi, còn nói hai từ, cậy tài khinh người, trời sinh lạnh nhạt.

Tùy Ưc xem qua một chút, Tiêu Tử Uyên đúng là người có tính tình lạnh nhạt, nhưng tiếp xúc nhiều sẽ phát hiện ra anh đối với người khác rất tốt, không hề cậy tài khinh người như lời người này nói.

Bài đăng này quả nhiên được nhiều người vây xem, mọi người đều xôn xao về Tiêu Tử Uyên.

Tùy Ưc cười, không nhìn ra Tiêu Tử Uyên là nam sinh lạnh lùng, lạnh nhạt mà lại có duyên đến như vậy, được lòng nhiều người quả nhiên là rất quan trọng.

Sau đó có một người ID lâu năm trong diễn đàn đứng ra nói, một người xuất thân danh môn, gia giáo tốt, từ nhỏ lớn lên được nâng niu chăm sóc, nhiều người bợ đỡ, thế nhưng vẫn tài hoa hơn người, anh tuần phi phạm, kiêu tốn, lịch sự, anh tấy không đáng tự hào sao? Không đáng để kiêu ngạo sao?

Vừa nói mấy câu này ra, mọi người đều gật gù nói có lý.

Sau đó lại có người nhiều chuyện chê chủ bài đăng không biết tự lượng sức mình, chàng trai mà ngay cả Dụ Thiên Hạ cũng không theo đuổi được cô với tới được sao?

Trong chốc lát, mọi người lại bắt đầu có hứng thú với câu chuyện của Dụ Thiên Hạ và Tiêu Tử Uyên.

Tam bảo tỏ vẻ hưng phấn, "Dụ sư tỷ không liên quan cũng bị kéo vào rồi!"

Tùy Ưc cảm thấy khả năng đào bới tin tức của quần chúng quả là vô hạn.

Càng không ngờ tới, cô chỉ là sang phòng bên cạnh tìm bạn nói chuyện hai câu, lúc về tình hình lại biến chuyển khủng khiếp.

Ba người Hà Ca, Tam Bảo và Yêu Nữ ngồi trước máy vi tính cười bí ối nhìn cô.

Tùy Ưc hoảng sợ, "Các cậu làm sao thế?"

Tam bảo vẫy tay gọi cô, "Cậu cũng bị kéo vào rồi!"

Tùy Ưc bước đến nhìn, lập tức sửng sốt.

Một tên có ID có tên là Vua Sự Thật đã đăng một tấm ảnh, trong ảnh Tiêu Tử Uyên đứng bên cạnh Tùy Ưc, không biết là vô tình hay cố ý, anh hơi nghiêng người, từ góc độ này nhìn sang giống như là đang ôm lấy Tùy Ưc, hai người dựa vào nhau, Tùy Ưc hai má ửng hồng, gương mặt cong cong như đóa hoa đào, mà càng hiểm là Tiêu Tử Uyên trên mặt cũng nở nụ cười ấm áp.

Tùy Ưc cẩn thận nhớ lại, đó là bức ảnh chụp chung hội họp hội học sinh năm ngoái, lúc đó cô bị ép uống vài ngụm rượu, hơi say nên mới như thế kia, tấm ảnh này cô cũng có, mà quan trọng là trong hình không có những người khác, bây giờ hình những người khác bị cắt ra, đúng là mờ ám không thể nói rõ được.

Vị Vua Sự Thật này đăng lên mấy bức ảnh Tiêu Tử Uyên và những người khác chụp ảnh chung, trong đó tất nhiên cũng có Dự Thiên Hạ. Nhưng trên mặt đều là nụ cười lịch, khiến cho người khác cảm thấy hòa nhã nhưng lại xa ngàn dặm, duy nhất chỉ có bức hình này là nụ cười phát ra từ nội tâm.

Mọi người đều tò mò muốn biết cô gái này là ?

"A Ưc. . . . ." Yêu Nữ nhẹ giọng gọi cô.

Tùy Ưc nhú mào, "À. . . . . có vẻ như lúc ấy Tiêu sư huynh uống hơi nhiều, không kiểm soát được biểu cảm của mình."

Yêu Nữ làm bầm, "Tớ nhớ Tiêu sư huynh mỗi lần liên hoan đều uống nước trái cây mà."

Tùy Ưc giơ tay đầu hàng, "Được rồi được rồi, tớ cũng không rõ chuyện này."

Lâm Thần ôm máy vi tính chạy đến trước mặt Tiêu Tử Uyên, chỉ vào ảnh hỏi, "Bạn là người trong cuộc, cậu có nên vì bản thân mà giải thích không?"

Lâm Thần nghĩ là Tiêu Tử Uyên căn bản lười quan tâm đến những thứ này, ai ngờ cậu ta chăm chú nhìn một lát, còn đánh giá, "chụp rất được".

Lâm Thần thử hỏi thăm dò, "Vậy tớ đăng lên nha?"

"Được." Tiêu Tử Uyên dở một trang sách thờ ơ trả lời.

Sau đó có một bình luận mới.

Nhân vật chính nói, tấm hình này chụp rất được.

Có lẽ là mọi người bị câu nói nay dọa sợ, thời gian sau đó không có một bình luận nào được đăng thêm. Một phút đồng hồ sau, bình luận lại rầm rộ lại.

A a a a, đại thần lên tiếng!

Oa oa oa oa, sao đại thần lại nói mấy câu này!

A a a a, đại thần đang thừa nhận sao? !

Cũng không ít nam sinh đứng ra than thở, Aizzz, lại một đóa hoa ngành y học bị người của ngành khác cướp mất rồi.

Trên màn hình không ngừng tăng thêm những bình luận mới.

Tùy Ưc mở máy vi tính của mình ra, nhìn chăm chăm vào câu nói trên màn hình mà ngẩn người đỏ mặt.

Nhân vật chính nói, tấm hình này chụp rất được.

Rất lâu sau mới tắt máy vi tính, nằm trên giường che chăn lăn lộn.

Dưới giường ba người hả hê với nỗi đau của người khác.

"A Ưc này, cậu đừng chối nữa!"

Hôm sau, quả nhiên có nhiều người chẳng quen biết lấy đủ mọi lý do đến để nhìn cô, Tùy Ưc thờ dãi, cô cũng không bận tâm về điều này, mà lo lắng sau này gặp Tiêu Tử Uyên sẽ xấu hổ.

Buổi sáng Yêu Nữ đi học, ba người hẹn Yêu Nữ học xong cùng nhau ăn cơm.

Vừa mới bước vào thấy yêu nữ ngồi trong góc vẫy tay gọi các cô lại.

Bên cạnh có một cô gái, Yêu Nữ vừa gọi vừa nháy mắt với bọn cô, ba người ngẫm hiểu.

Tam Bảo nhìn một chút, rồi hỏi, "Ồ, bạn gái mới hả?"

Cô gái kia ngẩn người, nhìn Tam Bảo rồi lại nhìn Yêu Nữ.

Hà Ca huých cho Tam Bảo một cái, "Cậu nói gì vậy! Tại sao lại là bạn gái mới? đây không phải là người lần trước sao? Mặc bộ đồ khác mà cậu cũng không nhận ra?"

Tùy Ưc nhìn cô gái kia mặt từ hồng chuyển sang trắng, sắp hồng đến nơi. Không khỏi an ủi, "không phải lo lắng đâu, Yêu Nữ mặc dù giới tính hơi khác người, nhưng đối với bạn gái rất chân thành, sẽ không bỏ bạn đâu."

Đôi đũa trong tay cô gái kia nháy mắt rơi xuống.

Lúc đi lấy cơm, bốn người vây lại hỏi.

"Cô bé này là ai?"

"Là bạn học ở khoa kiến trúc của tớ, tớ nói cho các cậu, cô gái này rất đáng ghét, suốt ngày sính ngoại, quyết tâm phải lấy bằng được người nước ngoài, cả ngày đi khắp trường tìm người nước ngoài, tìm được liền dính lấy người ta. Hết tiết học đòi cùng tớ đi ăn cơm trưa, phiền chết đi được, muốn từ chối cũng không được, nên phải đợi các cậu đến dạy dỗ."

Tùy Ưc tỏ vẻ không đồng ý , "Chúng ta luôn phải đoàn kết ,đối xử tốt với bạn bè."

Yêu nữ ôm vai Tùy Ưc cười gian trá, "A Ưc, không cần khiêm tốn! biết cậu hôm nay tâm tình không tốt, tính tình nóng hơn ngày thường."

Lấy xong trở lại bàn ăn, còn chưa ăn được vài miếng, cô gái kia quá nhiên bắt đầu nói chuyện.

"Tớ hôm nay đi trong sân trường vô tình gặp một anh chàng Châu Âu, cao lớn , khỏe mạnh, còn cười chào hỏi tớ...". Vẻ mặt ửng hồng khiến bốn người hết chỗ nói.

Yêu nữ cười xấu xa nháy mắt với ba người.

Tùy Ưc thở dài, vẻ đầy tiếc hận, "Có tốt đến mấy thì sao chứ, bạn cũng không chứa nổi người ta."

Không chứa nổi anh ta. . . . .

Không chứa nổi. . . . .

Cô bạn sính ngoại ngạc nhiên, mấy người khác ghen cười yên lặng ăn cơm.

Tùy Ưc lại nói thêm một câu, "Yêu Nữ cậu ở ngành y lăn lộn lâu như vậy, không nói cho bạn gái cậu biết không chữa nổi có hậu quả như thế nào sao? Chuyện của một mình tình nổi tiếng với bóng gôn bạn đừng đi theo vết xe đổ đấy."

Cô gái sính ngoại lấy cớ nhanh chóng rời đi, bốn người thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng tinh thần.

Một lúc sau, Tam Bảo lật đồng thức ăn trong mâm từ trên xuống dưới, tức giận gõ đũa xuống bàn, "Không phải tớ gọi ớt xanh xào thịt sao?! Thịt! Thịt đâu? Sao chỉ có ớt xanh!"

Yêu nữ liếc nhìn cô, thong dong đáp lại "Có lẽ là bỏ trốn cùng khay cà chua bên cạnh rồi.?"

Hà Ca nhìn cô, "Được rồi, hôm nay không ăn phải sâu trong ớt là cậu may mắn lắm rồi.!"

Tam Bảo càng tức giận , nuốt vội vài thìa cơm, kết quả lại bị ghen.

Tùy Ưc đưa canh sang cho cô, an ủi, "Đừng nóng, cà chua với thịt lợn, chúng nó ở cùng một chỗ chắc chắn không hạnh phúc."

"Phụt!" Tam Bảo phun một ngụm canh .

Phía sau các cô lại vang lên một hồi tiếng cười.

Tùy Ưc quay đầu lại thấy Dụ Thiên Hạ tươi cười, nhoén miệng cười, "Dụ sư tử".

Dụ Thiên Hạ là bạn cùng lớp với Tiêu Tử Uyên, tuy là sinh viên nữ ngành kỹ thuật, nhưng lại rất thanh tú, làm việc nhanh nhẹn, dứt khoát, là

tấm gương cho các cô gái thời hiện đại. Tùy Ưc vẫn nể phục các cô gái học ngành kỹ thuật, hơn nữa tính cách Dạ Thiên Hạ rất tốt, mà quan hệ với các cô cũng không tồi.

"Bốn em, lại bắt nạt bạn học rồi !"

"Đâu có, đâu có . . . ."

Tam bảo vung vẩy chiếc đũa, "Dụ sư tử ngồi xuống đây ăn cơm cùng bọn em."

"Không được rồi" , Dạ Thiên Hạ cười, "Chị ăn xong rồi còn có việc phải đi."

"Dụ Sư tử tạm biệt."

"Tạm biệt."

Yêu Nữ quay đầu ôm Tùy Ưc, cười hỏi, "Này, A Ưc, cậu nói xem Dạ sư tử có phải đã đọc bài đăng rồi không?"

Tùy Ưc hơi sững sốt, Yêu Nữ không nhắc cô cũng quên mất. Chỉ là vừa rồi Dạ Thiên Hạ không có vẻ gì là khác thường.

Cúi đầu im lặng ăn cơm, "Yêu Nữ, Tớ hận cậu, tớ đang muốn quên sao cậu lại nói ra."

Ba người còn lại cầm bát cười hì hì.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thiên Long Bát Bộ Và Tứ Đại Bối Lặc

Tùy Ưc tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, thấy Tam Bảo ngồi trước máy vi tính xem đi xem lại nhìn mấy bức ảnh

Thấy cô bước trên giường xuống , gọi cô, "A Ưc, tớ muốn đổi một kiểu tóc mới, cậu nói kiểu tóc này đẹp hơn, hay kiểu này đẹp hơn?"

Tùy Ưc xem lại hai bức hình với một bên là kiểu tóc thẳng dài, một kiểu là tóc quăn dài, lại nhìn Tam Bảo tóc ngắn vừa đến tai, thờ dài, vuốt đầu Tam Bảo, "Tam Bảo này, cậu không nên tới tiệm làm khó thợ cắt tóc".

Buổi chiều không tiết, ba người Tùy Ưc, Hà Ca và Yêu Nữ theo Tam Bảo đi cắt tóc, tiệm cắt tóc ngoài cổng trường làm ăn lúc nào cũng tấp nập, mà thợ cắt tóc mãi cũng không hiểu "sửa một tý thôi, ngắn đi một tý thôi" là có ý gì?

Sau khi cắt xong Tam Bảo nhìn mình trong gương, khóc không ra nước .

Sau lưng thợ cắt tóc tỏ vẻ đắc ý, "Đẹp không?"

Tam Bảo đau khổ, nghiêng răng, nghiêng lợi trả lời, "Đẹp. . . ."

Ra khỏi tiệm cắt tóc, Tam Bảo đáng thương hỏi, "Có phải rất xấu hay không?"

Tùy Ưc và Hà Ca chỉ cười không nói, Yêu Nữ túm lấy tóc Tam Bảo, mở miệng độc địa, "Đâu chỉ có xấu, quả thực là rất xấu."

Tam Bảo buồn rầu trở về phòng ngủ, chưa đến mấy phút lại chạy ra ngoài.

Yêu Nữ hỏi, "Cậu ấy đi đâu vậy?"

Hà Ca không nhìn lên, "Có lẽ là tìm sự an ủi."

Quả nhiên, Tam Bảo trước khi đi là về mặt đưa đám, khi trở về lại vừa nhảy vừa hát

.

Đây là phép của cô. Mỗi lần lúc tâm tình không vui cô liền đi buôn chuyện với mấy thím ở dưới lầu, bình thường chưa đến 10p sẽ biết được người ở phòng nào, ngành nào, viện nào so với cô còn thậm hơn, trong nháy mắt vui vẻ trở lại.

Chuông di động của Tùy Ưc vang lên, có một tin nhắn mới.

Tối nay hội sinh viên kết nạp thành viên mới, 7h gặp ở phòng học, báo luôn cho kỹ Tư Tuyền.

Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên ,Tùy Ưc bây giờ nhìn thấy ba chữ này liền chột dạ.

"Ai vậy?" Tam Bảo hỏi.

"Tiêu sư huynh, nói tớ với Yêu Nữ tối đi phỏng vấn thành viên mới."

Yêu nữ sờ cằm tỏ vẻ nghiến ngấm, "Tại sao Tiêu sư huynh mỗi lần thông báo đều chỉ gửi cho cậu?"

Ba người nhìn Tuy Ưc cười xấu xa.

Tuy Ưc nghiêng đầu, "Các cậu muốn nói gì?"

Tam Bảo thân mật nắm tay Tuy Ưc, "A Ưc này, tớ cảm thấy Tiêu sư huynh hình như có ý đối với cậu. . . . ."

Tuy Ưc cười nhìn cô, "Hứ?"

"Không có gì cả!" Tam bảo không dám trêu chọc cô, cười hì hì chuyển đề tài.

Người đăng ký vào hội sinh viên nhiều hơn so với tưởng tượng, còn chưa tới giờ, trên hành lang đã chật kín người.

Tuy Ưc và Yêu Nữ chen vào thấy một cô gái háo sắc trong hội sinh viên đang làm công tác phổ biến tin tức giữa một đám sinh viên mới.

"Thật ra, cái hội sinh viên này. . . . . Chủ tịch chỉ là một con rối thôi, quyền lực chủ yếu nằm trong tay Thiên Long Bát Bộ và tứ đại bối lặc."

"Tứ đại bối lặc?"

"Thiên Long Bát Bộ?"

"Thiên Long Bát Bộ hả, chính là ban tổ chức, ban học tập, ban sinh hoạt, ban Thể Dục, ban đối ngoại, ban vệ sinh, ban hỗ trợ sinh viên khó khăn và ban công tác xã hội. Về phần tứ đại bối lặc hả, chính là bốn Phó Chủ Tịch trong hội này ! Lát nữa mọi người phải nhìn cho kỹ nha, bốn người bọn họ hiếm khi cùng nhau xuất hiện. "

"Tứ đại bối lặc bao gồm những người nào vậy ạ?"

"Tiêu Tử Uyên_ học viện cơ khí, Ôn Thiếu Khanh _học viện y học, Kiều Dụ_ học viện kỹ thuật và Lâm Thần _học viện luật"

Tùy Ưc cười, tứ đại bối lặc cách gọi này thật là quá hình tượng. sau khi chen vào, người tới cũng đã tương đối, có lẽ cuộc phỏng vấn kết nạp thành viên mới sắp bắt đầu.

Yêu Nữ vừa bước vào cửa đã cười hì hì chào hỏi, "Anh Kiều, anh tới rồi à!"

Kiều Dụ đang dọn bàn, nghe giọng của Yêu Nữ, chân lão đảo suýt ngã.

Yêu Nữ tới gần chăm chú nhìn chăm chăm anh, "Bình thường anh dùng sữa rửa mặt nhãn hiệu gì, da đẹp thật!"

Yêu nữ tựa dường như rất thích trêu đùa Kiều Dụ, lần nào gặp cũng trêu đùa anh..

Kiều Dụ đau đầu đỡ trán.

Mọi người tới khá đông đủ, còn thiếu một trưởng ban, đợi lâu mà chưa thấy tới, lâu dần mọi người tỏ ra rất khó chịu, ngồi bên cạnh Tùy Ưc là một người có quan hệ khá tốt với trưởng ban đó, liên tục gọi năm, sáu cuộc điện thoại mà không thấy bắt máy, khi cậu ta rút điện thoại ra định gọi tiếp một cuộc khác, Tùy Ưc đè tay cậu ta lại, nhàn nhạt mở miệng "Gọi điện cho một người nếu không nhận, cũng không cần gọi lại làm gì, thà bị mốc lên chứ đừng sống chết dây dưa. Cậu ta nếu thật sự yêu cậu, nhất định sẽ gọi lại."

Mọi người cười lớn, không khí đang phiền chán bỗng chốc giảm bớt đi.

Cậu sinh viên kia hơi đỏ mặt, "Cậu cố ý phải không?"

Tùy Ưc mỉm cười, "Đoạn này rất được phổ biến trên internet, cậu chưa từng nghe sao?"

Mọi người đều biết đoạn này vẫn phổ biến trên internet, nhưng cũng chỉ có cô mới áp dụng ở trong hoàn cảnh như thế này.

Tiêu Tử Uyên nhếch khóe miệng nhìn cô gái này, thật là thú vị.

Cuối cùng vẫn là không đợi được vị trưởng ban kia xuất hiện, đơn giản mở ra một cuộc họp nhỏ, rồi bắt đầu kết nạp thành viên mới

Thật ra phỏng vấn, cũng chỉ là hỏi một số câu hỏi nhàm chán mà thôi.

Khi hỏi tại sao muốn gia nhập hội sinh viên thì nghe được đủ loại câu trả lời.

Tùy Ưc lúc đầu cô tham gia cũng bị hỏi như vậy, cô nhớ câu trả lời của mình là . . . . .

Để thêm điểm, bớt đi một môn.

Tùy Ưc thất thần một lúc, mới nhớ đến nam sinh viên vẫn đang chờ mình đặt câu hỏi, bèn mở miệng, “Bình thường cậu thích làm gì nhất?”

Cậu bé này bỗng nhiên mở miệng tha thiết như đọc một bài thơ diễn cảm nói, "Em thích đi dạo sau mỗi cơn mưa để hít thở không khí có hòa quyện mùi hương của đất, thích ngửi mùi thơm của chăn sau khi được phơi nắng, thích. . . . ."

Tùy Ưc rùng mình, cúi đầu nhìn đơn xin gia nhập của cậu ta.

À , quả nhiên là khoa văn, còn chua hơn hũ dưa muối

Tùy Ưc ngẫm nghĩ rồi vẫn ho khan một tiếng cắt lời nói của cậu ta , "Này, bạn học, cậu có lẽ không biết, cái cậu gọi là mùi hương của đất sau cơn mưa, thật ra là chất thải của xạ khuẩn, cái cậu bảo mùi của chăn sau khi phơi nắng là mùi của vi khuẩn bị nắng nướng chín.

Yêu nữ ở tổ bên cạnh nghe được cuộc đối thoại mà cười nghiêng ngả.

Cậu bạn đối diện Tùy Ưc nhìn cô như có thâm cừu đại hận.

Tùy Ưc ho nhẹ một tiếng, "Ngại quá, chúng ta tiếp tục, chúng ta thoải mái trò chuyện một lát, cậu bình thường thích ăn cái gì?"

"Mì sợi."

"Ừ, thật ra thì mì kéo rất giống giun đũa."

Lần này cậu ta hoàn toàn im lặng.

Tùy Ưc cảm thấy không khí quá im ắng, chủ động khơi đề tài, "Cậu đã từng ăn con trai chưa? Thật cái mà chúng ta thường ăn chính là tuyến sinh dục của nó."

Tùy Ưc không thèm để ý tới sắc mặt của cậu ta, tiếp tục nói, "Quán ăn sau trường cậu đã từng ăn chưa? Vậy món sá trùng lạnh trên bảng hiệu cậu nhất định đã ăn rồi? Thật ra thì sá trùng là một loại sâu mềm. . . . ."

Yêu Nữ nhìn cậu bạn đáng thương cầm hồ sơ của mình giận dữ bỏ đi, cười đến không nhìn nổi, cười vỗ vỗ vai Tùy Ưc, "A Ưc, cậu lại bắt nạt sinh viên mới."

Tùy Ưc thở dài, "Cậu!"

Ôn Thiếu Khanh và Tiêu Tử Uyên vẫn ngồi trong góc quan sát, Ôn Thiếu Khanh nghiêng đầu hỏi, "Cậu không cảm thấy hai người rất giống nhau sao? Luôn mỉm cười thản nhiên giống nhau, không quan tâm thiệt hơn, gặp việc gì cũng lạnh nhạt, không nhanh không chậm đạt được mục đích của mình. Luôn kiên nhẫn, trầm tính mà bình tĩnh như nhau."

Tiêu Tử Uyên nhìn Ôn Thiếu Khanh vài giây, bỗng nhiên bật cười, sau đó nhìn theo bóng dáng kia, vẫn nở nụ cười nhàn nhạt như cũ, "Thế sao?"

Người đến phỏng vấn tiếp theo là cô bé hoạt bát, nhí nhảnh, Tuy Ưc cảm giác mình không thể nói chuyện bình thường với cô bé được.

"Chị, vừa rồi em nghe một chị nhắc đến tứ đại bối lạc, là bốn anh chàng đẹp bên kia à?"

Tùy Ưc nhìn cô bé hưng phấn hai con mắt lóe sáng, quay đầu nhìn qua, bốn người đang dựa vào bàn nói cái gì đó.

Cô quay lại nói, " Phải"

"Chị, các anh ấy đã có bạn gái chưa?"

Tùy Ưc ngẫm nghĩ, nhô đầu ra nhỏ giọng nói, "Hội sinh viên có tin đồn nội bộ, Tiêu sư huynh là của Dụ sư tỷ, Kiều sư huynh là của chị gái yêu nghiệt đang phỏng vấn bên kia kia. Ôn sư huynh và Lâm sư huynh mới là của mọi người."

"Tại sao Ôn sư huynh và Lâm sư huynh không có bạn gái? Chẳng lẽ hai người bọn họ. . . . ."

Tùy Ưc nhìn cô bé trong lòng suy nghĩ. nếu như có Tam Bảo ở đây, hai người bọn họ trò chuyện chắc chắn rất vui vẻ, đường vào hủ nữ sâu như biển, từ nay về sau thuần khiết trở thành tiện nhân.

"Chị nói cho em nghe một chút về bốn người bọn họ đi, em rất muốn nghe!"

Tùy Ưc nhìn vẻ mặt kính cẩn của cô bé, thật sự không đành lòng cự tuyệt, "Ừm. . . . . Tiêu sư huynh rất nói không nhiều lắm, ở cùng người không quen biết chỉ có một kiểu, đó chính là, cho em một ánh mắt, chính em tự đi làm lấy. "

"Oa oa, con trai thâm trầm, em thích!" Cô gái hoa tay múa chân ảo tưởng.

Tùy Ưc tiếp tục, "Còn Ôn sư huynh hả, người cũng như tên, ôn thuận Như Ngọc, có thể dịu dịu dàng dàng cười chinh chết người."

"Oa oa oa, nham hiểm, em cũng rất thích!"

"Hơ. . . . ." Tùy Ưc nhìn vẻ mặt của cô bé càng ngày càng hưng phấn, không biết nói gì hơn.

"Chị, nói tiếp đi!"

"Được, chúng ta phỏng vấn tiếp."

"Được ạ . . . . ."

Ôn Thiếu Khanh hiểm khi thấy Tiêu Tử Uyên cười tươi đến như vậy ở bên ngoài, "Thâm trầm?"

"Nham hiểm." Tiêu Tử Uyên cười đáp lại.

"Hóa ra trong lòng cô bé này, thì ra hai chúng ta có hình tượng như vậy!" Hai người cười lắc đầu.

Công việc phỏng vấn cuối cùng cũng kết thúc, Tùy Ưc đang sửa danh sách thi vòng hai trong bảng, Tiêu Tử Uyên đi tới bên cạnh nhìn.

Tùy Ưc hơi căng thẳng, ngồi thẳng lên ngẩng đầu nhìn anh, "Tiêu sư huynh cần danh sách gấp à?"

"Không gấp."

Ai ngờ Tiêu Tử Uyên còn ngồi ở bên cạnh cô, mùi bạc hà mát lạnh vẫn quanh quẩn nơi đầu mũi, mặt của cô dần nóng lên, có phía anh ngồi

cách cô quá gần rồi không.

"Tiêu sư huynh tìm em có việc gì sao?"

Tiêu Tử Uyên ánh mắt trong trẻo chỉ chỉ cái bút cô đang cầm, "Cái bút này là của anh."

Mặt Tùy Ưc càng đỏ hơn. Lúc cô chỉ tiện tay lấy một cây bút, không nghĩ vận số mình lại tốt như vậy.

"Còn nữa" , Tiêu Tử Uyên bỗng nhiên mở miệng nói, trong giọng còn có ý cười, "Bài làm trên lớp của em rất. . . . . đúng là. . . . . rất tệ."

Tùy Ưc tay run mạnh một cái, tờ giấy trên tay bị rách một mảng, cô ừ ừ nhận tội, "Sư huynh, em sai rồi, về sau em sẽ không chơi trò chơi trong lớp nữa."

Tiêu Tử Uyên cong môi cười, cô gái này rất đơn thuần, chỉ là mỗi lần đối diện với anh vẻ mặt lại rất phong phú, rất tốt.

Tùy Ưc vừa chép vừa thất thần, nhìn bộ dáng tự nhiên của Tiêu Tử Uyên, chuyện bài đăng kia chắc chỉ là có người đặt điều thôi, hoặc là căn bản anh không quan tâm những câu chuyện nhiều chuyện này nên không biết bài đăng đó tồn .

Nghĩ thế, trái tim đang lơ lửng của Tùy Ưc cũng được thả lỏng, không kìm được bật cười.

Bỗng nhiên, một bàn tay xuất hiện trước mặt, chỉ về ngòi bút của cô, "Chỗ này, chép sai rồi."

Tùy Ưc muốn đập đầu chết cho xong.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Người Quen Dễ Nói Chuyện

Sau khi làm xong công việc, mọi người ồn ào muốn đi ăn khuya, Tiêu Tử Uyên cười đồng ý, “Được, mọi người cùng nhau đi ăn, tớ mời

Đến cổng sau trường, đúng lúc gặp Hà Ca và Tam Bảo đang muốn đi ăn, bèn nhập hội cùng nhau đi.

Tam Bảo chạy tới gần hỏi, "Có cậu em nào ngây thơ, đáng yêu không?"

Yêu nữ gương mặt thiếu trong sáng, "Cậu em nhà người ta, làm sao bọn tớ có thể nhìn được?."

Tam bảo tỏ vẻ khinh bỉ, "Tớ không thèm nghe cậu nữa! A Úc cậu nói đi,"

Tùy Úc ngẫm nghĩ, "Không có. . . . . cậu em của người ta, tớ cũng không thấy được."

"Ha ha ha. . . . ." Mọi người cười vang, mười mấy người ngồi quanh một cái bàn lớn, cười nói rất náo nhiệt ."

Trong lúc đợi đồ ăn được đưa lên, bàn bên cạnh có hai cô bé bàn bên cạnh tranh thủ thảo luận về minh tinh Hàn Quốc, hai người háo sắc âm thanh thảo luận càng lúc càng lớn.

"Các cậu nói xem! Tại sao lại có nhiều người thích Jang Keun Suk! Vì sao!" Tam bảo đập bàn hỏi, cô trước giờ không thích phái nam Hàn Quốc.

Có người trả lời, "Có lẽ là vì ngoại hình đẹp trai!"

Lại có người nói, "Có lẽ là do diễn xuất tốt!"

Tùy Ưc suy nghĩ, nghiêng đầu trả lời, "Có lẽ là. . . . . vì tên của anh ta?"

Mọi người đen mặt.

Tam bảo cười ha ha, "A Ưc, cậu rất ác độc. Tớ thích"

Tiêu Tử Uyên vẫn thản nhiên như trước, nhưng trong đôi mắt lại lấp lánh ý cười.

Dụ Thiên Hạ nhìn anh, hỏi thăm dò, "Tùy Ưc thật thú vị."

Tiêu Tử Uyên không trả lời, nhưng cũng thầm đồng ý, thật khó thật hiếm gặp một cô gái bình tĩnh, dịu dàng mà lại có thể kể những câu chuyện cười giới tính một cách đầy ẩn ý như vậy.

Sau đó Tùy Ưc có gặp lại cậu sinh viên khoa văn chua lét đó vài lần trên sân trường, nam sinh đó mỗi lần gặp cô trên mặt tỏ ra kinh hãi rẽ sang đường vòng đi mất.

Mỗi lần như thế, Tam Bảo và Hà Ca tò mò hỏi, "A Ưc, cậu rốt cuộc làm gì với người ta vậy."

Yêu nữ cười tới gặp cả người.

Tùy Ưc bày tỏ vẻ mặt vô tội, "có lẽ là do bọn tớ không hợp tính."

Tiết thứ nhất buổi chiều, vốn là giờ ngủ trưa, sinh viên trong phòng mơ mơ, màng màng buồn ngủ, bỗng giáo viên nói, “Chúng ta sắp tham dự cuộc thi sáng tạo khoa học kỹ thuật cùng ngành cơ khí, ngành nào cũng phải tham gia, có xung phong không?”

Mọi người đang ngủ bỗng bừng tỉnh, sau khi kịp phản ứng thì đều cúi đầu tỏ ra không liên quan đến mình.

Giáo viên ở trên bục giảng cười, "Nếu như thế, tôi tin tưởng là ngành ta sinh viên nào cũng ưu tú, tôi chọn ngẫu nhiên một người đi tham gian nhé."

"Đừng gọi em, đừng gọi em , đừng gọi em. . . . ."

>.<

Tùy Ưc nghe Tam Bảo cầu khẩn một bên, nói với cô, “Tớ nghe nói, cậu ở dưới này cầu khẩn đừng gọi tên mình ra như vậy đối với giáo viên sẽ sinh ra lực hấp dẫn, nhưng mà thượng đế không phân biệt được lực hấp dẫn này là yêu thích hay là bài xích, cho nên giáo viên có thể cảm nhận được lực hút này đồng thời khả năng gọi cậu là rất lớn.”

Tam bảo ngẫm nghĩ một chút, đổi lời khẩn.

"Gọi Tùy Ưc, gọi Tùy Ưc, gọi Tùy Ưc. . . . ."

Tùy Ưc còn chưa kịp ngăn cản, đã nghe thấy giáo viên gọi, "Tùy Ưc!"

Tùy Ưc trừng mắt nhìn Tam Bảo, từ từ đứng lên.

Thầy giáo có ấn tượng rất tốt với sinh viên này, “Tìm thêm hai người nữa, để tôi xem xem nào, Nhậm Thân!”

Tam bảo vẻ mặt đau khổ đứng dậy, "Thầy giáo, thầy cũng biết môn chuyên ngành em dở tệ mà,”

"Biết dở mà còn không chăm chú nghe giảng, em có muốn tốt nghiệp nữa không!"

"Thầy giáo em vốn không muốn tốt nghiệp mà!"

"Em. . . . ."

"Thầy giáo, thầy không biết, em vốn là muốn học Trung y, về sau khi về nhà em trồng thảo dược lên mảnh đất của nhà em, không phải là em phát tài sao!" Tam bảo vừa nói vừa tỏ vẻ mặt ước ao.

"Em ngồi xuống cho thầy!"

"Hà Văn Tĩnh!"

Hà Ca cúi đầu ngoan ngoãn, "Thầy giáo, nếu như thầy muốn em khôn giúp thầy dụng cụ này thì được! những việc khác tốt nhất đừng tìm em,"

Cuối cùng vẫn phải tìm hai nam sinh lớp khác.

Thầy giáo vừa lòng vẫy tay, "Được rồi, lát nữa hết giờ các em đi với thầy sang viện cơ khí." Trong phòng làm việc của viện cơ khí, hai thầy giáo chào hỏi khách sáo, Tuy Ưc liếc mắt nhìn hai người cũng xui xẻo như mình, im lặng thờ dãi, thông cảm lẫn nhau.

Lại có mấy giáo viên cùng mấy sinh viên nữa đi vào, Tuy Ưc mới biết đây là một hạng mục lớn do trường đề ra, chủ đề là cải tiến dụng cụ y học, trong đoàn có ngành y học, ngành cơ giới, ngành điện tử, còn có cả sinh viên ngành marketing đến bàn kế hoạch sản xuất và tiêu thụ sản phẩm.

Tuy Ưc càng nghe càng thấy khó hiểu, cũng may cô chỉ là phụ trách phần chức năng chữa bệnh, chỉ sợ là một phần này cũng đủ nhức đầu rồi. Mới nghĩ đến đây lại nghe một thầy giáo nói, "Đúng rồi, lần này tôi cố ý

tìm học sinh xuất sắc nhất của giáo sư Trương Thanh tới chỉ đạo, một lát nữa cậu ấy tới đây, các em có thể làm quen với nhau.”

Tùy Ưc nghe thấy hai từ Trương Thanh chân mày dật một cái, nhưng rất nhanh điều cô dự cảm đã thành thực tế.

Một thầy giáo khác lại nói thêm, "Tiêu Tử Uyên phải không? Trò này ở ngành cơ khí rất nổi tiếng, nghe nói đã hai lần tham gia cuộc thi sáng tạo khoa học kỹ thuật , đều đoạt giải nhất, còn xin bản quyền sáng chế.”

"Đúng là một nhân tài, chẳng trách giáo sư Trương xem cậu ta như bảo bối.”

Đầu óc Tùy Ưc chậm mấy nhịp mới phản ứng kịp.

À , người quen hả, vậy thì tốt rồi. Người quen dễ làm việc chứ sao.

Rất nhanh sau Tiêu Tử Uyên đã tới trước mặt họ, sau khi nghe giáo sư giới thiệu xong, anh cười chào hỏi mọi người, nói chuyện đơn giản với nhau vài câu, hẹn mọi người sáng ngày mai gặp nhau ở thư viện nói chuyện sau, rồi nhanh chóng rời đi.

Tùy Ưc chuẩn bị đi ngủ nhận được tin nhắn của Tiêu Tử Uyên.

Sao tham gia thi đấu mà không nói cho anh biết.

Tiêu Tử Uyên nhìn tin nhắn gửi đi, anh thật sự không biết cô cũng tham gia, lúc ở giáo viên trong viện đề nghị anh, suýt chút nữa là anh từ chối rồi.

Tùy Ưc cầm điện thoại di động nhìn một lúc lâu, Tiêu Tử Uyên trước tới giờ chưa khi nào gửi cho cô tin nhắn vì về việc riêng cả, chắc là gửi nhầm tin nhắn?

Ngẫm nghĩ một lát, chắc là gửi nhầm tin nhắn rồi?

Tùy Ưc không lời, tắt điện thoại đi ngủ.

Ngày hôm sau Tùy Ưc ăn sáng xong liền tới thư viện, vừa mới bước vào thư viện đã nhận được tin nhắn của Yêu Nữ.

Yêu Nữ mấy ngày gần đây nhàn nhã không có việc gì liền nghe ké một môn học, gọi là tình yêu sinh viên và sức khỏe tinh thần, bị giáo viên dạy tâm lý đó đầu độc đầu óc, thường hỏi những câu hỏi khác thường.

A Ưc này, cậu nói đàn ông tốt cuộc là yêu thích kiểu phụ nữ nào?

Tùy Ưc ngẫm nghĩ, lời ít ý nhiều gửi lại.

Hữu dung, nãi đại (ở đây ý là rộng lượng, ngực lớn)

Vốn nghĩ rằng thế là xong, vài giây sau lại có một tin nhắn mới.

Vậy phụ nữ thích đàn ông như thế nào?

Lần này Tùy Ưc không do dự trả lời ngay.

Tài đại, khí thô. (có thể hiểu là nhiều tiền, và “dụng cụ thô”...)

Yêu nữ lại mất mấy giây mới phản ứng lại được, "A Ưc, cậu lưu manh!"

Tùy Ưc mỉm cười cất điện thoại đi động.

Tiêu Tử Uyên đứng ở tầng 2 thư viện tìm sách, trong lúc lơ đãng nghiêng đầu thấy Tùy Ưc.

Cô đang từ cầu thang tầng một đi lên, ánh nắng đầu thu xuyên qua nóc nhà thủy tinh trong suốt chiếu trên người cô, đường nét có hơi mơ hồ, khoe miệng cô vẫn cong lên nụ cười điềm tĩnh, đang cúi đầu nhìn đi động, mang theo vầng sáng rực rỡ khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Tiêu Tử Uyên híp mắt, như đang suy tư,

Cô bé này xinh đẹp chẳng có gì phải nghi ngờ, tao nhã độc lập, linh động uyển chuyển, cũng không lộ liễu, tuổi này mà đã biết làm thế nào để che dấu nét xinh đẹp một cách thỏa đáng. Dáng người mềm mại, mảnh khảnh, nét mặt điềm tĩnh, đứng hay ngồi đều tĩnh lặng. Khi cô nhận ra bạn đang nhìn lại mình, bèn cười đáp lại, nhưng nếu bạn muốn lại gần, lại là việc không thể.

Bạn tiến một bước, cô ấy lùi một bước, vĩnh viễn duy trì khoảng cách không gần không xa.

Cô vĩnh viễn sẽ không chủ động tiếp cận bạn, bạn cũng đừng nghĩ có thể chạm đến lòng cô ấy.

Cô chỉ cần nhìn là có thể biết vấn đề ở đâu, sau đó bình tĩnh tránh đi hoặc là giải quyết nó.

Lâm Thần cô là người thông minh, mà cô, đâu chỉ có thông minh .

Ôn Thiếu Khanh nói cô và anh rất giống nhau, lúc đầu anh không thấy anh và cô giống nhau, nhưng tiếp xúc càng lâu chính anh cũng sinh ra loại cảm giác này, cô như là bản sao của anh vậy.

Có điều, có đôi lúc cô hơi mơ hồ.

Tùy Ưc khi lên đến tầng 2 đã nhìn thấy Tiêu Tử Uyên, không ngờ anh lại đến sớm như vậy, liền tới chào hỏi.

"Tiêu sư huynh."

"Chào buổi sáng."

Tiêu Tử Uyên đang tính toán gì đó trên giấy, chữ trên giấy tự nhiên, phóng khoáng, phảng phất khí chất của anh, đến khi tính xong một phép

tính anh mới ngẩng đầu lên nhìn cô, tỏ vẻ nghiêm túc, mở miệng, “Anh có một chuyện muốn hỏi em?”

Tùy Ưc lập tức thấy hồi hộp, “Sư huynh, chủ đề ngày hôm qua anh nói em đã suy nghĩ cẩn thận, giờ sửa lại một chút sẽ nộp lại cho anh.”

". . . . ." Tiêu Tử Uyên im lặng một chút, từ từ mở miệng, "À. . . . .anh không phải muốn hỏi chuyện này, sao tối qua em không trả lời tin nhắn?"

"Hả. . . . ." Tùy Ưc ngưng một chút, "Em nghĩ là anh gửi nhầm tin nhắn."

Tiêu Tử Uyên thở ra một hơi rất nhẹ, đưa ngón trỏ lên day trán, rất nhẹ thở dài, cong lên ngón trỏ để liếc để cái trán, vẻ mặt dường như.....có chút bất đắc dĩ?

Tùy Ưc chớp mắt, cô có nói gì sai sao?

Dường như hơi yên tĩnh, Tùy Ưc tìm một đề tài, “Chữ của anh thật đẹp”.

"Anh nhớ là chữ viết của em đẹp hơn, ở cuộc thi thư pháp của trường có nhìn thấy một lần, sau này không thấy em viết lại nữa?"

Tùy Ưc cười đùa nói, "Tiêu sư huynh trêu em rồi, em chỉ viết bừa, không dám viết ra dọa người nữa."

Tiêu Tử Uyên chợt nghiêm túc nói một câu, "Anh rất thích."

Tùy Ưc ngăn người, vô thức ngẩng đầu nhìn anh.

Anh cúi đầu xuống nhìn cô, môi khẽ mím lại, đôi mắt luôn lạnh nhạt kia giờ phút này bỗng nhiên tỏa sáng.

Đang không biết nói gì tiếp, thì nghe thấy có người gọi tên Tiêu Tử Uyên

Tiêu Tử Uyên nhìn cô vài giây, tầm mắt lướt qua cô nhìn về phía sau, sau đó anh đưa tay lên chào hỏi, rồi đứng lên đi tới.

"Đã lâu không gặp"

Người kia tới gần bắt đầu oán trách, "Ôi, gần đây bị tra tấn sắp chết rồi, đúng rồi, trong solidworks có mấy chức năng tớ không biết, cậu có thời gian dạy tớ chút đi!"

Tiêu Tử Uyên cười đồng ý, "Được, chiều hôm nay cậu đến tìm tớ, tớ sẽ đợi ở phòng."

"Thật à, vậy tốt quá, có cậu tớ cũng không cần mượn sách này rồi." cậu sinh viên kia nhìn phía sau Tiêu Tử Uyên, "Ôi, đây không phải là...."

Nói được một nửa bỗng bật cười, "Không làm phiền nữa,tớ đi trước."

Tiêu Tử Uyên cười nói tạm biệt, xoay người lại nhìn con người đang giả bộ rất là bận rộn kia, thầm cười trong lòng.

Anh không thể không khinh bỉ cái hứng thú xấu xa của mình vừa rồi, cô bé nhìn thì có vẻ bình tĩnh này lại không dám nhìn vào mắt anh, chuyện này anh đã phát hiện ra từ lâu rồi. Cô càng không dám nhìn, anh lại càng muốn trêu cô.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bệnh Viện Không Tiện Nói Ra

Thành viên trong tổ lục tục tới, cảm thấy cũng sắp tới giờ rồi, mọi liên vào phòng họp ở tầng hai.

Sau khi điểm danh mới phát hiện ra thiếu 2 người, Tiêu Tử Uyên ngồi ở giữa bàn hội nghị, mặt không biểu cảm gì nhìn kim đồng hồ chỉ tới con số kia rồi, lại thêm 10' nữa hai người kia mới lững thững tới.

Tiêu Tử Uyên nhàn nhạt liếc hai người một cái, nhìn thì như không có chuyện gì nhưng mà lại tạo cảm giác đè nén cho người ta.

Tùy Ưc cảm thấy khí thế của người này không phải mạnh bình thường, cô là người đứng nhìn mà còn cảm thấy lạnh buốt, huống chi là hai người đó.

“Tôi không thích người không tuân thủ giờ giấc.”

Nhẹ nhàng, băng quơ nói một câu mà khiến hai người tới muộn đỏ cả mặt, đứng dậy xin lỗi mọi người.

“Xin lỗi, chúng tôi sai rồi, sẽ không có lần sau nữa.”

Tiêu Tử Uyên gật đầu, giọng dịu đi một chút, “Hai bạn ngồi xuống đi, chúng ta bắt đầu nào.”

Tùy Ưc cúi đầu mỉm cười, ân uy thi hành, quả nhiên là cao tay.

Lúc tự do thảo luận, Tùy Ưc nghe thấy hai nam sinh bên cạnh nhỏ giọng thì thầm.

“Phòng họp này không phải nói là không cho mượn sao? Lần trước khoa mình muốn mượn để họp cũng không cho mà.”

“Vậy cậu cũng không nhìn xem là ai mượn.”

Lập tức có người chạy lại, “Ai mượn hả?”

Tùy Ưc cười, thì ra con trai cũng lắm chuyện như vậy.

“Tiêu sư huynh đó.”

“Này, Tiêu sư huynh rốt cuộc là ai?”

“Đại thần của học viện cơ khí, mà cậu cũng không biết sao?”

“Không biết.”

“Cũng phải, Tiêu sư huynh bình thường khá khiêm tốn.”

“Hả, anh ấy không phải sắp tốt nghiệp rồi ư?”

“Ừ, được học bổng toàn phần của một trường danh tiếng ở nước ngoài, tốt nghiệp là đi luôn.”

“Ngưỡng mộ thật đấy ...”

“Đừng ngưỡng mộ vội, thế đã là gì, nghe nói anh ấy đã xuất hiện vài lần trên tạp chí nằm trong danh sách SCI, chỉ số ảnh hưởng rất cao ...”

Tay cầm bút của Tùy Ưc dừng lại một chút, sắp ra được nước ngoài, thật hâm mộ.

Thời gian một buổi sáng trôi đi rất nhanh, hiệu suất quả thực rất cao. Tuy Ưc vốn nghĩ nhiều người như vậy không dễ hợp tác, bây giờ cô không thể không thừa nhận bên cạnh vẻ ngoài và khí chất, năng lực của Tiêu Tử Uyên cũng xuất sắc không kém.

Cô thần thờ một lát, khi đi về vừa lúc chỉ còn lại có cô và Tiêu Tử Uyên.

Lúc xuống lầu, Tuy Ưc như vô tình hỏi một câu, “Tiêu sư huynh tốt nghiệp sẽ ra nước ngoài à?”

Tiêu Tử Uyên gật đầu, “Ừ, đã quyết định như vậy từ trước rồi.”

“Thế à, vậy chúc mừng anh!” Tuy Ưc đáp rất nhanh như là hồ hởi lắm.

Tiêu Tử Uyên nhìn cô mở miệng, “Em thì sao, có dự định gì không? Muốn ra nước ngoài có thể tìm anh.”

Tuy Ưc im lặng một lúc lâu, tận tới khi ra khỏi thư viện mới lên tiếng, “Tốt nghiệp xong em muốn về nhà tìm việc, cũng đã quyết định từ lâu rồi.”

“Tốt.” Tiêu Tử Uyên nhàn nhạt đáp lại.

Sau đó, hai người trên đường về cũng không nói gì nữa

.

Tuy Ưc như có chút suy tư quay về phòng, tâm trạng buồn rầu không nói lên lời.

Tam Bảo đang viết báo cáo y học, vừa gõ lách cách trên bàn phím vừa than phiền, “Khốn kiếp, học y thật khổ! Biết thế tớ đi học làm ruộng cho rồi! bây giờ suy nghĩ lại có được không?!”

Tùy Ưc liếc cô một cái, lơ đãng trả lời, “Được, nhấn phím Enter đi.”

Hà Ca và Yêu Nữ ngồi trước máy tính phì cười, Tam Bảo lập tức ngồi ngay ngắn lại, “A Ưc, tớ sai rồi!”

Tùy Ưc mù mờ, “Có chuyện gì vậy?”

Tam Bảo sợ hãi, “A Ưc, cậu không vui hả?”

Tùy Ưc ngả đầu lên giường, rầu rĩ trả lời, “Đâu có.”

Hà Ca nhỏ giọng hỏi, “Cậu ấy sao vậy?”

Yêu Nữ và Tam Bảo đều lắc đầu.

Trong mắt ba người, Tùy Ưc là kiểu con gái rộng lượng hiếm có, gặp chuyện gì đều không chút lo lắng mỉm cười mà giải quyết, dù im lặng, cũng có ý cười nhàn nhạt.

Chưa bao giờ thấy cô ủ ê như bây giờ.

Cách vài ngày sau, lại phải đi họp, Tùy Ưc vẫn không vui như trước được, ngồi tại chỗ im lặng một cách lạ lùng.

Tiêu Tử Uyên nói được một nửa bắt gặp Tùy Ưc đột nhiên mở to mắt, sau đó lại nhíu mày, vẻ mặt lúc tỉnh lúc mê có vẻ bất an.

Anh dừng lại hỏi, “Sao vậy?”

Tùy Ưc sợ hãi, “Không có gì, sư huynh cứ tiếp tục đi.”

Tiêu Tử Uyên nhìn cô vài giây, tuy cảm thấy cô kỳ lạ cũng không hỏi lại.

Anh đâu biết rằng Tùy Ưc có bệnh “không tiện nói ra.”

Cô chỉ cảm thấy bụng dưới quặn đau, đã có dự cảm không lành, suy nghĩ lại cảm thấy chưa tới ngày, chỉ hy vọng linh cảm của mình là sai.

Ai ngờ, vừa qua vài phút liền cảm thấy có một dòng nước ấm chảy ra từ bụng dưới, trong nháy mắt thật muốn chết luôn cho rồi.

Tiêu Tử Uyên hình như đặc biệt để ý cô, tan họp trước giờ, nhưng Tùy Ưc cảm giác được quần mình sớm đã thấm máu, ẩm ướt lạnh lạnh.

Cô ngồi yên không dám động đậy, gửi tin nhắn cho Tam Bảo, soạn được một nửa mới nhớ ra, ba người kia tới trung tâm thành phố xem phim, chờ họ về trời cũng tối rồi, không bằng chờ tối rồi tự cô chạy về.

Bên cạnh có mấy người gọi cô, “Tùy Ưc, còn chưa đi hả?”

Tùy Ưc cười qua loa, “Các cậu đi trước đi, tớ đi giờ đây, tạm biệt!”

“VẬY CHÚNG TỚ ĐI TRƯỚC NHÉ, TẠM BIỆT!”

Tiêu Tử Uyên ra ngoài nhận điện thoại, lúc trở về thấy cô vẫn còn ở đó, “Sao còn chưa đi?”

Tùy Ưc ngồi ngay ngắn, “Em ... Em đợi một chút nữa.”

Tiêu Tử Uyên nhìn khuôn mặt cô vốn là hồng hào giờ lại hơi tái, đi lại hỏi, “Không thoải mái à? Sao sắc mặt khó coi như vậy?”

Tùy Ưc cười bất đắc dĩ, em đau bụng cũng không thể nói cho anh được.

“Em không sao đâu, sư huynh, các anh đi trước đi.” Tùy Ưc nhìn ngoài cửa còn có người đang đợi Tiêu Tử Uyên liền cười đáp lại.

“Các cậu đi trước đi, tớ còn muốn tìm chút tài liệu.” Tiêu Tử Uyên nhìn cô vài giây, bỗng xoay người nói với mấy người kia.

“VẬY, SƯ HUYNH, BẠN EM ĐI TRƯỚC.”

“Ừ.”

Chờ tới lúc trong phòng họp chỉ còn lại có hai người, Tiêu Tử Uyên cởi áo khoác ngoài trên người ra đưa cho Tùy Ưc, “Mặc vào đi, anh đưa em về.”

Tùy Ưc đỏ mặt, hóa ra anh đã nhìn ra rồi.

Vừa ngẩng đầu đã chạm phải đôi đồng tử sâu bất tận, khóe môi khẽ cong lên như có ý cười.

Trời bên ngoài bắt đầu tối mà trong phòng lại không bật đèn, ánh sáng trong phòng có hơi lờ mờ, Tùy Ưc chỉ nhìn thoáng qua, đã cảm thấy Tiêu Tử Uyên có tố chất khiến con người ta hồn xiêu phách lạc, có lẽ là bình thường anh luôn có vẻ hờ hững, lạnh nhạt, lúc này đôi mắt hẹp dài kia lại vì cười mà cong lên chếch về phía thái dương, đường nét cả khuôn mặt rõ ràng, đẹp đẽ, khiến cô nhìn mà ngẩn người, hơi rung động.

Cô vẫn tưởng con trai không cần phải có bề ngoài đẹp lắm mà làm gì, hơn nữa đẹp trai thì cũng chỉ đến thế mà thôi, thế nhưng bây giờ đứng trước Tiêu Tử Uyên cô lại đỏ mặt, tim đập thành thịch. Cô và Tiêu Tử Uyên không phải mới gặp nhau lần đầu tiên, vẫn cảm thấy khí thế trên người anh quá là chèn ép người khác, cô cũng không có cách nào khống chế nổi, cho nên vẫn không dám nhìn kỹ anh, bây giờ lơ đãng liếc một cái, lại cảm thấy hoảng sợ, biết thế đã không nhìn rồi.

Tiêu Tử Uyên cũng không gọi cô, đôi môi mỏng khẽ mím lại kiên nhẫn chờ cô hoàn hồn.

Chờ tới lúc Tùy Ưc hoàn hồn thì mặt lại càng đỏ hơn, luống cuống mặc áo khoác vào là lập tức đứng lên, đứng dậy quá nhanh khiến cho máu

chưa lưu thông kịp, trước mắt tối sầm cơ thể lung lay, giãy tiếp theo đã ngã vào lòng Tiêu Tử Uyên.

Đây là lần đầu tiên hai người dựa vào nhau gần như vậy.

Tùy Ưc vội túm chặt lấy cánh tay Tiêu Tử Uyên, trước mắt tối đen, cô chỉ cảm thấy dưới lòng bàn tay mình cánh tay kia vững vàng mà mạnh mẽ đỡ lấy cơ thể cô, trong mũi là mùi bạc hà man mát, dễ chịu.

Chờ tới khi bóng tối dần biến mất trước mắt, Tùy Ưc mới ngẩng đầu, có hơi lơ mơ, “Cám ơn anh”

Tiêu Tử Uyên rút tay về nhân tiện lại nắm lấy tay cô, “Đi thôi.”

Ngón tay Tùy Ưc dán vào lòng bàn tay anh.

Đầu ngón tay anh dán lên mu bàn tay cô, đầu ngón tay hơi lạnh, lòng bàn tay cũng vẫn ấm.

Cô mặc áo của anh, trên người cũng quanh quẩn mùi bạc hà quen thuộc kia, tim cô bỗng đập thành thịch.

Ra khỏi thư viện, gió nổi buổi hoàng hôn, Tiêu Tử Uyên chỉ mặc áo sơ mi, Tùy Ưc không yên lòng, “Tiêu sư huynh ... Anh có lạnh không?”

Tiêu Tử Uyên hơi mỉm cười, lại trả lời có vẻ chọc tức, “Lạnh chứ, không lẽ em muốn trả lại áo cho anh hả?”

Tùy Ưc bị nghẹn rồi, “Ha ha..”

Tùy Ưc thầm kiểm điểm.

Mày ngu quá, không có việc mở miệng làm gì?

Trên đường, Tiêu Tử Uyên mua cho cô chén sữa nóng, Tùy Ưc bưng trong tay uống từng ngụm một.

Chạng vạng ngày thu, gió lạnh nổi lên, anh nắm tay cô, cùng nhau đi trong sân trường ngập lá vàng, Tùy Ưc cảm thấy hương vị sữa ấm áp ngọt ngào chảy thẳng tới tận đáy lòng, cảm giác này quanh quẩn trong lòng thật lâu vẫn chưa tiêu tan.

Lúc chia tay ở dưới lầu, Tiêu Tử Uyên nói một câu khiến cho cả buổi tối sau đó Tùy Ưc đều ở trạng thái mất hồn mất vía.

Tiêu Tử Uyên nói, em gầy quá, về sau ăn nhiều một chút, ôm vào càng dễ chịu.

Trước nụ cười của Tiêu Tử Uyên, Tùy Ưc vô thức xoay người cứng ngắc lên lầu, hình như cả tạm biệt cũng quên không nói.

Lúc trở về phòng, Tam Bảo còn đang bận chơi game túi bụi, ngừng đầu lên liếc cô một cái, “A Ưc, cậu cười kỳ dị quá!”

Tùy Ưc sờ mặt mình, “Tớ có cười à?”

Đang nói thì thấy Hà Ca có vẻ băn khoăn từ ngoài bước vào, như đang suy tư.

Tùy Ưc hỏi như thường lệ, “Sao thế?”

Cô cau mày, “Hôm nay vốn đang tốt đẹp, Tam Bảo không nên kể chuyện cười cho tớ, sau khi nghe xong ... cảm thấy rất kỳ lạ.”

“Tam Bảo kể chuyện gì?” Tùy Ưc hỏi.

“Nó bảo, sau khi Lương Khải Siêu cưới vợ năm 17 tuổi, vẫn nghĩ là năm tháng sẽ cứ yên ổn qua đi như vậy, tận tới khi ông ta gặp Khang Hữu

Vi... Còn chưa nói xong tự nó đã lăn lộn trên đất cười ... Sau đó tớ cũng không nghe được nữa, nó cũng không nói cho tớ, nhưng tớ cảm thấy là lạ.”

Tùy Ưc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhìn về phía Tam Bảo, “Hủ là bệnh dễ lây.”

Yêu Nữ thò đầu ra khỏi giường trên, cho một câu đánh giá, “Hà Ca, cậu đừng có chơi với Tam Bảo nhiều, sẽ bị nó làm hỏng luôn đấy.”

Tam Bảo bỗng nhiên đứng dậy vung tay hô lớn, “Cách mạng vô tội, tạo phản hợp lý, gay cũng có tình yêu!”

Sau khi hô khẩu hiệu lại chúi đầu vào máy tính chơi trò chơi tiếp, miệng còn lải nhải, “Lương Khải Siêu vì ở cùng Khang Hữu Vi mới khiến thận bị hư, cuối cùng khi phẫu thuật cắt bỏ thận lại cắt nhầm quả thận còn khỏe mạnh, sau mới đi đời nhà ma, từ đó có thể thấy, đời này của Lương Khải Siêu là cực kỳ bi đát... Trên mạng nói rất đúng, phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, nhân sinh nan mệnh thị thẳng nam ...”

Mọi người lại đen mặt.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Rối Rắm

Sau đêm nói ra câu nói sợ hãi đó với Tù Ưc, Tiêu Tử Uyên dường như biến mất.

Mấy ngày sau Tù Ưc giặt sạch áo muốn trả lại mà không thấy người.

Ngẫm nghĩ một chút rồi đi đến phòng ký túc Lâm Thần tìm người.

Tù Ưc tới cửa nhìn đông nhìn tây, “Tiêu sư huynh không có ở đây ạ?”

Lâm Thần vẻ mặt cười quái dị, “Em đến tìm cậu ta hả?”

Tù Ưc đưa cái túi trong tay cho anh nhìn, “Em có đồ muốn trả anh ấy.”

Lâm Thần lại lấy, “Ồ, đây không phải là áo của cậu ấy sao, sao lại ở chỗ em? Mẹ cậu ấy bị bệnh cậu ấy đi về nhà rồi, còn phải mấy ngày nữa mới trở về, em cứ để đây đi, khi cậu ấy trở lại anh sẽ đưa cho.”

Tù Ưc lại không buông tay, ấp a ấp úng sắc mặt kỳ quái nói, “Em sẽ tự mình trả cho anh ấy, nhân tiện cảm ơn anh ấy, lần sau em lại tới. Đúng rồi, anh ấy đi hôm nào?”

“À. . . . . Tối thứ tư, nhận được điện thoại là đi luôn.” Lâm Thần nhớ lại nói.

"Thế à" , Tùy Ưc lơ đãng đáp, "VẬY em đi trước."

Tối ngày thứ tư, không phải là đêm hôm đó sao?.

Vừa tới của Lâm Thần gọi cô lại, "A Ưc!"

"Dạ?" Tùy Ưc quay người.

Lâm Thần do dự hồi lâu mới nói, "Em cũng thấy đó, Tiêu Tử Uyên không phải là con cháu trong gia đình bình thường, cậu ấy là Thái tử của nhà họ Tiêu, tốt nghiệp lại xuất ngoại, từ nước ngoài trở về sẽ gia nhập giới chính trị, tương lai cậu ấy sau này đã có người sắp đặt sẵn, có lẽ bao gồm cả hôn nhân nữa, anh sợ em....."

Tùy Ưc vẫn nở nụ cười từ từ nói, "Anh Lâm Thần, anh yên tâm, em sẽ không thích Tiêu sư huynh đâu."

Lâm Thần nhớ Tùy Ưc đã rất nhiều năm chưa gọi anh như vậy, bỗng nhiên lúc đó, trong lòng sợ hãi. Anh sợ nhất là lúc Tùy Ưc có bộ dạng này, dịu dàng nhã nhặn nhưng thật ra đã có quyết định của mình.

Lâm Thần nhìn cô cả ngày, cũng không nhìn ra sự gượng gạo hay sợ hãi, khoát tay, "VẬY thì anh yên tâm rồi."

Tiêu Tử Uyên vừa đi đến cửa vừa lúc nghe được cuộc đối thoại này, hơi nhú mào, không chút chần chờ đẩy cửa đi vào.

Tùy Ưc nhìn khôn mặt anh lạnh như vậy, nhất định là vừa rồi đã nghe được, mở to mắt, xấu hổ cười, "Tiêu sư huynh, em tới trả áo cho anh....."

Chưa nói hết câu đã bị giọng nói không mặng không lạt Tiêu Tử Uyên cắt đứt, "Đặt xuống đó là được rồi."

Nói xong cũng không nhìn Tùy Ưc liền lướt qua cô bước vào phòng.

Tùy Ưc nhìn bóng lưng của anh, đây mới đúng là Tiêu Tử Uyên , lạnh nhạt bình tĩnh, anh nên đối xử với mình như vậy. Tùy Ưc để đồ xuống rồi đi rất nhanh.

Lâm Thần cũng hơi xấu hổ, cười giải thích, "Vốn định thay cậu thử con bé một chút, không ngờ là. . . . ."

Tiêu Tử Uyên nằm nghiêng trên giường nhắm mắt lại, nhấc tay che trán, khuôn mặt tiêu tụy mệt mỏi, cũng không trả lời.

Lâm Thần dường như nhìn ra điều gì, "Tử Uyên, thôi đi, cô bé tuy nói nhẹ nhàng thản nhiên, nhưng là người rất kiên quyết, con bé nói không thích thật sự là không thích. Cậu. . . ."

Tiêu Tử Uyên vẫn im lặng như trước, nhìn không ra nét khác thường trên mặt, nhưng Lâm Thần lại biết cậu ấy đang tức giận, thở dài xoay người đi ra ngoài.

Tối hôm sau, Tùy Ưc có tiết tự chọn, thấy Tiêu Tử Uyên, tinh thần của anh không tốt lắm, lúc giảng bài âm thanh hơi khàn, thỉnh thoảng lại ho khan mấy tiếng.

Tùy Ưc biết anh tức giận, nhưng lại không biết anh tức giận vì cái gì.

Cô cũng không cho là Tiêu Tử Uyên thích cô nhiều lắm, dù sao bên cạnh anh cũng nhiều cô gái ưu tú đến như vậy, cô cũng chỉ là một trong những số đó.

Tiêu Tử Uyên mấy ngày gần đây đều ở tại phòng thí nghiệm làm thí nghiệm, chuẩn bị báo cáo, lúc trở lại phòng ngủ đã thấy trên bàn của mình đầy thuốc.

Ôn Thiệu Khanh cầm mấy hộp nhìn chăm chăm, nghiên cứu hướng dẫn sử dụng, , nhìn thấy Tiêu Tử Uyên vừa về liền ném cho anh, "Đám con

gái này thật là không chịu nổi nữa rồi, họ đều đi học lớp cận giảng à, viện y học của trường này sắp loạn đến nơi rồi. Đáng tiếc bọn họ không biết cận bị dị ứng với thuốc tây, không thể động vào mấy thứ này .

Tiêu Tử Uyên nhận lấy rồi tiện tay để qua một bên, khàn giọng hỏi, “Thuốc ho mà lần trước cận cho Kiều Dụ uống còn nữa không?”

Ôn Thiếu Khanh tìm rồi đưa qua, cười trêu chọc anh, "Trên bàn nhiều thuốc như vậy chắc chắn có thứ mà cận uống được."

Tiêu Tử Uyên cau mày, "Nói nhảm nhiều thế!"

Lâm Thần kích động chạy vào nhìn thấy Tiêu Tử Uyên đột nhiên dừng lại, lặng lẽ xoay người ra ngoài.

Ôn Thiếu Khanh lên giọng gọi anh, " Luật sư Lâm! Đi đâu vậy?"

Lâm Thần từ ngày trêu chọc Tiêu Tử Uyên bây giờ nhìn thấy người ta là trốn đi, anh cứng ngắc xoay người, “Tớ đi sang phòng bên cạnh tìm người.....”

Nói rồi vội vã xoay người đi ra ngoài, mới bước ra liền đụng với người bên ngoài bước vào.

Cận sinh viên vừa đụng trúng ôm laptop đứng vững, nói xin lỗi Lâm Thần rồi đi tới Tiêu Tử Uyên, “Đại thần,em đem số liệu chạy trên Software nhưng phần mềm báo lỗi, làm thế nào cũng không phân tích ra được, anh xem giúp em xem có vấn đề gì.”

Tiêu Tử Uyên nhận lấy laptop để trên bàn nhìn kỹ, thừa dịp rảnh rỗi nam sinh kia cùng Ôn Thiếu Khanh nói chuyện phiếm.”

"Nghe nói hôm nay viện y học có chuyện?"

Ôn Thiếu Khanh sững sốt, "Không rõ lắm, anh mới từ bệnh viện về, xảy ra chuyện gì?"

Cậu sinh viên kia lập tức hưng phấn, say mê, nhiệt tình nói , "Anh còn chưa biết à? Nói là tên biến thái thích khoe thân thể lại xuất hiện, không lâu trước đây quấy rầy nữ sinh viện y học. Vừa vặn lớp trưởng lớp bên cạnh đi qua nơi đó, hình như cô gái kia là cô em gái xinh đẹp của Lâm Thần, mỹ nữ của viện y học, có điều cậu ấy cũng không chắc chắn lắm."

Tiêu Tử Uyên đột nhiên dừng lại, chỉ vào biểu đồ điện tuyến cho cậu kia nhìn, "Chỗ này, hai dây này không tiếp xúc, sửa lại một chút là có thể vận hành rồi."

Cậu sinh viên kia nghiêng đầu nhìn, Tiêu Tử Uyên bèn đứng dậy nhường chỗ ngồi cho cậu ấy.

Anh tới bên cạnh cầm cốc nước uống một hớp, chất lỏng lạnh lẽo lướt qua cổ họng, cảm giác đau đớn cay nóng được giảm bớt chút ít, từ từ bỏ cốc xuống, bất chợt mặc quần áo đi ra ngoài.

"Ồ, sư huynh, anh đi đâu vậy, em còn câu hỏi nữa!" Cậu kia gọi với theo sau.

Ôn Thiếu Khanh ngồi một chỗ nhếch mép cười.

Cậu sinh viên kia nhìn Ôn Thiếu Khanh còn thấy kỳ lạ, "Ồ, nhắc tới sư muội của anh, sao anh chẳng lo lắng gì thế."

Ôn Thiếu Khanh nhìn Lâm Thần, "Em cậu ta cậu ta còn chẳng sốt ruột, tôi lo cái gì."

Lâm Thần nhìn theo cái bóng ngoài kia, "Cậu ta lo rồi, tôi còn gì đáng phải cuống nữa chứ."

Cậu sinh viên nào đó chẳng hiểu mô tê gì.

Hơn 10' sau, Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc đứng dưới ký túc xá nữ, cùng im lặng.

Lúc này trước ký túc xá nữ không ít các cặp tình nhân đang ôm ôm ấp ấp, vô cùng thân mật, hai người lại đứng im lặng ở chỗ này không khỏi có chút xấu hổ.

Thật lâu sau Tiêu Tử Uyên thở dài, “Có sợ không?”

Mắt Tùy Ưc bỗng nóng lên, không biết làm sao mà anh biết.

Cô lập tức ngẩng đầu nở nụ cười, giọng nhẹ nhàng, “Không sợ, sư huynh quên à, em học y, còn cái gì chưa thấy đâu! Thứ này với em mà nói chỉ là bộ phận trên cơ thể, em không sao đâu!”

Tiêu Tử Uyên cúi đầu nhìn cô, mở miệng xa xôi, “Chuyên gia nói, khi còn sống con người trung bình thường hay nói 8 câu nói dối, trong đó lời nói dối hay nói nhất là, không sao, tôi ổn lắm, tôi không sợ.”

“Hơ ...” Tùy Ưc không ngờ là Tiêu Tử Uyên cũng có thể nói những câu như này, nét cười nhạt bớt, “Lúc ấy đúng là có sợ, nhưng bây giờ không sao rồi!”

Tiêu Tử Uyên lấy ra một chiếc bùa bình an đưa cho cô, “Cầm lấy, đeo trên người cho đỡ sợ.”

Tùy Ưc nhìn thoáng qua, có hơi mòm, chắc là đã đeo trên người rất nhiều năm, cô không ngờ là Tiêu Tử Uyên mà lại tin thứ này.

Nghĩ thế, Tùy Ưc bất giác mỉm cười.

Tiêu Tử Uyên thấy cô không nhận bèn nhét vào trong tay cô, “Cầm lấy.”

Hai người đang nói chuyện, bỗng trời đổ cơn mưa, Tiêu Tử Uyên nắm chặt cổ áo, “Em mau về đi, anh đi trước.”

Nói xong định bước đi.

Tùy Ưc bỗng giữ chặt lấy anh kéo về phía cổng ký túc.

“Anh đang bị cảm đừng dầm mưa nữa, tránh ở chỗ này một lát, em đi lấy ô.”

Nói xong cũng không để ý, cầm chặt thứ gì trong tay liền chạy lên tầng trên.

Sau vài phút, nét mặt Tiêu Tử Uyên có hơi dịu lại, nhìn Tùy Ưc đưa ô qua, do dự một chút bèn nhận lấy, “Chiếc ô này ...”

“Sao vậy?” Tùy Ưc nghi hoặc hỏi lại, “À, đúng rồi, đây là lá bạc hà em mang từ nhà tới, anh cầm đi hãm nước uống, họng sẽ không khó chịu nữa.”

Tiêu Tử Uyên cúi xuống nhìn, cũng chưa nhận, lại nhìn cô chăm chăm, cô chạy ngược chạy xuôi, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, trắng nõn mịn màng, rất động lòng người.

“Đây là em quan tâm sư huynh, hay là quan tâm anh?”

Giữa lúc Tùy Ưc còn đang nhăn mặt bối rối, Tiêu Tử Uyên đã xoay người quay trở về.

Ngọn đèn mờ nhạt ánh lên những sợi mưa rả rích, hết như mưa phùn giăng kín đêm Giang Nam, Tiêu Tử Uyên một tay xách túi, một tay giơ ô, cảm thấy thật thỏa mãn, ung dung đi giữa đám người đang hoảng loạn tìm chỗ trú mưa.

Cô vẫn gọi anh là Tiêu sư huynh, chưa bao giờ gọi tên trước mặt anh, dường như anh chỉ là một vị sư huynh mà cô kính trọng, trừ điều đó ra không còn gì khác.

Tùy Ưc đứng lặng thật lâu, trong đầu hỗn loạn.

Là em quan tâm sư huynh, hay là quan tâm anh?”

Khác nhau ư?

Chờ cô hoàn hồn nhìn lại, làm sao còn thấy được bóng dáng Tiêu Tử Uyên?

Tùy Ưc về phòng mới nhận ra trong tay mình còn đang nắm chiếc bùa bình an kia.

Trả lại? Liệu Tiêu Tử Uyên có giận không nhỉ?

Lúc Tiêu Tử Uyên tức giận mặt không hầm hầm, ăn nói dấm dăng như người khác, vẻ mặt anh chẳng hề thay đổi, thậm chí cả nhịp thở cũng không khác trước, thậm chí là chẳng làm gì cả, lại có thể khiến người ta cảm giác được anh đang tức giận.

Tùy Ưc cân nhắc một lát, vậy cầm vậy!

Tiêu Tử Uyên qua cửa phòng, Ôn Thiếu Khanh nhìn anh kỳ quái, “Cậu mang ô há, Lâm Thần gọi cho cậu cậu không nhận, cậu ấy chạy tới ký túc xá nữ đưa ô cho cậu rồi. Phải rồi, dạo này cậu ấy sao vậy, đối xử ân cần với cậu như vậy?”

Tiêu Tử Uyên vừa lấy lá bạc hà pha trà vừa cười bất đắc dĩ, “Hôm đó tớ hơi mệt nên sắc mặt không tốt lắm, chắc cậu ấy cho là tớ giận.”

Ôn Thiếu Khanh bỗng nhớ ra điều gì, “Bệnh của mẹ cậu thế nào? Thứ 6 này là ông Trần chuyên gia khám bệnh, đi khám thử xem?”

Tiêu Tử Uyên cầm cốc gửi, cảm giác mát mẻ sáng khoái từ xoang mũi lan tràn tới yết hầu, “Không cần đâu, mấy năm nay cũng khám bao nhiêu lần rồi, bệnh cũ, đều bảo không có cách nào khác, chỉ có thể tĩnh dưỡng, dạo này bị cảm theo mùa nên mới tái phát.”

Ôn Thiếu Khanh vỗ vai Tiêu Tử Uyên, “Cậu cũng đừng lo lắng quá.”

Tiêu Tử Uyên cười nhìn anh,

“Ừ.”

Đang nói thì Lâm Thần cầm 2 chiếc ô vọt vào phòng ngủ, nhìn thấy Tiêu Tử Uyên cả người đều khô ráo, “Cậu ...”

Tiêu Tử Uyên cười nhìn anh, Lâm Thần cúi đầu ngượng ngùng cười.

Sau khi tắt đèn phòng ngủ thật yên tĩnh.

Tùy Ưc nằm trên giường, trợn tròn mắt trong bóng đêm

Lúc chiều về phòng cũng chưa ai nhắc với cô về chuyện này, tuy rằng cô học y, nhưng dù sao cũng là con gái, trong lòng vẫn hơi sợ, không ngờ là đến tối Tiêu Tử Uyên lại tìm cô vì chuyện này.

Cô khẽ cười, trở mình chuẩn bị ngủ.

Cô vốn tưởng là sẽ mất ngủ hoặc gặp ác mộng, ai ngờ lại ngủ một mạch tới hừng đông.

Lúc rời giường tinh thần sáng khoái, cô nghĩ, có lẽ bùa bình an có tác dụng thật.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bùa Bình An

Mưa suốt một đêm, hôm sau lúc Tiêu Tử Uyên cầm ô chuẩn bị ra khỏi cửa, Lâm Thần nhìn chăm chăm anh và cái ô hồi lâu, “Ồ, ô của cậu ...”

Nét mặt Tiêu Tử Uyên rất thản nhiên, anh hỏi lại, “Làm sao?”

Lâm Thần xua tay, “Không có gì, không có gì.”

Tiêu Tử Uyên ăn sáng xong rời khỏi nhà ăn, vừa đi ra đã gặp được bạn học cùng học

viện, họ khiếp hãi nhìn Tiêu Tử Uyên, “Ồ, sư huynh, ô của anh ...”

Tiêu Tử Uyên vẫn thản nhiên hỏi lại, “Làm sao?”

Mấy cậu sinh viên lập tức thu bớt nét cười, lắc đầu, “Không có gì không có gì.”

Tiêu Tử Uyên đi qua con đường ngập nước mưa tới phòng thí nghiệm, ở cửa lại gặp phải giáo sư Trương Thanh.

Sau khi chào hỏi cùng anh, giáo sư, “Tử Uyên, ô của em ...”

Tiêu Tử Uyên lễ phép cười, “Thầy Trương cũng thích ạ?”

Trương Thanh nhìn chiếc ô màu trắng sữa trên mặt còn điểm xuyết cả đám lớn lớn bé bé bọt cánh cứng, cười ha ha, “Nhóc này, yêu đương rồi

hả?”

Tiêu Tử Uyên cười không đáp.

Trương Thanh cười vỗ vai Tiêu Tử Uyên, “Tốt, có rảnh đưa tới tôi gặp thử xem.”

Bỗng lại hỏi một câu, “Không phải là Dụ Thiên Hạ chứ?”

Tiêu Tử Uyên thu lại nét cười, nghiêm túc trả lời, “Không phải, sao giáo sư lại hỏi như vậy ạ?”

Trương Thanh xua tay, “Cô bé giúp đỡ cậu làm thí nghiệm, mỗi lần gửi báo cáo đi, giữa tên 2 cô cậu đều là tên tôi, dám trề sau lưng các cậu đều bảo Tiêu Tử Uyên và Dụ Thiên Hạ là một đôi trời sinh của học viện, đều bị Trương Thanh tôi đây phá hỏng, cậu cho là tôi không biết hả?”

Tiêu Tử Uyên ung dung, thẳng thắn trả lời, “Giáo sư Trương nghĩ nhiều quá rồi.”

Trương Thanh hình như hiểu được điều gì, “Được, được, được, cậu đi làm việc của cậu đi!”

Tiêu Tử Uyên đi được vài bước lại bị gọi lại, “Về phần hạng mục mới xin, tổ công tác hai hôm nữa sẽ tới khảo sát, đến lúc đấy cậu đi cùng tôi.”

“Vâng.”

Hôm sau Tùy Ưc và Yêu Nữ đi họp hội nghị thường kỳ của hội sinh viên, nghe nói trường mình từng có một sinh viên giờ đang làm ca sĩ, rất thịnh hành, quyết định về trường mở hội diễn ca nhạc, hội sinh viên lại nhốn nháo một trận.

Tùy Ưc tuy là lơ mơ về lĩnh vực này nhưng cũng có chút ấn tượng, lúc trước vẫn nghĩ là người này được đào tạo chính quy, chỉ không ngờ là

trường mình, sao khi sắp xếp công việc xong, người biết chuyện bắt đầu phát huy tinh thần bà tám.

“Các cậu biết anh ấy học gì không?”

“Học gì? Chuyên ngành âm nhạc ở trường mình cũng không mạnh lắm.”

“Học cơ khí!”

“Hả?” ! Không thể nào? Sao có thể?”

“Thật đấy, năm ấy là nhân vật phong vân trong học viện cơ khí, ai ngờ đột nhiên bỏ học đi ca hát.”

“Thật hả, như vậy xem ra học viện cơ giới đủ các loại hoa lạ, mau nói cho tớ nghe!”

“...”

Tùy Ưc đang hứng thú dào dạt hóng chuyện, hơn nữa cực kỳ đồng ý với câu cuối cùng, học viện cơ khí quả thật đào tạo ra lắm... bông hoa lạ.

Yêu Nữ vừa quay đầu lại đã nhìn thấy sợi dây đỏ trên cổ cô, vừa giơ tay vừa nói, “Này?”

Cổ cậu đeo gì đấy?”

Tùy Ưc còn chưa kịp phản ứng lại thì bùa bình an trên người đã bị Yêu Nữ kéo ra.

“Lúc trước không thấy cậu đeo, từ đâu đấy?”

Dụ Thiên Hạ đang ngồi đối diện Tùy Ưc, lúc nhìn thấy vật ở cuối sợi chỉ đỏ mặt bỗng nhiên thay đổi, rất nhanh sau đã ngẩng đầu nhìn Tùy Ưc

rất kỳ lạ.

Tùy Ưc bị cô ấy nhìn đến mất tự nhiên, liếc Yêu Nữ một cái, bèn hỏi thăm dò, “Dụ sư tử sao thế?”

Nét kinh ngạc trên mặt Dụ Thiên Hạ chỉ lướt qua, rất nhanh đã khôi phục trạng thái bình thường, “Không có gì.”

Tùy Ưc thấy vẻ mặt Dụ Thiên Hạ như là đang nghĩ điều gì, cầm lấy bùa bình an trong tay Yêu Nữ lặng lẽ bỏ lại dưới lớp áo.

Yêu Nữ dán lại nhỏ giọng hỏi, “Này, cậu có cảm thấy Dụ Thiên Hạ rất kỳ lạ không?”

Tùy Ưc liếc Yêu Nữ một cái, Yêu Nữ lè lưỡi, rất nhanh đã gia nhập đội quân bà tám.

Lúc tan họp, Tùy Ưc vừa tới cửa đã bị Dụ Thiên Hạ gọi lại, cô chần chờ một chút, vẫn mở miệng.

“Tùy Ưc, em chờ chị một chút, chị có việc muốn nói với em.”

Tùy Ưc sớm đã nhìn ra vừa rồi Dụ Thiên Hạ muốn nói lại thôi, có lẽ là cảm thấy nhiều người khó nói, cô quay đầu bảo Yêu Nữ, “Cậu về trước đi.”

Yêu Nữ ngầm hiểu nên đi luôn.

Tùy Ưc và Dụ Thiên Hạ đi khỏi phòng hoạt động, im lặng bước đi một lúc lâu, Dụ Thiên Hạ mới phá tan sự yên tĩnh.

Không được mấy ngày, mùa đông cứ như là nhoáng cái đã tới, mặt trời đã sắp xuống núi, đi trong trường vào thời điểm này, Tùy Ưc cảm thấy mình nên đem quần áo mùa đông ra phơi nắng một chút, chờ lúc cần là khoác lên người luôn.

Dụ Thiên Hạ bắt đầu mở miệng giữa lúc Tùy Ưc còn đang ngỡ ngẩn.

“Em có lẽ không biết, Tiêu Tử Uyên là trẻ bị sinh non, lúc nhỏ cơ thể không khỏe thường xuyên bị ốm, đi gặp rất nhiều bác sĩ Trung Tây y cũng không có tác dụng, bùa bình an kia là ông bà nội của cậu ấy đi xin về, khó có thể tưởng được phải không? Hai vị lão thành cách mạng mà lại phải làm như vậy. Có lẽ là có tác dụng tâm lý, từ sau khi đeo bùa cậu ấy ít khi ốm nữa. Mấy năm nay cậu ấy vẫn mang bên mình, không phải vì rất tin tưởng vào thứ đó mà là vì người đưa bùa có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Tình cảm của cậu ấy với ông bà nội rất tốt, vẫn coi như của báu, chị quen biết cậu ấy nhiều năm như vậy, nửa đùa nửa thật hỏi xin cậu ấy rất nhiều lần, nhưng cậu ấy trước nay chưa từng tiếp lời, không ngờ là ... ờ, lại đưa cho em ... Đúng rồi, em có biết ông bà nội cậu ấy là ai không?”

Tâm tình Tùy Ưc bỗng xuống dốc không phanh, hình như trời cũng không còn lạnh như vậy nữa.

Nhiều người đều bảo Tiêu Tử Uyên gia thế hiển hách, cô cũng đã từng nghe, chẳng qua anh làm việc khiêm nhường kín tiếng, cô suýt chút nữa là quên mất.

Hôm đó, Lâm Thần nói với cô, Tiêu Tử Uyên là thái tử nhà họ Tiêu, tiền đồ không đo đếm được, hôm nay Dụ Thiên Hạ lại nói với cô, em có biết ông bà nội cậu ấy là ai không?

Cô sao có thể không biết bà nội anh là ai? Đây là một kỳ nữ giữa thời chiến loạn đã trở hết tài năng, nay mặc dù đã lớn tuổi, nhưng mỗi khi xuất hiện vẫn là tinh thần quắc thước, phong thái vẫn còn, phảng phất như thấy được tư thế oai hùng hiên ngang thời trẻ, người đàn ông có thể xứng với kỳ nữ như thế này, ông nội của Tiêu

Tử Uyên có thể suy ra là lại càng xuất sắc... Còn cha mẹ anh nữa, nhất định cũng là long phượng trong đám người ...

Tùy Ưc thở dài, cô và anh không phải người cùng một đường.

Yêu Nữ chạm vào Tùy Ưc, “A Ưc, đây là lần thứ ba cậu thở dài trên bàn cơm rồi đấy.

Thức ăn khó ăn à?”

Tùy Ưc gượng cười, “Đâu có, ngon mà.”

Cô bỗng nhiên có chút hâm mộ Yêu Nữ bên cạnh, dám yêu dám hận, dàng hoàng phóng khoáng, mãi mãi tràn đầy niềm tin đi thực hiện những điều mình muốn.

Tam Bảo vẫn cứ cắm đầu ăn, “A Ưc, ăn món cá này đi, làm ngon lắm! Không hổ là khách sạn năm sao!”

Tối nay là sinh nhật một bạn nam trong lớp, mời bạn học cả lớp tới khách sạn năm sao gọi ba bàn. Nghe nói cậu bạn này là nhà giàu vùng Giang Chiết, lắm của cải, từ khi vào trường là bắt đầu thể hiện rõ phong cách lắm tiền mà thô thiển. Bạn trong lớp cũng không thích cậu này, nhưng mà nể mặt mũi bạn học không dễ từ chối.

Vừa khai giảng năm nhất, cậu bạn nhà giàu đời thứ n này đã cư xử ân cần một cách khác thường với bốn cô, ai cũng tưởng là cậu ta để ý Yêu Nữ, ai ngờ sau mới biết người cậu ta thích là Tùy Ưc.

Nghe nói, nguyên văn lời của cậu ta là, cô gái có khí chất, có chiều sâu, dịu dàng nhã nhặn như vậy mới có tư cách qua cửa nhà cậu ta.

Lúc nghe buồn chuyện như vậy, Tùy Ưc chỉ thản nhiên mỉm cười.

Tam Bảo Hà Ca Yêu Nữ nhìn nét cười trên mặt Tùy Ưc mà run rẩy, bắt đầu thấy thông cảm cho cậu phú n đại gia, một lòng muốn thấy cậu ta chết như thế nào.

Quả nhiên, không lâu sau, thọ tinh đã sáp lại đây, bộ dạng như đang diễn kịch, “Tùy Ưc, hôm nay là sinh nhật tớ, cậu có điều gì muốn nói với tớ không?”

Tùy Ưc cầm cốc nước trái cây cùng với cậu ta một cái, thản nhiên nói, “Chúc cậu sinh nhật vui vẻ.”

Thọ tinh có vẻ cũng không hài lòng với kết quả này, “Tớ nhớ cậu còn chưa đưa quà cho tớ nữa, hay là hôm khác tặng bù cho tớ nhé!”

Mọi người ồn ào, “Này, Tần Minh, có người đòi quà như cậu ư?”

Thọ tinh vung tay, “Liên quan gì đến các cậu!”

Tùy Ưc ngồi nghiêm chỉnh, cúi đầu nhìn chăm chăm cái cốc trước mặt, “Tớ có đưa.”

Thọ tinh vui sướng, “Thế à? Có thể tớ không nhìn kỹ, cậu tặng cái gì?”

Tam Bảo Hà Ca Yêu Nữ bật cười.

Tùy Ưc cuối cùng cũng ngẩng đầu, mỉm cười, thong dong mở miệng, “Trong góc bàn nhận quà có một cái phong bì, trong đó có 500 đồng, thì đây là tớ tặng, cậu thích gì thì tự mình mua đi! Không đủ lấy hóa đơn lại đây tớ bù cho cậu.”

Mọi người cuối cùng cũng biết ba người kia cười cái gì, lập tức cười vang, hô to quá đã.

Tùy Ưc nhìn thọ tinh há hốc miệng, vội đứng lên, “Ngại quá, tớ đi toilet.” Rồi cô ung dung rời đi giữa lúc thọ tinh còn đang ngẩn người kinh ngạc.

Tùy Ưc lơ đãng cúi đầu, vừa qua góc rẽ liền đụng phải một người, cô cúi đầu nhận lỗi, “Xin lỗi.”

Định vòng qua, lại bị giọng nói quen thuộc gọi lại, “Tùy Ưc.”

Tùy Ưc do dự một lát, cô không nên gặp phải người quen ở đây chứ, bấy giờ mới ngẩng đầu nhìn người đang bước tới.

“Tiêu sư huynh.”

Tiêu Tử Uyên mặc vest màu xám, thẳng thớm vừa người, có khí chất thanh niên ưu tú, mặt hơi hồng, hai người đứng gần, cô có thể ngửi thấy rõ mùi rượu nồng trên người anh.

“Sao em lại ở đây?”

“Lớp em có một bạn làm tiệc sinh nhật ở đây mời mọi người tới ăn.”

Tiêu Tử Uyên suy nghĩ một chút, mỉm cười hỏi, “Là Tần Minh hả?”

Hành lang khách sạn trang trí nguy nga lộng lẫy, đèn pha lê trên đỉnh đầu phát ra ánh sáng rực rỡ quyến rũ, khuôn mặt anh dưới ánh đèn này lại càng rõ nét tuấn tú, bớt đi chút lạnh nhạt ngày thường, thêm vài phần dịu dàng, càng thêm động lòng người.

Anh dùng giọng điệu như vậy nhả ra cái tên kia, dường như mang theo ẩn ý chế giễu Tần Minh là nhà giàu mới nổi.

Tùy Ưc vì anh mà cũng mỉm cười, gật đầu, “Tiêu sư huynh sao cũng ở đây?”

Tiêu Tử Uyên day day ấn đường, tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Trong quy trình chuẩn bị xin kinh phí cho hạng mục, xã giao thôi.”

Hai người đang nói chuyện, bên kia đã có người gọi Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên đáp lại xong bèn nói câu tạm biệt với Tùy Ưc.

Hai người lướt qua nhau, Tùy Ưc đi được hai bước bỗng nhớ ra một chuyện liền gọi Tiêu Tử Uyên lại, xoay người chạy tới, nhét bùa bình an vào trong tay anh, rũ mắt không dám nhìn anh, cuối cùng cố lấy dũng khí mở miệng nhưng cũng lo là chưa đủ, “Sư huynh, em nghe nói vật này với anh rất quan trọng, em không thể giữ được.”

Tay Tiêu Tử Uyên vẫn giơ ra như vậy không rút về.

Tùy Ưc cảm giác được anh vẫn đang nhìn mình, đỉnh đầu cũng sắp bốc hơi đến nơi.

Sau một lúc lâu, tiếng nói trong trẻo mới vang lên trên đỉnh đầu, “Em nghe ai nói?”

Tiếng nói rõ ràng như vậy làm gì có vẻ say rượu như vừa rồi?

Tùy Ưc cảm môi im lặng.

Người kia hình như không chờ nổi lại gọi Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên lần này không đáp, kéo tay Tùy Ưc lại, lại đặt bùa bình an vào trong tay cô một lần nữa, nắm trọn tay cô, vẫn là câu nói lúc trước, “Cầm lấy.”

Tùy Ưc từ chối, anh lại hơi dùng sức ngăn lại, lại thêm một câu, “Ăn cơm xong về sớm một chút, đừng ngủ quá sớm, chờ anh về tìm em.”

Nói xong xoay người rời đi, Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn bóng anh, dong dỏng thanh lịch, lời Tiêu Tử Uyên thật mờ ám, cô bỗng nhăn mày, buồn bực thở dài một hơi.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Gặp Mạnh Lại Yếu

Trên xe taxi trở về trường, Tùy Ưc ngồi gần cửa, cô mở cửa sổ ra, mặc kệ gió lạnh lẽo thổi vào mặt, có hơi đau, nhưng cũng có chút sảng khoái.

Còn chút nữa là tới trường học lại nhận được tin nhắn của Tần Minh.

"Cậu đang làm gì đấy?"

Trong lúc cô đang phiền loạn, không chỗ để trút giận, lập tức lạnh mặt trả lời, "Đang làm."

Cậu đang làm gì đấy?

Đang làm. . . . . Đang làm. . . . . Làm. . . . .

Tam Bảo tò mò lại gần nhìn, đọc thầm, sau đó im lặng.

Hà Ca, Yêu Nữ vốn đang ồn ào cùng anh chàng lái taxi im lặng theo, bao gồm cả người vừa nhắn tin kia cũng thế.

Một hồi sau Tam Bảo bỗng nhiên ôm lấy Tùy Ưc không buông tay, mặt sợ hãi, "A Ưc tớ thấy cậu là một Vũ trụ nhỏ luôn giấu tài, tớ thề, về sau tớ sẽ không bao giờ chủ động xâm phạm cậu!"

Tùy Ưc vượt cái đầu rối tung của Tam Bao, tựa như dạy dỗ sủng vật vậy "Ngoan."

Hà ca chọc chọc yêu nữ, nhỏ giọng hỏi, "Cậu ấy sao vậy? cậu ấy không phải luôn thích mỉm cười dùng dao cùn đâm từng dao từng dao khiến đối phương chết dần dần hả, hôm nay sao bỗng nhiên tung một chiêu nháy mắt chết người thế?"

Yêu nữ nhớ tới chuyện lúc ban ngày, cười thầm, "Có lẽ là lòng rối loạn."

"Tại sao?"

"Bởi vì. . . . . Sợ muốn mà không được."

"A Úc cũng có lúc muốn mà không được sao?"

"Cậu thấy cậu ấy đã khi nào đi xin ai cái gì bao giờ chưa?"

"Đúng vậy, cậu ấy luôn rất lạnh nhạt. "

"Cho nên, càng như thế càng đáng sợ."

Hà Ca bị yêu nữ nói cho càng hoang mang, thôi không hỏi nữa.

Vừa mới qua mười giờ, mọi người phát hiện người luôn luôn ngủ sớm dậy sớm như Tùy Úc đang ngồi trên ghế buồn bực bất an.

Hà Ca hỏi kẻ đang cuộn mình chần Tam Bảo, "Aizz, cậu xem A Úc có giống con chuột bạch chuẩn bị làm thí nghiệm hay không?"

Tam Bảo thò đầu ra liếc một cái, hồn nhiên trả lời, "Là dì cả sắp tới hả?"

Yêu Nữ tà ác cười đáp, "Hoặc là, dì cả nên tới lại không tới?"

Hai cái gối cùng một quyển tạp chí cùng bay về phía giường ngủ của Yêu Nữ, Yêu Nữ đã kịp thời trốn vào trong chăn tránh thoát một kiếp.

Vài phút sau, Tù Ý lại nhận được tin nhắn, mặc áo khoác xong liền chạy xuống dưới lầu, ba người vốn đã lên giường ngủ nhất trí xuống giường mặc quần áo nhào người ra khỏi ban công.

Vài phút sau.

Trong mắt Tam Bảo, bong bóng màu hồng nhạt không ngừng bay lên, “A! mỹ nam trong đêm, sao mà vẫn đẹp như vậy nhỉ? Quả thực là muốn lấy mạng của tớ mà!”

Yêu nữ lại cảm thán, "Thật là xứng đôi."

Hà ca gái đầu hỏi, "Chúng ta không phải nên thông báo cho đối phương chuẩn bị lễ ra mắt sao?"

Đây là lần thứ hai hai người đứng trong bóng đêm dưới phòng ký túc, Tiêu Tử Uyên hơi say, ngay cả vẻ mặt luôn lạnh nhạt cũng ửng hồng, hết sức quyến rũ.

"Anh mang cho em nhiều rắc rối hả?" Giọng điệu Tiêu Tử Uyên nhàn nhạt dịu dàng, dường như mang theo cô đơn và chán nản.

Câu nói đầu tiên đã đánh nát phòng tuyến của Tù Ý, vốn đang định tỏ ra lạnh lùng, không biết tại sao trong lòng lại dâng lên chua xót, vội vàng lắc đầu, “Không phải, không phải.....”

Tiêu Tử Uyên như đang chìm trong nỗi trầm tư, anh không nói gì lại càng khiến Tù Ý sợ hãi, tùy tiện chuyển đề tài, “Tiêu sư huynh đã hết cảm chưa?”

Tiêu Tử Uyên lơ đãng trả lời, "Cũng đỡ nhiều rồi."

Tù Ý cảm thấy bình thường mình luôn bình tĩnh, nhưng khi đứng trước Tiêu Tử Uyên đầu óc luôn ở trạng thái ngừng hoạt động.

Cô hơi phiền não, thuận miệng nói, "Vậy sư huynh về nghỉ ngơi một chút đi."

Tiêu Tử Uyên bỗng nhiên duỗi tay về phía cô , "Đưa đây."

"Cái gì?" Tùy Ưc nhìn tay Tiêu Tử Uyên, mười ngón tay thon dài có lực, vân tay rõ ràng, có điều, hình như hơi gầy.

Tiêu Tử Uyên thu hồi tay bỏ lại vào túi quần, nghiêng đầu hỏi lại, "Em nói xem?"

Tùy Ưc không hiểu rõ Tiêu Tử Uyên rốt cuộc muốn nói cái gì, đem đạo lý ra chống đỡ, "Em không có gì khác, em cảm thấy nếu là vật của bề trên đưa cho nôm giữ cẩn thận, làm sao có thể tùy tiện đưa cho người khác."

Lần này Tiêu Tử Uyên cũng không gắng hỏi rốt cuộc tại sao mà cô lại biết được bùa bình an của anh là do bề trên đưa cho, chỉ hỏi một câu "Sao nữa?"

"Sao nữa. . . . . Không còn gì nữa." mấy chữ cuối cùng nhỏ quá có lẽ chỉ mình Tùy Ưc nghe được, cô hiện tại có chút hối hận trêu chọc Tiêu Tử Uyên, căn bản cô không phải là đối thủ của anh, lần sau anh có đưa cho cô thứ gì, cô cứ nhận luôn là được rồi

"Em không phải là người khác." Tiêu Tử Uyên rất nhanh nói thêm một câu, "Anh chưa bao giờ làm khó người khác, người ta không muốn anh cũng không muốn miễn cưỡng người ta, trả lại cho anh đi."

Lúc trước, Tiêu Tử Uyên ngủ ở đường ngoài bệnh viên, không được nghỉ ngơi tốt, thời tiết thay đổi liền bị cảm, về trường lại vội làm thí nghiệm, hôm nay lại uống rượu, thật ra thì sắc mặt không được tốt lắm, trong nháy mắt vẫn thấy được mệt mỏi, thế nhưng anh vẫn đứng đầu gió che cho cô, Tùy Ưc bỗng cảm thấy không đành lòng.

Cô cúi đầu kiểm điểm, cảm thấy mình thật là người không biết điều, nhưng bây giờ cô đâm lao phía theo lao, chẳng lẽ bây giờ nói với Tiêu Tử Uyên, sư huynh, em không muốn trả lại cho anh nữa.

Tiêu Tử Uyên mặc dù ngoài miệng lạnh nhạt, nhưng cùng với sự áy náy trên mặt Tùy Ưc thì nụ cười càng lúc càng rục rở, nhẹ nhàng nói một câu, "Có lẽ nỗi sợ của em đã qua, nếu cảm thấy đeo nó là một gánh nặng thì trả lại cho anh đi."

Hắn càng nói như vậy Tùy Ưc trong lòng càng xấu hổ hơn, giống như mình là người qua cầu rồi rút ván không bằng, nhưng suy nghĩ một hồi lại bắt đầu oán giận Tiêu Tử Uyên, vật quan trọng như vậy làm sao lại đưa cho mình chứ! Cô cũng không phải là gì của anh! Cho cô làm gì!

Nghĩ tới đây, bỗng ngẩng đầu tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Tử Uyên một cái, tỏ ý tức giận.

Tiêu Tử Uyên không ngờ là cô đổi sắc mặt còn nhanh hơn cả lật sách, 1 giây trước trên khuôn mặt còn áy náy đỏ bừng, giây tiếp theo đã nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn anh.

Anh chưa từng nhìn thấy Tùy Ưc như thế này bao giờ, cô luôn bình tĩnh mỉm cười trò chuyện, hờ hững tùy hứng, có chút già dặn trước tuổi. Hôm nay dường như dồn ép hơi quá khiến cô rối loạn để lộ phòng tuyến.

Như bây giờ mới đúng là cô, bộc lộ thực sự, có cá tính trẻ con mà tuối này nên có. Anh càng thích.

Tùy Ưc nhìn thấy nụ cười trên mặt Tiêu Tử Uyên càng lúc càng xán lạn, hiểu ra là Tiêu Tử Uyên đang trêu chọc cô, đỏ mặt giận đùng đùng xoay người đi.

Để lại Tiêu Tử Uyên, nhìn cô vào cửa phòng xong mới cúi đầu bật cười thành tiếng.

Một nửa là vì cô, một nửa là vì bản thân mình, anh từ lúc nào lại có cái thú vui ác độc như thế này nhỉ?

Tiêu Tử Uyên về phòng, Ôn Thiệu Khanh quan sát anh từ trên xuống dưới, "Tâm trạng không tệ nhỉ."

Tiêu Tử Uyên cười gật đầu.

Lâm Thần đang ôm một cuốn sách luật dày cộm ngẩng đầu dưới ánh đèn bàn, "Phải rồi, Dụ đại mỹ nữ tìm cậu cả tối rồi đấy, sao cậu lại không nhận điện thoại của cô ấy? "

Tiêu Tử Uyên chợt nhớ ra điều gì nghiêm túc hỏi, "Không phải là các cậu cũng nghĩ tớ và Dụ Thiên Hạ....."

Tiêu Tử Uyên chưa nói xong, Lâm Thần gật đầu cắt đứt lời anh, "Đúng vậy! Hơn nữa rất nhiều người cũng cho là như vậy!"

Ôn Thiệu Khanh cũng gật đầu, "Cậu chưa từng nghe thấy hả, bọn họ nói trong tứ đại bối lạc Tiêu Tử Uyên là của Dụ Thiên Hạ, Kiều Dụ là của Kỷ Tư Toàn!"

Vừa đúng lúc Kiều Dụ ôm bản vẽ từ ngoài bước vào, nghe được câu này, nhăn mặt khổ sở, "Tớ đây năm cũng trúng đạn à."

Lâm Thần thêm một câu, "Tớ còn nhớ năm đó cậu phỏng vấn cô ấy vào hội sinh viên, cô ấy nói như thế nào nhỉ? À, đúng rồi, bạn học ngồi ngay bên phải này, bạn rất hợp khẩu vị của tớ, sau này bạn sẽ là người của tớ. Ngay trước mặt mọi người tuyên bố quyền sở, rất cảm động!"

Lâm Thần bắt chước giọng điệu giống như đúc, Kiều Dụ trên mặt hiện lên mấy vạch đen, hai người còn lại thì cúi đầu cười rộ lên.

Đêm đó, Tùy Ưc nằm trên giường lăn qua lộn lại.

Lần trước anh hỏi cô, cô là quan tâm sư huynh hay là quan tâm anh.

Lần này lại nói cô không phải là người khác.

Sao cô càng ngày không hiểu Tiêu Tử Uyên nhỉ.

Việc vận hành thử hệ thống âm thanh được trang bị ở sân bãi khá bận rộn, bận tới mấy ngày cuối cùng cũng xong khâu chuẩn bị cho show trình diễn họp mặt bạn bè của ngôi sao nào đấy, tối thứ sáu sau khi tiến hành xong buổi diễn thử cuối cùng, mỗi người của hội sinh viên được phát một vé ở hàng ghế trước nhằm tỏ ý trả công.

Lúc tan họp, Tùy Ưc đứng ngồi không yên, nhớ trước khi ra khỏi cửa hai sinh vật kia kêu rên thảm thiết, chần chừ một lúc vẫn lên tiếng gọi Tiêu Tử Uyên, có hơi khó chịu, “Tiêu sư huynh,cái ... vé kia có còn nhiều không, có thể cho em thêm mấy tấm nữa được không? Trong phòng em có hai đĩa không rút được vé, chúng nó cũng muốn đi xem.”

Từ sau hôm ấy cô vẫn luôn tránh mặt Tiêu Tử Uyên, đây là lần đầu tiên chủ động nói chuyện với anh.

Tiêu Tử Uyên nhíu mày nhìn cô, không biết là bị làm sao nữa, bây giờ mỗi lần thấy gương mặt rối rắm của cô anh lại muốn cười.

Họ nhẹ một tiếng ngượng trang, anh hỏi, “Cần mấy vé?”

"Hai vé."

Tiêu Tử Uyên nhìn vé trong tay cô, lấy ra hai vé đưa cho cô, "Đây, lần lượt cho em và Kỷ Tư Toàn."

Tùy Ưc thở phào một hơi, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ, “Cảm ơn sư huynh nhiều.”

"À, không cần khách sáo, hôm khác mời anh ăn cơm." Tiêu Tử Uyên ung dung trả lời."

Tùy Ưc ngây người, "Anh nói gì?"

Tiêu Tử Uyên cố ý tỏ vẻ mặt khó hiểu nhìn Tùy Ưc, "Không phải muốn cảm ơn anh sao?"

Tùy Ưc mở to hai mắt, đây đúng là đại thần thanh cao trong truyền thuyết của học viện cơ khí đây sao?

Tiêu Tử Uyên trở lại phòng ngủ, Lâm Thần bèn đưa tay về phía anh, "Vé đâu?"

Tiêu Tử Uyên bình tĩnh trả lời, "Vé gì?"

"Vé xem ca nhạc tối thứ sáu ấy! Vé của tớ đâu?"

"À, tớ tặng cho người khác rồi." Tiêu Tử Uyên thản nhiên trả lời.

Lâm Thần vẻ mặt không thể tin nổi, ngăn người hai giây bèn bắt đầu rít gào, "Đó là ca sĩ tớ thích nhất đó! Cậu không phải là không biết! thế mà cậu lại đi tặng cho người khác."

Tiêu Tử Uyên có thèm để ý mấy năm nay Lâm Thần điên cuồng yêu thích ca sĩ nào đâu, mặt vô tội nhìn Lâm Thần, từ từ nói ra hai chữ, "Không biết."

"Hả!"

Đêm đó, trong phòng ngủ của nam sinh thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh của sói tru lên vô cùng thảm thiết, nguyên nhân không rõ, có người đoán có lẽ đêm trăng tròn nên biến thân.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đại Thần Bị Chết Vắn

Tối thứ sáu, Tùy Úc cùng bốn người trong phòng an cơm xong liền tới hội trường, ngồi ở hàng ghế trước đợi mở màn, Tùy Úc bình thường cũng không hâm mộ ngôi sao nào, Tam Bảo thì ngược lại, vui đến nhảy lên nhảy xuống.

Cách hai hàng có hai cô gái đang nói chuyện, giọng không lớn không nhỏ, có lẽ cũng không sợ các cô nghe thấy.

"Sao họ lại được vị trí tốt như thế nhỉ. Chúng ta cũng là bạn cùng phòng của phó chủ tịch cơ à."

"Phải, không phải nói là hàng trước không có vé nữa sao."

". . . . ."

Ý hâm mộ, ghen tị, cảm tức rất rõ ràng.

Hà Ca Tam Bảo và Yêu Nữ lập tức nhìn chằm vào Tùy Úc, Tùy Úc đỡ trán giả thích, "Ngàn vạn lần đừng hỏi tớ, tớ thật sự cũng không biết."

"Gian / tình!" Ba người đồng thanh nhìn Tùy Úc.

Tùy Úc cau mày, "Có lẽ là, Tiêu bối lạc và Dụ phó chủ tịch bất hòa, tớ chỉ là người vô tội bị vạ lây mà thôi."

Tùy Ưc còn đang muốn nói quanh để hưởng thái bình, ai ngờ hai giọng nói phía sau cô càng lúc càng lớn.

Trước kiểu khiêu khích ngang nhiên này, Tùy Ưc có thể không thêm để ý, nhưng ba người kia cũng đã nghiêng người qua rồi.

Tam Bảo: “Aizz, dây trước đúng là dây trước, tầm nhìn thật là tốt!”

Hà Ca: “Phó chủ tịch thì có gì đặc biệt hơn người, huống chi chỉ là bạn cùng phòng của phó chủ tịch!”

Yêu Nữ: “Hâm mộ, ghen tị, căm tức hả! Cô đơn, vắng vẻ, lạnh lẽo hả! Mặc quần áo vào rồi mau cút đi!”

Hai cô kia có lẽ không ngờ lại gặp phải người hung dữ như thế, rất nhanh là nín bật.

Tùy Ưc đỡ trán thở dài, ba người vui vẻ quay sang đây.

Tam Bảo nhìn Tùy Ưc, “A Ưc, cậu không hài lòng với biểu hiện của bọn tớ ư?”

“Vừa lòng, rất vừa lòng.” Tùy Ưc gật đầu qua quýt, chậm chậm mở miệng đầy ẩn ý, “Tớ thật hy vọng các cậu mỗi ngày đều có thể vui vẻ như vậy.”

Tam Bảo lập tức hoảng sợ nhào qua, “A Ưc, bọn tớ sai rồi!”

Tối đó, Tùy Ưc ngủ một giấc say sưa trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc cùng tiếng hoan hô cuồng nhiệt, bởi thế bị ba kẻ khác khinh bỉ nghiêm trọng.

Sáng chủ nhật là buổi họp thường kỳ của tổ phụ trách hạng mục cải tiến khoa học kỹ thuật.

Lúc Tùy Ưc đến chỉ có 2-3 người, cô ngẫm nghĩ rồi vẫn đi qua, nói với người đang cúi đầu tốc ký, “Buổi xem ca nhạc tối qua, vì chuyện vé mà bọn em với bạn cùng phòng của Dự sư tỷ đã có chút bất hòa.”

Tiêu Tử Uyên cũng không thèm ngẩng đầu lên, “Thế à, chịu thiệt hả?”

Tùy Ưc nhớ lại cảnh ba con cua giương nanh múa vuốt, có hơi chột dạ, “Không phải.”

Chính là vì không chịu thiệt nên mới chột dạ.

Không ngờ là Tiêu Tử Uyên lại có vẻ hỉ hả đáp lại, “VẬY là tốt rồi.”

Tùy Ưc dừng lại một chút, nghĩ xem có phải mình đã nói không rõ ràng rồi không, lại mở miệng lần nữa, “Tiêu sư huynh, ý em là nói, bọn em với bạn cùng phòng của Dự sư tỷ có xích mích trực tiếp!”

Cuối cùng Tiêu Tử Uyên cũng ngẩng đầu nhìn cô, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Tùy Ưc thở dài hết hy vọng, than một tiếng, “Không có sau đó.”

“Hai vé kia là của anh và Lâm Thần, không phải thừa mà có, em không cần lo.” Tiêu Tử Uyên mặt không đỏ, tim không giật, trợn mắt nói dối, “Dù sao thì anh và Lâm Thần cũng không thần tượng sao nào.”

Giờ thì Tùy Ưc an tâm rồi.

Hội nghị thường kỳ diễn ra được một nửa, bỗng nổi lên tranh chấp, tóm lại thì là, đại thần bị chất vấn.

Thật ra hạng mục tiến hành đến giai đoạn trước mắt đã chẳng còn việc của học viện y nữa, chủ yếu là học viện cơ khí vẽ sơ đồ và tạo ra vật thật, học viện thương mại giới thiệu, quảng bá sản phẩm.

Mỗi lần Tùy Ưc đến chẳng qua là làm người qua đường, làm diễn viên quần chúng thôi.

Trong mỗi tập thể thì đều có một hai tên thích đâm chọc, để làm bản thân trở nên nổi bật mà sẵn sàng gây ra mâu thuẫn.

Với anh bạn trường thương mại đang thông dong phát biểu này, Tùy Ưc không thích cũng không ghét, nghe một cách lơ đãng.

“Tiêu Tử Uyên, tôi cảm thấy chi tiết ở chỗ này có thể bớt đi, nếu không bố cục toàn bộ có vẻ cồng kềnh, hơn nữa cũng không kinh tế, dù sao thì loại vật liệu này khá là đắt.”

Tiêu Tử Uyên nhìn lướt qua, trả lời đơn giản, “Chỗ đó đã giảm hết mức có thể rồi, nếu giảm thêm nữa sẽ hạ thấp hệ số an toàn.”

“Chúng ta không thể chỉ lo đến an toàn, phải cùng để ý cả tính an toàn và tính kinh tế, nếu không không thể nào mở rộng sản xuất được. Đôi khi hạ thấp tính an toàn một cách thích hợp cũng là cần thiết với thị trường. Đương nhiên, cậu học cơ khí, về lĩnh vực thị trường gì đó cậu không hiểu cũng là chuyện bình thường.”

Tiêu Tử Uyên im lặng, vẻ mặt vẫn như thường ngày.

Anh bạn kia thấy Tiêu Tử Uyên không nói câu nào tưởng mình chiếm ưu thế, bèn dương dương đắc ý hỏi mọi người, “Mọi người nói xem, tiếp thu ý kiến quần chúng.”

Một sinh viên học viện cơ khí ngồi cạnh Tiêu Tử Uyên nhìn anh ta cực kỳ khinh thường, “Tôi thật chẳng muốn nói cho cậu chút nào, trong khu triển lãm khoa học kỹ thuật của trường có một cái tủ trưng bày thành quả nghiên cứu chuyên môn, cậu từng nhìn thấy chưa? Cái đó chính là do một tay Tiêu sư huynh bày ra, xin độc quyền sáng chế. Cậu học thương mại hả,

tôi nhớ lúc ấy ngay cả giáo sư của học viện cậu cũng khen không ngớt, chẳng nhẽ lúc các cậu đi học thầy không kể cho các cậu vụ này sao?”

Anh kia có vẻ hơi xấu hổ, bắt đầu lôi kéo người, anh ta nhìn một vòng, cảm thấy con gái có vẻ dễ nói chuyện, bèn nói với Tùy Ưc, “Tùy Ưc, đây là dụng cụ chữa bệnh, em hiểu, em nói xem?”

Tùy Ưc nhìn anh ta tỏ vẻ thương cảm, rất muốn nói cho anh ta biết, anh tìm nhầm người rồi.

Sau nhìn thấy ánh mắt bức thiết của anh này lại không đành lòng, dừng một chút lại hỏi, “Anh đã xem Thủ pháp công dân chưa? Chính là bộ phim mà Gerrard Butler làm diễn viên chính ấy.”

Cậu sinh viên kia có vẻ lơ mơ, không hiểu sao Tùy Ưc lại lôi điện ảnh vào làm gì, “Xem rồi, sao vậy?”

Tùy Ưc mỉm cười, “Bộ phim ấy nói cho chúng ta biết, đừng trêu chọc kỹ sư cơ khí, nếu không sẽ chết rất thảm, kỹ sư giết người không chớp mắt.”

“...”

Mọi người cười vang, anh kia choáng váng toàn tập.

Cậu bạn bên cạnh vỗ vai anh ta cười, “Cậu đừng có đấu tranh nữa, người kia cũng là kẻ giết người không thấy máu đấy.”

Tiêu Tử Uyên nhếch môi nhìn Tùy Ưc, Tùy Ưc cảm giác được ánh mắt của anh, nhìn anh một giây rồi làm bộ điềm nhiên như không đời tầm mắt, nhìn đông một cái, nhìn tây một cái.

Vì thế một ngày nào đó, tháng nào đó, năm nào đó, một sinh viên học thương mại chết thảm dưới sự liên thủ của Tiêu đại thần và Tùy nữ hiệp.

Mùa đông đã tới khi mà người ta còn chưa kịp nhận ra, đêm trước giáng sinh đã có dấu hiệu là tuyết sẽ rơi, Tuy Ưc cũng phải chào đón đợt cảm mỗi năm một lần.

Đây là theo thường lệ, mùa đông năm nào cô cũng bị cảm một lần dù có cẩn thận thế nào chẳng nữa.

Tùy Ưc lên lớp xong, trên đường về phòng lại gặp Lâm Thần.

Tùy Ưc quấn chặt khăn quàng cổ, mắt thì hồng hồng, Lâm Thần nhìn cô chăm chăm một lúc lâu mới mở miệng, “Anh bảo này, em tới phương bắc vài năm rồi, sao còn chưa thích ứng nhỉ?”

Cả khuôn mặt Tùy Ưc đều bị che kín sau lớp khăn rồi, khàn giọng trả lời, “Em cũng thích ứng rồi đấy chứ, nhưng mà thật sự là quá lạnh! Hai hôm nay nhiệt độ lại giảm nữa!”

‘Phải rồi, hôm giáng sinh ra ngoài ăn cơm đi, gọi cả ba mỹ nữ trong phòng em nữa!’

Tùy Ưc hắt xì, xoa mũi uể oải đáp, “Được, bọn nó mà biết chắc chắn sẽ rất vui.”

“Vì sao?”

“Vì Yêu Nữ thèm rở dãi Kiều sư huynh rất lâu rồi, Tam Bảo ao ước thân sư huynh cũng lâu rồi, Hà Ca ... Hà Ca không thích con trai.”

Lâm Thần bỗng cười xấu xa hỏi, “Vậy còn em? Em thích ai?”

“Em ... Hắt xì!” Tùy Ưc lại hắt xì.

“Anh biết em chắc chắn là không thích anh, vậy chỉ còn Tiêu Tử Uyên.”

Tùy Ưc nhìn Lâm Thần khẽ mỉm cười, rồi xoay người bước đi.

Lâm Thần cười, gọi với theo sau cô, “Đừng tức giận, tới lúc đó sẽ gọi điện thoại cho em!”

Tùy Ưc cũng không thèm quay đầu, vẫy vẫy tay nói tạm biệt.

Chương trình học của học viện y vốn rất nhiều, đêm giáng sinh hôm đó bọn Tùy Ưc còn có một bài thi, từ lúc bắt đầu vào trường thi, Tam Bảo đã hy vọng mau mau chóng chóng thi xong còn đi ngắm giai đẹp.

Cô ngồi vào vị trí của mình mà vẫn còn xoay trái xoay phải, luôn miệng nhắc, “Sao còn chưa phát đề, sao còn chưa phát đề ...”

Cách chỗ cô ngồi một bàn là một cậu bạn đang cố học thuộc lòng, cậu ta liếc cô đầy tức tối, Tam Bảo cười hì hì, “Cậu cứ tiếp tục.”

Hà Ca bất đắc dĩ thở dài, “Trước giờ chưa từng thấy nó tích cực đi thi như thế.”

Tùy Ưc xoay bút nhìn Tam Bảo thể hiện.

Sau khi thi xong, lúc thu bài, thầy giám thị còn đang ở trong phòng thi, Tam Bảo vừa hát vừa đi lướt qua các thầy, “ Trời khu giải phóng thật sáng, nhân dân khu giải phóng thật vui ...”

Tùy Ưc và Hà Ca đi cuối cùng, thấy rõ tay hai thầy giáo run lên một cái.

Lúc ba người tới được khách sạn, Yêu Nữ đang đứng chờ trước cửa.

“Ba người các cậu sao lại chậm vậy!”

Tam Bảo thở phì phì “Cậu không biết, đề năm nay khó thế nào! Lớp bên cạnh còn có người nộp giấy trắng!”

Hà Ca bị kích động lây, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tùy Ưc bị nghẹt mũi, vốn hít thở đã không thoải mái, lại còn chạy một mạch tới, càng không thở nổi, không nói được câu nào.

Đang nói chuyện thì đã nhìn thấy Tiêu Tử Uyên và Dụ Thiên Hạ đi từ cuối hành lang lại, một người khí chất lồi lạc, một người xinh đẹp thanh tú, đi một đường đã khiến bao người ngược nhìn.

Tam Bảo nhỏ giọng nói thầm, “Không xứng chút nào, không xứng chút nào ...”

Khi đến gần, bốn người cùng lên tiếng, “Tiêu sư huynh, Dụ sư tỷ.”

Tiêu Tử Uyên nhìn Tùy Ưc đang cố gắng hít thở, chủ động mở miệng, “Vốn đang định gọi cho em, không cần vội, các em cứ thong thả đến, ai ngờ di động em lại tắt.”

Tùy Ưc mỉm cười, “Lúc làm bài thi tắt đi, thi xong lại vội tới nên quên không bật.”

Dụ Thiên Hạ vỗ vai Tùy Ưc rất thân thiết, “Bên ngoài trời lạnh, mau vào thôi, mọi người đều tới rồi đang chờ các em.”

Tùy Ưc bỗng lùi lại một bước, không đợi Dụ Thiên Hạ ngạc nhiên đã chủ động giải thích, “Em bị cảm, sợ truyền sang chị mất.”

Dụ Thiên Hạ tỏ vẻ không để ý cười, “Không sao, mau đi thôi!”

Nói xong, xoay người dẫn đầu đi trước.

Tiêu Tử Uyên lại đứng nguyên không nhúc nhích, “Sao lại cảm rồi?”

Tam Bảo bên cạnh cười tủm tỉm giải thích, “Nó là quen bị cảm rồi, cái này cùng nguyên lý với việc quen dạ sinh non đấy.”

Người ở đây đều đen mặt.

Tùy Ưc hận không thể bóp chết Tam Bảo, hết lần này tới lần khác nó còn không biết mình nói sai gì.

Cuối cùng, vẫn phải để Tiêu Tử Uyên ho khan một tiếng phá vỡ bầu không khí xấu hổ, “Vào thôi.”

Vào trong phòng, bên trong đã ngồi đầy người. Ngoài bốn người trong phòng Tiêu Tử Uyên, còn có vài người trong hội sinh viên mà bình thường hay chơi thân với nhau nữa, mọi người thấy các cô bước vào đều chào hỏi, gọi phục vụ mang thức ăn lên.

Sau khi các cô ngồi xuống, Kiều Dụ bỗng quay đầu nói với người bên cạnh, “Phiền cậu đổi chỗ khác nhé!”

Sau đó vẫy tay với Yêu Nữ, “Tư Toàn, lại đây ngồi.”

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tiếp Tục Đùa Giỡn

Mọi người đều biết Yêu Nữ nửa đùa nửa thật theo đuổi Kiều Dụ lâu rồi, nhưng lại không biết hai người này bí mật hoạt động từ khi nào.

Hiếm khi thấy Yêu Nữ đỏ mặt, ngượng ngùng đi qua ngòi xuống.

Tâm mắt mọi người không ngừng lướt qua lướt lại trên mặt của Kiều Dụ và Yêu Nữ, kẻ luôn giương nanh múa vuốt như Yêu Nữ bây giờ lại đỏ mặt tránh sau lưng Kiều Dụ.

Cũng là lần đầu Kiều Dụ phải đối phó với tình huống như thế này, nên hơi khốn đốn, thẹn quá hóa giận, “Nhìn cái gì! Bạn gái tớ không được à!”

“Ồ!” Cuối cùng mọi người cũng nghe được đáp án mình muốn nghe, hoan hô ầm ĩ.

Kiều Dụ nắm tay Yêu Nữ, cảnh cáo đám người đang hào hứng, “Biết là được rồi, không cho phép hỏi thêm chữ nào hết!”

“Khỉ thật ~!” Mọi người thấy anh lấp liếm lại càng thêm ồn ào, “Chuyên chế!”

Tùy Ưc, Tam Bảo, Hà Ca nhìn Yêu Nữ chăm chăm, dùng mắt ngầm uy hiếp, nhóc này, cả bọn này mà cũng không nói cho biết, chờ về rồi sẽ xét hỏi một trận!

Yêu Nữ chột dạ nhìn trái ngó phải.

Tam Bảo ho khan một tiếng, lớn mật gọi một câu, “Em rě Kiều.”

Sau đó banh mặt yên lặng quan sát, nếu lông mi Kiều Dụ động một chút, cô lập tức đổi giọng tiếp tục gọi sư huynh.

Kiều Dụ cũng vẫn giữ được bình tĩnh, “Em rě Kiều?”

Tam Bảo giải thích, “Phải, tôi lớn hơn Yêu Nữ mấy tháng.”

Kiều Dụ nhìn Yêu Nữ một cái, gật đầu chấp nhận, ”Được thôi.”

Sau khi thấy thái độ của Kiều Dụ, Tam Bảo kiêu ngạo hẳn, “Em rě Kiều, tủ lạnh, TV, lò vi sóng, sofa, ghế bành, máy sấy tóc, những thứ này không thể thiếu được.”

Yêu Nữ lập tức trừng mắt liếc Tam Bảo, Kiều Dụ lại vẫn thả lỏng, cười gật đầu, “Còn gì nữa?”

“Còn, tuy rằng công tác giữ bí mật của hai đứa khi trước quá tốt, nhưng xét thấy thái độ tự thú của cậu thành khẩn, đặt một bàn ở nhà hàng hải sản là được rồi!”

Kiều Dụ gật đầu đáp ứng, “Đây là điều đương nhiên.”

“Còn nữa, buổi sáng phải đưa bữa sáng, bốn phần nha, buổi tối xách nước ấm, bốn bình nha, tôi nghĩ xem còn gì nữa ...” Tam Bảo đang trầm tư suy nghĩ, chợt nghe thấy Yêu Nữ nghiêng răng nghiêng lợi gọi cô, “Nhậm Thân!”

Tam Bảo tỏ vẻ hoảng sợ bổ nhào vào người bên cạnh, cầu cứu một cách vô cùng đau đớn, “A Úc, Hà Ca, Yêu Nữ nó lại uy hiếp tớ, không dễ gì mới nuôi được nó lớn như vậy rồi gả đi, thế mà lại vì người đàn ông khác mà uy hiếp tớ! Tớ dễ sống ư!”

Mọi người sớm đã quen với cái vai hài này, vui vẻ xem náo nhiệt.

Tùy Ưc bỗng nhớ ra lúc thi đã tắt máy, vẫn chưa bật lại, bèn lấy ra khỏi túi, vừa khởi động máy đã nhận được một tin nhắn.

Trong phòng em xếp thứ mấy?

Tùy Ưc vừa thấy ba chữ Tiêu Tử Uyên đã nhũn cả tay, cô không hiểu đáp lại bằng dấu chấm hỏi.

Anh muốn biết cảnh ngộ của anh sau này liệu có thảm hơn cả Kiều lão nhị không?

Một câu nói vừa mờ mịt lại rõ ràng, quả nhiên khiến Tùy Ưc đỏ mặt, tim đập thình thịch.

Tùy Ưc bỏ di động vào túi, ngẩng đầu hằm hằm nhìn Tiêu Tử Uyên ngồi phía đối diện, đúng lúc Tiêu Tử Uyên cũng cất di động, ngẩng đầu, nhìn lại như không, chả bị uy hiếp tí ti nào.

Cả bàn người, Tùy Ưc cũng không dám ngang nhiên trừng mắt anh, chỉ có thể mở to mắt nhìn, tỏ vẻ mình rất giận.

Thế mà Tiêu Tử Uyên lại cứ thế ngả về phía sau, dựa vào lưng ghế, đối diện cô, dáng điệu nhàn nhã, miệng cong lên nhìn thế nào cũng thật đáng ghét.

Tùy Ưc tự nhận là tu hành chưa đến nơi đến chốn, hai người đọ mắt được vài giây ngấn ngùi, cô đành chuyển tầm mắt sang nơi khác, rất nhanh sau cô đã cảm giác được di động trong túi rung lên.

Tùy Ưc nhịn mấy phút mới lấy di động ra nhìn, nhìn xong lại ném lại, mạnh tay hơn cả lần trước.

Hà Ca không hiểu nên nhìn cô, “Sao thế?”

Tùy Ưc bình tĩnh mỉm cười, “Trượt tay.”

Hà Ca âm ừ một tiếng, tiếp tục dùng bữa, nét mặt Tùy Ưc đã hơi vắn vẹo, quanh quần trong đầu là mấy chữ vừa mới đọc được.

Không trả lời? Xem ra cảnh ngộ của anh chắc là còn dễ chịu hơn Kiều Dụ, anh rất hài lòng.

Tùy Ưc vẫn nghĩ không ra, lại ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên đang nói chuyện với người bên cạnh, anh rõ ràng vẫn mang cái vẻ hờ hững, lạnh nhạt như vậy, sao cứ thích trêu cô thế nhỉ?

Tùy Ưc vốn tưởng là đã gió êm sóng lặng, ai ngờ lại chỉ là bề nổi của tảng băng chìm.

Vốn là Tiêu Tử Uyên ngồi cách Dụ Thiên Hạ một người, lúc ăn được một nửa, Dụ Thiên Hạ bỗng nhỏ giọng nói gì đó với người bên cạnh, hai người đổi chỗ.

Dụ Thiên Hạ vừa ngồi xuống, Tiêu Tử Uyên liền đứng lên, giọng hiền hòa, “Trần Vũ, bọn mình đổi chỗ đi, lò sưởi hơi nóng, cậu ngồi gần cửa, tớ muốn hít thở không khí.”

Trần Vũ cũng không nghĩ nhiều, cười đứng dậy, “Được, lão đại, cậu lại đây ngồi đi.”

Như vậy, Tiêu Tử Uyên cứ thế ngồi xuống cạnh Tùy Ưc, trong chốc lát Tùy Ưc đã căng thẳng, cảm thấy mình đang ngồi cạnh một quả bom hẹn giờ.

Không khí bỗng nhiên hơi lúng túng, phòng vốn đang âm ỉ lại yên tĩnh lại, sắc mặt Dụ Thiên Hạ cũng hơi khó coi.

Tất cả mọi người đều biết mục đích đổi chỗ của Dụ Thiên Hạ, ai ngờ Tiêu Tử Uyên lại ...

Ôn Thiều Khanh trước giờ vẫn thờ ơ cười không nói, bấy giờ lại mở miệng, “Mau ăn thôi, sắp nguội hết rồi!”

Quan hệ của mọi người vốn cũng tốt, hơn nữa vẫn luôn kính trọng Tiêu Tử Uyên, nên cố ý phớt lờ sự lúng túng, nói nói cười cười liền làm bầu không khí lại sôi nổi hẳn lên.

Tiêu Tử Uyên cầm bình rót cho Tùy Ưc một cốc nước ấm, “Bị cảm nên uống nhiều nước.”

Tùy Ưc nhận lấy, lặng lẽ uống.

“Uống thuốc chưa?” Tiêu Tử Uyên cũng không nhìn cô, vừa rót nước vừa hỏi.

“Uống rồi.” Tùy Ưc nhìn chằm chằm cái bàn trước mặt không chớp mắt.

“Lạnh không?”

“Không lạnh.”

Hai người hỏi đáp vô thưởng vô phạt, Tùy Ưc không tích cực, không phản kháng, miễn cưỡng phối hợp.

Tiêu Tử Uyên im lặng vài giây, tay Tùy Ưc đặt dưới bàn bỗng bị người ta nắm lấy, cô hoảng sợ, muốn giãy dụa.

Nét mặt Tiêu Tử Uyên vẫn không đổi, nói băng quơ, “Hơi lạnh, anh ủ ấm cho.”

Tùy Ưc vội mở miệng, nhỏ giọng, “Không cần đâu, em không lạnh.”

Vừa nói vừa muốn vùng khỏi tay anh.

Tiêu Tử Uyên cầm cốc lên uống một ngụm, mặt mày khoan khoái, ung dung uy hiếp, “Em còn ngo ngoạ nữa người khác sẽ nhìn sang đây đấy.”

Tùy Ưc đờ người, không nhúc nhích nữa.

Sau, Tùy Ưc nhỏ giọng kháng nghị, “Tiêu sư huynh, anh không đói à? Dùng bữa đi.”

Tiêu Tử Uyên bình tĩnh mỉm cười, tay trái cầm đũa bắt đầu dùng bữa, tay phải nắm còn chặt hơn.

Tùy Ưc chấp nhận số phận, cô vĩnh viễn không phải đối thủ của đại thần.

Tay cô bị Tiêu Tử Uyên nắm trọn trong lòng bàn tay, khô ráo ấm áp, có thể là vì căng thẳng, lòng bàn tay cô bắt đầu đổ mồ hôi, rất thiếu tự nhiên.

Thình thoảng Tiêu Tử Uyên rót thêm nước cho cô, nhưng vẫn không buông tay, trên mặt không nhìn ra nét gì, trong lòng lại gợn sóng lăn tăn.

Cô là người phía nam, vóc người lại cao gầy hiếm thấy, tay cũng rất nhỏ, một bàn tay anh là có thể nắm trọn, tay cô nhỏ nhắn, mềm mại như thế, càng nghĩ anh càng không muốn buông.

Tay hai người giấu dưới khăn trải bàn, hơn nữa vẻ mặt hai người vẫn bình thường, người khác cũng không nhìn thấy gì.

Lúc sắp ăn xong, Tam Bảo bỗng gọi phục vụ, “Thêm một phần sủi cảo chiên.”

Mọi người đều nhìn về phía cô, Tam Bảo cười ngượng ngùng, “Em còn chưa no.”

Yêu Nữ, Hà Ca đều đỡ trán, thật là dọa người.

Tùy Ưc nhỏ giọng gọi, “Tam Bảo.”

Tam Bảo đang ăn nhồm nhoàm, “Hà?”

Tùy Ưc giải thích, “Cơm là của người khác, mạng là của mình, ăn ít một chút, tối ăn nhiều không tiêu hóa được.”

Tiêu Tử Uyên cười khẽ.

Ăn xong mọi người vẫn còn phần chần, lại đi hát.

Chẳng qua là Tùy Ưc đi toilet một lát, lúc về, hiện trường hình như có chút vượt tầm kiểm soát.

Tam Bảo đang đứng ở trung tâm, chả ngại ngừng gì cả, cầm mic lắc hông, tra tấn thính giác của mọi người.

Tùy Ưc Hà Ca và Yêu Nữ đều đen mặt, lặng lẽ ngồi vào một góc.

Hà Ca tỏ vẻ kỳ lạ hỏi, “Người kia là ai?”

Yêu Nữ lắc đầu, “Không biết, dù sao tớ cũng không quen.”

Tùy Ưc phụ họa, “Có lẽ là vào nhầm phòng rồi,”

Mọi người gật đầu, “Phải! Nhất định là thế!”

Tam Bảo hát xong lúi lại đây, hồ hởi hỏi, “Tớ hát hay không?”

Hà Ca lặng lẽ uống đồ uống.

Yêu Nữ vỗ vai Tam Bảo, “Tam Bảo, bọn tớ không hiểu được thú vui của cậu, cậu đừng trách.”

Tùy Ưc mỉm cười tổng kết, “Thô bỉ là một kiểu thái độ sống.”

Sau đó, không biết ai bối đâu ra một bộ tú lơ khơ, mười mấy người xúm lại một chỗ rút bài so lớn nhỏ.

Đêm đó cũng không hiểu sao, lúc so lớn thì Tùy Ưc luôn rút phải cây nhỏ nhất, lúc so nhỏ lại rút phải cây lớn nhất, bị ép uống mấy cốc bia xong lại càng lơ mơ.

Có bài học kinh nghiệm lúc ăn cơm rồi, Tùy Ưc ngồi cách rất xa Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên ngồi một góc lạng lẽ nhìn.

Lại thêm một ván, Tùy Ưc thở dài giơ tay đầu hàng, “Tớ không uống được nữa, đổi người khác đi.”

Mọi người đều uống hơi nhiều rồi, ầm ĩ hết cả lên.

“Đổi người khác hả?”

“Ván này không phải Tiêu sư huynh thắng à, cậu để Tiêu sư huynh hôn một cái sẽ bỏ qua cho cậu!”

“Đúng đúng đúng!”

“Ha ha, cái này được đấy!”

Tùy Ưc càng nhăn nhó, thà uống rượu còn hơn, đây là giúp ai chứ, cô nhìn về phía ba người bên cạnh cầu cứu.

Ai ngờ ba kẻ này còn hò hét hăng say hơn người khác.

Yêu Nữ và Hà Ca lắc chuông ồn ào, “Hôn một cái, hôn một cái!”

Tam Bảo mỉm cười hét to, “Một cái không đủ lại thêm một cái nữa!”

Tùy Ưc cảm nhận một cách sâu sắc được rằng hình như cô kết bạn hơi bị tùy tiện, thật đúng là chỉ e thiên hạ không loạn.

Tùy Ưc cầm ly rượu có hơi bất đắc dĩ, “Thôi để tớ uống đi!”

“Này, Không được! Vừa nãy bảo là không uống rồi!”

“Đúng! Không được lật lọng!”

Tùy Ưc không còn cách nào, nhìn về phía Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên đang nhàn nhã ngồi chỗ kia, mặt cười thản nhiên, chả mảy may có ý giải vây cho cô gì cả.

Mọi người nhìn Tùy Ưc ngồi một chỗ đỏ mặt, bèn khuyến khích Tiêu Tử Uyên. “Tiêu sư huynh, chẳng lẽ muốn con gái chủ động ư?”

“Đúng thế! Tiêu sư huynh lên đi!”

Tiêu Tử Uyên biếng nhác hãm mình trong sofa, nhếch môi nhìn Tùy Ưc như có ẩn ý.

Tùy Ưc bóp cái cốc trong tay nát đến nơi rồi cũng không dám liếc nhìn Tiêu Tử Uyên.

Nét mặt Tiêu Tử Uyên rất nhanh đã dịu lại, ngón tay đặt trên đùi nhẹ gõ vài nhịp, hôm nay không để bọn họ vừa lòng, đám người này sợ là không chịu bỏ qua.

Anh đứng dậy rất nhanh, cầm khăn tay trên bàn đi đến trước mặt Tùy Ưc, Tùy Ưc không biết anh muốn làm gì, hơi ngẩng đầu lên nhìn anh.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Uống Nhiều Nước

Động tác của Tiêu Tử Uyên cực nhanh, anh lấy khăn tay che khuất nửa khuôn mặt dưới của Tùy Ưc, sau đó cúi người đặt một nụ hôn.

Môi anh mềm mại ấm áp, hơi thở của anh cách một lớp khăn tay mỏng manh mà truyền tới, đôi đồng tử sâu thẳm gần ngay trước mặt, như viên ngọc tối đậm mình trong hồ nước, trong suốt mê hoặc; bên tai cũng yên tĩnh lại, Tùy Ưc như nghe được cả tiếng nước chảy róc rách.

Tùy Ưc có cảm giác như nếu nhìn thêm một giây nữa thôi cô sẽ say ngay trong ánh mắt này. Vừa định đẩy anh ra, Tiêu Tử Uyên đã đứng thẳng dậy rồi, xoay người nhìn mọi người nghiêng đầu hỏi, “Vừa lòng chưa?”

Bên tai lại là một tràng tiếng vỗ tay âm ỉ, Tiêu Tử Uyên ung dung về chỗ, ngồi xuống, lặng lẽ thở ra một hơi, tim đập vang như nổi trống có lẽ chỉ bản thân anh nghe được.

Đã bao lâu rồi anh không căng thẳng, hồi hộp như vậy? Chuyện thân mật nam nữ, anh cũng là lần đầu tiên, không ngờ lại rung động mãnh liệt như vậy.

Tùy Ưc cúi đầu, trong đầu trống rỗng, chuyện xảy ra quá đột ngột.

Cô biết mọi người không có ác ý, chẳng qua là uống nhiều nên nghẹn âm ỉ, nhưng còn Tiêu Tử Uyên thì sao, anh tinh táo mà, anh nói một câu là có thể cho qua được mà, sao còn mặc họ trêu, còn phối hợp như vậy chứ.

Sau chuyện này không khí bỗng sôi nổi hẳn lên, mọi người lại bắt đầu ca hát, Tùy Ưc chỉ cảm thấy miệng lưỡi đều khô, tiện tay cầm lấy cái cốc bên tay, cũng không biết là mình uống cái gì, chỉ máy móc uống từng ngụm nhỏ, đầu trống rỗng, như là càng uống càng khát.

Cô liếc mắt thật cẩn thận, mọi người hình như cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là đùa vui, đùa rồi thì thôi, Tam Bảo Hà Ca tiếp tục chơi, Yêu Nữ và Kiều Dụ đang chọn bài, tất cả đều bình thường, chỉ ngoài Dụ Thiên Hạ, đêm nay lạng lẽ một cách bất thường.

Về phần Tiêu Tử Uyên ở hướng nào, Tùy Ưc căn bản là không dám nhìn, khóe mắt cũng không dám liếc, mặt đỏ tai hồng ngơ ngẩn trong tiếng ồn ào.

Tiêu Tử Uyên chỉ ra ngoài nhận một cuộc gọi thôi, thế mà lúc về Tùy Ưc đã tựa vào sofa ngủ rồi, một tay còn nắm cánh tay Tam Bảo, Tam Bảo lại đang oản tù tì cực kỳ vui vẻ với cậu bạn bên cạnh, thân thể của cô theo cử động của Tam Bảo mà ngã trái ngã phải.

Tiêu Tử Uyên vỗ Tam Bảo, “Em vào trong ngồi đi.”

Trong phòng rất ồn, Tam Bảo không nghe ra, mặt mờ mịt.

Tiêu Tử Uyên dùng tay ra hiệu, Tam Bảo hiểu rất nhanh, lén đến bên kia phòng tìm người khác chơi.

Tam Bảo vừa động dậy, thân thể Tùy Ưc đã theo đó mà ngã xuống, Tiêu Tử Uyên liền đỡ cô dựa vào người mình.

Trong lúc hốt hoảng, Tùy Ưc còn tưởng người bên mình là Tam Bảo, bèn ôm chặt cánh tay người ta vào trong lòng.

Tiêu Tử Uyên cúi đầu nhìn mà bật cười, chỉ có mấy cốc bia, thế mà cô đã say rồi. Uống say cũng không âm ỉ, không nghịch, cũng không nói thêm

câu nào, chỉ ngoan ngoãn ngủ.

“Để em.” Sau, Yêu Nữ chú ý tới cảnh bên này, đi tới chuẩn bị nâng Tù Ưc dậy, “Sư huynh, để em, anh đi chơi đi.”

Tiêu Tử Uyên lặng lẽ ôm lấy người trong lòng tránh đi, nhìn cô gái ngủ hiền lành, ngoan ngoãn kia, cũng không thèm ngẩng đầu, “Để anh là được rồi.”

Tiếng anh không lớn, lại mang theo vẻ kiên định một cách chân thành.

Yêu Nữ nhìn vài giây rồi cũng cười tránh ra.

Đến hơn 10h, mọi người chơi mệt bèn chuẩn bị ra về.

Tù Ưc bị người khác đánh thức mà choáng váng, mơ hồ đứng dậy đi theo mọi người ra ngoài, mới đi được hai bước đã bị ai đẩy giữ chặt.

Cô mở to mắt chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt chỗ nào cũng là bóng chông bóng, cô nheo mắt cố nhìn, cũng không nhìn rõ người trước mắt là ai.

Người ấy mặc áo khoác, quàng khăn vào cho cô, bấy giờ mới dẫn cô đi ra ngoài.

Trong mũi Tù Ưc đều là mùi mát lạnh, cô cảm thấy khăn quàng cổ này hình như không phải của mình, nhưng cô cũng không thấy ghét.

Đi được vài bước, chân của cô bắt đầu như nhũn ra, mơ mơ màng màng gọi, “Tam Bảo, cậu đi chậm một chút, tớ không theo kịp ...”

Người nắm tay cô quả nhiên đi chậm lại, đỡ cô từ từ đi từng bước.

Rồi không biết đi được bao lâu, cô đã được đưa lên giường, Tù Ưc cảm nhận được gối và chăn đều là của mình, liền an tâm, nhanh thôi là ngủ

rồi.

Dưới lầu ký túc xá nữ, một đám nam sinh nhìn thấy Tiêu Tử Uyên xuống dưới liền xoay người trở về, “Hoàn thành sứ mệnh bảo vệ người đẹp, chúng ta có thể về ngủ rồi.”

Tiêu Tử Uyên dừng lại trước một hướng rẽ, giải thích với những người khác, “Mình còn có chút việc, phải về nhà một chuyến, các cậu về trước đi.”

Ôn Thiệu Khanh nhớ ra lúc tối Tiêu Tử Uyên có nhận một cuộc gọi, “Là..”

Tiêu Tử Uyên biết suy nghĩ của anh, cười trấn an, “Không phải, là chuyện khác, chuyện của tớ.”

Lâm Thần và Kiều Dụ đều mệt mỏi, vẫy tay nói tạm biệt.

Tiêu Tử Uyên đứng nguyên tại chỗ, nhìn họ đi xa, mới xoay người đi về phía cửa phụ sau trường.

Anh vào một tiểu khu sau trường học, mở gara, rất nhanh sau đã khởi động xe đi ra.

Tuy là không còn sớm nữa, nhưng do là đêm giáng sinh, trên đường người xe vẫn nhiều như trước, anh tốn không ít thời gian nấn ná trên đường mới về đến nhà, chào hỏi nhân viên bảo vệ ở cổng rồi mới qua cửa.

Lên tầng hai, đi thẳng tới một căn phòng, anh gõ hai tiếng rồi đợi vài giây mới đẩy cửa, “Mẹ.”

Bà Tiêu đang ngồi trên giường đọc sách, khi trẻ bà là một mỹ nhân, thời gian lắng đọng, nay nét đẹp lại càng dịu dàng, nhìn thấy con liền bật cười, “Sao lại về đột ngột thế, hôm nay không đi chơi với bạn học à?”

Vừa nói vừa đón Tiêu Tử Uyên ngồi xuống, “Bên ngoài lạnh lắm hả? Hai ngày nay hạ nhiệt độ, mặc nhiều chút.”

Tiêu Tử Uyên gật đầu, ngồi lên giường, mặt tươi cười, “Mặc nhiều lắm ạ, vừa mới cởi ra ở dưới lầu. Hai hôm nay mẹ có khỏe lên chút nào không?”

Mặt bà Tiêu trù mển, “Không sao, đừng để ý mãi. Ba con hai hôm nay đều về sớm với mẹ, con không cần lo đâu.”

Tiêu Tử Uyên vừa xoa bóp đầu gối cho mẹ vừa gật đầu, bỗng ngừng đầu hỏi, “Mẹ, mẹ thích con dâu như thế nào?”

Bà Tiêu ngẩn người, “Con đây là ...”

Tiêu Tử Uyên từ nhỏ đã có vẻ như ông cụ non, không nói nhiều, tuy là con gái thích anh không ít, nhưng anh cũng không thân thiết với ai, bà Tiêu vẫn hơi lo lắng, không ngờ hôm nay anh lại bỗng hỏi như vậy.

Lời vừa ra khỏi miệng, Tiêu Tử Uyên đã nhận ra mình hơi lỗ mãng, nhưng cũng không kịp nuốt lại nữa rồi, cười ảo não, “Con chỉ hỏi thế thôi.”

Bà Tiêu lẳng lẳng nhìn con, tuy rằng anh hiếu thảo, ngoan ngoãn từ nhỏ, cũng thân thiết với mẹ, nhưng từ sau khi lên tiểu học, đã không nhìn thấy cái vẻ trẻ con này trên mặt anh, không biết rốt cuộc là cô gái như thế nào mới có thể khiến anh thành ra như vậy.

Tiêu Tử Uyên bị mẹ nhìn có hơi bối rối, cúi đầu đỡ trán bất đắc dĩ bật cười.

Đây là anh bị làm sao vậy?

Bà Tiêu vỗ vai con, cười dịu dàng, “Con thích là được rồi, mẹ tin tưởng mắt nhìn của con. Đến lúc đó dẫn về cho mẹ xem thử.”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười coi như là đồng ý rồi.

Hai mẹ con còn nói chuyện một lát, Tiêu Tử Uyên bèn đứng dậy tới thư phòng chào hỏi ông Tiêu.

“Ba.” Tiêu Tử Uyên vào thư phòng, cung kính gọi một tiếng.

Ông Tiêu mặc đồ ở nhà và một chiếc áo lông dê hở cổ, nho nhã lại mang loại khí thế không giận mà tự có uy, ông ngồi sau bàn đang xem cái gì, nghe tiếng bèn ngẩng đầu mỉm cười, “Thăm mẹ chưa?”

Vừa mở miệng vừa ra hiệu cho Tiêu Tử Uyên ngồi xuống.

Sau khi Tiêu Tử Uyên ngồi xuống mới trả lời, “Thăm rồi ạ, mẹ đã mệt rồi chuẩn bị ngủ.”

Ông Tiêu gật đầu, tháo kính xuống, có vẻ đăm chiêu mở miệng, “Sáng mai con theo ba qua bên kia xem một chút.”

Tiêu Tử Uyên trong lòng hơi hoảng nhưng cũng không tỏ vẻ gì, vẫn như thường hỏi, “Có phải hơi nhanh không ạ?”

Ông Tiêu lưỡng lự một chút, “Là ý của ông nội con, thật ra cũng không nhanh, coi như chào hỏi, đỡ để đến lúc ấy người khác lại nói nhà chúng ta ỷ thế ức hiếp người. Cũng chẳng có gì, chỉ là chào hỏi thôi, đến khi đó con cũng phải dựa vào bản lĩnh mà vào.”

Tiêu Tử Uyên im lặng vài giây rồi gật đầu, “Vâng.”

“Đúng rồi, còn có chuyện muốn dặn dò con một chút.” Ông Tiêu có vẻ hơi do dự, “Thật ra con là đứa chững chạc, ba cũng yên tâm, nhưng vẫn phải nói một câu, nhà chúng ta trước giờ không qua lại với người làm ăn, chuyện này con biết. Con giờ cũng lớn rồi, ở ngoài chú ý một chút, đặc biệt là kẻ có ý đồ riêng, việc gì cũng phải để ý.”

Nói xong việc, ông Tiêu tắt đèn bàn đứng dậy, “Nghỉ ngơi sớm chút, ba đi trò chuyện với mẹ con.”

Tiêu Tử Uyên ngồi một chỗ không nhúc nhích, vài giây sau mới đứng dậy về phòng, trong mắt như có thêm vài phần u ám.

Tắm xong, thay quần áo đi ra, lòng vẫn có chút rối loạn như trước, anh đứng dậy tới bên ban công đẩy cửa sổ, gió lạnh lập tức ùa vào, toàn thân đều cảm thấy lạnh, bất giác run lên, lòng đầy lạnh lẽo.

Yên tĩnh hồi lâu, anh lấy di động, sau khi thông điện thoại, hỏi đi thẳng vào vấn đề, “Lâm Thần, rốt cuộc cậu có ý gì?”

Tối nay, Lâm Thần uống hơi nhiều, chẳng hiểu gì, “Có ý gì cái gì?”

Tiêu Tử Uyên thở ra một hơi thật dài, anh tự nhận là biết kiềm chế cực tốt, chưa bao giờ có vẻ hùng hổ dọa người như vậy, có thể là vì uống rượu vào, có thể là do một số chuyện đã đè chặt trong lòng lâu rồi, giờ phút này nén thế nào cũng không được nữa, câu nói kia không kìm được mà bật ra.

“Tiêu Tử Uyên tôi từ khi nào thì cần người khác sắp đặt phụ nữ cho?!”

Bên kia im lặng rất lâu, Tiêu Tử Uyên nghe được tiếng mở cửa đóng cửa, rồi giọng Lâm Thần hòa cùng tiếng gió chầm chậm truyền tới. “Tớ đâu có.”

Giọng cực nhỏ, lại là từng chữ từng chữ một.

Tiêu Tử Uyên nhìn bầu trời đêm tối đen, hơi nước trắng như sương theo miệng mà phả ra, giọng điệu không tốt, “Cậu dám nói lúc trước giới thiệu Tùy Ưc cho tôi không phải có ý đồ khác? Cậu dám nói cậu thử tôi hết lần này tới lần khác chỉ là đùa thôi? Họ Tùy này cũng không phải bình thường, cậu dám nói cô ấy và họ Tùy giàu nhất Giang Nam không có liên quan gì? Tôi nhớ rõ nhà họ Lâm và họ Tùy cũng là thân nhau mấy đời phải

không? Quan thương cấu kết – loại chuyện này cũng muốn dây cho tôi một phần ư?”

Tiêu Tử Uyên từ nhỏ đã thấy nhiều, tiếp xúc nhiều rồi, chuyện như thế này cũng không ngạc nhiên, người khác có ý đồ với anh, anh nhìn thấu cũng không nói toạc ra, không ảnh hưởng tới toàn cục anh cũng bỏ qua. Nhưng lần này anh tức giận, là vì biết rõ là bị người ta tính kế, nhưng anh lại thật sự động lòng.

Anh vẫn tưởng lực tự chủ của mình tốt lắm, nhưng lần này lại không kiểm soát được trái tim mình.

Anh đã nhìn ra từ sớm rồi, anh không nói ra, lặng lẽ quan sát, chỉ là muốn nhìn xem họ định làm gì. Cô gái này xinh đẹp, dịu dàng, thú vị, ai ngờ cũng đã quen biết được vài năm mà Tùy Úc như vốn không để ý, đối xử với anh cũng như những người khác, chẳng nhìn ra nét gì là ân cần, cô lạnh nhạt thản nhiên, vô dục vô cầu. Ngược lại là anh, thời gian càng lâu càng xao động, càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, cuối cùng kẻ nóng vội ở đây lại là anh.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Cho Dù Gặp Lại Cũng Như Chưa Từng Quen Biết

Trong gió rét thấu xương, Lâm Thần cười khỗ, "Quan thương cầu kết? Lâm gia mặc dù địa vị không bằng Tiêu gia, nhưng ở phía nam mấy năm nay, bất kể là ở vị trí nào cũng vô cùng trong sạch. Tớ và cậu đều lớn lên trong hoàn cảnh này, Quan thương cầu kết bốn chữ này rất nghiêm trọng, cậu không phải không biết. Nếu như tớ thật sự ham quyền thế, năm ấy cần gì phải trái ý gia đình học luật làm gì? Làm anh em bốn năm, làm gì phía nói những lời như thế. Cậu nói lời này không chỉ làm tổn thương tớ, còn làm tổn thương Tùy Ưc. Tớ thừa nhận là lúc ấy muốn cậu và Tùy Ưc ở bên nhau, nhưng cô ấy không biết suy nghĩ của tớ, đây chỉ là ý của tớ thôi. Từ lúc sinh ra tớ đã biết cô ấy, nó là một cô gái thanh tâm quả dục, cô ấy sẽ không tham lam của cậu một đồng nào, chuyện này tớ có thể đảm bảo. tớ chỉ cảm thấy cậu mới có khả năng chăm sóc tốt cho nó, mà nó cũng xứng với cậu. Mặc dù con bé mang họ Tùy, nhưng đã rời khỏi Tùy gia lâu rồi, nó ở cùng với mẹ, chỉ mong cả cuộc đời này không có liên quan gì đến họ Tùy. Tiêu Tử Uyên, căn bản không phải như cậu nghĩ."

Lâm Thần càng nói càng buồn bực, nói luôn một mạch có vẻ không để ý, nói xong nhìn điện thoại thờ hờ hển.

Tiêu Tử Uyên bỗng trầm mặc, nhắm lại ánh mắt đã cay cay.

Tùy Ưc mỗi động tác giơ tay nhắc chân cũng có thể thấy rõ được nuôi dạy cực kỳ cẩn thận, kỹ lưỡng, nhìn cũng biết xuất thân từ thế gia, chỉ không ngờ cô ấy sớm không còn quan hệ với gia đình?

Hai người không nói chuyện tiếp nữa, qua một lúc lâu Lâm Thần mới mở miệng tiếp, đoạn chuyện cũ kia một lần nữa trở lại.

"Hơn hai mươi năm trước, con trai độc nhất nhà họ Tù cùng con gái độc nhất của nhà họ Thẩm vùng Giang Nam vừa gặp đã yêu, hai nhà ngôn đăng hộ đối, rất nhanh liền kết hôn. Tiểu thư Thẩm gia bẩm sinh trái tim không tốt, sau khi cưới vẫn chưa muốn có con, sau lại có ngoài ý muốn, Tù thiếu gia yêu thương cô, không muốn cô sinh, nhưng cô lại không đành lòng nhìn Tù gia tuyệt hậu, cuối cùng vẫn liều chết sinh ra, là một cô con gái, mọi thứ ban đầu vẫn tốt đẹp, nhưng Tù gia mấy đời đều đơn truyền, hại cụ Tù gia hi vọng có thể có một đứa cháu trai thừa kế gia nghiệp, cậu có biết thời đấy phương nam có tư tưởng trọng nam khinh nữ ăn sâu vào mỗi gia đình không, nhất là những gia đình có tiền. mẹ cô gái vốn dĩ trái tim đã không tốt, sinh xong bị tổn hại nặng nề vẫn không có động tĩnh gì, cô bé đó ở nhà cũng không được sung ái gì. Cha cô bé chống chịu áp lực trong nhà được mấy năm, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp với chữ hiếu, nhưng chỉ với một điều kiện, không được để mẹ cô gái đó biết. Không biết hai cụ Tù gia tìm đâu ra một người phụ nữ, ở cùng phòng với con trai độc nhất của Tù gia vài lần, còn chưa mang thai thì bị mẹ của cô bé phát hiện. Mẹ cô gái ngược lại rất bình tĩnh, hỏi anh ta rằng có phải rất muốn có con trai hay không. Sau đó hai người ra nước ngoài làm thụ tinh trong ống nghiệm, khi đó tỷ lệ thụ tinh bằng ống nghiệm cũng không cao, mẹ cô gái chịu rất nhiều khổ sở mới thành công, sau đó thành công sinh ra một đứa con trai, lúc ấy thật sự rất nguy hiểm, sinh đứa bé xong ngày đó liền đưa đứa bé và quãng đơn ly hôn cho người đàn ông kia. Chẳng cần bất cứ thứ gì, hai bàn tay trắng mà ra đi. Cô bé kia chính là Tù Úc.

Tù Úc tuy là đại tiểu thư nhà họ Tù, nhưng ở nhà cũng không được cưng chiều, sản nghiệp của nhà họ Tù rất lớn, nhiều người như vậy nhìn chăm chăm vào tài sản, người không được cưng chiều thì tất cả mọi người dám dẫm đạp, chuyện như vậy cậu chắc cũng nhìn thấy không ít. Cô ấy từ nhỏ đã hiểu lòng người dễ thay đổi, nên thông minh hiểu chuyện hiếm có.

Lúc mẹ nó rời đi dứt khoát đi cùng mẹ. Từ đó cùng nhà họ Tùy không có bất cứ quan hệ nào.

Cô họ tứ thích ba Tùy Ưc rất nhiều năm, cuối cùng cũng có cơ hội gả cho ông ta, chỉ tiếc sống cũng không hạnh phúc. Mẹ Tùy Ưc tứ cũng gặp rồi, là tiểu thư xuất thân từ dòng dõi thư hương hiểu biết lễ nghĩa, tài hoa hơn người, cái khí chất thư hương mấy đời lắng đọng lại đó làm sao cô tứ có thể so bì được, cũng không trách được người đàn ông đó nhớ mãi không quên. Một cô gái được một vị giai nhân như vậy và dòng dõi thư hương như Thâm gia dạy dỗ hì sẽ ưu tú đến nhường nào, Tiêu Tử Uyên cậu có thể tưởng tượng được được sao?

Tùy Ưc đã từng hỏi tứ, anh Lâm Thần, anh nói xem, một người phụ nữ cuối cùng yêu một người đàn ông nhiều như thế nào mới có thể liều chết sinh con cho ông ta, một người phụ nữ có thể hận một người đàn ông như thế nào mới bằng lòng liều chết sinh thêm một đứa con cho người ấy?

Tiêu Tử Uyên, tứ nói ra tất cả mọi chuyện không có ý gì khác cả, chỉ muốn nói cho cậu, Tùy Ưc, con bé cũng không phải người như cậu nghĩ. Quyền thế, tiền bạc, vốn không lọt vào mắt con bé. Nếu như nó thật sự thích cậu, không phia vì cậu mang họ Tiêu cũng không phải vì cậu là ai, chỉ vì cậu là Tiêu Tử Uyên. Nếu như nó không thích cậu, cậu là ai cũng không có tác dụng.

Sau khi cúp điện thoại ,Tiêu Tử Uyên đứng trên ban công thật lâu.

Trong đầu anh đều là khuôn mặt tươi cười của Tùy Ưc, dịu dàng động long người, nhưng anh thật sự không biết sau nụ cười đó ruột cuộc là điều gì.

Trái tim anh bắt đầu đau nhói, lúc trước chưa biết sự thật thì thấy nôn nóng, bây giờ biết lại thấy đau.

Lâm Thần nói, mọi chuyện căn bản không phải như anh nghĩ.

Thật ra, chuyện cũng căn bản không phải như Lâm Thần nghĩ, có chuyện anh đã chôn ở đáy lòng rất nhiều năm, anh chưa từng nói với ai.

Thật ra, anh trước đây đã biết Tùy Úc, nói đúng hơn, là biết người có tên Tùy Úc này tồn tại.

Lúc ấy là thời điểm thi Olympic vật lý toàn quốc, khi còn học cấp hai trong ttor vật lý Tiêu Tử Uyên oai phong một cõi, quả thực là Độc Cô Cầu Bại, năm nào thi cũng cao hơn người thứ 2 mười mấy điểm.

Nhưng năm ấy, lúc báo thành tích, Tiêu Tử Uyên vẫn đứng thứ nhất nhưng chỉ hơn người đứng thứ hai có không phẩy mấy điểm mà thôi.

Anh không biết mình khi ấy có tâm trạng gì nữa, là nỗi hoang mang khi sắp bị vượt qua, hay là sự khích thích khi cuối cùng cũng tìm được đối thủ.

Anh cố ý đi thăm dò bài thi, bài thi kia trình bày rõ ràng, nét chữ thanh tú, nếu như không phải cuối cùng tính sai kết quả, chỉ sợ người đứng thứ hai là anh.

Anh tò mò, cố ý nhìn tên, chỗ họ tên ghi hai chữ nắn nót, Tùy Úc.

Khi ấy anh cười một tiếng, thầm nghĩ rằng đôi cha mẹ này thật cuộc là tùy ý đến mức nào mới có thể đặt tên cô bé như vậy.

Anh trước giờ vẫn không mấy để tâm đến người xung quanh, cũng không có ấn tượng gì với cô gái này cả, anh đi hỏi thầy giám thị hôm đó, thầy giám thị tỏ vẻ như cái gì cũng không biết, phun ra vài chữ, “Tôi làm giám thị nhiều năm như vậy rồi mà chỉ có em với cô bé kia làm bài xong lẫn ra ngủ.”

Tiêu Tử Uyên cười.

Câu tiếp theo của thầy giám thị lại làm cho anh kinh ngạc, “Hơn nữa hai đứa lại ngồi ở vị trí kế nhau.”

Tiêu Tử Uyên ngạc nhiên, lúc ấy cô ngồi bên cạnh anh ư?

Anh rất mong đợi được gặp cô gái này, nhưng cuộc thi mấy năm sau cô cũng không tham gia nữa. Từ đó về sau, tuy anh vẫn tiếp tục hô mưa gọi gió trong tổ vật lý, nhưng lại không thấy hứng thú gì nữa.

Thứ anh có duy nhất là tờ copy phiếu dự thi dán trên mặt bàn khi ấy, trên tờ giấy copy kia ảnh chụp rất mờ, chỉ có thể nhìn thấy nét cười nhè nhẹ và lúm đồng tiền nhỏ xinh. Còn mang theo cả nét mũm mĩm của trẻ con, làm người ta chỉ muốn véo một cái.

Tấm phiếu dự thi ấy và đoạn ký ức kia cũng mờ nhạt theo thời gian, thậm chí Tiêu Tử Uyên còn cho là mình đã quên từ lâu.

Cho đến năm ấy, Lâm Thần dẫn theo một cô gái tới gặp bọn họ, anh liếc mắt một cái đã nhận ra cô, khuôn mặt tươi cười kia vẫn y nguyên như trong ký ức.

Nét mũm mĩm đã không còn nữa, nhưng đôi mắt biết cười kia lại không hề thay đổi, đuôi lông mày dịu dàng, nét cười nhẹ nhàng thản nhiên.

Giây phút ấy anh bỗng tin có tồn tại một thứ gọi là duyên phận.

Sáng sớm hôm sau, cha con họ Tiêu xuất hiện trong một văn phòng nhỏ.

Một người đàn ông trung niên mặc âu phục, đi giày da vừa rót trà vừa nói chuyện khách khí, “Thế mà đã mấy năm tôi không gặp Tử Uyên, không ngờ là càng lớn càng xuất chúng, rất có khí phách của ông cụ bên nhà năm ấy!”

Ông Tiêu nhận chén trà, nhìn người đối diện cười, “Vẫn là trẻ con thôi, bị anh nói thế sao lại có cảm giác như chúng ta sắp nên thoái vị nhường chỗ cho đám thanh niên này rồi.”

Người đàn ông trung niên ngăn người, lại rất nhanh bật cười, “Đâu có, đâu có, anh đang độ sung sức! Người nên thoái vị là tôi, là tôi!”

Nói xong cười ha ha thành tiếng.

Tiêu Tử Uyên cúi đầu lặng lẽ uống trà, lẳng lặng nhìn trận chiến ăn miếng trả miếng không thuốc súng này.

Người đàn ông kia cũng biết mục đích chuyến đi này của ông Tiêu, cười mở miệng, “Đúng rồi, gần đây có mấy người trẻ tuổi mới vào bộ, tôi thấy cũng không tệ lắm, gọi đến xin nhờ đôi mắt tinh tường của anh nhìn thử xem?”

Ông Tiêu đã cười thầm trong bụng, ngoài miệng lại cự tuyệt, “Đây là chuyện của các anh, đâu cần tôi xem chứ.”

Người đàn ông kia vẫn không chịu bỏ qua, “Anh cứ xem, sợ cái gì, tôi gọi họ vào ngay đây.”

Vừa nói vừa gọi điện, cúp điện thoại xong lại qua ngời, lúc thêm nước lại vỗ vai Tiêu Tử Uyên, “Tử Uyên cũng nhìn thử xem.”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười, nhìn ông ta vài giây rồi rất tự nhiên dời tầm mắt.

Người đàn ông kia thềm kinh ngạc, tuổi còn nhỏ ánh mắt đã bình tĩnh như vậy, không hiện sơn không lộ thủy, mình đã già thật rồi sao, nên nhường ngôi rồi ư?

Nửa giờ sau, cha con họ Tiêu ra khỏi tòa nhà vào trong xe ngồi, ông Tiêu mới mở miệng hỏi, “Cảm thấy mấy người ấy thế nào?”

Mấy người hôm nay gặp đều là những người trong tương lai có khả năng cạnh tranh vị trí ấy với Tiêu Tử Uyên, nếu Tiêu Tử Uyên có được vị trí đó, họ lại có thể thành cộng sự với anh, có thể nói là địch mà cũng là bạn, nên phải cố ý tới nhìn cho rõ.

Tiêu Tử Uyên vẫn có vẻ thờ ơ như trước, “Long phượng trong đám người, là nhân tài của quốc gia.”

Ông Tiêu nhíu mày, “Sao con lại có thể dùng những câu này đáp qua loa với ba được?”

Tiêu Tử Uyên bấy giờ mới mỉm cười, “Mấy người này vừa mới vào, người trước hoàn cảnh lạ lắm đều có vẻ thu mình lại, bây giờ xem thì có thể thấy được điều gì? Đợi vài năm nữa cho họ bộc lộ bản tính, còn cần con xem sao? Ba, ba không cần vội, chả nhẽ con khiến ba lo lắng như vậy sao?”

Ông Tiêu cười lắc đầu, “Là ba nóng vội. Thôi, bỏ đi. Phải rồi, đồ đạc xuất ngoại đã chuẩn bị xong chưa?”

Tiêu Tử Uyên gật đầu, “Cũng hòm hòm rồi. Tốt nghiệp là đi.”

Tiêu Tử Uyên nhìn ra ngoài cửa sổ, mấy chữ cuối cùng nói vừa nhẹ vừa chậm, như đang lưu luyến điều gì.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Lần Đầu Gặp Gỡ Bà Tiêu

"Ừ, đi đi! Đợi con về rồi ba lại đưa con đến xem, xem xem con có thể tiến bộ được bao nhiêu." Ông Tiêu nhỏ giọng nói, vừa nhìn về phía khung trời có vẻ hơi u ám ngoài cửa sổ.

Tiêu Tử Uyên gật đầu, "Vâng. Hôm nay mẹ đi kiểm tra lại, chút nữa cho con xuống ở đâu đường rồi ba cứ đi họp, con tới bệnh viện thăm mẹ."

Tiêu Tử Uyên đến bệnh viện, hỏi thăm bác sĩ tình hình cụ thể, cầm thuốc rồi cùng với bà Tiêu ra ngoài, bà Tiêu vừa đi vừa nhìn, như đang tìm cái gì đó.

Tiêu Tử Uyên cúi người hỏi, "Mẹ, sao vậy?"

Bà Tiêu trên mặt có vẻ hơi thất vọng, "Bệnh viện này có một cô bé, chắc là sinh viên ngành y, hình như mỗi lần giáo viên khám bệnh là lại tới giúp một tay, lần nào mẹ tới đây cũng đều thấy, là một người tốt, đối với người già và trẻ nhỏ rất nhẫn nại, thường nhìn thấy cô bé ấy lấy đồ ăn đồ trẻ nhỏ, tuy là đeo khẩu trang nhưng đôi mắt kia rất đẹp, người nhất định là cũng rất được, hôm nay sao lại không tới nhỉ?"

Tiêu Tử Uyên hiếm khi thấy được nét mặt hoạt bát của bà Tiêu, "Người ta đeo khẩu trang mà, mẹ làm sao thấy được, nhớ tháo khẩu trang ra dọa chết người ấy chứ?"

"Thằng nhóc này! Ôi chao, cô bé kia mẹ đã gặp nhiều lần rồi, rất hiểu chuyện, đối xử với người khác rất tốt, nếu như Tử Yên cũng hiểu chuyện như vậy thì tốt rồi." Bà Tiêu nhớ đến con gái của mình mà thở dài.

Tiêu Tử Yên đỡ mẹ, nhẹ giọng an ủi, "Tử Yên còn nhỏ, cứ từ từ dạy."

Tiêu mẫu vỗ tay của con trai, "Cũng tại coi nó là đứa trẻ con nên mới chiều nó, mới càng ngày càng khó dạy."

Tiêu Tử Yên cười, mặt mày giãn ra, "Rốt cuộc là cô gái như thế nào nhỉ, khiến ngay cả con gái mình cũng bị mẹ ghét như thế."

Bà Tiêu vừa quay đầu chỉ vào một bóng người, "Ôi, hình như chính là cô gái kia."

Tiêu Tử Yên nhìn bóng dáng kia, chỉ cảm thấy rất quen thuộc, lớn tiếng gọi, "Tùy Ưc!"

Cô gái quả nhiên quay đầu lại nhìn, cô đeo khẩu trang nên chỉ lộ ra đôi mắt linh động.

Tùy Ưc thấy người gọi mình rồi thì cả người cứng đờ, rất nhanh ý cười trong mắt hiện ra, cô bước tới.

Hôm nay Tùy Ưc bị giáo viên gọi tới hỗ trợ khám bệnh, không ngờ lại gặp Tiêu Tử Yên ở đây.

Sáng nay cô dậy sớm lại không có cảm giác đau đầu, buồn nôn sau khi say rượu, chỉ nhớ lại chút chuyện đêm qua, lại ôm chăn lăn lộn trên giường, hận là không thể không gặp lại Tiêu Tử Yên nữa.

Tam Bảo còn cố ý nói cho cô biết, tối hôm qua cô thật sự uống quá nhiều, được Tiêu Tử Yên bế lên lầu đặt lên giường.

Cô vừa quay đầu còn thấy chiếc khăn quàng cổ không phải là của mình. Tùy Ưc nhăn nhó, biết vậy đã chẳng uống say, chỉ muốn chết cho xong, nếu gặp lại anh cô làm sao tự nhiên chào hỏi được nữa?

Không nghĩ tới lo sợ điều gì, gặp ngay cái ấy.

Tuy cô một ngàn một vạn lần không muốn tới nhưng vẫn phải bước tới, gỡ khẩu trang ra gọi một tiếng, “Tiêu sư huynh.”

Giọng nói có hơi khàn.

Bà Tiêu tỏ vẻ không hiểu nhìn Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên giới thiệu, “Đàn em khóa dưới của con, Tùy Ưc, còn đây là mẹ của anh.”

Không còn thấy vẻ thận trọng lúc Tùy Ưc mới nhìn thấy anh nữa, cô nở nụ cười lịch sự chào hỏi, “Chào bác ạ.”

Bà Tiêu đánh giá cô gái trước mặt thật là kỹ lưỡng, lúc trước chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt, hôm nay nhìn thấy người chỉ cảm thấy thanh khiết, thoát tục, ngũ quan tinh tế, nhìn thế nào cũng thấy thích.

“Tùy Ý?”

Tùy Ưc vốn đã sớm quen với phản ứng của người khác khi nghe thấy tên của cô, kiên nhẫn giải thích, “Bác, là Ưc trong hồi Ưc Giang Nam.”

“À, Ưc Giang Nam, Giang Nam đẹp, phong cảnh vốn thật quen, tên thật là đặc biệt.” Bà Tiêu cười hỏi, “Hai đứa là bạn học à? Nhìn có vẻ trẻ quá nhỉ?”

Tiêu Tử Uyên cong khóe miệng mỉm cười liếc mắt nhìn Tùy Ưc một cái, giải thích với mẹ, “Cô ấy là người phía nam, cho nên nhìn trẻ hơn tuổi một chút.”

Bà Tiêu liếc mắt nhìn Tiêu Tử Uyên đầy thâm ý, cười tủm tỉm gật đầu, “Ừ, người phương nam dáng dấp rất thanh tú, da cũng rất đẹp nữa.”

Tùy Ưc lặng lẽ đứng một chỗ mỉm cười, thật ra thì trong lòng đã gào khóc muốn chết.

Tiêu Tử Uyên dường như sợ còn chưa đủ, lại hỏi thêm một câu, “Tối qua ngủ ngon không?”

Tùy Ưc khốn đốn không biết nên gật đầu hay lắc đầu, anh luôn chỉ dùng một câu đã dễ dàng đánh vỡ sự bình tĩnh của cô.

Tiêu Tử Uyên có vẻ như vô cùng hưởng thụ cái thú vui xấu xa này, nụ cười rên mặt thế nào cũng không ngừng lại được, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang dần đỏ lên của cô mới thu tay lại, “Không làm nhỡ việc của em nữa, anh và mẹ đi trước.”

Tùy Ưc như được đại xá, không kịp chờ đợi gượng cười tạm biệt, “Bác, Tiêu sư huynh, hẹn gặp lại!”

Bà Tiêu và Tiêu Tử Uyên ra ngoài một đoạn đường rồi, bà Tiêu mới nửa đùa nửa thật nói, “Cô bé này không tồi.”

Tiêu Tử Uyên quay đầu, bình tĩnh nhú mày, "Dạ?"

Tiêu mẫu cười rất vui vẻ, "Đây là lần đầu tiên con chủ động chào hỏi con gái lại còn giới thiệu cho mẹ biết nữa."

Tiêu Tử Uyên ngẩn người, "Thế ạ?"

"Mà cô bé này mẹ rất thích."

Tiêu Tử Uyên có hơi bất đắc dĩ, "Mẹ. . . . ."

"Được rồi, được rồi, không nói nữa, lần sau đưa về nhà ăn cơm nhá?"

Bà Tiêu cảm thấy hài lòng.

"Mẹ. . . . ."

Trong đầu Tiêu Tử Uyên đều là hình ảnh lúc cô đeo khẩu trang khi này, có thể là anh mang theo kính màu, sau tối hôm qua, gặp cô, lại cảm thấy cô gái này tốt đẹp hiển thấy.

Tiêu Tử Uyên cúi đầu vô thức nhếch môi cười khố, Tiêu Tử Uyên à Tiêu Tử Uyên, mày đã hãm sâu thật rồi.

Bà Tiêu nhìn đứa con mình bên cạnh vô thức nhếch môi, cũng dần hiểu rõ.

Tùy Ưc nhìn thấy người đi xa mới thở phào nhẹ nhõm, Tiêu Tử Uyên có vẻ như rất hiếu thảo, trước mặt mẹ anh cười cũng nhiều hơn, lúc bình thường cũng không thấy anh cười nhiều như vậy?

Tùy Ưc mỉm cười, hiếu thảo là tốt. Một chàng trai như vậy, không biết tương lai bên cạnh anh là cô gái như thế nào? (Du: chính là cô nương đấy ạ!!!!)

Qua lễ Noel là tới tuần lễ thi cuối kỳ, sinh viên cả trường nháo nhào hết cả lên, phòng tự học trong thư viện đâu đâu cũng thấy người.

Có lẽ là để hợp với tình hình, lễ Noel qua đi, những ngày sau đó trời đầy mây, nhiệt độ tăng lên một chút, bốn người bọn Tùy Ưc ăn cơm trong canteen xong đi ra thấy trời âm u hơn hẳn.

Tam Bảo ngẩng đầu lên nhìn trời, vừa lắc đầu vừa thở dài, “Ông trời tức giận như vậy, là lại có gay yêu nhau ư?”

Yêu Nữ ôm vai nó cười hì hì hỏi, “Sao vậy, dạo này đôi sang đợc huyền huyền rồi hả?”

Hà Ca đờ cả mặt, “Dạo này nó đọc phong thủy học.”

Vừa nói xong, Tuy Ưc liền nhìn thấy một vật màu trắng không rõ rơi trên quả đầu bù xù của Tam Bảo, cô vừa định đưa tay đã thấy vật màu trắng ấy càng ngày càng nhiều, vừa ngẩng đầu mới nhận ra là tuyết rơi.

Tam Bảo cũng nhận ra, lại thở dài thật dài, “Sao lại không phải màu đỏ nhỉ, gay yêu nhau nên trút mưa đỏ chứ.”

“Con bé này chập rồi.” Ba người bất đắc dĩ thay phiên nhau vuốt đầu Tam Bảo.

Buổi chiều, Tuy Ưc và Yêu Nữ phải đi tham dự buổi họp tổng kết cuối kỳ của hội sinh viên, đây là theo thường lệ, họp xong có nghĩa là công tác của hội sinh viên trong học kỳ này đã hoàn thành rồi.

Cái gọi là họp tổng kết chẳng qua là để một vị giáo viên phụ trách công tác sinh viên nào đấy phun bọt mép phì phì nói gần một giờ, thành viên hội sinh viên phía dưới ỉm ỉm nghe, máy móc hùa theo.

Vất vả lắm giáo viên này mới nói một thu bình, nhảy luôn tới phần chủ tịch hỏi tứ đại bối lạc còn có gì muốn bổ sung không, bốn người cực kỳ ăn ý lắc đầu im lặng.

Sau, vị giáo viên nào đó nhận điện thoại phải đi, chân trước ông mới bước ra khỏi cửa, không khí trong phòng hoạt động liền đổi từ nặng nề sang ồn ào, náo nhiệt.

“Tớ muốn ăn thịt!” Một anh bạn chắc là dạo này phải đọc sách nhiều đột xuất, hai mắt đỏ au hung tợn gào thét.

Đề nghị này nhanh chóng được mọi người hùa theo.

“Đúng! Tứ đại bối lạc mời ăn thịt đi!”

“Tối nay phải đi! Tớ trông mong cả một học kỳ rồi!”

Bốn người ngồi nguyên tại chỗ cười không nói, kệ họ ồn ào.

Bốn người có phản ứng bình tĩnh như vậy khiến mọi người không biết làm thế nào nữa, cô gái ngồi cạnh Tùy Ưc sán lại gần cô, gian như trộm nói, “Tùy Ưc, cậu nói với Tiêu sư huynh, bảo anh ấy mời ăn thịt đi!”

Tùy Ưc vẫn đứng đưng như không, nét cười vẫn tự nhiên, “Sao lại muốn tớ đi nói?”

Người bên cạnh nghe thấy bèn tấn công tập thể.

“Phải, phải, phải, Tùy Ưc đi nói, Tiêu sư huynh đối xử với cậu khác mà!”

Khóe mắt Tùy Ưc giật giật, vội ngẩng đầu liếc mọi người một cái, cô biết mọi người đều có thiện chí, nhưng cũng chả khiến nổi bối rối trong lòng cô được an ủi chút nào.

Tùy Ưc thu lại nét mặt rất nhanh, pha trò, “Các cậu nghĩ nhiều rồi, Tiêu sư huynh đối xử với chúng ta giống nhau đấy thôi!”

“Tự cậu thử đi!”

Tùy Ưc không chịu nổi sự đùa giỡn của mọi người, đành đứng dậy đi qua hỏi Tiêu Tử Uyên.

Cô cứng cổ đứng trước mặt Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên nhìn cô, khóe miệng hơi cong lên.

Tùy Ưc cúi đầu phun một câu cực nhanh, “Tiêu sư huynh, tối nay mời mọi người ăn thịt nhé?”

Phòng hoạt động thoáng một cái yên tĩnh lại, Tùy Ưc cảm thấy được một ánh nhìn vẫn dừng trên đỉnh đầu cô, Tiêu Tử Uyên không lên tiếng, cô cũng không dám ngẩng đầu nhìn phản ứng của anh.

Giờ phút này, Tiêu Tử Uyên không có phản ứng đối với cô lại là tốt nhất, việc này chứng minh anh đối xử bình đẳng, cô liền trong sạch.

Sau vài giây, Tùy Ưc hít sâu một hơi xoay người cười thoải mái với mọi người, như trút được gánh nặng, “Thấy chưa, tớ nói cũng vô dụng.”

Vừa dứt lời, Tùy Ưc chợt nghe thấy một chữ “Được” trầm thấp từ phía sau truyền tới, giọng nói ôn hòa, nhẹ nhàng chậm chạp, như còn mang theo ý cười không giấu nổi.

Mọi người lập tức hoan hô.

Mà phản ứng đầu tiên của Tùy Ưc không phải quay đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, mà là nhìn về Dụ Thiên Hạ đang ngồi trong một góc. Dụ Thiên Hạ mỉm cười nhàn nhạt, lẳng lặng nhìn cô.

Hẹn nhau tối cùng ăn cơm là họp tổng kết cũng xong, Tùy Ưc rời khỏi phòng hoạt động bằng tốc độ nhanh nhất, cũng may là Tiêu Tử Uyên không gọi cô lại. Đi được nửa đường, Tùy Ưc mới nhớ ra sách mượn thư viện vẫn còn để ở trong phòng hoạt động đành phải quay lại lấy.

Tùy Ưc đẩy cửa phòng hoạt động liền nhìn thấy Dụ Thiên Hạ đang đứng trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn khung cảnh phía ngoài. Trời lạnh như thế, cửa sổ mở rộng, gió lạnh cuốn theo những bông tuyết hỗn loạn bay vào trong phòng, Tùy Ưc chưa thấy Dụ Thiên Hạ như thế bao giờ, bỗng ngăn người.

Dụ Thiên Hạ nghe thấy tiếng động quay đầu nhìn lại, thấy Tùy Ưc thì mỉm cười, lại quay đầu đi, đưa lưng về phía cô rồi mở miệng.

“Chị tưởng mọi người đều đi rồi.”

Dụ Thiên Hạ vừa nói vừa giơ tay đón lấy bông tuyết rơi ngoài cửa sổ, bông tuyết hình lục giác rất nhanh đã tan biến trong lòng bàn tay cô, chỉ còn lại giọt nước.

Tuy cô ấy không thể nhìn thấy, nhưng Tùy Ưc vẫn nở nụ cười rất nhanh, “Dụ sư tỷ, em tới lấy quyển sách, nhanh thôi là đi rồi, không quấy rầy chị nữa.”

“Tùy Ưc, em nói xem có phải chị thật thất bại hay không?”

Ngay lúc Tùy Ưc lấy được sách chuẩn bị xoay người rời đi, Dụ Thiên Hạ bỗng mở miệng hỏi.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cỗ
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Người Tuổi Mùi Sinh Tháng 12

Tùy Ưc giật mình, cô trả lời bằng giọng nhẹ nhàng, pha chút đùa giỡn, “Đâu có, sư tỷ, em chưa thấy cô gái học kỹ thuật nào xinh như chị, chị là cô gái học kỹ thuật xinh đẹp nhất mà em từng thấy, cũng là người học kỹ thuật giỏi nhất trong số những cô gái xinh đẹp!”

Dụ Thiên Hạ vai run run, như đang cười.

Tùy Ưc lại không cười nổi, cô cảm thấy Dụ Thiên Hạ là một cô gái tốt hiếm có, học hành giỏi giang, làm công tác sinh viên cũng tốt, hàng năm đều đạt được học bổng, còn là một nữ phó chủ tịch hiếm có suốt mấy khóa của hội sinh viên, rất ra dáng đàn chị.

Dụ Thiên Hạ cười xong lại chìm vào im lặng, đang lúc Tùy Ưc phân vân không biết tiếp tục ở lại hay rời đi, Dụ Thiên Hạ đóng cửa sổ lại, bước xuống cái ghế gần nhất ngồi xuống, vẻ mặt ngần ngại nhìn về phía trước, miệng thì thào nói.

“Em không hiểu”. Nếu như cậu ấy yêu em, em có thể là cô gái như thế nào cũng được, nhưng nếu cậu ấy không yêu em, em mới cần trở thành một cô gái toàn năng. Có điều, chị lại quên một chuyện, cậu ấy không yêu là không yêu, dù có toàn năng cũng không có tác dụng, dù có cố gắng như thế nào cũng vô dụng, vô dụng thôi...”

Trong lòng Tùy Ưc đủ cả năm vị, xem ra những chuyện gần đây đã thật sự đả kích Dụ Thiên Hạ, cô bây giờ không nên nói gì cả, bởi vì từng

câu từng chữ cô nói ra bây giờ trong mắt Dụ Thiên Hạ sẽ trở thành đối trá, làm nhiều sai nhiều, vạ lời nói, vạ hành động. không bằng im lặng.

Sau đó Dụ Thiên Hạ dường như đã khôi phục được sự phóng khoáng thường ngày, cô tán gẫu với Tùy Ưc, “Phải rồi, Tiêu Tử Uyên tốt nghiệp đi du học, em có biết chuyện này không?”

Tùy Ưc gật đầu, "Em có nghe."

"Nhanh như vậy, bọn chị sắp tốt nghiệp, thật sự là quá nhanh....." Dụ Thiên Hạ lầm bầm.

Tùy Ưc không nỡ thấy Dụ Thiên Hạ suy sụp như vậy, rốt cuộc cũng mở miệng, “Dụ sư tỷ, em không có ý gì khác, em cũng chưa từng nghĩ sẽ tranh giành cái gì với chị.”

Dụ Thiên Hạ cười khố, "Chính bởi như vậy mới khiến người ta hận, thứ chị muốn mà không được, chủ động tặng nó cho em, em lại không cần.”

Tùy Ưc trầm ngâm trong chốc lát, “Sư tỷ, Tiêu sư huynh học xong sẽ ra nước ngoài, mà em ở lại đây, chờ sau khi tốt nghiệp xong sẽ về nhà. Bọn em không thể có liên hệ gì thêm nữa, sao chị lại không cùng ra nước ngoài cùng anh ấy? đây không phải là việc khó đối với chị.”

“Em cho rằng là chị không muốn sao?" Dụ Thiên Hạ cười khố hỏi.

Cô còn nhớ Tiêu Tử Uyên từng lạnh nhạt nói với cô, “Dụ Thiên Hạ, không cần phải thế.”

Tất cả nhiệt tình trong nháy mắt đóng băng.

Hóa ra mấy năm nay cô như vậy đối với anh mà nói, đều là không cần thiết. Ngay cả gọi tên cô, anh cũng gọi đầy đủ. Anh đối với cô, từ đầu đến

cuối chỉ có hai chữ “lạnh lùng”. Cô cứ tưởng anh vốn là người như vậy, với ai cũng không có mấy thân thiện. Nhưng vì sao anh lại dành một tình cảm khác biệt đến vậy với cô gái trước mặt này? Hóa ra Tiêu Tử Uyên kiêu ngạo, lạnh nhạt, cứng cỏi cũng có mặt dịu dàng như vậy.

Lúc trước anh còn có thể che giấu, không biết vì sao gần đây ngay cả che giấu cũng chẳng muốn nữa.

“Tiêu Tử Uyên...” Giọng Dụ Thiên Hạ hơi run, như cái tên kia gây cho cô nỗi đau khổ vô hạn, cô quay đầu nhìn về phía Tùy Ưc, đấu tranh một lúc rồi mới lại mở miệng, “Năm ấy cậu ấy cũng không muốn vào hội sinh viên, trước giờ cậu ấy làm việc đều kín tiếng, sau lại bị thầy hướng dẫn bắt vào, vốn định rút lui vào năm hai, nhưng lại làm luôn tới tận năm tư, gọi là tứ đại bối lạc, thật ra em không phát hiện ra là ba người kia đều chẳng để ý tới việc gì, chỉ có mình cậu ấy quản lý. Tùy Ưc, em nói xem, cậu ấy làm thế vì cái gì?”

Anh ấy làm như vậy vì cái gì? Là vì cái gì?

Tùy Ưc cúi đầu lắng lắng nghe, trong lòng lại không có cách nào bình tĩnh được như vậy, tay để bên mình đã nắm chặt lại, trong đầu không ngừng quanh quẩn những câu này. Cô ngẩng đầu lên rất nhanh, vẻ mặt vẫn như thường, cười nói, “Dụ sư tỷ, em đi trước.”

Dụ Thiên Hạ như hơi kinh ngạc trước phản ứng bình tĩnh của cô, bật cười đầy ẩn ý, “Chị là bạn học với cậu ấy nhiều năm, con gái thích Tiêu Tử Uyên nhiều như vậy, nhưng với cô gái nào cậu ấy cũng ra vẻ lạnh nhạt, thân nhiên, nhiều năm như vậy có lúc chị hận tới nghiến răng, chỉ mong cậu ta bị một vết đau, nguyện vọng này dựa vào em chắc có thể thành hiện thực rồi.”

Ngay giây phút Tùy Ưc đóng cửa lại, cô nghe thấy Dụ Thiên Hạ đang thì thầm.

Cô ấy nói, chỉ trước em cậu ấy mới gỡ bỏ hết đề phòng, chỉ dịu dàng với mình em, em cũng thật may mắn.

Tùy Ưc nhíu mày, cô và Dụ Thiên Hạ trong mắt người khác là quan hệ tình địch, không phải nên đối đầu kịch liệt ư, làm sao có thể có đoạn đối thoại như thế này?

Dụ Thiên Hạ muốn ám chỉ điều gì với cô đây, hay chỉ là những lời này kìm nén trong lòng lâu rồi bây giờ muốn nói ra lại đúng lúc gặp phải cô?

Buổi tối hôm đó liên hoan, Tùy Ưc không xuất hiện, mà Tiêu Tử Uyên cũng không hỏi tới.

Sau đó, Tùy Ưc cũng không buồn để ý tới chuyện bên ngoài nữa, tập trung đọc sách thánh hiền.

Chờ tới khi lại có thời gian rảnh thì đã là đêm trước kỳ nghỉ, hạng mục cải tiến khoa học kỹ thuật cũng đến giai đoạn cuối, họp họp mặt lần cuối cùng tiến hành xét duyệt công tác trong phòng họp của thư viện.

Tùy Ưc ngồi tại chỗ, nhìn Tiêu Tử Uyên ở phía bên trái trước mặt, anh đang thử trình bày hạng mục từ đầu tới cuối một cách lưu loát, thoải mái, cô đương nhiên là thăm bệi phục, người kiêu ngạo quả là kiêu ngạo từ trong trứng ròi.

Cuối cùng, tới khi quyết định ai là người mang tài liệu tới cho phòng giáo vụ thì lại lằng nhằng. Mọi người đều biết, vị giáo sư kia ở phòng cải tiến khoa học kỹ thuật kia có tiếng là khó chơi, ai cũng không muốn đi, chỉ có thể quyết định bằng cách bốc thăm.

Ai ngờ cậu bạn bắt trúng lá thăm lại bắt đầu giờ trò.

"Chiều nay là phải đưa hủ, có thể để hôm khác được không?"

Mọi người phản đối, "Hẹn với thầy giáo xong cả rồi!"

"Tớ thật sự là không muốn đi, hay là như thế này, nói với thầy tớ bị bệnh, nói tớ chơi bóng bị té gãy xương?"

Mọi người khinh bỉ.

Tùy Ưc vốn vẫn im lặng này giờ đột nhiên mở miệng, "Sư huynh, anh đã từng nghe về 22 chuyện thường thức kỳ quái chưa?"

"Chưa." Anh kia lắc đầu.

Tùy Ưc nhoén miệng cười, "Trong đấy có một điều nói là, nếu một người lấy cớ bị bệnh để từ chối cuộc hẹn của một người khác, hay là trốn học linh tinh gì đó, như vậy một thời gian nữa chắc chắn sẽ bị bệnh, hơn nữa viện cớ như thế nào thì sẽ mắc bệnh đó."

". . . . . Vậy anh đi là được rồi." Anh bạn kia nuốt nước miếng, vẻ mặt khiếp sợ thỏa hiệp.

Tùy Ưc cười tùm tùm khen, "Sư huynh đúng là người tốt."

"Hơ. . . . . Anh không dám không đi."

Mọi người cười vang lên, rất nhanh tan họp.

Tùy Ưc thu dọn xong mọi thứ chuẩn bị rời đi, Tiêu Tử Uyên ngậm ghĩa chiếc bút trong tay, hỏi Tùy Ưc vừa đi lướt qua anh mà đi, "Thường thức bình thường nói cái gì nữa?"

Khi ấy trời đã gần hoàng hôn, nắng màu đỏ chiếu khắp phòng, ben trong phòng không biết khi nào chỉ có hai người bọn họ.

Tùy Ưc suy nghĩ, rất nghiêm túc đáp lại, “Người cầm tinh con dê, nếu sinh vào mùa đông , mệnh khổ.”

Tiêu Tử Uyên nhú mày, "Là ý gì?"

Một lúc lâu sau, tiếng nói của Tùy Ưc lại chậm chậm vang lên, “Tuổi mùi mà sinh vào tháng chạp, phòng không gối chiếc, cao số, khắc cha khắc chồng.”

Nói xong bèn mở cửa bước ra ngoài.

Tiêu Tử Uyên vẻ mặt vẫn thản nhiên như trước, một lúc lâu sau mới tới bên cửa sổ gọi điện thoại.

Lâm Thần nhận điện thoại, "Lão đại, cậu tìm tớ à?"

"Tùy Ưc cầm tinh con dê à?"

"Phải, làm sao?"

"Sinh vào tháng chạp?"

"Này, làm sao cậu biết? Định làm gì?"

"Không có gì, vậy sắp tới sinh nhật cô ấy rồi."

"Cái đó. . . . ." Lâm Thần do dự một chút, "Nó không tổ chức sinh nhật."

"Vì sao?"

Sau khi Lâm Thần suy tư thật lâu, "Mấy người già đều tin nam không nên tuổi Dậu, nữ không nên tuổi Mùi, đặc biệt là không nên sinh vào tháng chạp, khi ấy ông bà nội Tùy Ưc không ưa con bé là con gái, không tìm được lý do gì khác lại nói nó khắc cha, làm nó tổn thương rất lớn."

Cúp điện thoại, Tiêu Tử Uyên tựa vào lan can, lâu sau mỉm cười.

Tuổi mùi sinh vào tháng chạp, rất tốt, rất tốt.

Môn tự chọn ở học viện cơ khí còn lại một tiết cuối cùng, tới khi sắp phải đi học, Tùy Ưc lại bắt đầu phân vân có nên đi hay không, dạo này cô bỗng cảm thấy Tiêu Tử Uyên đối xử với cô có chút thay đổi, hơn nữa người xung quanh cũng bắt đầu trêu cô với anh, tuy đều là thiện chí, nhưng anh sắp xuất ngoại, dù có về, gia thế nhà anh như vậy, sau này cũng không cùng đường với cô, huống chi ở giữa còn có một Dự Thiên Hạ, nếu như vậy, ít gặp lại tốt.

Lúc Tùy Ưc ngồi trong phòng học, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn cửa, chỉ sợ nhìn thấy bóng dáng kia.

Tới khi ngẩng đầu lần nữa lại nhìn thấy một ông giáo sư già to béo cầm tài liệu giảng dạy bước vào, tiếng thảo luận lập tức ngập cả gian phòng.

Dãy đầu có cô sinh viên lớn mật hỏi, “Tiêu sư huynh đâu ạ?”

Trương Thanh đặt tài liệu lên bàn, rất thích thú hỏi, “Sao hả, tôi đến các bạn rất thất vọng?”

Đám con gái phía dưới không thềm nể mặt đồng thanh trả lời, “Thất vọng!”

Vị giáo sư to béo cười nham hiểm, “Biết các bạn thất vọng, tôi yên tâm.”

Tất cả chuyện này Trương Thanh đều đoán trước được, ông uể oải giải thích, “Tiêu sư huynh của các bạn sắp tốt nghiệp, đề tài luận văn của cậu ấy quá khó, không có thời gian chơi với các bạn được, nên không thể lên lớp.”

Tùy Ưc nhìn vị giáo sư già, tinh thần quắc thước trên bục giảng, rõ ràng là một vị học giả mang vẻ nghiêm túc, nhưng vì sao cô lại cảm thấy trong mắt ông lóe lên ánh cười xấu xa, có vẻ sung sướng khi người ta gặp họa nhỉ? Nghĩ lại một chút, chẳng trách dạo này Tiêu Tử Uyên im ắng như vậy, nếu như Tiêu Tử Uyên không thể hoàn thành đề cương luận văn, không có cách nào tốt nghiệp suôn sẻ ...

Tùy Ưc cong cong mặt mày một cách vô thức, cô bị ý tưởng xấu xa của bản thân chọc cười.

“Phải rồi”, Trương Thanh cầm danh sách tìm từ trên xuống dưới, “Có một bạn tên Tùy Ưc phải không?”

Tùy Ưc chả hiểu mô tê gì đứng dậy.

Trương Thanh đánh giá kỹ lưỡng từ trên xuống dưới, vừa nhìn vừa cười gật gù, nhìn thế nào cũng giống như đang nhìn con dâu, “Tử Uyên bảo tôi nhắn cho em một câu, cậu ấy nói, khăn quàng cổ cứ để chỗ em trước đi, không cần trả lại cho cậu ấy!”

Phòng học lại âm một tiếng nổ tung trời.

Tùy Ưc cúi đầu nhắm mắt, thở dài một hơi, Tiêu Tử Uyên! Anh điên rồi!

Cô không bao giờ nói Tiêu Tử Uyên là người kín tiếng, hòa nhã, khiên tốn nữa!

Trương Thanh vẫy tay, ý cho cô ngồi xuống, tiếng thảo luận trong phòng học vẫn tiếp tục, thỉnh thoảng có người lại nhìn về phía Tùy Ưc.

“Nữ thí chủ, cô tự cầu phúc nhiều vào, đám thí chủ trước mặt này không bỏ qua cho cô đâu, nhưng mà lão nạp lại có thể giúp thí chủ, chỉ cần

thí chủ cho thêm ít tiền đèn nhang là được ...” Tam Bảo còn đang lải nhải gì đấy, trước mặt còn bày ra quyển kinh Kim Cương mượn ở thư viện.

Tùy Ưc mím môi, “Nó lại làm sao nữa thế?”

Hà Ca trả lời, “À, tối qua cậu học nên tới muộn, không được chứng kiến buổi họp báo của Nhậm trụ trì, đây là hôm qua nó mới nổi điên, người ta gọi là bệnh cuồng trước kỳ thi đấy.”

Tùy Ưc khó hiểu, lại hỏi, “Liên quan gì? Nước tới chân mới nhảy rồi mà không thèm chăm chỉ ôn một tí, đọc kinh Kim Cương làm gì?”

Yêu Nữ khoác vai Tùy Ưc, cười không phanh được, “Bảo bối này nhà chúng ta bảo, nếu đã là nước đến chân mới nhảy thì đương nhiên phải đọc kinh thư, đọc sách giáo khoa làm cái gì, Phật tổ để ý đến cậu mới là lạ đấy! Đọc kinh Phật trước khi thi mới là tinh túy của chiêu nước đến chân mới nhảy, trước đây những kẻ nước tới chân mới nhảy mà vẫn tạch là do không lĩnh ngộ ra đạo lý này.”

Tam Bảo lại chấp tay, cúi đầu, “A di đà phật, nữ thí chủ, cô hiểu cho niềm yêu thích của ta.”

Tùy Ưc cười lắc đầu, “Cao thâm!”

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bỏ Chạy

Cuộc thi cuối cùng cũng kết thúc, Tùy Ưc vẫn chưa gặp lại Tiêu Tử Uyên, có lẽ là đề tài luận văn của anh rất khó. Cô định hôm sau mua vé tàu về nhà. Buổi tối hôm thi xong, Tùy Ưc thu don hành lý. Lúc Yêu Nữ bước vào đã thấy Tùy Ưc cầm một chiếc khăn quàng cổ ngân người.

"Sao năm nay cậu về sớm vậy?"

Tùy Ưc đang không biết phải xử lý chiếc khăn này ra sao, nghe thấy tiếng người liền hoảng, tiện tay ném vào trong vali, "Ở trường học cũng không còn chuyện gì, về sớm một chút bồi mẹ tớ."

Tam bảo cười bí ối, đem tầm mắt từ màn hình máy tính sang mặt Yêu Nữ, "A, đi hẹn hò về rồi đấy à?"

Yêu nữ bị nói trúng, mặt hơi đỏ lên, nheo mắt lại gầm lên một cách hung tợn, "Để ý tới boss của cậu đi, nó đang đánh nhân vật của cậu kìa!"

Tam bảo cười xấu xa, bắt đầu cất giọng hát vênh vang, "Một sờ, trước tiên ngại ngừng sờ lên dây đàn nhị. Trên dây, ngón tay dài mảnh đàn một khúc lưu luyến, lại che mặt. Hai sờ, vừa cười vừa sờ, sờ trái vãi ngọt ngào bên môi. Ba sờ, sờ bên gáy, lại vòng một đường chuyển xuống xương quai xanh ..."

"Tam bảo! Cậu đi chết đi!" Yêu nữ then quá hóa giận, mặt hung dữ.

Tùy Ưc cười trêu cô, "Nhậm trụ trì, ngài như vậy cũng không tốt, hát cái điệu biến thái này, Phật tổ sẽ trách tội."

Tam bảo mặt gian cười hề hề, "Phật tổ nghỉ phép rồi, hôm nay không đi làm!"

Vừa nói vừa quay đầu, khi tầm mắt lại trở về nhìn màn hình máy vi tính, cô bỗng hét lên, "Hà Ca! cậu lại đi đâu thế?!"

Hà Ca trốn trong góc khẽ run, "Tớ cũng không biết ở nơi nào, hình như lạc đường rồi."

Tùy Ưc phì cười, Hà Ca và Tam Bảo đánh cuộc, Hà Ca thua, Tam Bảo nhất định lôi kéo Hà Ca tham gia vào trò chơi, còn ưỡn ngực đảm bảo sẽ dẫn cô ấy thắng cấp, ai ngờ Hà Ca là dân mù đường, toàn chạy sai hướng bản đồ, chỉ cần Tam Bảo không để ý một cái là cô đã chạy đi đâu mất.

Hà Ca chạy tới trước mặt Tam Bảo, "Bảo à, cậu xem tớ cũng không có thiên phú với trò chơi, hay tớ không chơi nữa nhé?"

Tam bảo chìa một ngón tay lắc qua lắc lại, nheo mắt uy hiếp, "Nghĩ thôi cũng không được nghĩ!"

Hà Ca tỏ vẻ bất cần, ngồi phịch xuống ghế, "Tớ là tớ không chơi đấy cậu làm được gì tớ nào!"

Tam Bảo nổi giận, mặt run rẩy, "Hà Văn Tĩnh! Cậu nói không giữ lời!"

Hà Ca không chút yếu thế, hét lại, khí thế tràn trề, "Nhậm thân! Tớ chính là nói lời không giữ lời đấy cậu làm thế nào!"

Tam Bảo bỗng tỏ vẻ thẹn thùng chui vào lòng Hà Ca, "Không làm thế nào cả, người ta là người ta thích là chính là thích bộ dáng này của cậu này,

thật là khí phách! Người ta rất thích.”

Vừa nói vừa cọ vào ngực Hà Ca, miệng lẩm bẫm, “Thật lớn, thật mềm....”

Trong phòng yên tĩnh trong nháy mắt, Tùy Ưc Yêu Nữ Hà Ca đen mặt.

Hà Ca đẩy sinh vật đang dính trên người cô ra, ngửa mặt lên trời hét lớn, “Ông trời ơi, đến thu thập yêu nghiệt này đi!”

Yêu Nữ tỏ vẻ tuyệt vọng nhìn sinh vật nào đó, “A Ưc này, cậu nói sinh vật này của phòng chúng ta bao giờ mới có thể bình thường đây?”

Tùy Ưc vỗ vỗ tay Yêu Nữ, “Con cháu có phúc của con cháu, chúng ta không cần quan tâm.”

Yêu Nữ lập tức thấy nhẹ lòng, “Nói có lý.”

Cuối cùng, Tam Bảo bị Hà Ca dùng vũ lực trấn áp, ngậm ngùi nén 2 vũng nước mắt tiếp tục đi đánh quái, Hà Ca lại sáp lại, “A Ưc, đề thi chiều nay ấy, tên khoa học của Dolantin là gì, lúc ấy tớ nghĩ sao cũng không ra được.”

“Pethidine”

Hà Ca mặt ủ rũ, “Aizz, tớ viết sai rồi, Tam Bảo, cậu có đúng không?”

Tam Bảo đang trong giai đoạn hưng phấn, cô có nhận thức sâu sắc và chính thức về chỉ số thông minh của mình, “Tớ làm sao mà viết đúng được, chỉ nhớ có ba chữ, tùy tiện viết ba chữ lên giấy.”

"Cậu viết cái gì?" Tùy Ưc có loại dự cảm không lành.

Tam bảo cười bí ối nói, trả lời rành mạch, "Smecta."

". . . . ." Hai người vỡ vụn, có thể tưởng tượng ra chuyện này rồi sẽ được giáo viên chấm bài truyền bá vang dội như thế nào.

Ngày hôm sau, trời vừa mới sáng, Tù Ưc đã xách vali đi trong trường. Cô đi sớm nên không để cho ba người kia đi tiễn.

Sáng sớm mùa đông, trời mới tờ mờ sáng, gió lạnh thấu xương, hơn nữa cũng thi xong rồi, trong trường chẳng có người nào, có chút hoang vắng. Tù Ưc cứ tưởng sẽ chẳng gặp được ai, nào ngờ vừa tới con đường chính trong vườn trường, đã thấy Tiêu Tử Uyên đứng xa xa.

Mặt trời đỏ rực vừa mới mọc, anh đường hoàng đứng ở cửa khu thí nghiệm, bên cạnh là Dụ Thiên Hạ và vài người nữa, đám người như đang thảo luận gì đó.

Tù Ưc chưa kịp thu tầm mắt thì đã thấy Tiêu Tử Uyên nhìn qua đây, lòng cô hơi hoảng, gật đầu với anh từ xa rồi xoay người bước đi.

Tiêu Tử Uyên chuyển hướng nhìn như không có chuyện gì, lại tiếp tục câu chuyện với những người bên cạnh. Hơn mười phút sau, anh trở lại phòng, ngồi trước bàn cong ngón day day trán, Ôn Thiểu Khanh quay lại nhìn anh, “Mệt đến như vậy sao?”

Tiêu Tử Uyên mệt mỏi “uh” một tiếng.

“Làm xong chưa?” Ôn Thiểu Khanh khép sách lại hỏi.

Tiêu Tử Uyên lắc đầu, uể oải hiếm thấy, “Bỏ rồi, toàn bộ.”

Vốn ngày thường, giáo sư Trương Thanh đã có yêu cầu rất nghiêm khắc với anh, chuyện anh tốt nghiệp lẽ ra phải rất dễ dàng, nhưng anh tốt nghiệp sẽ đi du học, đề tài luận văn có vai trò rất quan trọng, người hướng dẫn ở trường đại học bên kia _An Khải Đức là do Trương Thanh giới thiệu, hai nhà khoa học làm việc ăn ý, hậu quả là đề tài tốt nghiệp của anh không

phải khó bình thường, thuộc hàng tiên phong trên trường quốc tế, cơ bản là không mấy ai tiến hành. Anh chịu đựng đã nửa tháng, hôm qua đợi một đêm ở phòng thí nghiệm, sáng nay mới về, kết quả là công toi. (An Khải Đức là tên tiếng trung của một vị giáo sư người Đức)

Nghe nói vị giáo sư An Khải Đức này và giáo sư Trương Thanh vừa là địch vừa là bạn, năm ấy, Trương Thanh thích một cô gái học cùng lớp, sau chỉ vì một lần thảo luận học thuật hai người bất đồng ý kiến mà trở mặt, tranh cãi liên miên, bị sinh viên đại học X gọi là tình sử bi thương chốn học đường. Sau này, cô gái ấy đi du học rồi ở lại nước ngoài, hơn nữa còn kết hôn với An Khải Đức

Trương Thanh vì thế mới căm tức, An Khải Đức cũng canh cánh cái vị ex Trương Thanh này, dù về học thuật hai người chỉ hận là gặp nhau muộn, nhưng vẫn ngầm có ý đối địch, hai vị đã ngoài năm mươi này vừa thấy mặt nhau là tức đến phồng mang trợn mắt rồi.

Giờ Tiêu Tử Uyên đang ngờ là An Khải Đức đang định trả thù Trương Thanh thông qua anh, Trương Thanh lại muốn thông qua anh để chứng minh cho An Khải Đức là học trò của mình ưu tú đến thế nào, vì thế anh cứ vậy mà thành vật hy sinh.

Tiêu Tử Uyên thở dài, nghĩ tới cảnh vừa rồi Tùy Ưc thấy anh đã hoảng vòng sang đường khác, lại bất đắc dĩ thở dài.

Là do anh quá nóng lòng nên làm cô sợ? Hay là cô vốn không thích anh? Là anh nghĩ nhiều?

Ôn Thiếu Khanh rót cho anh cốc nước, “Tết cũng ở lại đây làm lại à?”

Tiêu Tử Uyên nhấp chút nước, tuy là uể oải nhưng đáy mắt vẫn tràn đầy tự tin, “Ừ”

“Hôm nay đã nghỉ rồi, cậu còn tìm được đĩa khóa dưới nào giúp nữa?”

“Hôm nay tớ nói với họ rồi, từ hôm nay trở đi không cần đến nữa, để họ về nhà, tự tớ làm là được rồi.”

Ôn Thiếu Khanh hỏi một câu đầy ẩn ý, “Dạ Thiên Hạ cũng không giữ lại à?”

Tiêu Tử Uyên hơi cau mày, “Tớ nghĩ tớ đã nói rất rõ ràng với cô ấy rồi.”

Đang nói thì thấy Lâm Thần nổi giận ùng ùng bước vào, phía sau là Kiều Dụ, nhàn nhã thong dong theo vào.

Tiêu Tử Uyên và Ôn Thiếu Khanh liếc nhau, “Sao vậy?”

Lâm Thần thở hỗn hển, “Con bé chết tiệt! Tớ còn định chờ nó cùng về! Thế mà nó đã đi trước rồi!”

Tiêu Tử Uyên hiểu ngay lập tức, cúi đầu nhìn cốc thủy tinh.

Ôn Thiếu Khanh chả hiểu mô tê gì hỏi Kiều Dụ, “Cậu ta đang nói gì thế?”

Kiều Dụ nhún vai, “Chả liên quan gì đến tớ. Lúc tớ và Tư Toàn ăn sáng, tớ nghe cô ấy bảo sáng nay Tùy Ưc lên xe về nhà, lúc ấy tớ còn thấy lạ, không phải hàng năm cô ấy đều về với Lâm Thần ư. Lúc gặp Lâm Thần ở cửa, tớ bèn hỏi cậu ta một câu, ai ngờ cậu ta nổi giận liền, gọi điện thoại cho Tùy Ưc xong lại càng tức.”

Sau khi Lâm Thần bình tĩnh lại bèn hỏi Tiêu Tử Uyên, “Chuyện này cậu biết không?”

Tiêu Tử Uyên lắc lắc nước trong cốc thủy tinh, nước trong cốc dù lắc như thế nào vẫn giữ nguyên hình dạng của vật chứa.

Tiêu Tử Uyên bỗng nhớ ra một bức tranh chữ còn để ở nhà cũ: thiên hạ nhu nhược quá vu thủy, nhi công kiên cường giả mạc chi năng thắng, kỳ vô dĩ địch chi.

Tiêu Tử Uyên cảm thấy Tùy Úc cũng giống như nước vậy, nhìn thì có vẻ mềm mỏng, yếu đuối, nhưng không làm thế nào mà nắm chắc được. Anh bận lâu như vậy không tới gặp cô, thật ra cũng muốn xem rốt cuộc cô có thể chủ động tới gặp anh không. Không ngờ là chẳng những cô không đến tìm anh, mà lại còn chạy trốn vội như vậy.

Tiêu Tử Uyên nhìn một lúc lâu sau mới hoàn hồn, nhàn nhạt mở miệng, “Lúc trước cũng không biết, sáng nay thấy cô ấy xách vali mới biết.”

Ôn Thiếu Khanh nghe xong thì cười, nhìn Tiêu Tử Uyên khóe miệng lại cong càng sâu, như là vô tâm nói với Lâm Thần, “Có gì đâu, không chừng là về nhà cùng bạn trai thì sao, chẳng lẽ cậu còn định quản lý người ta cả đời chắc?”

Nói xong ra hiệu bằng mắt với Kiều Dụ, anh vốn tưởng Tiêu Tử Uyên vì số liệu thí nghiệm vô dụng mới ỉu xìu, anh còn đang thấy lạ, Tiêu Tử Uyên đâu phải người yếu ớt như vậy, giờ xem ra cái vẻ mặt cô đơn này của cậu ta quá nửa là có liên quan tới Tùy Úc.

Kiều Dụ ngầm hiểu, ở bên cạnh hòa theo, “Phải, phải đấy, cậu là anh người ta thì cũng không quản lý người ta cả đời được?”

Lâm Thần giận dữ trừng mắt liếc Kiều Dụ, “Tớ chờ con bé Kiều Nhạc Hi nhà cậu bị thằng khác lừa đi, xem cậu có phản ứng gì!”

Kiều Dụ liếc xéo anh, “Nhóc kia nhà tớ đã quyết định cho ra khỏi cửa từ lâu rồi, ngoài nó ra thì ai cũng biết hết.”

Lâm Thần bị nghẹn, trợn trắng mắt, muốn phát điên.

Tiêu Tử Uyên lại cứ thế im lặng, cúi đầu mím chặt môi nhìn chăm chăm cốc nước trong tay, ánh mắt sắc bén, sâu không dò nổi. Sau một lúc lâu, trong mắt anh chợt ánh lên một tia lấp lánh, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như trước, khóe miệng lại nhẹ nhàng cong lên.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Đêm Giao Thừa

Tiêu Tử Uyên vẫn ở phòng thí nghiệm cho đến đêm giao thừa, anh chịu đựng suốt cả đêm, cuối cùng cũng đưa ra số liệu khiến mình hài lòng. Sửa sang số liệu xong xuôi, lúc anh ra khỏi phòng thì trời đã tối, cả tòa nhà thí nghiệm chỉ còn vài ánh đèn lốm đốm.

Xem ra năm nay lại có người đón năm mới ở đây rồi.

Tiêu Tử Uyên ấn nút thang máy mới phát hiện đã bị cúp điện, không còn cách nào khác là phải đi cầu thang bộ, vừa mở cửa an toàn đã ngửi thấy mùi thuốc lá, bên hành lang tối đen, một người ngồi trên bậc thang, đốm lửa nhỏ sáng rồi lại tắt.

Tiêu Tử Uyên làm động tác làm sáng đèn cảm ứng, anh mới nhìn rõ người ngồi trên cầu thang, là cậu bạn lớp bên cạnh. Cùng đánh bóng với nhau vài lần, cậu ta rất nhiệt tình, nhưng giờ phút này lại mang vẻ mặt suy sụp.

"Tiêu Tử Uyên." Có vẻ như chưa thích ứng được với ánh sáng, nheo mắt nhìn sang, thấy rõ người tới mới gọi một tiếng.

"Diên triết." Tiêu Tử Uyên lên tiếng chào, anh không phải người tò mò, đã định nhắc chân đi rồi dừng lại, "Đừng hút thuốc ở đây, tầng này là khu quan trọng của phòng thí nghiệm, chút nữa có người nhìn thấy, về sau cậu đừng mong vào được phòng thí nghiệm."

Cậu ta miễn cưỡng cười, "Được."

Cậu bạn kia bỗng cầm lấy một lon bia ở bên chân đưa qua, ngẩng đầu hỏi Tiêu Tử Uyên, "Uống không?"

Tiêu Tử Uyên càng nhìn càng thấy không thích hợp, cậu ta cũng đâu phải người yếu đuối thế, Tiêu Tử Uyên như thấy được cả nét thỉnh cầu trong mắt cậu ta. Lấy di động ra nhìn giờ, anh do dự một chút rồi ngồi xuống bên cạnh, nhận lon bia nhấp một ngụm, "Không về nhà đón năm mới à?"

Điền Triết cười khở, "Lúc trước tôi nói với mẹ, tết năm nay sẽ đưa con dâu về nhà ra mắt bà, nhưng nàng dâu đã không còn, làm sao tôi về nhà được nữa?"

Bạn gái Điền Triết Tiêu Tử Uyên cũng đã gặp vài lần, hai người cũng là trai tài gái sắc, anh dừng lại một chút, "Nghe nói, cậu và bạn gái đều xin học bổng, định đi du học."

Nửa câu sau Tiêu Tử Uyên cũng không hỏi nữa.

"Lúc cô ấy xin học bổng có chút vấn đề, không đi được, xoay người một cái đã ở bên người khác rồi, Triệu Lỗi, cậu biết chứ? Là con một vị bí thư trường mình, giờ cô ấy ở lại trường rồi."

Điền Triết nói xong, cười khở, "Cậu không biết nhỉ, tôi và Triệu Lỗi vẫn là anh em với nhau."

Tiêu Tử Uyên cũng không rành cách an ủi người khác, chỉ vỗ vỗ vai cậu ta, cầm bia cụng với cậu ta một cái.

Điền Triết uống liền mấy hớp, nói một thôi một hồi, "Cũng may cậu chưa có bạn gái, đi du học cũng chẳng lo lắng chẳng ràng buộc gì ... Không đúng, tôi nghe nói dạo này cậu cũng có gần gũi với một cô gái bên học viện y, cậu sắp đi du học rồi đừng gây tai họa cho người ta ... Còn nữa,

tôi vẫn muốn hỏi cậu, vì sao cậu luôn bình tĩnh được như vậy, tôi chưa thấy cậu thất thố bao giờ, cậu dạy tôi với ...”

Có lẽ là uống không giỏi, uống vài ngụm bia là say rồi, Điền Triết càng nói càng chẳng e dè gì nữa, Tiêu Tử Uyên đỡ cậu ta ra khỏi cầu thang bộ, liền gặp 2 người.

“Đại thần! May quá cậu chưa đi, bọn tớ đang tìm cậu đây.” Một người nói được một nửa thì nhìn thấy Điền Triết, có hơi ngạc nhiên, “Điền Triết? Cậu ấy bị sao vậy?”

“Say rồi, dìu cậu ta lên sofa trong phòng thí nghiệm ngủ một lát.”

Lò sưởi trong ký túc xá đã ngừng chạy từ lâu, trong phòng ngủ có lẽ cũng giống hầm băng rồi, cũng may là phòng thí nghiệm có điều hòa, ở đây còn hơn về phòng để cho lạnh cóng.

Sắp xếp cho Điền Triết xong, Tiêu Tử Uyên nghe thấy phòng bên cạnh thỉnh thoảng lại truyền sang tiếng dạy bảo, trách mắng, anh nhỏ giọng hỏi, “Hôm nay phải làm cả đêm à?”

Cậu bạn này giờ vẫn im lặng bèn tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Ông Lý đích thân đưa bọn tớ tới làm, ông ấy không bảo đi thì ai dám đi?”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười, “Vất vả rồi. Phải rồi, các cậu tìm tôi có chuyện gì?”

“Dụng cụ hỏng rồi ...” Hai chàng trai đồng thanh trả lời, mặt buồn như đưa đám.

Khi Tiêu Tử Uyên đã sửa xong dụng cụ, ra ngoài, trời đã tối hẳn. Anh tìm được một chiếc áo khoác ngoài ở trong phòng thí nghiệm, bèn đắp lên cho Điền Triết, chào hỏi xong liền rời đi.

Ra tới cửa lớn của tòa nhà thí nghiệm, đất đã phủ một tầng tuyết mỏng, Tiêu Tử Uyên vội cài cúc áo, cổ lạnh mới nhớ ra khăn quàng đã sớm đưa cho nha đầu kia rồi.

Nha đầu vô tâm vô phế ấy ... Nghĩ đến đây, Tiêu Tử Uyên thở dài.

Gần đây thật sự là quá bận rộn không để ý tới, giờ mới phát hiện, mình thế mà có chút nhớ cô.

Mấy tháng nữa anh ra nước ngoài, sau này bọn họ trời nam đất bắc, khoảng cách, lệch giờ, sẽ khiến hai người bọn họ từ từ xa nhau ư? Điền Triết nói anh thật may mắn chưa có bạn gái, chẳng phải bận lòng, nhưng làm sao anh có thể không bận lòng đây? Cậu ấy bảo anh đừng làm liên lụy đến cô, nhưng làm sao anh có thể buông tay đây?

Lấy di động ra, ánh sáng yếu ớt chiếu lên gương mặt của anh, ngón tay thon dài nhẹ nhấn vào màn hình, sau vài giây gửi đi một tin nhắn.

.

Trường học tuyết rơi rồi.

Bỏ di động vào túi, tiếp tục đi về phía trước. còn chưa đi được hai bước , chuông điện thoại đã vang lên.

Hi vọng vừa mới nhen nhóm từ trong đáy lòng, lại thất vọng, là bà nội cố ý gọi điện dặn anh tuyết rơi đường trơn, bảo anh lái xe chậm một chút. Còn chưa nói xong, điện thoại đã bị người khác cướp mất, giọng trẻ con non nớt truyền tới, “Cậu ...cậu.....”

Tiêu Tử Uyên còn chưa kịp nói gì, điện thoại đã bị cúp, có lẽ là trẻ con không cẩn thận ấn nhầm.

Tiêu Tử Uyên mỉm cười , lại tới siêu thị mua ít đồ. Ngọn đèn mờ nhạt chiếu sáng biển hiệu siêu thị, lúc Tiêu Tử Uyên tới ông chủ hình như đang chuẩn bị đóng cửa, thấy Tiêu Tử Uyên lại mở cửa đi ra, nhiệt tình hỏi, “Cậu nhóc, sao muộn như vậy, muốn mua gì mau lấy đi.”

Tiêu Tử Uyên cầm đồ đi ra, ông chủ nói thế nào cũng không chịu lấy tiền, cười hiền hậu, “Cầm đi! Mau lão bản thế nào cũng không chịu lấy tiền, thuận phác cười, "Cầm đi! Về nhanh một chút, bác cũng về nhà đón năm mới đây.”

Tiêu Tử Uyên khuôn mặt tươi cười dưới ánh đèn, cũng mỉm cười không từ chối nữa.

Trở về phòng, tắm rửa rồi thay quần áo xong, lại tới khu nhà sau trường học, lái xe ra, cứ thế đi về phía tây. Nơi nơi giăng đèn kết hoa, thỉnh thoảng lại thấy người lớn trẻ con đốt pháo hoa ven đường, trong lòng đủ cả năm vị.

Xe chuyên hướng từ quốc lộ sang đường lên núi, cuối cùng dừng lại ở trạm gác của cảnh vệ, vệ binh chào kính cẩn, Tiêu Tử Uyên mở cửa kính xe ra, chiếu mặt rồi đi vào.

Anh dừng xe ở trước cửa một tòa tiểu viện, vừa xuống xe còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng nói chuyện huyên náo. Tiêu gia đông người, cha anh có 5 anh chị em, đến đời anh người đồng lứa lại càng nhiều, bình thường cũng ít gặp nhau, chỉ tới giao thừa hàng năm mới tụ họp.

Anh vừa vào cửa đã bị một viên thị nhỏ ôm lấy ống quần, miệng nói còn chưa sôi, “Cậu! Tiền! Tiền mừng tuổi!”

Tiêu Tử Uyên xoay người ôm lấy viên thị nhỏ, lấy kẹo vừa mới mua nhét vào trong lòng cô bé, cô bé con lập tức hôn hờ ôm chặt lấy, sau đấy giã xuống đi tìm mẹ.

Tiêu Tử Uyên nhìn cô bé lắc lư như vịt con, không nhịn được cười.

Cả nhà nhìn thấy anh, lập tức chào đón, bà nội Tiêu Tử Uyên cười vỗ vỗ sofa bên cạnh, “Cháu, lại đây ngồi!”

Tiêu Tử Uyên ngồi xuống nhìn một vòng, “Ba mẹ cháu với chú ba, cô ba đâu ạ?”

Bà nội nhét trà nóng vào tay Tiêu Tử Uyên, cười hiền hậu, “Giao thừa, đi xuống dưới thăm hỏi, phải sau nửa đêm mới về.”

Tiêu Tử Uyên cười gật đầu, “Tử Yên về rồi phải không ạ? Sao lại không thấy nó?”

Bà nội có vẻ buồn cười, “Sáng nay mới về, ba mẹ cháu mới đầu còn tỏ vẻ không quan tâm nó, nói nó đi quanh năm suốt tháng cũng không thèm về nhà, chả được bao lâu thấy nó gầy lại xót, thế nào cũng phải mang nó theo.”

Tiêu Tử Uyên nhớ tới cô em tinh quái của mình cũng bật cười, “Ông nội đang ở phòng bếp ạ?”

“Ừ, mấy người muốn giúp đều bị ông ấy đuổi ra, tuổi càng lớn càng cố chấp, cháu đi chào ông một tiếng đi, ông nhắc cháu cả buổi tối đấy.”

Tiêu Tử Uyên lập tức đứng dậy bước về phía phòng bếp.

“Ông nội.” Anh thò đầu vào bếp gọi một tiếng rõ to. Ở trước mặt bề trên, Tiêu Tử Uyên có vẻ hoạt bát hơn nhiều, không trầm tĩnh như khi trước mặt người ngoài.

“Nhóc, về rồi? Lại đây giúp ông một tay!” Ông nội Tiêu Tử Uyên vừa luôn tay đảo thức ăn trong nồi, vừa xoay người nói đầy khí thế.

Ông cụ nhà họ Tiêu quá nửa đời người là tung hoành trên chiến trường, bây giờ đã cao tuổi nhưng cũng không lơ là rèn luyện, thân thể rất cường tráng.

Bà nội tới đeo tạp dề cho Tiêu Tử Uyên, anh xắn tay áo liền vào phòng bếp.

Bữa cơm đoàn viên năm nào cũng đều do cụ Tiêu và Tiêu Tử Uyên cùng nhau hoàn thành, người khác muốn đỡ một tay cũng không có cơ hội.

“Măng thái sợi đi.” Ông Tiêu sai bảo không khách sáo chút nào, đột nhiên lại chuyển đề tài câu chuyện, “Thời gian trước đã đi lộ diện rồi?”

Tiêu Tử Uyên hơi cúi mình, mắt nhìn tập trung, động tác thành thạo thái măng, “Rồi ạ.”

“Thật ra cháu mới ra trường thì theo lý nên để cháu tới nơi nước cạn, nhưng ông và cha cháu đều hy vọng cháu vào bộ làm việc, ý đồ của bọn ông cháu rõ chứ?” Cụ Tiêu vừa sai Tiêu Tử Uyên thái rau vừa hỏi.

Tiêu Tử Uyên cười thầm, bắt đầu rồi đây. Từ lúc anh còn nhỏ, đêm giao thừa hàng năm đều là thời gian anh và ông nội trao đổi, khi đó anh còn chưa cao bằng cái bàn nữa, chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn ông nội bận rộn, suy nghĩ xem phải trả lời câu ông nội vừa hỏi như thế nào, sau anh lớn lên một chút, cao bằng cái bàn, rồi cao hơn bàn một cái đầu, nay anh đã cao hơn cái bàn rất nhiều rồi, mà cái bàn trong phòng bếp này cũng trở thành kẻ chứng kiến sự trưởng thành và tay nghề bếp núc của anh. Mà người ông trước mắt này, lúc nghe anh báo cáo việc học, lúc dìu dặt chỉ bảo anh, lúc nghiêm khắc, lúc ôn tồn, dìu dặt từng bước, từng bước một để anh tiến về phía trước, nhiều năm như vậy chưa từng gián đoạn.

Trong trí nhớ thuở nhỏ của Tiêu Tử Uyên, những đêm như đêm nay đều thật khó khăn, sau thì anh dường như đã quen dần, thậm chí thành thạo.

Nhiều năm về sau, anh rồi cũng làm cha, làm ông, cũng có thể hiểu được tâm tình của ông với con trẻ, ở thời điểm ấy ông cụ đã chẳng còn nữa, nhưng anh như vẫn nhìn thấy ông nội tinh thần quắc thước, động tác thành thạo giữa đám khói nóng hầm hập của nhà bếp. Khi anh quay đầu nhìn lại cuộc đời mình, thế nào cũng sẽ nhìn thấy bóng dáng ông nội, hy vọng tha thiết của ông dành cho anh, cũng cảm tạ sự dìu dắt của ông đối với anh.

Tiêu Tử Uyên còn nhớ mấy năm trước ông nội còn hay nói chuyện học hành với anh, dặn dò anh như một đứa bé, nhưng dường như chỉ trong một đêm, nội dung cuộc nói chuyện giữa hai người đã thay đổi, ông nội như đã coi anh thành một người đàn ông thực thụ để nói chuyện, lại càng sẵn lòng nghe anh trình bày quan điểm, trọng trách trên vai anh bỗng dưng nặng thêm rất nhiều.

Tiêu Tử Uyên rất nhanh đã hoàn hồn, “Rõ ạ.”

Ông cụ dừng tay, cố ý quay đầu lại hỏi một câu, “Rõ thật chứ?”

Tiêu Tử Uyên rất bình tĩnh, cười nhẹ, nhận lấy cái xéng trong tay ông nội, thông thả đảo thức ăn, “Tiềm mưu vu vô hình, thành sự vu bất phí bất tranh. Ông nội, cháu nhớ hồi ấy ông bắt cháu chép đi chép lại câu này rất nhiều lần.”

Ông cụ cười ha hả, “Tốt! Tốt!”

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cỗ
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Đón Giao Thừa

Bữa cơm tất niên cực kỳ náo nhiệt, ăn cơm xong những người trẻ tuổi đi đốt pháo hoa, những người có tuổi thì tập trung một chỗ nói chuyện phiếm.

Tiêu Tử Uyên vẫn còn nhớ tin nhắn hồi chiều gửi vẫn chưa có tin nhắn trả lời, anh ngồi trên ghế mà chán muốn chết, bỗng nhiên một bàn tay mũm mĩm đưa ra trước mặt anh, cô nhóc trắng trẻo xinh xắn chớp chớp đôi mắt nhìn anh, tay nắm một viên kẹo đưa ra.

Tiêu Tử Uyên nhận kẹo rồi trêu cô bé, “Cho cậu ăn à?”

Cô bé con lập tức lắc đầu, chỉ biết phát ra một âm tiết không rõ ràng, “Bóc.....”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười ôm cô bé con đặt lên đùi, bóc vỏ kẹo ra, đem tiểu nha đầu ôm đi lên đặt ở trên đùi, lột ra giấy gói kẹo, giữa lớp vỏ kẹo màu sắc sặc sỡ là viên kẹo trắng sữa làm tăng thêm hương vị ngọt ngào đến mê người. Anh cười tùm tùm quơ quơ viên thật nhỏ, rồi bỏ nhanh viên kẹo vào miệng mình.

Cô bé con trừng to đôi mắt, có lẽ là không thể tưởng tượng nổi, vốn miệng đã hé chuẩn bị để ăn kẹo bây giờ vẫn chưa kịp khép lại, nước mắt bắt đầu ngập tràn đôi mắt, dường như chỉ một giây kế tiếp sẽ “Oa” lên khóc.

Tiêu Tử Uyên rất nhanh từ phía sau lấy ra viên kẹo vừa mới bóc đưa tới dỗ dành, “Cậu trêu cháu một chút thôi, Cậu còn chưa ăn nè, cho con ăn”

Cô bé ăn xong rồi , lần thứ hai tỏ vẻ khôn hơn, nhào lên người Tiêu Tử Uyên, “Cậu bóc.... Cháu ăn....”

Tiêu Tử Uyên bị chọc cười, thật là thông minh, néo néo mặt cô bé, “Được! con bóc, cậu ăn.”

"Cậu bóc . . . . . cháu ăn." Tiểu nha đầu phí sức tái diễn.

Tận đến khi nhìn thấy mặt bé con đỏ bừng rồi, sắp khóc đến nơi rồi, Tiêu Tử Uyên mới thu tay về, cười dỗ bé, “Được, cậu bóc, cháu ăn.”

Ngay sau đó, một giọng nói lạnh lạnh vang lên, “Anh, cả bé con tí tuổi như này anh cũng không tha, chặc chặc ...”

Tiêu Tử Uyên vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy cô em gái nhảy nhót tới, ôm lấy bé con trên đùi anh, “Còn nhớ dì không?”

Cô bé con chẳng có vẻ gì là sợ người lạ, híp mắt cười với Tiêu Tử Uyên, vỗ tay vui vẻ, “Nhất ... Nhất...”

Tiêu Tử Uyên hôn chụt một cái lên mặt bé con, “Ngoan lắm!” Sau đó ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên sờ tay em gái, “Bên ngoài lạnh không?”

Tiêu Tử Uyên gật đầu ngay tức khắc, nhét cả hai tay vào lòng bàn tay Tiêu Tử Uyên, “Lạnh! Sao không lạnh được, tuyết càng rơi càng lớn.”

Tiêu Tử Uyên ủ tay cho em, thuận miệng hỏi, “Ba mẹ đâu?”

“Đi nói chuyện với ông bà nội rồi.”

Tiêu Tử Uyên cười, cố ý hỏi, “Sao em không đi?”

Tiêu Tử Uyên cười nhạt, “Em chả muốn đi, chả thú vị gì cả.”

Tiêu Tử Uyên bỗng cười hì hì, làm nũng với anh trai, “Anh, tay anh ấm thật, sau này tìm được chị dâu rồi còn có thể ủ ấm tay cho em được nữa không?”

Tiêu Tử Uyên liếc cô, như cười như không nhìn cô không nói gì.

Tiêu Tử Uyên thè lưỡi, có vẻ chột dạ.

Tiêu Tử Uyên sớm đã nhìn thấu bụng dạ em gái, “Nói đi!”

Tiêu Tử Uyên cúi đầu, nghịch nghịch cái tay múp míp của bé con, hồi lâu sau mới ngẩng đầu, ưỡn oải gọi một tiếng, “Anh ...”

Tiêu Tử Uyên kiên nhẫn chờ đợi, “Ừ.”

“Sang năm em về nước, em nghĩ khi về sẽ chuyển ra ngoài ở.” Tiêu Tử Uyên cúi đầu đắn đo mãi cuối cùng cũng nói ra.

Tiêu Tử Uyên trầm ngâm một lúc lâu, “Ở nhà với ba mẹ không tốt sao? Một thời gian nữa anh cũng ra nước ngoài, công việc của ba bận rộn như vậy, mẹ ở một mình sẽ cô đơn.”

“Anh, anh cũng biết em học thiết kế, thời gian làm việc không cố định, lại nói, như nhà chúng ta đây, ra vào đều phải đăng ký, bạn bè em cũng không dám tới chơi với em nữa. Em đảm bảo mỗi tuần đều sẽ về nhà ăn cơm.” Tiêu Tử Uyên cam đoan chắc chắn.

Tiêu Tử Uyên cúi đầu nhìn cô, như đang cân nhắc. Tiêu Tử Uyên tiếp tục bồi thêm, “Em sẽ về nhà trước 11h tối, mỗi tối đều gọi điện về nhà, xin anh, anh trai tốt ...”

Tiêu Tử Uyên vò vò đầu em gái một cách chiều chuộng, bất đắc dĩ đành đồng ý, “Em đừng nói gì trước, đến lúc anh sẽ nói với ba mẹ, anh sẽ giúp em.”

Tiêu Tử Uyên lập tức hoan hô, ôm cánh tay anh làm nũng, “Anh, anh tốt vậy, sau này nhất định sẽ cưới được tiên nữ!”

“Đẻo miệng quá!” Tiêu Tử Uyên liếc xéo cô em một cái rồi bật cười, “Đi chơi đi!”

Tiêu Tử Uyên hớn hờ chạy ra ngoài bắn pháo hoa, bé con ngồi bên cạnh nhìn cười ngây ngô, Tiêu Tử Uyên xoa xoa mặt bé con như có chút dăm chiêu, thăm thì, “Nhóc con béo, sao lại béo thành ra thế này chứ?”

Cô bé con ăn kẹo, khoe miệng toàn là nước miếng, cười hơ hớ vỗ tay nhại lại, “Béo... Béo...”

Tiêu Tử Uyên một tay bế viên thịt con, một tay cầm điều khiển đổi kênh, liếc mỗi một tiết mục rộn rã kia một cái, không để ý một lúc thôi mà bé con bên cạnh đã dựa vào anh ngủ rồi, vẻ bình thản, ngoan ngoãn này làm anh nhớ tới một cô nhóc khác, có điều nước miếng của bé con trước mặt này thật quá là sát phong cảnh.

Đang bần thần thì có bóng người lại gần, “Ngủ rồi?”

Tiêu Tử Uyên mỉm cười ngãng đầu, nhẹ giọng trả lời, “Chị, không nhìn một cái là ngủ luôn rồi.”

“Để chị bế nó lên giường ngủ.”

Tiêu Tử Uyên bấy giờ lại càng nhàm chán, nghịch nghịch di động trong tay,

Sắp tới 12h, tin nhắn chúc tụng nối tiếp nhau tới, chỉ là không có cái tin nhắn mà anh muốn thấy.

Thật lâu sau, Tiêu Tử Uyên đứng dậy bước ra sân, pháo hoa đầy trời bay trên nền tuyết càng thêm rực rỡ. Tiêu Tử Uyên nhìn rồi lấy di động đưa đến bên tai.

Bên kia một lúc lâu mới có người nhận, tiếng nói nhẹ nhàng truyền tới, có vẻ là chạy vội tới nhận điện thoại nên thở hổn hển, “Alô, Tiêu sư huynh, chúc mừng năm mới!”

Cạnh mặt tuần tú của Tiêu Tử Uyên giữa đầy trời pháo hoa rực rỡ càng động lòng người, khóe môi anh hơi cong lên, thông thả trả lời, “Chúc mừng năm mới.”

Tùy Ưc nhận điện thoại xong quay về, đã nhìn thấy mẹ đang xem cái khăn quàng kia trong vali, cô thầm than trong lòng, bước lên giành lấy khăn quàng, tiện tay ném vào trong vali rồi còn kéo khóa lại, động tác liền mạch, dứt khoát.

Mẹ Tùy Ưc thấy cô quay lại liền cười, hỏi, “Có người trong lòng rồi?”

Tùy Ưc lập tức cuống cuống thề thốt phủ nhận, nhìn mẹ khó hiểu, “Đâu có!”

“Xem mặt đoán hình thức, cậu bé này có vẻ bất phàm.” Mẹ Tùy Ưc không để ý tới câu trả lời của con gái, tiếp tục vui vẻ kết luận, “Cục cưng A Ưc nhà chúng ta thật tinh mắt.”

Tùy Ưc cau mày nghĩ xem nên giải thích ra sao, “Đây ... Đây là của bạn trai một đứa trong phòng con, có lẽ là lúc con xếp đồ lấy nhầm.”

Mẹ Tùy Ưc nhìn cô hồi lâu, xoa mặt Tùy Ưc nói thăm thía, “Con gái à, bạn trai người khác là của người ta, nếu người ta không bằng lòng thì

thôi đi, đừng cố cướp.”

Tùy Ưc đen mặt, “Mẹ..”

Mẹ của cô đây với nàng Tam Bảo thiếu đứng đắn kia là mẹ con mới phải chứ?

Sau nửa đêm, Tùy Ưc nằm trên giường lục lại cái tin nhắn hồi chiều kia, không có xưng hô, không dấu chấm câu, chỉ là mấy chữ bình dị như vậy, thậm chí không nhìn ra cảm xúc gì, như người ấy vậy, luôn biết điều khiến cảm xúc của bản thân một cách thật tự nhiên. Mỗi một tin nhắn chúc mừng đêm nay cô nhận được, quan hệ dù thân dù sơ cô đều nhắn lại, chỉ riêng cái này, cô không biết phải làm sao.

Có lẽ cô sai ngay từ đầu rồi, cô nên cách anh thật xa mới phải, như thế sẽ không phải phiền não như vậy, không nên có nhiều cuộc trò chuyện không cần thiết như vậy, nhưng cô cảm thấy trên người Tiêu Tử Uyên có một thứ gì đó hấp dẫn cô, khiến cô không kìm lòng được, đợi tới khi cô nhận ra thì đã là cười trên lưng cọp rồi.

Ngày đầu tiên của năm mới, Tùy Ưc đã bắt đầu phiền não vì Tiêu Tử Uyên, điều này phải chẳng báo trước năm tiếp theo hoặc vài chục năm nữa cô với anh sẽ không ngót dây dưa?

Tùy Ưc buồn bực lấy chăn bịt kín đầu nằm thẳng đơ.

Tiêu gia có thói quen đón giao thừa, đợi tất cả mọi người đều đi ngủ thì đã khuya lắm rồi, nhiệt độ không khí cực thấp, Tiêu Tử Uyên bước trên sân đầy tuyết đọng đi về tiểu viện phía nam. Tiểu viện này hồi nhỏ anh có ở một thời gian, sân rất lớn, kiến trúc theo phong cách cổ xưa như thế này bây giờ đã hiếm thấy, phòng của anh ông bà vẫn giữ lại cho anh.

Trước phòng có mấy đóa mai vàng, giữa màn tuyết đầy trời hoa nở càng rực rỡ, tuyết đọng nặng trĩu đầu cành nhưng cây vẫn đứng sừng sững

ngạo ngễ như trước, giống một người nào đó. Anh vẫn nghĩ chỉ có đàn ông mới có thể như thanh tùng thiết cốt ngạo thương khung), sau khi quen cô mới biết được cũng có tuyết áp lạp mai hương do thịnh

Tiêu Tử Uyên chỉ mặc một lớp áo hở cổ mỏng, đứng dưới tán cây thật lâu, tuyết rơi bám đầy trên người cũng không để ý.

Lạp mai, lạp nguyệt dương.

Cô sinh vào tháng chạp, không biết cô sinh ngày ấy phải chăng cũng là một ngày tuyết rơi như thế này.

Cô nói lạp nguyệt dương phòng không gói chiếc, khắc chông.

Đây là nhắc nhở anh đừng tới gần cô sao? Vừa rồi lúc gọi điện, anh vẫn im lặng nghe cô nói chuyện, cô nói rất nhiều, chỉ không nhắc tới tin nhắn kia thôi. Tin nhắn không quan trọng, điều anh để ý là thái độ của cô. Mỗi lần gặp cô, cô đều có vẻ phấn chấn nhảy nhót, nhưng lại chưa từng đụng vào trọng điểm, luôn mang vẻ tôn kính sư huynh, luôn giữ khoảng cách với anh. Lúc trước, anh và cô đều đứng nguyên tại chỗ, anh cười không nói, cô mỉm cười dịu dàng xinh đẹp. Bây giờ, anh vừa bước lên một bước, cô đã vội lui về sau.

Dù là quan hệ bình thường, lúc ấy không đọc được tin nhắn, sau thì dù xuất phát từ lễ phép thôi cũng nên nhắc lại một câu, nhưng cô lại chẳng nhắc tới một chữ.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tử Uyên bật cười, cô hoảng rồi.

Hoảng rồi, cho nên chạy trốn.

Cười xong lại bắt đầu nhú mày.

Còn có Tùy gia. Lời nhắc nhở của ông và ba anh vẫn còn ở bên tai, quan, thương, lại là một vấn đề.

Người họ Tùy đối xử với cô không tốt, anh đã đau lòng rồi, nếu đến khi đó người trong nhà lại vì e dè Tùy gia mà có thành kiến với cô, anh phải làm thế nào để không phụ lòng cô đây?

Cô mang cả nội tâm mềm mại ngọt ngào lui mình vào trong vỏ, nhìn thì có vẻ không kiên cố nhưng không gì phá nổi, dịu dàng nhưng không thỏa hiệp, vĩnh viễn bình thản mà kiên quyết giữ lấy trái tim mình, mặc anh dụ dỗ thế nào cũng không chịu ra.

Vẫn là lúc cô mơ hồ bối rối đáng yêu hơn cả, ngoan ngoãn nghe lời, mặc anh làm gì thì làm, không có cái vỏ cứng rắn kia, không mang cái bộ dạng mỉm cười nhàn nhạt, đẩy người ta ra xa cả ngàn dặm.

Nghĩ tới đây, anh tức tới nghiến răng nghiến lợi, xem ra lúc trước anh quá dịu dàng, với người như cô phải dùng sức mạnh ép cô ra khỏi vỏ mới được.

Sống hơn 20 năm, lần đầu tiên Tiêu Tử Uyên phải hao tâm tổn trí cho chuyện nam nữ.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thiết Diện Vô Tư Bao Thanh Lâu

Qua năm mới, lúc trở lại trường thì các môn đều đã có điểm; ngồi trước màn hình máy tính, Tùy Ưc nhìn điểm môn tự chọn ở học viện cơ khí, nó đã đạt thành tích là môn có điểm số thấp nhất trong lịch sử, cột điểm thường xuyên đúng là số không tròn trĩnh, cô không khỏi cảm thán, Tiêu Tử Uyên làm nghiêm thật.

Sau, lên diễn đàn trường lại thấy có người mở chuyên mục bới móc thành tích học tập của tứ đại danh bộ, có không ít người hòa theo, Tùy Ưc mới biết rất nhiều người đều tạch môn này, điểm như cô đây hình như còn coi là cao rồi đấy. Cô lại cảm thán, tứ đại danh bộ đúng là tứ đại danh bộ nha.

Kẻ vốn ở bên cạnh chơi trò chơi là Tam Bảo lại bỗng mang vẻ nghi hoặc nhìn Tùy Ưc chăm chăm, nhìn hồi lâu, mới vượt cảm hỏi, “Này, sao dạo này không thấy cậu chơi với Tiêu sư huynh nữa nhỉ?”

Tùy Ưc không nói gì, cô và Tiêu Tử Uyên đã bao giờ chơi với nhau đâu!

Tam Bảo tiếp tục lăm chuyen, “Cãi nhau rồi?”

Tùy Ưc đen mặt, “Đâu có.” Hai người còn chưa tới mức ấy.

“VẬY CẬU ĐÂY LÀ ...”

Tam Bảo càng nói càng thấy vợ vẫn, Tùy Ưc chả còn cách nào.

“Bọn tớ là quan hệ bạn bè bình thường không được à?”

Tam Bảo sợ hãi, “Sao có thể, cái tấm ảnh mờ ám của hai người vẫn còn chình ình trên BBS đấy, hôm Noel anh ấy còn hôn cậu, còn ôm cậu nữa, còn nữa, còn nữa, lần trước ông béo còn chuyển lời cho cậu trước mặt nhiều người như thế, bao nhiêu người đều nghĩ cậu là bạn gái của Tiêu sư huynh rồi ...”

Tam Bảo nhớ rõ như lòng bàn tay, Tùy Ưc biết có giải thích với cô nàng cũng không rõ được, cắt lời bạn luôn, “Làm sao cậu lắm câu hỏi thế?”

Tam Bảo cười hề hề, “Tớ chỉ ham học hỏi quá thôi.”

Tùy Ưc thở dài, “Cậu đấy mà là ham học hỏi ư?”

Đang nói thì Hà Ca đẩy cửa bước vào, kéo tay hai người chạy ra ngoài, “Đi mau!”

“Sao thế?” Miệng Tam Bảo còn ngậm nửa miếng bánh ngọt.

Mắt Hà Ca ánh lên vẻ hưng phấn, “Đấu bóng rổ nhân dịp tốt nghiệp! Tứ đại bối lạc đều ra sân, hiếm thấy nha! Yêu Nữ đã đi giành ghế trước, bọn mình mau đi thôi!”

Tam Bảo vừa nghe thấy có giai đẹp là ngay lập tức nuốt gọn bánh ngọt, lại lấy tay áo xoa mép, “Mặt tớ có bẩn không? Miệng có dính bơ không? Có cần về rửa mặt trước đã không?”

Hà Ca tỏ vẻ nghi ngờ, “Cậu định làm gì?”

Tam Bảo tỏ vẻ then thùng, “Quyến rũ giai đẹp!”

Hà Ca ngân dài giọng chế nhạo bạn, “Giai đẹp nào lại không có mắt như vậy chứ?”

Tam Bảo trợn trừng mắt lấy hơi, cứ tưởng cô sẽ gào lên gì đấy, ai ngờ giây tiếp theo đã quay đầu nhào vào lòng Tùy Úc, “Hu, hu, hu, A Úc, Hà Ca bắt nạt người ta.”

A Úc dịu dàng vuốt cái đầu nắm của Tam Bảo, “Ngoan, đừng dùng từ ‘người ta’ mà đặt câu nữa.”

“...” Tam Bảo ỉu xìu luôn, Hà Ca ở bên cạnh ôm cây cười như điên.

Vừa đi tới con đường nhỏ dẫn ra sân bóng rổ đã nghe tiếng tiếng hoan hô vang dội, tiếng hét chói tai, vô cùng náo nhiệt. Tùy Úc khoan thai mở miệng, “Có tứ đại hoa khôi, Di Hồng Viện làm ăn tốt hẳn.”

Vừa dứt lời đã nghe thấy một giọng nói bình tĩnh như không, còn mang chút đùa giỡn, “Thế à?”

Da đầu Tùy Úc run lên, quay đầu đã thấy Tiêu Tử Uyên và hai cậu sinh viên khác đứng ngay phía sau ba cô, khoảng cách gần như thế mà cô cũng không phát hiện ra.

Tam Bảo thấy Tiêu Tử Uyên thì sán lại ngay lập tức, “Tiêu sư huynh, hôm nay anh sẽ ra sân thật à?”

Tầm mắt Tiêu Tử Uyên vẫn dừng trên người Tùy Úc như trước, thấy cô cúi đầu đầy vẻ ăn năn hối lỗi, bấy giờ mới trả lời, “Có thể.”

Tam Bảo hoan hô một tiếng, hai cậu bạn đứng bên cạnh không vừa ý lắm, tỏ vẻ khó chịu, bị tổn thương, “Các người đẹp, các cậu cũng nên liếc mắt sang bên cạnh một tí chứ? Có thể liếc một cái nhìn bọn tớ đang ở ngay bên cạnh Tiêu sư huynh này? Bọn tớ cũng rất tuấn tú! Sao các cậu mãi không nhìn thấy nhỉ?”

Tam Bảo và Hà Ca lại gần nhìn kỹ vài lần, hai người bắt đầu bàn bạc một cách kỹ lưỡng.

“Bác sĩ Hà, triệu chứng của bệnh nhân là nhìn người là phải liếc sang bên cạnh một tí, phân tích bước đầu cho ra là mắt lé và nhược thị, cô xem nên điều trị như nào?”

“Bác sĩ Nhậm, ý kiến của tôi là đề nghị phẫu thuật cắt bỏ mắt, cô cảm thấy thế nào?”

Tam Bảo tỏ vẻ mừng rỡ như Đảng viên gặp được đồng chí dưới thời chiến tranh vậy, “Đồng chí! Cuối cùng tôi cũng tìm được tổ chức! Tôi cũng cho rằng nên làm như vậy!”

Sau đó hai người đồng thanh, “Cứ như vậy mà làm!”

Hai cậu bạn kia đã kinh hoàng từ lâu, Tù Ưc cười tủm tủm nhìn hai cô bạn mình giở trò, mà Tiêu Tử Uyên thì lại mỉm cười nhìn Tù Ưc.

Tù Ưc cảm nhận được ánh nhìn của anh nên không dám ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào quần áo của anh, bình thường rất hiếm khi thấy anh mặc đồ thể thao, bây giờ cả người lại mặc đồ chơi bóng rổ, nhìn có vẻ bớt đi nét điềm tĩnh, lại thêm phần hăng hái, hoạt bát.

“Lâu rồi không gặp.” Tiếng nói của Tiêu Tử Uyên truyền lại từ phía đỉnh đầu cô.

Tù Ưc còn đang do dự không biết tiếp lời ra sao, Tam Bảo đã lập tức “giải vây”, “Không lâu, không lâu, Tiêu sư huynh, hôm qua bọn em mới thấy ảnh chụp của anh ở chỗ của A Ưc!”

Hà Ca cười tí mắt hùa theo, “Đúng, vài bức cơ.”

Tùy Ưc rất muốn độn thổ, hôm qua lúc các cô điền vào tờ khai báo thông tin sinh viên, phải dán lên một bức ảnh, Tùy Ưc bèn lấy ảnh chụp trong hòm ra, vừa mới xoay người đi lấy keo dán, hòm đã bị người ta lục tung lên rồi.

Tam Bảo, Yêu Nữ và Hà Ca nhỏ dãi thường thức một cách say đắm mỗi bức hình ... mỗi bức hình có chụp chung với soái ca.

Cuối cùng còn bị Yêu Nữ “mượn” đi một bức, vì bức ấy chụp đúng lúc, từ góc độ này mà xem thì Kiều Dụ và một cô gái khác đứng cạnh nhau thân mật một cách không bình thường, cô phải đi hỏi tội; dở thói ghen tuông gì đấy chỉ là bề ngoài thôi, mục đích thực của cô là muốn ép Kiều Dụ vẽ giúp cô, mặc cả lấy năm bức.

Lúc ấy, Yêu Nữ ngửa mặt lên trời cười lớn, cái vẻ tiểu nhân đặc ý khiến ba cô cực kỳ thương cảm cho Kiều Dụ.

Tiêu Tử Uyên nhếch mi, khóe môi hơi cong lên, đôi môi mỏng khẽ mở, nhả ra hai chữ, “Thế à?”

Tam Bảo đẩy kẻ đang cúi đầu là Tùy Ưc lên trước mặt Tiêu Tử Uyên, cười tươi như hoa cúc nở rộ, “Tùy Ưc nhà chúng em cái gì cũng tốt, chỉ hơi thẹn thùng thôi.”

Cách một lớp áo, Tùy Ưc véo cho Tam Bảo một cái bên hông, Tam Bảo hít một hơi, giọng cũng theo đó mà ngân cao.

Di động Tiêu Tử Uyên vang lên, vừa nhận đã thấy đầu bên kia gọi lớn, “Tiêu sư huynh, bao giờ anh đến? Sắp bắt đầu rồi!”

Tiêu Tử Uyên quay đầu gọi hai cậu bạn còn đang khiếp hãi kia, “Đi thôi, sắp bắt đầu rồi.”

Vừa bước vào sân bóng rổ, mấy anh bạn đang làm nóng người bèn lên tiếng chào, đón họ qua, Tùy Ưc liếc mắt, đội sắp tốt nghiệp này quả nhiên là có cả Kiều Dụ, Lâm Thần và Ôn Thiểu Khanh.

Cách cả một sân đầy người âm ỉ, Tam Bảo và Hà Ca lớn tiếng gọi Ôn Thiểu Khanh, “Thân sư huynh! Anh phải cẩn thận đấy! Tay anh là để cầm dao phẫu thuật! Thế nào cũng đừng để bị thương.”

“Phải, phải, ai dám cướp bóng của anh, anh cứ uy hiếp nó: đời này tốt nhất là đừng mắc bệnh, đừng rơi vào tay của anhhhhhhhh, chết cũng không đáng sợ, đáng sợ là không biết sẽ chết như thế nào”

Hai người phối hợp cực ăn ý, còn tự chế hiệu ứng tiếng vọng.

Quả nhiên cả sân đều nhìn sang, Ôn Thiểu Khanh đang ôm bóng cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Hả hê khi người ta gặp họa, Tùy Ưc nghĩ, có lẽ Ôn Thiểu Khanh đang nghĩ sao học viện y lại có thể cho ra mấy kẻ dở hơi như thế này chứ.

Yêu Nữ đang ngồi ở hàng đầu trên khán đài, gọi các cô lại, “Bên này bên này!”

Các cô đang định đi qua, bỗng Tiêu Tử Uyên gọi Tùy Ưc lại, đưa áo khoác và găng tay cho cô, “Cầm hộ anh.”

Tùy Ưc nhìn bên kia khán đài, Yêu Nữ đang cầm quần áo và găng tay hộ Kiều Dụ, đôi đồng tử xinh đẹp đưa đi đưa lại, không biết có nên giơ tay ra nhận không.

Việc như này có lẽ là việc chuyên trách của bạn gái chứ nhỉ?

Tiêu Tử Uyên mỉm cười, cúi mình kề sát tai cô cực kỳ mờ ám, nói một câu, “Nếu không nhận, anh sẽ hôn em trước mặt mọi người, em có tin

không?”

Hơi thở mát lạnh của anh phả vào mặt cô, Tùy Ưc bối rối nhìn anh rồi rất nhanh đưa tay ra nhận lấy.

Tiêu Tử Uyên vốn là tiêu điểm chú ý, bây giờ lại đứng cạnh Tùy Ưc, cười thật nhiều, cử chỉ lại mờ ám, hơn nữa lúc trước lại có tin đồn, bỗng chốc tất cả mọi người đều nhìn sang bên này, vẻ soi mói, hóng chuyện trong mắt lấp lóe.

Tùy Ưc giận dữ trừng mắt liếc Tiêu Tử Uyên một cái, sau đó cố tỏ như không có chuyện gì xoay người bước lên khán đài.

Tiêu Tử Uyên vẫn nhàn nhã đứng ở chỗ cũ, cô không biết, cái liếc mắt kia của mình chả có chút uy hiếp nào cả, ngược lại còn mang vẻ phong tình, trêu chọc trái tim anh.

Dưới vô số ánh mắt nhìn mình chăm chú, Tùy Ưc ngồi xuống bên Tam Bảo, Tam Bảo Hà Ca Yêu Nữ cũng đầy vẻ hứng thú, Tùy Ưc cúi đầu giả chết.

Tam Bảo còn ngại chưa đủ, tỏ vẻ hả hê khi người khác gặp họa, “A Ưc đỏ mặt nha!”

Tùy Ưc trực tiếp ra tay, tiếp tục xuống tay ở chỗ vừa nãy, Tam Bảo liền ngoan ngay lập tức.

Sau vài phút, tiếng còi vang lên, trận đấu chính thức bắt đầu.

Ánh mắt Tùy Ưc lại vô thức đi tìm bóng dáng kia.

Trước kia vẫn cảm thấy anh gầy, bây giờ mới biết cơ thể anh rắn chắc, mạnh mẽ. Chạy nhanh, truyền bóng vững vàng, linh hoạt lách qua người khác, lúc đưa bóng vào giỏ thì thật mạnh mẽ, sắc bén, ném bóng vào rổ từ

vạch 3 điểm một cách quyết đoán, trong mắt Tùy Ưc, cả trận đấu như ở trong lòng bàn tay anh, ý nghĩ rõ ràng, đường đi nước bước đúng đắn, khí thế át người, mục đích chắc chắn, mấy lần đánh bóng vào rổ và hỗ trợ tiến công đều lưu loát, uyển chuyển, tiếng ủng hộ không ngớt.

Tùy Ưc lại nhíu mày, thầm thở dài, chơi bóng đã như vậy, trở thành mục tiêu của người như thế căn bản là khỏi nghĩ tới việc trốn thoát rồi?

Vốn tưởng có thể bình an vô sự, ai ngờ lại dấy lên xích mích.

Phía sau các cô, cách mấy hàng lại có 2 giọng nói bỗng vang lên, “Mấy người kia dựa vào cái gì mà được ngồi hàng đầu!”

Một giọng nói khác không lớn không nhỏ cũng hòa theo, “Đó là vị trí cho người nhà mà.”

“Người nhà thì giỏi lắm hả, một người ngồi thì thôi đi, đem theo hai người cũng bỏ đi, lại còn đưa theo ba đứa, chiếm bao nhiêu vị trí! Chẳng qua là có tí tin đồn thôi, mà coi như mình là bạn gái thật rồi ấy!”

“Phải đấy!”

Yêu Nữ và Kiều Dụ sớm đã là một đôi nhà nhà đều biết, mấy cô kia không biết nói gì, hòng sủng đương nhiên là chĩa sang Tùy Ưc.

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, mang vẻ trách mắng, “Đừng nói nữa!”

Tùy Ưc vẫn nghe một cách miễn cưỡng, với kiểu thị phi như này cô vẫn không quan tâm, không để ý, không đáp trả, nhưng nghe thấy giọng nói quen thuộc này, nét mặt cô khẽ thay đổi.

Trong đám đó, một giọng vang lên rõ ràng có vẻ không phục, “Sao lại không được nói? Cậu và Tiêu Tử Uyên quen biết nhiều năm như vậy, tình

cảm giữa hai người thì sao, dựa vào cái gì mà cô ta có thể ngồi vào vị trí ấy?!”

Trận đấu vẫn tiếp tục, nhưng sự chú ý của những người xung quanh đã bị dời đi. Yêu Nữ tức quá lại cười, xoay người nhìn, cười châm chọc, “A, đây không phải người đó với người đó sao?”

Yêu Nữ liếc mắt đã nhận ra hai người kia, hai cô bạn cùng phòng của Dụ Thiên Hạ từng có xích mích với các cô vào buổi diễn ca nhạc lần trước.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU

JQ

Đông Bôn Tây Cỗ
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Sóng Gió Trên Sân Bóng

“Còn ai vào đây nữa! Nóng tính vậy, là do dục vọng không được thỏa mãn chứ gì?” Hà Ca cũng quay người lại nhìn, hừ lạnh đầy khinh thường.

Tam Bảo gật gù cho ra kết luận, “Tớ xem ra, có lẽ là bị người ta cho uống fm2 rồi.”

Yêu Nữ cười càng tươi, “Ô, nghiêm trọng như thế à? Hai cô, có cần kê chút viagra về cho mấy anh nhà các cô uống không?”

Tam Bảo tỏ vẻ đồng tình, “Viagra, Trung Quốc thật là cứng rắn, dẻo dai, được đấy!”

Hà Ca bỗng trừng mắt Yêu Nữ, “Nói vớ vẩn gì đấy? Mấy cô kia làm sao tìm được bạn trai chứ?”

“Không có bạn trai cũng không sao”, Tam Bảo cười gian, “Lần học giải phẫu tới, bọn tôi lấy trộm một khúc xương dài chút ra cho các cô, cùng lắm thì đến lúc đấy chỉ dùng 1 bàn tay nắm ga giường là được rồi!”

Yêu Nữ Hà Ca dận dò, “Ờ! Vậy lần sau nhớ trộm nha!”

Tam Bảo gật đầu cười, “Được. Tớ sẽ mài nhẵn bóng!”

Mọi người lúc đầu đều không hiểu gì cả, hỏi khắp nơi, “FM2 là cái gì? Viagra là cái gì?”

Sau thì cười âm ỉ, đều cảm thán, “Sinh viên học y chửi người chẳng cần dùng lời thô tục!”

Tùy Ưc day trán, bất đắc dĩ nghe ba người tung hứng, cuối cùng quay đầu lại nhìn, hai cô kia giận đến run lên, nét mặt Dụ Thiên Hạ hơi khó coi, cô thầm than một tiếng, lần này thì kết oán thật rồi.

Tiêu Tử Uyên nhanh thôi đã phát hiện ra chỗ này bất ổn, anh nhìn sang bên đó một cái, rồi giơ tay ném một phát ăn ba điểm, bóng vào như dự tính, khán đài trên dưới hoan hô vang dội, Tiêu Tử Uyên ra hiệu xin thay người, rồi đi thẳng về phía này.

Tam Bảo còn đang chống nạnh, lớn giọng chất vấn, “Cái gì mà chỉ là tin đồn?! Tùy Ưc là bạn gái chính thức của Tiêu Tử Uyên được chưa? Các cô out rồi!”

Tùy Ưc đang định ngăn Tam Bảo đừng nói bậy nữa, bỗng cảm giác được có bóng người vụt lên, bấy giờ mới thấy Tiêu Tử Uyên đã tới gần, anh cười với cô rồi đứng bên cạnh xem trò vui.

Nghe nói là một chuyện, nhìn đương sự trả lời ra sao lại là chuyện khác, lúc này mọi người đều nhìn về phía Tiêu Tử Uyên lần tìm dấu vết, Tiêu Tử Uyên đứng cạnh Tùy Ưc, một bàn tay vắt lên lưng ghế của Tùy Ưc, miệng cười dịu dàng, động tác, thái độ cực kỳ mờ ám.

Trong lòng mọi người, anh đã không thừa nhận cũng không phủ nhận, thì là ngầm thừa nhận rồi.

Sắc mặt Dụ Thiên Hạ bỗng tái nhợt.

Hà Ca khí thế ngất trời, “Tiêu sư huynh, về sau anh đã là người trong một nhà rồi, có ai bắt nạt anh, anh cứ nói!”

Tiêu Tử Uyên cảm ơn một cách nghiêm chỉnh, “Vậy phải cảm ơn rồi.”

“Không dám, không dám.”

Giờ thì Tùy Ưc lại càng không dám ngẩng đầu, chỉ có thể vờ làm đà điếu.

Chưa bao giờ thấy Tiêu Tử Uyên nói nhiều như vậy, tuy là đương sự còn lại không nói gì, nhưng nhìn anh và bạn cùng phòng bên gái qua lại ăn ý, lại càng chứng thực tin đồn.

Tùy Ưc cảm thấy hôm nay cô ra khỏi cửa nhất định là không xem lịch rồi, lúc đầu cô còn muốn giải thích, sau thì đành mặc kệ, sao mà nói rõ ràng được chứ? Tiêu Tử Uyên đứng ngay cạnh cô, cô chịu áp lực rất lớn. Cô có dự cảm, nếu cô mở miệng giải thích, Tiêu Tử Uyên sẽ dùng hành động khiến cho tin đồn trở thành tin màu hồng phấn rồi.

Sau trận xích mích, Tiêu Tử Uyên vẫn ngồi bên cạnh Tùy Ưc xem bóng, Tùy Ưc do dự hồi lâu mới mở miệng, “Anh không vào sân nữa à?”

Ánh mắt Tiêu Tử Uyên vẫn dừng ở trận đấu trên sân, khóe miệng anh cong lên, “Em thích xem anh chơi bóng à?”

Tùy Ưc ngẫm nghĩ một lát, anh vào sân vẫn hơn là ngồi ở đây liên lụy khiến cô cũng bị người ta vây lại nhìn, vì thế gật mạnh, “Vâng!”

Tiêu Tử Uyên quay đầu nhìn cô nở nụ cười, vẻ yêu chiều tràn ngập trong mắt, “Ngoan, vậy sau này lần nào anh đánh bóng cũng gọi em tới xem.”

Khóe miệng Tùy Ưc giật giật, sau này? Đây coi như là cô tự chui đầu vào rọ ư?

Tình huống như này không được hợp lý lắm, cô vốn đã phân rõ giới hạn với Tiêu Tử Uyên rồi cơ mà, sao lại bị anh hóa giải trong vô hình thế này chứ.

Một tiếng còi vang lên, trận đấu chấm dứt, vốn trận đấu là nhằm tiền các sinh viên sắp tốt nghiệp, kết quả đương nhiên là đội tốt nghiệp thắng, sau khi hoan hô, mọi người đồng loạt ùa ra ngoài sân đấu.

Lúc đi qua nhà xe, Tam Bảo bị người ta đụng phải, người lệch đi một cái thế là làm chiếc xe đạp dựng cạnh đó đổ ra, do hiệu ứng domino, một loạt xe cứ thế đổ rạp, cho đến trước một cái xe thì dừng lại, mà trước cái xe không đổ kia là hai người.

Hai cô bạn cùng phòng của Dụ Thiên Hạ.

Tam Bảo lè lưỡi, oan gia ngõ hẹp ư?

Mọi người thấy màn trên khán đài vừa rồi, lại nhìn chuyện vừa xảy ra, nhìn thế nào nghĩ thế nào cũng có vẻ như là bên thắng vừa rồi cố ý trả đũa, họ hứng thú chờ chuyện gì xảy ra tiếp theo.

Tam Bảo níu tay áo Tù Uyên, có vẻ lúng túng, “Thật không phải tớ cố ý mà, A Ưc, sao bây giờ?”

Tù Uyên nhìn đồng xe đạp đổ dúm dụi, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cô từ từ mở miệng, “Hiện tượng này chứng minh trọn vẹn một định lý.”

Tam Bảo hỏi, “Định lý gì?”

Tù Uyên mỉm cười, trả lời cực nhanh, “Trên mạng có nói, có thể đổ nhất định là liên tục, liên tục chưa chắc đã đổ.”

“Phụt !” Mọi người đều cười to, không khí vốn căng thẳng cũng bị tiếng cười này làm dịu lại.

Yêu Nữ chen từ đám người đằng kia lại đây, vỗ Tam Bảo một cái, “Còn thần người làm gì, mau dựng dậy đi!”

Khóe môi Tiêu Tử Uyên nhếch lên cười, mắt lấp lánh nhìn Tùy Ưc, Tùy Ưc vừa ngẩng đầu đã chạm phải ánh mắt anh, mặt lại đỏ lên.

Tiêu Tử Uyên nhếch mi, xoay người nói với mọi người, “Mọi người dựng hộ một chút nhé!”

Đại thần mở miệng, mọi người đều hưởng ứng, rất nhanh thôi, một loạt xe đã được dựng dậy đứng ngay ngắn, không còn chuyện ồn ào để xem nữa, đám người vây quanh giải tán rất mau.

Một anh bạn mặc đồ bóng rở, mồ hôi ròng ròng khắp mặt đi tới hỏi, “Cùng ăn cơm nhé?”

Tiêu Tử Uyên liếc Tùy Ưc một cái trước, rồi mới trả lời, “Không, các cậu đi đi, tính là tớ mời.”

Anh bạn kia bỗng hiểu ra “ờ” một tiếng, cười nhìn Tiêu Tử Uyên lại nhìn Tùy Ưc, “Vậy cứ làm việc của cậu đi, tớ không quấy rầy hai người nữa.”

Nói xong chạy sang một bên như gió cuốn, miệng còn gào lên, “Ôi, tớ nói cho các cậu biết nhé, cô gái kia đúng là bạn gái của Tiêu Tử Uyên đấy ...”

Tùy Ưc đen mặt, con trai thời nay bị làm sao vậy? Sao lại cũng nhiều chuyện như thế nhỉ?

Tiêu Tử Uyên lại chẳng để ý chút nào, mở miệng, “Đi thôi.”

Tùy Ưc tìm bóng dáng ba kẻ kia khắp nơi, ai ngờ ba đứa kia thật chẳng có nghĩa khí gì, đã chạy không thấy tăm hơi rồi, cô ôm quần áo của Tiêu Tử Uyên đi theo sau, hỏi ngốc nghếch, “Chúng ta đi đâu?”

Tiêu Tử Uyên rất vừa lòng với hai chữ “chúng ta” này, “Đi ăn cơm.”

Phía đối diện, rất nhiều người quen đi tới, mắt cứ nhìn chăm chăm lên người Tù Ưc và Tiêu Tử Uyên, người to gan còn hỏi thêm một câu, “Bạn gái hả?”

Tiêu Tử Uyên cũng lại cười rất mập mờ, liếc Tù Ưc một cái có vẻ rất dụi dàng, câu trả lời đã rõ.

Tuy Tù Ưc ghen, nhưng người ta chưa nói gì cả thì cô làm sao được bây giờ? Chỉ có thể tức ứ cổ.

Trên đường có người phát tờ rơi, Tiêu Tử Uyên nhận, nhìn lướt qua rồi đưa cho Tù Ưc, “Em tham gia đi.”

Tù Ưc vốn chẳng nhiệt tình gì với những hoạt động như thế này, nhận rồi nhìn, là giải đấu tri thức của trường.

Tù Ưc không nghĩ Tiêu Tử Uyên là người thích giúp vui, có việc ắt là có nguyên nhân, “Vì sao?”

Tiêu Tử Uyên ung dung rút tay vào túi quần, mặt dửng dưng, “Anh là giám khảo, có thể thiên vị. Lấy được giải thưởng rồi, chúng ta chia đôi.”

Tù Ưc ghen lời, đây là đại thần thiếu tiền tiêu vật ư?

Bỗng Tiêu Tử Uyên đổi đề tài, quay đầu nhú mày hỏi, “Chỗ em cũng có ảnh của anh hả?”

“Hơ ...” Tù Ưc nắm chặt tờ rơi trong tay, bối rối.

“Lần sau lấy ra cho anh xem.” Tiêu Tử Uyên lại cười.

Lại cười, tâm trạng anh hôm nay tốt lắm hả? Tù Ưc len lén nhìn Tiêu Tử Uyên, khốn quẫn muốn tìm một cái hố mà chui xuống, trong lòng hận Tam Bảo muốn chết. Lần sau? Lại còn lần sau? Không còn lần sau nữa! Cô về sẽ hạ độc thủ cho Tam Bảo câm luôn!

Tùy Ưc cúi đầu đi theo Tiêu Tử Uyên, bỗng anh dừng lại giơ tay ngăn cô, Tùy Ưc còn đang ngạc nhiên đã thấy tiếng anh vang bên tai.

“Giáo sư Trương.”

Vị giáo sư già to béo vẫn cười tủm tỉm như trước, “Bạn gái hả? Ô, nhìn thật quen, tôi nghĩ xem nào ...”

Vị giáo sư già râu bạc nheo mắt nghĩ, “Gặp ở chỗ nào rồi nhỉ ...”

Tùy Ưc gượng mỉm cười, chậm chậm dịch người sang bên cạnh, như là muốn rời hẳn khỏi tầm nhìn của hai người kia vậy.

Tiêu Tử Uyên và giáo sư Trương nói với nhau vài câu rồi vẫy tay chào tạm biệt, anh vừa quay đầu lại đã thấy Tùy Ưc bị một anh chàng ngăn lại nói gì đó, anh không khỏi buồn cười, còn chưa được bao lâu đã vậy rồi.

Anh tới gần liền nghe được chàng kia đỏ mặt nhỏ giọng thổ lộ, “Tớ thường nhìn thấy cậu mặc blouse trắng đi lướt qua, trên người cậu có một mùi rất đặc biệt, tớ nghĩ thấy đã cảm thấy sáng khoái, thoải mái ...”

Tiêu Tử Uyên hứng thú nhìn về phía Tùy Ưc, muốn biết cô gái này sẽ đối phó với trường hợp này ra sao.

Chỉ thấy Tùy Ưc cau mày như đang nghĩ lại điều gì, mở miệng một cách nghiêm túc, “Mùi đặc biệt? Là mùi formalin hả? Nếu cậu thấy tôi mặc blouse trắng, thì thường là tôi mới ra khỏi phòng thí nghiệm, mùi đấy là mùi formalin (phóc môn). Cậu có biết, trước khi giải phẫu, để bảo quản, thi thể đều được ngâm trong dung dịch formalin không. Cậu chưa thấy sinh viên y phanh thây bao giờ nhỉ? Cậu không biết là bây giờ nguồn thi thể khan hiếm thế nào, vất vả lắm mới chuyển tới được một thi thể, thế là một đám sinh viên cầm dao xông lên trước, mày một dao, tao một dao phanh thây, lắm khi thi thể cứng lắm, cần phải chém dứt khoát, tia máu văng khắp nơi, cậu thấy đồ tế mỗ lợn bao giờ chưa, ừ, cũng giống thế đấy, cho nên

khó tránh khỏi bị dây formalin lên người, thỉnh thoảng còn bị dính thịt vụn, máu gì đấy ...”

Tiêu Tử Uyên nghe Tùy Ưc nói chuyện máu me một cách tỉnh bơ, không nhìn được cười, rõ ràng thấy nét mặt chàng kia bắt đầu nhăn nhó, sắc mặt dần tái nhợt.

Cuối cùng, Tùy Ưc rất hài lòng nhìn cậu bạn nào đó vắt chân lên cổ chạy, vừa quay đầu đã nhìn thấy Tiêu Tử Uyên đứng cách cô vài bước, nhìn cô cười.

Tùy Ưc lại lúng túng cúi đầu, sao lần nào bắt nạt người khác cũng bị anh nhìn thấy nhỉ.

Cô cúi đầu, Tiêu Tử Uyên nhìn thấy một sợi dây đỏ trên cổ Tùy Ưc, trên cần cổ trắng ngần lại có một chút hồng, lòng anh cũng ấm áp

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Hai người lại đi tiếp, Tiêu Tử Uyên vẫn mang vẻ mặt nhàn nhạt như gió thổi mây trôi, thậm chí còn ít lời hơn.

Tùy Ưc chủ động hỏi, “Chúng ta đi ăn gì bây giờ?”

“Tùy ý.” Tiêu Tử Uyên vẫn ung dung, thanh thoi dứt tay vào túi quần, nhếch môi nhả ra hai chữ.

“Dạ?” Tùy Ưc ngẩng đầu lên nhìn anh, “Sao ạ?”

(Tùy ý và Tùy Ưc đồng âm)

Tiêu Tử Uyên quay đầu lại, thu bớt nét cười, nghiêm trang trả lời, “Anh nói là ăn tùy ý.”

Tùy Ưc đen mặt, ăn ... tùy... ý...

Ăn... Tùy... Ưc...

Tùy Ưc thầm oán, anh là đại thần, có cần phải trêu chọc em như vậy không? Anh còn tiếp tục như thế nữa, em sẽ trở mặt cho coi!

Tùy Ưc lại liếc Tiêu Tử Uyên một cái, mặt anh như chẳng có biểu cảm gì, nhưng mà anh giả bộ cho giống chút đi, nén lại ý cười lồ lộ trong mắt đi kìa.

Tùy Ưc bắt đầu tự kiểm điểm, thật ra sức chiến đấu của bản thân rất mạnh, sao lần nào ở trước mặt Tiêu Tử Uyên nó cũng bị tụt đi ba phần nhĩ? Thủ đoạn vô chiêu thắng hữu chiêu của anh làm cô trở tay không kịp.

Tùy Ưc, mày không thể như vậy được, phải hăng hái lên!

Tiêu Tử Uyên thấy Tùy Ưc không lên tiếng bèn chủ động mở miệng, “Anh vừa đánh bóng, ra mồ hôi, tắm trước đã rồi mới ăn cơm.”

Tùy Ưc ngẩng đầu, cô dừng lại, chỉ vào một con đường khác, “Tiêu sư huynh, về phòng các anh phải đi đường này chứ.”

Tiêu Tử Uyên cũng không buồn quay đầu lại, “Không về phòng.”

Tùy Ưc lại càng lơ mơ, “Không phải anh muốn tắm rửa sao? Không về phòng thì đi đâu?”

Cuối cùng, Tiêu Tử Uyên dẫn Tùy Ưc đi qua lối cổng sau trường, vào một tiểu khu.

Tiểu khu này là khu nhà mới xây gần đây, cây cối không ít, Tùy Ưc theo Tiêu Tử Uyên bước vào thang máy, rồi lại ra khỏi thang máy, đứng trước cửa một căn phòng.

Tiêu Tử Uyên lấy chìa khóa, mở cửa liền giải thích, “Đây là anh thuê, thỉnh thoảng làm thí nghiệm muộn, sợ làm phiền người khác nghỉ ngơi nên anh sang bên này ngủ.”

Tùy Ưc ngoài mặt thì gật đầu, trong lòng cũng không tin.

Người như Tiêu Tử Uyên sao có thể thuê phòng người khác đã từng ở chứ, quá nửa là mua, sợ cô nghĩ nhiều mới nói là thuê.

Vào cửa, nhìn thiết kế, đồ trang trí trong phòng giản dị phóng khoáng, là phong cách của anh, cô lại càng khẳng định suy nghĩ của mình.

Tiêu Tử Uyên treo quần áo trong tay Tùy Ưc xong liền đi về phía phòng ngủ, “Anh đi tắm, tự em xem nhé, trong tủ lạnh có nước, tự lấy nhé.”

Tiêu Tử Uyên vào phòng tắm, giữa tiếng nước chảy ào ào, Tùy Ưc đứng ngồi không yên, đi ngắm nghía phòng. Từng góc vách trong phòng đều rất sạch sẽ, xem ra Tiêu Tử Uyên thường xuyên ở đây. Vào thư phòng, trên bàn còn xếp đây sách tiếng Anh, còn một bức thư, Tùy Ưc liếc một cái, là thư offer của một đại học nổi tiếng ở nước ngoài, tiếng tăm khiến Tùy Ưc hít sâu một hơi.

Vẫn biết Tiêu Tử Uyên rất ưu tú, chỉ không ngờ là ngay cả trường đại học từ chối người ta chẳng nề tình, tiêu chuẩn nhận sinh viên ngặt nghèo đến mức biến thái như này mà anh cũng có thể vào một cách dễ dàng, rốt cuộc anh ấy có phải người nữa không? Quả thật anh rất khiêm nhường, để anh lãnh đạo đám bọn cô làm hạng mục cải tiến khoa học kỹ thuật gì đó, thật là giết gà mà dùng dao mổ trâu, lãng phí thời gian của anh.

Tùy Ưc lại nhìn thời gian báo danh, sau đó dời tầm mắt đi như không có chuyện gì, cũng không liếc lá thư kia thêm lần nào nữa.

Chẳng còn bao lâu nữa.

Đợi Tiêu Tử Uyên mặc quần áo ở nhà xong, lau tóc bước ra khỏi phòng tắm thì đã chẳng thấy bóng dáng Tùy Ưc đâu, tới thư phòng mới thấy Tùy Ưc đang dựa vào bàn học của anh, tập trung tinh thần chơi rút que gỗ xếp tháp, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Anh mỉm cười, rời khỏi thư phòng tới phòng bếp nấu cơm, đợi anh đã dọn hết thức ăn lên bàn, Tùy Ưc vẫn lặng thinh, chẳng nhúc nhích như trước.

Anh đứng trước cửa thư phòng gọi một tiếng, “Ăn cơm thôi.”

Bấy giờ Tuy Ưc đang định rút một miếng gỗ từ tầng thấp nhất, chuẩn bị đặt lên đỉnh tháp, vừa đặt lên, cả tòa tháp ầm ầm sập xuống.

Tùy Ưc mím môi có vẻ ủ rũ, khuôn mặt hiem khi mang vẻ hậm hực trẻ con như thế này, rồi cô ngẩng đầu hỏi Tiêu Tử Uyên, “Tiêu sư huynh, anh mua bộ này ở đâu? Bộ này giống y hệt trò chơi kia, em mua nhiều bộ rồi mà chơi cũng không thích như bộ này.”

Tiêu Tử Uyên cười, “Tự anh làm.”

Lúc đầu khi phát triển trò chơi ấy, không có chuyện gì làm anh bèn làm ra vật thật, không ngờ là cô lại thích như vậy.

“Thế à.” Tùy Ưc đáp càng uể oải, “Con trai học cơ khí thật khéo tay.”

Tiêu Tử Uyên đứng đĩnh đứng ở cửa thư phòng, tóc vừa gội xong xõa tung mềm mại, mấy sợi tóc lộn xộn cũng giống chủ nhân của nó, lười biếng rủ xuống trán, nhìn dịu dàng, nhã nhặn. Anh nghiêng đầu nhìn cô, giọng cũng lộ ý cười, “Sao em không mở miệng hỏi mua? Nói không chừng anh bán cho em thì sao.”

Tùy Ưc sáng mắt lên, “Bao nhiêu tiền ạ?”

Tiêu Tử Uyên nhòe miệng cười, môi mỏng khẽ mở, chậm chậm phun ra sáu chữ, “Bao nhiêu tiền cũng không bán.”

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên có vẻ căm tức, đây không phải đang đùa cô sao.

Tiêu Tử Uyên cười bước tới xoa xoa tóc Tùy Ưc, đẩy vẻ yêu chiều, “Tặng em, đi, ăn cơm đi.”

Nói xong, xoay người ra ngoài trước.

Tùy Ưc lại sững sờ đứng tại chỗ, tim đập như sấm. Động tác thân mật như vậy sao anh có thể làm tự nhiên như thế, sao mình chẳng có chút cảm giác bài xích gì cả, thậm chí cảm thấy nên như vậy? Trong chốc lát, cô bắt đầu hoảng hốt, lo sợ, dường như cô đã sớm rơi vào vực sâu không đáy, mà bản thân lại còn chưa nhận ra.

“Tùy Ưc, mau lại đây ăn cơm!” Tiếng Tiêu Tử Uyên truyền lại từ xa.

Tùy Ưc chớp mắt, đợi nhịp tim bình ổn lại rồi mới đứng dậy đi qua. Sau khi ngồi xuống mới để ý tới một bàn ba món mặn, một canh, màu sắc, hương vị hấp dẫn, trước mắt còn đặt một bát cơm trắng óng ánh, còn Tiêu Tử Uyên thì đang mặc đồ ở nhà, lại vẫn còn đeo tạp dề.

Trong mắt Tùy Ưc, một người đàn ông quyến rũ nhất là khi đeo tạp dề cầm xẻng bận rộn trong phòng bếp, rốt cuộc là yêu chiều một cô gái đến mức nào mới có thể khiến một nam nhi đường đường bảy thước chấp nhận để cả mười ngón tay đều dính nước dương xuân?

Tiêu Tử Uyên tháo tạp dề, nhìn Tùy Ưc đang bần thần, “Ngấn người làm gì, ăn thôi.”

Tùy Ưc hỏi một câu không chắc chắn, “Tiêu sư huynh, đây là do anh làm ư?”

Nét mặt Tiêu Tử Uyên vẫn như thường, gật đầu, “Ừ.”

Tùy Ưc bỗng cố ý cảm thán, vẻ mặt hơi cường điệu, như đang phỉu sạch cái gì, “Đàn ông tốt như anh thì phải một cô gái ưu tú lắm mới xứng đôi được.”

Tiêu Tử Uyên dừng động tác, nét mặt hơi cứng ngắc, anh dịu giọng nói, “Mau ăn đi, sắp nguội rồi.”

Ăn cơm xong, Tiêu Tử Uyên gói bộ xếp gỗ kia lại rồi nhét vào lòng Tù Ưc, “Đi thôi, anh đưa em về.”

Tù Ưc cảm giác được cảm xúc của Tiêu Tử Uyên như hơi trầm xuống, lúc anh im lặng khí thế tỏa ra luôn mạnh hơn bình thường, khiến Tù Ưc cũng im lặng theo.

Đến dưới ký túc xá, Tiêu Tử Uyên mới mở miệng, “Hạng mục kia được giải nhất, anh đã chuyển tiền thưởng vào thẻ của các em, lúc về kiểm tra xem, nhận rồi thì báo cho anh.”

“Vâng.” Tù Ưc gật đầu, đã tới giờ học buổi chiều, dưới ký túc xá người đến người đi, thỉnh thoảng lại nhìn qua đây, Tù Ưc mở miệng rất vội, “VẬY em lên trước, tạm biệt Tiêu sư huynh!”

“Ừ, tạm biệt.” Tiêu Tử Uyên nhìn Tù Ưc bước vào ký túc rồi mới xoay người rời đi.

Tù Ưc vừa bước vào ký túc, đã nhìn thấy quả đầu tròn tròn của Tam Bảo.

“A Ưc, cậu đã về!” Tam Bảo chợt dạ, ân cần một cách đặc biệt, “Tớ vẫn chờ cậu đấy!”

Tù Ưc nhẹ nhàng thưởng cho cô nàng một cái liếc mắt rồi tới bên bàn, ngồi xuống.

Tam Bảo tự biết mình nghiệp chương nặng, cười hơ hớ chạy tới trước mặt Tù Ưc, “A Ưc, cậu không vui à? Tớ kể chuyện cười cho cậu nhé?”

Tù Ưc cầm bình rót cốc nước, không thèm để ý cô nàng.

Tam Bảo thấy Tù Ưc không có phản ứng gì bèn tiếp tục ồn ào, “Lúc trước có đứa bé ngoan tên là Tam Bảo, sau đó có người bắt nạt Tam Bảo,

sau nữa thì người này chết rồi.”

“...” Ba người lạnh đến phát run.

“Hi hi”, Tam Bảo chìa khuôn mặt tròn xoe của mình ra trước mặt Tùy Ưc, chẳng biết xấu hổ còn hỏi, “Buồn cười không?”

“Xi!” Tùy Ưc bật cười, gặp phải đứa bạn cùng phòng ấm ương như này cô còn biết làm cách nào?

Tam Bảo cầm lấy tờ rơi mà Tùy Ưc đặt lên bàn, “O, đây là cái gì? Cuộc thi tri thức của trường? Oa, quán quân có thể lấy được nhiều tiền phết!”

Yêu Nữ đang trét mặt nạ cũng sán lại, “Tớ cũng đi, tớ cũng đi!”

“Cậu?” Tam Bảo liếc Yêu Nữ tỏ vẻ ghét bỏ, “Cậu thì nên quên đi, khuôn mặt này, dáng người này của cậu rất nông cạn, không hợp với trường học danh tiếng trăm năm, có chiều sâu văn hóa của chúng ta. Nếu cậu được giải, người ta sẽ nghi ngờ là chọn tài năng hay chọn sắc đẹp đấy.”

Hà Ca gật đầu, “Nói có lý.”

“Tớ là người có chiều sâu!” Yêu Nữ không phục, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng đối diện Tam Bảo Hà Ca.

Hà Ca chia chia ngực Yêu Nữ, “Bọn tớ chỉ nhìn thấy ngực cậu thôi...”

Yêu Nữ tức giận, tháo mặt nạ xuống, vặn hỏi, “Các cậu vượt lương tâm mà nói xem nào, tớ không có tài sao? Này, Tam Bảo cậu đang sờ đâu đấy? Cậu sờ ngực tớ làm gì? !”

Tay Tam Bảo bị Yêu Nữ đẩy ra, cô nàng đã được hời lại còn chưa hài lòng, “Không phải cậu bảo tớ vượt lương tâm của cậu mà nói ư?”

Mặt Yêu Nữ giật giật, cô tức phát điên, “Tớ bảo cậu vượt lương tâm của mình ấy! Thêm nữa, thứ cậu sờ là ngực, không phải lương tâm!”

“Được rồi được rồi, tớ không sờ nữa.” Cuối cùng Tam Bảo cũng bỏ qua, xoay mặt lại đắc ý dào dạt, “Cậu cho là mình ngực lớn là có chiều sâu hả! Câu kia nói thế nào nhỉ, lượng thay đổi khiến chất thay đổi! Dựa vào ngực mà nói, tớ cảm thấy mình càng thích hợp!”

Tùy Ưc Hà Ca nhăn mặt đồng thanh kháng nghị, ”Tam Bảo, chúng ta không thể đổi tiêu chuẩn đánh giá khác sao?”

Yêu Nữ nhìn lại mình, lại nhìn Tam Bảo, buông tay nhận thua, “Được rồi, dựa vào ngực mà nói, cậu thắng.”

Tam Bảo lập tức hoan hô, Tùy Ưc mỉm cười tổng kết bằng một câu trần thuật, “Cuộc sống còn có giới hạn mà độ thô bỉ thì vô biên.”

Quả nhiên, từ hôm sau đó trở đi, Tam Bảo bắt đầu chuẩn bị đủ thứ, cả ngày đeo tai nghe, miệng huyền thuyên.

Tùy Ưc nhìn vị giáo viên trẻ tuổi trên bục giảng – người đang đọc từng chữ trong sách giáo khoa, đến cả dấu chấm câu cũng không bỏ sót, cô lại nghiêng đầu liếc Tam Bảo, hỏi Hà Ca, “Nó đang nói gì thế?”

Hà Ca lắc đầu, huých tay Tam Bảo, “Này, cậu đang làm gì đấy?”

Tam Bảo bỏ tai nghe xuống, mặt cực kỳ nghiêm túc, “Tớ đang luyện dongbeilish cấp tám.”

Hà Ca nghi hoặc, “Cậu chơi trò gì vậy?”

Tam Bảo nhận mặt, sau một hồi cực kỳ khinh thường chỉ số thông minh của Tùy Ưc và Hà Ca, mới lè nhè ra vài từ, “... Tiếng Đông Bắc cấp tám.”

Tùy Ưc Hà Ca cúi đầu cầu nguyện, thượng đế, xin người mau thu phục con yêu nghiệt này đi!

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Nhường

Tối hôm đó, khi Yêu Nữ trở về phòng đã thấy Tam Bảo ngồi trước máy tính lăm lăm bấm đọc gì đó, nhìn thấy Yêu Nữ bước vào, cô nàng há miệng nghĩ mất mấy giây rồi hỏi vô cùng cứng nhắc, “Cậu đi đâu tạt? Cậu đi móng vuốt?” (Cậu đi đâu đấy? cậu đi làm gì?)

Yêu Nữ dừng lại, cau mày nhìn Tam Bảo như nhìn kẻ mắc bệnh thần kinh, “Cậu nói tiếng khỉ gì vậy?”

Tam Bảo hăng giọng, “Du ngữ.”

Yêu Nữ có vẻ mờ mịt tiến lại gần, “Là cái gì?”

Tùy Ưc tháo tai nghe xuống, nhẹ nhàng giải thích, “Là tiếng Trùng Khánh.”

Yêu Nữ khinh bỉ, “Tiếng Trùng Khánh thì nói là tiếng Trùng Khánh, lại còn Du ngữ!”

Tam Bảo bao biện, “Trùng Khánh gọi tắt không phải là Du sao! Nói thế nghe có vẻ tây.”

Bấy giờ Yêu Nữ mới nhận ra cả Tùy Ưc Hà Ca đều đang đeo tai nghe, “Có phải nó dùng ‘Du ngữ’ oanh tạc các cậu cả buổi tối không?”

Hà Ca gật đầu, “Phải, sau khi nó quấy rầy tở với Tùy Ưc cả một buổi tối bằng ‘Không’, ‘Muốn’, ‘Không được cái gì cả’, bây giờ tở căn bản là

không dám tùy tiện mở miệng nói lung tung nữa. Cho nên nó tìm kiếm mục tiêu oanh tạc mới lâu lắm rồi, nói đơn giản thì là, nó đợi cậu cả buổi tối rồi.”

Yêu Nữ ngạc nhiên, liếc Tam Bảo một cái, thấy cô nàng cười gian định dính lại đây, cô xoay người cực nhanh, “Tớ nhớ ra rồi, tớ còn một quyển sách ở phòng bên, tớ đi lấy đã!”

Nói xong chạy như gió cuốn.

Vòng loại vốn chỉ là rà đơn đăng ký, nếu điền nghiêm túc thì cơ bản đều qua. Vài hôm sau, Tùy Ưc Tam Bảo đã nhận được thông báo, qua vòng loại suôn sẻ.

Vòng bán kết là thi viết, Tùy Ưc làm xong đề bèn nghiêng nghiêng mình để Tam Bảo ngồi phía sau có thể tham khảo.

Buổi sáng, mặt trời chiếu vừa phải, Tùy Ưc lại ngồi bên cửa sổ, ánh nắng ấm áp chiếu xuống, cô buồn ngủ rồi.

Tiêu Tử Uyên và Ôn Thiểu Khanh sóng đôi bước ra khỏi phòng học cạnh đó, đi làm giám thị coi thi.

Ôn Thiểu Khanh có vẻ không cam lòng lắm, cầm lấy cái thẻ đeo trước ngực, “Giám thị? Mệt cho cậu phải nghĩ ra!”

“Cảm ơn đã khích lệ!” Tiêu Tử Uyên mỉm cười nghiêng đầu đáp lại.

Ôn Thiểu Khanh còn muốn nói thêm thì đã thấy Tiêu Tử Uyên đứng lại nhìn về một hướng mà mỉm cười. Anh đưa mắt nhìn theo là hiểu, sau đó mở miệng trêu tức, “Chả trách, tự cậu tới làm trò là được rồi, còn kéo tớ theo làm gì.”

Tiêu Tử Uyên nói thẳng động cơ, “Một người đi thi mục tiêu rõ ràng quá, tìm thêm đứa nữa để phân tán sự chú ý.”

Ôn Thiếu Khanh híp mắt lại không nhìn nổi nữa, Tiêu Tử Uyên lại vẫn bình tĩnh đứng trước mặt anh.

“Tiêu Tử Uyên.” Ôn Thiếu Khanh hiếm khi nghiêng răng nghiêng lợi như này.

“Hử?” Tiêu Tử Uyên lơ đãng đáp lại, “Mẹ tôi với mẹ cậu là chị em song sinh, mà tôi lại lớn hơn cậu ba tháng, theo lý mà nói, cậu nên gọi tôi một tiếng anh (họ) mới đúng.”

Ôn Thiếu Khanh quay mặt sang chỗ khác, “Cậu nằm mơ!”

“Aizz”, Tiêu Tử Uyên vờ vệt thờ dài, “Thật hoài niệm tên nhóc đáng ghét năm nào cứ bám đuôi tôi gọi tôi là anh !”

“Tiêu Tử Uyên!” Ôn Thiếu Khanh cũng hiếm khi xù lông lên như này.

Sáng hôm đó, theo lời của người qua đường, lần đầu tiên thấy người luôn cao ngạo, lạnh nhạt như Tiêu Tử Uyên xuất chiêu trêu chọc kẻ vốn ung dung, phong độ như Ôn Thiếu Khanh đến phát điên, hơn nữa lại còn biết được hai người là anh em họ của nhau, mọi người đều cảm thán, quả nhiên gien rất quan trọng.

Sau một hồi, hai người chinh đốn lại cảm xúc, có vẻ như đã bắt tay làm hòa, lại cùng nhau bước vào một phòng học khác làm giám thị.

Tiêu Tử Uyên đứng trên bục giảng nhìn Tùy Ưc đang ngủ rất say, nét mặt cũng thả lỏng, khóe miệng anh hơi cong lên. Cuộc thi năm ấy, có phải cô cũng ngồi trong cùng một phòng thi với anh như thế này, làm xong bài thi bắt đầu ngủ gật?

Năm đó, nếu anh không ngủ gật, mà nhìn xung quanh một chút, có phải đã nhìn thấy cô bé Tuy Ưc lúc ấy không? Cái người còn mang vẻ mồm mím của trẻ con ấy?

Dưới ánh mặt trời, một nửa khuôn mặt cô trắng nõn óng ánh, ngay cả lông tơ cũng mang màu vàng, mềm mại đáng yêu.

Ngón tay Tiêu Tử Uyên trong túi quần hơi giật, nhịn xuống nỗi xúc động muốn bước lên chạm vào cô.

Anh bỗng muốn tới thăm cố hương của cô một chuyến, ngắm nhìn vùng đất nổi tiếng với tiểu kiều lưu thủy, tài tử giai nhân, nhìn xem rốt cuộc là thủy thổ như thế nào mới có thể nuôi dưỡng lên một cô gái như vậy.

Tiêu Tử Uyên nhìn quanh cả gian phòng, liếc Ôn Thiếu Khanh một cái, hai người rời khỏi rất nhanh.

Tuy Ưc ngáp một cái ra khỏi phòng học, sau đó liền cảm giác được Tam Bảo đang cố huých mình, cô mờ mịt nhìn Tam Bảo, Tam Bảo cười đáng khinh, vừa cười vừa hếch cằm chỉ sang một hướng.

Tiêu Tử Uyên đứng ở hàng lang ngay trước phòng học, anh đứng ngược sáng, mặc áo sơ mi trắng bên trong, áo dệt kim hở cổ màu xám bên ngoài, cùng một chiếc quần thường phục đồng màu, càng rõ vẻ anh tuấn hơn người, người qua lại liên tục liếc nhìn, có người quen chào anh, anh cũng mím cười gật đầu.

Tam Bảo vui vẻ nhảy nhót, “Vừa nãy cậu ngủ gật, Tiêu sư huynh tới làm giám thị, anh ấy thật cứ như đập trên ánh mặt trời mà bước vào, tớ nhìn mà lòng mềm nhộn nhạo, hiếm khi thấy giai nào cao cao gầy gầy mặc loại áo dệt kim hở cổ như này, đẹp trai muốn chết! Cậu xem chân Tiêu sư huynh dài thật đấy.”

Bên tai vẫn là tiếng xuýt xoa không thôi của Tam Bảo, Tùy Ưc ngây người tại chỗ, tận tới khi Tiêu Tử Uyên mỉm cười nhìn lại, rất nhanh đã mở miệng gọi cô, “Tùy Ưc”.

Cả thân mình anh lọt giữa ánh nắng vàng nhạt, khuôn mặt tuấn tú hơi giãn ra, cười dịu dàng, tiếng gọi “Tùy Ưc” kia như là xuyên qua không gian, thời gian ngưng đọng lọt vào tai cô, trầm thấp dễ nghe.

Có lẽ là thấy cô chẳng nhúc nhích gì, Tiêu Tử Uyên chủ động bước tới, trước tiên lại nhìn về phía Tam Bảo, còn chưa mở miệng, Tam Bảo đã giơ hai tay, “Không cần mở miệng, em biết, người ngoài lui đi, em biến đây.”

Tùy Ưc rất nhanh sau đã hoàn hồn, chỉnh đốn lại nét mặt bèn cười hỏi, “Tiêu sư huynh tìm em có việc ạ?”

Tiêu Tử Uyên đưa cho cô một quyển địa lý quốc gia, Tùy Ưc nghi hoặc nhận lấy, xem qua qua một cách ngờ vực.

Tiêu Tử Uyên cất bước đi ra ngoài, “Quyển này được đấy, cầm tới cho em xem.”

Nói xong còn cố ý quay đầu nhìn Tùy Ưc căn dặn, “Xem kỹ vào.”

Sau đó cũng không nói thêm gì nữa, anh đi mất, Tùy Ưc ôm tạp chí sững sờ tại chỗ, lật vài tờ cũng chẳng thấy giấy tờ linh tinh gì ở trong cả, cô mờ mịt, đây là tình huống gì? Về tới phòng rồi mà vẫn chưa nghĩ ra, Tiêu Tử Uyên sao có thể vô duyên vô cớ cầm quyển tạp chí tới cho cô xem chứ?

Tam Bảo ngồi trước máy tính nhìn cô cười, cười cực kỳ đáng khinh.

Tùy Ưc bất đắc dĩ, “Không phải như cậu tưởng!”

Tam Bảo lại càng vui vẻ, “Tớ cũng chưa tưởng cái gì cả.”

“...” Tùy Ưc không còn gì để nói.

Sau giấc ngủ trưa, Tùy Ưc rời giường nhìn đến quyển tạp chí trên đầu giường kia mới bất chợt tỉnh ngộ, đại thần từng nói là muốn “chống lưng”! Để không hổ thẹn với sứ mệnh, Tùy Ưc cầm tạp chí lên đọc cẩn thận.

Nhờ vào đôi mắt sáng, Tam Bảo cùng vào chung kết với Tùy Ưc, lúc danh sách vòng chung kết được đưa ra, cả lớp ồn ào không thôi.

Lớp trưởng: Tùy Ưc và Nhậm gia cùng vào vòng chung kết! Hôm đó, bọn tớ sẽ đi cổ vũ các cậu!

Mọi người hưởng ứng: chúc mừng chúc mừng!

Tùy Ưc đứng ra: đa tạ.

Tam Bảo lên sân khấu: chung vui chung vui, còn phải cảm ơn đôi mắt sáng của tớ và diện tích che khuất của Tùy Ưc quá nhỏ.

Yêu Nữ: Có lương tâm thì nhất định phải mời cậu ấy đi ăn, cũng phải hào hứng đề nghị cả lớp đi theo!

Mọi người lại nhiệt tình hưởng ứng: đồng ý!

Quần chúng Giáp: đi lẩu Xuyên Hương đi!

Quần chúng Ất: Đương nhiên phải đi ăn tôm rồng rồi!

Quần chúng Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân cùng thảo luận.

Tự làm lấy ăn đi!

Hay là ăn lẩu!

Hà Ca tổng kết: Vậy tối nay gặp nhau trước công trường!

Tam Bảo nói chen vào: ...

Sau đó cô nàng rời khỏi máy tính, nhào về phía Yêu Nữ Hà Ca, “Kỳ Tư Toàn, Hà Văn Tĩnh, tớ hận các cậu!”

Tùy Ưc cười tùm tùm nhìn ba kẻ chém giết, cuối cùng Tam Bảo quả nhiên không địch lại số đông nên thua trận, nhào lại bên chân Tùy Ưc mong được an ủi, Tùy Ưc vừa phờn nằng đọc sách vừa vuốt tóc Tam Bảo, việc này khiến cô nhớ tới con mèo già nhà hàng xóm chiều nào cũng ngủ khò khò.

Vòng chung kết diễn ra ở hội trường lớn của trường, quá nhiều người nên phải chia làm hai ngày, bốc thăm để quyết định thứ tự, Tam Bảo thi hôm trước, Tùy Ưc thi hôm sau.

Lúc bốn người tới hội trường, bên trong đã chật đầy người, vô cùng náo nhiệt.

Tùy Ưc Yêu Nữ Hà Ca ngồi trên ghế chả có việc gì làm chờ Tam Bảo lên sân khấu, nhìn trai gái thanh xuân tràn trề trên sân khấu, Yêu Nữ cảm thán, “Đây là thiên hạ của người trẻ mà, xin hỏi vì sao chúng ta lại phải tới chứ?”

Hà Ca ủ rũ, “Tớ cũng không biết vì sao chúng ta lại tham gia cái hoạt động này, hồi trước trường cũng tổ chức, sao lúc đấy không tham gia, bây giờ già như này rồi lại tham gia làm gì?”

Người khởi xướng là Tùy Ưc bỗng chột dạ, suy nghĩ một lát bèn trả lời, “Vì tiền?”

Hà Ca Yêu Nữ bỗng tỉnh ngộ, “Bingo! Vốn là nguyên nhân này, cậu không nói tớ cũng quên mất, quán quân được bao nhiêu tiền?”

Hà Ca cúi đầu lục túi, “Đợi tớ xem lại tờ rơi.”

“Ừ, tìm mau đi.”

Tránh được kiếp nạn, Tùy Ưc khẽ thở phào một hơi, chắc chắn không thể nói cho bọn họ là Tiêu Tử Uyên thiếu tiền tiêu vặt.

Tùy Ưc đưa mắt ngắm hàng ghế trước, cạnh mặt lạnh lùng nghiêm nghị dưới ánh đèn gần như hoàn mỹ, Tiêu Tử Uyên đang cúi đầu nhìn di động, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc nhìn sân khấu, lúc chấm điểm thì tùy vào chất lượng mà viết một con số rồi chuyển lên.

Bỗng nhiên anh hơi quay đầu, liếc qua bên này một cái, mặt vẫn không có biểu cảm gì, Tùy Ưc không kịp ngụy trang, vừa vặn chạm phải ánh mắt anh, chẳng qua là vài giây ngắn ngủi, anh đã quay lại rất mau, tiếp tục cúi đầu nhìn di động.

Tùy Ưc vỗ vỗ ngực tự trấn an, cách nhiều người như vậy, đèn cũng mờ, chắc anh không nhìn thấy mình đâu.

Qua vài giây, di động Tùy Ưc rung lên, mở ra, là tin nhắn của Tiêu Tử Uyên, Tùy Ưc run tay ấn đọc tin.

Đẹp (tra)i không?

Tùy Ưc vỡ vụn, nhìn trộm người ta bị bắt gặp, cô nên đáp lại như thế nào?

Viết rồi xóa, xóa rồi viết, cuối cùng cũng gửi đi.

Nhiều người quá, không nhìn rõ.

Rất nhanh sau Tiêu Tử Uyên đã đáp lại, ý anh là quyền tạp chí kia.

Tùy Ưc tức phát điên, gấp di động bỏ vào túi, mặt đỏ lên, sao bây giờ Tiêu Tử Uyên càng ngày càng thích trêu cô vậy?

Tiêu Tử Uyên đợi hồi lâu vẫn không nhận được câu trả lời thuyết phục, chắc là cô vừa ngỡ ngàng vừa giận rồi? Đút di động vào túi, Tiêu Tử Uyên nhìn về phía sân khấu, trước mắt lại vẫn là khuôn mặt đỏ ửng ấy, anh bất giác lại hơi cong khóe môi.

Người bên cạnh thấy anh cười bèn ngạc nhiên, hỏi thăm dò, “Thí sinh này thú vị nhỉ?”

Tiêu Tử Uyên gật đầu, như là trả lời cậu ta, lại như là đang độc thoại, “Phải, rất thú vị...”

Nhưng chuyện thú vị hơn nữa lại ở phía sau cơ, sau khi Tam Bảo lên sân khấu, cả hội trường thi đấu âm ỉ ngoài dự liệu.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Bàn Tay Nào?

MC nam cầm mảnh giấy, cười mỉm: “Xin hỏi vở kịch “Quý phi say rượu” là tác phẩm tiêu biểu của diễn viên vai nữ nổi tiếng nào?”

Tam Bảo đứng ở giữa sân khấu ngẫm nghĩ, trả lời đầy tự tin rằng: “Lý Ngọc Cương.”

MC ngẩn người. Dưới đài yên tĩnh mấy giây rồi bắt đầu vang tiếng cười to.

Mặt Tùy Ưc, Yêu Nữ, Hà Ca cứng đờ.

Có lẽ MC nam chưa từng gặp một cô nương khác thường như vậy, tuy nhiên anh ta phản ứng lại rất nhanh: “Bạn Nhậm thật là hài hước. Câu này coi như bỏ đi, chúng ta đổi câu khác. Xin nói tóm tắt lý do vì sao Khuất Nguyên phải trầm mình tự vẫn?”

Tam Bảo trả lời đầy thô tục: “Là vì... Sở Hoài vương thay lòng đổi dạ.”

“Tam Bảo...” Ba người ngạc nhiên hô lên một tiếng, mặt tiếp tục cứng đờ. Cô ấy nghĩ đây là phòng ký túc chắc, nghĩ gì nói nấy?

Người xem bên dưới đã xôn xao từ lâu, hiện giờ tiếng ồn ã như nổ tung.

MC nam ngây người, nhìn Tam Bảo rồi hỏi: “Bạn đến để làm bẽ show hả?”

Tam Bảo rất nghiêm túc nói: “Mình nói thật! Bạn không biết à? Vậy mình kể lại chi tiết cho bạn. Ban đầu Khuất Nguyên cùng Sở Hoài vương vốn là một đôi, theo mình phán đoán thì Sở Hoài vương chắc là công, Khuất Nguyên là thụ. Nhưng Tử Lan công tử thời đại đó ghen ghét, hấn ta vẫn luôn yêu thầm Sở Hoài vương. Vậy là hấn cầu kết với Trịnh Tụ, Trịnh Tụ cũng rất căm giận khi bản thân mình đường đường là một mỹ nhân đẹp đẽ nhường này lại thua một người đàn ông. Hai người bắt tay với nhau. Còn về việc cầu kết thế nào chắc mọi người đều biết rõ rồi, thì là chuyện trọng thần và phi tần hậu cung đó, hai người cùng phi báng Khuất Nguyên. Sở Hoài vương dần dần thay lòng đổi dạ rồi ở bên Tử Lan công tử... Sau chuyện này, Trịnh Tụ nhìn người bị vứt bỏ mà càng ngày càng gày gò là Khuất Nguyên, lại dần sinh ra cảm giác đồng tình mà dẫn đến yêu mến, nhưng lòng Khuất Nguyên vẫn chỉ có mỗi một mình Sở Hoài vương, mà Sở Hoài Vương lại nhìn thấy một đôi nam nữ dan díu. Cuối cùng Khuất Nguyên quá đau lòng mà trầm mình tự vẫn. Tương Vương rất có thể là cốt nhục của Khuất Nguyên.”

MC nam mù mịt hoàn toàn: “Chuyện này Chuyện này bạn nghe từ đâu vậy?”

Tam Bảo lại còn rất đặc ý: “Là mình tự rút ra đấy! À, đúng rồi, có A Ưc nói cho mình.”

Tùy Ưc cảm thấy sét đánh ầm ầm, không còn bất kỳ hy vọng gì. Cô thầm thề trong lòng rằng cả đời này sẽ không bao giờ kể lịch sử cho Tam Bảo nữa. Tam Bảo có thể gán kết tất cả các câu chuyện với nhau thành một, nghịch thiên quá đi mất.

Tam Bảo thấy mặt MC nam như nuốt phải ruồi liền an ủi: “Không sao đâu, bạn đẹp trai à, chúng ta đều là sinh viên đại học cả rồi, tư tưởng cũng

thoải mái. Bạn xem, đến sử cũng viết thế rồi, sau khi gặp Tứ nương cũng nói vậy. Còn nữa, sách sử cũng viết cái của Quản Trọng nhỏ quá!”

Tam Bảo cười một cách thô thiển rồi hỏi: “Bạn nói xem, sao sách sử lại biết của Quản Trọng nhỏ được? Vấn đề này quá sâu xa, dễ hơn cũng có. “Hái hoa tặc” nghĩa là gì bạn biết không? Vậy bạn nói xem “hái cúc” là gì? Đào lão tiên sinh có nói: “Hái cúc bên giậu đông, Thư thái thấy núi Nam” Đây chính là kiểu “dã chiến” từ xưa đến nay.”

Đến lúc này thì không khí cả khán đài đã lên đến đỉnh điểm. Tiếng cười cùng tiếng nói chuyện bên dưới càng ngày càng lớn, xôn xao hỏi han xem cô gái này là ai.

Tất cả thành viên của lớp nào đó đến để cổ vũ đều tỏ ra không hề quen người này, phải sạch sành sanh quan hệ.

Cuối cùng Tam Bảo bị đuổi xuống sân khấu, ngồi bên cạnh Tùy Ưc.

Tùy Ưc, Yêu Nữ, Hà Ca cùng nhau dịch về hướng cách xa Tam Bảo.

Mặt mũi Tam Bảo không vui vẻ gì, tức giận, bất bình hỏi: “Sao lại đuổi tớ xuống?”

Tùy Ưc trả lời nho nhỏ: “Vì khẩu vị của cậu quá nặng.”

Tam Bảo ôm cằm, gật gật với Yêu Nữ: “Tớ với Yêu Nữ không giống nhau, châm ngôn của cuộc đời tớ là không cần đứng đầu thiên hạ, chỉ cầu khẩu vị nặng hơn người đời.”

Yêu Nữ đã phục sát đất từ lâu, hai tay ôm thành quyền: “Chúc mừng cậu, thành công rồi. Từ hôm nay trở đi cậu nổi tiếng cả đại học X này rồi, không ai đọ được.”

Sau khi buổi thi tối đó kết thúc, Tam Bảo vẫn còn tức giận và bất bình, gục cả mặt.

Yêu Nữ, Hà Ca dỗ hồi lâu cũng chẳng thấy tâm tình thay đổi, Tùy Ưc nhìn giờ rồi nói: “Chúng ta đi ra cửa sau ăn khuya đi?”

Yêu Nữ và Hà Ca cứ tưởng Tam Bảo sẽ chẳng có tâm trạng nào mà đi ăn, ai ngờ cô ấy lập tức lấy lại tinh thần hoạt bát, mặt mặt hớn hớn, lúc định mở miệng lại thôi, mặt mày thẹn thùng: “Không cần đâu, đừng phí tiền. Tớ cũng không đói lắm, hay là tớ đi ăn hai bát mì cay vậy, không ăn gì khác nữa.”

Yêu Nữ đã á khẩu từ lâu: “Hai bát... Không ăn gì khác nữa... Cậu cũng không sợ no quá à.”

Hai mắt vô hồn của Hà Ca nhìn lên bầu trời đen kịt, thở dài yếu ớt một hơi: “Sao mình lại ở cạnh người tham ăn thế chứ.”

Tùy Ưc cố tình kéo giãn khoảng cách, cười mím trả lời: “Bởi vì... Họạ không chỉ đến một lần.”

Tùy Ưc dùng từ đồng âm khác nghĩa. Từ “Họạ” đồng âm với “Tham ăn”.

“Sao mình lại ở cạnh người tham ăn thế chứ” tức là “Người tham ăn” và Hà Ca đứng cạnh nhau, vì vậy Tùy Ưc nói Người tham ăn không đứng một mình

Sau khi Hà Ca hiểu ra thì quay đầu tìm đồng minh: “Yêu Nữ... Cậu ấy lại làm đầu óc chúng ta đen tối.”

Vẻ mặt Yêu Nữ vẫn bình tĩnh, đã quen từ lâu rồi: “Có ngày nào cậu ấy không làm chúng ta đen tối đâu?”

Hà Ca đầu hàng: “Được rồi.”

Tam Bảo vẫn đang đắm chìm trong niềm vui được đi ăn đêm. Tối đó cô gọi hai bát mì cay, súp cay của ba người khác cũng vào bụng cô từng phần một. Trên đường về đã quên hết sạch những phiền não vừa rồi, một đường nháy nhót quay về.

Hôm sau, lúc Tù Ưc lên sân khấu, câu hỏi đầu tiên đã khiến cô ngạc nhiên mở to mắt, liếc nhanh một cái nhìn Tiêu Tử Uyên đang ngồi hàng ghế đầu.

Vẻ mặt anh vẫn thản nhiên như vậy, nhưng khóe miệng hơi nhếch lên thành một đường vòng cung dễ nhìn, bình thản nhìn vào mắt cô.

Gần như rất nhiều câu hỏi tiếp đó được lấy ra từ quyển tạp chí mà Tiêu Tử Uyên đưa cho cô.

Vốn dĩ mọi chuyện vô vùng thuận lợi, nhưng Tù Ưc không ngờ rằng người tranh chức quán quân với cô lại là Dụ Thiên Hạ.

Nhìn hai người đang đứng giữa sân khấu kia, đôi lông mày Tiêu Tử Uyên hơi chau lại. Anh hỏi người bên cạnh: “Sao không nghe thấy ai bảo Dụ Thiên Hạ cũng tham gia?”

Ôn Thiếu Khanh cũng không tin nổi, anh quay đầu hỏi qua người phụ trách, sau đó ghé tai Tiêu Tử Uyên trả lời: “Là hôm qua mới được thêm vào. Sinh viên năm bốn mà, sắp tốt nghiệp rồi, mà lại là lễ hội của sinh viên, không nỡ đẩy ra nên mới thêm vào.”

Ngồi cách bọn họ mấy người là thầy giáo trong trường làm giám khảo, bình thường thầy khá thân với họ nên nhào người lên cười trêu: “Mắt của Tiểu Uyên được đấy, hai người đều là nữ sinh viên tài năng.”

Tiêu Tử Uyên cười cười, Ôn Thiếu Khanh ngồi bên thềm hơn ha hơn hờ khi thấy kẻ khác gặp họa.

Không ít người dưới sân khấu đã biết tin đồn về ba người bọn họ, hiện đang tràn ngập tiếng hoan hô và hét chói tai, bầu không khí cao trào, còn Tiêu Tử Uyên lại là một trong những vị giám khảo, rất giống cảnh hai người con gái tranh chồng, vì vậy người xem hưng phấn hơn nhiều so với đương sự.

Vẻ mặt Tiêu Tử Uyên vẫn trầm tĩnh, ngược mắt nhìn lên sân khấu, ngón tay trở gõ gõ lên mặt bàn.

MC nam cũng tỏ sự kích động: “Vâng, mấy câu hỏi tiếp theo đây đều mang sự đặc sắc riêng của đại học X chúng ta. Là sinh viên của đại học X thì không thể nào trả lời sai được.”

Tùy Ưc thấy chán chường, chắc chắn là mấy câu hỏi về lịch sử trường, về những chuyện hay ho giữa giáo viên và học sinh.

“Xin hỏi trên màn hình lớn kia, ai là hiệu trưởng đầu tiên của trường? Mời Dự Thiên Hạ trả lời.”

Dự Thiên Hạ đáp đầy tự tin: “Tôi chọn A.”

“Trả lời đúng. Câu tiếp theo: Xin hỏi câu nói cửa miệng của Miss Liang, người được chào đón nhất học viện ngoại ngữ là gì?”

Tùy Ưc nhớ lại giảng viên nữ kỳ quặc từ tư tưởng đến hành động kia, cười đáp: “Là “Who Tamade Care!””

“Trả lời đúng! Câu hỏi cuối cùng, xin nhìn lên màn hình lớn. Trong bức ảnh chụp chung những bàn tay này, đâu là tay của Tú đại bối lạc Tiêu Tử Uyên? Mời Tùy Ưc trả lời.”

Nụ cười trên mặt Tùy Ưc hơi cứng lại, mắt nhìn chăm chăm bức ảnh kia, dần mất hồn. Khoảnh khắc đó đúng là cô đã tin vào duyên phận trời định. Hóa ra cô thật sự có thể nhìn một lần đã nhận ra tay của Tiêu Tử Uyên mà không cần phải tìm bất cứ đặc điểm để chứng minh nào khác, chỉ dựa vào cảm giác trong tim đã có ngay đáp án, dường như trong đầu vẫn giữ lại sự ấm áp từ lòng bàn tay anh, nhưng mà...

Hiện giờ càng ngày càng có nhiều người bắt đầu trêu cô và Tiêu Tử Uyên. Tuy là không có ý xấu gì, nhưng... có lẽ đã nhận ra điều gì đó. Cục diện như hiện tại khiến cô không thể nắm trong tay. Nếu dưới sự chứng kiến đông đủ của mọi người hôm nay, cô đoán được đúng thì chỉ sợ càng thêm nhập nhằng.

Còn cả tờ giấy offer cô nhìn thấy hôm ở nhà Tiêu Tử Uyên đó, anh ấy sắp sửa đi nước ngoài rồi. Tình cảm chưa chắc chắn giữa bọn họ sẽ vượt qua được khoảng cách địa lý sao? Địa vị, gia thế của Tiêu gia sẽ chấp nhận gia đình đơn thân? Con đường sau này Tiêu Tử Uyên phải đi...

Khoảng cách giữa hai người họ đâu chỉ là trăm sông ngàn núi?

Dù sao cô cũng sẽ không ở lại đây, cô và Tiêu Tử Uyên cũng không phải đi cùng một con đường.

Trên khuôn mặt bình thản của Tùy Ưc có chút xúc động, hơi hé miệng nói luôn một hơi: “Thứ... Thứ ba từ trái sang.”

MC tỏ ra hơi tiếc nuối, nhắc nhở cô: “Bạn có muốn suy nghĩ thêm không?”

Tùy Ưc cười khổ, nhìn anh ta: “Không thay đổi nữa.”

Giọng MC nam đầy tiếc nuối: “Rất tiếc, câu trả lời sai. Bây giờ xin mời Dụ Thiên Hạ trả lời, xin hãy nghĩ kỹ rồi trả lời. Nếu bạn trả lời đúng câu hỏi này thì bạn sẽ đoạt giải nhất!”

Dụ Thiên Hạ cười mím, trả lời không chút do dự: “Thứ hai bên trái.”

MC nam tò mò: “Sao bạn chắc chắn vậy?”

Trong giọng nói của Dụ Thiên Hạ có sự đặc ý cùng tự hào không chút giấu diếm: “Bởi vì tấm ảnh này mình chụp.”

Tiếng cười đùa mờ ám dưới sân khấu nhỏ đi.

Ôn Thiếu Khanh quay đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, anh vẫn nhìn chăm chăm vào bóng dáng nọ trên sân khấu, mặt mày vô cảm, chỉ có hàm dưới càng ngày càng cương quyết, đứng dậy nhanh rồi đi khỏi chỗ.

MC nam nắm bắt bầu không khí dưới sân khấu, anh cười nói: “Mọi người đừng quá xúc động, chúng ta cùng xem câu trả lời.”

Màn hình lớn hiện lên bức ảnh đầy đủ, người thứ hai bên trái quả nhiên là Tiêu Tử Uyên.

Dưới sân khấu yên lặng vài giây rồi tiếng thảo luận lại bắt đầu vang lên lần nữa.

MC nhìn cô sinh viên thông minh tài năng kia: “Thật đáng tiếc, mời Tuyền Ưc đi vào sau sân khấu nghỉ ngơi đã.”

Tuyền Ưc khẽ cười, lại quay mặt nhìn qua màn hình lớn rồi quay người đi vào sau sân khấu.

Ngón tay anh dài mà mạnh mẽ, khô ráo mà ấm áp. Hàng ngàn người trên thế gian này cũng không có một người thứ hai khiến cô có cảm giác như vậy, làm sao mà cô nhầm được.

Tiêu Tử Uyên nắm trong tay qui trình và các câu hỏi của cuộc thi. Câu hỏi cuối cùng ban đầu không phải câu này, đã bị người ta thay đổi đi. Nhưng dù bị thay đổi thì cô cũng không nên trả lời sai. Rõ ràng cô biết đáp

án trong lòng, giây phút đó trong mắt cô có sự đau khổ, có sự đấu tranh, cuối cùng, lúc cất tiếng vẫn chọn từ bỏ.

Biết cô không tranh chấp gì với ai, biết cô sẽ không bao giờ đoạt của ai cái gì, nhưng chẳng ngờ anh cũng nằm trong những gì cô có thể chấp tay cho người khác.

Hô hấp của Tiêu Tử Uyên ngày càng nặng nề, lồng ngực phập phồng thể hiện rõ sự tức giận của anh.

Tùy Ưc không về sau sân khấu, cô đi thẳng ra khỏi hội trường.

Cuối hội trường có một bóng người mờ mờ, không biết từ lúc nào Tiêu Tử Uyên đã đứng đây, đang dựa vào cây cột, chẳng nói tiếng nào. Sự lạnh lùng trên mặt không mất đi mà còn đậm nét hơn trên khóe môi.

Lâm Thần do dự rất lâu, cuối cùng vẫn tiến tới vỗ vai anh: “Tùy duyên phận thôi, đứa em gái này của mình không có sự may mắn đó.”

Tiêu Tử Uyên đột nhiên hơi cười, không nói gì, sắc mặt khó coi hiếm gặp.

Lâm Thần thời dài một cái, ngẩng đầu liền nhìn thấy Dụ Thiên Hạ đang đứng nhận giải ở trên sân khấu, cô vẫn cứ nhìn về phía Tiêu Tử Uyên, không hề che giấu.

Lại là một đôi nam nữ si tình.

Lâm Thần đành chịu, lắc đầu bỏ đi.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU

JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Không Bắt Đầu Sẽ Không Đau Khổ

Ra khỏi hội trường, Tam Bảo, Yêu Nữ và Hà Ca vô cùng tức giận, “Sao lại ra cái loại đề như thế này được chứ? Thật là, A Úc, không sao cả!”

Từ trên sân khấu đi xuống Tùy Úc vẫn giữ im lặng một cách khác thường, ba người đều cho rằng do cô thua trong cuộc thi nên tâm trạng không tốt.

Tùy Úc tỏ vẻ không để ý, mỉm cười, “Không sao, không sao thật mà!”

Tam Bảo hơi run, “A Úc, cậu đừng có cười nữa... Tớ không bắt cậu phải mời ăn hải sản nữa đâu.”

Tùy Úc không đùa giỡn với cô như mọi khi, chỉ nở nụ cười rồi lại rơi vào trầm mặc.

Trước đây Dự Thiên Hạ luôn ra dáng đàn chị, hôm nay đột nhiên lại đối đầu với cô trước mặt đông người như vậy, đơn giản là muốn dùng hành động để nói cho cô biết, tôi quen Tiêu Tử Uyên nhiều năm như vậy, có chuyện gì của cậu ấy mà tôi không biết, hai người đã quen biết được bao lâu, cô dựa vào cái gì mà tranh với tôi?

Cao thủ ra tay không phải tầm thường, sẽ không khóc lóc, không ồn ào, không thừa lời, dùng luôn hành động đánh bại bạn.

Thế nhưng Dụ Thiên Hạ lại không biết rằng, cô vốn không có ý tranh giành với chị ấy, từ đầu đến cuối cô vẫn không phải là đối thủ cạnh tranh của chị ấy.

Xung quanh đều là những sinh viên từ hội trường đi ra, vẫn còn thảo luận về trận đấu vừa rồi, ngay phía trước bọn họ có hai cô gái đang thảo luận sôi nổi.

“Thật khéo, hai người kia tranh quán quân, Tiêu Tử Uyên lại còn là giám khảo, cậu nói xem, rốt cuộc Tiêu Tử Uyên thích người nào?”

“Không phải trong trận đá bóng tốt nghiệp, Tiêu Tử Uyên đã ngầm thừa nhận trước mặt mọi người Tùy Ưc là bạn gái cậu ta sao? Thái độ còn rõ ràng như vậy.”

“Là bạn gái sao mà đến cả tay cũng không nhận ra được? Hơn nữa cậu xem, lúc Dụ Thiên Hạ nói bức ảnh kia là do cô ấy chụp, thái độ vô cùng đắc ý.”

“Cũng phải, cậu nói xem, Dụ Thiên Hạ ở bên cạnh Tiêu Tử Uyên lâu như vậy, lần này lại thắng trong cuộc thi, liệu có cơ trở mình hay không?”

“Cậu còn không hiểu sao, tục ngữ đã nói ‘đen tình đỏ bạc’”

“Có điều, nếu so hai người ấy với nhau, tớ thích Tùy Ưc hơn.”

“.....”

Hai người càng đi càng xa, giọng cũng nhỏ dần.

Yêu Nữ huých vai Tùy Ưc, “Đừng để ý lời họ.”

Tùy Ưc gật đầu, tỏ vẻ rộng lượng, “Tớ không để ý đâu.”

Đi tới dưới ký túc xá, bốn người cùng dừng lại.

Yêu Nữ, Tam Bảo, Hà Ca, ba người cười một cách mất tự nhiên, lên tiếng chào, “Tiêu sư huynh.”

Sau đó đồng thanh nói với Tù Ưc, “A Ưc, chúng tớ lên trước.”

Tù Ưc nhú mày thờ dài, thật không có nghĩa khí.

Tiêu Tử Uyên đứng trước ký túc, không biết đã đợi bao lâu rồi. Bóng anh bị ngọn đèn kéo thật dài, trong bóng đêm nhìn lại càng thêm gầy, mà nét mặt lại càng lạnh.

Tù Ưc thấy anh thì cảm thấy chột dạ, đứng bất động tại chỗ, hai người đứng cách nhau vài thước như đang rơi vào thế giằng co.

Cuối cùng vẫn là Tiêu Tử Uyên tiến lên mấy bước, đứng trước mặt Tù Ưc, lẳng lặng nhìn cô hồi lâu rồi mới chầm chậm mở miệng, giọng nói bình thản không gợn sóng, không nghe ra cảm xúc gì.

“Lâm Thần luôn khen em thông minh, nhưng anh lại không biết, rốt cuộc em thông minh thật, hay rất khờ.”

Giọng anh lẳng đẽng, trống trải, như chỉ là một tiếng thờ dài.

Bỗng nhiên Tù Ưc có chút khổ sở, sâu thẳm trong đáy lòng, cảm giác đau đớn như bị xé rách đang lan dần ra, cô cắn môi, “Tiêu sư huynh, em chỉ là một cô gái bình thường.”

Tiêu Tử Uyên nghe xong không nói nữa mà nhanh chóng xoay người đi.

Sắc mặt Tù Ưc thoáng cái trắng bệch không còn chút máu, nhìn theo bóng dáng ngày càng nhòa dần, đứng tại chỗ nhìn chăm chăm, lúc lâu sau mới chầm chậm mở miệng, giọng khàn khàn, “Tiêu Tử Uyên...”

Đêm đó Tùy Ưc mất ngủ, nửa đêm đi vào nhà vệ sinh, lai phát hiện ra có người đang đứng trên sân thượng, đến gần mới phát hiện ra là Yêu Nữ.

“Tư Tuyền?” Cô khẽ gọi một tiếng.

Yêu Nữ quay đầu cười, khuynh quốc khuynh thành, “A Ưc, bao lâu rồi cậu không gọi tên của tớ ? Tớ vẫn cảm thấy Yêu Nữ thân thiết hơn nhiều.”

Tùy Ưc cầm áo choàng qua người cô, cảm giác cô bạn có hơi khác thường, “Cậu sao vậy?”

Nụ cười trên mặt Yêu Nữ biến mất, giọng nói nhẹ nhàng, “Tớ và Kiều Dụ... không thể cùng đi du học.”

Tùy Ưc ngạc nhiên, trong đầu cô, dù người khác có thế nào, Kiều Dụ và Yêu Nữ nhất định sẽ ở bên nhau.

“Sao lại như vậy, không phải trường cũng đã xin được rồi sao, cậu đến trường anh ấy theo chương trình trao đổi một năm về là tốt nghiệp rồi, lại qua học tiếp nghiên cứu sinh. Ở trường có vấn đề gì sao?”

Yêu Nữ lắc đầu, “Vấn đề trong nhà anh ta, anh ta không thể ra nước ngoài học nghiên cứu sinh. Gần đây tớ mới biết anh ta là con của Kiều Bách Viễn, ông ấy đã sắp xếp một chỗ ngon cho anh ta rồi, chỉ cần tốt nghiệp sẽ sang đó, sau này....cứ thế mà thăng quan tiến chức.”

Yêu Nữ nói xong lại bắt đầu cười, “Anh thế mà lại đúng là con của Kiều gia, ha ha ha...”

Tùy Ưc chỉ cảm thấy xót xa, “Anh ấy đồng ý rồi?”

“Vốn không đồng ý, thế nhưng không biết cha anh ta nói gì, anh ta lại đồng ý.” Trong mắt Yêu Nữ ngập tràn nỗi đau, cô cố gắng nén giọng đang

run rẩy, “Chúng tớ đã nói sẽ cùng nhau giành giải kiến trúc Pritzker , vậy mà anh ta lại đã đồng ý ...”

Tùy Ưc không biết phải an ủi thế nào, tất cả ngôn ngữ vào lúc này nghe đều có vẻ hời hợt, cứng nhắc.

“Vậy hai người sau này phải làm sao?”

“Sau này?” Yêu Nữ hít sâu một hơi, “Sau này chắc sẽ càng ngày càng xa? Anh ấy làm chính khách của anh ấy, còn mình làm kiến trúc của mình.”

“Cậu vẫn ra đi du học ư?”

Bỗng nhiên Yêu Nữ quay đầu, khuôn mặt đầy nước mắt, “Đi chứ! Sao tớ lại không đi! Đó là giấc mộng của chúng tớ! Là anh ta bỏ dở, tự tớ sẽ thực hiện! Đợi đến lúc tốt nghiệp tớ sẽ đi!”

Tùy Ưc thay cô lau nước mắt, “Sinh ra trong một gia đình như thế, anh ta cũng có nhiều chuyện không thể theo ý mình được.”

Yêu Nữ mạnh tay chùi nước mắt, “Tớ không oán anh ta, tớ chỉ hận bản thân mình lúc trước sao lại đi trêu chọc anh ta, không dừng lại để chính mình phải đau khổ.”

Mọi người đều nói ‘cô gái này như yêu, ngọt đến ưu thương’, bọn họ lại không biết rằng Yêu Nữ bình thường thích trêu chọc người khác, nhưng là kiểu người cố chấp nhất, một khi đã lọt vào trong mắt là sẽ ở lại trong tim, thà chết cũng không quay đầu.

Đáng phục nhưng cũng đáng thương.

Tùy Ưc nằm trên giường cũng không buồn ngủ, chuyện Yêu Nữ và Kiều Dụ có phải là lời cảnh báo của ông trời dành cho cô không? Đây chẳng phải là một ví dụ rõ ràng sao? Yêu Nữ nói đúng, trước đây không

nên bắt đầu, không bắt đầu thì đã không phải mang nỗi đau khổ của hiện tại.

Đã biết rõ là không có kết quả vì sao vẫn còn bắt đầu?

Có lẽ tất cả những gì cô làm ngày hôm qua là đúng

Rất nhanh mùa tốt nghiệp đã đến, hội sinh viên tổ chức lễ chia tay cho các anh, chị năm cuối, cả bọn đến KTV hát.

Khi Tùy Ưc và Yêu Nữ đến thì mọi người đã ngồi chật cả, chỉ còn lại hai chỗ trống bên cạnh Kiều Dụ. Có người nhiệt tình gọi hai người ngồi xuống.

Yêu Nữ lại không thèm để ý, kéo Tùy Ưc ngồi xuống, sau khi ngồi xuống, Yêu Nữ cũng không có gì khác lạ, chỉ đứng đưng, lạnh nhạt trước Kiều Dụ mà thôi.

Nhưng Tùy Ưc thì có hơi thiếu tự nhiên, sau khi cô ngồi xuống mới phát hiện bên cạnh là Tiêu Tử Uyên, vừa mới lúc nãy anh ngồi ở trong góc phòng, ánh đèn mờ, cô không nhìn thấy rõ, sau khi ngồi xuống mới phát hiện ra có điều gì đó không phải, cô cứ vô thức dựa gần về phía Yêu Nữ.

Cô nhớ tới lễ Giáng sinh năm ngoái, lúc đó quan hệ giữa Kiều Dụ và Yêu Nữ vừa mới công khai, hai người còn bên lên một cách ngọt ngào, mà cô thì ngồi bên cạnh Tiêu Tử Uyên, hai người còn ngấm ngấm qua lại, cảnh vẫn như xưa, người nay đã khác, chẳng qua là mấy tháng ngắn ngủi mà tất cả đều đã thay đổi rồi.

Tùy Ưc lén liếc nhìn Tiêu Tử Uyên, vẻ mặt anh vẫn như thường, không nhìn ra điều gì, liếc cũng không thèm liếc cô một cái, giận thật rồi ư?

Tùy Ưc vừa nghĩ vừa nhìn thoáng qua bên kia, Yêu Nữ và Kiều Dụ cũng làm mặt lạnh y hệt.

Ca hát, uống rượu, chơi đùa, trong phòng vô cùng náo nhiệt, có điều bầu không khí náo nhiệt rất nhanh thôi đã bị gián đoạn.

Chẳng biết từ lúc nào micro đã truyền đến tay Dụ Thiên Hạ, cô chọn bài xong là đã chiếm vị trí trung tâm của căn phòng.

Đám đông đang reo hò đều dừng lại nghe Dụ Thiên Hạ hát.

Dụ Thiên Hạ mỉm cười nhìn về một hướng, tiếng nhạc đệm vang lên, mọi người cũng yên tĩnh lại.

“Anh ấy không yêu tôi” của Mạc Văn Úy

“Tôi biết anh ấy không yêu tôi

Ánh mắt của anh bộc lộ trái tim mình

Tôi nhìn thấu trái tim anh còn lưu lại bóng hình cô gái khác.”

Tùy Ưc bỗng nhớ lại rất lâu về trước khi cô xem video ấy, tối hôm Phùng Đức Luân và Từ Nhược Tuyên công khai tình cảm, một mình Mạc Văn Úy lén rơi lệ trên sân khấu, gắng sức hát, “Anh ấy không yêu tôi...”

Tùy Ưc còn nhớ rõ Mạc Văn Úy vừa hát vừa rơi lệ, mặt vẫn giữ nụ cười, dáng vẻ tươi cười này khiến cho người ta xót xa.

Ngẩng đầu nhìn Dụ Thiên Hạ, đúng là gợi ấn tượng, nét mặt như đã thấy ở đâu đây.

Tiêu Tử Uyên vẫn ngồi, mặt không biểu cảm, lạnh lùng đứng đưng, mắt rũ xuống.

Mọi người nhìn về phía cửa, lục tục đứng dậy rời đi, Tùy Ưc vừa muốn đứng dậy thì bị Tiêu Tử Uyên nắm chặt tay giữ lại, anh quay đầu

nhìn Tùy Ưc một cách nghiêm nghị, dưới ánh đèn rực rỡ, khuôn mặt của anh mang theo sự nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Giọng nói của anh xen lẫn tiếng nhạc rộn rã, cùng truyền tới tai Tùy Ưc, “Lúc trước anh có hỏi em, em quan tâm anh hay là quan tâm sư huynh, em đã nghĩ kỹ chưa? Anh cho rằng mình hiểu, nhưng bây giờ anh không phân rõ, rốt cuộc giữa hai chúng ta là tình bạn, hay là tình yêu đã lỡ mất?”

Đôi mắt trong trẻo của Tùy Ưc chợt lóe lên, rõ ràng là chuyện không liên quan, nhưng sao hết lần này đến lần khác Tiêu Tử Uyên cứ nhắc lại? Quan hệ giữa cô và Tiêu Tử Uyên lần đầu tiên bị gắn với hai chữ tình yêu.

Tùy Ưc cúi đầu im lặng, tim đập thành thịch, da đầu phát tê, cuối cùng cố gắng lấy hết dũng khí nhìn về phía Tiêu Tử Uyên, môi định mấp má, cuối cùng trước ánh mắt ngày càng sâu ngày càng lạnh của anh cô lại giữ im lặng.

Đôi đồng tử của anh đen láy, giống như mực tàu, khiến Tùy Ưc nhớ tới khối mực tàu trên bàn sách của ông ngoại thuở nhỏ, từng giọt mực mài đen lóng lánh, đen thuần như vậy, động lòng người như vậy, giống như vực thăm không đáy, hấp dẫn ánh mắt của cô, cô chỉ có thể buông tay đầu hàng, rơi vào vực sâu không đáy đó thôi.

Chỉ là vực sâu lúc này mang theo cả lạnh lẽo, cổ tay cô cũng cảm giác được cái lạnh.

Một lúc lâu sau, Tiêu Tử Uyên mới nhẹ nhàng mở miệng, “Cục diện như ngày hôm nay không như anh từng nghĩ, nhưng anh hy vọng em có thể ở lại, ở bên anh.”

Hồi ức của Tùy Ưc thoáng cái lại trở về, trước đây cha của cô cũng từng nói mẹ cô như vậy, thế nhưng kết quả thì sao, kết quả ông ấy vứt bỏ lời thề hẹn trước, cuối cùng thì tiệc vui chóng tàn. Tùy Ưc bỗng hoảng hốt,

vội vàng rút tay về, vùng ra rồi bước khỏi phòng, lần này Tiêu Tử Uyên không hề ngăn cản, lạnh mặt từ từ buông tay.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hóa Ra Đã Biết Từ Rất Lâu

Lúc Tùy Ưc mở cửa đi ra ngoài, Yêu Nữ ngạc nhiên bước lại gần , “Sao cậu đã ra rồi?” Tùy Ưc tỏ vẻ thản nhiên: “Trong phòng hơi bức bối, tớ ra ngoài hít thở một chút.”

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, tiếng hát của Dụ Thiên Hạ cũng dừng theo. Tiêu Tử Uyên ngồi trong bóng tối cũng chẳng hề mất tự nhiên, cứ như trong phòng ngoài anh ra chẳng còn ai khác.

“Thái độ của cô bé cậu cũng thấy rồi đấy, cậu sắp ra nước ngoài, mà cô ấy không thể đi cùng cậu, hai người không thể ở bên nhau, cũng không thể yêu nhau được.”

Tiêu Tử Uyên đứng dậy, từ từ hướng về phía cửa ra, chậm chậm cất giọng lạnh lùng, “Chuyện giữa hai chúng ta đã nói rõ ràng từ trước rồi, niềm tình chúng ta là bạn học nhiều năm nên tôi mới giữ thể diện cho cậu trước người lớn, mong rằng cậu tự trọng. Còn nữa....”

Tiêu Tử Uyên đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn thẳng vào mắt Dụ Thiên Hạ, nói từng chữ từng chữ một, “ Khoảng thời gian tới, cho dù là tôi và Tùy Ưc không thể ở bên nhau, thì đó cũng chỉ là chia cách, không phải không yêu.” Nói xong anh liền mở cửa đi ra ngoài, nước mắt Dụ Thiên Hạ cứ thế rơi xuống, cả người run lẩy bẩy.

Mọi người đang không biết nên đi hay là nên chờ, Tiêu Tử Uyên đã đi ra, nét mặt tự nhiên như thường, “Đều mệt rồi, nghỉ sớm chút.” Anh nói

xong là rời đi luôn, Tùy Ưc thoáng nhìn bóng lưng anh rồi vội dời tầm mắt.

Buổi liên hoan chia tay kết thúc không mấy vui vẻ. Thời gian cứ thế trôi đi, Tùy Ưc và Yêu Nữ càng trở nên trầm lặng, Tam Bảo và Hà Ca không dám mở miệng nói gì chỉ có thể lặng lẽ ăn hết thứ này đến thứ kia, thế nhưng chẳng được mấy ngày vòng 2 của Tam Bảo đã được chong thêm một tầng thịt.

Cô đứng ở trên cân điện tử hét lên một tiếng thảm thiết, “A!!! Tớ phải giảm béo!” Nói xong liền nhảy xuống, ném toàn bộ đồ ăn vặt của mình cho Hà Ca, Hà Ca cười phớ lớ ôm tất cả vào trong lòng.

Rồi Tam Bảo ngồi hàng giờ trước máy vi tính nghiên cứu kế hoạch giảm cân, lúc nào cũng luyện thuyên mấy câu đại loại như, “Tháng tư không giảm béo, tháng năm đau khổ, tháng sáu đau khổ, tháng bảy đau khổ, tháng tám cũng chỉ có đau khổ....”

Tùy Ưc đi từ phòng vệ sinh ra, thấy Tam Bảo luôn miệng niệm chú, thế là lần đầu tiên trong mấy ngày nay cô chủ động mở miệng, “Cậu bị sao vậy?” Tam Bảo mừng như điên, “A Ưc! Cậu lại nói rồi à! Tớ đang giảm béo! Cậu nói xem trên mạng người ta bảo: mỗi một người béo đều có nét đẹp tiềm ẩn, gầy đi thì sẽ trở thành mỹ nữ! Có ảnh làm chứng!”

Tùy Ưc nhìn lướt qua, bắt đầu nhử từng bước một, “Tam Bảo, cậu có phát hiện ra những bức ảnh này đều có một điểm chung không!”

Tam Bảo bứt tóc, “Điểm chung nào? Đều là mỹ nữ hả?”

“Rõ ràng là núi non trùng điệp vậy mà lại biến thành thung lũng, cậu nói có tiếc hay không chứ?” Nói xong liền ra vẻ như có như không mà liếc ngược Tam Bảo.

Tam Bảo liền lấy tay che ngực lùi về phía Yêu Nữ và Hà Ca, “Yêu Nữ! Hà Ca! Cậu ấy lại giở trò lưu manh!” Yêu Nữ dường như cũng đã

thoát khỏi tâm trạng nặng nề, “Cậu ấy là muốn tốt cho cậu, tránh cho cậu sau này muốn có ngực cũng không được!”

Tam Bảo vẻ mặt ai oán, “Các cậu đều bắt nạt tớ! Thịt trên người tớ sẽ chuyển qua hết người các cậu!”

Căn phòng nào đó lại rộn rã những tiếng cười vui vẻ như ngày xưa.

Rất lâu rồi Tùy Ưc không gặp lại Tiêu Tử Uyên, cô vừa có chút thất vọng lại vừa cảm thấy may mắn, sau này có lẽ cô và Tiêu Tử Uyên cũng chẳng còn gì dính dáng đến nhau nữa nhỉ? May mà cô ghìm cương kịp lúc, mặc dù có chút khổ sở, nhưng lâu rồi cũng sẽ quen thôi.

Thời tiết bắt đầu nóng dần, một ngày nào đó, khi mà hai con đường nhỏ trên vườn trường rao bán đủ thứ đồ cũ, sách cũ của các anh chị năm tư, dấu hiệu rõ ràng về một mùa tốt nghiệp đang tới gần, tâm tư Tùy Ưc bỗng nhiên hoảng loạn.

Trong khu ký túc xá của nam sinh, Tiêu Tử Uyên sắp xếp lại tất cả các cuốn sách, chọn vài quyển hữu dụng để đem ra nước ngoài.

Người ở lại trường tiếp tục học lên là Lâm Thần thì đang sán lại gần Ôn Thiếu Khanh vùi quả bóng rổ của người ta, “Cậu để lại cho tớ đi...”

Kiều Dụ ngẩn ngơ thu dọn bản vẽ, mấy năm học, vẽ không ít, lại còn có rất nhiều bản vẽ của Yêu Nữ còn để ở đây. Anh nhìn vết chì trên giấy, vượt nhẹ chữ ký nơi góc dưới bên phải bản vẽ, trong đầu lại hiện lên cảnh hai người trong phòng tranh lúc trước, anh không thể không thừa nhận, về mặt kiến trúc, so với kiểu quy củ nguyên tắc như anh, nét bút nghiêng phóng khoáng của Yêu Nữ mới đáng coi là thiên phú, các tác phẩm của cô ấy rất hấp dẫn, cũng như con người của cô ấy vậy.

Tiêu Tử Uyên cầm một quyển sách lên liền có hai tờ giấy rơi ra, bay tới dưới chân Lâm Thần, Lâm Thần nhặt lên nhân tiện nhìn thoáng qua, lập

tức chờ người, liếc mắt nhìn Tiêu Tử Uyên. Tiêu Tử Uyên cũng không có gì là xấu hổ, nhìn tờ giấy trong tay bạn, hời hợt cất lời, “Vô dụng rồi, ném đi thôi.”

Nói xong liền xoay người bước khỏi phòng, ra hành lang hô to, “Anh có rất nhiều sách nghiên cứu không đem theo được, ai muốn thì tới chỗ anh mà lấy!”

Lâm Thần lặng lẽ cất giấy đi.

Tiêu Tử Uyên còn chưa kịp quay về, đã nghe thấy cả đoàn tiếng bước chân phía sau, “Tiêu sư huynh, cho em một quyển!”

“Em cũng muốn một quyển.” Rất nhanh sau đó trong phòng chật kín người, ồn ào náo nhiệt, Lâm Thần nhìn Tiêu Tử Uyên đứng giữa đám người đó cười nhàn nhạt, nhưng lại cảm thấy bóng dáng anh có chút cô đơn.

Ngày hôm sau Lâm Thần hẹn Tùy Ưc ăn trưa, cả buổi có mấy lần Lâm Thần ngập ngừng muốn nói lại thôi, Tùy Ưc chỉ làm bộ không thấy nhanh chóng dời đề tài câu chuyện.

“Sắp tốt nghiệp rồi, cảm giác thế nào?”

Lâm Thần lơ đãng, “Dù sao vẫn ở lại tiếp tục học lên, có thể có cảm giác gì đây, Tiêu Tử Uyên với Ôn Thiếu Khanh đi du học, Kiều Dụ sắp đi làm, chia tay chúng nó cũng có chút luyến tiếc.”

“Đúng rồi, em vẫn luôn muốn hỏi anh, sao anh không ra nước ngoài?”

“Anh cũng đâu phải học ngành công pháp quốc tế, không cần đi, hơn nữa bây giờ anh đang theo học một ông thầy rất khủng, anh muốn theo ông ấy mấy năm, những năm trước nông nổi vốn chẳng học được gì.”

Tùy Ưc muốn lặng lẽ chuyển hướng câu chuyện, ai ngờ lại bị Lâm Thần hỏi, “Sau này em có dự định gì không?”

Những điều Lâm Thần muốn hỏi đều xoay quanh chủ đề này, Tùy Ưc không cần nghĩ đã trả lời, “Vẫn như trước thôi, chờ lấy được bằng tốt nghiệp rồi là về nhà luôn, mẹ em còn đang chờ em về báo hiếu kìa.”

Lâm Thần thử thăm dò, “Liệu có thể vì một người nào đó mà thay đổi?” Tùy Ưc nhìn Lâm Thần kiên định lắc đầu, “Không thể.”

Lâm Thần im lặng trong chốc lát, “Dạo này sức khỏe của mẹ em thế nào?”

Lâm Thần và Tùy Ưc quen nhau từ nhỏ, hỏi thăm sức khỏe của mẹ Tùy Ưc vốn là việc bình thường, nhưng từ khi cô anh lấy ba của Tùy Ưc, thân phận của anh có chút khó xử, câu này anh cũng không dám hỏi nữa. Tâm trạng của Tùy Ưc cũng thoáng trầm xuống, “Không tốt lắm.”

Mãi cho đến lúc ăn xong, hai người vẫn im lặng như trước, Lâm Thần đưa Tùy Ưc về ký túc xá, cũng không chào tạm biệt, chỉ đứng đó trầm tư.

Tùy Ưc đứng cùng anh, cũng không giục giã.

Một lúc lâu sau, Lâm Thần mới đưa hai tờ giấy trong tay ra trước mắt Tùy Ưc, “Mãi cho đến chiều nay anh mới biết được, hóa ra hai người bọn em...”

Tùy Ưc không rõ anh đang nói gì, nhận lấy nhìn kỹ, lặng người. Hai tờ giấy đã ố vàng, cùng một trường thi, cùng một phòng thi, nhưng không cùng vị trí, cách nhau chín số. Tùy Ưc nhìn số lượng thí sinh trên phiếu dự thi, trong đầu nhâm tính, lúc đó Tiêu Tử Uyên hẳn là ngồi ngay bên cạnh cô.

Cô trước nay không hề biết rằng hóa ra rất lâu trước kia cô và Tiêu Tử Uyên đã từng có duyên gặp gỡ. Tùy Ưc bị suy nghĩ này làm cho hoảng sợ, “Anh lấy cái này ở đâu?”

“Lúc cậu ta dọn đồ bị anh nhìn thấy, nói là vô dụng rồi bảo anh ném đi, anh nghĩ nên đưa cho em xem. Nhìn dáng vẻ của cậu ta lúc đó, chắc chắn là không đành lòng.”

Lửa giận trong Tùy Ưc thoáng cái bùng lên, cô hít sâu một hơi cố đè nén, “Lâm Thần, lúc đầu là tự anh chạy tới nói cho em biết gia thế Tiêu Tử Uyên hiển hách lẫy lừng, tiền đồ xán lạn, không phải là người em có thể trèo cao, đã như vậy bây giờ cần gì phải cho em xem những thứ này? Anh không đành lòng nhìn anh ấy như vậy, vậy anh nhẫn tâm ép buộc em sao?”

Mẹ em ngày càng yếu dần, từ ngày đầu tiên rời nhà đi học em đã mong tốt nghiệp sớm ngày nào hay ngày đó để còn về bên mẹ, em đã cố cách xa cám dỗ lắm rồi, bây giờ anh nói cho em biết những điều này, bảo em phải làm sao? Em phải nhẫn tâm bỏ lại mẹ em hay bắt Tiêu Tử Uyên về quê cùng mình?

Tiêu Tử Uyên là ai? Anh ấy vốn nên là kẻ đứng giữa vạn người, được vạn người chú ý, anh ấy bằng lòng từ bỏ tất cả theo em về cái trấn nhỏ chẳng ai biết đến mà sống cả đời ư? Dù anh ấy có bằng lòng, em sao nhẫn tâm nổi? Anh đẩy tất cả cho em, em phải làm sao giờ?

Anh ấy không phải là người em có thể tư tưởng, nếu đã không có kết quả thì cần gì phải bắt đầu? Cho dù những việc này không coi là gì, nhưng gia thế như nhà họ Tiêu, họ sẽ chấp nhận em sao? Chấp nhận một người không có cha ư?” Tùy Ưc cảm thấy hai tờ giấy trong tay cùng với tấm bùa bình an thiêu đốt ngực cô đến phát đau.

Lâm Thần ghen lời, người khéo nói như anh, lúc này lại không biết nói gì để giải thích với Tùy Ưc, “Xin lỗi, anh chỉ không muốn thấy em cứ

mãi lầm lũi một mình một bóng. A Úc, em sao vậy? Xưa nay anh chưa thấy em tức giận bao giờ....”

Tùy Úc cũng không biết mình bị làm sao, cô tự nhận mình là một người gặp chuyện gì cũng không nóng nảy hoảng loạn, hầu như không có ai, không có chuyện gì có thể khiến cho tâm trạng cô bị kích động mạnh như thế này, nhưng dường như cứ dính tới Tiêu Tử Uyên là cô lại không kiểm soát nổi mình nữa.

Tùy Úc cúi đầu, “Lâm Thần, anh có cảm thấy em vô lý không? Em thừa nhận lúc đầu em cũng không hề ngăn mình tới gần anh ấy, vốn tưởng rằng đến gần sẽ phát hiện ra khuyết điểm của đối phương, anh ấy sẽ không chịu nổi em, hoặc là em cũng chẳng còn hứng thú với anh ấy nữa, ai ngờ, càng đến gần càng thấy nhiều ưu điểm, mãi cho đến một ngày em chợt phát hiện ra, em đã ở thế cưỡi trên lưng cọp, không có cách nào kháng lại anh ấy, nỗi hoang mang trong lòng càng ngày càng lớn, em sợ anh ấy có thể là Tùy Cảnh Nghiêu thứ hai.”

Lâm Thần hoảng, vội mở miệng, “Không đâu, Tiêu Tử Uyên chắc chắn không phải là Tùy Cảnh Nghiêu thứ hai! Anh dám bảo đảm về nhân phẩm của Tiêu Tử Uyên!”

Tùy Úc cười khở, “Chuyện này và nhân phẩm có quan hệ gì chứ? Nhân phẩm của Tùy Cảnh Nghiêu không tốt sao? Không phải vẫn là kết cục như bây giờ ư? Yêu là chuyện của hai người, thế nhưng trước nay tình yêu luôn không phải chỉ là chuyện của hai người.

Anh bảo Tùy Cảnh Nghiêu không yêu mẹ em sao? Nhưng hai người vẫn chẳng thể ở bên nhau. Giữa hai người bị ngăn cách bởi nhiều thứ như vậy, em cần gì phải dẫm lên vết xe đổ?”

Nói xong cô liền xoay người đi lên lầu, Lâm Thần sững sờ đứng tại chỗ, anh không ngờ Tùy Úc lại nhìn nhận thấu đáo như vậy, thế nhưng con

bé lại không biết, lý trí đâu không lại được tình cảm.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Khắc Dấu

Về phòng ngủ chẳng có ai, Tuy Ưc ngồi bên bàn, siết chặt giấy dự thi trong tay. Cô hơi run rẩy, không ngờ trong lòng cô có nhiều nghi vấn tới vậy.

Ban đầu cô tưởng họ chỉ là quen biết do Lâm Thần mà thôi, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn ngủi ba năm, vậy mà bỗng dưng có người chạy tới nói với cô rằng họ đã gặp nhau từ rất lâu, rất lâu về trước rồi. Hơn nữa Tiêu Tử Uyên còn giữ bằng chứng này đến ngày nay? Vì sao anh ấy chưa từng nhắc tới chuyện này? Cuối cùng thì anh đã nhận ra cô từ lúc nào?

Ban đầu chỉ là chuyện gặp gỡ rồi chia tay đơn giản, sao chợt trở nên phức tạp như thế này?

Lúc Tuy Ưc đang suy nghĩ rối rắm thì Yêu Nữ mở cửa vào. Mắt cô đỏ hoe, cô đến ngồi bên cạnh Tuy Ưc. Tuy Ưc nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi hỏi: “Sao vậy?”

Cuối cùng thì nước mắt Yêu Nữ cũng trào ra, cô cắn răng lau nước mắt: “Bà đây nhìn từ đầu đến giờ, cuối cùng vẫn không chịu nổi nữa! Tớ đi gặp Kiều Dụ rồi.”

Tuy Ưc lặng lẽ kẹp hai tờ giấy dự thi vào quyển sách. Lấy lại giọng rồi hỏi như thường: “Chẳng phải cậu nói cả đời này không muốn gặp lại người con trai đó nữa hay sao?” Yêu Nữ đã nhìn thấy tất cả, cô không đáp

mà còn hỏi lại: “Vừa nãy tớ nhìn thấy Lâm Thần rồi. Anh ấy đến tìm cậu về chuyện Tiêu Tử Uyên?”

Tùy Ưc ngừng một lát, gật đầu: “Ừ.”

Yêu Nữ im lặng rồi ngẩng đầu nhìn cô: “A Ưc, tuy tớ không biết trong lòng cậu nghĩ gì nhưng cậu có từng nghĩ rằng anh ấy sắp tốt nghiệp rồi, hai người xa nhau lần này có thể cả đời sẽ không gặp lại nhau nữa. Đợi tới khi anh ấy quay lại thì cậu cũng đã ra trường, cậu sẽ không ở đây, mà anh ấy cũng sẽ không đến nơi cậu ở.

Đây chính là lý do tại sao tớ đi gặp Kiều Dụ. Hôm nay tớ đã gặp anh ấy, nếu cả đời này không gặp lại người con trai đó được nữa thì tớ cũng không còn gì hối hận cả. Còn cậu thì sao A Ưc? Chúng mình biết nhau mấy năm rồi, tính cách cậu không vội vã không nóng nảy mà bình tĩnh ung dung. Người khác đụng tới cậu cậu luôn cười xòa, xưa nay chưa từng so đo bao giờ. Cậu phải có được hạnh phúc. Tiêu Tử Uyên cũng không vội vàng hay nôn nóng, mà thông minh lý trí. Hai người khiến mình cảm thấy cậu nên giữ lấy người khiến cậu được hạnh phúc này.”

Tùy Ưc cùng Yêu Nữ nhìn nhau vài giây rồi dần dần cúi đầu xuống.

Nụ cười của Tiêu Tử Uyên, sự ấm áp của Tiêu Tử Uyên, chiếc khăn của Tiêu Tử Uyên, bùa bình an Tiêu Tử Uyên cho cô, Tiêu Tử Uyên nắm tay cô đi qua vườn trường khi chạng vạng gió nhẹ đó, đồ chơi gỗ Tiêu Tử Uyên tặng cô, Tiêu Tử Uyên còn nói với cô rằng chữ cô rất đẹp, cô còn định có dịp sẽ viết một bức tranh chữ tặng anh... Có dịp... Một cụm từ “có dịp” làm cô tưởng rằng họ còn có đủ thời gian, giờ đã không còn dịp nào nữa rồi sao?

Cô bỗng cảm thấy hoang mang, cảm giác này rất lạ lẫm, dường như Tiêu Tử Uyên khiến cuộc sống an nhàn của cô càng ngày càng khó kiểm soát.

Tối đó Tùy Ưc mất ngủ, ngày hôm sau bèn xin nghỉ học về quê, hoặc có thể gọi đó là chạy trốn về quê.

Cô ngồi tàu hỏa một đêm, sáng sớm hôm sau, lúc cô về đến nhà thì chắc mẹ đang đi tập thể dục buổi sáng nên không có nhà. Cô ngồi trên sofa, nhắm mắt lại. Mẹ cô về nhìn thấy thì giật mình: “Ồ, Tùy nha đầu, sao bỗng nhiên lại về?”

Mắt Tùy Ưc vẫn chưa mở, ậm ừ hai tiếng biểu lộ mình nghe thấy. Mẹ ngồi bên sờ lên trán cô, mặt đầy quan tâm: “Ốm rồi à?”

Tùy Ưc thuận thế nhào vào lòng mẹ, làm nũng như lúc còn nhỏ: “Mẹ, con nhớ mẹ.”

Mẹ cô bật cười, vỗ vỗ lưng: “Đứa nha đầu này sao vậy? Cũng chưa tới lúc nghỉ hè mà. Sao thế? Bị trường đuổi rồi?”

Sự ấm áp trong lòng Tùy Ưc biết mất hết, mặt ngấn ra, tay ôm thắt lưng mẹ một cách cứng nhắc.

Mẹ Tùy Ưc cau mày suy nghĩ: “Chắc không phải con chưa cưới đã mang thai đấy chứ? Chắc không đâu. Con học y, chắc là biết cách phòng tránh...” Mẹ vẫn đang phân tích các khả năng, Tùy Ưc không chịu nổi, ngắt lời mẹ: “Mẹ, con mẹ không phải là con gái hư hỏng...”

Mẹ nhìn ánh mắt oán trách của cô thì cảm thấy hơi có lỗi, vội cười và đứng dậy đổi đề tài: “Tất nhiên rồi. Muốn ăn gì mẹ đi nấu cho con?” Tùy Ưc buồn bã nhắm mắt lại ngủ tiếp: “Tùy ạ.” (cùng chữ “Tùy” trong tên Tùy Ưc)

Mẹ cô trêu: “Từ đầu nên đặt cho con cái tên này! Nhìn xem con có nói cũng không nói ra được! Mà nói ra thì ăn luôn cả mình rồi!” Nói xong liền đi vào phòng bếp nghĩ xem nấu gì.

Tùy Ưc đột nhiên mở to mắt. Không lâu trước đây, cô cũng từng hỏi Tiêu Tử Uyên câu này. Tiêu Tử Uyên còn nhân tiện trêu cô. Tùy Ưc lắc lắc đầu nhằm hất Tiêu Tử Uyên đi. Tùy Ưc ơi Tùy Ưc, trí nhớ của mày tốt như thế từ khi nào!

Sau đó mẹ lại không hề hỏi rõ vì sao cô bỗng nhiên về. Tùy Ưc cũng không chủ động nói ra, hai mẹ con tự hiểu không nhắc tới.

Lúc ăn tối ngày hôm sau, cuối cùng mẹ cô cũng nói: “Mẹ thấy con nghỉ ngơi cũng tạm ổn rồi. Quay về mau đi. Đừng bỏ lỡ tiết học ở trường.” Tùy Ưc đặt đũa xuống, ủ rũ kháng nghị: “Mẹ, con không muốn về đó.”

Mẹ cô không hề ngạc nhiên, thêm một muôi canh rồi nói: “Nói lý do ra mẹ xem.”

Tùy Ưc suy nghĩ một hồi, ngập ngừng: “Mẹ, nếu có một người rất tốt, rất tốt với mẹ, nhưng kỳ vọng người đó dành cho mẹ mẹ lại không thể làm được. Chuyện người đó muốn và mẹ muốn mâu thuẫn với nhau, vậy thì nên trả lại lòng tốt của anh ta như thế nào?”

Mẹ Tùy Ưc nhìn cô nghiêm túc một hồi, cô tưởng mẹ sắp nói câu trả lời cho mình rồi, ai ngờ giây sau đó mẹ cô bật cười: “Có bạn nam thích con à?”

“...”

Tùy Ưc cảm thấy mình vừa mới phạm một sai lầm.

Mẹ cô tiếp tục hỏi: “Người bạn trai của người khác lần trước nói?” Tùy Ưc cúi đầu húp canh.

“...”

Mẹ thấy cô không có phản ứng thì đau lòng nhắc lại: “Mẹ đã nói rồi, người ta không muốn thì con đừng ép. Bây giờ con thấy đấy, còn khiến bản thân không vui vẻ như thế này...”

Tùy Ưc tức điên: “Mẹ! Con nói nghiêm túc!”

Mẹ cô không trêu nữa, nhìn cô chăm chú: “A Ưc, con phải biết rằng chuyện như nợ tình người một khi đã nợ thì không thể trả sạch sẽ được.” Tùy Ưc ngẩn người, cười cười gật đầu: “Con hiểu.”

Mẹ cô đứng lên, đi vài bước rồi quay đầu lại nói: “A Ưc, xưa nay con không quan tâm người khác muốn gì, chỉ có người này đối với con là khác, có lẽ thứ người này muốn cũng chính là thứ con muốn. Hiện giờ điều con muốn mâu thuẫn với điều trước đây con mong muốn, khó lựa chọn được nên mới buồn rầu.”

Một câu nói khiến người ta bưng tỉnh. Lẽ nào từ trong tiềm thức cô đã muốn ở bên cạnh Tiêu Tử Uyên? Không thể nào!

Cô luôn luôn muốn trở về đây sống bên mẹ cả đời càng sớm càng tốt! Ban đầu cô muốn người mẹ có kinh nghiệm sống phong phú chỉ bảo con đường cho mình, nhưng nay cô càng mờ mịt hơn.

Mẹ Tùy Ưc thấy cô chau mày thì vừa lòng mà sai bảo: “Nhớ rửa bát đấy.”

Tối đó Tùy Ưc ngồi suy nghĩ ở bàn ăn rất lâu, cuối cùng ra một quyết định ngây thơ.

Mẹ cô ngồi đọc sách dưới ánh đèn một lúc, khi ngẩng đầu lên nhìn con gái thì cô đã vui vẻ đi rửa bát.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tùy Ưc liền lật tung phòng đọc lên để tìm đồ. Mẹ cô đứng ở ngoài gõ cửa: “Tùy nha đầu, tìm gì thế?”

Tùy Ưc cũng không ngẩng đầu lên: “Thấm phu nhân, con nhớ ngày trước ông ngoại cho con mấy miếng ngọc làm con dấu mà, đâu rồi?”

Mẹ cô chặc chặc, dồn hết tâm trí trên con gái mình: “Ôi, cả mấy năm nay còn không làm rồi, mẹ nhớ sau khi con khắc một cái để chôn cùng ông ngoại qua đời thì không làm nó nữa. Lần này là ai có mặt mũi lớn thế, mời được con xuống núi?”

Tùy Ưc trừng mắt, trả lời thành thật: “Có một anh khóa trên sắp tốt nghiệp, con muốn tặng anh ấy quà.”

“Ồ, thành tâm thế sao?” Mẹ cô lại cười hỏi: “Anh khóa trên này không đơn giản đâu nhỉ?”

Tùy Ưc đành lên tiếng phản đối: “Mẹ...”

“Ừ, bình tĩnh, bình tĩnh. Ngăn dưới cùng của tủ sách bên trái ấy, hộp đồ nghề cũng ở bên trong, khắc đi nhé. Mẹ không làm phiền nữa.”

Mẹ nói xong thì quay người đi. Tùy Ưc tìm theo lời mẹ mở ngăn kéo cuối cùng của tủ. Vừa mở hộp đồ nghề ra liền cảm nhận được hương nồng của mực tàu ngày xưa phả lên mặt.

Ngày cô còn rất nhỏ đi theo ông ngoại, nhìn ông dùng những đồ cổ xưa nhất khắc từng nét từng nét lên con dấu, cẩn thận tỉ mỉ. Vừa khắc vừa dạy cô: “A Ưc, cháu nhớ này, khắc con dấu quý ở chỗ tĩnh tâm, con dấu khắc ra từ miếng ngọc có sự sống, chỉ có con dấu khắc ra khi tĩnh tâm thì mới có thể khiến người ta cảm nhận được thành ý của con.”

Mấy ngày trời Tùy Ưc đều ở bên cửa sổ phòng sách, vừa phơi nắng vừa khắc.

Ba chữ “Tiêu Tử Uyên” này càng ngày càng rõ ràng trên con dấu, cũng ngày càng rõ nét trong tim cô.

Buổi chiều ngày cuối cùng cô cũng đã làm xong trước khi mặt trời xuống núi dưới sự chỉ bảo của mẹ, sau khi thử đóng dấu thì đem cho mẹ xem.

Mẹ cô đeo cặp kính viễn lên nhìn chăm chú vài chỗ, cất lời khen ngợi: “Tay nghề của con gái mẹ đúng là giỏi, sau này không lo không có cơm ăn. Bày một cái quán ở dưới gầm cầu ấy, việc làm ăn nhất định sẽ phát lên. Nhưng mà...”

Tùy Ưc tưởng có vấn đề nên hỏi: “Sao thế ạ?”

“Con còn nhớ ngày con còn nhỏ, lúc học chạm trổ thì ông ngoại từng kể chuyện Phó Bảo Thạch của tác phẩm “Bách Hoa thi”* cho con nghe không?”

“Nhớ ạ, ông ấy đã khắc hơn 200 chữ trên đó, rất đẹp ạ.”

“Vì vậy, con có thấy nên noi theo ông không. Nếu chỗ này khắc ba chữ “Tùy Ưc tặng” thì sẽ càng đẹp?”

Tùy Ưc nhàu mày, không đồng ý: “Không được.”

“Không sao, khắc nhỏ thôi, không nhìn kỹ sẽ không biết.”

“Không được.”

Mẹ Tùy Ưc chột hỏi nghiêm túc: “Không phải là con quên cách khắc rồi chứ?”

Tùy Ưc thở dài, càng ngày càng tin Tam Bảo và mẹ mình mới là mẹ con ruột.

Lúc ăn tối, Tùy Ưc lại hỏi: “Mẹ, ông ba chắc không đi đâu xa nhà chứ? Con muốn đem chiếc cúc bình an đi cúng.”

Mẹ cô quay đầu lại nhìn một cái: “Đây chẳng phải là cái con luôn mang theo người sao? Ngày trước mẹ luôn nói đem nó đi cúng, con còn không tin, sao bây giờ lại nghĩ ra chuyện này?”

Tùy Ưc mở to mắt, không biết trả lời ra sao, liền ấp a ấp úng: “Thật ra... có lẽ cũng có chút tác dụng đúng không ạ?”

Ánh mắt mẹ cô như lóe lên: “Để tặng người ta? Là Tiêu Tử Uyên kia?”

Tùy Ưc lập tức im bật, cúi đầu ăn cơm. Mẹ cô vẫn không buông tha: “Nói cho mẹ nghe đi mà.”

Cô giả vờ không nghe thấy, mẹ đành từ bỏ: “Được rồi, tối nay con rửa bát, sáng sớm mai mẹ đưa con đi.”

Tùy Ưc gật đầu ngay tức khắc: “Vâng!” Nói xong mẹ cô liền đi, vừa đi vừa cảm thán: “Ai da, đúng là con gái lớn không thể giữ được.”

Còn mỗi Tùy Ưc ngồi bên bàn, cô quay lưng lại với mẹ, nhẩn nha ăn hết canh trong bát. Lúc đặt bát xuống thì thầm tự nhủ: “Mẹ, điều con có thể làm cho anh ấy chỉ là những thứ này thôi. Sau này con sẽ ở bên cạnh báo hiếu mẹ.”

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cốt
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Gặp Tỳ Cảnh Nghê

Mới sáng sớm ngày hôm sau mẹ Tỳ Ưc đã đưa cô lên một cái miếu trên núi không xa nhà lắm. Lúc cúng, vẻ mặt Tỳ Ưc vô cùng thành khẩn, mẹ cô nhìn thấy hết, trong lòng cũng cảm thấy cảm động.

Sau khi các nghi thức xong xuôi, mẹ cô bảo: “A Ưc, con ra ngoài đi loanh quanh đi, mẹ nói chuyện với ông ba một lát.”

Vị sư phụ khi cúng này là trụ trì của ngôi miếu, cũng là em trai ông ngoại Tỳ Ưc, là người con thứ ba. Từ nhỏ đã có duyên với cửa Phật mà gia đình cũng không phản đối nên liền tới đây. Cứ cách mấy tháng mẹ cô lại đến thăm ông.

“Vâng.”

Tỳ Ưc ngoan ngoãn vâng lời, chào ông ba rồi đi ra ngoài. Ông nhìn cô đi với vẻ mặt hiền hòa từ bi.

Mẹ Tỳ Ưc đỡ ông đi từ phòng ra, ông là người nhìn mẹ cô và cô lớn lên, nay giống như thấy con gái đưa cháu gái tới thăm vậy, vô cùng thân thiết. Ông cảm thán: “Mới hôm nào mà Tỳ Ưc đã lớn thế này rồi... Chú nhớ ngày cháu đưa nó về nó mới cao bằng này.”

Ông vừa nói vừa khua tay, mẹ Tỳ Ưc cười đáp lại: “Vâng ạ, cũng đã nhiều năm thế rồi. Cơ thể chú ba vẫn khỏe chứ?” Ông lão vuốt chòm râu

hoa râm của mình: “Phật tổ phù hộ, thân thể ta cũng xem như khỏe mạnh, còn cháu mới phải để ý đấy.”

“Chú biết đấy, cháu thì lúc yếu lúc khỏe, cũng vẫn luôn như vậy. May mà nha đầu kia thông minh, hiểu chuyện, tính cách cũng khá cởi mở. Năm đó, chuyện cháu và bố nó không để lại ảnh hưởng nào nên cháu cũng không có gì phải lo lắng.”

“Đạo Phật coi trọng nhân quả. Tham gia là dòng dõi thư hương, mấy đời đều là người lương thiện, người lương thiện sẽ có kết quả tốt, cháu đừng lo nghĩ nhiều.”

Mẹ Tuy Ưc gật đầu lễ phép: “Vâng, lời của chú ba cháu nhớ rồi. Lần này nha đầu kia về tìm cháu đột xuất là vì có chuyện, cháu muốn hỏi ý kiến chú.”

“Cháu nói đi.”

“Nha đầu này chắc là thích một người ở trường rồi. Nhưng chú cũng biết đấy, xưa nay nó luôn lo lắng cho cháu, luôn nói rằng tốt nghiệp xong sẽ về bên cháu ngay. Cháu sợ nó sẽ bỏ lỡ mất hạnh phúc của mình vì cháu.”

Ông ba cười ha ha: “Phật nói, chuyện gì cũng có duyên số. Những gì mỗi người thấy, mỗi người gặp đều đã được sắp xếp cả rồi, tất cả đều là cái duyên. Duyên đến duyên tàn, duyên tụ duyên tán, tất cả đều là ý trời. Người có duyên cuối cùng sẽ ở bên nhau. Tuy Ưc là một đứa trẻ thông minh, nó sẽ hiểu được.”

Mẹ Tuy Ưc nghe xong thì hơi đăm chiêu: “Hy vọng nó có thể hiểu ra...”

Tuy Ưc đứng trước rùng trúc ở đằng sau ngôi miếu. Không khí tràn ngập mùi hương khói thơm nồng. Cô lắng nghe tiếng chuông vang từ phía

điện chính, tay nắm chặt chiếc cốc bình an, thầm cầu nguyện, mong rằng những ngày tháng sau này của Tiêu Tử Uyên sẽ an Khang hạnh phúc.

Buổi chiều cùng ngày, mẹ Tuy Ưc nhìn thấy lúc cô nghiêm túc viết chữ hết trang này đến trang khác thì nhặt những trang giấy được vo tròn vút la liệt trên đất lên, lật tẩy cô: “Nếu ý của con là dùng vật chất để trả nợ tình người thì thôi đừng có nghĩ nữa.”

Nét bút của cô vừa lệch đi là lại phải vút thêm một tờ, cô buồn bực ngẩng đầu lên. Mẹ cô cười mỉm, vô cùng dịu dàng, toát ra nét tiểu thư thế gia: “Viết lại đi.”

Ngày Tuy Ưc về trường, cô cứ mè nheo chẳng chịu đi, mẹ cô cũng hết cách.

“Mẹ, con đi đây. Hàng ngày mẹ phải để ý nghỉ ngơi.”

“Mẹ, mẹ nhớ uống thuốc đúng giờ.”

“Mẹ, có chuyện gì thì gọi cho con nhé.”

“Mẹ...”

Mẹ cô cũng chịu, vuốt ve tóc cô, cuối cùng mở miệng ngắt lời: “Sao mẹ thấy như mình không phải đang tiễn con về trường, mà như đang gả con đi vậy?” Tuy Ưc bị đuổi đi, ảo não quay người.

Lúc hoàng hôn, cô xách hành lý xuống xe rồi gặp ngay nhóm bốn người Tiêu Tử Uyên ở ngay cổng trường. Cô liền nở nụ cười chào hỏi các anh, lúc nhìn Tiêu Tử Uyên thì lộ rõ vẻ mất tự nhiên. Tiêu Tử Uyên cũng không thân thiện, chỉ gật đầu có lệ. Dường như đã trở về hình ảnh cao ngạo cô độc trong mắt mọi người.

Lâm Thần nhìn chăm chăm cô một hồi rồi hỏi: “Em định làm gì vậy?”
Tùy Ưc ngồi cả ngày trên xe, chẳng còn sức lực nữa: “Về quê ạ, vừa lên.”

Lâm Thần giờ mới biết: “Thế nào mà gần đây chỉ thấy ba người phòng các em, không thấy em đâu.”

Tùy Ưc đang có ý định khác nên chỉ đáp qua loa vài câu, Lâm Thần thấy rằng có lẽ cô đã mệt rồi: “Mau về nghỉ ngơi đi.” Tùy Ưc gật đầu, cầm đồ rồi quay người đi. Đi được vài bước thì lại quay đầu, gọi Tiêu Tử Uyên: “À... Tiêu sư huynh...”

Mấy giây sau Tiêu Tử Uyên mới quay mặt lại, một tay dứt túi quần, nhìn cô với vẻ mặt lạnh lùng.

Ba người còn lại biết điều tránh đi. Tùy Ưc can đảm hẹn anh: “Tối nay cùng ăn bữa cơm được không ạ?”

Tiêu Tử Uyên từ chối một cách chính đáng: “Tối nay lớp ăn cơm chia tay.”

Tùy Ưc hơi thất vọng, sau đó nở nụ cười rất nhanh: “Vậy thôi ạ, cũng không có chuyện gì.”

Tiêu Tử Uyên nhìn cô một lát, mặt vẫn không biểu cảm: “Tối mai đi. Ngày mai anh rồi.”

Tùy Ưc hỏi địa điểm như trình tự thông thường: “Ăn ở đâu ạ?”

Tiêu Tử Uyên nói đúng hai chữ rồi xoay người đi tiếp: “Chỗ cũ.”

Nhất thời cô không hiểu gì, cô đứng tại chỗ, đầu óc mông lung tự hỏi: “Chỗ cũ là ở đâu?”

Lần này Tiêu Tử Uyên quay đầu lại vô cùng nhanh, sự lạnh lùng giữa trán vẫn chưa mất hết, giọng nói lạnh lẽo: “Em nói xem?” Giọng anh lạnh

nhạt, đều đều, nhưng cô lại đột ngột lạnh cả sống lưng.

Tùy Ưc cúi đầu, lắc lắc để xua hết sự mông lung kia đi: “À, em biết rồi, vậy em đi trước đây!”

Nói xong thì chạy trốn chết, cô có hơn mười là gan nữa thì cũng không dám hỏi lại anh.

Tiêu Tử Uyên nhìn bóng dáng bối rối với bước chân lộn xộn kia thì buồn cười.

Chọc anh xong vẫn biết sợ, được, trẻ nhỏ dễ dạy.

Sau khi Tùy Ưc về tới phòng thì trong phòng lại nhanh chóng xuất hiện cảnh ba cô gái tranh ăn thêm lần nữa.

Tùy Ưc vừa nhìn chiến sự vừa ngẫm nghĩ “chỗ cũ” mà Tiêu Tử Uyên nói cuối cùng là ở đâu chứ.

Suy nghĩ cả đêm, thậm chí cô còn chuẩn bị sẵn sàng định liệu mình nhắn tin hỏi Tiêu Tử Uyên xem nơi đó là đâu rồi, nhưng đến lúc sắp ngủ thì mới nhớ ra, cô và anh từng ăn với nhau một lần, chính là nhà Tiêu Tử Uyên ở cổng sau trường. Câu hỏi lớn đã được trả lời, Tùy Ưc vui vẻ chìm vào giấc ngủ.

Tối ngày hôm sau, cô chuẩn bị xong xuôi đi đến chỗ hẹn. Vừa đến cổng trường thì nhận được tin nhắn của anh: “Mang chai dấm.”

Tùy Ưc cầm di động mà cười, dường như nhìn thấy hình ảnh Tiêu Tử Uyên vừa nấu vừa nhắn tin ngay trước mặt.

Ra khỏi thang máy, bấm chuông, quả nhiên Tiêu Tử Uyên đang mặc tạp dề, cầm cái muôi xào ra mở cửa. Chắc đang xào rau dở, anh không nói

gì đã vội vào trong bếp. Tùy Ưc đi theo anh vào bếp, đưa chai dấm đang cầm trong tay ra.

Tiêu Tử Uyên nhìn liếc qua rồi để chai dấm sang bên, nắm tay cô: “Tay em sao thế?”

Ngón tay cô ửng đỏ vì chà sát nhiều. Nhiệt độ cơ thể anh hình như luôn thấp, sự lạnh lẽo giữa các ngón tay anh phủ lên tay cô.

Tùy Ưc nhanh chóng rút tay về, vè mặt như thường: “Không sao cả.”

Tiêu Tử Uyên nhìn cô một lát, cũng không hỏi thêm nữa. Anh nói sang chuyện khác: “Mang bát đũa ra đi, ăn luôn được rồi đây.”

Một bữa cơm chẳng nói gì, trong lòng Tùy Ưc đang thầm tính đợi anh ăn kha khá rồi mới nói.

Cô mở chiếc túi đặt bên bàn, lấy con dấu, chiếc khay bình an và một bức tranh chữ, chất đống trước mặt anh. Cô nói, giọng bình tĩnh: “Tiêu sư huynh, câu hỏi của anh em đã nghĩ rồi, là em quan tâm đến sư huynh. Anh là sư huynh mà em kính trọng, ngoài ra thì không có gì khác cả.”

Tiêu Tử Uyên rũ mí mắt nhìn những thứ trước mặt, một lúc lâu sau mới ngược mắt lên, con ngươi trong trẻo nhìn Tùy Ưc, giọng nói không ầm áp cũng không tức giận mà mát mẻ thanh thoát: “Tùy Ưc, thế này là sao? Em tưởng đồ của Tiêu Tử Uyên anh có thể tặng cho “người khác” một cách dễ dàng? Em tưởng em tặng anh những thứ này thì giữa chúng ta sẽ hết? Anh nói cho em biết, em đừng có mơ. Những lời em vừa nói anh không nghe thấy một chữ nào cả. Đợi đến khi em nghĩ kỹ càng rồi lại nói anh nghe.”

Tùy Ưc trầm mặc, cô không thể phản bác lại vì đúng là cô nghĩ như thế thật. Cô an ủi chính mình rằng cô làm thế này thì sẽ không nợ Tiêu Tử Uyên gì nữa, sau này sẽ không nghĩ tới anh nữa,

Quả nhiên người tính không bằng trời tính. Cô giơ tay định lấy lại những thứ kia, ai ngờ bị Tiêu Tử Uyên nắm lấy: “Sao? Đồ tặng rồi còn muốn lấy về?” Tù Ưc cắn môi, nhìn anh cau mày: “Chẳng phải anh nói không cần à?”

Tiêu Tử Uyên cầm hết về phía mình, cười cười vô hại: “Anh nói không cần bao giờ?”

Tù Ưc hơi tức giận nhìn Tiêu Tử Uyên.

Tâm trạng Tiêu Tử Uyên rất vui vẻ, anh cười càng ngày càng ấm áp: “Còn nữa, đừng tưởng anh ra nước ngoài thì chúng ta sẽ không còn quan hệ gì nữa. Chính những thứ này nên giữa chúng ta vẫn chưa xong.” (Du: Ngang ngược, phúc hắc nhưng ta thích)

Tù Ưc thật sự muốn khóc. Những câu ngang ngược vô lại này là do người nghiêm túc, lạnh lùng – Tiêu Tử Uyên kia nói ra sao? Cô có nghe nhầm không vậy?

Ăn cơm xong, Tù Ưc ngượng ngùng, chỉ muốn nhanh nhanh thoát khỏi phạm vi thế lực của Tiêu Tử Uyên. Tiêu Tử Uyên kéo người đang chuẩn bị xông ra cửa bất kỳ lúc nào này lại: “Anh đưa em về.”

Tù Ưc đi giày qua loa: “Không cần đâu, em tự biết đường.” Anh đi trước một bước ra cửa, bình tĩnh mặc áo khoác: “Không phiền gì cả, anh đang định về trường, tiện đường thôi.”

Tù Ưc oán thầm, chỉ cần anh thích thì đi đâu chả tiện đường.

Mỗi người mang một suy nghĩ riêng đi về trường. Lòng Tù Ưc tràn đầy sự ngượng ngùng, còn Tiêu Tử Uyên thì thản nhiên, lộ rõ mình cực kỳ vui vẻ.

Một chiếc xe con màu đen xa xỉ đỗ trước lầu ký túc xá. Họ vừa đi đến gần thì thấy một người đàn ông trung niên bước xuống, sau đó Tiêu Tử Uyên lập tức cảm nhận được sự cứng nhắc của Tù Ưc.

Ngay sau đó điện thoại của anh đổ chuông, là Lâm Thần. Vừa bấm nghe thì cậu ta đã hỏi thẳng vào vấn đề: “Có phải Tù Ưc đang đi cùng cậu?”

Ánh mắt anh nhìn về bên trái phía trước, người đàn ông trung niên đi đến, dường như Tù Ưc đang dần đi lùi về phía anh.

“Ừ.”

“Vậy cậu đừng đưa cô ấy về nhà... Bố... Bố cô ấy đến rồi, vừa nãy đã gặp mình. Tù Ưc với bố cô ấy... Ai dà, một lời khó mà nói rõ được, tóm lại là cậu đừng để họ gặp nhau là được...”

Lâm Thần còn đang nói, dạn dò quanh thì Tiêu Tử Uyên đã ngắt lời: “Không kịp rồi.”

“Chết tiệt...”

Tiêu Tử Uyên chỉ nghe Lâm Thần mắng mỏ một câu thì đã cúp máy đi đến bên cạnh Tù Ưc. Cô đang cúi đầu.

Sau khi người đàn ông trung niên phong thái hơn người kia đi đến gần thì gọi một tiếng: “A Ưc.”

Tù Ưc nhanh chóng ngẩng đầu, cô chậm chậm lên tiếng chào đón nụ cười hoàn hảo dưới ánh đèn kia: “Tùy tiên sinh.”

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Vận Mệnh Thật Là Kỳ Diệu

Nụ cười của Tuy Cảnh Nghiêu hơi biến nhưng chỉ trong mấy giây ngắn ngủi đã như cũ: “Tôi đến đây đàm phán một việc làm ăn, tiện đường đến thăm con.”

“Cảm ơn Tuy tiên sinh đã nhớ.” Nụ cười và lời nói của Tuy Ưc xã giao đến mức không thể khách sáo hơn, chỉ là những lời nói như vậy mà được nói bởi hai cha con thì đúng là có chút kỳ lạ.

Lần đầu tiên Tiêu Tử Uyên biết tới Tuy Cảnh Nghiêu là từ miệng Lâm Thần. Cứ tưởng đó cũng chỉ là một người làm ăn bình thường, giờ gặp người thật mới cảm thấy ít nhiều gì Tuy Ưc cũng thừa hưởng một chút nào đó của người đàn ông này. Còn thừa hưởng cái gì thì anh cũng không nói được.

Người đàn ông trung niên có cử chỉ khách sáo, cả người mặc đồ âu, hiếm thấy là trên người ông có sự khiêm tốn nho nhã mà người làm ăn kinh doanh không thể có được. Có lẽ do sự nghiệp vất vả, cộng với chuyện gia đình không thuận lợi nên trông ông có vẻ già hơn tuổi một chút.

“Mẹ con có khỏe không?” Tiếp tục nói chuyện không mặn không nhạt.

Tuy Ưc vẫn trả lời lạnh nhạt như cũ, không phiền cũng không tức giận, cũng không nhiệt tình: “Khỏe ạ.”

Sau đó cha con hai người trầm mặc, lúc này Tùý Cảnh Nghiêú mới chú ý đến Tiêu Tử Uyên bên cạnh Tùý Úc.

“Đây là...”

Tiêu Tử Uyên liếc nhìn Tùý Úc một cái rồi quay đầu lại cười mỉm, trả lời: “Chào chú, cháu là bạn của Tùý Úc.”

Tùý Cảnh Nghiêú cười chân thành: “Chào cháu, đúng là một cậu đẹp trai hiếm có.”

Chắc nói xong cũng nhận ra sự mất tự nhiên của Tùý Úc, ông chủ động nói: “Chắc hai đứa đang bận. Tối nay cũng muộn rồi, tôi về trước. A Úc, ngày mai cũng ăn một bữa cơm nhé?”

Có thể thấy rằng Tùý Cảnh Nghiêú rất chú ý đến việc dùng từ, ông không nói những từ như “cha”, “con gái”... cũng không chủ động giới thiệu mình là gì của Tùý Úc. Thái độ đối với Tùý Úc như mang nợ cô, cần phải lấy lòng vậy.

Tiêu Tử Uyên cảm nhận được sự bài xích và khó chịu của Tùý Úc đối với Tùý Cảnh Nghiêú: “Để sau đi, ngày mai con chưa chắc đã có thời gian.”

Tùý Cảnh Nghiêú cũng là người có quyền có thể ở ngoài, có lẽ rất ít người có thể từ chối ông. Ông cũng không giận: “Ừ, vậy mai tôi sẽ gọi, về nghỉ ngơi đi.”

Nói xong thì giơ tay chào Tiêu Tử Uyên rồi đi.

Cho tới khi chiếc xe đó biến mất vào màn đêm thì Tùý Úc mới nhẹ nhàng thở phào. Lúc này mới nhớ ra Tiêu Tử Uyên đứng bên cạnh, cô không biết giải thích với anh người đàn ông kia là ai. Cô không muốn nói

đó là cha mình, nhưng nếu không nói thì đứng đây nói qua nói lại với người đàn ông như vậy thì liệu anh có hiểu nhầm không?

Đang lúc vắt óc suy nghĩ thì Tiêu Tử Uyên lên tiếng trước: “Đi lên đi.”

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, anh cười nhìn cô, dưới ánh sáng của ngọn đèn mờ nhạt thì ánh mắt anh càng trở nên trong trẻo vô cùng.

Thái độ của Tiêu Tử Uyên khó đoán, Tùy Ưc thật sự không biết anh đang nghĩ gì, cô không biết phải làm sao liền thử giải thích một chút, kết quả là ngày càng rối thêm.

“Người đó... Em... Không phải như anh nghĩ đâu... Người đó là một người thân của em...”

Tùy Ưc đành từ bỏ, nói năng ngập ngừng như vậy, vừa nghe đã biết là viện cớ rồi. Càng nói càng rối, chi bằng không giải thích nữa.

Tiêu Tử Uyên thấy người luôn bình tĩnh trước mặt người khác lại luôn luống cuống với anh thì tâm trạng anh trở nên rất vui vẻ, anh nhìn Tùy Ưc đang cúi đầu đứng đó, khuôn mặt nhỏ bé nhăn nhó, định giải thích gì đó.

Lông mi rung rung, cực kỳ sống động.

Cuối cùng cô ngẩng đầu lên, cau mày vì không biết phải làm sao, cô hỏi: “Em nói anh có hiểu không?”

Trong ánh mắt có chút hy vọng.

Tiêu Tử Uyên hiểu ý gật đầu, sự vui vẻ trong ánh mắt không thể che dấu được: “Hiểu.”

Tùy Ưc lại càng khó xử, đến bản thân cô còn không hiểu mình nói gì thì sao mà anh hiểu được chứ.

Kế hoạch lúc trước tan thành mây khói, giờ lại thêm chuyện tối nay nữa, Tùy Ưc nản lòng, cuối cùng cũng từ bỏ: “Thôi, em đi đây. Tạm biệt sư huynh.”

Nói xong thì lê bước nặng nề lên lầu.

Tiêu Tử Uyên gọi với theo sau lưng cô: “Tùy Ưc!”

Tùy Ưc quay đầu lại một cách ỉu xìu, đợi câu tiếp theo của Tiêu Tử Uyên.

Anh bước đến hai bước, dịu dàng xoa đầu cô, nói chậm chậm: “Trưa mai anh rảnh.”

Tùy Ưc ngược đôi mắt đen nhánh nhìn anh, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Tiêu Tử Uyên lại giải thích thêm: “Nếu em muốn, có thể gọi anh cùng đi ăn trưa với em.”

Tùy Ưc, dù em muốn đổi mặt hay không thì đều có thể bảo anh cùng em đổi mặt.

Nhưng những lời như vậy anh không dám nói ra, sợ lại dọa cô. Cô co người vào trong cái vỏ chẳng dám thò đầu ra, khó khăn lắm anh mới dụ được cô dè dặt đi ra, bây giờ sao có thể nóng vội mà dọa cô rụt vào được. Nếu đúng là vậy thì sau này cô sẽ trốn tránh anh càng ngày càng xa mất.

Cô thông minh như vậy, ý của anh chắc cô sẽ hiểu.

Sau một lúc lâu Tùy Ưc mới gật đầu, không nói gì, xoay người nhanh chóng đi lên lầu.

Thật ra, khách quan mà nói, trước khi cha mẹ ly hôn thì dù người ta có đối xử với cô thế nào thì Tùy Cảnh Nghiêu vẫn rất tốt, chỉ là vì cuối cùng ông vẫn bỏ cô và mẹ. Mấy năm nay đúng là cô và mẹ không còn quan hệ gì với nhà họ Tùy nữa. Những năm mới đầu, năm nào Tùy Cảnh Nghiêu cũng sẽ đến thăm cô. Từ trước đến nay cô không dám nói với mẹ, mỗi lần gặp đều cảm thấy áy náy với mẹ thêm một phần. Sau này thái độ của cô khách sáo, Tùy Cảnh Nghiêu cũng biết sự bài xích của cô với mình, dần dần không thấy đến nữa. Sự liên quan duy nhất giữa họ có lẽ chính là Tùy Ưc vẫn mang họ của ông.

Rất lâu về trước, Tùy Ưc từng hỏi khéo mẹ rằng có cần đổi họ không?

Mẹ cô nhẹ nhàng trả lời một chữ: “Tùy.”

Đến giờ Tùy Ưc vẫn không hiểu, ý mẹ là tùy cô hay là mẹ thấy “Tùy Ưc” hay hơn? Mà Tùy Ưc cũng không dám hỏi kỹ nên từ đó trong các đề tài nói chuyện của cô và mẹ, không bao giờ có chút gì dính dáng đến nhà họ Tùy, dường như tất cả đã qua rồi, chuyện này cũng mắc lại ở đó, gạt sang bên đến tận bây giờ.

Nhưng vì sao Tùy Cảnh Nghiêu lại xuất hiện trong cuộc sống của cô lần nữa?

Tùy Ưc buồn bực lắc đầu, trở về phòng kí túc.

Tiêu Tử Uyên đứng tại chỗ một lúc rồi mới xoay người đi. Về đến phòng ngủ thì đã thấy Lâm Thần lo lắng chào đón: “Đụng mặt rồi?”

Tiêu Tử Uyên gật đầu: “Ừ.”

Lâm Thần thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Đúng là đành chịu, sợ cái gì thì cái đó đến ngay, có muốn ngăn cũng không được.”

Tiêu Tử Uyên cũng thở dài, khúc mắc này sợ rằng chỉ đương sự mới giải quyết được.

Lúc ăn cơm anh cũng không nhìn kỹ xem Tùy Ưc tặng anh thứ gì, bây giờ mới mở ra xem cẩn thận.

Lâm Thần vừa liếc mắt một cái đã sửng sốt, sáp đến với vẻ mặt kỳ quái rồi hỏi: “Tùy Ưc tặng cậu?”

Tiêu Tử Uyên nhìn Lâm Thần rồi gật đầu: “Sao thế?”

Lâm Thần thở dài: “Khốn nạn... Sao gần đây lạ thường thế chứ!”

Tiêu Tử Uyên nhìn đồ đang cầm trong tay, hỏi vu vơ: “Tối nay cậu sao vậy?”

Lâm Thần cầm lấy cái khay bình an trong tay anh: “Cái thứ này ấy à, nha đầu đó đã đeo từ lúc mới ra đời, là ông bà ngoại cô ấy tặng cho đấy.” Nói xong thì cầm đến ngắm kỹ dưới ánh đèn, cho Tiêu Tử Uyên xem: “Loại này chắc cậu cũng thấy nhiều rồi, nhìn này, không giống loại thường đúng không?”

Tiêu Tử Uyên nhìn qua, đúng là khá tốt. Nhưng anh còn coi trọng tấm lòng hơn.

Lâm Thần nói xong lại cầm con dấu lên, nhìn với vẻ mặt đầy hâm mộ: “Năm đó, tay nghề khắc dấu của ông ngoại cô ấy đứng hàng đầu, bao nhiêu người xếp hàng dầm đạp trước cổng chỉ mong có được một miếng. Người có học thanh cao, trước nay chưa từng khắc cho ai nông cạn. Tùy Ưc thừa hưởng được tay nghề từ ông, nhưng từ sau khi ông qua đời, Tùy Ưc cũng không làm tiếp nữa.”

Tiêu Tử Uyên thấy thích thú, bỗng nhớ ra gì đó, anh quay đầu hỏi: “Ông ngoại cô ấy là ai?”

“Ông ngoại cô...” Lâm Thần nói được nửa thì thôi, “Tớ cũng không rõ lắm...”

Tiêu Tử Uyên lặng lẽ trừng mắt nhìn anh ta, Lâm Thần chột dạ, sờ sờ mũi rồi nói tránh sang chuyện khác. Tiêu Tử Uyên ngẫm nghĩ một chút liền hiểu ra.

“Năm đó tớ nhờ nha đầu kia làm cho tớ một con dấu, không biết đã tốn bao nhiêu nước bọt, vi khuẩn cũng bắn ra hết rồi, dù tớ có cưỡng ép, dù đỡ thế nào thì người ta cũng chỉ nói hai chữ: “Không làm!” Nói nhiều hơn nữa làm cô ấy thấy phiền thì sẽ tặng thêm hai chữ: “Tránh ra.” Thứ này phải khắc từng chút một, không phải chỉ trong bảy tám ngày là xong được đâu. Sao cô ấy hào phóng với cậu như vậy? Để im nào, cho tớ nhìn kỹ chút...”

Tiêu Tử Uyên nhắm mắt trầm tư, thế nào tay cô ửng hồng vậy.

Lâm Thần nói xong còn định cầm lấy bức tranh chữ, nhưng bị Tiêu Tử Uyên chặn lại, anh nhướn mày trừng mắt, khí thế bức người.

Lâm Thần với vế mặt đầy hâm mộ và ghen tị, làu bàu nói: “Keo kiệt!”

Sau đó hậm hực xoay người đi.

Tiêu Tử Uyên vừa cười vừa mở ra, sau đó nụ cười cứng đờ, hoảng hồn.

Anh vội vàng đứng dậy thu dọn đồ rồi đi ra ngoài, đụng ngay phải Ôn Thiếu Khanh đi về: “Ai da, vội vã đi đâu vậy?”

“Về nhà!” Trả lời ngắn gọn rồi đi.

Tiêu Tử Uyên vội vội vàng vàng về đến nhà liền vào thư phòng, mở bức tranh chữ anh đã viết từ rất lâu về trước. Hai chữ giống hệt nhau được

đặt ngay cạnh, Tiêu Tử Uyên chỉ cảm thấy vận mệnh quá kỳ diệu.

Thiên Tự Văn*, năm đó, lúc học chữ không biết đã phải chép bao nhiêu lần, ngày nhỏ không hiểu chuyện, nghịch ngợm rồi gây sự vô số lần, cứ tưởng hận nó chết mất, lúc này nhìn thấy mới cảm thấy thân thuộc.

*Thiên tự văn là cuốn sách văn dài dùng để dạy trẻ trong trường học thời xưa. Sách gồm đúng 1 ngàn chữ Hán không lặp đi lặp lại ghép thành.

Thiên Tự Văn có rất nhiều phiên bản, nhưng anh chỉ thích lối viết của Văn Trưng Minh**, anh còn cố ý viết phỏng theo một bản, không ngờ đến chuyện này bọn họ cũng có cùng suy nghĩ như thế.

Cùng một chữ, kiểu chữ giống hệt nhau, chỉ có tên và thời gian là không giống. Tiêu Tử Uyên cầm con dấu ra, ấn lên giấy một cái, tên của anh xuất hiện trên giấy, rõ ràng và nổi bật.

Giây phút đó Tiêu Tử Uyên không biết diễn tả cảm xúc của mình như thế nào.

Từ nhỏ đến lớn anh luôn bình tĩnh, dù người bên cạnh có làm gì, nói gì thì cũng không thể để lại dấu ấn gì trong tim anh, nhưng hiện giờ trái tim anh bỗng đập rất nhanh, thành thịch liên hồi.

Cha mẹ anh đẩy cửa vào, Tiêu Tử Uyên nhanh chóng cất con dấu đi.

Cha anh nhìn lên trên bàn: “Sao lại về bất chợt vậy? Mà về nhà là vì viết chữ sao?”

Tiêu Tử Uyên nhìn hai chữ trước mặt, cười hỏi: “Ba cũng cho rằng đây là chữ con viết?”

Sau khi cha anh nhìn vài giây thì liếc qua nhìn mẹ anh, mẹ anh gật đầu: “Mới nhìn qua thì hình thức giống nhau, nhưng còn về thần thái thì

chắc là giống bảy tám phần. Có lẽ là do con gái viết? Chữ của con khỏe khoắn thanh lịch, còn chữ người này viết thì mềm mại đẹp đẽ. Nhìn nét bút ở đây thì càng rõ thấy. Rất hiếm khi thấy được chữ có hồn như thế này, đẹp lắm, đúng là rất đẹp.”

Tiêu Tử Uyên cúi đầu nhìn bức tranh chữ đó, nhú mày mất hồn.

Cha mẹ anh nhìn nhau rồi cùng lặng lẽ ra ngoài. Cha anh hỏi: “Đứa con gái đó viết đẹp đến thế thật à?”

Mẹ anh buồn cười: “Em có khen con bé đó quá lên đâu. Anh không thấy miệng con trai anh đã kéo rộng ra tới mức nào à? Nó lớn như vậy rồi, anh từng thấy nó vui như thế bao giờ chưa?”

Cha anh cười, lắc đầu: “Có tuổi như vậy rồi còn phải dỗ con vui, thật là khó cho em.”

Mẹ Tiêu Tử Uyên nhớ ra gì đó thì thở dài: “Ai da, đứa bé này từ nhỏ đã trầm tĩnh, em lại hy vọng nó nhanh nhanh gặp được người khiến nó phải hoạt bát lên. Nhưng mà chữ đứa bé gái này thật sự rất đẹp.”

Cha anh gật đầu đồng ý: “Đúng là đẹp, có thể thấy công sức bỏ ra luyện tập không hề ít.”

Cha mẹ anh cứ tưởng chỉ là một bức tranh chữ, không hề biết rằng sau này người viết chữ đó sẽ gặp họ nhiều đến vậy.

Trong thư phòng, Tiêu Tử Uyên lại trầm tư, cô gái ưu tú này vừa có tài vừa có sắc, có lúc anh còn cảm thấy mình không bằng. Cuối cùng thì cái gì đã khiến cô che đi tất cả những ánh sáng của mình, trở nên điềm tĩnh ít thể hiện như vậy, rõ ràng có tài năng đến thế, vậy mà vẫn lạnh nhạt thờ ơ như ngày nay.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Không Có Bệnh

Ngày hôm sau Tùy Ưc vẫn đến chỗ hẹn, chỉ có điều thời gian đổi từ buổi sáng thành buổi tối.

Ở cổng trường, Tùy Ưc bước lên xe, Tùy Cảnh Nghiêu ở trong xe cười nhìn cô, sau đó nhìn về phía tài xế, “Đây là chú Trương của con, con còn nhớ không?” Tùy Ưc mỉm cười lễ phép chào, “Chào chú Trương.”

Lão Trương đã theo Tùy Cảnh Nghiêu làm tài xế mấy năm rồi, tính tình thật thà chất phác, Tùy Ưc còn nhớ khi còn bé chú Trương thường hay trêu đùa cô.

Lão Trương ngồi ở ghế lái kính cần chào cô qua gương chiếu hậu, “Đại tiểu thư.”

Nét cười của Tùy Ưc ngưng lại, cô nhanh chóng lấy lại thái độ bình thường, sửa lại, “Chú gọi Tùy Ưc là được rồi.” Lão Trương cười, tập trung lái xe. Bầu không khí trong xe lại chìm vào yên lặng.

Tùy Ưc quay đầu nhìn về phía cửa sổ, Tùy Cảnh Nghiêu nhìn cạnh mặt Tùy Ưc trầm tư. Ông ở Thượng Hải hơn ba mươi năm như thế, chuyện gì cũng từng trải qua, thế nhưng hết lần này đến lần khác ông luôn không biết làm thế nào trước cô con gái này.

Nhiều năm qua ông không qua lại thường xuyên với phụ nữ, muốn tán gẫu một chút, ông lại không tìm được chủ đề, muốn bù đắp chút gì đó

nhưng cũng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu.

Nơi ăn tối là ở một nhà hàng Tây, trang hoàng tinh tế, bầu không khí khá tốt.

Tuy rằng Tù Cảnh Nghiêu đã trung niên, nhưng trông trẻ hơn tuổi rất nhiều, khuôn mặt ưa nhìn, mỗi động tác đều toát ra vẻ nam tính, thỉnh thoảng lại có mấy người phụ nữ độc thân liếc nhìn.

Tù Ưc tập trung ăn uống, như là Tù Cảnh Nghiêu trước mặt không hề tồn tại, Tù Cảnh Nghiêu ăn được vài miếng thì không động đũa tiếp, dẫn đo giây lát bèn mở miệng

“Em trai con...Mấy năm nay đều học ở nước ngoài, tết năm nay mới về, con có muốn gặp nó một lần không?”

Tù Ưc ngừng ăn ” Ngài đã bao giờ nói với em ấy chưa?”

Tù Cảnh Nghiêu nhấp một ngụm rượu, “Chưa, vốn nó và dì Lâm của con rất thân thiết, trước đây ba nghĩ nó còn nhỏ, nhưng bây giờ đến lúc rồi.”

Tù Ưc vẫn ăn từ tốn như trước, đáp hồi hợt, “Đừng nói cho em ấy biết.... Nếu trước chưa nói, vậy sau này cũng đừng nói. Nếu ngài muốn tốt cho em ấy, vậy thì vĩnh viễn đừng nói chuyện này cho em biết. Năm đó lúc tôi và mẹ rời khỏi Tù gia là đã quyết định không bao giờ gặp lại em ấy, cũng không muốn gặp lại ngài. Năm đó tôi và mẹ lựa chọn từ bỏ em ấy, thì cũng đã ra một quyết định áy náy nhất cả cuộc đời này rồi, dù có khổ sở ra sao chúng tôi cũng chỉ có thể chịu đựng, bởi đây là chính tôi và mẹ lựa chọn, cũng như lựa chọn của ngài năm đó vậy...” Tù Ưc không nói tiếp nhưng ý tứ thì đã vô cùng rõ ràng.

Tù Ưc vừa nói vừa ngẩng đầu lên nhìn Tù Cảnh Nghiêu phía đối diện, ánh mắt bình tĩnh, dường như đang trách cứ Tù Cảnh Nghiêu phá vỡ

lời giao hẹn, quấy nhiễu cuộc sống bình yên của cô.

Tùy Cảnh Nghiêu kinh ngạc, cô con gái trước mặt này càng lớn càng giống mẹ, tuy rằng khuôn mặt có nét giống ông, thế nhưng khí chất ung dung, tinh tại này sao có thể có ở tuổi cô như vậy được?

Ông cười khổ, “Phải, là sự lựa chọn của ba, hậu quả tự ba gánh chịu. Xem ra mấy năm nay mẹ con dạy dỗ con rất khá.”

“Cảm ơn.”

Tùy Ưc không hề bối rối mà khách khí đáp lại, Tùy Cảnh Nghiêu lại có chút khổ sở, do dự nửa ngày, mới đi vào chủ đề chính, chần chờ tìm từ ngữ thích hợp, “Ba biết con sẽ không nhận tiền của ba, chỉ có điều... Ba là ba của con, con có cần ba làm cho con điều gì không?”

Tùy Ưc lắc đầu, “Tùy tiên sinh, lúc trước không phải chúng ta đã sớm thanh toán sòng phẳng rồi sao?”

Ngài có sự lựa chọn của ngài, tôi và mẹ có sự lựa chọn của mình, ông không cần như vậy, không cần thiết.”

Tùy Cảnh Nghiêu biết sẽ có kết quả này, cho nên trước nay ông mới không dám tới tìm Tùy Ưc, nhưng dù sao cô cũng là con gái ông, ông làm sao có thể coi như cô không tồn tại? “Việc năm đó, ba cũng chẳng còn cách nào.” Nhiều năm như thế đây là lần đầu tiên hai cha con đề cập tới chuyện này.

Tùy Ưc trả lời, dường như có chút khinh thường, “Xưa nay trung hiếu thường khó vẹn đôi đường, tôi tôn trọng lựa chọn của ngài, cũng mong ngài tôn trọng lựa chọn của tôi. Huống hồ chẳng phải gia đình ông bây giờ rất hòa thuận sao.” Lời Tùy Ưc “trong bông có kim”, khiến Tùy Cảnh Nghiêu chỉ có thể thở dài.

“Mẹ con...” Tùy Cảnh Nghiêu im lặng phút chốc, lời vẫn ra khỏi miệng, “Bà ấy...”

Tùy Ưc nhanh chóng cắt lời Tùy Cảnh Nghiêu, “Mẹ tôi sống rất tốt, mong rằng ông đừng đến làm phiền bà ấy. Không còn sớm nữa, tôi về trước.” Tùy Cảnh Nghiêu cười khố, cô cần gì phải sợ như vậy, cô không nói ông cũng sẽ không tới tìm mẹ cô, ông còn mặt mũi nào mà đi tìm bà ấy? “Để ba đưa con về.”

Tùy Ưc biết không thể từ chối được, liền đồng ý, “Cảm ơn.”

Tùy Cảnh Nghiêu đi sau Tùy Ưc, cảm thấy mình là một người cha đáng thương hại, cô rõ ràng không muốn ông đi tiễn, nhưng vì để bớt phải nói thêm vài câu với ông nên mới miễn cưỡng bản thân.

Tới cổng trường, Tùy Ưc liền xuống xe, khi đóng cửa xe Tùy Cảnh Nghiêu gọi với theo cô, “Tùy Ưc, ba có một hạng mục đầu tư mới ở đây, chắc sẽ ở lại một thời gian dài, nếu con có việc gì, tới tìm ba bất cứ lúc nào cũng được.”

Tùy Ưc lễ phép gật đầu, không hề lưu luyến xoay người đi thẳng. Tùy Cảnh Nghiêu ngồi ở trong xe nhắm mắt nghỉ ngơi, ông biết dù Tùy Ưc gặp khó khăn cũng không bao giờ tới tìm ông.

Tính quật cường giống người đó. Lão Trương thấy sắc mặt của Tùy Cảnh Nghiêu không tốt liền an ủi, “Tiểu thư càng lớn càng xinh.”

Phải, lần đầu tiên ông gặp mẹ cô, lúc đó bà cũng xấp xỉ tuổi cô bây giờ, thoáng cái đã qua nhiều năm như vậy, quyết định năm đó rốt cuộc ông đã từng hối hận?

Từng hối hận, vì thế nên nhiều năm như vậy rồi ông không dám đi gặp bà, không dám gặp mặt đứa con gái này, ngay cả nghĩ cũng ép bản thân phải quên đi.

Tùy Ưc đi được mấy bước thì thấy Tiêu Tử Uyên đứng ở bên đường, giống như chờ đợi ai đó, thỉnh thoảng có người đi ngang qua lên tiếng chào anh.

Đường về ký túc xá của Tùy Ưc nhất định phải đi qua bên đó, Tùy Ưc chỉ có thể đi qua chào, “Tiêu sư huynh.” Tiêu Tử Uyên mỉm cười đến gần cô, nét mặt ung dung tự tại, “Đi ăn khuya không?”

Tùy Ưc mờ mịt, “Dạ?” Tiêu Tử Uyên không đợi cô phản ứng lại đã nhanh chóng đi về phía trước, “Anh còn chưa ăn tối nữa.”

Tùy Ưc còn chưa biết làm thế nào đã bị Tiêu Tử Uyên kéo đến quán ăn đằng sau trường, chờ đến khi cô tỉnh táo lại thì cô và Tiêu Tử Uyên đã ngồi ở trong một quán ăn khá sạch sẽ.

Bấy giờ có rất nhiều sinh viên đến ăn khuya, quán ăn rất đông khách, Tiêu Tử Uyên ngồi giữa một đám người chật ních, chăm chú nhìn thực đơn, ngoảnh lại hỏi Tùy Ưc, “Muốn ăn gì?”

Nói thật là, Tùy Ưc rất đói bụng, buổi trưa cô không ăn nhiều, còn nơi như vừa rồi căn bản không thích hợp ăn uống, hơn nữa phải gặp người không muốn gặp lại càng không muốn ăn, lúc này trong quán mùi thơm của thức ăn bay ra ngào ngạt, Tùy Ưc đói đến mức bụng sôi òng ọc, vội mở miệng, “Em muốn ăn một bát mì xào với một phần cơm thịt bò.” Tiêu Tử Uyên nhíu mày, “Mình em á? Trong chúng ta ai mới là người chưa ăn tối?”

Tùy Ưc rầu rĩ, lấy ví tiền ra để trên bàn, “Em mời.” Cô tạo ra tiếng động hơi lớn, tất cả mọi người xung quanh đều quay sang nhìn, thoáng cái mặt Tùy Ưc đỏ bừng.

Tiêu Tử Uyên không hề để ý mọi người xung quanh, cầm lấy bút trên bàn đánh dấu trên thực đơn một bát mì và một phần cơm thịt bò, sau đó thêm một phần mì sợi, sau đó cầm thực đơn đứng xếp hàng gọi món.

Tùy Ưc đang cúi gằm mặt buồn rầu, liền cảm giác có bóng người trên đỉnh đầu, cô tưởng rằng Tiêu Tử Uyên đã quay lại, vừa ngẩng đầu lên liền thấy một người khiến cô càng bức hơn. Tần Minh vui vẻ nhìn Tùy Ưc, “Cậu đi một mình à?” Tùy Ưc hờ hững trả lời, “Không phải.”

Tần Minh thấy Tùy Ưc trả lời qua loa, liền quay lại nói với người bên cạnh, “Các cậu về trước đi.” Nói xong bèn cứ thế ngồi xuống bên cạnh Tùy Ưc, cô nhắc nhở cậu ta, “Chỗ này có người rồi.” Tần Minh không trả lời mà tiếp tục, “Ăn gì, tớ mời, tùy ý gọi.”

Tùy Ưc cau mày, bây giờ tí tinh thần đoàn kết bác ái nào cô cũng chả có, bèn hít sâu vài cái kìm nén cơn giận ở trong lòng, “Tôi ăn không nổi đâu, sao phải để cậu mời?”

Tần Minh vẫn còn cợt nhả, “Đừng khách sáo, chúng ta là bạn bè mà.”

“Tôi và cậu không thân.” Tùy Ưc cảm thấy sự nhẫn nại của mình đã tới giới hạn.

Lúc này, Tiêu Tử Uyên lặng lẽ tới bên cạnh Tần Minh, Tần Minh cảm giác được áp lực nên lập tức ngẩng đầu lên nhìn, Tiêu Tử Uyên mặt lạnh tanh nhìn lại cậu ta.

“Tiêu sư huynh, khéo thật, cùng ăn nhé?”

Tiêu Tử Uyên không tiếp lời, Tần Minh lại cảm thấy một áp lực vô hình, sau một lúc cậu ta sợ sệt hỏi một câu, “Đây là chỗ của anh?”

Tiêu Tử Uyên híp mắt hỏi, “Cậu thấy sao?” Tần Minh vội đứng dậy, nhìn Tiêu Tử Uyên lại nhìn Tùy Ưc, nói một câu cảm phiền rồi vất chân lên cổ chạy.

Sau khi Tiêu Tử Uyên ngồi xuống, vừa cầm khăn ướt lau tay vừa ngắm Tùy Ưc đang giận phùng phùng, anh cực kỳ muốn giơ tay ra chọc cô

một cái, nhưng cũng không hỏi gì.

Mì nhanh chóng được mang lên, ngay cả việc cầm thìa gạt mấy miếng ớt ra Tù Uyên cũng bỏ, hùng dũng ăn một miếng to rồi vội tìm nước, Tiêu Tử Uyên đưa cốc nước của mình cho cô, Tù Uyên không quan tâm là của ai liền cầm lấy uống ừng ực.

Uống nước xong lại ho khan, sau cùng hai mắt và mũi đều đỏ.

Tiêu Tử Uyên nhìn cô cười, đưa khăn lau cho cô, “Hỏa khí lớn như vậy mà còn ăn ớt.”

Tù Uyên cầm khăn lau nước mũi, giọng khàn cả đi, “Đây là lấy độc trị độc.”

Sau đó Tiêu Tử Uyên lấy bát mì của Tù Uyên, đẩy bát mì của mình đến trước mặt cô, “Ăn đi.”

Tù Uyên cầm đũa lặng lẽ ăn được hai miếng mới nhớ ra, hai người đây là đang làm gì thế?

Bát mì này lúc trước Tiêu Tử Uyên đã đựng đũa, bát kia của cô cô cũng ăn một miếng rồi ...

Nghĩ như vậy cô tiện tay cầm cốc nước lên uống, uống được một ngụm cô lại phát hiện ra cốc nước này là của Tiêu Tử Uyên....

Tiêu Tử Uyên nhìn cô đang bị đứng hình, nhú mào mở miệng, “Hàng năm anh đều vượt qua kỳ kiểm tra sức khỏe của trường, không có bệnh.”

Tù Uyên ngượng ngùng, cô không có ý đó, liền tìm một cái cốc vỡ vụn, “Không phải... Là em sợ mình có bệnh.” Tiêu Tử Uyên mỉm cười khoan dung, “Anh không chê đâu.”

Thấy vẻ tươi cười của Tiêu Tử Uyên, Tùy Ưc liền gục đầu lặng lẽ ăn tiếp, tâm phục khẩu phục rồi, ngày hôm nay lại được dự một tiết hậu hắc học, thật tốt.

Ăn xong Tiêu Tử Uyên đưa Tùy Ưc về, Tùy Ưc ăn no rồi cũng bình tĩnh lại, muốn giải thích hành vi quái lạ ngày hôm nay, nhưng mà Tiêu Tử Uyên cũng chẳng hề hỏi câu nào, hai tay đút vào túi cả đường vẫn im lặng. Bỗng Tùy Ưc dừng bước, “Tiêu sư huynh...” Tiêu Tử Uyên nghiêng người chờ đợi câu nói tiếp theo của Tùy Ưc.

“Anh không có gì muốn hỏi em à?”

Tiêu Tử Uyên xoa cằm nhìn Tùy Ưc chăm chú một lúc, gật đầu nghiêm nghị, “Có.”

“Cái gì?”

“Mấy ngày hôm trước anh thu dọn hành lý, phát hiện ra là khăn quàng vẫn ở chỗ em, em đã thích nó như vậy thì tặng em luôn, trước khi anh đi em mua cái khác tặng anh nhé.”

Tùy Ưc nhăn mặt, “Còn gì nữa không?”

Lần này Tiêu Tử Uyên ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ một hồi, lúc Tùy Ưc tưởng anh sắp hỏi chuyện kia thì, Tiêu Tử Uyên chỉ chiếc cúc bình an trên cổ do người nào đó tặng, “Anh đeo có đẹp không?”

Tùy Ưc ăm ức nhìn Tiêu Tử Uyên, trong lòng thầm mắng, anh thích trêu em đến vậy sao?

Tiêu Tử Uyên cúi đầu cười khẽ, tiếng cười trầm ấm dễ nghe, vừa cười vừa nói với Tùy Ưc, “Mau đi thôi.”

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tin Đồn

Tùy Ưc không nghĩ đến lúc trở về phòng ngủ thì nhìn thấy vẻ mặt không hề có chút biểu cảm nào của ba người bạn cùng phòng.

Cô thở dài, bây giờ cô còn sợ có chuyện nào xấu hơn được nữa sao, “Làm sao vậy?”

Tam Bảo chỉ tay vào màn hình máy tính, "Cậu tới nhìn xem."

Tùy Ưc đi đến nhìn vài lần, liền đi rửa mặt, chỉ cảm thấy buồn chán, không muốn nói gì thêm nữa.

Tam Bảo cho tay lên đầu, xoa mái tóc ngắn vừa gội xong, ngoảnh mặt lại hỏi Hà Ca, Yêu Nữ: “Lẽ nào diễn xuất của chúng ta không đạt, tại sao A Ưc cũng không có khẩn trương chút nào hết vậy? Cậu ấy không sợ chúng ta sẽ hiểu lầm rồi cô lập, nói xấu, đả kích cậu ấy sao?”

Hà Ca, Yêu Nữ trừng mắt nhìn Tam Bảo, thể hiện sự khinh bỉ đối với chỉ số thông minh đáng thương của người nào đó.

Yêu Nữ dịu dàng chỉ dạy Tam Bảo: "Cậu đã bao giờ thấy cậu ấy sợ bất cứ điều gì chưa hả? Nếu bây giờ cậu hét với cậu ấy, A Ưc, động đất! Có lẽ cậu ấy sẽ nói lại với cậu một từ."

Tam Bảo gãi đầu suy nghĩ nửa ngày, sau đó hỏi: “Từ gì?”

Yêu Nữ nhẹ nhàng nói ra một từ, "À."

Nghe xong, Tam Bảo bỗng nhiên hiểu ra: "Rất có lý. Như vậy mới chính là phong cách của A Ưc."

Hà Ca nhìn Tam Bảo vô cùng khinh thường, "Hơn nữa là có lúc nào cậu đã thấy một người nào đó bị loại người vừa ngu lại vừa ăn tham như cậu hù dọa bao giờ không?"

Tam Bảo rất muốn cãi lại, nhưng không tìm được lý do gì, chỉ có thể thở phì phò giận dữ nhìn Hà Ca.

Trong phòng vệ sinh, Tùy Ưc đang dùng nước lạnh hắt lên mặt của mình, thì thấy ba người kia thò đầu nhìn vào, im lặng nhìn chăm chăm vào cô.

Tùy Ưc đóng vòi nước lại, đành thở dài, thành thật khai báo: "Cha tớ."

Sau đó cô tiếp tục mở vòi nước rửa mặt. Tùy Ưc vừa dứt lời, Yêu Nữ đã reo hò, còn Hà Ca và Tam Bảo lại nói giọng đầy bi thương: "Ôi, tiền của tớ!" (Du: hai nàng này cá cược mất nhân dân tệ ạ!!! Lim: Nguyên văn: "Mao gia gia của tớ")

Yêu Nữ vui mừng đắc ý chìa tay ra, "Có chơi có chịu, nhanh nhanh nộp tiền ra đây cho tớ."

Tam Bảo, Hà Ca không nỡ rút ra nhưng mỗi người đành phải lôi một tờ tiền màu hồng.

Tùy Ưc lau mặt xong, nhìn về phía ba người mỉm cười, dịu dàng hỏi, "Lại lấy tớ ra đánh cuộc, hả?"

Ba người bị nụ cười quý dị của Tùy Ưc dọa sợ, trưng bày bộ mặt ỉu xìu, chuồn nhanh ra khỏi phòng vệ sinh.

Sau khi Tùy Ưc rửa mặt xong, lý do cần phải lo lắng về bài đăng kia cũng không còn quan trọng nữa. Bọn cô đã ở chung phòng được mấy năm rồi, cũng chưa từng nghe Tùy Ưc nhắc tới từ “cha”. Điều đoán ra cô ấy mồ côi, chỉ sống cùng mẹ, cho nên ba người đều ăn ý với nhau, không tiếp tục nhắc đến vấn đề này nữa.

Bài đăng liên tục viết những lời thô tục, nói về câu chuyện xưa là mối quan hệ mờ ám của một nữ sinh viên cùng một người thương nhân giàu có. Người viết bài khôn khéo ở chỗ là toàn bộ bài đăng không hề một chữ nào cả, chỉ được đăng mấy bức ảnh, trong đó gồm những bức ảnh chụp từ lúc Tùy Ưc bắt đầu bước lên xe buổi chiều cho đến khi trời tối Tùy Ưc bước

xuống xe cùng một bên mặt của Tùy Cảnh Nghiêu, còn kèm theo những bức hình khác được cố ý chụp cả nhãn hiệu của chiếc ô tô và bên cạnh bức ảnh còn chú thích giá tiền của nhãn hiệu chiếc xe đó, một dãy liên tiếp các số 0 để người xem hiểu rõ mọi việc.

Cuối cùng còn có thêm dụng ý khác, đăng một bức ảnh Tiêu Tử Uyên đang đứng ở cổng trường học như đang chờ ai đó, nhìn sau lưng trông rất cô đơn, hiu quạnh làm cho người xem suy nghĩ sâu xa.

Tùy Ưc nhìn thời gian bên phải bức hình, nhú mày, Tiêu Tử Uyên chắc đã đợi cô ở đó rất lâu.

Bài đăng này vừa được đưa lên đã gây chấn động dư luận, mặc dù chủ bài đăng không nói một câu gì, nhưng cũng không thể cản trở suy luận không tốt của mọi người.

Rất nhanh sau đó đã có người nhận ra người trên bức hình là Tùy Ưc.

Nữ sinh viên đại học, đi hãng xe có nhãn hiệu xe sang trọng, thương nhân giàu có, xì căng đan bạn trai, số lượng từ không nhiều nhưng đều là những từ then chốt đủ khiến người ta suy diễn ra một câu chuyện xưa hết sức tuyệt vời và hấp dẫn. Nữ sinh viên đại học ham muốn vinh hoa phú

quý được một thương nhân giàu có bao nuôi, xì căng đan về việc người bạn trai của nữ sinh này thấy bạn gái của mình lên một chiếc xe sang trọng nhưng trong lòng vẫn si mê tiếp tục đứng đó chờ bạn gái của mình trở lại, một tình yêu thật điên cuồng a!

Bình luận phía dưới mắng Tù Ưc bạc tình Tiêu Tử Uyên nhiều không đếm xuể, chủ yếu là nói Tù Ưc đã có bạn trai ưu tú như Tiêu Tử Uyên còn chưa chịu dừng, lại còn không biết xấu hổ chạy theo người giàu có.

Tù Ưc thật sự khâm phục bộ não bị đóng kín của những người này, rất biết cách suy luận.

Tam Bảo uất ức tức giận mắng, Hà Ca và Yêu Nữ đứng bên cạnh cũng cùng hòa theo, chỉ có người trong cuộc là Tù Ưc nhàn nhã ngồi bên cạnh máy tính, ba người còn thỉnh thoảng quay đầu sang nói với Tù Ưc: “A Ưc, cậu yên tâm đi, chúng tớ tin tưởng cậu trong sạch!”

Về sau Tam Bảo không nhịn được muốn trả lời rằng người đó là cha Tù Ưc, nhưng bị Yêu Nữ cản lại, “Lúc này cậu nói ra mọi người sẽ tin sao? Đến lúc đó không phải là bội nhọ thêm thanh danh của Tù Ưc à.”

Tam Bảo không còn cách nào khác đành từ bỏ. Bộ dáng của Tù Ưc lại rất thờ ơ, thật sự thì cô không hi vọng tiết lộ việc này ra bên ngoài. Chuyện này càng ít có người biết thì càng tốt, cô cũng không muốn gây thêm phiền toái cho mình, hơn nữa Yêu Nữ nói cũng đúng, có lẽ cô có thanh minh thì cũng không ai tin tưởng .

Lúc Tiêu Tử Uyên trở lại phòng thì nghe thấy tiếng chửi mắng của Lâm Thần, khi nhìn thấy Tiêu Tử Uyên thì vẫy tay gọi lại: "Cậu lại may mắn tiếp rồi."

Tiêu Tử Uyên bước tới xem mấy lần, sau đó bắt đầu nhú mi lại, Lâm Thần hỏi: "Làm sao bây giờ? Hay là tớ đi tìm một người bên khoa công nghệ thông tin nhờ gỡ xuống?"

Tiêu Tử Uyên lắc đầu: "Nhất định sẽ có người cho rằng chúng ta đang muốn che đậy những việc xấu."

Lâm Thần phiền não: "Cậu nói xem phải làm sao bây giờ?"

Tiêu Tử Uyên xoa nhẹ đôi mắt, suy nghĩ một lát rồi đưa ra phương án: "Bước đầu tiên là tắt điện, thoát khỏi Internet và đi ngủ."

Ba người Ôn Thiếu Khanh, Kiều Dụ và Lâm Thần đồng thời hỏi lại: "Cái gì?"

Tiêu Tử Uyên không trả lời nữa, nhanh chóng cầm lấy hộp dụng cụ đi ra ngoài, không ai biết rằng, toàn trường trong phút chốc sẽ rơi vào cảnh tối đen như mực, tiếng than vãn của sinh viên nổi lên khắp nơi.

"Còn chưa tới giờ tắt điện mà !"

"Tài liệu của tớ còn chưa lưu!"

". . . . ."

Tùy Ưc ngồi trong bóng tối thở phào nhẹ nhõm, tung tăng reo hò: "Chà! Cuối cùng cũng có thể đi ngủ rồi!"

Ôn Thiếu Khanh ngồi trong bóng tối cầm đèn pin chiếu ra phía cửa, chờ bóng dáng một người xuất hiện, sau đó nói hai từ đầy xúc động: "Quá tối!"

Kiều Dụ ân ý tiếp lời: "Thật sự là giận đỏ cả mặt vì người đẹp nhá."

Lâm Thần tổng kết lại: "Tri thức thay đổi vận mệnh a!"

Tiêu Tử Uyên dường bỏ ngoài tai mọi lời kêu ca của mọi người, thong thả đi vào phòng ngủ, rồi đặt hộp dụng cụ vào chỗ cũ, lấy điện thoại ra

gửi tin nhắn.

“Đừng suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi cho tốt.”

Tùy Ưc nhìn dòng tin nhắn ngắn ngủn mấy chữ trong điện thoại, không biết vì sao cô lại hiểu ra rất nhanh sẽ biết anh có tính toán gì đó.

“Ngại quá, có lẽ gây phiền phức cho anh rồi.”

Gần như là cùng lúc, Tiêu Tử Uyên gửi tin nhắn đến, chỉ có bốn chữ.

“Vô cùng vinh hạnh.”

Tùy Ưc đỏ hết cả mặt, vứt điện thoại di động lăm bằm “toàn nói bừa thôi”.

Mọi hậu quả xảy ra đều như trong dự liệu, từng việc từng việc dần dần xuất hiện. Sáng sớm hôm sau, như mọi ngày, bốn người xuống nhà ăn để ăn sáng, buổi sáng nhìn qua tường yên tĩnh tốt lành nhưng thật ra lại không yên tĩnh một chút nào.

Thình thoảng có người nhìn sang, lại còn chỉ chỉ trỏ trỏ, bốn người rất ăn ý vờ như không nhìn thấy, không nghe thấy gì hết, một lúc sau có mấy người bạn cùng khoa y học lại gần, chỉ trỏ vào Tùy Ưc rồi nói với ba người đi, “Haizzz, các cậu đừng nói chuyện với cậu ta nữa, bài

đăng tối hôm qua trên diễn đàn trường các cậu đã xem chưa? Cậu ta được bao nuôi đó....”

Vừa nói nữ sinh đi đầu vừa đưa chiếc điện thoại ra cho mọi người cùng nhìn bài đăng trên đó.

Bốn người liếc nhau ra hiệu một cách ăn ý, đầu tiên Yêu Nữ cầm lấy chiếc điện thoại di động lướt qua vài bức hình rồi đưa cho những người bên

cạnh: “Ai chụp những bức ảnh này vậy? Năng khiếu quá kém, chụp A Úc nhà chúng ta đen thui như vậy, thật sự không có một chút kỹ thuật nào cả.”

Hà Ca gật đầu, "Đúng vậy, còn có nhé, chụp mà cả mặt cũng không chụp, thật là quá ki bo, gương mặt A Úc nhà chúng ta rất đẹp mà."

Tam Bảo chứa đầy một bụng tức giận, chưa có nơi nào để xả ra: "Làm cho người ta không thể nào chịu nổi nhất là lại chụp tiền bối Tiêu mờ như vậy, tớ còn muốn sưu tầm đủ bảy bức ảnh của tiền bối Tiêu gọi là Thần Thái nhé, bức ảnh này làm sao có thể so sánh được!"

Tùy Úc lại rất bình tĩnh ngồi ăn điểm tâm, nhìn ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài cửa sổ, trên mặt tràn đầy thỏa mãn, cuộc sống thật là tươi đẹp.

Về mặt mấy người kia không thể tin nổi nhìn bốn người bọn họ, cuối cùng nữ sinh đi đầu lúc này bước tới giành lại chiếc điện thoại của mình sau đó quay đầu chạy mất dép.

Ba người nhìn về phía bóng lưng mấy người kia ra hiệu làm động tác “Cắt” một cái. (dấu X này nhé!)

Lúc đi học, gặp Tần Minh ở cửa phòng học, nếu là trước kia cậu ta nhất định sẽ bước đến vui vẻ chào hỏi, nhưng hôm nay lúc nhìn thấy bốn

người bọn họ thì về mặt lúng túng quay người bỏ đi.

Tùy Úc cũng không thèm quan tâm, đối với cô mà nói cậu ta chính là một người không quan trọng. Tùy Úc gần như không có thói quen giải thích với người khác, người cô tin tưởng không phải là người chỉ vì vài câu nói của người khác mà thay đổi thái độ đối với cô, cô cũng không cần giải thích với những người đó, còn những người không liên quan, thì càng không cần thiết phải giải thích.

Không biết vì lý do gì, nhà trường vẫn chưa sửa được điện, các phương tiện dạy học trực tuyến đều không thể dùng được, thầy giáo đành phải

viết bài giảng lên bảng, Tùy Ưc nhìn từng chữ mà thầy giáo viết lên bảng, dường như lại có cảm giác quay về thời gian còn học trung học,

suy nghĩ dần dần bay xa. (Du: lý do gì vậy các mem :v)

Đợi đến lúc cô hoàn hồn thì trên bục giảng đã đổi giáo viên rồi, bí thư trong khoa đang nói gì đó ở trên bục, mà ở bên cạnh, Tam Bảo lại đang

thở phì phò nhìn chăm chăm vị bí thư đó, dường như một giây kế tiếp sẽ xông lên cắn chết anh ta.

Tùy Ưc quay đầu sang hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Hà Ca cười, "Vì trường học sắp đón nhận một đợt kiểm tra nên tổ chức viết lại hồ sơ của sinh viên."

Tam Bảo nghiêng răng nghiêng lợi: "Tớ ghét nhất viết tên của tớ! Khi nộp hồ sơ sinh viên lên nhất định sẽ lại hỏi tớ một câu! Vì sao tớ lại muốn người khác gọi tên này?"

Tùy Ưc bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, nhìn về phía Tam Bảo: “Không phải cậu còn có một người anh trai à? Cậu tên là Nhậm Thân, vậy anh trai cậu tên là gì?”

Hà Ca cũng bày ra vẻ mặt tò mò: "Đúng đúng, anh trai cậu gọi là Nhậm gì?"

Tam Bảo hừ lạnh một tiếng: "Suy nghĩ của ba mẹ tớ thì người thường như các cậu sao có thể đoán được?"

Hà Ca vừa trông chừng vị bí thư trên bục giảng, vừa tiếp tục thúc giục, “Nói nhanh! Tên gì?”

Tam Bảo nhìn Tùy Ưc, rồi quay sang nhìn Hà Ca, mặt ủ rũ, suy nghĩ một lúc lâu sau mới vô cùng miễn cưỡng nói ra hai chữ: "Thân Nhậm."

Trong nháy mắt, Hà Ca gập người lại, nằm trên bàn không thể nào dậy nổi, Tùy Ưc cúi đầu hai vai run rẩy không ngừng.

Sau một lúc hai người đều cảm nhận được cơn tức giận ngày càng mãnh liệt của Tam Bảo, mới cố gắng nhịn cười.

Tùy Ưc ho nhẹ một tiếng, hỏi: "Cậu xác định đó là tên dành cho người à?"

Hà Ca lấy điện thoại di động ra: "Không được, tớ muốn gửi tin nhắn báo cho Yêu Nữ biết chuyện này."

Tam Bảo tức giận hừ một tiếng, nằm bò ra bàn giả chết. Có lẽ tiếng ầm ĩ của ba người có hơi lớn, vị bí thư kia nhanh chóng nhìn sang,

tính tình dường như rất tốt, cười híp mắt nhắc nhở, “Các bạn học ở bên kia nói nhỏ một chút, tôi sẽ nói rất nhanh, các bạn nhớ nghe thật kỹ, không sẽ điền sai đó.”

Ba người lè lưỡi trong chốc lát rồi yên tĩnh lại.

Kỳ sau, Tùy Ưc muốn đến thực tập ở bệnh viện, đúng lúc đang đi trên đường thì gặp lớp trưởng, hình như cậu ta đang đưa hồ sơ lên nộp để chỉnh sửa, vừa vắn vắn phòng làm việc bên cạnh ký túc xá nữ khoa y học, vậy nên lớp trưởng năn nỉ Tùy Ưc vào qua giúp, Tùy Ưc không suy nghĩ nhiều liền vui vẻ đồng ý.

Tùy Ưc không thường xuyên đến văn phòng khoa, đi qua đi lại mấy vòng mới tìm được phòng làm việc. Khi vừa đẩy cửa bước vào đã thấy

có bảy, tám sinh viên dường như đang sắp xếp lại hồ sơ cá nhân, cả phòng rất lộn xộn.

Tùy Ưc đưa tay gõ nhẹ cửa, nghe thấy tiếng động người trong phòng ngẩng đầu lên nhìn, cả phòng làm việc đang ồn ào phút chốc yên tĩnh lại, không khí hơi bất thường. Mấy sinh viên khác đang thảo luận sôi nổi thì âm thanh cũng giảm dần dần, vừa nói vừa nhìn về phía Tùy Ưc.

Trong chốc lát, Tùy Ưc đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, cũng không buồn quan tâm, bước vào phòng đưa chỗ tài liệu đang ôm đặt chồng lên những tài liệu khác. Đang chuẩn bị bước đi thì nghe tiếng một cô gái phụ trách nhận hồ sơ gọi cô lại: “Này, bạn học, cậu khoan đi đã, để tớ xem còn vấn đề gì nữa không rồi hãy đi.”

Tùy Ưc im lặng đứng lại chờ, "Được."

Cô gái đó cùng bạn của mình nhìn Tùy Ưc mấy lần, lại lấy bản mẫu ra xem, lần lượt lật lại một lượt, hình như đang tìm kiếm gì đó, khi nhìn

đến một chỗ bỗng nhiên dừng lại mang ra bàn bạc. Một lát sau, một trong những cô gái đó nhìn về phía Tùy Ưc, “Đây có phải là hồ sơ của cậu không?”

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn qua, khóe miệng hiện lên một tia cười châm biếm, điều này không nằm ngoài dự liệu của cô, “Đúng.”

Cô gái đó chỉ ngón tay vào chỗ trống trên hồ sơ, “Ở đây còn chỗ trống điền tên cha, cậu chưa điền vào.”

Ánh mắt Tùy Ưc nhìn xuống, "Mấy năm trước mình cũng không điền mà."

"Năm nay đã sửa lại quy định, nhất định phải điền đầy đủ thông tin."
Giọng nói của nữ sinh đó khiến cho Tù Ưc cảm thấy rất chán ghét.

Tù Ưc không muốn bọn họ quấy rầy, sau một hồi trầm mặc, cô nở nụ cười nhạt nói ra mấy từ, "Tớ không có cha, vậy hài lòng chưa?"

Mỗi người đều có một ranh giới không thể chạm vào, tuy trên mặt Tù Ưc không biểu hiện ra, nhưng trong lòng đã chạm đến điểm giới hạn, nếu như cô gái kia còn nói thêm câu nào nữa cô sẽ thật sự trở mặt.

Có một loại người, trong lòng càng tức giận, biểu hiện ra trên mặt lại càng bình tĩnh, nếu như thật sự tức giận đến cực điểm, thì ngược lại cười càng thêm rục rở.

Mà Tù Ưc lại chính là loại người này.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cỗ
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Đây Là Con Gái Tôi Tùy Ưc

Nữ sinh kia nghe xong dường như đã nắm bắt được điểm sơ hở nào đó liền đắc chí hô to lên, ẩn ý chế nhạo cũng rất rõ ràng, "Ồ, là mồ cô à, mồ cô thì thật đúng là rắc rối lớn đấy"

Sau khi, mọi người xung quanh nghe được câu nói đó lại bắt đầu bàn tán.

Tùy Ưc vẻ mặt không thay đổi quay người bước ra, ai ngờ người sau lưng lại nói lớn hơn.

"Là mồ cô à, cha cậu đã mất hay là ly hôn?"

"Mồ cô còn tạm tạm, hay là con riêng của gia đình nào đó mới không tiện nói ra, nghe đồn tiêu chuẩn của Tiêu Tử Uyên rất cao, thì ra phẩm vị của anh ta lại như thế này."

Nghe đến đó, Tùy Ưc bỗng nhiên cảm thấy tức giận, dường như bị người ta đâm một cây gai vào trong lòng, cố gắng trấn áp bản thân nhưng làm thế nào cũng không giảm xuống được, cuối cùng xoay người nhìn sang bên cạnh, ánh mắt trở nên sắc bén.

Lúc này, vẻ mặt dịu dàng của Tùy Ưc đã không còn, mà trở nên sắc nhọn hiểm thấy, cô lạnh lùng nhìn qua cô gái kia một cái, đè nặng thanh âm thong thả hỏi lại một câu, "Mồ cô thì thế nào?"

Cô gái kia hoảng sợ, cô không nghĩ rằng một cô gái dịu dàng, ôn nhu như vậy mà trên người lại toát ra khí thế áp đảo thế, nhìn ánh mắt uy hiếp của Tuy Ưc làm cô bắt đầu căng thẳng, "Không. . . . . Không như thế nào cả."

Tùy Ưc nhìn chăm chăm vào cô gái kia, "Cha tở còn sống rất khoẻ mạnh, tở hi vọng ông ấy khoẻ mạnh bình an suốt đời, cậu không biết có thể trực tiếp hỏi tở, nhưng đừng nguyên rủa ông ấy."

Cho dù cô không thích Tùy Cảnh Nghiêu, thậm chí cả cuộc đời này không muốn gặp lại ông, nhưng khi cô nghe thấy hai chữ "Đã mất" thì lại cảm thấy hoảng sợ.

"Còn nữa, cậu không cần nhắc tới Tiêu Tử Uyên." Đáy mắt Tùy Ưc lại trở nên rất lạnh lẽo, cô gái vừa rồi rất đặc chí cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn cô nữa cô mới chậm chạp nói tiếp lần này sắc mặt hòa hoãn hơn rất nhiều, "Tở có thể nào cũng là chuyện của tở, cậu đừng lôi anh ấy vào."

"Tiêu sư huynh. . . . ." Cô gái bên cạnh mấy người ánh mắt bỗng nhiên dời về phía sau lưng Tùy Ưc, trên mặt xấu hổ khúm lúm kêu lên.

Tùy Ưc vừa quay đầu lại đã thấy Tiêu Tử Uyên đang đứng cách cửa vài bước chân, cả người tỏa ra hơi thở rét lạnh.

Ánh mắt anh nheo mắt lại tỏ ra rất cương quyết, khuôn mặt vốn dĩ góc cạnh rõ ràng rất tuấn tú nhưng giờ phút này dường nét lại trở nên sắc bén, trong ánh mắt lạnh băng, đồng thời khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, cho thấy sự ẩn ý ngạo mạn.

Tùy Ưc khẽ nhíu mày, khí thế bức người như vậy là tức giận thật? Từ nhỏ anh đã lớn lên trong gia đình như thế, tuy là "chúng tinh phùng nguyệt" (= sao sáng vây quanh mặt trăng) nhưng cũng không thiếu những người nhìn mặt để nói chuyện nên có lẽ đầu tiên khi lên lớp học là phải biết giấu vui buồn, phải biết rõ giấu tài, biết rõ là phải giấu nội tâm của mình như thế

nào cho nên mới thành ông cụ non tính tình thâm trầm. Ngày thường khí thế này lúc nào cũng giắt trong lòng, không dễ dàng lộ ra, nhưng hôm nay... Bởi vì cô gái kia mạo phạm anh hay là vì mạo phạm cô ấy?

Tiêu Tử Uyên bước nhanh qua, lạnh nhạt hỏi cô gái kia, “Cô vừa nói gì, tôi nghe không rõ, cô nói lại lần nữa xem.”

Một câu hỏi gần như vô hại như vậy, nhưng lại làm cho những người không rõ ngọn nguồn sống lưng tê dại, ánh mắt phát sáng

Ngày bình thường, Tiêu Tử Uyên mặc dù trên mặt luôn mỉm cười nhàn nhạt, cử chỉ không giận mà uy, vốn dĩ đã không ai dám trêu chọc anh, huống chi bây giờ anh hình như đang nổi giận.

Lâm Thần vẫn như trước đứng ở chỗ đó quay sang người bên cạnh hừ lạnh nói, “Cậu ấy bình thường cười không nhiều? những người động đến cậu ấy, chẳng lẽ bọn họ không biết rằng Tiêu Tử Uyên cười thì nhìn rất đáng yêu nhưng nụ cười đó đôi khi cũng chính là nụ cười trừng phạt quyết đoán, vô cùng tàn nhẫn của Tiêu Tử Uyên?”

Bọn họ hôm nay đến để nhận bằng tốt nghiệp và bằng học vị, không nghĩ sẽ gặp một màn như thế này.

Ôn Thiếu Khanh nhớ lại lúc còn nhỏ không biết chính bản thân bị người phúc hắc như Tiêu Tử Uyên ức hiếp một thời gian dài, sau đó mỉm cười, rất vui sướng khi người người khác gặp họa, “Hiếm khi được nhìn thấy cậu ấy gỡ bỏ bộ mặt lạnh nhạt hàng ngày, tớ phải nhìn lâu thêm một chút mới được.”

Cô gái kia nhìn sang bên cạnh một cái dường như là đang tìm người đồng minh, nhưng những người vừa rồi đứng về phía cô bây giờ tất cả đều cúi đầu không dám ngẩng lên, mặt cô đỏ lên nhỏ giọng trả lời, "Không. . . .
. . chưa nói gì cả. . . . ."

Tiêu Tử Uyên mặt không thay đổi nhìn nữ sinh kia, một lúc sau mới mở miệng, nói ra từng chữ thật chậm, nhưng rất mạnh mẽ, “Nếu chưa nói gì cả, vậy sau này cũng không được nói. Tôi không muốn nghe lại.”

"Xin lỗi, Tiêu sư huynh. . . . ."

Giọng nói của Tiêu Tử Uyên bỗng nhiên trầm xuống, “Người cô cần xin lỗi không phải là tôi, cô có thể nói tôi, vì tôi thật sự không để ý, nhưng mà cô không nên nói cô ấy”

Tùy Ưc nghe đến câu đó bỗng ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tử Uyên, âm thanh của anh không chỉ trầm xuống, mà hình như khóe miệng cũng mím chặt lại.

Cô không muốn nhìn thấy ai đứng trước mặt cô nói xấu anh, cho dù là một câu cũng không thể tha thứ, nhưng anh lại nói với mọi người, anh không quan tâm, chỉ chuyên tâm bảo vệ cô.

Ban đầu, cô chưa xác định được là Tiêu Tử Uyên vì sao tức giận, sợ chính mình suy nghĩ nhiều, như vậy thì ngược lại chính cô lại không xứng với tấm lòng của anh.

Cô gái kia mặc dù mặt không tình nguyện nhưng khi cảm nhận được áp lực của Tiêu Tử Uyên mang đến, chần chừ một lúc lâu cuối cùng nói ra lời xin lỗi, “Tùy Ưc, xin lỗi.”

Lúc này, Tiêu Tử Uyên có lẽ cuối cùng cũng vừa lòng, nắm lấy tay Tùy Ưc quay người đi ra ngoài, Tùy Ưc muốn giãy tay ra, nhưng càng giãy thì lại cảm thấy lực trên cánh tay càng lúc càng lớn.

Những người trong phòng một thân mồ hôi lạnh, mãi đến khi hai người ra khỏi văn phòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Dụ Thiên Hạ lúc đầu cùng Tiêu Tử Uyên bước vào phòng bây giờ sững sờ đứng đó.

Có người không phục, bước đến trước mặt Dụ Thiên Hạ, "Lúc đầu cũng đâu có thừa nhận với người khác, Dụ sư tỷ nói có đúng không? Như vậy mà cô ta còn cùng tỷ tranh giành Tiêu sư huynh, không biết lượng sức mình rồi!"

Dụ Thiên Hạ lạnh lùng liếc mắt nhìn nữ sinh kia một cái, "Nếu như cô nghĩ có thể lợi dụng tôi để đạt được mục đích nào đó của cô, vậy thì cô tìm sai người rồi. Tôi thích Tiêu Tử Uyên, và đúng là tôi đã thua Tùy Ưc, tôi thua khâm phục khẩu phục, nhưng sẽ không bao giờ nghĩ cách làm hại cô ấy. Cô nếu gọi tôi một tiếng sư tỷ, thì người sư tỷ này khuyên cô một câu tận đáy lòng, việc nhà của người khác bớt can thiệp vào, đối với cô không có gì tốt cả."

Nói xong để lại một ánh mắt kinh ngạc rồi xoay người bước đi.

Lâm Thần và Ôn Thiệu Khanh liếc mắt nhìn nhau, đưa tay lên sờ cằm trên mặt làm vẻ bội phục.

Lâm Thần thông thả mở miệng, "Những người phụ nữ như thế này cần gì phải lo không có người thích?"

Ôn Thiệu Khanh cố tình lạnh mặt làm cậu ta ghen giọng, cười cười nhìn Lâm Thần, "Vậy cậu theo đuổi đi"

Lâm Thần đen mặt quay đầu lại nhìn Ôn Thiệu Khanh, vẻ mặt u oán nói thầm, "Tên họ Ôn độc miệng! ai mà nói cậu ta ôn thuận Như Ngọc ta nhất định sẽ gõ cho người đó tỉnh ra!"

Ra khỏi câu lạc bộ, ở một góc tối giữa cầu thang, Tiêu Tử Uyên buông tay Tùy Ưc ra, cúi đầu nhìn cô. Lúc này anh tỏ ra rất bình tĩnh không hề nhúu mày, thế nhưng lúc này trong lòng anh tràn đầy lo lắng.

Kỳ thật thì giữa góc cầu thang này rất tối, anh cũng không nhìn rõ được thứ gì cả, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở lẫn nhau, hô hấp của cô ấy bình tĩnh ổn định, anh mới cảm thấy khó khăn. Nếu là những cô gái khác gặp phải chuyện như thế này có lẽ đã khóc từ lâu, nhưng cô không khóc cũng không gây ồn ào, nếu không phải là anh tình cờ đến đó gặp cô chắc hẳn một câu cô cũng sẽ không nói.

Tiêu Tử Uyên do dự một lúc lâu mới mở miệng, giọng nói trầm ổn nhưng lại rất mạnh mẽ, "Em không cần để ý bọn họ nói cái gì."

Tùy Ưc cắn môi, giọng nói vẫn bình thản như cũ, "Tiêu sư huynh, mấy cô ấy cũng không nói gì sai, em đúng là mờ côì."

Tiêu Tử Uyên nhẹ nhàng đưa tay lên rất muốn ôm cô vào lòng, nhưng sau cùng đành từ bỏ, cánh tay lần nữa buông xuống bên người.

Trong bóng tối, Tùy Ưc nghe được Tiêu Tử Uyên hình như đang thở dài, giọng nói lạnh lạnh trầm lắng vang lên, "Anh biết. A Ưc, đó không phải là lỗi của em."

Tùy Ưc toàn thân cứng đờ, đáy lòng dường như có một dòng nước ấm chảy qua, không kèm được ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tử Uyên.

Nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên có một người trịnh trọng nói với Tùy Ưc, đó không phải lỗi của em.

Trước đó rất lâu, cô đã từng suy nghĩ nếu như cô là một đứa con trai, có phải tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra? Mẹ sẽ không phải chịu nhiều khổ cực như vậy, cô cũng sẽ có cha, có ông nội bà nội. Tất cả mọi việc bây giờ sẽ khác?

Con người đen láy của cô sáng ngời giống như là được ngâm trong hồ nước trong suốt, long lanh nước mắt nhìn anh, Tiêu Tử Uyên cuối cùng vẫn không nhin nổi, đưa tay ra đem người trước mặt ôm vào trong lòng, cô ấy

làm sao có thể gầy đến như vậy, gầy đến nỗi làm cho anh đau lòng. Cô ấy là kiên cường mạnh mẽ như thế đấy, kiên cường mạnh mẽ đến mức làm cho anh đau lòng. Bỗng nhiên anh có cảm giác xót xa ân hận, tại sao ông trời không cho anh quen biết cô sớm hơn vài năm, cô một thân một mình làm sao trải qua nhiều việc như vậy?

Hơi thở mát lạnh nam tính phả vào mặt, Tùy Ưc theo bản năng giãy dụa, bàn tay nắm chặt áo bên hông anh muốn ngăn cản anh.

Tiêu Tử Uyên lại ôm cô chặt hơn nữa, nép đầu cô vào trong ngực anh, trong lòng đang nghĩ gì lập tức nói ra, “A Ưc, em hãy tin tưởng anh, anh sẽ bảo vệ em thật tốt, người khác sẽ không bao giờ làm em tổn thương được nữa.”

Tùy Ưc sau khi nghe xong cứng người, rồi nắm thật chặt mảnh áo trên tay, chậm rãi dụi đầu vào trong ngực Tiêu Tử Uyên.

Lúc Tiêu Tử Uyên trở lại phòng ngủ, Lâm Thần bê máy vi tính chỉ vào lượng pin nhỏ bé còn lại của mình lên tiếng oán trách Tiêu Tử Uyên, "Rốt cuộc hôm qua cậu làm gì với nguồn điện, mà hôm nay nghe nói sửa một ngày cũng chưa sửa được."

Tiêu Tử Uyên nhú mày, "Bài đăng hôm qua vẫn đang hot à?"

Lâm Thần nổi cáu, "Đầu tiên là máy vi tính không có điện để dùng, sau đó chuyển qua dùng điện thoại, bây giờ cả điện thoại cũng hết pin, không có điện mà xạc, ai còn tâm tư đâu mà suy nghĩ đến việc bài đăng có hot hay không đây!"

Tiêu Tử Uyên hài lòng mỉm cười, "Ngày mai sẽ có điện. Tớ nhớ người quản lý diễn đàn cùng cậu có quan hệ không tệ, cậu đề nghị với cậu ta bài đăng trong diễn đàn rất lộn xộn, bài nào nên phân loại thì phân loại, nên xóa thì xóa. Nhớ để lại thông báo, ghi chú rõ là vì muốn tốt hơn cho việc quản lý diễn đàn,"

Buổi nói chuyện trước bị Tiêu Tử Uyên giáo huấn, chỉ vì việc xóa bài đăng mà trở thành người nổi tiếng.

Lâm Thần vẫn không rõ, "Cậu không phải nói là nếu xóa thì sẽ trở thành dấu đầu lòi đuôi sao?"

Tiêu Tử Uyên vừa thay quần áo vừa trả lời một cách thờ ơ, "Không còn hấp dẫn người xem thì còn ai chú ý nó có còn tồn tại hay không?"

Lâm Thần vẫn thắc mắc, "Nếu đã không còn ai quan tâm, vì sao lại phải xóa nó?"

Tiêu Tử Uyên dừng động tác lại, khẽ mỉm cười nhìn Lâm Thần qua gương, nụ cười ảm áp, nhưng mà trả lời lại không ôn nhu một như vậy nữa.

"Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc."

Lâm Thần nghe xong nheo mắt lại vẻ mặt khinh bỉ, "Phúc hắc, đúng là phúc hắc."

Một vài ngày sau, Tùy Cảnh Nghiêu cầm trong tay mấy tờ giấy thở dài, ngoài đau lòng còn có chút bất đắc dĩ, thật ra những năm này ông vẫn luôn quan tâm đến tình hình của hai mẹ con Tùy Ưc, chỉ là không dám cho nó biết. Bây giờ, Tùy Ưc tình nguyện bị người ta hắt nước bẩn vào mình cũng không muốn thừa ông là cha nó, người làm cha như ông cuối cùng có bao nhiêu thất bại?.

Tùy Cảnh Nghiêu suy nghĩ trước sau căn dặn thư ký, "Tối nay mời tổng giám đốc Tần ăn cơm, tìm lý do gì đó hợp lý để ông ấy dẫn con trai đi cùng."

Thư ký gật đầu đồng ý .

Tần tổng vẫn luôn hi vọng hợp tác với tập đoàn Tùy thị, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội, hiện tại Tùy Cảnh Nghiêu lại chủ động mời tiệc, cha con Tần gia vui mừng còn không kịp.

Tối hôm đó, Tùy Ưc vô cùng miễn cưỡng đi cùng Tùy cảnh Nghiêu xuất hiện tại một khách sạn, vừa vào phòng đã nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Tần Minh lúc đầu vẻ mặt tươi cười bỗng nhiên cứng đờ, cứng ngắc đi theo cha ra tận cửa tiếp đón.

Cha của Tần Minh cũng đã từng gặp Tuyết Nguyệt, thấy một người đàn ông trung niên đi cùng một cô gái có hình dáng giống sinh viên rất xinh đẹp, tự nhiên nghĩ đến phương diện kia. Tần mình bị ảnh hưởng của bài đăng, vừa nhìn thấy hai người đã nghĩ ngay đến chuyện kia rồi.

Tùy Cảnh Nghiêu vừa nhìn đã nhận ra ngay suy nghĩ của hai người, đầu tiên là hào phóng giới thiệu, "Tổng giám Tần, đến đây giới thiệu một chút, đây là con gái tôi, Tùy Ưc." ——

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thiên Kim Đại Tiểu Thư

Tần Minh toàn thân chấn động, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Tùy Ưc, cha hẳn cũng có vẻ không tin lắm, nhìn Tùy Ưc đang nhìn bầu trời, “Tôi đã thấy Tùy tiểu thư, không phải vị này? hình như so với cô gái này nhỏ hơn vài tuổi.”

Tùy Ưc vẫn như cũ ngoan ngoãn đứng đó nghe bọn họ nói chuyện, nhưng trong lòng lại run rẩy. Mấy năm nay cô theo bản năng bài xích tất cả tin tức về nhà họ Tùy, chẳng nhẽ Tùy Cảnh Nghiêu và cô của Lâm Thần đã có con gái?

Vừa bắt đầu suy nghĩ này, Tùy Ưc lại nhanh chóng bình tĩnh xuống, cười tự giấu bản thân, nếu như hai người họ đã kết hôn với nhau thì sinh con là điều tất nhiên rồi, cô còn kinh ngạc cái gì chứ? Chẳng nhẽ cô còn hy vọng gì đối với người đàn ông này nữa?

Tùy Cảnh Nghiêu sau khi ngồi xuống chậm rãi nói, “Tổng giám đốc Tần chắc có hiểu lầm ở đâu thì phải, cô bé lần trước ông nhìn thấy đó là con gái của em trai tôi, đây mới chính là con gái của tôi.”

Tùy Cảnh Nghiêu nói tới đây dừng một chút, rồi nhanh chóng nói, “Đây là con gái của tôi và vợ trước, sau khi ly hôn thì con bé đi theo mẹ. Lần này tới đây chủ yếu là đến thăm con bé một chút.”

Trong nháy mắt Tần Minh đã hiểu ra mọi chuyện, thì ra cô ấy không phải là được bao nuôi, từ trong trái tim dần dần tràn lên một chút xấu hổ,

vậy mà lúc trước anh còn hiểu lầm cô là cô gái không đứng đắn.

Cha của Tần Minh nhiều năm mò mẫm lẫn lộn ở trên thương, bản lĩnh đã đến xuất thần nhập hóa, đã sớm nhìn ra được Tùy Cảnh Nghiêu đối xử với Tùy Úc rất yêu thương, lập tức thay đổi xưng hô nói, “Nhìn sơ qua cũng biết là con gái của ngài rồi, rất giống ngài khi còn trẻ! Lần trước gặp qua sau đó cảm thấy rất kỳ lạ, làm sao lại có người giống ngài đến như thế, hiện tại gặp cô đây mới biết được hai người là cha và con gái với nhau.”

Sau khi nói xong, quay đầu lại hỏi Tùy Úc, "Cháu hiện tại học ở trường nào, học ngành gì vậy?"

Tùy Úc luôn luôn không quan tâm đến người lạ, nhất là loại người nói chưa đến ba câu mà đã bắt đầu nhin nọt người ta.

Tùy Cảnh Nghiêu tiếp lời, "Tổng giám đốc Tần không biết sao? Con bé và con trai ngài đây là bạn học."

Tần cha sau khi nghe xong dường như rất cao hứng, “A, đây không phải là duyên phận sao, Tần Minh, về sau nhớ quan tâm chăm sóc nhiều cho Tùy Úc nhé!”

Tần Minh căn bản là tâm hồn không đặt ở đây qua loa gật đầu một cái.

Tùy Cảnh Nghiêu thấy mục đích của mình đã đạt được, nên mới bắt đầu ăn cơm.

Một bữa cơm nhàm chán, hai bậc cha mẹ nói từ chuyện kinh tế, chính trị cho đến chuyện nhân sinh triết học.

Tùy Úc trên mặt từ đầu đến cuối luôn duy trì nụ cười, cũng dần cứng ngắt. Trong lòng thầm oán, hai người bọn họ sau không cùng nhau đi xem tuyết rơi và ngắm trăng vậy?

Tần Minh cảm thấy thức ăn không có chút mùi vị gì cả, thỉnh thoảng vẻ mặt tỏ ra áy náy nhìn về phía Tù Ưc.

Tù Cảnh Nghiêu bình tĩnh quan sát tất cả, cảm thấy Tù Ưc sắp không kiên nhẫn nổi nữa, đành phải nhanh chóng kết thúc bữa ăn.

Tù Ưc vốn dĩ không biết trong lòng Tù Cảnh Nghiêu có suy nghĩ này, nghĩ đây chỉ là buổi gặp mặt xã giao bình thường, cũng không quá để ý đến mọi việc, mãi cho đến khi đứng trước cửa khách sạn nói lời tạm biệt, Tù Cảnh Nghiêu lại nói một câu làm cô mới đột nhiên ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Tù Cảnh Nghiêu nhìn Tù Ưc lên xe, rồi quay lại nói với Tần Minh, “Tù Ưc là đứa trẻ vốn dĩ không hay nói nhiều, bị người ta hiểu nhầm cũng không muốn giải thích, nếu như cháu thuận tiện thì thay con bé nói vài lời, còn nếu như có chuyện gì xảy ra với nó cháu bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm ta.”

Mặc dù, giọng nói của Tù Cảnh Nghiêu rất nhỏ, nhưng Tù Ưc vẫn có thể mơ hồ nghe được mấy chữ, cô không biết Tần Minh nghe có hiểu Tù Cảnh Nghiêu đang nói cái gì không, nhưng cô thì nghe rõ. Nhưng cậu ta làm sao hiểu được vấn đề này?

Trong lúc này, tâm trạng trở nên rất phức tạp, cảm thấy phiền não.

Tần cha cùng Tần Minh đứng nhìn chiếc xe màu đen đó chậm rãi biến mất trong đêm tối, mới lên xe về nhà .

Tần cha rất nhanh đã mở miệng, "Không nghĩ đến Đại tiểu thư nhà họ Tù lại là bạn học của con, tập đoàn nhà họ Tù ngày thường chúng ta muốn gặp mặt đều là treo cao không với đến, nếu như con cưới con gái nhà

họ Tù... vậy đối với Tần gia chúng ta sau này tốt quá. Phải rồi, Tù Ưc đã có bạn trai chưa?”

Bây giờ tâm trạng của Tần Minh rất phức tạp, bản thân rất hối hận lúc trước tại sao lại tin lời những người đó chứ, con người cô như vậy làm sao cặp kè với những kẻ lắm tiền được, óc heo cũng biết là không thể nào, đầu óc hẳn lúc đó có lẽ là bị nước tràn vào rồi? lại nghĩ đến mấy lần trước gặp mặt cô ấy hoàn cảnh lúc ấy cậu tránh còn không kịp, ân hận bực bội đồng thời đánh úp vào trong lòng, sắc mặt hẳn trở nên rất khó coi, “Ở trong mắt ngài có phải ngoại trừ làm ăn ra không có bất cứ thứ gì khác nữa hay sao? Những lời này nếu như nói sớm hơn vài tháng không chừng còn có thể, bây giờ, muốn nghĩ cũng đừng có nghĩ đến.”

Tần Minh tức giận đánh một quyền vào ghế sau, hiện tại không biết cô ấy nghĩ mình là con người như thế nào đây.

Tần cha không nghĩ đến Tần Minh lại phản ứng lớn như vậy, vẻ mặt khó hiểu, "Như vậy là có ý gì?"

Tần Minh quay đầu nhìn về phía ngoài xe, vẻ mặt không còn kiên nhẫn, "Ngài đừng hỏi nữa, dù sao cũng không thể nào nữa rồi !"

Sau khi, Tần Minh trở lại phòng ngủ vẻ mặt vẫn hoảng hốt như trước, bạn cùng phòng của cậu ta trêu đùa.

"Đại Thiếu Gia cậu làm sao vậy? Sắc mặt nhìn không tốt thế? Có phải là vì Tù Ưc không?"

Có người lại khuyên nhủ, "Ai, cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều làm gì, đến Tiêu Tử Uyên cô ấy còn thấy chướng mắt làm sao có thể chú ý đến cậu được?"

Tần Minh bực bội hít một hơi thuốc lá, "Mẹ nó! Các cậu thì biết cái gì! Người đó là cha cô ấy!"

"Cái gì? đừng nói giỡn!"

Tần Minh trừng mắt nhìn bọn hắn một cái, "Ai nói giỡn với các cậu! hôm nay tớ mới biết, người ta mới thực sự là Thiên Kim Đại tiểu thư! Cậu có biết tài sản của nhà họ Tùy bao nhiêu không?"

Người không biết thì trong đầu một mảnh mờ mịt, "Nhà họ Tùy? Người nhà họ Tùy nào?"

Người có một chút hiểu biết thì vẻ mặt lại không thể tin nổi, "Không thể nào? Nhà họ Tùy hả! Ngày thường nhìn không ra đó...."

Tần Minh buồn bực dụi tàn thuốc lá bước vào phòng tắm đi tắm.

Hôm sau tin tức đã truyền khắp nơi, trên diễn đàn lại có người đứng ra giải thích sự thật, tin tức về tập đoàn nhà họ Tùy có trên tất cả các trang web, mà dòng họ này cũng không thường thấy, toàn bộ sự thật được làm sáng tỏ.

Mấy hôm trước trong mắt mọi người còn không coi ai ra gì hoặc thờ ơ chằm chọc giờ gặp lại mọi người lại khôi phục khuôn mặt tươi cười chào hỏi cô, nhưng Tùy Úc thái độ vẫn lạnh nhạt như cũ, ngược lại ba người đi cùng thấy mọi người cố ý tươi cười để lấy lòng thì không chớp mắt một cái bình tĩnh bước đi, nhưng trong tâm lại hò hét lòng người thật dễ thay đổi.

Tùy Úc không quan tâm người khác nghĩ cô như thế nào, bây giờ cô chỉ hơi lo lắng không Tiêu Tử Uyên nghĩ như thế nào.

Với hiểu biết của Tiêu Tử Uyên, hẳn là không thể không biết tập đoàn nhà họ Tùy, mà ngày đó dưới ký túc, cô chỉ ấp a ấp úng nói Tùy Cảnh Nghiêu là họ hàng, hiện tại tất cả mọi người đều biết rồi, anh nhất định cũng đã biết mọi việc, anh ấy có tức giận hay không?

Tùy Ưc đang muốn tìm cơ hội để giải thích với Tiêu Tử Uyên một chút, nhưng cuối cùng lại không tìm được cơ hội thích hợp. Rồi rằm chùng mấy ngày cô lại bình thường trở lại, Tiêu Tử Uyên chưa nhận được tin tức nên không đến hỏi cô, nói rõ là anh không hề quan tâm đến việc này, nhưng mà có cái tên Lâm Thần miệng rộng kia bên cạnh có chuyện gì mà anh không biết chứ?

Hơn nữa bây giờ cũng cách thời điểm tốt nghiệp không xa, anh ấy chắc có lẽ rất bận?

Cô còn nhớ đêm hôm Tiêu Tử Uyên đưa cô trở về, lúc đứng dưới lầu phòng ngủ có nói.

Anh biết bây giờ em có thể là chưa muốn chấp nhận anh, anh không ép em, chúng ta còn rất nhiều thời gian mà.

Anh đứng ở dưới đèn đường, trong ánh mắt xem lẫn những tia sáng nhỏ vụn màu vàng cam, ánh mắt bình tĩnh, khéo miệng nhẹ cười, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp mà lại điềm tĩnh kiên quyết, chỉ nhìn cô như vậy, dường như trong mắt, trong lòng anh chỉ có một người là cô, từ từ nói ra những lời này.

Toàn bộ những lời này khiến cho Tùy Ưc tim lại đập rộn ràng thêm một lần nữa.

Nghĩ đến đây, Tùy Ưc lại cười nhạt một tiếng, anh ấy nói đúng, còn rất nhiều thời gian, sau này nhất định có cơ hội để giải thích thôi.

Thời tiết càng ngày càng nóng, buổi lễ tốt nghiệp đến đúng kỳ hạn.

Hôm đó Tùy Ưc sau khi lên lớp xong thì đi đến hội trường ngoài trời, bên trong cực kỳ náo nhiệt. Tiêu Tử Uyên đang đứng trên bục thay mặt cho toàn bộ sinh viên tốt nghiệp phát biểu, điềm tĩnh cơ trí, giọng nói trầm thấp êm tai.

Tam Bảo thò đầu nhìn ra nhìn vào trong, trong miệng thì vẫn luôn nhắc đến, “Vẫn chưa kết thúc, tớ còn muốn tìm sư huynh thân yêu của tớ để chụp chung ảnh nhé, không biết sau này còn có cơ hội gặp lại sư huynh thân yêu nữa không..... đang tốt sau khi suy nghĩ một lát lại thấy mình đa cảm. . . . .”

Tùy Ưc ban đầu không có chuyện gì, theo dõi về phía xa, nghe Tam Bảo vẫn luôn miệng nhắc đến, trong lòng bỗng dưng cảm thấy trống rỗng, bây giờ đã tốt nghiệp rồi sao?

Trên mặt Hà Ca tỏ ra rất hâm mộ, “Vậy là sắp được ra ngoài làm việc rồi sao? Thật là hâm mộ quá, còn tớ đang bị nhốt ở đây để chịu khổ....”

Tâm trạng của Yêu Nữ hơi suy sụp, "Các cậu chơi đi, tớ hơi mệt mỏi, đi về trước đây."

Nói xong không chút lưu luyến quay người rời đi.

Ba người ai cũng biết chuyện tình cảm của cô ấy và Kiều Dụ, cùng đưa mắt nhìn nhau. Tùy Ưc muốn gọi Yêu Nữ lại để đi cùng cô, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, buổi lễ đã kết thúc, rất nhiều nhóm người mặc trang phục cử nhân ủa ra ngoài, Yêu Nữ cúi đầu biến mất trong dòng người đông đúc này.

Tùy Ưc nhìn theo phương hướng Yêu Nữ rời đi trong lòng có chút chán nản, Yêu Nữ trong ký ức của cô không phải như vậy, cô ấy luôn gương nanh múa vuốt luôn tràn đầy sinh lực đùa giỡn với mọi người.

Tình yêu thật là đáng sợ, nó phát triển khiến cho chúng ta biến thành một người khác.

Tùy Ưc đang thất thần thì nghe được phía sau có người gọi cô, “Tùy Ưc!”

Tùy Ưc vừa ngoảnh lại đã thấy Dụ Thiên Hạ đang mặc trang cử nhân trên tay cầm theo máy chụp ảnh chạy đến bên cô cười, gương mặt trong sáng, đảo qua trước mây mù.

Trên mặt Tùy Ưc nhanh chóng nở nụ cười rạng rỡ, "Dụ sư tỷ."

Dụ Thiên Hạ đi đến quơ quơ máy chụp ảnh, "Chị tốt nghiệp rồi, cùng nhau chụp ảnh lưu niệm nhé."

Tùy Ưc cười gật đầu, "Được."

"Để tớ chụp cho!" Tam Bảo xung phong đảm nhận việc chụp ảnh.

Trong ống kính hai cô gái trẻ tuổi nét mặt tươi cười như hoa, Dụ Thiên Hạ ôm vai Tùy Ưc một cách tự nhiên, giống như giữa hai cô chưa có bất cứ chuyện gì xảy ra, quan hệ giữa cô và sư tỷ rất tốt.

Sau khi Tam Bảo kêu lớn OK, Dụ Thiên Hạ hạ cánh tay đang ôm vai Tùy Ưc xuống, hình như phân vân một chút mới nói, "Sự kiện đó... không phải là chị làm, cũng không phải là những người bạn cùng phòng chị làm."

Một câu nói không đầu không đuôi nhưng Tùy Ưc vừa nghe đã hiểu liền, dịu dàng cười "Em biết."

Dụ Thiên Hạ vẻ mặt không tin, "Em biết?"

Tùy Ưc nắm tay Dụ Thiên Hạ kéo về phía trước, "Em đã nói rồi mà, sư tỷ là một cô gái tự nhiên thoải mái nhất mà em đã gặp, không thể nào làm chuyện nhỏ nhen như vậy. Tin tưởng em đi, ở đây tháp Tượng Nha là sạch sẽ nhất, chúng ta ở tháp Tượng Nha sẽ gặp được người chân thật và khả ái. Còn tình cảm của chúng ta là vô cùng thuần túy không hề dính bất kỳ bụi bẩn nào. Cho dù chúng ta có làm sai điều gì hoặc xung đột với nhau, em sẽ luôn đề phòng chị, nhưng sẽ không làm gì làm cho người khác tưởng tượng đến đã không chịu nổi" (Tượng Nha: Ngà voi)

Dụ Thiên Hạ không nhịn được liền dừng lại quay đầu nhìn Tùy Ưc

Cô bé trước mặt vẻ mặt dịu dàng, trong ánh mắt đều là sự chân thành, nhưng lại có thứ gì đó làm cô không thể hiểu được, cô ấy luôn là người dịu dàng nhu thuận, nhưng trong lòng lại luôn mạnh mẽ như vậy, mỗi một lần tiếp xúc đều sẽ bị hấp dẫn bởi khí chất tỏa ra trên người của cô ấy.

Dụ Thiên Hạ bất đắc dĩ lắc đầu bật cười, "Chị vẫn cho là em chỉ là một cô bé chưa biết gì về cuộc sống, nhưng Tiêu Tử Uyên lại nói với chị, em rất hiểu sự đời nhưng không vì thế mà kiêu ngạo. Chị vẫn luôn không phục, nhưng bây giờ chị thật lòng chịu thua, thua một cách tâm phục khẩu phục."

Tùy Ưc mỉm cười không nói gì, Tam Bảo đưa máy chụp ảnh đến khoe giành công, sau đó ném cho hai người rồi đi tìm Ôn Thiệu Khanh để cùng nhau chụp ảnh.

Dụ Thiên Hạ rất hài lòng về tấm ảnh vừa mới chụp này, bỗng ngẩng đầu nhìn Tùy Ưc rồi hỏi một câu thật nhanh, "Tại sao em không thích Tiêu Tử Uyên?"

Nụ cười trên mặt Tùy Ưc vẫn giữ nguyên, nhìn Dụ Thiên Hạ nụ cười trên miệng càng lúc càng sâu, nhưng chỉ im lặng mà không nói.

Dụ Thiên Hạ cúi đầu cười nhẹ một tiếng, rồi lại ngẩng đầu giơ hai tay lên, "Được rồi được rồi, chị không hỏi em nữa, cuối cùng chị cũng biết tại sao bọn họ lại sợ em cười đến như vậy. Đến cả ta cũng không thể chống đỡ được."

Tùy Ưc không một chút hoang mang nói, "Sự tỷ, chị đã từng nghĩ qua chưa, thật ra anh ấy không phải cứ nhất định là em là không thể, chỉ là chị càng tìm cách vượt qua anh ấy anh ấy sẽ càng xa rời chị."

Dụ Thiên Hạ lại cười khở lắc đầu, "Chỉ có em mới có thể nghĩ như vậy thôi. Tùy Ưc, tính cách của em luôn bình tĩnh trước mọi người, nhưng tại sao chỉ duy nhất trước mặt Tiêu Tử Uyên em lại không dám theo đuổi vậy? chị vẫn luôn cho rằng em không muốn tranh giành với chị, sau này chị mới biết cho dù là ai em cũng sẽ không bao giờ tranh giành, ruốt cuộc là tại sao vậy?"

Tùy Ưc lại im lặng.

Dụ Thiên Hạ nhìn Tùy Ưc một lúc lâu sau đó vẻ mặt thoải mái nói, "Haz, không nghĩ đến nữa, dù sao chị cũng đã quyết định bắt đầu một cuộc sống mới rồi, sẽ làm cho Tiêu Tử Uyên biến mất trong toàn bộ thế giới của chị!"

Tùy Ưc mím cười, Dụ Thiên Hạ vẫn là một Dụ Thiên Hạ thẳng thắn và giỏi giang, thật là tốt quá.

Dụ Thiên Hạ đi Tùy ước vẫy tay chào tạm biệt, nhưng lúc đi vẻ mặt có chút kỳ quái.

Tùy Ưc quay người lại nhìn đến nhân tài đứng phía sau thì đã hiểu rõ vì sao vẻ mặt của Dụ Thiên Hạ lúc rời đi lại kỳ quái tới như vậy, nhẹ ho một tiếng để che đậy, "Tiêu sư huynh."

Tiêu Tử Uyên nhìn cô một lúc lâu, mới chậm rãi nói ra , "Anh hiểu rõ bản thân đang làm cái gì, anh không phải là đang nổi loạn."

Tùy Ưc lúng túng không biết phải làm như thế nào, có nhiều lúc cô không thể xác định nổi, không hiểu được tình cảm của Tiêu Tử Uyên, đối với tình cảm của cô cô cũng k thể hiểu được, cũng không thể xác định được khoảng cách giữa hai người, cô mù quáng cố gắng tìm kiếm một lý do hợp lý để thuyết phục bản thân mình, nhưng mỗi lần tìm ra được lý do nào đó đều bị Tiêu Tử Uyên phá vỡ.

Tiêu Tử Uyên lại không tra hỏi, "Anh sắp phải đi rồi, chụp một bức ảnh lưu niệm nhé."

Lâm Thần cầm máy chụp ảnh đứng ở cách đó vài mét hét lên, "Đứng ngay ngắn nào, cười một cái, tớ bắt đầu đếm một hai ba."

1 giây trước khi đèn flash sáng lên, Tiêu Tử Uyên bỗng nhiên quay đầu ghé vào bên tai Tùy Ưc nhỏ giọng, "Nhớ lời anh nói..., cho dù anh đi xa, nhưng chuyện giữa chúng ta vẫn còn chưa xong đâu, hãy đợi anh trở về."

Một hơi thở mát lạnh thổi vào mặt, Tùy Ưc giật mình quay đầu lại nhìn, vừa đúng lúc trán cô nhẹ chạm vào môi anh.

Đèn flash sáng lên, hình ảnh đó được lưu lại ở trên bức hình, dưới trời xanh mây trắng, một cô gái tóc dài bị gió thổi lên, dịu dàng nhu thuận, đứng bên cạnh một người con trai vẻ mặt dịu dàng đang cười nhẹ hôn lên trán cô gái.....

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Mùa Xuân Của Hà Ca

Buổi tối sau khi buổi lễ tốt nghiệp kết thúc, rất nhiều người đang sắp xếp đồ đạc chuẩn bị chuyển đi, đêm hôm nay là đêm cuối cùng bọn họ được ở trong trường học. Bốn người ngồi trên tầng cao nhất của ký túc xá cùng nhau uống bia, nhìn nhóm người tốt nghiệp vui cười ở dưới lầu, bọn họ muốn thử một lần điên cuồng trước đêm tốt nghiệp, sau đó lại ngồi ôm nhau khóc nước mắt.

Niềm hưng phấn khi tốt nghiệp đã nhanh chóng bị sự xa cách và thương cảm thay thế, trong nhất thời bốn người ai cũng không nói gì.

Lâm Thần bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm nghị hỏi, "Cậu vẫn theo kế hoạch đi ra nước ngoài học tập, sẽ không thay đổi có phải không?"

Tiêu Tử Uyên do dự một lát rồi gật đầu, "Phải"

Lâm Thần nghe xong không nói chuyện nữa, sau một lúc lâu mới nói tiếp, "Tớ không biết trong lòng cậu nghĩ như thế nào. Nhưng ngày đó lần đầu tiên tớ nhìn thấy A Úc. . . . . phải nói như thế nào nhỉ, nó từ nhỏ đôi xử với người khác không lạnh không nóng, cũng không bao giờ xảy ra xích mích với người khác bao giờ, hơn nữa sẽ không vì bất cứ một ai mà lo lắng. Tớ biết nó lâu như vậy rồi, người khác ở trước mặt nó chê bai tớ, nó cũng chỉ cười rồi nghe, cũng chưa vì tớ là người quen mà nói hộ cho tớ một câu nào. Nhưng mấy hôm trước khi nó đứng trước mặt nhiều người như vậy che chở cho cậu, tớ chưa bao giờ thấy bộ dạng như vậy của nó, cậu có biết điều này có ý nghĩ là như thế nào không?"

Tiêu Tử Uyên cúi đầu vuốt vuốt chiếc điện thoại di động, chút ánh sáng nhỏ nhoi của màn hình điện thoại chiếu sáng khuôn mặt anh, khiến cho vẻ mặt của anh càng lộ rõ thần sắc mờ mịt khó hiểu, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve tấm ảnh hai người chụp chung trên màn hình điện thoại, giọng nói như cũ, “Tớ biết rất rõ.”

Lâm Thần hơi nôn nóng, "Tớ thật sự không hiểu được hai người các cậu, nó không giữ cậu lại, cậu cũng không vì cô ấy mà ở lại đây, các cậu cứ như thế? Cậu có phải muốn buông tay rồi không? Cậu ....không còn thích nó nữa phải không?"

Tiêu Tử Uyên một hơi uống sạch lon bia rồi mới mở miệng, "Không phải."

Chỉ có một đáp án đơn giản như vậy, cũng không giải thích gì bất cứ điều gì.

Trong lúc này, bốn người ai cũng đều có chút thương cảm, nhất là Kiều Dự, có lẽ là đang nhớ đến quan hệ với Kỷ Tư Tuyên đôi mắt thậm chí đã đỏ lên, không nói bất cứ một câu gì mà dồn hết sức vào uống hết lon này sang lon kia.

Lâm Thần thở dài, "Với tư cách là một người anh em, thật ta tớ ngược lại càng hi vọng nhìn thấy cậu cùng Dự Thiên Hạ ở cùng một chỗ, nhưng cậu lại cố tình chọn cho mình con đường gian khổ nhất."

Tiêu Tử Uyên ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm đầy sao chân thành nói lời hứa hẹn, một cách trang trọng mà nghiêm túc, “Đối với tớ mà nói, trên đời này có vô số Dự Thiên Hạ, nhưng mà Tùy Ưc thì chỉ có một mà thôi. Tớ không tham lam, tớ chỉ muốn một người. Có lẽ con đường này tớ không thể đi được đến cuối cùng, nhưng tớ sẽ luôn cố gắng đi về phía trước, nếu như thật sự có một ngày nào đó tớ thỏa hiệp, cũng một người khác sống chung một chỗ, thì bất cứ ai trong các cậu cũng đừng để ý đến tớ nữa.”

Người đánh đầu thẳng đó nhìn xa trông rộng như Tiêu Tử Uyên cuối cùng đã thừa nhận anh cũng có chuyện không thể nào xác định được, anh cũng không phải là điều gì cũng làm được, anh cũng có lúc hoang mang và cô đơn trong lòng.

Một lúc lâu sau, Lâm Thần hỏi tiếp một câu, "Các cậu đến bước nào rồi?"

Tiêu Tử Uyên quay đầu lại nghiêm túc nhìn anh, "Tớ có chừng mực."

Lâm Thần cười bất đắc dĩ, "Tớ chính là sợ cậu đúng mực đó. Tiêu Tử Uyên, cậu không phải là quên mất việc thổ lộ với người nào đó rồi hả? Một chuyện quan trọng như vậy mà tại sao cậu lại có thể bỏ qua được hả?"

Tiêu Tử Uyên nhắm lại ánh mắt chua xót, "Tớ chỉ ôm cô ấy đúng một lần. Tớ sẽ không thổ lộ với cô ấy khi chưa nắm chắc một trăm phần trăm. Thổ lộ, tớ đương nhiên là sẽ làm, nhưng không phải là bây giờ, hiện tại tớ không thể không rời đi, lần này tớ rời đi là vì sau này có khả năng bảo vệ cô ấy tốt hơn, chờ lúc tớ có thể chính thức ở bên cạnh cô ấy, tớ sẽ thổ lộ. Tớ sẽ không thể cho cô ấy hi vọng, để rồi cô ấy dựa vào những hi vọng ấy từ từ chịu đựng rồi biến thành tuyệt vọng."

Ôn Thiếu Khanh nghe xong cũng cảm thấy xúc động, vô ý quay đầu lại nhìn Kiều Dụ này giờ đang im lặng một lát.

Dưới ánh đèn mờ tối, Kiều Dụ dùng sức ngược đầu lên, ba người rõ ràng là thấy một lệ mắt từ khóe mắt Kiều Dụ chảy xuống, trượt vào tóc mai rồi biến mất không thấy gì nữa.

Giống như lời của Tùy Ưc, quan hệ của Tiêu Tử Uyên với mọi người rất tốt, lúc anh đi, có rất nhiều người ra tiễn, nhưng chỉ duy nhất Tùy Ưc không đi.

Cô sợ nhất là trường hợp phải xa nhau thế này, đau lòng và bi thương.

Mà Tiêu Tử Uyên cũng không ép buộc cô, chỉ đơn giản gọi một cuộc điện thoại, mà Tuy Ưc cũng chúc anh lên đường bình an.

Khi Tuy Ưc trở lại trường học bắt đầu một học kỳ mới. một ngày kia lúc đi dạo trên một con đường nhỏ trong khuôn viên trường học trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy hơi mất mát, Tiêu Tử Uyên đã tốt nghiệp, ở nơi này cô sẽ gặp được người con trai nhẹ nhàng ôn nhu kia nữa, sẽ không bao giờ được nữa.

Cô cũng bất tri bất giác trong lòng rất buồn phiền, không nói nên lời dường như rất thất vọng.

Cuộc sống vẫn như cũ từng ngày từng ngày trôi qua, sau khi lên lớp, rồi lại về phòng ăn rồi ngủ, mà dường như Tuy Ưc không còn nhớ đến người con trai kia nữa.

Yêu Nữ hình như đã quên Kiều Dự, vẫn bí ối như xưa, Tam Bảo thì vẫn xấu xa như vậy, Hà Ca thì vẫn tính như đàn ông, Tuy Ưc vẫn y nguyên như trước....bề ngoài luôn lạnh nhạt.

Buổi tối sau khi kết thúc buổi học, một nhóm sinh viên cùng nhua đi ra khỏi lớp, Tam Bảo nhảy nhót tung tăng muốn đi ra cổng sau trường học ăn khuya, mấy nam sinh sau khi nghe được lời của Tam Bảo hù dọa cô.

"Nhâm gia này, hôm nay quý tiết đừng có chỗ nào cũng chạy loạn, cậu nhanh chóng về phòng trốn đi."

Tam Bảo nhìn mấy nam sinh kia với vẻ mặt khinh bỉ, "Vậy cậu cũng nên nhìn xem tớ là ai, Nhâm gia tớ sinh ra vào tiết thanh minh nhé!"

". . . . ." Mọi người im lặng.

Tuy Ưc không nỡ nhìn một màn lừa bịp của Tam Bảo bị lật tẩy, cố gắng giải thích, "Cậu ấy thật sự sinh vào ngày tết thanh minh đó, tớ đã từng

xem chứng minh nhân dân của cậu ấy rồi.”

Sau một lúc lâu ở một góc nào đó truyền đến một giọng nói, “Trách được trời cao vẫn không thu được cậu .....”

Thời điểm bắt đầu mùa đông năm ấy, tin vui của Hà Ca cuối cùng cũng có động tĩnh, cô bị một nam sinh điên cuồng theo đuổi, đáng tiếc là bông hoa rách nát. Hà Ca gửi vừng tinh thần đoàn kết bạn học sau đó cũng chỉ gặp lại hần vài lần, cô đã trực tiếp đưa vào danh sách đen. Khi ở trong phòng ngủ thỉnh thoảng sẽ nghe được vài câu châm chọc của Hà Ca.

"Các cậu có thấy cái bọc lớn của cậu ta chứ? Thật ra bên trong cái gì cũng có, giấy vệ sinh, cốc uống nước, kem dưỡng da tay, đến cả lược cũng có! Hần tưởng mình là Doraemon chắc? ! Phải rồi, chiều hôm nay hần cùng đến phòng tự học với tớ, các cậu đoán xem hần ngồi bên cạnh tớ làm gì?! Thêu chữ thập thêu chữ đó! Lão nương còn không chơi đồ chơi này! Mà các cậu biết hần thêu cái gì không?! Doraemon đó! ! Hần cao 186 cm! ! là một người đàn ông nặng những 160cân nhé! ! Thế mà lại thích Doraemon! !" (1 cân=1/2kg)

Tùy Ưc, Tam Bảo và Yêu đã sớm cười nghiêng ngả rồi.

"Các cậu nói tớ nên làm như thế nào! !" phun ra hết nỗi lòng Hà Ca về mặt buồn rầu hỏi.

Yêu Nữ thì lại vui sướng khi người khác gặp họa, "Tớ cảm thấy hai người các cậu rất xứng đôi, nam nhu nữ cương, một đôi do trời đất tạo nên nhé.”

Tam Bảo thì ngược lại về mặt đau khổ suy nghĩ hồi lâu sau đó phán một câu, “Ngay cả Hà Ca cũng có người theo đuổi, tại sao lại không có ai theo đuổi tớ vậy?”

Hà Ca híp mắt hỏi, "Cậu có ý gì?"

Tam Bảo cúi đầu nhìn xem ngực của mình, rồi lại quay sang nhìn ngực của Hà Ca, “Nếu dựa vào ngực mà nói, tớ cảm thấy ngực của tớ so với cậu giống của con gái hơn tại sao tớ lại không có ai theo đuổi chứ?”

Hà Ca vội vàng mở miệng, "Vậy cái này tớ tặng cho cậu đây."

Tam Bảo kiên quyết cự tuyệt, "Tớ mới không cần, tớ thích nam giới cao to khôi ngô tuấn tú làn da trắng cơ!"

Tùy Ưc đành phải đưa ra một đề xuất, "Tớ thấy rằng cậu nên dẫn cậu ta đi nghe khóa chế biến thuốc của "đầu bếp" Lý."

"Tại sao?"

"Nghe mấy vị sư huynh nói giáo sư Lý giảng bài rất ý nghĩa, giáo sư Lý trên tiết học sẽ giải thích làm thế nào để uống xuân dược có hiệu quả, căn cứ vào tình hình bình thường, cuối tiết nội dung chính phải là làm sao để cho người cậu không thích uống vào sống không bằng chết."

Hôm sau, Hà Ca quyết định nghe theo đề xuất của Tùy Ưc, đưa theo tên ẻo lả đó cùng đi học, giáo sư Lý đã thật sự không phụ lòng mong đợi của mọi người, trên bảng đen bày rất nhiều loại thực vật có tính hỗ trợ cho nhau, sách dạy nấu ăn rõ ràng nói cách thức phối hợp với nhau, có phương pháp ăn cho người sống đời sống thực vật, phương thức ăn uống cho người bị tê liệt, còn có phương pháp ăn uống dành cho người khi các khớp xương đau nhức, ẻo lả lúc đầu đang ở bên cạnh tập trung tinh thần theo Doraemon, sau đó về mặt khiếp sợ nhìn chăm chăm vị giáo sư đang lưu loát giảng bài nước miếng bay tứ tung trên bục giảng, kim khâu châm vào tay cũng không có cảm giác gì, lúc nghỉ giữa tiết học, hần nhanh chóng thu dọn đồ đạc khẩn trương chạy như một cơn lốc ra khỏi phòng.

Hôm sau, tên ẻo lả có lẽ đã hiểu biết được mọi chuyện, hiếm thấy lấy được dũng cảm một lần chặn Hà Ca ở trước phòng học, “Cậu nói đi, tớ có chỗ nào không tốt?”

Một đám người xung quanh chỉ sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn xúm lại xung quanh ồn ào xem náo nhiệt.

Hà Ca vẻ mặt khinh thường, lăm bằm, "Chỗ nào không tốt thì nhiều lắm."

Éo lả bày ra nét mặt bi thương, vẫn chưa hết hi vọng trong lòng, "Cậu đưa ra một ví dụ nào!"

Hà Ca buồn nôn đến lạnh cả người, ánh mắt khinh bỉ nhìn éo lả từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt bi ối của cô dừng lại ở một nơi nào đó, từ từ phun ra hai chữ, "Bất lực. . . . ."

Tên con trai đó khi mới nghe còn chưa hiểu rõ câu nói vẫn nhất quyết cãi lại, "Không thể! Nhất định phải giơ lên!"

Hà Ca nhìn chăm chăm hẳn rồi hung dữ trả lời, "Tôi nói là, không, giơ lên!"

Tên đó cuối cùng cũng nghe rõ lời nói của Hà Ca, vẻ mặt ngạc nhiên chỉ vào Hà Ca, "Cậu.....Cậu....."

Lấy tốc độ chớp nhoáng cuốn gói chạy đi mất.

Về sau. . . . . Không còn nghe một chút tin tức nào nữa.

Sau lưng Hà Ca đều là bạn cùng lớp quen biết nhau cả, mấy nam sinh thích náo nhiệt giả giọng tên éo lả hỏi Hà Ca, "Cậu nói, tớ có cái gì không tốt?"

Hà Ca gặp nguy không loạn, lần nữa chậm rãi phun ra hai chữ, "Việc thiện."

Mọi người lại điên khùng cười.

Chủ nhật, Tùy Ưc nhận được điện thoại của mẫu thân đại nhân, Tùy mẹ dặn dò cô bạn của bà có một đứa con năm nay vừa thi đậu đại học X, muốn Tùy Ưc đi đến hỏi thăm một chút, rồi tiện thể đưa cho cô số điện thoại.

Tùy Ưc nhạy cảm ngửi mùi vị không bình thường, “Mẹ đừng, xin hỏi đây không phải là biến tướng của việc đi xem mắt rồi sao?”

Ai biết Tùy mẹ ở bên kia điện thoại hừ lạnh châm chọc cô, “Con lại nghĩ đi đâu đó rồi, người ta còn nhỏ hơn con ba, bốn tuổi! Con có ý định trâu già gặm cỏ non người ta còn không thèm đồng ý ấy chứ!”

Tùy Ưc thừa nhận mình gần đây rất hay nhạy cảm, “Được rồi, mẹ, ngày mai con sẽ đi.”

Đúng lúc cần thăm hỏi đối tượng là các sinh viên mới của học viện cơ khí, Tùy Ưc bèn cùng cậu ta gặp nhau tại cổng dãy nhà dạy học của viện cơ khí. Cô đi sớm hơn giờ hẹn vài phút, gió lúc này có phần lớn hơn, mà nhiệt độ lại giảm xuống Tùy Ưc đành phải vào phía trong dãy nhà để đợi.

Ở sảnh nhà dạy học của khoa trưng bày những sinh viên ưu tú của viện trong những năm qua, Tùy Ưc nhìn rồi nhàm chán không có việc gì làm nên xem lần lượt từng người.

Cô dừng chân trước một tủ trưng bày, là tác phẩm mới về khoa học kỹ thuật bọn họ cùng nhau làm. Hình như khi bắt đầu lần thi sáng tạo khoa học kỹ thuật đó giữa bọn họ mới bắt đầu dây dưa không rõ, Tiêu Tử Uyên lấy thái độ mạnh mẽ từng bước đi vào cuộc sống của cô, từng chút từng chút một.

Cô nhìn thấy tên của mình, tiếp sau đó chính là ba chữ kia, chuyện cũ không hề báo trước phả vào mặt, không may may cho người ta cơ hội tạm nghỉ.

Không biết có phải nguyên nhân là do thời tiết càng ngày càng lạnh hay không, Tù Ưc run rẩy thở ra một hơi.

Không biết là vì sao, rõ ràng chỉ là ba chữ bình thường, nhưng khi gộp lại một chỗ lại làm cho tim của cô đập rộn ràng đến không thể nào thở nổi.

Chính lúc đang thất thần liền nghe bên cạnh có người gọi "Tùy tỷ tỷ?"

Tùy Ưc giật mình quay đầu sang nhìn, là một khuôn mặt trẻ tuổi đang tươi cười.

Tùy Ưc sững sờ, nhanh chóng khôi phục bình thường, cười trả lời

---

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Món Quà Mừng Năm Mới

Một cậu bé dáng người cao lớn gãi gãi đầu hơi ngượng ngùng nói, “Lúc nhỏ chúng ta đã gặp nhau, Tùy tỷ tỷ chắc là không nhớ rõ em rồi.”

"Hả. . . . ." Tùy Úc gắng gượng cười trong đầu nhanh chóng suy nghĩ sau đó đưa ra kết luận, chính xác là một chút ấn tượng cũng không hề có, nhưng nhớ tới lời của Tùy mẹ nên đành phải giả bộ thân thiện trả lời. “Nhớ rõ, làm sao lại không nhớ rõ được chứ.”

Cậu con trai đó sau khi nghe cô nói dường như rất cao hứng rồi nhìn về phía bên cạnh Tùy Úc, lập tức mở to hai mắt, "Ôi, Là tác phẩm của Tiêu sư huynh đây mà! Tỷ tỷ biết Tiêu sư huynh?"

Không biết vì sao phản ứng đầu tiên của Tùy Úc lại là phủ nhận, ba chữ kia hình như không trải qua suy nghĩ đã xuất hiện, “Không biết.”

Vừa nói vừa chột dạ lấy tay che lại tên cô ở trên đó.

Cũng may cậu bé đó vẻ mặt sùng bái nhìn vào tác phẩm chứ không hề chú ý đến động tác nhỏ này của cô.

"Tiêu Tử Uyên là đại thần của học viện chúng ta! Anh ấy đúng là một truyền thuyết! bây giờ các giáo sư khi giảng bài luôn nhắc đến tên của anh ấy. Nhưng mà nghe nói anh ấy đã ra nước ngoài du học, em không còn cơ hội nhìn thấy nữa"

Tùy Ưc miễn cưỡng cười, “Phải không?”

Cậu bé dường như tiếc nuối, “Đúng vậy đó, Tiêu sư huynh cực kỳ ưu tú.”

Tròng lòng Tùy Ưc bị ba từ kia khiêu khích đau ngứa khó nhin, sắc mặt không thay đổi lảng sang chuyện khác, “Ở trong trường học có chỗ nào không quen không?”

Cậu bé lắc đầu, "Không có."

Tùy Ưc như trút được gánh nặng nhanh chóng trả lời, “Vậy là tốt rồi, chị hôm nay còn có việc, hôm khác sẽ mời em ăn cơm, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho chị lúc nào cũng được, chị đi trước nhé.”

Tùy Ưc nói xong những câu này như trút được gánh nặng lớn đi rồi.

Cô nhận ý chỉ, lúc đầu là tính toán mời “Đệ đệ” này ăn cơm, nhưng hiện tại không có chút tâm tình nào mà ăn cơm cả.

Tùy Ưc từ học viện cơ khí đại ra ngoài, mới phát hiện là bầu trời đã rơi đầy những bông tuyết, bay lất phất, kéo dài không dứt.

Đây là trận tuyết đầu mùa của năm nay, bên tai đều là tiếng hoan hô hưng phấn của người qua đường, mà Tùy Ưc lại đắm chìm trong thế giới của bản thân mình.

Kể từ sau khi Tiêu Tử Uyên xuất ngoại không có một chút nào tin tức, Lâm Thần sau khi thi lên nghiên cứu sinh thì càng ngày càng bận, mỗi lần đều là vội vã mà đến, rồi lại vội vã đi, cho tới bây giờ cũng chưa hề nhắc đến Tiêu Tử Uyên, mà cô cũng sẽ không hỏi.

Cô nghĩ rằng không có người nhắc đến anh trước mặt cô thì cô cũng sẽ dần dần quên anh. Nhưng khi cái tên đó được nhắc đến một lần nữa thì cô

mới phát hiện thì ra người đó đã tiến sau vào trong lòng mình, không nhắc đến không có nghĩa là không nhớ rõ.

Bọn họ rõ ràng đã rất lâu không liên lạc với nhau, nhưng tại sao trong lòng cô lại còn canh cánh đối với anh đây?

Tùy Ưc nhẹ ngẩng đầu nhìn tuyết rơi khắp trời, bỗng nhiên có chút xúc động.

Không biết vì sao thời khắc này cô lại nghĩ đến đêm giao thừa ấy, cô cuối cùng cũng hiểu tại sao Tiêu Tử Uyên lại gửi cho cô một tin nhắn từ đáy lòng như vậy rồi, đó là một loại cô đơn, Có vẻ là chỉ có một người trong sự cô đơn trong sự im lặng của thế giới đầy tuyết, một nỗi nhớ, một loại nỗi nhớ không biết phải nói ra như thế nào, vô số cảm xúc thậm chí đã biến thành câu nói kia.

Tuyết rơi.

Tùy Ưc lấy điện thoại ra, nhấn nhấn vài chữ sau đó ngậm ngẫn cả người, cuối cùng tốt nhất có lẽ là từ bỏ thôi.

Thật ra thì bọn họ đã bỏ lỡ thời gian tốt đẹp nhất của cuộc đời, không phải sao? Chính cô đã một lần lại một lần đẩy anh ra khỏi cô, mà cũng chính là cô khi thời điểm khi quan hệ của bọn họ tưởng như đã sắp kết thúc bỗng nhiên rung động.

Có phải hay không đã quá trễ rồi?

Cũng đã rất lâu rồi mà không liên hệ với cô không phải là đã quá rõ rồi sao? Tiêu Tử Uyên từ bỏ rồi.

Cô không nên rung động, cô nhất định có thể khống chế được trái tim của mình.

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn về phía trước, cố gắng cong khóe miệng để gượng cười.

Tiêu Tử Uyên sau khi hoàn thành xong công việc trở lại chỗ ở của mình, anh đang thuê chung phòng ở gần trường học với một chàng trai Châu Âu, trước nhà có một vườn hoa rất đẹp. Khi anh đặt chân vào nhà thì cũng là lúc mặt trời lặn, màu đỏ của hoàng hôn không một chút lưu luyến rời đi không ngừng phai nhạt dần, trong sân nhà đèn cũng đã được bật sáng lên, các hàng xóm xung quanh một nhà, hai nhà cũng từ từ bật đèn sáng lên, ánh đèn chiếu khắp khu nhà cũng bao phủ lên anh, sưởi ấm mà sưởi ấm.

Hôm đó thời tiết rất lạnh, Tiêu Tử Uyên vẫn đứng ở trong sân, trong lòng cũng được sưởi ấm, trong cái cảm giác ấm lạnh đó dường như trong ánh đèn đó anh thấy khuôn mặt tươi cười của một người nào đó.

Khoảnh khắc kia tim anh lại một lần nữa đập thình thịch.

Không phải là không liên lạc với cô ấy nữa mà là biết nơi lòng có đến một mức độ nào đó.

Nghĩ đến đây Tiêu Tử Uyên không khỏi bật cười, thật ra thì anh chính là cố ý lạnh lùng với cô, hình như có hơi . . . . . Phúc hắc. (Du: Nói ng ta chạy mất ngồi mà tiếc)

Hôm sau, Tiêu Tử Uyên bước trên con đường đọng đầy tuyết đi học, trời rất lạnh, dưới chân truyền đến âm thanh két két, tuyết phủ trắng cả đường phố thật là đẹp, còn có trên những vùng đất trống không biết ai đắp lên một người tuyết. Mặt trời cũng đang dần xuất hiện, thật là ấm áp.

Vừa mới bước ra khỏi nhà đã thấy Điền Triết đang đứng bên lề đường hình như đang đợi một người nào đó, khi nhìn thấy Tiêu Tử Uyên vẻ mặt gượng cười muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng vẫn bước đến.

Tiêu Tử Uyên nhìn anh ta nhàn nhạt cười, cũng không chủ động mở miệng.

Một lúc lâu sau, Điền Triết từ trong bao lấy ra một gói lớn được thắt một chiếc nơ hình con bướm, nhìn qua cũng biết là đồ của con gái, anh ta gãi gãi đầu đưa qua. “Lần trước lúc dự tiệc liên hoan có gặp một cô gái tóc vàng người Nga cậu còn nhớ không? Cô ấy nhờ tớ đưa cho cậu thứ này.”

Tiêu Tử Uyên không tiếp nhận cũng không hề nhìn vào chiếc túi đó, mà nhìn thẳng vào mặt Điền Triết rồi trả lời một cách thờ ơ, "Không nhớ rõ."

Điền triết hơi sốt ruột nói, "Chính là cái kia. . . . ."

Tiêu Tử Uyên cắt ngang lời nói anh ta, ánh mắt nhìn Điền Triết thêm một lần nữa, giọng nói dần dần có chút lạnh xuống “Tớ đã nói, tớ không nhớ rõ.”

Điền Triết phản ứng kịp, lắc đầu cười khổ, "Tiêu Tử Uyên đúng là Tiêu Tử Uyên, tớ đã nói là không được, thế mà cô ấy cứ bắt tớ đến cho bằng được."

Tiêu Tử Uyên vẻ mặt không thay đổi, "Cậu chạy cả nửa ngày đường đến gặp tớ cũng chỉ vì chuyện này thôi sao?"

Điền Triết do dự một chút, "Cũng không hẳn là vậy, tớ là đến là để cảm ơn cậu."

Tiêu Tử Uyên nhíu mày nghi hoặc, "Cảm ơn tớ?"

Điền triết hít một hơi thật sâu cuối cùng lấy được dũng khí mở miệng, "Ngày đó. . . . . Lúc cậu lấy quần áo ngủ cho tớ lúc đó tớ còn chưa ngủ, lời của cậu nói tớ đã nghe thấy."

Tiêu Tử Uyên không hề ngạc nhiên, "Tớ biết, cho nên mới phải nói cho cậu. Tớ không bao giờ làm việc vô dụng."

Hai người sánh bước đi về phía trước, "Hôm đó tớ định uống xong mấy lon bia kia rồi nhảy từ trên lầu xuống, không ngờ lại gặp cậu, tớ vốn nghĩ chuyện đó giống như trời sập xuống vậy, nhưng không ngờ là khi nói chuyện với cậu xong cảm thấy dường như chuyện đó không phải là chuyện gì quá lớn. Hơn nữa nghe lời cậu nói càng lúc tớ càng cảm thấy bản thân tớ không cần thiết phải như vậy. thật may là hôm đó gặp được cậu, nếu không hôm nay tớ còn không biết đang ở đâu. Vẫn muốn gặp để nói chuyện với cậu nhưng vẫn chưa có cơ hội thích hợp, gần đây bỗng nhiên hay nghĩ đến việc đó, mấy hôm rồi cũng không ngủ được, nghĩ đến vẫn nên đến gặp cậu nói lời cảm ơn."

Tiêu Tử Uyên vẫn như cũ nở một nụ cười lạnh nhạt, "Cậu không cần để ở trong lòng, đó là do bản thân cậu nghĩ thoáng hơn thôi, việc đó không liên quan gì đến tớ."

Điền triết cười cười, anh biết Tiêu Tử Uyên không phải là loại người giúp đỡ người khác rồi nhận báo đáp, nên đổi sang đề tài khác, "Phải rồi, qua năm mới tớ muốn về nước một chuyến, có gì cần tớ mang về không?"

Tiêu Tử Uyên không nói tiếp đề tài đó mà ngược lại cười nói sang chuyện khác, "Có lẽ. . . . . Lần này cậu trở có thể cố gắng thêm một chút để mẹ cậu được đón con dâu về nhà."

Điền Triết mặt đỏ lên, Tiêu Tử Uyên tiếp tục nói, "Cậu thích cô gái Nga đó phải không?"

Điền Triết không biết nên làm như thế nào nhú mày lại, hình như đang đấu tranh với chuyện gì đó, Tiêu Tử Uyên vỗ vỗ vai cậu ta, "Cần phải cố gắng nhiều!"

Nói xong liền bước đi, sau khi đi được mấy bước nghĩ đến việc gì đó rồi quay lại nói với Điền Triết, “Tớ đúng là có mấy thứ đồ này nọ muốn nhờ cậu đưa về giúp tớ, cuối tuần này tớ sẽ đến trường học cậu để tìm cậu. Đến lúc đó hi vọng nghe được tin tốt lành từ cậu.”

Nói xong Tiêu Tử Uyên liền quay người bước đi, để lại Điền Triết với một khuôn mặt rối rắm.

Đêm trước kỳ nghỉ đông, Lâm Thần đến tìm Tùy Ưc, đưa cho cô một chiếc hộp hình vuông và một chiếc chìa khóa, "Tiêu Tử Uyên lễ mừng năm mới năm nay không trở về được nhưng có nhờ người gửi về cho em một ít đồ vật, muốn chính tay anh giao cho em."

Tùy Ưc đang chần chừ có nên nhận hay không, Lâm Thần không cần suy nghĩ gì đã liều mạng nhét vào trong người cô.

Tùy Ưc không còn cách nào khác cầm chiếc chìa khóa trong tay hỏi, "Đây là cái gì?"

Lâm Thần vẻ mặt lộ ra vẻ giảo hoạt, "Cậu ấy nói, em có biết."

"Em . . . . ." Tùy Ưc lúc đầu muốn phản bác lại cô làm sao biết được, nhưng vừa nói được một nửa chợt nhớ đến cái gì đó, nhìn Lâm Thần có chút không tự nhiên rồi nhẹ cắn viền môi mình.

Lâm Thần bày bộ mặt đúng như đoán được trước, cười xấu xa nhìn Tùy Ưc không nói được lời nào.

Tùy Ưc thì lại đang cúi đầu loay hoay chiếc hộp vuông trong tay, vừa định mở ra xem bên trong có gì đã thấy Lâm Thần thò đầu vào nhìn vẻ mặt tò mò, cô trừng mắt nhìn anh, “Anh đang làm gì đó?”

Lâm Thần cười lấy lòng, "Anh cũng muốn biết bên trong là cái gì."

"Vậy sao anh không mở ra nhìn xem một chút."

Lâm Thần vẻ mặt oai phong lẫm liệt, "Anh là người có tư cách vốn có của con người, đương nhiên là không thể xem bí mật của người khác được rồi."

Tùy Ưc khẽ mỉm cười, mở ra chiếc hộp vuông được một nửa rồi lại bộp một tiếng đóng lại, nụ cười trên mặt dần sâu hơn rồi thong thả nói, "Vì để không ảnh hưởng đến tư cách làm người của anh, em quyết định đưa về phòng rồi xem."

Nói xong xoay người bước đi, ở phía sau Lâm Thần tức giận thở hển hển, "Em đúng là xú nha đầu! Được nghỉ nhớ chờ anh cùng nhau về nhà đó!"

Tùy Ưc trở lại phòng ngủ, ngồi ở trước bàn từ từ mở chiếc hộp ra, sau khi mở ra nhìn thoáng qua rồi bỗng nhiên hốt hoảng khép lại, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Lâm Thần, đầu bên kia vừa bắt máy đã hỏi ngay, "Anh ấy có nói gì không?"

Lâm Thần phản ứng rất lâu sau mới hiểu được Tùy Ưc đang nói điều gì, "Không nói gì cả, chỉ nói là em nhất định sẽ hiểu."

Trong lòng Tùy Ưc hốt hoảng, nhanh chóng cúp điện thoại. Cái Hộp vuông đó cũng được cô đem giấu kín vào trong đáy hòm, cũng không dám mở ra nhìn thêm lần nào nữa.

Về phần chiếc chìa khóa kia được Tùy Ưc treo chung vào chùm chìa khóa của mình, không nhìn đến nó nữa.

Mấy ngày hôm sau, có một sư muội hỏi mượn Tùy Ưc vở ghi bài trên lớp, Tùy Ưc liền đi vào trong ngăn tủ lục tìm, vở ghi chép bài thì không tìm được, nhưng ngược lại tìm rất lâu cũng không suy nghĩ đến bộ trò chơi xếp gỗ kia.

Cô cũng không còn tâm trí nào để tìm cuốn vở ghi bài nữa, mở hộp trò chơi ra ngồi xuống dưới đất bắt đầu xếp.

Yêu Nữ Hà Ca Tam Bảo lúc đẩy cửa tiến vào thấy Tù Ý đang ngồi giữa một đống sách chơi trò chơi rất vui vẻ, cô ấy đang chơi bỗng nhiên đứng lên, rồi cầm áo khoác đi ra ngoài.

Ba người trợn mắt há hốc mồm đứng nguyên tại chỗ nhìn.

Tam bảo chớp chớp đôi mắt, "Các cậu có cảm giác được không. . . . .
A Ý gần đây rất kỳ quái?"

Hai cái đầu khác liên tục gật.

"Nguyên nhân là gì?"

Hai cái đầu khác lại liên tục lắc.

Tù Ý ra khỏi cổng sau trường học sau đó đứng đứng ở trước của chung cư như người mất hồn, chiếc chìa khóa Tiêu Tử Uyên đưa cho cô là để mở căn hộ ở chỗ này. cô chần chừ một lúc lâu sau đó cuối cùng vẫn đi vào chung cư. Nơi này cô đã từng đến một lần với lại đã rất lâu về trước rồi, nhưng dường như có một cái gì đó chỉ dẫn cô đi thẳng một đường đến khi đến trước cửa căn phòng nhỏ đó.

Tù Ý đứng ở trước cửa căn phòng rồi bắt đầu do dự có nên đi vào hay không, cho đến lúc cửa thang máy mở ra, người hàng xóm sát bên vừa về, vừa mở cửa vừa nhìn cô rất kì quái, Tù Ý sợ người ta hiểu nhầm mình là người xấu, lúc này mới lấy chìa khóa ra mở cửa đi nhanh vào nhà.

Tiêu Tử Uyên đã đi được nửa năm rồi, đồ trong nhà đã phủ một tầng tầng bụi, cách bày biện nơi này vẫn giống như lần trước cô đến, chỉ là ít đi một người——

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Anh Rất Nhớ Em

Tùy Ưc đi một vòng lần lượt các gian phòng, lúc đi đến phòng ngủ thấy trên giường ga giường và chăn được gấp lại gọn gàng sạch sẽ, lúc cô đi đến đầu giường thì thấy một mép chăn bị gấp lên, lần trước cô đến đây đã phát hiện ra thói quen nhỏ này của anh, bây giờ nhìn lại thậm chí cô có cảm giác thật là thân thiết.

Cô mở tủ treo quần áo của anh ra, bên trong còn giữ lại mấy bộ quần áo, quần áo của anh chủ yếu thiên về màu sắc trang nhã hài hòa. Có một số cô đã từng thấy anh mặc nhưng phần lớn là chưa thấy bao giờ, Tùy Ưc nghĩ, thật ra thì cô và anh từ lúc quen biết nhau đến giờ cũng không quá quen thuộc, luôn bảo trì một khoảng cách không xa không gần, ngoại trừ có một số lần ngoài dự liệu Tiêu Tử Uyên vượt quá giới hạn làm cho cô không hiểu nổi hành động của anh. Giống như hiện tại, cô không hiểu, ngay cả quần áo của anh cô cũng không nhận ra vài bộ, rốt cuộc là tại sao cô có thể động lòng với người đàn ông này?

Còn có Tiêu Tử Uyên, tại sao anh lại thích cô?

Một ngày nào đó của nhiều năm sau, vào một ngày đẹp trời, xung quanh đầy ắp tiếng người cười nói và hoan hô chúc mừng vang lên bên tai không dứt, khi Tùy Ưc đang đứng trước bao nhiêu người nâng tay lên để người nào đó đối diện trao nhẫn, cô bỗng nhiên cúi đầu nói nhỏ với Tiêu Tử Uyên, cô rốt cuộc có gì tốt để anh yêu cô nhiều như vậy.

Ngày đó, Tiêu Tử Uyên bộ dáng giống như một chàng hoàng tử, vượt qua tầng tầng lớp lớp phụ dâu đứng ở cửa gây khó khăn mà không hề có một chút nào bối rối, vẫn ung dung tao nhã như vậy. Nhìn cô công chúa mà anh sắp cưới làm vợ, trong mắt anh dào dạt cưng chiều, “Có một cô gái tốt như em vậy, mà em cũng không tự biết, anh sao có thể không động lòng với em được đây.”

Nói xong rồi bước đến ôm lấy Tùy Ưc vẫn đang ngẩn ngơ, rồi nhẹ thì thầm bên tai cô, "Bà Tiêu, chúng ta về nhà thôi."

Tùy Ưc cố gắng phân tích mọi chuyện, nhưng càng suy nghĩ lại càng loạn thêm, dạo qua một vòng sau đó lại ngồi mất hồn trên ghế sofa, hốt hoảng, chán nản, thờ dãi, trong lòng không yên. Cuối cùng đành buồn bực đứng lên dọn dẹp phòng.

Quét dọn bụi bặm, giặt sạch toàn bộ ga giường và vỏ chăn, lau bàn, sau khi toàn bộ phòng ốc sạch bóng mới thôi, nhưng khi quét dọn xong trong lòng Tùy Ưc dường như cũng không khá lên được bao nhiêu.

Cô bỗng nhiên bắt đầu thấy ghét Tiêu Tử Uyên, cuộc sống của cô rõ ràng đang yên ổn, tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện rồi phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của cô?

Tùy Ưc bận rộn cả ngày, toàn thân mệt mỏi ướt dính mồ hôi, nghĩ đi nghĩ lại sau đó mơ màng ngủ trên ghế sofa lon lóc nào không hay?

Không biết ngủ bao lâu, lúc sau cô bị chuông điện thoại di động đánh thức, Tùy Ưc vẻ mặt mê man ngồi dậy, cũng không nhìn màn hình điện thoại đã nhận, “Alo.”

Đầu dây bên kia có một âm thanh truyền đến, Tùy Ưc lập tức tỉnh táo.

"Tùy Ưc."

Một âm thanh quen thuộc trầm thấp mát lạnh, dường như còn mang theo ý cười.

Đầu dây bên kia đợi một lúc lâu không nghe thấy trả lời, gọi thêm một tiếng, “Tùy Ưc?”

Tùy Ưc rất nhanh bình thường trở lại, “Em đang nghe.”

"Em đang ở đâu?"

"Em ở đây. . . . ." Tùy Ưc còn chưa kịp phản ứng mình ở nơi nào, nhìn xung quanh một hồi sau đó mới hết sức kinh hãi mạnh mẽ hít một hơi, sáu đó mới bình tĩnh bắt đầu nói nhảm, “Em đang ở phòng ngủ.”

Vừa dứt lời, đồng hồ báo thức đúng giờ kêu lên, đầu dây bên kia nụ cười càng lúc càng sau, “Thật là khéo nhé, đồng hồ báo thức trong phòng bọn em cùng đồng hồ trong phòng anh âm thanh giống nhau quá vậy.”

Tùy Ưc nhìn chăm chăm cây kim dài đang chỉ hướng “12” hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, anh là cố ý gọi đúng lúc này gọi đến?!

Nổi tức giận vừa nãy bây giờ lại nổi lên, Tùy Ưc hừ lạnh trả lời, “Đúng là thật khéo nha! loại đồng hồ báo thức này cũng không phải chỉ mỗi anh mua! Âm báo thức này cũng không phải của anh thu âm lại tại sao lại không thể có ở nơi khác có loại âm thanh như thế này chứ?!”

Tiêu Tử Uyên tâm trạng vô cùng tốt sau khi nghe Tùy nổi đóa, mèo nhỏ cuối cùng cũng thẹn qua hóa giận mà bắt đầu cong người.

Tiêu Tử Uyên đột nhiên chuyển đề tài, giọng nói dịu dàng nhờ cô giúp một việc, “Chìa khóa anh gửi em nhận được chứ? Trên ban công căn phòng nhỏ đó có vài chậu hoa cảnh, anh đi vội quá, quên nhờ người xử lý, nếu em có thời gian giúp anh đến đó xem một chút?”

Giọng nói anh khẩn thiết, dường như không để ý đến việc vừa rồi Tùy Ưc làm càn, Tùy Ưc bỗng nhiên có chút áy náy mình quá nhạy cảm, nhanh chóng đứng lên chạy đến phía ban công rồi hỏi, “Anh nói đặt ở đâu, em...”

Mở cửa nơi ban công ra, chỉ thấy hai bồn hoa Tiên Nhân đứng cô đơn lẻ loi ở đó.

Tùy Ưc lại lần nữa nổi đóa, "Anh thật là hai bồn Tiên Nhân Chường cần gì phải nhờ người xử lý? Lúc anh về thì bọn chúng cũng không thể nào chết được!"

Đầu dây bên kia bỗng nhiên có tiếng cười truyền đến, “Em làm sao biết anh trồng Tiên Nhân Chường nhanh như vậy?”

"Em. . . . ." Tùy Ưc bí từ vô cùng, ảo não tại sao mình lại khinh địch để dễ dàng mắc lừa như vậy.

Tiêu Tử Uyên ho nhẹ một tiếng, dường như đang cố gắng nhịn cười, "Phải rồi, chuông đồng hồ hẹn giờ ở phòng khách là anh tự mình sửa lại, em nghe kỹ xem âm thanh do chiếc máy này phát ra không hề giống với tiếng chuông đồng hồ khi mua ở ngoài, còn chuông thời gian báo thức là tiếng nhạc được ghi âm khi em gái anh đánh đàn Violin lúc nhỏ, điều khiển đàn chưa quen, nên trong bài hát có pha một chút âm địa phương."

Nói xong lại im lặng, tất cả những điều đó đều chứng tỏ cho Tùy Ưc thấy , loại đồng hồ báo thức này chỉ có ở nhà trong phòng của Tiêu Tử Uyên, âm thanh này là do chính anh soạn ra, chắc chắn sẽ không xuất hiện ở chỗ thứ hai.

Lời nói dối vừa rồi vô duyên vô cớ bị vạch trần thẹn quá hóa giận, Tùy Ưc nhanh chóng sáng suốt ra một quyết định.

Tiêu Tử Uyên đợi nửa ngày lại nghe được một tiếng "Bốp", âm thanh kết nối điện thoại bị cắt đứt, nghĩ đến ở đầu dây điện thoại bên kia có người

đỏ mặt ngượng ngùng thẹn quá hóa giận, anh lại không kìm được bật cười.

Sau ngày hôm đó, Tiêu Tử Uyên dường như lại chiếm đóng toàn bộ cuộc sống của Tùy Ưc, rõ ràng là ở cách xa nhau ngàn dặm, nhưng hình như ở đâu cũng thấy xuất hiện bóng dáng anh. Rảnh rỗi đến mức không có việc gì làm anh lấy việc đùa dỡn cô làm thú vui của mình.

Một ngày nào đó, thời điểm Tùy Ưc đang ở trên lớp nghe giảng mơ màng buồn ngủ thì nhận được tin nhắn của Tiêu Tử Uyên.

Hôm nay thời tiết rất lạnh, lúc anh đi ra cửa tìm khăn quàng cổ rất lâu mới nhớ ra nó đang ở chỗ em.

Giọng nói bình thản dường như chỉ là một câu tán gẫu bình thường.

Tùy Ưc nhin xuống kích động mở to mắt nhìn màn hình di động, Tiêu Đại sư huynh, cũng chỉ là một chiếc khăn quàng cổ, anh rốt cuộc muốn nói bao nhiêu lần nữa mới bằng lòng bỏ qua đây!

Sáng sớm một ngày nào đó, khi Tùy Ưc đi đến bên giường lại phát hiện có một tin nhắn trong điện thoại di động, được gửi từ nửa giờ trước.

A Ưc, anh rất nhớ em.

Tính toán thời gian một chút, bên kia bây giờ đã là nửa đêm rồi, Tùy Ưc có phần không đành lòng, bấm nút gọi qua bên kia.

Tiêu Tử Uyên nhận điện thoại giọng nói có chút mệt mỏi, thỉnh thoảng còn kèm theo vài tiếng ho khan, tán gẫu mấy câu mới biết giờ này anh vẫn đang ở trong phòng thí nghiệm, không biết đã thức mấy đêm rồi, giọng nói hơi khàn khàn, chắc là bị cảm rồi. Một người ở nơi Đất khách quê người, làm thí nghiệm và bài tập quá nặng nề lại còn bị bệnh nữa, cho dù là người mạnh mẽ như Tiêu Tử Uyên cũng sẽ yếu đuối đi, vậy nên cô mới gửi đi một tin nhắn.

Quốc gia đó mùa đông chắc là rất lạnh phải không?

Tùy Ưc chọn đi chọn lại vẫn cảm thấy khăn quàng cổ mua ở bên ngoài không đủ dày, nên đành tự mua sợi len về đan một chiếc.

Buổi tối sau khi về đến phòng Tam Bảo vừa thấy Tùy Ưc đã vội vàng nhào tới, chớp mắt giả bộ đáng yêu, "A Ưc, cậu đan cho tớ à? Lúc sáng tớ vừa mới nói lạnh, buổi tối cậu đã mua len về đan khăn quàng cổ cho tớ rồi, tớ rất cảm động!"

Yêu Nữ xách một một cái sinh vật không tự biết mình là gì dạy dỗ, "Cậu xem lại cái nhan sắc của cậu một chút, cậu có năng lực làm cho người khác đan khăn cho cậu sao? Cứ coi như người khác không xem cậu là con gái, cậu cũng nên coi mình là con gái chứ?"

Tam Bảo nhìn lại mấy lần, rồi đột nhiên cười nhìn về phía Hà Ca, "Hà Ca, vậy chiếc khăn đó nhất định là dành cho cậu!"

Hà Ca đang nằm cũng trúng đạn, rống lên một tiếng phân rõ giới hạn, "Không phải cho tớ! Bà đây vẫn luôn nghĩ mình là con gái!"

Tùy Ưc hăng giọng ho một tiếng, mỉm cười nhìn mọi người, lạnh nhạt giải thích, "Không phải đan cho các cậu."

Tam Bảo kêu lên một tiếng đầy bi thương lẫn nửa nhào tới, "A Ưc, cậu không nên vứt bỏ Tiêu sư huynh nhé! Ở trường học chúng ta không có người nào có thể tốt hơn so với Tiêu sư huynh! Cậu phải dừng bước trước bờ vực quay đầu là bờ lập địa thành phật đi!"

Một tuần lễ sau, ở nước xa lạ nào đó Tiêu Tử Uyên sau khi mở chiếc túi ra lúc thấy khăn quàng cổ, sau một lúc thất thần, anh lại dần dần bật cười. Ngày hôm đó hiệu suất làm việc của anh đặc biệt cao, buổi chiều lúc anh lên nộp báo cáo còn nhận được sự khen ngợi của giáo sư.

An Khải Đức là một tiêu biểu của người đức, có quy tắc chăm chỉ, cẩn thận tỉ mỉ, đối với học trò của mình yêu cầu rất cao, số học trò được ông ca ngợi chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Một số bạn học trong phòng thí nghiệm lén lút nhìn anh rồi giơ ngón tay cái lên, Tiêu Tử Uyên chỉ khiêm tốn cười cười.

Tâm tình tốt của Tiêu Tử Uyên không kéo dài được bao lâu, buổi tối lúc về đến phòng, mở hộp ra sau khi lấy ra chiếc khăn quàng cổ phía trên thì sững sốt, ngẩn người nhìn chăm chăm vào vị trí cuối cùng của cái hộp còn có một cái khăn quàng cổ khác.

Thì ra là cô ấy gửi hai cái, phía dưới còn một cái chính là cái lúc trước anh đưa cho Tùy Ưc quàng, theo nhớ lại cái kia một cái, cô ấy còn cố ý gửi lại chiếc khăn này.

Cô ấy thật sự gửi trả lại chiếc khăn rồi. Tiêu Tử Uyên tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ hận không được thể trực tiếp bay trở về giày vò cô một phen.

Điều duy nhất đáng để vui mừng là trong một góc của chiếc còn có một hộp trà bạc hà, và một hộp nhỏ đường phèn.

Mấy hôm sau, vẫn không nhận được tin tức của Tiêu Tử Uyên, Tùy Ưc chủ động gửi tin nhắn hỏi.

Chưa nhận được đồ sao?

Tiêu Tử Uyên nhìn chăm chăm điện thoại di động hơi thở trầm ổn, trả lời trở: thứ gì?

Tùy Ưc tính toán thời gian một chút chắc cũng đến nơi rồi, trả lời: em có gửi cho anh khăn quàng cổ đó.

A...

Tùy Ưc nhìn chăm chăm chữ “A...” trên màn hình điện thoại nhíu mày? Đây là ý nói đã nhận được hay chưa nhận được đây? Để xác định lại hỏi một câu.

Nhận được rồi à?

Tiêu Tử Uyên mở hộp ra lấy mấy lá trà Bạc Hà bỏ vào trong ly, rồi bỏ thêm một viên đường, trả lời.

Không nhận được gì cả.

Màu xanh của lá bạc hà ở trong ly trà chìm nổi, tản ra mùi hương mát mẻ đậm đà, Tiêu Tử Uyên nhấp một ngụm, nổi khổ tâm được vị ngọt ngào của đường phèn che giấu, cổ họng trơn trượt như lụa.

Một lúc sau, lại có âm thanh tin nhắn vang lên.

Em mới vừa tra xét ký nhận mà.

Tiêu Tử Uyên dự tính chơi xấu trêu chọc đến cùng.

Em xác định là anh đã ký nhận sao?

Bên kia điện thoại thật lâu sau mới trả lời.

Không xác định.

Tùy Ưc nhin không được bèn trực tiếp gọi điện qua, Tiêu Tử Uyên rất nhanh đã nhận máy.

"Anh thật sự chưa nhận được sao?"

"Chưa nhận được." Tiêu Tử Uyên mở to mắt nhìn khăn quàng cổ đầu giường bịa đặt.

Tùy Ưc thở dài, có chút chán nản, "Vậy có phải bưu điện làm mất đồ rồi?"

Tiêu Tử Uyên giọng nói mang theo vô tội, vẻ mặt nghiêm túc trả lời, "Có lẽ là vậy."

Trả lời xong sau lại cúi đầu bật cười, Tiêu Tử Uyên a Tiêu Tử Uyên, người tốt cuộc là có vô vị quá không sau đạo này lòng dạ nhỏ nhen như thế này rồi.

Tiêu Tử Uyên nhếch môi uống một ngụm nước, không biết hồi cái một chút nào nhưng ở trong lòng lại lên tiếng phê phán chính mình,

Tùy Ưc bỗng nhiên bối rối, "Vậy làm sao bây giờ? Em vốn còn muốn nói cho anh biết, trà bạc hà đó anh ngàn vạn đừng uống..., em vừa mới nhận được điện thoại của mẹ em, mẹ nói lúc mẹ phơi lá bạc hà, chú nhỏ nhà bên cạnh đi tiểu trên đó, sau đó mẹ quên mất đem gửi cho em, hôm nay mẹ mới nhớ đến việc này, dặn em dứt khoát đừng uống. Hiện tại thì không biết người nào nhận nhầm, ngộ nhỡ uống. . . . ."

Tùy Ưc nói nửa câu nửa câu còn lại không nói giả vờ lưu lại một từ khiến người nào đó có không gian để tưởng tượng.

"Khụ khụ. . . . ." Tiêu Tử Uyên bất ngờ không kịp chuẩn bị đã bị sặc trà.

Tùy Ưc bộ dạng giả quan tâm hỏi, "Tiêu sư huynh, anh làm sao vậy?"

Tiêu Tử Uyên để cái cốc đến trên bàn, rõ ràng ho một tiếng có chút mất tự nhiên hỏi, "Điều em nói là thật?"

Lần này đổi lại Tùy Ưc lại thoải mái nhàn nhã trả lời, "Giả."

Tiêu Tử Uyên ngồi xuống hít sâu một cái, lắc đầu bật cười, mèn nhỏ lại bắt đầu cong người phản kích ——

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU

JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Anh Yêu Em

Thanh âm Tỳ Ưc thấp xuống, lẩm bẩm nói thầm, "Ai bảo anh nói không nhận được . . . . ."

Tiêu Tử Uyên đứng ở trước cửa sổ, nhìn trong ánh đèn đêm trước sân, trước mắt hiện ra hình dáng của Tỳ Ưc, chắc hẳn giờ phút này cô ấy mang một ít đặc ý cười vui vẻ đi?

Tiêu Tử Uyên im lặng một lát, trên mặt biểu tình càng biểu hiện ra thật là nghiêm túc, sau đó lập tức chậm rãi nói, "Tỳ Ưc, em là quan tâm sư huynh hay là quan tâm anh?"

Lại là vấn đề này, Tỳ Ưc theo nhớ lại đột nhiên thu hồi vẻ mặt tươi cười, im lặng.

Tiêu Tử Uyên lần này không dễ dàng buông tha cho cô như vậy, thu hồi giọng điệu vui cười khi này nói, "Vì sao em lại không thừa nhận em quan tâm đến anh vậy?"

Có một câu mà Tiêu Tử Uyên đáng nhẽ là tính toán đợi sau này trở về sẽ từ từ nói, nhưng mà bây giờ anh bỗng nhiên chờ không kịp nữa, "Tỳ Ưc?"

Tỳ Ưc giọng nói có chút ấp úng trả lời một câu, "Uhm?"

Tiêu Tử Uyên luôn nghĩ rằng ba từ này vừa lập dị lại vừa ngây thơ, vốn tưởng rằng cả cuộc đời này anh sẽ không thể nói với ai ba chữ này mà bây giờ nó lại thốt ra từ chính miệng mình một cách thoải mái như vậy.

"Anh yêu em."

Điện thoại bên kia rõ ràng truyền đến tiếng hít thật sâu, sau đó điện thoại lần nữa bị cắt đứt.

Tiêu Tử Uyên không nhận được cú đầu cười khổ, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cửa phòng của anh mở rộng ra, chàng trai thuê chung phòng của anh nghe được tiếng cười liền đi đến gõ cửa, lấy tiếng trung không thuần thục lắm hỏi, "Tiêu, cậu làm sao vậy?"

Tiêu Tử Uyên quay đầu, híp mắt một lúc lâu mới trả lời, "Tớ lớn như vậy đây là lần đầu tiên tỏ tình, mà lại bị đối phương cúp điện thoại."

Tiếng nói của anh thật chậm, dường như đang tiêu hóa cái tin tức khó có thể tin này, cũng có lẽ thông cảm cho đối phương vì người đó kém tiếng trung.

Đối phương mở to hai mắt, lấy tay cho cái miệng của mình đang vì khiếp sợ mà mở lớn, "Không thể nào!"

Sau đó lại bô lô ba la nói ngôn ngữ của nước mình, đại khái có lẽ là nói là, làm sao lại có cô gái nào đó từ chối cậu. Sau lại nhiệt tình an ủi Tiêu Tử Uyên không nên vì vậy mà khổ sở, anh ta có thể giới thiệu em gái của anh ta cho Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên duỗi ngón tay ra nhẹ xoa giữa hai hàng lông mày, dờ khóc dờ cười.

Như vậy là quá gấp gáp sao? Dọa cô ấy rồi à?

Sau ngày thổ lộ đó, Tiêu Tử Uyên có liên lạc với cô mấy lần nữa, nhưng Tùy Ưc lại giả chết không nghe.

Cô vẫn nhớ rõ lời nhờ vả của Tiêu Tử Uyên, thỉnh thoảng sẽ đi bộ đến phòng nhỏ kia quét dọn một chút, còn tiện thể mang đến mấy bồn hoa cỏ cho hai bồn Tiên Nhân Chưởng làm bạn, cô cảm giác trong phòng không có người ở, nên phải trồng thêm thật nhiều hoa thì mới có vẻ có sức sống.

Hết năm học này, Tùy Ưc và mấy cô bạn cùng phòng không được phân đến cùng một bệnh viện để thực tập, mỗi ngày ở trên khoa xin chuyển sang khoa khác.

Trong bệnh viện người đến người đi, chắc chắn sẽ gặp phải người mà mình không muốn nhìn thấy.

Tùy Ưc cũng chỉ là người giúp việc cho bác sĩ chủ trị, kinh nghiệm tích lũy được là từ việc nhìn vào các giường bệnh, ban đầu cũng không có gì, nhưng gần đây luôn có một người đàn ông luôn đến lúc Tùy Ưc trực ban nhờ cô xem bệnh, Tùy Ưc giải thích với anh ta mấy lần, mình chỉ là một sinh viên thực tập, anh ta muốn khám bệnh thì tìm bác sĩ chính thức để khám, nhưng người đàn ông kia cuối cùng vẫn không cho vào tai, toàn hỏi những bệnh nhỏ nhặt không đáng kể, người thông minh nhìn một cái cũng biết anh ta đang có dụng ý khác, nhưng anh ta luôn bày ra vẻ mặt giả vờ đau khổ, ở trước mặt nhiều người như vậy Tùy Ưc không thể từ chối.

Hôm đó người đàn ông kia đến khám bệnh đúng dịp Tam Bảo đến tìm Tùy Ưc, vừa lúc gặp phải.

Người đàn ông ra vẻ lão luyện xoa nhẹ đôi mắt làm bộ dáng suy yếu hỏi, “Bác sĩ, tôi gần đây mắt luôn giật giật, hay là có chuyện gì xảy ra nhỉ?”

Tam Bảo mặc dù đang khoác áo bác sĩ trắng tinh nhưng lại không có một chút nào tinh thần cứu chữa người bệnh, ở bên cạnh nhìn qua nhìn lại

mấy lần rồi bỗng dừng nói một câu, “Ánh mắt không tốt? Đề nghị đưa vào phòng phẫu thuật cắt đôi mắt kia đi!”

Tùy Ưc và người đàn ông kia đồng thời đen mặt.

Tùy Ưc nhìn Tam Bảo sau đó nhỏ giọng hỏi, "Cậu làm sao lại khẳng định là phải cắt bỏ?"

Tam Bảo cười tít mắt, "Đây là tở lấy kinh nghiệm của các bác sĩ trước tham khảo cho ra kết luận, dùng được ở mọi lúc mọi nơi."

Tùy Ưc đỡ trán, sống ngày nào hay ngày ấy gửi vừng đạo đức nghề nghiệp với người đàn ông kia nói, “Mắt bên nào bị giật? Ngồi xuống tôi xem một chút, con mắt này giật phải không?"

Người đàn ông kia lập tức mặt mày rạn rỡ, "Mắt phải."

"Ồ, là mắt phải à! Vậy anh phải cẩn thận đó! Tử Kiều không phải đã nói rồi sao, con mắt trái giật chính là có mệnh hoa đào nở, còn mắt phải giật chính là mệnh hoa cúc đỏ” Tam Bảo hai mắt tỏa sáng, vẻ mặt bí ối, "Chuyện tốt của anh sắp đến nhé..., chúc mừng chúc mừng! Nhớ đem bạn trai đến phát bánh kẹo cưới nhé....!"

Tùy Ưc thấy người đàn ông đó giật mình, nhanh chóng đứng lên, lấp ba lấp bấp mở miệng, "Cái kia. . . . . Bác sĩ, tôi tốt lắm. . . . ."

Sau đó chạy đi như một cơn gió.

Tam Bảo rất hài lòng đối với bóng lưng đang chạy trốn chết còn vãn tay nói anh ta đừng chạy, sau đó nghiêng đầu sang nhìn Tùy Ưc cười, “Cậu nói xem, sau khi Tiêu sư huynh về có khen ngợi tở vì đã làm giảm bớt đối thủ cho anh ấy không?"

Tùy Ưc nhìn cô gái cả ngày không chịu để tâm đến việc gì này, trong lòng thở dài.

Tại sao lại nhắc đến Tiêu Tử Uyên, tại sao lại luôn có người thỉnh thoảng nháy ra nhắc đến Tiêu Tử Uyên trước mặt cô! Tiêu Tử Uyên đi du học đã lâu lắm rồi mà, mọi người đều trúng độc gì của Tiêu Tử Uyên rồi sao?!

Hôm đó Tùy Ưc gọi điện thoại lúc đó Tiêu Tử Uyên không báo trước mà nói với cô.....Anh yêu cô?

Anh bị hồ đồ rồi sao?

Ba chữ này làm sao có thể lại là anh nói ra được chứ?

Tùy Ưc lắc đầu một cái, thế giới này thật là quá rối loạn rồi.

Mấy ngày hôm sau người đàn ông đó lại đến tìm một lần nữa, trước khi vào cửa còn cố ý ghé đầu vào nhìn xung quanh một lần, có lẽ là sợ đụng phải cô gái khó hiểu lần trước. Khi anh ta nhìn thấy chỉ có một mình Tùy Ưc ở trong, mới thở phào nhẹ nhõm, bước chân đi vào.

Tùy Ưc vẻ mặt vẫn như thường lệ hỏi anh ta, “Không thoải mái ở đâu?”

Người đàn ông ấy mắt không rời khỏi Tùy Ưc một giây, “Bác sĩ, tôi mấy ngày gần đây luôn chảy máu mũi.”

Vừa đúng lúc ngày hôm đó tâm trạng Tùy Ưc không được tốt cho lắm, thuận miệng dặn dò, "Rất lâu rồi trời không mưa, chắc là do thiếu nước, anh nên uống nhiều nước ăn nhiều trái cây và xem phim ít đi."

". . . . ." người đàn ông đó mặt như táo bón giải thích, "Tôi. . . . ."

Tùy Ưc cầm bút lên kê đơn thuốc, "Tôi kê cho anh đơn thuốc thanh nhiệt giải nóng. Không sao đâu, nếu như anh đến tuổi này mà vẫn không biết tự chăm sóc bản thân, vậy thì thật là đau lòng cho vợ tương lai của anh."

Người đàn ông đó có chút xấu hổ, cố gắng chuyển sang đề tài lúc nãy, "Không phải như vậy, bác sĩ, máu chảy liên tục, nhưng tôi không có cảm giác máu chảy ra khi nào....."

Người đàn ông đó nói câu nói này đúng lúc Hà Ca đỡ Tam Bảo đang ôm bụng mặt nhợt nhạt mở cửa đi vào, Tam Bảo trong miệng còn kêu gào, "A Ưc, có đường đỏ không vậy?"

Lúc hai người bọn họ đi vào, vừa đúng lúc nghe được một câu cuối cùng kia, Tam Bảo lập tức nổi giận, quay về phía người đàn ông gào thét, "Một chút cảm giác cũng không có? Thế nào, anh còn muốn đau bụng kinh à?!"

Người đàn ông đó sau khi thấy Tam Bảo con người bỗng nhiên mở to ra, vẻ mặt hoảng sợ, lại nhanh chóng đứng dậy xoay người chạy ra ngoài.

Tùy Ưc nằm gục xuống bàn cười run cả người, Tam Bảo thì vẻ mặt đau khổ đi đến gần, "Đừng cười nữa, A Ưc, có đường đỏ nữa không? Pha cho tớ một ly với, bà đây đau đến muốn cười hạc về trời rồi đây này."

Tùy Ưc vừa cười vừa gật đầu, đứng lên đi pha nước đường đỏ cho Tam Bảo uống.

Từ đó về sau, người đàn ông đó cũng không xuất hiện nữa, cuộc sống của Tùy Ưc lại trở lại yên tĩnh như trước đây.

Mà Tiêu Tử Uyên hình như công việc cũng bắt đầu bận bịu hơn.

Dường như anh cũng nhìn thấy được mâu thuẫn của cô, vì vậy không còn nhắc đến chuyện đó nữa, Tùy Ưc trong bụng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chờ đến lúc Tùy Ưc nhìn thấy Tiêu Tử Uyên một lần nữa thì đã là lúc được nghỉ hè.

Buổi tối trước một ngày Tiêu Tử Uyên trở về nước Tùy Ưc nhận được điện thoại của Lâm Thần, nghe được tin anh trở về cô có chút không phản ứng kịp, cầm điện thoại di động ngẩn người đứng như vậy mãi.

Lâm Thần không phát hiện sự khác lạ của cô lại nói tiếp, "Cậu ấy chiều nay đến trường học, cùng mấy người bạn trước kia chơi thân ăn một bữa cơm, em cũng đến nhé."

Nói đến đây dừng lại một lát, thử thăm dò mở lời, "Kiều Dụ cũng sẽ tới đó, em hỏi Kỷ Tư Tuyên một chút xem con bé có muốn đến đó nữa không?"

Tùy Ưc liếc mắt nhìn Yêu Nữ đang chuyên tâm vẽ, một năm nay mặc dù cô ấy và Kiều Dụ ở cùng một thành phố nhưng không liên lạc với nhau, một lòng tập trung vào chuyện học hành, so với trước kia cô ấy an tĩnh đi rất nhiều.

Tùy Ưc bước ra ngoài ban công, thanh âm dè dặt, "Lát nữa em sẽ hỏi cô ấy xem sao, có lẽ cô ấy sẽ không đi."

Lâm Thần ở đầu dây bên kia thở dài, dường như có chút khó xử.

Tùy Ưc dường như nghĩ đến điều gì đó, hỏi, "Kiều Dụ muốn anh gọi cô ấy đi phải không?"

"Kiều Dụ ngoài miệng chưa nói, nhưng trên mặt cũng đã viết rõ ràng vậy rồi !" Lâm Thần lại thở dài, "Hazz, không đi cũng tốt, Yêu Nữ nói chuyện cay độc quá, trước khi tốt nghiệp Kiều Dụ có đi tìm cô ấy nói

chuyện, một người đàn ông, mà lúc trở về hai mắt đều đỏ. Không gặp cũng tốt, gặp lại chỉ sợ sẽ đau lòng hơn. Vậy ngày mai buổi chiều anh sẽ gọi em đi nhé!"

Vốn không phải nói với cô, nhưng Tùy Ưc lại đem câu nói cuối cùng kia nghe vào tai.

Không gặp cũng tốt, gặp lại sợ sẽ đau lòng hơn.

Lời này đối với cô và Tiêu Tử Uyên mà nói, cũng đúng như vậy.

Tùy Ưc nhanh chóng trở lại bình thường, nhẹ nhàng từ chối, "Em đã mua vé ngày mai về nhà rồi."

Lâm Thần nhíu mày, "Đổi vé đi? Muốn đi một ngày cũng không được sao?"

Tiêu Tử Uyên trở lại cũng chính là muốn gặp cô ấy, cô ấy mà không đi anh biết ăn nói với Tiêu Tử Uyên như thế nào đây?

Tùy Ưc tỏ ra thái độ kiên quyết, "Em đã nói với mẹ là em sẽ về nhà rồi."

Lâm Thần biết cô ấy đang trốn cái gì, "A Ưc. . . . ."

Tùy Ưc không cho anh nói câu tiếp theo, giọng nói mang theo nụ cười cắt ngang câu nói của anh, "Lần sau rồi nói đi! Các anh đi chơi vui vẻ nhé."

"Cậu trở về chính là vì. . . . ." Gặp em hai chữ này còn chưa nói ra, Tùy Ưc đã cúp điện thoại rồi.

Lâm Thần nghe âm thanh ngắt điện thoại thì sửng sốt, làm sao lại trốn nhanh như vậy, chẳng lẽ tên Tiêu Tử Uyên kia đã làm ra chuyện gì anh không biết?

Sau khi cúp điện thoại, Tùy Ưc đứng ở trên ban công nhìn về phía bầu trời xa xôi, trên đó có nền màu xanh da trời, lại có mấy con chim bồ câu bay qua bay lại, không lưu một chút dấu vết nào.

Tùy Ưc cố gắng cong khóe miệng cười một chút, sau đó xoay người bước vào phòng, ngồi vào bên cạnh Yêu Nữ không lên tiếng.

Yêu nữ gấp cuốn sách trong tay lại, quay đầu sang hỏi, "Có chuyện gì sao?"

Mặc dù đã biết kết quả nhưng Tùy Ưc vẫn cảm thấy nên để Yêu Nữ đưa ra quyết định, "Ngày mai. . . . ."

"Không đi." Yêu Nữ rất nhanh nhìn xuống như đang bận rộn nhiều việc, "Buổi trưa có gặp mấy sư huynh ở lại trường học nghiên cứu sinh, mấy bọn họ nói cho tớ biết việc này rồi, tớ không đi đâu."

"Được." Tùy Ưc trả lời một tiếng, cô và Yêu Nữ đều không phải là người nói quá nhiều.

Gần tối ngày hôm sau, Tùy Ưc kéo vali đi đến công trường học vừa đúng lúc gặp phải một nhóm người đang đứng dưới gốc cây, dường như đang chờ một người nào đó, hầu hết mọi người đều là người quen biết.

Lâm Thần vừa quay đầu thấy nhìn thấy cô, liền gọi cô lại, "Tùy Ưc!"

Tùy Ưc vốn định nhẹ nhàng đi qua đó, ai ngờ vẫn bị phát hiện. Cô cứng đờ người xoay lại, ngẩng đầu lên rồi mỉm cười đi đến chào hỏi, "Chào các sư huynh."

Mọi người sôi nổi cười đáp lại, Lâm Thần lại hỏi cô một câu, "Thật sự không thể ở lại cùng nhau ăn cơm được hả?"

Tùy Ưc nhẹ nhàng lắc đầu, lấy ra vé cho anh nhìn, "Anh xem, không đi bây giờ sẽ không kịp mất."

Một nam sinh trong số đó mở miệng nói lung tung, "Không kịp nữa thì không cần đi nữa, anh đặt vé máy bay cho em, ngồi máy bay trở về cho đỡ phiền toái, em chờ một chút, anh gọi điện cho thư ký của cha anh bảo anh ta đặt vé máy bay giúp em."

Vừa nhìn đã biết là con nhà giàu, đàn ông chiều phụ nữ thành quen.

Lâm Thần cau mày lại, quay đầu liếc mắt nhìn cậu bạn kia một cái, cậu bạn kia vẻ mặt khó hiểu, "Làm sao vậy?"

Tùy Ưc cũng không để ý đến, chỉ thản nhiên cong khóe môi, "Cảm ơn sư huynh, Em chẳng qua cũng chỉ là sinh viên mà thôi."

Em chẳng qua cũng chỉ là sinh viên mà thôi, nên muốn sử dụng phương tiện giao thông phù hợp với thân phận là sinh viên.

Nói xong câu đó liền chào mọi người đi đến trạm xe buýt.

Từ phía sau lưng nghe thấy Lâm Thần cố ý nhỏ giọng nói, "Không hiểu gì hết! Câu này đến cả tớ còn không dám nói! Cô ấy lúc nào mua không được vé máy bay!cậu thật là . . . ."

Sau đó có người hùa theo.

"Đúng vậy đó! Nhìn thấy gái xinh là đầu óc không còn tỉnh táo nữa."

"Lúc vừa rồi tớ cũng toát cả mồ hôi, nghe nói cô gái này giết người không thấy máu đấy ."

"Gào khóc oa oa, lát nữa nói cho Tiêu Tử Uyên, xem cậu sẽ chết thế nào!"

"Cậu dám!"

". . . . ."

Tùy Ưc mỉm cười, cũng không để ở trong lòng. Bên cạnh cô có một nam sinh đang gọi điện thoại đi qua, cúi đầu xuống giữa hai hàng lông mày tỏ ra dịu dàng, có lẽ là đang gọi điện thoại cùng bạn gái gọi, nhẹ giọng dặn dò, "Anh đang còn ở trên đường, em ăn cơm trước đi, chờ anh trở về tìm em. . . . ."

Ngay lập tức trong lòng Tùy Ưc chấn động, cô bỗng nhiên nhớ đến một câu nói rất lâu trước kia, hôm đó ở dưới ánh đèn của một khách sạn, một người con trai cũng từng dịu dàng mà mạnh mẽ nói với cô những lời giống như vậy.

Về sớm nhớ phải ăn cơm, đừng ngủ sớm quá, chờ anh trở về tìm em.

Chờ anh trở về tìm em. . . . .

Những lời này dường như vẫn ngay bên tai, trước mắt vẫn là hình bóng Tiêu Tử Uyên với khuôn mặt tuấn tú đẹp mắt như cũ, ánh mắt xinh đẹp bị che lấp bởi tóc mai, dịu dàng như nước. Nghiêng đầu cười với cô, trong ánh mắt sáng rỡ chứa cả sự cứng chiều thật sự đã làm cho cô đắm chìm trong đó.

Tùy Ưc như người mất hồn đứng ở trạm xe buýt, nhìn từng chiếc xe buýt từng chiếc từng chiếc một chạy qua, cô biết cô phải đi rồi, nếu không lên xe thật sự sẽ không kịp mất, nhưng bàn chân cô như bị dính chặt trên mặt đất, một bước cũng không bước nổi, chuyện cũ không ngừng hiện ra.

Có sợ không?

Là em không phải là người khác.

A Ưc, đó không phải là lỗi của em.

Tùy Ưc, anh yêu em.

Tùy Ưc nhanh chóng tỉnh ngộ, không phải là người khác trùng độc của Tiêu Tử Uyên, mà người trùng độc vừa đúng là bản thân cô.

"Tùy Ưc."

Âm thanh này càng ngày càng chân thực, giống như thật sự ngay tại bên tai của cô vậy, Tùy Ưc theo bản năng ngẩng đầu tìm bóng dáng đó.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 37: A Úc, Anh Nhớ Em....

Tùy Úc vừa ngẩng đầu lên thì ngậy ngấn cả người.

Tiêu Tử Uyên quay lưng về phía ánh mặt trời buổi chiều dừng lại đó mỉm cười gọi cô, chuyện cũ từng chút từng chút hiện lên trong đầu cô, Tùy Úc nhìn Tiêu Tử Uyên đang đứng trước mặt mình, anh giống như là xuyên qua không gian đi đến trước mặt cô, hư ảo mà lại rất chân thực.

Lúc đó ánh nắng mặt trời sắp xuống núi, trong không khí đã dần tan hết nhiệt độ nóng rực, trên mặt đất cô có thể nhìn thấy hình ảnh mái tóc được cột lên cao của cô in xuống, cũng có thể nhìn thấy hình dáng anh cách đó vài bước chân, hiện tại con người vẫn lay động trong như làn nước.

Anh đứng ở đó cách chỗ cô chỗ không xa, trong ánh mắt của cô ngập tràn vẻ mặt tươi cười của anh .

Đúng thật, trong không khí còn phảng phất đâu đây hương vị Bạc Hà như có như không, dường như anh chưa bao giờ rời xa nơi này. Giống như mùa hè năm ấy, cô đứng dưới tán cây chờ Tam Bảo, nghe thấy có người gọi cô, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy anh và Lâm Thần, Kiều Dụ, Ôn Thiều Khanh đứng chung một chỗ, nhìn cô mỉm cười.

Khoảng khắc đó trong lòng Tùy Úc bỗng nhiên trở nên ngứa ngáy, có một suy nghĩ dần dần lớn lên trong đầu cô.

Đây là điều mà cô muốn.

Rất nhiều người nói cô thanh tâm quả dục không tranh với đời, nhưng thật ra thì chỉ là cô không nghĩ ra cuối cùng điều cô muốn là cái gì, nếu đó là điều người khác muốn, còn đối với cô mà nói thì có cũng được mà không có cũng không sao, cô cần gì phải tranh giành những thứ không phải là của mình chứ? Nhưng mà bây giờ, người con trai trước mắt này cô lại muốn chiếm dữ cho bản thân cô.

Lâm Thần giơ tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay nói, "Còn chưa đi? Không còn kịp nữa rồi?"

Tùy Ưc rất nhanh trở lại bình thường, bình tĩnh nói dối, "Em . . . . . Em không muốn chen lên xe buýt."

Tiêu Tử Uyên quay đầu nhìn thoáng qua một chút, ở nhà ga chiếc xe kia vừa mới đi qua, vẫn còn có thể nhìn thấy biển số xe, sau đó quay sang nhìn Tùy Ưc vẻ đăm chiêu.

Lâm Thần dường như rất vui vẻ, "Vậy thì đừng đi nữa, dù sao cũng không đuổi kịp được nữa rồi."

Tùy Ưc im lặng, không nói gì mà cũng không biết nói gì cho phải. Hình như đang đấu tranh.

Tiêu Tử Uyên im lặng nhìn Tùy Ưc mấy giây, sau đó quay đầu lại cười nói với những người khác, "Các cậu hãy đi trước đi, chỗ đó tớ biết rồi, tớ sẽ đi qua đó ngay."

Mọi người nhanh chóng rời đi, chỉ lưu lại Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc đứng đó nhìn nhau.

Tùy Ưc cuối cùng cũng lấy được dũng khí ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tử Uyên, ánh mắt lấp lánh.

Anh hình như gầy xuống, ngũ quan trên mặt lại càng đẹp trai hơn, có lẽ là do ngồi quá lâu trên máy bay, nhìn kỹ sẽ phát hiện ra giữa hai lông mày của anh không thể nào che giấu được vẻ mệt mỏi, anh cũng không nói chuyện, chỉ là đứng như vậy im lặng nhìn cô, khóe môi nhẹ cong lên.

Sau một lúc lâu, Tiêu Tử Uyên mới mở miệng phá vỡ yên tĩnh, "Ở lại đi."

Ba chữ kia ở trong lòng của cô như kích thích ngàn tầng sóng, Tùy Ưc hơi há miệng, lúc trước nói với Lâm Thần những lời kia giờ không biết làm thế nào để giải thích được, cúi đầu xuống "Em. . . . ."

Thật ra thì cô vốn không dự định về nhà sớm như vậy, vé xe là hôm qua sau khi cô nghe điện thoại xong mới đặt.

Tiêu Tử Uyên đi tới cầm vali của cô vào trong tay, sau đó cúi đầu nhìn cô dần dần mở miệng, "Người khác đặt vé máy bay em không muốn nhận, vậy ngày mai anh tự mình đưa em trở về cho cũng không được sao?"

Tùy Ưc sững sốt, anh biết rõ mọi việc này giờ sao, ngẩng mắt lên nhìn anh, hiếm khi được nhìn thấy Tiêu Tử Uyên tỏ ra tính trẻ con làm nũng trao đổi với cô, cô giống như là bị đầu độc cứ như vậy ngây ngốc gật đầu.

Mỗi một lần đang do dự hoặc tranh đấu, lưu luyến hoặc tiếc nuối, khát vọng hoặc đau lòng, đều xảy ra rồi sau đó một giây tiếp đó chưa kịp trông thấy đã dung nhập vào trong cơ thể, xâm nhập vào xương tủy, từ đó muốn đuổi đi cũng không được. Chúng nó sau một thời gian tích lũy rồi ở một lúc nào đó sẽ tràn đến, làm cho người ta không thể nào chống đỡ được, chỉ có thể nghe theo suy nghĩ tận sâu trong đáy lòng mình, cam tâm tình nguyện làm nô lệ.

Tối hôm đó, Tiêu Tử Uyên dường như rất vui vẻ, bình thường ai mời rượu cũng không uống nhưng bây giờ ai đến mời anh cũng không từ chối, Tùy Ưc phần lớn đều giúp anh ngăn cản.

Tùy Ưc ngồi ở bên cạnh anh, cái miệng nhỏ uống nước trái cây, nhưng thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Tiêu Tử Uyên một chút, mỗi lần quay đầu lại luôn có bất gặp bộ mặt tràn đầy nụ cười của Tiêu Tử Uyên bắt quả tang tại trận, tay của anh vẫn đặt ở dưới bàn nắm chặt bàn tay của cô, ấm áp mà khô ráo.

Có lẽ là do ngấm rượu, chân mày lấn khóe mắt của anh đều mang theo tình ý, nhìn thấy Tùy Ưc tim trong lồng ngực nhảy thành thịch, nhưng trên mặt lại giả bộ như rất trấn định tự nhiên chuyển ánh mắt, làm bộ như cái gì cũng không thấy.

Kiều Dụ buổi gặp mặt được hơn một nửa thời gian mới xuất hiện , giày Tây, nhìn bộ dáng của anh hình như là mới kết thúc hội nghị đã chạy đến đây, quần áo cũng không kịp thay. Vừa vào cửa sau khi bình tĩnh nhìn xung quanh một vòng, trong mắt đang lác đác vài tia sáng rất nhanh biến mất, tiếp theo đó lại bị lo lắng thay thế.

Thấy Tiêu Tử Uyên trở lại, anh rất vui mừng, nhanh chóng ngồi vào bên cạnh Tiêu Tử Uyên cười chào hỏi, hai người tùy ý trò chuyện.

Sau đó lại chờ lúc không ai chú ý bên này, hai người liền thay đổi chủ đề, giọng nói rõ ràng cũng dần thấp xuống. Lên chức, chuyển đi, thất thế, bày bố, cùng những chuyện giống như vậy mãi bên tai không hết, Tùy Ưc sau khi nghe mấy câu sau liền đứng lên.

Những lời này là những chuyện mà cô không nên nghe, mặc dù Tiêu Tử Uyên cũng không sợ cô nghe thấy.

Tiêu Tử Uyên ngẩng đầu đi nhìn cô, Tùy Ưc mở miệng cười, "Em đi vào toilet."

Tùy Ưc nhắm mắt lại đứng ở trước gương một lúc lâu, sau một lúc lâu lại khôi phục bình thường, rửa tay một cái sau đó đi ra ngoài.

Vừa đi được mấy bước đã thấy Kiều Dự đứng dựa vào trước cửa sổ ở hành lang phía hút thuốc lá, ngửa đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bóng lưng cô thấy được sự cô đơn tĩnh mịch của anh, mà hình như anh cũng không chú ý đến cô.

Tùy Ưc nhìn vài lần vẫn là lạng lẽ đi đến đứng phía sau lưng anh, trước mắt cô lại hiện ra dáng vẻ thất thần của yêu nữ thường xuyên cầm một cuốn sách rồi nhìn như vậy.

Hai người rất giống nhau.

Sau khi tan cuộc cũng là lúc trời gần sáng, Tiêu Tử Uyên rõ ràng đã uống rất nhiều, mọi người đều nói muốn đưa anh trở về, đều bị Tiêu Tử Uyên từ chối, nắm chặt cổ tay Tùy Ưc nhất quyết không chịu thả, "Không cần, đã rất lâu mới trở về, tớ muốn đi dạo xung quanh trường học một lát, các cậu cứ đi về trước đi."

Mọi người hiểu chuyện nên rời đi hết, chỉ để lại Tùy Ưc một mình một người không biết vô tình hay cố ý đỡ Tiêu Tử Uyên đang dựa sát vào người cô.

Mọi người vừa đi, Tiêu Tử Uyên lại đứng thẳng dậy, Tùy Ưc mở to hai mắt nhìn anh, "Anh không phải say rượu à?"

Cô lúc này vẫn còn rất lo lắng cho anh, vậy mà bây giờ nhìn hai mắt anh rất tỉnh táo, đâu giống bộ dạng uống say như lúc vừa rồi?

Tiêu Tử Uyên xoa nhẹ giữa hai đầu lông mày, dường như hơi mệt mỏi, "Đúng là có uống hơi nhiều rượu, nhưng không đến mức quá say. Mấy người kia bọn nó nháo lên không kết thúc, không đem anh chuốc say thì không cho về, vậy anh say thì không phải sẽ kết thúc sao."

Tùy Ưc ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng oán thầm, đúng là phúc hắc.

Tiêu Tử Uyên nghiêng đầu nhìn cô, dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, giọng nói mang theo chút hài hước cười nói, "Em đang suy nghĩ chuyên gì vậy?"

Tùy Ưc ngay lập tức lắc đầu liên tục, vẻ mặt vô tội.

Tiêu Tử Uyên không biết có phải uống nhiều quá hay không, vừa cười, giờ đưa tay lên sờ đầu của cô, ánh mắt nhẹ dịu tỏ ra nuông chiều, "Đi thôi, cùng anh đi dạo một chút, để tản bớt mùi rượu trên người."

Trong sân trường yên tĩnh, chỉ có ánh đèn mờ nhạt tỏa ra ven đường, in lên trên đường bóng dáng hai người quấn quít lấy nhau, cùng nhau đi về phía trước.

Trời mùa hè vào ban đêm, sự khô nóng ban ngày đã giảm xuống, những làn gió nhẹ thổi qua, mát mẻ dễ chịu, hai người cứ đi như vậy im lặng không nói gì, nhưng cũng không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn cảm thấy yên tĩnh và thật là ấm áp.

Lúc đi đến bên ngoài hội trường ngoài trời, hai người ăn ý dừng lại.

Tùy Ưc nhìn vào bức phát biểu của chủ tịch như người mất hồn. Nhớ vào thời gian này năm ngoái, Tiêu Tử Uyên tham gia buổi lễ tốt nghiệp chỗ này, trên người anh mặc áo tốt nghiệp đứng trên mục phát biểu đọc diễn văn, trầm tĩnh tự tin, sau đó bọn họ cùng nhau chụp ảnh ở chỗ này, anh nhẹ nhàng ghé sát vào bên tai cô nói, cho dù anh đi, giữa bọn họ vẫn còn chưa kết thúc, dặn cô chờ anh trở về.

Thì ra nhanh đã một năm trôi qua, anh đã làm như lời anh đã nói với cô, thật sự đã quay trở về tìm cô, cho dù chỉ là tạm thời trở về.

Tùy Ưc vẫn đang còn suy nghĩ, thì nghe được giọng nói của Tiêu Tử Uyên chậm rãi vang lên, có lẽ là uống rượu, thanh âm luôn luôn trầm thấp trong veo mà lạnh lùng giờ đây lại mang theo chút lười biếng mà lại ấm áp.

" Buổi lễ tốt nghiệp hôm đó, anh đứng trên bục phát biểu nhằm chán đọc bài diễn văn, nhưng trong lòng lại suy nghĩ không yên, thấy rất nhiều người đứng bên ngoài vây xem, anh đang suy nghĩ xem em có thể xuất hiện trong đám đông đó hay không, ai ngờ một giây sau đó em thật sự đã xuất hiện, đứng ở vị trí mà chúng ta đang đứng bây giờ. Anh thật sự lúc ấy rất bất ngờ, chút nữa thì đọc sai diễn văn rồi."

Tiêu Tử Uyên có lẽ là nhớ lại tình cảnh lúc ấy, cúi đầu cười rộ lên.

Tùy Ưc chớp chớp mắt, nhằm chán. . . . . Đọc diễn văn? Trong lòng suy nghĩ không yên? Trời ơi, nếu như các thầy giáo biết được suy nghĩ thật sự của vị học trò cứng Tiêu Tử Uyên trong mắt của họ, có thể muốn đập đầu mà chết hay không?

Tiêu Tử Uyên rất nhanh ngẩng đầu nhìn về phía Tùy Ưc nhẹ cười, "Ngày hôm đó em mặc bộ váy màu trắng, anh đã bao giờ nói với em chưa, em mặc váy rất đẹp? Nhưng những lúc anh không có mặt em không được mặc như vậy. . . . ."

Tiêu Tử Uyên hôm nay rất kỳ lạ nói nhiều hơn trước đây, Tùy Ưc hai má hơi đỏ lên vô ý thức đỡ lấy cánh tay của anh nói, "Anh thật sự say rồi phải không?"

Ai ngờ một giây sau đó đã bị Tiêu Tử Uyên kéo vào trong ngực, giọng nói líu ríu của anh vang lên trên đỉnh đầu của cô, "Không phải say, mà là điên mất rồi, là bị em ép phát điên rồi. . . . ."

Trong ngực anh, có mùi thơm ngát của Bạc Hà xen lẫn hơi thở nam tính mát lạnh phả vào mặt, vương vấn ở trong mũi, Tùy Ưc sợ hết hồn, cảm giác rung động từ trong đáy lòng tràn lên khiến cho cô cảm thấy run rẩy.

Trong mắt cô, Tiêu Tử Uyên luôn thông minh bình tĩnh, nội tâm lạnh nhạt kín đáo, làm sao lại nói ra những lời nói như thế này?

Sau khi kịp phản ứng cô muốn giãy giụa, ai ngờ tất cả giãy dựa cũng bị câu nói tiếp theo của Tiêu Tử Uyên đánh vỡ, kể cả cô đã sớm không còn một chút bình tĩnh và phòng bị nào cả, tất cả toàn bộ tan thành bột, nhẹ bay theo gió.

"A Úc, anh rất nhớ em. . . . ."

Có lẽ là đêm thật đẹp, có lẽ là tình cảm đã quá sâu, hai người đều đem toàn bộ nguy trang và sự đề phòng vứt bỏ, chỉ để lại hai người vì đối phương mà trái tim nhảy lên liên hồi.

Tiêu Tử Uyên ôm thật chặt Tùy Úc, thân hình cô mềm mại ghé vào trong ngực anh, hương thơm tràn ngập trong lòng, khiến cho anh thỏa mãn vô cùng, nhưng cô lại gầy như vậy, gầy đến mức làm cho anh đau lòng, chỉ hận không thể mãi cứ ôm cô vào lòng chăm sóc cô cả đời.

Ánh mắt của Tùy Úc có hơi hồng, đôi tay buông xuống hai bên người, dường như vẫn còn vùng vẫy một cách vô nghĩa, "Tiêu sư huynh, anh uống say rồi. . . . ."

Tiêu Tử Uyên rất nhanh mở miệng cắt ngang lời nói của cô, "Anh đang cực kỳ thanh tỉnh, anh hiểu rất rõ mình đang làm gì. Lúc xuống máy nhận được tin nhắn của Lâm Thần, trong lòng anh nghĩ không được nhìn thấy em rồi, giây phút đó trong lòng anh như rời vào hố sâu, loại cảm giác đó anh chưa bao giờ trải qua. . . . . Chưa từng trải qua cảm giác bất lực không nắm được thứ gì đó như vậy.

Nhưng chờ đến lúc gặp em đang cúi đầu đứng ở nơi đó không biết đang suy nghĩ điều gì. Nhìn em đưa mắt lên nhìn từng chiếc xe một rời đi, khi đó anh tự nhủ, nếu như em gần anh thêm một chút xíu nữa, anh chắc chắn sẽ không bao giờ để em rời khỏi anh một lần nữa, sẽ không bao giờ để em rời khỏi anh nữa."

Tùy Ưc nhắm chặt hai mắt lại, hai hàng nước mắt trong suốt chậm rãi chảy xuống, cô từ từ nâng lên đôi tay lên vòng qua hông của Tiêu Tử Uyên ôm thật chặt.

Cô lúc này cũng không biết làm như thế này có đúng hay không, nhưng cô bây giờ chỉ muốn làm như vậy.

Cuối cùng Tiêu Tử Uyên dắt Tùy Ưc đi đến phòng anh ở phía sau trường học.

Vừa vào cửa, Tiêu Tử Uyên nhìn xung quanh một vòng sau đó quay đầu sang nhìn Tùy Ưc, nơi này sạch sẽ giống như anh chưa từng rời đi.

Tùy Ưc cúi đầu che đậy ho nhẹ một tiếng yên lặng đổi giày, trong lúc đó khóe miệng Tiêu Tử Uyên không kiềm được nhẹ cong lên một đường cong.

Thời điểm lúc Tùy Ưc đi tắm, Tiêu Tử Uyên một lần nữa quan sát căn phòng đã hơn một năm chưa có người ở.

Trong phòng ngủ ga giường, vỏ chăn chắc là mới được thay đổi, không hề nhiễm một hạt bụi nào, Tiêu Tử Uyên nhìn chăm chăm vào nếp gấp phía bên góc trái của chiếc chăn nhìn một lúc thật lâu.

Hôm nay Tùy Ưc mang đến cho anh rất nhiều kinh ngạc, anh không ngờ đến trên thế giới này sẽ có một cô gái có thể mang đến cho anh nhiều niềm vui như vậy, thậm chí cẩn thận đến ngay cả thói quen nhỏ hàng ngày của anh đều nhớ đến.

Sau đó Tiêu Tử Uyên lại đi ra ban công, trên ban công đã được đặt đầy hoa cỏ, sức sống tràn trề, chỉ có nơi đặt hai bồn Tiên Nhân Chương vẫn là như cũ, đặt ở giữa những bồn hoa cỏ nhìn rất không hài hòa.

Tiêu Tử Uyên đứng ở trên ban công nhìn về phía xa, thời gian đã muộn rồi, cả thành phố chìm vào bóng đêm, chỉ có vài chấm nhỏ ánh sáng của ánh đèn, anh bỗng nhiên nghĩ về cuộc sống sau này.

Anh, cùng cô, sống chung một mái nhà, nghĩ đến thôi dường như cảm thấy rất tốt.

Vừa quay đầu, Tùy Úc đã ăn mặc chỉnh tề, cười xinh xắn đứng ở sau lưng anh, da thịt trắng nõn giờ phút này lại trắng nõn nà, mịn màng hơn , một khuôn mặt của cô nhỏ nhắn tinh tế động lòng người.

Tùy Úc dường như không nghĩ đến Tiêu Tử Uyên lại đột nhiên quay đầu lại, hoảng hốt, đôi mắt đen nhánh trong suốt mở thật to nhìn vào anh.

Tiêu Tử Uyên liền mỉm cười, Tùy Úc bị anh nhìn thấy bỗng nhiên tay chân luống cuống, "Tiêu sư huynh, em tắm xong rồi, anh vào tắm đi."

Tiêu Tử Uyên cười gật đầu, "Được."

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nỗi Bất An Của Tùy Ưc

Tối hôm đó, Tùy Ưc ngủ trong phong ngủ chính, còn Tiêu Tử Uyên sang ngủ phòng khách.

Chuyện đêm nay, đối với Tùy Ưc mà nói, quả thực là rung động lòng người, hiện tại nhớ lại có chút không thể tin được, cô vốn là nên ở trên xe lửa để về nhà, vậy mà bây giờ lại nằm ở bên cạnh phòng của Tiêu Tử Uyên, đúng là không thể nào tưởng tượng nổi.

Nghĩ đi nghĩ lại liền ngủ thiếp đi.

Trong mơ, cô lại nằm mơ khi còn bé đang ở trong nhà họ Tùy, mọi người lúc đó đều nhìn cô với ánh mắt khinh thường và giễu cợt, Tùy Cảnh Nghiêu đứng bên cạnh vẻ mặt ấy náy nhìn cô, muốn nói rồi lại thôi.

Ngay sau đó, thấy Tùy mẹ lúc còn trẻ vẻ mặt bi thương mà nhẹ nhàng cười, "Tùy Cảnh Nghiêu, em không nợ người nhà họ Tùy của anh một thứ gì nữa rồi."

Tùy cảnh Nghiêu trong ngực ôm một đứa bé, giơ tay lên muốn giữ Tùy mẹ lại, nhưng cuối cùng vẫn là vô lực buông xuống.

Tùy Ưc chạy nhanh phía sau kéo tay Tùy mẹ, "Mẹ, con đi với mẹ."

Ai ngờ Tùy mẹ lại nhìn cô lắc lắc đầu, một giây tiếp theo nhìn thấy Tùy mẹ nằm một mình trong một căn phòng cô đơn, tóc trắng xóa, lẻ loi

hiu quạnh, cô đứng trước cửa căn phòng, làm sao cũng không thể nào đến gần được . . . . .

"Mẹ!"

Tùy Ưc hét to một tiếng ngời dậy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ở trong bóng tối cố gắng bình phục hô hấp của mình, nhịp tim như sấm. Rõ ràng là trời mùa hè, bên trong nhà điều hòa nhiệt độ cũng không mở lớn, nhưng cô lại cảm thấy khí lạnh thấu xương đang dần từ trong đáy lòng tràn ra, thấm sâu vào xương tủy.

Chuyện đã qua lâu như vậy, nhưng cảnh trong mơ vẫn như cũ vẫn chân thực đến như vậy.

Lại là giấc mộng này, mỗi khi cô có ý nghĩ làm theo trái tim mình, thì giấc mơ này lại xuất hiện. Cô biết cô bị bệnh, mà bệnh cũng không hề nhẹ.

Mẹ cô là người thân duy nhất trên đời này của cô, tại sao cô có thể vì bản thân mà từ bỏ mẹ mình đây? Lương tâm của cô mơ hồ cảm thấy lo lắng.

Rất nhanh bên ngoài phòng truyền đến tiếng động và tiếng bước chân, ngay sau đó là cửa phòng mở ra, đèn trong phòng sáng lên, Tiêu Tử Uyên đẩy cửa đi vào, đứng ở bên giường đỡ cô dậy, vẻ mặt ân cần hỏi, "Làm sao vậy? Gặp ác mộng phải không?"

Tùy Ưc híp mắt thích ứng ánh sáng, thấy rõ người đến thì rất nhanh bước từ trên giường xuống sau đó đứng lên, trong giọng nói mang theo thanh âm run rẩy, "Em muốn về nhà."

Tiêu Tử Uyên không biết tại sao cô bỗng nhiên muốn về nhà, dừng một chút rồi giữ chặt cô lại, "A Ưc, em làm sao vậy?"

Tùy Ưc xách va li hành lý đứng lên đi ra ngoài, "Em muốn đi về nhà, mẹ em vẫn còn ở chờ em về nhà."

Tiêu Tử Uyên nhíu mày, nhìn đồng hồ trên tường giữ Tùy Ưc lại, "Bây giờ?"

Thấy trên trán cô rịn ra từng lớp mồ hôi mịn, Tiêu Tử Uyên đưa tay lên trán sờ, trên đó vừa ươn ướt lạnh buốt.

Ai ngờ một giây sau đó Tùy Ưc đã đẩy tay anh ra, giọng nói trở nên cao hơn mà rất bén nhọn, "Anh buông tay!"

Sau khi hét to lên như vậy thì Tùy Ưc bỗng nhiên sững sốt, tay chân có chút lúng túng không biết làm như thế nào cho phải. Cô cũng không biết cô làm sao lại lúng túng như vậy.

Tiêu Tử Uyên không nghĩ cô lại bỗng nhiên kích động như thế, anh bị đẩy ra lùi lại một bước, vẻ mặt khó hiểu nhìn cô, sau đó muốn đưa tay ngăn cô lại.

Tùy Ưc lập tức lùi lại một bước né tránh tay của anh, nói năng lộn xộn, "Tiêu sư huynh em sai lầm rồi, em hôm nay không nên ở lại, tất cả đều là em sai lầm, anh hãy tha thứ cho em, em không nên trêu chọc anh . . . . . Mẹ em vẫn đang ở nhà chờ em trở về. . . . ."

Tùy Ưc cúi đầu mắt đỏ lên.

Cô sợ mẹ đau lòng khổ sở, cô chưa bao giờ dám biểu hiện ra trước mặt mẹ nhưng thật ra thì cô cũng rất khát vọng có tình thương của cha, cô nhìn thấu lòng người dễ thay đổi nên trước sau vẫn giữ nguyên bộ dáng lạnh nhạt, vẫn giả bộ như nhà họ Tùy cùng cô không có bất cứ quan hệ gì, cô cũng muốn được như những đứa trẻ khác, hạnh phúc và vui vẻ lớn lên, nhưng mọi việc xảy ra như vậy làm sao lại không ảnh hưởng đến cô đây?

Trong lòng cô vẫn còn bị ám ảnh bởi chuyện đó? Cô đối với đàn ông vẫn có cảm giác không an toàn và không có lòng tin? Cô vẫn không thể dễ dàng tiếp nhận một người đàn ông như vậy? Huống chi đối phương lại là Tiêu Tử Uyên?

Cô đã rất cố gắng, nhưng vẫn không thể được.

Còn có mẹ của cô phải làm gì bây giờ? Cô tại sao có thể ích kỷ như vậy chứ?

Tiêu Tử Uyên vốn định mở miệng nói gì đó, nhưng lại thấy hai giọt lệ trong suốt từ trong mắt Tùy Ưc rơi xuống, dường như có cái gì đó đánh vào lòng anh, anh ngay người đứng ngơ ngẩn ở đó.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy cô rơi nước mắt, một người luôn bình tĩnh không bao giờ tỏ ra sợ hãi trước mặt người khác như cô mà lại đứng ở trước mặt anh khóc thút thít, thế nhưng làm cho anh cảm thấy vô lực, làm cho mỗi dây thần kinh của anh đều rung động theo.

Anh không phải chưa từng thấy một cô gái nào đứng trước mặt anh khóc, cô bé so với Tiêu tử nhỏ hơn mấy tuổi, từ khi anh bắt đầu hiểu biết mọi chuyện thì tiếng khóc của cô bé đã in sâu vào trong trí nhớ, nó khóc đến mức kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu mới thôi, khiến anh cảm thấy rất đau đầu.

Lúc mới đầu anh còn có thể nhẹ nhàng dụ dỗ, về sau lại thay đổi thành cho dù Tiêu Tử Uyên đứng bên cạnh anh gào khóc, hàng lông mày của anh cũng không nhíu một chút nào, một bên làm việc khác một bên không để ý đến mà rút khăn giấy đưa ra cho nó, cho đến Tiêu Tử Uyên khóc mệt thì dừng lại, chủ động nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng mà bây giờ anh lại không có cách nào bình tĩnh được như vậy.

Cô cúi đầu đứng yên ở đó, hình dáng gầy yếu mỏng manh, yên tĩnh như vậy, ngay cả hô hấp cũng không có nặng nề thêm, chỉ nhìn thấy được hai hàng nước mắt lăn đều trên mặt.

Cô vừa khóc vừa âm thầm chịu đựng như vậy, lúc đối mặt với mọi người cô ấy vẫn giữ nụ cười, vậy lúc không có người thì sao? Anh không thể nào tưởng tượng những lúc cô ấy một mình thì như thế nào nữa. Thời gian sống ở nhà họ Tùy cô làm sao có thể vượt qua được đây?

Nghĩ đến đây, trong lòng của Tiêu Tử Uyên từ từ đau nhói, anh cũng biết cô đang lo lắng, cũng chính vì đau lòng nên cô mới lo lắng như vậy, dừng một lát, chờ Tùy Úc hơi bình tĩnh Tiêu Tử Uyên mới thử đưa tay ra kéo Tùy Úc ngồi xuống giường rồi tựa vào ngực anh, cúi đầu nhẹ nhàng đưa tay lên lau nước mắt trên mặt cô, sau đó lấy tay che lên trên mi mắt của cô.

"A Úc, đừng khóc."

Giọng nói của anh trầm thấp trong đêm tối tĩnh lặng khiến người nghe cảm thấy yên ổn lạ kỳ.

Đầu ngón tay của anh lạnh lạnh, đặt lên trên mi mắt ấm áp của cô thấy rất thoải mái, chỉ có thể cảm giác về mặt không rõ, cùng hơi thở đặc biệt trên tay anh. Tất cả điều này khiến cho cô lại tiếp tục muốn khóc.

Người lạnh nhạt cao ngạo như Tiêu Tử Uyên đối với cô lại dịu dàng như vậy, hơn nữa chỉ đối xử dịu dàng với một mình cô mà thôi, nhưng cô lại không thể nào nhận sự dịu dàng đó được.

Tiêu Tử Uyên nhẹ nhàng đặt cằm lên đỉnh đầu Tùy Úc, đem cô ôm chặt vào trong ngực, giống như đang truyền sức mạnh cho cô.

Sau lúc sau, Tiêu Tử Uyên miêng cưỡng cười một tiếng, "Em không tin anh đến như vậy sao?"

Anh thể hiện còn chưa đủ làm cho cô tin tưởng sao?

Tùy Ưc chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi, tựa vào trong ngực anh cô cảm thấy một loại cảm giác không thể nào nói ra được đó chính là an tâm, cô biết cô nên đẩy anh ra, tất cả mọi chuyện này đều không đúng, nhưng mà lúc này cô lại không hề muốn động đậy.

Giọng nói của Tiêu Tử Uyên trên đỉnh đầu cô lại một lần nữa vang lên, từ tốn mà kiên quyết, "A Ưc, em đừng sợ, anh không giống Tùy Cảnh Nghiêu. Anh có thể xử lý tốt chuyện của mình, chuyện của mẹ em anh cũng nhất định có thể đưa ra một biện pháp giải quyết khiến cho em hài lòng, nhất quyết không bao giờ ép buộc em, em không cần phải lo lắng, tất cả mọi chuyện cứ đã có anh. Em có thể buông xuống tất cả mọi chuyện trước kia, anh sẽ cố gắng chăm sóc cho em tốt hơn."

Tùy Ưc nằm ở trước ngực anh, cách một lớp áo ngủ thật mỏng nghe tiếng tim của anh đập thành thạch, lời nói của anh vẫn quanh quẩn bên tai, tay anh nhẹ nhàng vỗ nhẹ sau lưng cô, làm tất cả mọi việc khiến cho cô ổn định và yên tâm hơn, sau đó từ từ nhắm hai mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau lúc Tùy Ưc mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt đẹp trai của Tiêu Tử Uyên.

Anh nằm ở bên cạnh khẽ nhú mày lại, hô hấp đều đều nhẹ nhàng, cánh tay tùy ý đặt lên bên cạnh đầu, rõ ràng là anh đã ngủ thiếp đi nhưng lại làm cho người khác có cảm giác ung dung rất đẹp. anh ngủ ở bên cạnh cô cả đêm rõ ràng là không thoải mái, nhưng không có một chút chột vật nào cả.

Tùy Ưc chớp chớp mắt, nhớ đến chuyện xảy ra đêm hôm qua, bỗng nhiên mặt có chút nóng lên, bản thân mình có chút vô cớ gây sự, nhưng cuối cùng lại ngủ thiếp đi trước anh, Tiêu Tử Uyên có lẽ là không yên tâm, nên vẫn ở đây để trông cô.

Lần này thật sự là mất hết cả mặt mũi rồi.

Tiêu Tử Uyên ngủ cũng không sâu, lúc Tùy Ưc bước xuống giường đã cố ý đi thật nhẹ nhàng, nhưng vẫn đánh thức anh dậy.

Tiêu Tử Uyên bỗng nhiên mở mắt, Tùy Ưc không kịp phản ứng, lập tức nhín sâu vào ánh mắt của anh. Ánh mắt đen nháy mà thâm thúy giống như là muốn nhìn xuyên thấu lòng của cô, Tùy Ưc ngẩn người đứng nguyên đó, tim đập thình thịch.

Tiêu Tử Uyên nhanh chóng cúi đầu xuống nhắm hai mắt lại, nhẹ xoa hai đầu lông mày rồi đứng lên, “Đã tỉnh rồi sao?”

Tùy Ưc nhìn khuôn mặt mệt mỏi của anh, có chút không đành lòng, “Ừmh.”

Tiêu Tử Uyên đối với chuyện xảy tối hôm qua cũng không nói gì, cười nói, “Nhanh đi rửa mặt đi, anh gọi cho lái xe của nhà anh rồi, lát nữa anh ta sẽ đến đây anh sẽ đưa em về nhà.”

"Cám ơn Tiêu sư huynh." Tùy Ưc giả bộ bình tĩnh nói cảm ơn, sau đó trốn vào toilet, cố gắng rửa mặt thật lâu, cô vừa nghĩ đến chuyện đêm hôm qua lại càng cảm thấy mất hết mặt mũi, không biết Tiêu Tử Uyên có ghét cô hay không.

Phân vân hơn nửa ngày, cho đến khi nghe thấy âm thanh trêu chọc của Tử Uyên vọng vào, "Em định ở bên trong đó ngây ngốc cả đời sao? Đồ ăn sáng anh cũng đã mua về đây rồi này!"

Tùy Ưc bĩu môi, hết sức không tình nguyện mở cửa đi ra ngoài, Tiêu Tử Uyên đứng ở cửa trên miệng cười tràn đầy ý xấu.

Tùy Ưc ngó bên này một chút nhìn bên kia một chút, nhưng lại không dám nhìn anh.

Tiêu Tử Uyên cười càng ngày càng ngang ngược, lúc mới đầu chỉ là mím môi cười nhin cười, sau đó lại cười ra tiếng, hai bên vai không ngừng run run.

Tùy Ưc cuối cùng ngượng ngùng quá ngẩng đầu lên trợn mắt nhìn anh, “Anh cười đủ chưa?”

Tiêu Tử Uyên ho nhẹ một tiếng, nụ cười trên mặt lập tức dừng lại, nhưng ai ngờ ngay sau đó anh lại cười lớn lên, so với lúc này chỉ có hơn chứ không kém.

Tùy Ưc mặt cũng kìm nén cho đỏ lên, oán hận nhìn trợn mắt lên nhìn anh.

Tiêu Tử Uyên lại che dấu biểu hiện của mình, khéo hiểu lòng người nói, "Mới thức dậy, điều này có thể lý giải. Em yên tâm, anh hiểu mà, lúc này lực đá kích của em rất lớn, anh sẽ không trêu chọc em đâu ."

Tùy Ưc ở trong lòng im lặng nói thầm, anh như thế này mà bảo là không trêu chọc em?

Lúc ăn sáng, Tiêu Tử Uyên đúng thật là không tiếp tục trêu chọc cô nữa, vẻ mặt rất tự nhiên, nhưng Tùy Ưc lại cảm thấy trong lòng anh vẫn đang cười cô.

Lúc Tùy Ưc ngẩng đầu lên nhìn về phía Tiêu Tử Uyên lần nữa thì Tiêu Tử Uyên khẽ mím cười với cô một cái, dường như là tỏ ra anh rất vô tội.

Anh có ngàn năm đạo hạnh, Tùy Ưc đành phải bỏ cuộc.

Sau khi ăn xong, Tiêu Tử Uyên chủ động dọn dẹp và đi đến phòng bếp rửa bát, Tùy Ưc trở về phòng ngủ lấy vali hành lý ra để chuẩn bị về nhà, mới vừa đi đến phòng khách thì nghe tiếng di động trên bàn vang lên.

Tùy Ưc đi đến nhìn thoáng qua một chút, chớp chớp hai mắt, sau đó lớn tiếng gọi, "Tiêu sư huynh, điện thoại di động của anh đổ chuông kìa!"

Tiêu Tử Uyên đáp lại, "Em xem hộ anh là ai vậy?"

Lần này Tùy Ưc không trả lời, Tiêu Tử Uyên nhanh chóng nói tiếp, "Em nghe giúp anh đi!"

Hai người một người ở phòng bếp, một ở phòng khách, đối thoại.

"Em mới không giúp anh nhận điện thoại đâu!" giọng nói của Tùy Ưc bỗng nhiên nhỏ lại, mang theo ít ghét bỏ.

Tiêu Tử Uyên sửng sốt, cô nhóc này không phải là người nói một lời khiến người bất ngờ mà sẽ là cười mà không nói gì, mà lần này là lần đầu tiên cô nói lảm nhảm như vậy, giống như một đứa bé giận dỗi, anh đành phải thỏa hiệp, "Vậy em đưa qua đây giúp anh với."

Tùy Ưc liếc nhìn chiếc điện thoại di động đang kêu không ngừng, nghe lời cầm điện thoại di động vào phòng bếp, Tiêu Tử Uyên đang bận rộn rửa bát, trên tay đều là bọt xà phòng, trong phòng bếp tràn ngập mùi chanh thơm ngát.

Tùy Ưc giơ điện thoại đến trước mặt Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên lo lắng nhìn vào chiếc điện thoại, sau khi xem xong vẻ mặt vẫn như cũ tiếp tục rửa chén.

Tùy Ưc nhìn anh thấy anh một chút phản ứng cũng không có, đành phải thúc giục, "Mau nhận đi."

Tiêu Tử Uyên nở nụ cười, "Tay anh bây giờ không rảnh, em giúp anh cầm điện thoại."

Tùy Ưc nhìn xem Tiêu Tử Uyên, nhìn thấy trên tay anh tràn đầy bọt, đành phải nhận điện thoại rồi đưa lên bên tai Tiêu Tử Uyên, sau đó có một giọng nữ trong veo truyền đến.

"Nghe nói cậu đã trở về?" Dụ Thiên Hạ hỏi thẳng vào vấn đề.

Tiêu Tử Uyên hình như không bị ảnh hưởng bởi cảm giác vui vẻ của đầu dây bên kia cuốn hút, ngay cả âm thanh cũng lạnh đi mấy phần, thản nhiên trả lời, "Ừ."

Tùy Ưc vẫn đứng ở chỗ cũ nghe được rất rõ ràng lời anh, cô cảm thấy nghe điện thoại người khác như vậy là không lễ phép, vẫn duy trì động tác trên tay, vẻ mặt thản nhiên bước lui ra ngoài một bước nhỏ.

"Trở về lúc nào?"

Tiêu Tử Uyên nhìn lung tung rồi giả vờ bận việc chạm vào cái này cái kia làm như thật sự không nghe được người khác nói gì, trong lòng không yên tâm đối phó qua loa, "Ngày hôm qua vừa về đến nơi."

"Cậu trở lại vậy mà cũng không cho tớ biết, nói thế nào chúng ta cũng là bạn học nhiều năm, cậu . . . . ."

Tùy Ưc nhíu mày, dường như vẫn có thể nghe được cuộc đối thoại, lại chuẩn bị bước ra xa hơn một tấc, ai ngờ Tiêu Tử Uyên đột nhiên mở miệng, "Em muốn đi đâu vậy? lại gần một chút."

Giọng nói đầu dây điện thoại bên kia im bật ngừng lại, Tùy Ưc cũng ngây ngẩn cả người, có chút không thể tin, vừa quay đầu mới phát hiện ra, mấy lời này Tiêu Tử Uyên hình như là đang nói với cô.

Tiêu Tử Uyên nhìn Tùy Ưc đang đứng ngẩn người ở đó lại mở miệng, bình tĩnh ung dung, không quan tâm chút nào đến người ở bên kia điện thoại nghĩ như thế nào.

"Đến đây đi, anh với không đến nơi rồi này."

Tùy Ưc trợn ta hai mắt nhìn Tiêu Tử Uyên, cánh tay của mình cũng không di chuyển, anh làm sao có thể với không tới để nghe! Điện thoại di động rõ ràng còn dính vào bên tai của anh! Anh là một người luôn được người khác xem là có tiền đồ vô hạn tuổi trẻ tài cao tại sao lại có thể mở miệng liền nói bậy như vậy? đáng giận nhất là vẻ mặt còn thản nhiên không nóng không lạnh !——

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Ra Mắt Mẹ Vợ

Tùy Ưc sợ rằng không biết một giây kế tiếp anh còn có thể nói ra cái gì khiến người khác đoán mò, chỉ còn cách đồng ý, nhanh chóng trở chỗ cũ.

Âm thanh phía bên kia điện thoại một lúc lâu mới vang lên, có chút lưỡng lự, “Cậu . . . . . Đang làm gì?”

Lần này Tiêu Tử Uyên rất nghiêm túc giải thích, “Mình đang rửa chén, tay ướt nên không có cách nào nghe điện thoại, đang nhờ Tùy Ưc cầm điện thoại di động giúp tôi, cậu có muốn nói chuyện với cô ấy?”

Lời nói mập mờ, Tiêu Tử Uyên chưa ngừng đầu nhưng cũng có thể cảm thấy có hai ánh mắt đang dừng lại trên khuôn mặt mình, mang theo tức giận.

Vừa nhướng mắt lên quả nhiên thấy người nào đó đang tức giận trợn mắt nhìn mình, rất có dấu hiệu muốn nhào tới cắn anh.

Tiêu Tử Uyên không nhịn được bật cười.

Dạ Thiên Hạ có chút kinh ngạc, “Ách. . . . . Không cần. Tớ vừa nói đến chỗ nào rồi, a, đúng, hôm qua mọi người tổ chức liên hoan tại sao không có gọi tớ? Tớ đã sớm không thích cậu rồi, cậu sợ cái gì chứ? Tớ còn muốn dẫn bạn trai đến để cho mọi người gặp mặt một chút đó.”

Tiêu Tử Uyên không chú ý nghe, tất cả tâm tư của anh đều đặt ở người bên cạnh rồi, thấy Tùy Ưc vẫn còn trừng mắt nhìn anh, anh không tiếng động cùng cô đối đáp, “Tới một chút nữa.”

Tùy Ưc cau mày, lắc đầu một cái.

Tiêu Tử Uyên một lần nữa cắt đứt điện thoại của người bên kia, “Thật xin lỗi, để lát nữa được không.”

Vừa dứt lời Dụ Thiên Hạ chỉ nghe được phía bên kia điện thoại là tiếng bước chân thanh âm xoay vặn, dường như còn có tiếng kinh hô của cô gái, nhưng rất nhanh liền bị áp chế, đồng thời là âm thanh mang theo nụ cười của Tiêu Tử Uyên truyền tới, “Cậu nói đi.”

Bên này đầu điện thoại, là gương mặt hài lòng của Tiêu Tử Uyên, khuôn mặt Tùy Ưc vo thành một nắm, khóc không ra nước mắt, cô không cam lòng từ chối vài lần, dường như không có chút uy hiếp nào đối với Tiêu Tử Uyên, anh dễ dàng đem cô ôm vào trong ngực.

Tiêu Tử Uyên đứng ở sau lưng cô, cằm đặt trên vai của cô, hai tay đầy bột từ trên eo cô vươn ra tiếp tục rửa chén, ngón tay thon dài không ngừng chuyển động dưới dòng nước trong suốt, cánh tay của cô vẫn giơ điện thoại di động đặt ở bên tai Tiêu Tử Uyên.

Dụ Thiên Hạ cảm thấy không thể phản đối, “Ừ. . . . . Không sao.”

“Vậy cứ như vậy đi.” Dường như Tiêu Tử Uyên chờ những lời này đã lâu lắm rồi, nói xong lại dạn dò Tùy Ưc, “Cúp thôi.”

Tùy Ưc thu cánh tay về, nén giận nhìn người kia rửa xong cái chén cuối cùng, cố gắng để cho giọng nói của mình bình tĩnh, “Tiêu sư huynh, em có thể đi được chưa?”

Tiêu Tử Uyên rất nhanh đứng thẳng, gò má cố ý kề sát gương mặt của cô, “Chờ một chút, anh rửa tay, em giúp anh cầm khăn lau tay đi.”

Tùy Ưc máy móc cầm khăn lông treo bên cạnh đặt lên tay Tiêu Tử Uyên, nhưng không làm gì.

Cánh tay Tiêu Tử Uyên đặt ở bên hông của cô, hiện tại hai cánh tay của cô đang đặt tại trên cánh tay của anh dường như cũng không còn lựa chọn nào khác.

Tiêu Tử Uyên cũng không động đậy, nhìn hai tay của mình đã bị khăn lông che mất, vô tội chủ động mở miệng, “Lau đi.”

Tùy Ưc nghiêng răng nghiêng lợi, “Tự anh lau không được sao?”

Tiêu Tử Uyên một bộ dạng say mê, giảng giải đạo lý, “Mới vừa rồi là anh rửa chén, bây giờ đến lượt em giúp anh lau tay, phân công hợp tác.”

“.....” Tùy Ưc im lặng một lần nữa.

Tay của cô cách khăn lông phủ lên trên tay của anh, có thể rõ ràng cảm thấy nhiệt độ của người anh, nhiệt độ trên mặt của Tùy Ưc dần dần tăng lên.

Tiêu Tử Uyên cố ý đi lại gần rồi dán lên mặt cô, “Làm sao lại nóng như vậy? Bị bệnh à?”

Gương mặt anh nhiệt độ so với cô thấp rất nhiều, dán lên mặt cô cảm thấy mềm mại, lạnh lạnh, Tùy Ưc cảm thấy bây giờ không chỉ mỗi mặt mà kể cả lòng của cô cũng bốc hỏa mất rồi.

Đúng lúc Tùy Ưc đang bị anh trêu ghẹo đến sắp hồng đến nơi thì điện thoại lại vang lên, Tùy Ưc ném điện thoại cho Tiêu Tử Uyên sau đó nhanh

chóng xoay người chạy đi, lần này Tiêu Tử Uyên không đùa giỡn cô nữa, nhận máy nghe rồi nói với người đó, “Được, tôi xuống ngay.”

Tiêu Tử Uyên lau tay trở lại phòng khách, lại nhìn thấy Tù Ưc đang đứng ngồi không yên, anh lại không nhịn được bật cười, cùng cô một chỗ dường như anh luôn cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Tù Ưc cắn môi trừng anh, “Còn cười nữa!”

Tiêu Tử Uyên giúp cô xách vali đồ lên rồi cười vẫy tay, “Được rồi, đừng giận nữa, lần này anh thật sự không đùa em nữa, chúng ta đi thôi.”

Đi xuống lầu đã nhìn thấy một chiếc hơi màu đen xe đậu ở chỗ đó, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đang đứng ở bên cạnh xe, sau khi thấy Tiêu Tử Uyên đi xuống thì nhanh chóng đi đến chào hỏi sau đó cầm lấy vali bỏ vào trong cốp sau xe.

Sau khi lên xe cũng không nói nhiều, hỏi Tù Ưc sơ qua vị trí sau đó không hề nói một câu nào nữa, chủ động nâng tấm che ngăn cách với chỗ ngồi phía sau, động tác gọn gàng, vừa nhìn đã biết chính là người được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Tù Ưc lúc đầu là nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, một lát sau lại cảm thấy trên bả vai có cảm giác trĩu xuống, Tiêu Tử Uyên dựa đầu lên trên vai cô, cô không an phận giật giật vai.

Tiêu Tử Uyên đưa tay đè cô lại tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, giọng nói lười biếng, “Đừng động đậy, anh ngồi máy bay lâu như vậy, tối hôm qua uống nhiều quá mà lại không được ngủ ngon, nên bây giờ cảm thấy nhức đầu.”

Tù Ưc nghiêng đầu nhìn anh một chút, sắc mặt của anh quả thật không tốt lắm, đồ ăn sáng cũng không ăn được bao nhiêu, có lẽ là thật sự

khó chịu trong người, mà khó chịu như vậy nguyên nhân phần lớn là bởi vì cô, Tùy Ước trong lòng mềm nhũn thực sự không hề lộn xộn nữa.

Tiêu Tử Uyên cảm thấy được cô từ từ thả lỏng bờ vai, còn nhích lại gần phía anh thêm một chút, có lẽ là muốn cho anh dựa vào thoải mái hơn, Tiêu Tử Uyên nhắm mắt lại khước miệng cong lên .

Tiêu Tử Uyên mới chớp mắt nghỉ ngơi một lát, vốn dĩ là sợ Tùy Ước mệt, đang chuẩn bị ngồi dậy, ai ngờ lúc mở mắt lại phát hiện Tùy Ước đã ngủ thiếp đi lúc nào rồi.

Tiêu Tử Uyên từ từ ngồi thẳng dậy, đưa Tùy Ước đỡ dựa vào trong ngực mình, rồi nhẹ giọng nói với tài xế, “Giảm bớt điều hòa một chút.”

Tài xế cũng nhỏ giọng đồng ý.

Tùy Ước ở trong lòng anh trở mình, dường như tìm được tư thế thoải mái lại tiếp tục ngủ.

Tiêu Tử Uyên đưa tay xoa nhẹ mặt của cô, mặt của cô nhỏ như vậy, một bàn tay của anh mà có thể che kín hơn một nửa rồi, hơi thở của cô phun vào trong lòng bàn tay anh, có cảm giác hơi ngứa.

Thật ra thì, đâu chỉ ngứa trong lòng bàn tay của anh mà ngay cả tim của anh cũng cảm giác không yên.

Thật ra cô không được xem là quá xinh đẹp, ngũ quan cũng không quá đặc biệt, nhưng tụ lại cùng một chỗ không biết vì nguyên do gì lại làm cho người ta cảm thấy thoải mái, cùng với khí chất hơn người, làm cho người ta cảm thấy người con gái đẹp phải như thế này mới đúng.

Mặt mày của cô nhìn qua vừa cảm thấy nhu thuận lại dịu dàng ngoan ngoãn, mà trong lòng lại kiên định như vậy, tóm lại thì có thể gọi là vừa ôn nhu vừa dứt khoát đi!

Tiêu Tử Uyên lại nhẹ giọng hỏi, “Đồ của tôi muốn đã chuẩn bị xong chưa?”

“Ở bên tay trái cậu trong hòm giữ đồ ấy.”

Tiêu Tử Uyên mở hòm giữ đồ ra, đúng thật thấy một túi văn kiện bên trong, anh quay đầu lại nhìn Tùy Ưc, thấy cô đang ngủ say, lúc này mới mở cặp hồ sơ xem ra.

Sau lúc lâu, Tiêu Tử Uyên vẻ mặt không thay đổi đưa cặp hồ sơ bỏ vào chỗ cũ, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Tùy Ưc yên tâm ngủ suốt dọc đường, còn Tiêu Tử Uyên im lặng suy nghĩ suốt dọc đường.

Lúc sắp tới nơi lái xe dần dần thả chậm tốc độ xe lại, nhẹ ho một tiếng sau một phút mới hạ tấm che xuống, “Phía trước là giao lộ của đường giao nhau, nên đi như thế nào đây?”

Tiêu Tử Uyên liếc nhìn tình hình con đường phía trước, sau đó lại cúi đầu nhìn lại Tùy Ưc vẫn còn nhắm mắt ngủ say, nhỏ giọng trả lời, “Trước tiên dừng xe lại một bên đường đã, chờ một chút nói sau.”

Sau khi cho xe dừng hẳn sang một bên lề đường, lái xe rất hiểu chuyện mở miệng, “Tôi xuống xe hút thuốc, một lát nữa đi thì cậu gọi tôi vào.”

Tiêu Tử Uyên cười gật đầu, “Được, vất vả cho anh rồi.”

Lái xe nhẹ gật đầu một cái sau đó bước xuống xe, cố ý đi cách ô tô một khoảng khá xa.

Bên trong xe bây giờ chỉ còn lại hai người Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc.

Tiêu Tử Uyên cũng không gấp gáp, yên lặng chờ.

Nửa giờ sau Tùy Ưc cuối cùng cũng tỉnh lại, về mặt mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ lại quay sang nhìn Tiêu Tử Uyên, “Đến nơi rồi sao?”

Tiêu Tử Uyên lắc đầu, “Không có.”

Tùy Ưc lại hỏi, “Xe bị hư à?”

Tiêu Tử Uyên lại lắc đầu lần nữa, “Không có.”

Tùy Ưc vừa nhìn phía trước vừa hỏi, “Kẹt xe à?”

Tiêu Tử Uyên tiếp tục lắc đầu, “Không có.”

Tùy Ưc nhú mày, “Vậy tại sao không đi?”

Tiêu Tử Uyên khẽ mỉm cười, chậm rãi phun ra mấy chữ, “Đang đợi người chỉ đường tỉnh ngủ.”

Tùy Ưc chớp chớp mắt, trên mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại hận không được tìm cái vỏ nào để chui vào.

“Cái đó. . . . . Trước mặt queo phải đi thẳng là được. . . . .”

Xe càng đi về phía trước, trong lòng Tiêu Tử Uyên dần dần cảm thấy hứng thú, đây là một tòa cổ trấn, đặc thù rõ rệt nhất của Giang Nam, cầu nhỏ, nước chảy, các hộ gia đình.

Cuối cùng xe phải dừng lại ở địa phương phía trước do không thể ở đi được, sau khi Tiêu Tử Uyên dặn dò mấy câu, sau đó lái xe điều khiển xe chạy đi, Tùy Ưc và Tiêu Tử Uyên tiếp tục đi về phía trước.

Tiêu Tử Uyên không nghĩ đến nhà của Tùy Ưc lại ở một vùng có phong cách cổ xưa như vậy, yên bình, thoải mái.

Hai người đi trên con đường bằng đá, Tù Ưc đi phía trước dẫn đường, Tiêu Tử Uyên cầm hành lý đi theo ở phía sau, cô thỉnh thoảng cười quay đầu lại nhìn Tiêu Tử Uyên có theo kịp cô hay không, Tiêu Tử Uyên rất thích loại cảm giác này.

Tiêu Tử Uyên đang suy nghĩ, thì nhìn thấy Tù Ưc quay đầu lại cười hỏi, “Tiêu sư huynh trước kia đã tới đây rồi sao?”

Tiêu Tử Uyên nhớ lại , “Trước kia cùng bạn học ra ngoài chơi đùa lúc đó đã đến gần đây, nhưng hình như chưa đến đây bao giờ.”

Tù Ưc cười, “Có rất ít du khách biết nơi này, thật ra thì nơi này phong cảnh đẹp hơn nhiều, nhưng mà càng ít người biết càng tốt hơn, du khách đến tham quan nhiều sẽ phá hủy bộ dáng thướt tha của nơi này.”

Điều này ngược lại Tiêu Tử Uyên lại rất tán thành, lúc đó anh và bạn học đến đây chơi, nơi được gọi là cổ trấn ngàn năm tuổi cũng đã thay đổi hương vị rồi, chỗ nào cũng tràn ngập hơi thở buôn bán kinh doanh, người lúc đi thì vui vẻ mà đến, cuối cùng lại thất vọng ra về.

Trên đường đi hai người gặp không ít dân bản xứ, có quen biết còn chào hỏi với Tù Ưc, Tù Ưc dùng giọng địa phương trả lời lại, nụ cười rộ rỡ.

Tiêu Tử Uyên nghe không hiểu lắm tiếng địa phương nơi cô, cười nhìn về phía Tù Ưc, vùng giang nam ấm áp, ngọt ngào, mềm mại, chân thực.

Cuối cùng Tù Ưc đưa Tiêu Tử Uyên đến trước sân một tòa nhà cổ xưa thì dừng lại, đưa tay lên gõ cửa, rất nhanh sau đó đã có người đến mở cửa.

Cửa còn chưa mở ra, Tù Ưc đã thân thiết gọi lớn, “Mẹ, con đã về nhà.”

Sau đó cửa từ từ mở ra, Tiêu Tử Uyên lúc này mới thấy người trong truyền thuyết được Lâm Thần ca ngợi hết lời là con gái nhà họ Thẩm sinh ra trong gia đình dòng dõi thư hương.

Vợ và con gái của các gia đình có quyền chức, Tiêu Tử Uyên đã tiếp xúc không ít, nhưng giờ đây trong lòng anh vẫn không nhận được than thở một hơi.

Đối với người con gái đã từng trải qua nhiều sóng gió mà nói, thời gian cho họ tự tin và phẩm cách, nếp nhăn không còn là dấu hiệu của tuổi già nữa mà là minh chứng theo năm tháng của họ.

Người phụ nữ trước mắt mặc dù đã không còn trẻ nữa, nhưng bộ dáng thùy mị thướt tha lại càng nổi bật thêm. Bà ấy đứng ở phía sau cánh cửa cổ kính từ từ mở ra, giống như là một vị tiểu thư thời trước xuyên qua ngàn năm mà đến, thướt tha.

Tiêu Tử Uyên bây giờ mới biết, Trên người Tù Ưc luôn có vẻ mặt lạnh nhạt, dịu dàng khí chất của gia đình dòng dõi nho học phần lớn là được thừa hưởng từ người trước mắt anh đây.

Mẹ Tù mới thấy Tù Ưc vừa định mở miệng, bỗng nhiên nhìn thấy Tiêu Tử Uyên, thì ngừng lại không nói nữa, sau đó im lặng quan sát Tiêu Tử Uyên không nói một lời nào, ánh mắt bình tĩnh yên ổn. Tiêu Tử Uyên thoải mái nhìn lại bà một cách tự tin.

Tù Ưc ở trước mặt mẹ của mình có chút xấu hổ, “Mẹ, đây là sư huynh của con, anh đến đây có chút việc, nhân tiện đưa con trở về.”

Tiêu Tử Uyên tiếp tục sau câu nói của Tù Ưc, cười nhẹ nhàng sau đó tự giới thiệu mình, “Chào bác gái bác khỏe chứ ạ, cháu là Tiêu Tử Uyên.”

Mẹ Tù cũng không nói gì cả, mà lại đưa ánh mắt ở dừng lại trên chiếc cúc áo lộ ra một hơn một nửa trên cổ áo của Tiêu Tử Uyên, sau đó về

mặt không có một chút biểu tình nào nhìn anh, Tiêu Tử Uyên lễ phép khiêm tốn gật đầu.

Không khí bỗng nhiên có chút xấu hổ, Tù Ý nhìn Tiêu Tử Uyên với vẻ mặt xấu hổ, Tiêu Tử Uyên đáp lại cô bằng một nụ cười an ủi.

Mẹ Tù Ý nhìn Tiêu Tử Uyên một lúc lâu sau đó từ từ bật cười, thay đổi thái độ nghiêm túc vừa rồi, nhiệt tình gọi hai người vào cửa, “Mau vào nhà ngồi, con bé Tù Ý này con cũng thật là, lần sau đừng làm phiền người ta như vậy nữa.”

Tù Ý nhìn Tiêu Tử Uyên nở nụ cười, dưới chân bước thật chậm sánh vai cùng Tiêu Tử Uyên nhỏ giọng nói, “Không có chuyện gì đâu, mẹ em rất dễ nói chuyện.”

Tiêu Tử Uyên cứ nghĩ là Tù Ý đang an ủi mình, không nghĩ đến sau đó mới nhìn thấy người phụ nữ có tri thức hiểu lễ nghĩa dịu dàng . . . . .
Đường như so với suy nghĩ của anh không hề giống nhau, cũng không quá khó để nói chuyện vui vẻ.

Dễ nói chuyện cũng khiến anh..... Rất áp lực ——

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Thử Thách

Bước chân vào cửa đã thấy sân vườn rộng rãi, trong đó trồng rất nhiều loài hoa, được cắt tỉa gọn gàng tinh mịch. Đi qua sân vườn lại thấy một tòa nhà nhỏ mang phong cách cổ xưa, tường xám ngói cổ, mang theo hơi thở nồng đậm của phong cách cổ xưa.

Ba người mới vừa ngồi xuống, mẹ Tuy đã bắt đầu sai Tuy Ưc đi pha trà, "Nhóc Tuy, đi pha trà!"

Tùy Ưc ngoan ngoãn đứng lên đi pha 3 chén trà, trở lại còn chưa kịp ngồi xuống, Tuy mẹ lại mở miệng, "Nhóc Tuy, mau đi nấu cơm."

Tùy Ưc nhíu mày nhìn xem thời gian trên đồng hồ, bốn giờ chiều, lúc này nấu cơm ư?

Tùy mẹ dường như cũng chưa cảm thấy có gì không ổn cả, hối thúc một câu, "Đi nhanh lên!"

"A..." Tùy Ưc biết mẹ Tuy là cố ý muốn tách cô ra, nhưng vẫn đứng lên đi vào phòng bếp.

Trước khi đi lại lo lắng nhìn vào mắt Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên hiểu ý nhanh chóng đứng lên, "Bác gái, cháu xuống giúp một tay!"

Tùy mẹ giữ Tiêu Tử Uyên ngồi xuống, vẻ mặt tươi cười, "Không cần, để cho con bé đi là được rồi, chúng ta trò chuyện."

Tùy Ưc ở trong phòng bếp vừa làm cơm vừa thỉnh thoảng nhìn sang bên này một chút, đến lúc Tùy Ưc bưng thức ăn ra, Tùy mẹ cùng Tiêu Tử Uyên đã trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Mẹ Tùy đang chỉ vào ảnh chụp cho Tiêu Tử Uyên nhìn, "Cháu xem, con bé này khi còn bé bộ dáng có giống con trai không? Mà lại còn béo như vậy!"

Tiêu Tử Uyên nhìn vào trong bức ảnh thấy một đứa bé mập mạp còn đang mặc yếm, không nhìn được gật đầu, "Thực sự rất giống."

Tùy Ưc miệng hít một ngụm khí lạnh nhanh chóng chạy đến cướp lấy tấm ảnh, đỏ mặt, "Mẹ! mẹ đang làm gì vậy?!"

Mẹ Tùy tháo kính lão xuống, "Hét lớn tiếng như vậy làm gì, mẹ của con mắt hơi mờ, nhưng tai không điếc."

Tùy Ưc liếc nhìn Tiêu Tử Uyên, hình như thẹn quá thành giận, "Mẹ đem những này lục ra để làm gì?"

Mẹ Tùy thong thả chậm rãi cất kính lão đi, "Đưa cho Tử Uyên xem một chút, con sợ cái gì."

Tùy Ưc siết thật chặt bức ảnh trong tay, trong hình là một cô nhóc đang nhìn ống cười hì hì, mà cô trong lúc này chỉ muốn khóc.

Tùy Ưc vừa ngẩng đầu đã đối diện với ánh mắt tươi cười của Tiêu Tử Uyên, sau đó lại nhìn đến bàn tay của anh đang nắm lấy một góc khác của tấm ảnh mở miệng, "Không bằng đưa cho anh giữ lại làm kỷ niệm?"

Tùy Ưc mạnh mẽ lắc đầu.

Tiêu Tử Uyên bắt đầu dụ dỗ, "Lần sau anh cũng đưa cho em một tấm ảnh lúc anh còn nhỏ."

Tùy Ưc lại nhất quyết không buông tay, "VẬY chờ đến lần sau lại nói."

Mẹ Tùy nhìn hai người cười híp rồi đột nhiên mở miệng, "Tử Uyên, thật ra thì tấm này không đẹp lắm, bác tìm cho cháu một tấm ảnh nó đang còn tấm lúc nhỏ nhé."

Nói xong lại muốn đứng dậy đi tìm, Tùy Ưc sững sốt nhào qua ngăn mẹ Tùy lại, đưa tấm ảnh trong tay nhét vào trong lòng Tiêu Tử Uyên, "Anh thích tấm này thì tặng cho anh là được, mẹ, không cần tìm đâu, chúng ta mau đi ăn cơm nào."

Thấy mẹ Tùy đứng dậy đi ăn cơm, Tiêu Tử Uyên thu lại nụ cười, Tùy Ưc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ nói thế nào thì bức ảnh này còn mặc quần áo, cho dù chỉ là một chiếc quần yếm, bức ảnh đang tấm.....

Tùy Ưc nghĩ đến thôi đã nóng mặt.

Trên bàn cơm Tùy mẹ nhiệt tình nói chuyện với Tiêu Tử Uyên, tiện thể đả kích Tùy Ưc.

"Tử Uyên, mau ăn đi, con bé này tay nghề không được tốt cho lắm cháu chịu khó ăn nhé, ngày mai bác làm mấy món ngon cho cháu ăn."

Tùy Ưc đang chuẩn bị gấp thức ăn nghe thấy thế lập tức thu đôi đũa về, cô ủ rũ cúi đầu nhìn mẹ Tùy.

Mẹ Tùy lại giả vờ như không nghe thấy, Tiêu Tử Uyên ngược lại cười nghiêng ngả, hai vai không ngừng run run.

Tùy Ưc sau khi ăn một miếng chột nhớ đến điều gì đó, bỗng ngừng đầu đi nhìn Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên sau khi nếm xong mấy món ăn, vẻ mặt vẫn như cũ nuốt xuống.

Tùy Ưc lấy điện thoại ra để ở dưới bàn, sau đó gửi một tin nhắn.

Tiêu Tử Uyên cảm thấy điện thoại di động rung rung, lại thấy Tùy Ưc vẻ mặt áy náy nhìn mình, đã hiểu ra bảy tám phần, lấy điện thoại di động ra nhìn thật sự là cô.

Mẹ em tim không được tốt, khẩu vị rất nhạt, em quên nói cho anh biết, thức ăn không cho thêm muối.

Tiêu Tử Uyên nhanh chóng trả lời hai chữ.

Không sao.

Mẹ Tùy đem động tác nhỏ của hai người thu hết vào trong mắt, lại nhắm mắt làm ngơ, không biết là cố ý hay là vô ý, tiếp tục nhiệt tình quan tâm Tiêu Tử Uyên, "Tử Uyên, mau ăn thức ăn đi, ăn nhiều một chút."

Tùy Ưc nhìn mẹ Tùy gắp cho Tiêu Tử Uyên chỉ một bát cơm mà biết bao nhiêu là thức ăn, thức ăn không có mùi vị gì mà cơm cũng vậy, anh ăn một miếng trong lòng Tùy Ưc lại áy náy thêm một phần.

Sau khi ăn cơm tối xong, Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên sau đó lại quay sang nhìn mẹ Tùy một lát, chủ động mở miệng, "Mẹ, thời gian không còn sớm, con đưa Tiêu sư huynh đi tìm khách sạn nhé."

Mẹ Tùy trừng mắt nhìn Tùy Ưc, "Con nhóc này, sao không hiểu biết gì cả, người ta đường xá xa xôi đưa con về. Sao lại bắt nó ở khách sạn hả, để nó ở đây đi ! Tử Uyên à, cháu cứ ở lại đây chơi vài ngày, nhóc Tùy, con mau đi trái giường trái chiếu ngay.

Tùy Ưc không thể tưởng tượng nổi nhìn mẹ Tùy , như thể đây mới là con trai của mẹ, con là con của mẹ chứ có phải là người giúp việc đâu?

Tiêu Tử Uyên đứng một bên vừa nhìn vừa cười.

Lúc Tuy Ưc trải giường, thì Tiêu Tử Uyên đẩy cửa bước vào, vừa đúng lúc Tuy Ưc đang nhấc chăn xếp nếp gấp góc bên trái, cô xếp đi xếp lại mấy lần, không phải nếp gấp quá nhỏ thì lại quá lớn, nãy giờ gấp mà vẫn luôn không hài lòng, Tiêu Tử Uyên bật cười, "Em làm sao biết anh có thói quen như thế này?"

Tuy Ưc đang toàn tâm toàn ý nghiên cứu cách gấp, sau lưng bỗng nhiên lại xuất hiện một âm thanh khiến cô sợ hết hồn, quay đầu lại nói, "Em. . . . . Em nhìn thấy trong phòng anh . . . . ."

Tiêu Tử Uyên đột nhiên cảm thấy hứng thú, "Lúc anh đi bao lâu em đến phòng anh một lần?"

Tuy Ưc nhú mày suy nghĩ đáp án trả lời, "Không đồng đều."

Tiêu Tử Uyên lại càng hứng thú thêm nhất định không buông tha, "Không đồng đều là tần số như thế nào?"

Theo nhớ lại tiếp tục cùng anh người hỏi người trả lời, "Cũng không phải mỗi ngày đều tới."

"Như vậy thì cách mấy ngày đi một lần?" trong đôi mắt của Tiêu Tử Uyên nụ cười càng lúc càng sáng lạn.

Tuy Ưc cảm thấy kiểu đối thoại này nếu tiếp tục nữa thì cô sẽ hỏng mất, cô đột nhiên cắt ngang lời của Tiêu Tử Uyên, rồi vội vàng chạy ra khỏi phòng, "Tiêu sư huynh, anh buổi tối chắc là chưa ăn no, em vào bếp làm cho anh một tô mì, anh chờ một chút nhé."

Tiêu Tử Uyên nhìn thấy bóng dáng hoảng hốt chạy trốn của cô cúi đầu bật cười, anh tự hỏi mình lúc nào thì trở nên đáng sợ như vậy chứ ?

Cười xong, anh bắt đầu quan sát một cách cẩn thận gian phòng. Cả khu nhà nhỏ tất cả các phòng đều ở trên mặt nước, dãy cửa cánh của gỗ

được chạm khắc hoa thì có thể nhìn thấy ngay cảnh đêm trên nước, bên tai là tiếng nước chảy róc rách, làm cho người ta cảm thấy yên tĩnh mà bình thản, thật sự là lâu ngày không được yên tĩnh như vậy. Một nơi như nơi này thật sự là hấp dẫn mọi người, không trách được sao mỗi lần nghỉ cô ấy đều muốn về nhà.

Lúc Tùy Ưc che mặt đi vào phòng Tiêu Tử Uyên vẫn còn đứng ở phía trước cửa sổ nhìn ra phía ngoài đến thất thần, nghe được sau lưng có tiếng động liền quay đầu, trên mặt mang theo nụ cười hòa nói với cô, "Cảnh đêm ở đây rất đẹp."

Tùy Ưc nhìn nụ cười đó của Tiêu Tử Uyên tim đập nhanh hơn và có chút loạn nhịp.

Anh mặc toàn thân đều là màu trắng không nhiễm một chút bụi nào, cao lớn mạnh mẽ đứng ở trước cửa sổ, gương mặt như ngọc. Ngoài cửa sổ tràn ngập ánh trăng và những ngôi sao lấp lánh, ánh trăng mờ chiếu vào gương mặt đẹp trai của anh, mà khóe miệng của anh đang mỉm cười nhẹ nhàng, ánh mắt sáng rực nhìn vào cô, ấm áp như một ngày xuân tháng ba, cảm động lòng người.

Giây phút đó, trong đầu Tùy Ưc chỉ có một câu.

Mạch thượng nhân Như Ngọc, công tử đời Vô Song.(*)

(*) (mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song: dùng để khen một người con trai khôi ngô tuấn tú, đẹp như ngọc, có một không hai trên đời.)

Tùy Ưc sau một lúc bình thường trở lại hơi lúng túng đi đến gần anh, đặt bát mì trong tay xuống chiếc bàn trước cửa sổ, mắt nhìn ra phía ngoài xa, tìm đề tài phá vỡ yên lặng, "Ở đây tầm nhìn không tốt lắm, hôm nay anh đã mệt mỗi một ngày rồi, đợi đến mai nghỉ ngơi khỏe buổi tối em sẽ

dẫn anh ra bên ngoài dạo, cảnh ban đêm ở bên ngoài đẹp hơn nhiều. Anh mau ăn đi, để lát nữa nguội lạnh mất.”

Tiêu Tử Uyên cúi đầu ánh mắt nhìn vào bát mì lại không nhìn được trêu chọc cô, nhẹ cười hỏi, "Lần này em có cho muối vào chứ?"

Tùy Ưc cuối cùng then quá hóa giận, cắn môi nhíu mày nhìn Tiêu Tử Uyên mấy giây, sau đó lại xoay người đi ra bên ngoài.

Mới vừa bước được một bước cánh tay đã bị người ta cầm lấy, sau lưng vang lên thanh âm ôn hòa nhẹ nhàng chậm chạp, mang theo giọng nói thì thầm dụ dỗ, "Được rồi được rồi, anh không trêu em nữa, lại đây nói chuyện với anh nào."

Tiêu Tử Uyên có thói quen làm việc và nghỉ ngơi vô cùng tốt, bình thường sau khi ăn cơm tối xong không hề ăn cái gì nữa, mấy lần ngoại lệ đều bởi vì đi cùng Tùy Ưc, anh gấp sợi mì lên ăn vài miếng, mùi vị quả thực không tệ, mà bên cạnh còn có người ngồi với anh, trong lòng rất thỏa mãn nguyện vọng nên ăn được hơn một nửa bát mì.

Tùy Ưc biết anh được dạy dỗ rất tốt, lúc ăn cơm rất ít khi nói chuyện, nên cũng không biết mở miệng như thế nào, đành phải nhìn không có mục đích dây hoa văn trên màn giường gỗ.

Tiêu Tử Uyên nhìn cô đang buồn chán suy nghĩ, bỗng nhiên anh nhớ ra chuyện gì đó chủ động mở miệng, "Mẹ em. . . . . Ủ, cùng với người anh tưởng tượng không giống nhau một chút nào, lúc trước anh nghe Lâm Thần kể qua, anh con tưởng rằng..... . . . ."

Tùy Ưc biết anh muốn nói gì nên mở miệng cười, nụ cười trên mặt có chút nghịch ngợm, "Anh còn tưởng rằng mẹ em sẽ là một người trầm tĩnh có chừng mực, là một tiểu thư khuê các tuân thủ lễ nghĩa cười không để lộ răng?"

Tiêu Tử Uyên cúi đầu cười lặng im, anh đúng là nghĩ như vậy.

Tùy Ưc bỗng nhiên thu lại nụ cười ngập ngừng một lúc mới giải thích mọi chuyện sơ qua, “Thật ra thì mẹ em trước kia không phải như thế này, trước kia mẹ quả thật giống như suy nghĩ của anh, ở nhà ông bà ngoại dạy dỗ rất nghiêm, chỉ sau khi bố và mẹ em. . . . . Bởi vì có chút chuyện nên ly hôn, lúc em còn nhỏ lại không thể nào nói chuyện tình yêu cho em hiểu, mẹ có thể là sợ em sẽ bị chuyện này ảnh hưởng mà có má ảnh về tình yêu, nên khi có chuyện gì hay không có chuyện gì đều trêu chọc em, cố gắng để cởi mở hơn tránh ảnh hưởng đến em, để cho em sống hoạt bát lên, lâu dần, tính tình của chính bản thân mẹ cũng thật sự thay đổi.”

Tiêu Tử Uyên gật đầu, tình thương của mẹ là điều vĩ đại nhất trên thế giới, vì đứa con của mình điều gì cũng nguyện ý thử nếm trải.

Anh ngừng đầu nhìn Tùy Ưc, mọi chuyện xảy ra năm đó lại được cô kể ra một cách nhẹ nhàng thoáng qua như vậy, không khóc nháo cũng không có tức giận, trong lòng chỉ có một tâm trạng đó là bình thản, thậm chí còn có lúc trên mặt cô ấy còn mỉm cười một cách lạnh nhạt.

Một cô gái nhỏ lại luôn dịu dàng điềm tĩnh bề ngoài không bao giờ hoang mang lo lắng luôn kiên cường như cô đây, anh làm sao có thể không thích được đây?

Đêm hôm đó Tùy Ưc ôm gối chui vào phòng mẹ Tùy ngủ.

Mẹ Tùy đang mở đèn bàn mang kính lão đọc sách, thấy cô đi chân không ôm gối đứng ở một bên giường bà, ra vẻ đáng thương tội nghiệp nên vỗ vỗ vào bên cạnh nói với cô, "Đến đây đi!"

Tùy Ưc tung tăng nhảy lên giường, vùi vào trong ngực mẹ Tùy làm nũng, "Mẹ. . . . ."

Mẹ Tùy vừa đọc sách vừa vuốt đầu con gái mình, "Hả?"

Tùy Ưc ánh mắt mập mờ hơi chột dạ hỏi, “Tại sao mẹ lại không hỏi con vì sao lại dẫn người về nhà?”

Mẹ Tùy vẫn như cũ rất nghiêm chỉnh trên cô, "Con cũng không còn nhỏ nữa, đã đến lúc nên đưa bạn trai về giới thiệu."

"Mẹ!"

"Được rồi được rồi, mẹ không nói nữa. Con không phải nói rồi sao, người ta thuận đường đưa con về nhà mà."

Đêm khuya yên tĩnh, Tùy Ưc nằm trong lòng mẹ Tùy bỗng nhiên có chút xúc động, không biết ma xui quỷ khiến như thế nào lại hỏi: "Mẹ, mẹ cảm thấy Tiêu Tử Uyên như thế nào?"

Mẹ Tùy mắt vẫn dừng ở một điểm trên một tờ báo nào đó, nhưng trong ánh mắt lại lóe sáng, sau đó nói: "Bộ dáng rất đẹp, nhìn lời nói và cử chỉ thì chắc là được dạy dỗ rất tốt, nếu như chỉ là bạn bè bình thường thì cho điểm tối đa. Chỉ là nếu muốn kết hôn với con gái của mẹ thì mẹ phải suy nghĩ kỹ một chút đã."

Tùy Ưc hoảng hốt, "Anh ấy không muốn kết hôn với con gái của mẹ mà."

Mẹ Tùy trong lòng rất buồn cười, nhưng ngoài mặt lại không muốn lộ ra vẻ khác thường, "À..."

Tùy Ưc im lặng một lát, trong đầu cô bỗng nhiên bây giờ tràn ngập gương mặt của Tiêu Tử Uyên, cô nhắm hai mắt lại, "Mẹ, hôm nay con với mẹ cùng ngủ thôi."

Mẹ Tùy cố ý kéo căng mặt ra, "Ngủ quên đi rồi không được gác người đâu đó."

Tùy Ưc trên mặt hiện lên hai vạch đen, cô đâu phải là một đứa bé đâu, “.....Biết rồi.”

Sau đó vẻ mặt thỏa mãn dụi dụi vào lòng mẹ Tùy, “Vẫn là khi còn bé tốt nhất, có thể luôn luôn được ngủ cùng mẹ.”

Mẹ Tùy tháo chiếc kính lão xuống nhìn cô một lúc, "Không lớn lên? Nuôi con bao nhiêu năm như vậy mà không lớn? Con có phải muốn mẹ mệt chết đi không? Nhanh chóng lớn lên, tìm một người đàn ông có thể chăm sóc được con, mẹ đã nuôi con hai mươi mấy năm, từ lâu đã buồn phiền rồi."

Tùy Ưc nhỏ giọng bi thương, "Mẹ. . . . ."

Mẹ Tùy tiện tay tắt đèn, "Gọi mẹ cũng vô dụng thôi, đến lúc đó con không tìm được người cưới con mẹ sẽ đuổi con ra khỏi nhà! Nhớ đó!"

Tùy Ưc còn có điều muốn nói tiếp lại bị Mẹ Tùy cắt ngang, "Lúc ăn không nói lúc ngủ cũng không được nói."

Tùy Ưc há hốc miệng nhưng vẫn nhắm mắt lại, ngoan ngoãn đi ngủ.

Tiêu Tử Uyên lâu nay vẫn ngủ không sâu, nhưng mà đêm hôm nay anh lại ngủ thật sự rất an ổn, ngày hôm sau lúc rời giường xuống dưới nhà thì thấy mẹ Tùy đang viết chữ ở trong phòng khách, thấy anh xuống nên đặt bút xuống gọi Tiêu Tử Uyên đi đến.

Tiêu Tử Uyên nhạy cảm cảm giác được thời tiết thay đổi.

Dường như sau một đêm mẹ Tùy dường như đã thay đổi thành một người khác, không còn thấy vẻ mặt nhiệt tình của ngày hôm qua nữa, hình như đã phục hồi thành một người phụ nữ bề trên trường thành thận trọng lạnh nhạt.

"Nghe Tù Ý nói chữ của cháu không tệ."

Tiêu Tử Uyên cảm giác được điều gì đó, lễ phép trả lời, "Trước đây cháu có luyện tập được vài năm."

Mẹ Tù Ý đứng ở một bên, thản nhiên nói, "Bác mới vừa viết mấy chữ, con dựa vào mấy chữ này làm sườn viết tiếp xem sao."

Tiêu Tử Uyên trong lòng cười một tiếng, đúng là gia đình dòng dõi nho học, khảo sát đầu tiên đối với người khác chính sự nho nhã lịch sự.

Tiêu Tử Uyên đứng ở trước bàn cầm bút lên vừa định chuẩn bị viết thì dừng lại, anh lúc vừa rồi còn đang cảm thấy kỳ lạ tại sao mẹ Tù Ý lại muốn anh viết tiếp mấy chữ của bà.

“Nặc bất khinh tín, cố nhân bất phụ ta; nặc bất khinh hứa, cố ta bất phụ nhân.”*

[*Không tùy tiện tin người thì ta sẽ không bị gạt, không tùy tiện hứa hẹn thì ta sẽ không phụ lòng người khác]

Như vậy xem ra e rằng không chỉ đơn giản là muốn nhìn thấy chữ của anh viết như thế nào như vậy.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Thông Qua

Tiêu Tử Uyên trên mặt không hề dậy sóng, sau một vài giây im lặng thì bắt đầu trải rộng tờ giấy trắng ra trước mặt, nhẹ nhàng xoay xoay ngòi bút để viết, hết sức chăm chú nhìn vào tờ giấy.

Mẹ Tuy ánh mắt chăm chú theo dõi, trong lòng không khỏi khen ngợi, kiểu chữ mạnh mẽ dốc đứng, điều quan trọng là bút pháp rất xuất sắc, tuổi còn nhỏ như vậy đã có thể khống chế bút pháp một cách tự nhiên như vậy, thật sự là không hề đơn giản.

Mẹ Tuy bỗng nhiên mở miệng nói, "Tiêu Chính Bang là gì của cháu vậy?"

Tiêu Tử Uyên sau khi hạ bút xuống, nhìn bút pháp do mình viết ra mê người phát sáng trên nền mực màu đen sau đó mới ngẩng đầu khiêm tốn trả lời, "Đó là ông nội của cháu."

Vẻ mặt lo lắng trên mặt mẹ Tuy càng ngày càng rõ ràng hơn, "Cha của cháu là. . . . ."

"Cha của cháu là Tiêu Tấn."

Mẹ Tuy sau khi nghe được câu trả lời, vốn đã chuẩn bị kỹ càng nhưng trong lòng vẫn bất ngờ, không nhịn được nói thầm ra tiếng, "Không trách được. . . . ."

Không trách được nhóc con kia lại trốn tránh.

Nhà họ Tiêu bà đã từng được nghe nói qua, nghe nói ông cụ Tiêu từ lúc còn trẻ đã vào nam ra bắc, đã ở lại rất nhiều nơi, khi đặt tên cho con ông lúc đó chữ cuối cùng trong tên đều là tên gọi tắt của nơi đó, xem như để làm kỷ niệm.

Lần trước lúc Tùy Ưc trở lại, bà đã quan tâm đến cái tên Tiêu Tử Uyên này, khi đó bà cũng không hề nghĩ tới phương diện kia, nhưng mà lần này nhìn thấy Tiêu Tử Uyên, dung mạo của cậu ấy còn có phong thái đúng mực, mà Tùy Ưc lại luôn né tránh, thì bà đã không có cách nào xem cậu ta như người bình thường được rồi, chỉ là muốn xác nhận lại cho chắc chắn, không nghĩ đến đó lại là thật sự.

Mẹ Tùy cũng không tiếp tục nói đến đề tài vừa rồi, lại giống như vô ý hỏi, "Cháu cảm thấy con gái bác Tùy Ưc nó như thế nào?"

Tiêu Tử Uyên suy nghĩ trong giây lát rồi trả lời thẳng vào vấn đề, "Cháu rất thích cô ấy."

Mẹ Tùy bỗng nhiên nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Tử Uyên, nụ cười này hết sức dịu dàng lại mang theo uy nghiêm của bậc cha mẹ, âm thanh chậm lại mà nhấn mạnh từng chữ một, "Thích nó thì có rất nhiều người."

Ngay lúc đó Tiêu Tử Uyên cảm thấy âm thanh không hề có áp lực, nhưng biết mẹ Tùy muốn nghe đáp án, nghiêm mặt nói, "Cháu đối với cô ấy không chỉ là thích mà thôi, còn hi vọng bác có thể cho phép cháu và cô ấy được ở bên cạnh nhau."

Mẹ Tùy nở nụ cười, "Cánh cửa nhà họ Tiêu quá cao, nhóc con lỗ mãng nhà chúng ta chỉ sợ là trèo quá cao, người ta nói bước vào cánh cửa nhà quyền quý sâu như biển, Tiêu gia chỉ sợ không chỉ sâu như biển mà thôi."

Tiêu Tử Uyên lần này im lặng một thời gian dài hơn, cúi đầu dòng chữ vừa mới viết, một làn gió nhẹ thổi vào bên trong phòng, thổi lên một góc của tờ giấy Tuyên Thành. Mẹ Tuy cũng không thúc giục, yên lặng chờ đợi.

Sau một lúc lâu, giọng nói của Tiêu Tử Uyên mới vang lên lần nữa, nghiêm túc mà kiên định, "Nếu như may mắn, cháu nhất định sẽ bảo vệ cô ấy chu đáo."

Mẹ Tuy không nói gì, chỉ là điểm nhẹ tờ giấy trên mặt bàn, có chút buồn cười, "Cháu vừa viết ra những từ này, đã quên rồi sao."

Tiêu Tử Uyên nhìn mẹ Tuy, ánh mắt bình tĩnh chắc chắn, vẻ mặt trầm như nước, bằng lòng nói ra một lời hứa cả đời, "Quân tử một lời đã hứa, lời hứa đó sẽ là mãi mãi."

Mẹ Tuy nở nụ cười, lời lẽ mạnh mẽ cùng với sắc bén vừa rồi cũng theo nụ cười của bà tan thành mây khói, dường như vẫn như ngày hôm qua một người mẹ giản dị dễ gần, lại bắt đầu không giống như thông thường bắt đầu trêu đùa, "Thời gian đã không còn sớm, đến lúc ăn điểm tâm sáng rồi, cái con nhóc này sao lại chưa dậy, cháu đi gọi con bé đi."

Tiêu Tử Uyên không hỏi nhiều, liền gật đầu một cái xoay người đi lên lầu, mẹ Tuy ở phía sau dặn dò, "Con bé hay ngủ nướng, nếu gọi không được cứ trực tiếp vén chăn lên!"

Tiêu Tử Uyên nghe như vậy không khỏi bật cười.

Mẹ Tuy nhìn theo bóng lưng Tiêu Tử Uyên khoe miệng nhẹ cong lên, rất lâu rồi chưa thấy một chàng trai nào thông minh như vậy, nói chuyện cùng với người thông minh thật sự là thoải mái.

Tùy Ưc đang ngủ say bên tai dường như nghe thấy có người gọi cô rời giường, cô xoay mình lật người sang nơi khác, trong miệng huyền thuyên nói cái gì đó, "Mẹ, cho con ngủ thêm một lát nữa đi. . . . ."

Tiêu Tử Uyên nhìn thấy bộ dáng mơ màng của cô tâm trạng bỗng
dưng rất tốt, một lát sau anh lại thật sự xúc chấn lên.

Tùy Ưc giật mình, cực kỳ tức giận ngồi dậy kêu lên, "Mẹ. . . . ."

Sau khi thấy người trước mắt, vẻ mặt cứng đờ, còn dư lại nửa câu nói
phải cố gắng nuốt trở vào, "Tiêu sư huynh. . . . . Tại sao là anh. . . . ."

Lúc này hoàn toàn nghĩ là bộ dáng cứng rắn của mẹ Tùy , cô không hề
nghĩ đến lại là Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên ngẩng đầu thay cô vuốt vuốt mái tóc có chút lộn xộn
của cô, khoe miệng cong lên nhưng không trả lời.

Tùy Ưc cúi đầu xuống có chút xấu hổ, cô vừa mới tỉnh ngủ, không
biết có bao nhiêu thảm hại, nhất định đầu tóc của cô đang dựng đứng rồi
tung lên rồi, tại sao có thể bị anh nhìn thấy vậy?

Tùy Ưc vẫn giữ được bình tĩnh đuổi Tiêu Tử Uyên ra ngoài, "Tiêu sư
huynh, em lập tức rời giường, anh. . . . . xuống dưới nhà trước đi."

Tiêu Tử Uyên nhìn ra cô đang ngượng ngùng, cũng không muốn làm
khó cô đành nói, "Được."

Nói xong liền xoay người đi ra ngoài. Thật ra thì cô không cần như
vậy, cô ấy vừa mới tỉnh ngủ, mơ màng nhìn rất đáng yêu, không có nhiều lo
lắng và trách nhiệm đến như vậy, chỉ có nguyên dạng tươi đẹp, cô như vậy
càng khiến anh càng yêu cô hơn thôi.

Tùy Ưc vội vàng rửa mặt, sau đó chạy chậm xuống nhà, mẹ Tùy đang
cắt tỉa cành hoa, nhìn thấy cô lại bắt đầu trêu chọc, "Ừm, không tệ, thật là
hòa thường ở bên ngoài đến sẽ phải tụng kinh, nếu đổi lại là mẹ, gọi cho tới
trưa chắc cũng đang làm nũng."

Tùy Ưc nhìn bên cạnh mình Tiêu Tử Uyên hình như đang toàn tâm toàn ý ngắm hoa cỏ nhưng thực ra khóe miệng cong lên cố gắng không cười quá lớn, cô nhìn về phía mẹ Tùy làm một cái mặt quý, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Mẹ Tùy nhìn Tùy Ưc thỉnh thoảng đỏ mặt liếc nhìn về phía Tiêu Tử Uyên mấy lần, mà Tiêu Tử Uyên trong mắt tràn đầy cưng chiều càng lúc càng rõ ràng, mẹ Tùy trong lòng dần dần sáng tỏ.

Nghĩ như vậy nên gọi Tiêu Tử Uyên lại, "Cháu biết chơi cờ chứ? Theo giúp bác đánh ván cờ."

Sau đó lại dặn dò Tùy Ưc, "A Ưc, con đến nhà bác trai ở đầu phố mua một ít đồ ăn sáng rồi về nhé."

Tùy Ưc cũng không biết vì sao mẹ Tùy lại đột nhiên muốn đánh cờ với Tiêu Tử Uyên, lại còn rõ ràng muốn mình đi nơi khác, trong lòng có chút khó xử, nhà đó nếu không đến sớm thì rất khó để mua mỗi lần đến phải xếp hàng đợi rất lâu mới mua được, chờ lúc cô trở về.....

"Mẹ, nếu không thì mẹ đi mua cùng con đi."

Mẹ Tùy lập tức bắt đầu lập tức than thở, "Aizz, thật là con gái lớn mà không thể rời được mẹ, đồ ăn sáng cũng không biết chọn đồ mà bản thân mình thích . . . . ."

Tùy Ưc vẻ mặt hắc tuyến đứng ngổn ngang trong gió, mẹ của cô làm sao lại trở nên đáng yêu như thế này vậy.

Tiêu Tử Uyên bước qua ngăn cản ở giữa hai người, ở phía bên mẹ Tùy không nhìn thấy được kéo thật nhanh cánh tay Tùy Ưc, "Yên tâm đi đi, không cần nóng nảy như vậy."

Tùy Ưc đứng đó kéo dài thời gian nhìn hai người bắt đầu hạ từng quân cờ, mới bắt đầu nhẹ nhàng bước ra cửa để mua đồ ăn sáng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, số quân cờ trên bàn mỗi lúc một nhiều, tình thế đang ở trong sương mù dần dần sáng tỏ, những gì mẹ Tùy treo trong lòng cũng dần dần buông xuống

Cậu ta nói muốn bảo vệ con gái bà chu đáo, mẹ Tùy muốn nhìn xem cậu ta có bản lĩnh bảo vệ thật chu toàn con gái bà hay không.

Bình thường những thiếu gia xuất thân như cậu ta hầu hết là không học vấn không có nghề nghiệp đàng hoàng, nói rõ ra là ngang ngược, nhưng cảnh trai trẻ tuổi trước mắt này lại ôn nhu lương thiện khiêm nhường, điềm tĩnh cẩn thận, người ta đều nói nhìn quân cờ như nhìn người, nếu chơi được cờ vây lòng dạ, tư thế hào hùng đánh trực diện trước mặt, quyết định kế sách, thận trọng, tiến có thể tấn công, lui có thể thủ, nhất định rất tinh tế, sau vài lần chiến đấu kịch liệt mà cậu ta duy trì vẻ mặt tự nhiên ung dung.

Mẹ Tùy nghĩ đến đây bỗng dừng bật cười, bà rất hài lòng. Chú ba nói đúng, tất cả đều là duyên phận, mà duyên phận của Tùy Ưc đã đến.

Mẹ Tùy nắm trong tay quân cờ màu trắng chậm chạp không hạ xuống, Tiêu Tử Uyên đôi mắt sụp xuống chờ đợi, một lúc lâu sau, mẹ Tùy mới nói, "Tùy Ưc có nút thắt trong lòng."

Tiêu Tử Uyên hiểu rõ mẹ Tùy đang nói điều gì, gật đầu một cái, "Cháu hiểu rõ ạ."

Mẹ Tùy lần này hoàn toàn yên tâm, thở dài, cúi đầu nhìn chằm chằm bàn cờ chậm rãi nói, "Bác hi vọng cháu đối xử thật tốt với con bé."

Tiêu Tử Uyên khẽ gật đầu, "Cháu sẽ đối xử tốt với cô ấy."

Vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng khe khẽ bước chân, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tù Ưc đang thở hổn hển chạy về, trong tay còn cầm đồ ăn sáng, mà trán lại đầy mồ hôi.

Mẹ Tù đem quân cờ đang cầm trên tay thả vào hộp cờ, không khỏi có chút buồn cười, "Gấp gáp như vậy làm gì, thế nào, sợ mẹ gây khó khăn cho cậu ta à?"

Mà Tiêu Tử Uyên cũng là im lặng cười nhìn Tù Ưc.

Tù Ưc bị vạch trần có chút xấu hổ, "Không có ạ, con mới thức dậy nên chạy vài bước rèn luyện thân thể thôi."

Nói xong lại nghiêng đầu nhìn ván cờ, mẹ Tù vung tay lên cả ván cờ đều lộn xộn cả, cười nói với Tiêu Tử Uyên, "Lời nói vừa rồi của bác đúng thật rồi."

Trong mắt Tiêu Tử Uyên chợt lóe lên một chút kinh ngạc và vui mừng, không cầm được cong khóe môi nhìn Tù Ưc.

Tù Ưc nhìn xem Tiêu Tử Uyên một chút rồi lại quay sang nhìn Mẹ Tù, "Mẹ và anh ấy vừa rồi nói chuyện gì vậy?"

Mẹ Tù và Tiêu Tử Uyên chỉ cười không nói, làm cho Tù Ưc không hiểu ra sao cả.

Sau khi ăn xong đồ ăn sáng mẹ Tù liền đi ra khỏi nhà, để lại Tù Ưc và Tiêu Tử Uyên hai người chuyển băng ghế ra ngồi ở cửa nhà ngắm phong cảnh.

Phía trước chính là một dòng sông, thỉnh thoảng lại có một con thuyền đảo nhanh qua, tất cả mọi người đều thông thả làm công việc của mình, từ thành thị bỗng nhiên đến nơi đây, Tiêu Tử Uyên hiếm khi cảm thụ nhân nhã không bị ràng buộc.

Hai người câu đợc câu không trò chuyện, cách đó không xa có một bóng dáng nho nhỏ từ trên cây cầu chạy đến, sau lưng còn có một chú chó nhỏ màu trắng, bóng dáng nhỏ đó cười ha ha chạy lại cúi đầu vào trong lòng Tỳ Ưc, "Chị A Ưc!"

Tỳ Ưc ôm lấy cô bé, đợi bé đứng vững vàng rồi cười nói, "Đậ Đậ, em lại mập lên rồi!"

Đang ở trong lòng Tỳ Ưc cô bé bỗng dừng thu hồi nụ cười, đôi mắt to sáng ngời không chớp mắt nhìn chăm chăm Tiêu Tử Uyên.

Tỳ Ưc cười dạy cô bé nói, "Anh ấy là bạn của chị, mau gọi anh đi."

Cô bé nghiêng đầu im lặng nhìn một lúc lâu, sau đó quay sang phía Tỳ Ưc nói, "Chị A Ưc, anh ấy nhìn rất đẹp trai!"

Tỳ Ưc không nhin đợc ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tử Uyên, anh thật đúng với tên gọi sát thủ của những cô gái nhé! Ngay cả đứa bé nhỏ như vậy mà cũng bị anh bắt tù binh rồi.

Tiêu Tử Uyên cũng có chút ngạc nhiên, thấy Tỳ Ưc cười không có ý tốt, đành phải miễn cưỡng cười day nhẹ trán.

Hai người và cô bé đó vừa cười vừa nói rất vui vẻ, lúc đầu Đậ Đậ vẫn còn có chút sợ người lạ, sau đó Tiêu Tử Uyên kiên trì dỗ dành vài câu, cô bé ngay lập tức nhào vào lòng Tiêu Tử Uyên, gương mặt nho nhỏ hưng phấn vui vẻ nói chuyện cùng Tiêu Tử Uyên, mở miệng gọi một tiếng anh.

Tỳ Ưc ngồi bên cạnh nhìn không khỏi có chút buồn cười.

Ăn cơm trưa xong, Tỳ Ưc và Tiêu Tử Uyên trốn ở trong phòng để tránh nắng, Tiêu Tử Uyên lúc đầu đang nhìn mấy bức tranh chữ treo trên tường, nhưng mà chỉ mới trong chớp mắt một lát, Tỳ Ưc đã ôm cuốn sách ngủ thiếp đi.

Tiêu Tử Uyên nhìn cô một lát, từ bên cạnh trên ghế sa lon xoay qua giường cầm một chiếc chăn mỏng đắp lên người cô, sau đó ngồi bên cạnh nhìn cô, khóe miệng bỗng nhiên cong lên mỉm cười.

Mẹ Tuy lúc trở về đã nhìn thấy một bức tranh như vậy.

Tiêu Tử Uyên nghe tiếng động liền đứng lên, mẹ Tuy nhỏ giọng hỏi, "Lại ngủ? con bé này. . . . ."

Tiêu Tử Uyên nhìn vẻ mặt cứng chiều của mẹ Tuy , gật đầu một cái.

Mẹ Tuy hình như nhớ ra điều gì đó, "Hazz, con bé này, giống như lúc nào cũng ngủ không đủ. Có lẽ là năm đó lúc mang thai con bé bác ngủ không ngon giấc, nên con bé cũng ngủ không được ngon, cho nên từ nhỏ con bé đặc biệt rất dễ ngủ, mà lúc ngủ, con bé lại rất mơ màng."

"Hình như có phần giống như vậy." Anh nghĩ đến lúc trên đường cô cũng ngủ suốt dọc đường đi.

Lúc Tuy Ưc tỉnh ngủ thì hoàng hôn đã buông xuống, cô vừa mở mắt đã nhìn thấy Tiêu Tử Uyên ngồi ở trên ghế sofa bên cạnh cô đọc sách.

Tùy Ưc dụi mắt ngồi dậy nhìn sang, là một quyển sách về kinh tế học.

Tiêu Tử Uyên nghe được động tĩnh quay sang nhìn, mỉm cười với Tuy Ưc.

Tùy Ưc chỉ vào cuốn sách trong tay Tiêu Tử Uyên, "Tiêu sư huynh, sao anh lại còn đọc sách này?"

Tiêu Tử Uyên do dự , dường như đang suy nghĩ nên giải thích thế nào, "Anh ở nước ngoài có học thêm môn kinh tế học, sau này có dùng đến. . . . ."

Tùy Ưc ngay lập tức hiểu ý anh nói, sau này khi anh trở về nước nhất định vào chính phủ, có lẽ khi đó chắc hẳn có thể có liên quan đến kinh tế.

Ánh mắt Tùy Ưc nhìn chăm chăm vào cuốn sách trên tay Tiêu Tử Uyên, trong lúc vô tình đã đem hết suy nghĩ trong lòng nói ra, "Em trước kia vẫn cho là anh anh sẽ làm một nhà nghiên cứu khoa học, không nghĩ đến anh lại làm chính trị gia."

Đến lúc đó bộ dáng của Tiêu Tử Uyên sẽ như thế nào đây?

Trước đây cô vẫn luôn nghĩ rằng Tiêu Tử Uyên là một người lạnh lùng mà biết kiềm chế, cùng anh chung sống mấy ngày hôm nay cô lại cảm thấy anh rất ấm áp mà lại khiêm tốn, đợi đến lúc đó anh có thể hoành hành ngang ngược bày mưu tính kế như lưỡi dao sắc bén trong trời đông giá rét không?

Ở nơi giết người không thấy máu đỏ, không biết Tiêu Tử Uyên sẽ biến thành người như thế nào đây?

Nghĩ như vậy, trong lòng Tùy Ưc bỗng nhiên chùng xuống, dường như khoảng cách giữa cô và Tiêu Tử Uyên càng ngày càng xa.

Tiêu Tử Uyên có lẽ đã nhìn ra suy nghĩ của cô, cười ngời xuống bên cạnh cô, "Bất kể tương lai anh biến thành con người như thế nào, thì ở trước mặt em vẫn là Tiêu Tử Uyên mà em từng biết."

Chỉ có khi anh trở nên mạnh mẽ, mới có thể cho em những gì em muốn. Chỉ có khi anh trở nên mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ được em chu toàn.

Trong lúc này Tùy Ưc lại có chút rung động, ngẩng đầu lên nhìn anh, bốn mắt nhìn vào nhau.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU

JQ

Đông Bôn Tây Cỗ
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Mẹ Chưa Từng Hối Hận Vì Đã Lấy Ông Ấy

Mẹ Tùy bỗng nhiên đẩy cửa đi vào, “Nhóc Tùy, đừng ngủ nữa, đi mua thức ăn để mẹ nấu đi, nhớ kỹ phải mang về mấy lá sen tươi về nhé, để tối mẹ còn làm cơm đùm lá sen!”

Tùy Ưc giật mình, nhanh chóng cúi đầu xuống, che dấu gương mặt “A...” một tiếng, lập tức đứng lên mang giày vào.

Tiêu Tử Uyên cũng đứng lên theo, “Anh đi cùng với em!”

Mẹ Tùy cười híp mắt nhìn hai người, Tùy Ưc nhìn mẹ Tùy cười tươi không có ý tốt bình tĩnh trả lời, “Được, nhân tiện em dẫn anh đi dạo một chút.”

Mẹ Tùy đứng ở sau lưng căn dặn hai người, “Ừmh, đi dạo nhiều một chút, không cần trở về vội.”

Lúc gần tối chính là lúc náo nhiệt nhất, hai người vui vẻ đi trên con đường nhỏ, hai bên đường đi đều những gian hàng bán thức ăn nhỏ. Tùy Ưc từ nhỏ lớn lên ở đây, đã quen thuộc với mọi người.

Lúc đi tới mỗi nhà, đều có người hỏi thăm cô, “A Ưc, về nhà rồi à!”

Tùy Ưc cũng mỉm cười trả lời, “Dạ, đã về rồi.”

Sau đó ánh mắt mọi người lại nhìn về phía Tiêu Tử Uyên, vẻ mặt thân thiện cười hỏi, “Bạn trai à, anh chàng thật là đẹp trai và lịch sự.”

Tiêu Tử Uyên cười híp mắt nhìn mọi người, trong lúc đó gương mặt Tuy Ưc lại đỏ lên như trái táo chín, lén lút liếc Tiêu Tử Uyên một cái, mọi người đều nói giọng địa phương, anh hình như nghe không hiểu thì phải.

Nên Tuy Ưc vội vàng giải thích, "Không phải, đây là sư huynh trong trường học của cháu ạ."

Ở đây người dân hầu hết là người chân thành lương thiện nên không hề để ý đến lời nói của Tuy Ưc có ý gì, "Bạn này, cậu thật sự rất may mắn, A Ưc nhà chúng tôi chưa bao giờ đưa bạn trai về nhà đâu đấy!"

Tiêu Tử Uyên lễ phép nói lời cảm ơn, "Cháu cảm ơn."

Tuy Ưc mở to hai mắt nhìn Tiêu Tử Uyên, suy nghĩ không thành có chút thất vọng "Anh làm sao nghe hiểu được. . . . ."

Tiêu Tử Uyên trong lòng mỉm cười đắc chí, ghé vào bên tai cô nhẹ giọng nói, "Anh chưa từng kể với em sao, bà nội anh cũng là người phương nam?"

Anh thở ra khí nóng phun ở bên tai cô, Tuy Ưc cảm giác lỗ tai mình càng ngày càng nóng, sau đó là cả trái tim cô cũng bắt đầu nóng ran.

Tiêu Tử Uyên rất hài lòng làn da trắng nõn như gôm sứ của cô nhuộm một lớp mỏng đỏ ửng, mềm mại đến mê người.

Mọi người xung quanh mỉm cười nhìn hai người, "Vợ chồng son tình cảm thật tốt."

Tuy Ưc thấy trước mắt mọi người càng lúc càng quá lên. đành phải tùy tiện lấy một ít thức ăn rồi lôi kéo Tiêu Tử Uyên rời khỏi nơi nhiều rắc rối này.

Tùy Ưc trên đường đi gương mặt đều tối sầm lại, tất cả những người quen biết cô đều đã hiểu quan hệ của hai người là không bình thường, cô bây giờ cố ý duy trì một khoảng cách cùng Tiêu Tử Uyên. Nhưng Tiêu Tử Uyên thì ngược lại tâm trạng vẫn rất tốt đi theo phía sau cô, như cô mong muốn, duy trì một khoảng cách không xa không gần.

Lúc sắp đến nhà, đi đến đầu ngõ Tùy Ưc bỗng nhiên dừng lại, nhìn về một hướng khác đầy sững sờ, trong ánh chiều tà, bóng dáng của cô gầy yếu lẻ loi.

Tiêu Tử Uyên trong lòng cảm thấy căng thẳng, tiến tới vài bước đuổi kịp hỏi, "Làm sao vậy?"

Tùy Ưc chỉ vào bệnh viện phía đối diện, hình như đang nhớ đến điều gì đó, "Em nhớ lúc em vừa mới chuyển đến nơi này, khoảng thời gian đó thân thể mẹ thật sự không tốt, luôn đến bệnh viện bên kia khám bệnh. Khi đó em còn nhỏ, từ trong nhà đi tới chỗ chỉ có 1000 bước, sau đó lúc em lên sơ trung số bước chân lại thay đổi chỉ còn có 800 bước, chờ đến lúc em lên đại học thì chỉ cần 600 bước nữa là đến nơi. Em nhớ có một lần sau khi em tan học về đến nhà nghe hàng xóm nói mẹ ở nhà té xỉu được mọi người đưa đến bệnh viện, em liền vội vàng chạy về phía bên này, khi đó em cảm thấy khoảng cách này làm sao lại có thể xa như vậy, nhưng là bây giờ nhìn lại, lại cảm thấy rất gần."

Tùy Ưc nói đến đây bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên dường như đã hiểu được điều mà cô sắp nói chắc hẳn là lời nói không dễ nghe.

Quả nhiên, Tùy Ưc dừng một chút lại nói tiếp, "Lúc thi tốt nghiệp trung học điền bảng nguyện vọng, tất cả nguyện vọng của em đều điền vào khoa y, tất cả nguyện vọng đó chính là muốn nhanh chóng tốt nghiệp được vào công tác ở bệnh viện này, như vậy sẽ được ở bên cạnh mẹ cả đời."

Tiêu Tử Uyên nghe câu nói ám chỉ từ chối của cô, chỉ mỉm cười, không nói gì mà lại tiếp tục từ từ đi về phía trước.

Tùy Ưc nhìn bóng lưng ung dung thong thả của anh, hơi kinh ngạc, lúc trước cô nói những lời từ chối khéo như thế này, Tiêu Tử Uyên cho dù không buồn, nhưng sắc mặt cũng sẽ khó coi một chút, mà sao lúc này dường như anh lại giống như hoàn toàn không nghe thấy điều gì cả?

Tùy Ưc đang tính toán từ chối chuyện tình cảm này một lần nữa lại bị Tiêu Tử Uyên đứng trước mặt dùng một chiêu Vô Chiêu Thắng Hữu Chiêu đánh cho tan tác, chán nản dậm chân một cái chạy nhanh bắt kịp anh.

Tiêu Tử Uyên nghe được tiếng bước chân sau lưng càng ngày càng gần, khóe môi cong lên.

Anh đã từng nói, anh sẽ không ép cô, anh có thể chậm rãi chờ.

Chậm rãi chờ em yêu anh.

Tiêu Tử Uyên tinh thần sáng khoái bước vào nhà, còn Tùy Ưc đi theo sau đó với một gương mặt buồn bã ỉu xìu.

Mẹ Tùy làm cơm cuốn lá sen mùi vị thơm ngát mê người, chỉ là vẫn như cũ.....thiếu muối.

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên vẻ mặt tự nhiên vừa ăn vừa như lấy lòng mẹ Tùy, làm mẹ Tùy vui vẻ miệng không khép lại được.

Cô đột nhiên cảm thấy mình trước đây thật sự là suy nghĩ quá nhiều, anh có năng lực như vậy nên làm một chính trị gia là hợp lý nhất, nếu không chính là phí của trời!

Cơm nước xong Tùy Ưc lại tuân lệnh đi phòng bếp rửa bát, Tiêu Tử Uyên đứng ở bên cạnh nhìn cô.

Tùy Ưc đối với việc lúc chiều mình bị anh làm cho kinh ngạc hình như rất để ý, vẫn chưa từ bỏ ý định khiêu khích anh. Cô dường như thật sự đã hỗn loạn, lại rất có hứng thú cái gì cũng có thể thử khi có cảm giác tuyệt vọng.

Tùy Ưc vừa rửa bát vừa nói thầm, "Tiêu sư huynh, thật ra thì em cảm thấy anh và Dụ sư tỷ rất xứng đôi, Dụ sư tỷ người xinh đẹp, tính tình cũng tốt. lại học cùng một ngành với anh nữa, chắc hẳn là hai người sẽ có chung đề tài để nói chuyện."

Tiêu Tử Uyên tựa vào cạnh cửa, hai tay ôm ở trước ngực, dù bận vẫn ung dung nhìn Tùy Ưc, anh đang muốn xem xem cô còn có thể nói ra những lời nói vớ vẩn gì nữa đây.

Tùy Ưc thấy Tiêu Tử Uyên không có động tĩnh, thử thăm dò kêu anh một tiếng, "Tiêu sư huynh?"

Tiêu Tử Uyên lập tức mỉm cười làm một phản ứng như mình đang nghe rồi nói, "Ừm, anh đang nghe đây, anh cảm thấy em nói rất có đạo lý, nói tiếp đi."

Nhìn vẻ mặt chân thành của anh, nhưng tại sao Tùy Ưc lại cảm thấy anh hình như đang nói cho qua chuyện vậy?

Tùy Ưc cũng không quan tâm anh rốt cuộc có thái độ gì nói tiếp, "Em học khoa y, có câu nói khác nghề như cách núi, hai chúng ta có thể có thể có tiếng nói chung sao? Còn nữa, em bộ dáng xấu xí, tính khí cũng không tốt, anh cũng chưa từng tiếp xúc kỹ với em, còn có nữa tính khí lúc em thức dậy, em . . . . . Ừm. . . . ."

Tùy Ưc một bên vừa dùng bọt biển rửa chén bát lại vừa trình bày với anh về chính mình, dường như là muốn đem Tiêu Tử Uyên dọa sợ, ai ngờ một giây sau đó có một cánh tay đưa đến nhẹ nhàng nâng cằm mình lên, ngay sau đó trên môi liền có cảm giác ấm áp mềm mại ấn nhẹ lên.

Môi của anh ở trên môi của cô dây dưa qua lại quấn quít lẫn nhau, dịu dàng mà lại bá đạo, hơi thở mát lạnh của anh vẫn quanh quẩn xung quanh cô, lòng của cô thoáng cái đập thành thịch càng lúc càng hỗn loạn.

Tùy Ưc mở to hai mắt nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của anh gần ngay trước mắt, sau đó khẽ nhắm mắt lại, hàng lông mi dài cong lên nhẹ nhàng rung động, từng chút từng chút một khiêu khích trái tim của cô .

Tùy Ưc vừa muốn đẩy anh ra, lại nhớ ra trên tay mình toàn là bọt xà phòng.

Ngay lúc cô đang ngập ngừng chưa biết làm như thế nào, Tiêu Tử Uyên ở trên môi cô đã hôn xuống rất lâu rồi, cuối cùng cũng buông cô ra, sờ sờ khuôn mặt của cô vẻ mặt thỏa mãn, trong ánh mắt tất cả hàm chứa sự cưng chiều, dường như đang đùa nghịch với thú cưng nhỏ vậy.

"Tại sao trước kia anh lại không phát hiện ra em nhiều lời như vậy nhỉ, vẫn là yên lặng đáng yêu hơn."

Tùy Ưc đầu óc trống rỗng, ánh mắt sững sờ dừng lại ở trên môi Tiêu Tử Uyên rõ ràng anh đang mỉm cười, tại sao mỗi lần rửa bát đều xuất hiện tình huống giống như thế này vậy?

Lần trước cũng như vậy, lần này còn tệ hại hơn nữa chứ.

Đời này cô hận nhất và việc rửa bát ! cô cũng không muốn rửa bát nữa!

Cả cuộc đời của cô chưa gặp bất cứ một người nào giống như Tiêu Tử Uyên không bao giờ làm việc giống người bình thường mà lại là một chàng trai phúc hắc! Anh không muốn nghe có thể nói thẳng ra chứ, làm sao có thể áp dụng biện pháp này để không cho cô nói?

Mẹ Tùý ngồi ở trong phòng khách thấy Tùý Ước đỏ mặt ỉu xìu đi ra khỏi phòng bếp, sau đó mấy giây, Tiêu Tử Uyên cũng ung dung bình tĩnh thong thả đi ra ra ngoài. Mẹ Tùý cười nhẹ, tiếp tục xem cuốn sách trong tay.

Trước khi đi ngủ mẹ Tùý gọi Tùý Ước vào phòng, Tùý Ước mỉm cười gõ cửa đi vào, mẹ Tùý đang ngồi trên giường khoe miệng cười nhạt nhìn cô.

Mà chính vì cái nhìn này của mẹ làm Tùý Ước không thể cười nổi nữa. Ở trong trí nhớ của cô, chỉ có khi cô làm sai mẹ Tùý mới hiện ra vẻ mặt này.

Mẹ Tùý nhìn đôi mắt ánh mắt hoảng hốt của Tùý Ước thì từ từ bật cười, “Lại đây ngồi.”

Sau khi Tùý Ước nhồi xuống, vẻ mặt mẹ Tùý thoải mái đi thẳng vào vấn đề, “Tử Uyên thích con phải không?”

Tùý Ước biết tâm tư của mẹ Tùý, trong lòng hoảng hốt mở miệng chối, “Không có đâu, mẹ, chúng con chỉ là bạn học thôi. Anh ấy nói gì với mẹ hả?”

Mẹ Tùý nhìn vẻ mặt rối rắm của con gái thì trong lòng cảm thấy rất ấm áp, “Con gái, thích hay không loại chuyện như vậy còn cần phải người khác nói ra mới biết hay sao?”

Tùý Ước biết mình vẫn luôn tỏ thái độ không rõ ràng, đối với mẹ và Tiêu Tử Uyên như vậy đều không công bằng, nhưng thật sự cô không biết nên làm gì mới phải, “Mẹ. . . . . Anh ấy. . . . .”

Mẹ Tùý khẽ bật cười, “Nếu như cậu ta không thích con, sẽ không bao giờ đích thân đưa con về? Nếu như cậu ấy không thích con, sẽ không cùng với mẹ ngay cả ăn thức ăn không thêm muối mấy ngày hôm nay mà không hé môi nói một câu nào?”

Tùy Ưc gương mặt hơi giận hờn nhìn mẹ Tùy, ". . . . . Mẹ cố ý à?"

Mẹ Tùy gật đầu, "Hôm nay mẹ còn cố ý thử Tiêu Tử Uyên."

Vậy mà Tùy Ưc lại không hề biết chuyện gì cả, hơi khó hiểu hỏi mẹ, "Lúc nào vậy? sao con lại không biết?"

"Để cho con biết thì mẹ làm sao có thể thử được nữa chứ? Lẽ nào mẹ lại không biết con chắc chắn sẽ thiên vị cho cậu ta ư?"

Tùy Ưc trong mắt chột nóng lên, "Mẹ, con sai rồi. . . . ."

Con nói sẽ quay về chăm sóc mẹ thật tốt, vậy mà bây giờ con thật sự đã động lòng với Tiêu Tử Uyên rồi.

Mẹ Tùy yêu thương nhẹ sờ đầu Tùy Ưc, "Đứa nhỏ ngọc, con không làm gì sai cả. Bây giờ mẹ rất tốt, điều mà mẹ hi vọng nhất chính là được thấy con hạnh phúc. Trong cuộc đời mỗi con người điều tốt đẹp nhất trong cuộc sống chính là gặp được người yêu con, đó là một loại hạnh phúc chỉ có thể gặp mà không thể cầu được, tại sao con lại có thể dễ dàng buông tay được? A Ưc, con từ nhỏ những suy nghĩ luôn kin đáo, cũng không biểu hiện bên ra ngoài, người bình thường cũng không lọt vào mắt của con, cậu bé này rất khá, từ nhỏ đến lớn người ở bên cạnh con mẹ thấy không ít, cũng chỉ có cậu ta mới có thể làm con mất đi bình tĩnh đáng có. Đứa nhỏ Tử Uyên này không có khuyết điểm gì, ở độ tuổi các con có rất ít thanh niên chững chạc như cậu ấy, không kiêu ngạo không tự ti, bình tĩnh ung dung, nếu như con thật sự bỏ qua một người như vậy, thật sự mẹ cũng cảm thấy tiếc thay con."

Tùy Ưc biết Tiêu Tử Uyên tốt, nhưng cá và chân gấu không thể muốn cả hai được, trong lòng đau buốt nhưng không biết nên nói như thế nào "Mẹ, Tiêu sư huynh. . . . ."

Mẹ Tuy nhìn con gái mình sao đó nhẹ nhàng nói , "Mẹ nhìn ra được, cậu ta biết kiềm chế phong thái của một đứa nhỏ sinh ra trong một gia đình không bình thường, nhưng mà, A Ưc này, vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn cũng không phải là một thói quen tốt. Mẹ và cha con là chuyện của mẹ và cha con, tất cả sinh mạng trên đời đều không thể làm lại. Cậu ấy không phải Tuy Cảnh Nghiêu, mà con cũng không phải là Thẩm Sàn. Có một số việc cho đến lúc này mẹ chưa từng nói với con. Cho nên có lẽ là con hiểu lầm? Con gái à, những lời này mẹ chỉ nói một lần thôi, con nghe cho kỹ."

Tuy Ưc ngẩng đầu lên nhìn mẹ Tuy, nụ cười trên mặt mẹ Tuy bình thản yên lòng, giọng nói bình tĩnh không hề dậy sóng vang lên.

"Cả cuộc đời này mẹ chưa từng hối hận vì đã gả cho Tuy Cảnh Nghiêu, cho dù sau này đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng mẹ cũng chưa từng hối hận một chút nào."

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Ngọt Ngào

Tùy Ưc cau mày lại, đây là lần đầu tiên sau khi rời nhà họ Tùy mẹ cô chủ động nhắc đến cái tên đó. Cô không đành lòng nhìn mẹ như vậy, nắm lấy tay bà, “Mẹ, không cần nói nữa....”

Mẹ Tùy thở dài, "Con từ nhỏ đã như vậy, bởi vì không không có được, cho nên giả vờ không muốn có nó, con cứ cho rằng không mong đợi, không giống như dự tính của mình, không ép buộc bản thân thì sẽ không có khổ sở ư, có đúng là như vậy không?"

A Ưc, nếu như cuộc sống mà con trải qua, không giống như ước muốn của con, vậy thì con cũng cần có can đảm mở rộng vòng tay một lần. Bất kể là lúc này con có bao nhiêu do dự và mờ mịt, cuối cùng cũng phải trải qua cuộc sống mà chính bản thân mình mong muốn. Con đã từng hỏi một chút lòng mình, nếu lựa chọn như vậy, con đã từng cảm thấy hối hận chưa?

Con từ nhỏ đã là một đứa bé thông minh hiểu chuyện, chưa bao giờ cần mẹ quan tâm, nhưng riêng chuyện này, nếu như lần này con thật sự lựa chọn sai lầm thì con đã uổng phí và không xứng với tâm huyết mẹ đã dạy dỗ con trong những năm qua rồi. con cho rằng con thoát được sự cuốn hút mà trở về bên cạnh mẹ, thì mẹ rất vui vẻ à?

Tùy Ưc bị đặt trong tình thế khó xử, bàn tay đặt trước người nắm chặt lại, hít sâu một hơi nhấn mạnh nói, "Mẹ, bất kể có chuyện gì xảy ra, con cũng muốn trở về để được chăm sóc mẹ."

Mẹ Tuy bỗng nhiên bật cười, "Con cái đứa nhỏ này tại sao càng lớn càng ngốc thế này, chẳng lẽ mỗi ngày con cứ ở bên cạnh mẹ 24 giờ mới được gọi là không rời xa mẹ à?"

Tùy Ưc không thể nào phản bác được, trong lòng cô, không rời xa đúng là định nghĩa như vậy .

"Nhóc Tuy, con như vậy con có cảm thấy mệt mỏi không?"

Tùy Ưc vể mặt mơ màng, "Hả?"

Mẹ Tuy cứng chiều vuốt nhẹ mặt con gái, giống như cô con gái nhỏ mười mấy năm về trước. "Năm đó mẹ và cha con đặt tên con là Tùy Ưc, chính là hi vọng con muốn làm điều gì có thể tùy đi làm, nhưng mà chưa từng nghĩ đến bây giờ lại trở thành như vậy.

Con lo lắng cái này, lo lắng cái kia, vậy con muốn làm cái gì bây giờ? Con đã bao giờ vì bản thân mà suy nghĩ chưa? Con như vậy được xem là tự chịu trách nhiệm với bản thân sao?

Có đôi lúc, con không cần suy nghĩ quá nhiều, cứ làm theo trái tim mình mách bảo là được rồi. Bây giờ, con tự hỏi lòng mình, Tiêu Tử Uyên người đàn ông này, cuối cùng thì con có muốn hay không?"

Tùy Ưc vể mặt bỗng nhiên bình tĩnh lại, không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng đã dậy sóng từ rất lâu.

Tiêu Tử Uyên người đàn ông này rốt cuộc là cô muốn hay không muốn đây?

Tại sao cô lại không muốn chứ?

Nhưng mà, cho dù cô muốn thì như thế nào? Cô bắt đầu thì thật sự tốt hay sao? Huống chi cô biết rằng mẹ cô sẽ không rời xa khỏi nơi này , cô

thật sự có thể buông xuống mẹ cô để theo anh đi xa nơi này?

"Con hãy nói thật với mẹ, nếu như không có việc gì khiến con phải bận tâm, thì tóm lại con muốn hay không muốn?"

Tùy Ưc bị buộc đến bước đường cùng, trong đầu cô đáp án kia lại sống động như thật, nhưng mà trong lòng cô có rất nhiều lo lắng như vậy ư?

"Con. . . . ." Hai chữ kia dừng lại trên môi không có cách nào nói ra được.

Mẹ Tùy bỗng nhiên chuyển sang một đề tài khác, "Con còn nhớ ông ngoại con trước khi lâm chung đã nói gì với con không?"

Tùy Ưc nhớ đến ông ngoại cô, suốt một đời thông thái học rộng, trí thức trong sạch cao thượng, rất ít người được như ông vừa khoan dung lại ôn hòa, cả cuộc đời chỉ một lòng chăm sóc và yêu thương vợ con, bao nhiêu người dấm nát thềm cửa muốn ông lấy thêm một người phụ nữ khác nữa, nhưng đều bị ông ngoại cô từ chối thẳng thừng.

Tùy Ưc hồi nhỏ đã từng hỏi ông ngoại tại sao không lấy thêm một người khác để có con trai thừa kế gia nghiệp, ông nội ôm Tùy Ưc nhỏ bé ngồi trước bàn tự tay dạy cô viết chữ, kiên trì nói cho cô nghe.

Ông ngoại nói, không muốn làm tổn thương trái tim của bà ngoại. Nơi khác làm tổn thương có thể cứu chữa, nhưng một khi đã làm tổn thương đến trái tim một người thì không có cách nào cứu được nữa.

Bà ngoại cô mất được sáu tháng thì ông cũng qua đời, trước khi mất ông nắm tay Tùy Ưc, bình thản yên bình ra đi.

"Nhóc Tùy, ông ngoại từ nay về sau không thể ở bên cạnh con được nữa rồi, trong lòng con lo sợ và sợ hãi điều gì ông đều biết hết, con hãy nhớ

một câu này của ông, sau này cho dù gặp bất cứ chuyện gì cũng không được hoảng hốt và sợ hãi.....”

Tùy Ưc từ từ mở miệng, giọng nói vẫn vang vọng trong trí nhớ của cô, “Không quên tình cảm ban đầu, mới có được chung thủy.”

Mẹ Tùy nhớ đến cha của mình, cũng có hơi xúc động, lúc đó bà dẫn theo Tùy Ưc về đây, cha bà chưa từng trách mắng hay than vãn bất cứ điều gì, mà chỉ híp mắt cười vẻ mặt bình tĩnh nói một câu, “Sàn con, đã về rồi à?”

Mẹ Tùy bình thường trở lại, "Vậy con đã quên rồi sao? Con lo lắng nhiều như vậy, nhưng tại sao lại cố tình quên đi tình cảm của bản thân hả? hiện tại con do dự không dám quyết đoán, nói mà không làm, thật sự không xứng với những coi trọng mà ông đã dành cho con."

Cuối cùng nước mắt Tùy Ưc cũng lăn đều trên má.

"Đi về cần thậm suy nghĩ mọi chuyện đi. Con nhìn xem lúc con đi học ở trường không phải mẹ vẫn sống rất tốt à, con không cần phải lo lắng cho mẹ. Sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, bất kể có xảy ra chuyện gì, rồi cuối cùng cũng có một ngày mẹ phải rời khỏi con, con rồi cũng phải trải qua cuộc sống của chính mình, con gái, hãy dũng cảm theo đuổi hạnh phúc của chính mình đi."

Tùy Ưc quay người đi ra ngoài, lúc mở cửa bỗng nhiên xoay người lại, muốn nói gì đó nhưng lại thôi gọi một tiếng, "Mẹ. . . . ."

Mẹ Tùy ngẩng đầu nhìn sang, "Hả?"

"Học kỳ trước lúc con đang ở trường học, Tùy Cảnh Nghiêu đã từng đến thăm con . . . . ."

Sau khi Tùy Ưc nói xong lại ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm mẹ Tùy.

Mẹ Tuy trên mặt không gợn sóng, “Ông ấy là cha của con, đến thăm con cũng là chuyện bình thường.....”

"Ông ấy nói, có muốn để cho.....để cho em trai đến gặp con và mẹ.....”

Mẹ Tuy vẻ mặt không thay đổi nói, "Con trả lời như thế nào?"

"Con nói với ông ấy không nên nói cho em ấy biết."

"Ừ, cứ làm như vậy là tốt nhất. Mẹ mệt rồi, con đi ngủ đi." Tuy Mẹ vẫy tay thúc giục Tuy Ưc về phòng.

Tuy Ưc đóng cửa phòng, đứng dựa vào trước cửa phòng một hồi lâu không nhúc nhích.

Cho dù không nhìn ra vẻ mặt khác thường của mẹ Tuy, nhưng cô biết trong lòng mẹ nhất định rất đau khổ? Dù sao đi nữa đó cũng là con trai của mình, nỗi đau vứt bỏ năm đó chỉ sợ cả đời cũng không thể nào quên được?

Tuy Ưc đôi mắt ướt đẫm quay người đi lên lầu, lúc đi ngang qua phòng của Tiêu Tử Uyên, anh vẫn còn chưa ngủ, cửa phòng hơi khép hờ, Tuy Ưc không để ý nhìn thoáng qua một chút, anh đang quay lưng về phía cô hình như đang vẽ một bức tranh gì đó, bóng lưng anh mạnh mẽ mà kiên cường.

Trong lòng Tuy Ưc đang rất rối loạn, cũng không để ý quay người trở về phòng, nằm ở trên giường nhưng lại không buồn ngủ một chút nào cả.

Chẳng nhẽ cứ phải một ngày 24 giờ ở bên cạnh mẹ mới là không rời xa mẹ à?

Hay là ngay từ đầu cô đã định nghĩa sai lầm rồi?

Không quên tình cảm ban đầu, mới có được chung thủy.

Tùy Ưc từ từ giơ tay lên nắm lấy chiếc bùa bình an trước ngực, những chuyện đã qua không ngừng hiện lên trước mắt cô, trong đầu cô bây giờ toàn là hình bóng của Tiêu Tử Uyên, Tùy Ưc từ từ nhắm mắt lại, một lúc lâu sau tiếng hít thở đều đặn vang lên.

Tối hôm đó đèn trong phòng Tiêu Tử Uyên sáng đến rất khuya, anh toàn tâm toàn ý đặt vào chuyện vẽ tranh nên cũng không biết đêm đó đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, những chuyện này đối với những việc xảy ra ở tương lai trong cuộc sống của anh lại có ảnh hưởng rất sâu sắc.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Tùy Ưc đã thức dậy, nhìn thấy mẹ Tùy đi tập thể dục buổi sáng về còn có một chút mồ hôi, mẹ Tùy lại không nhắc đến một chút nào chủ đề đã nói ngày hôm qua, cười híp mắt sai cô làm bữa sáng.

Tùy Ưc vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, nhìn mẹ Tùy cười làm nũng, "Mẹ, mẹ gọi đầu cho con đi!"

Mẹ Tùy liếc mắt nhìn cô, "Lớn như vậy còn muốn mẹ gọi đầu cho, thật là. . . . ."

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng dưới chân đã đi vào trong nhà.

Khi đó, Tiêu Tử Uyên vừa mới xuống lầu đi ra ngoài sân thì đã nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Tùy Ưc nghiêng người ngồi lên ghế đầu, trên bàn đá trước mặt đã đặt một chậu nước, mẹ Tùy múc từng gáo nước dội lên tóc của cô, bọt đầu gội trên tóc từ từ trôi xuống dưới. Buổi sớm ngày hè, nhiệt độ không nóng rực như giữa trưa, mặt trời mới vừa ló lên một chút, ánh mặt trời chiếu xuống

khấp mảnh sân nhỏ, Tùy Ưc cười khanh khách như một đứa trẻ, mẹ Tùy vè mặt tràn đầy yêu thương.

Tiêu Tử Uyên nhìn một lúc sau đó từ từ bật cười.

Sau khi dội sạch bọt trên đầu mẹ Tùy cầm khăn lông lau tóc cho Tùy Ưc, Tùy Ưc xoa xoa mắt, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tiêu Tử Uyên, không biết anh đã đứng ở đó bao lâu rồi.

Mẹ Tùy cũng nhìn thấy Tiêu Tử Uyên, liền kêu anh đến, "Tử Uyên, tới đây lau tóc cho con bé này."

Tiêu Tử Uyên vui vẻ đi về phía trước, Tùy Ưc nghe xong lại bắt đầu vùng vẫy, "Không cần đâu, em có thể tự mình lau được."

Mẹ Tùy đê cô lại, "Đừng nhúc nhích, một lát nữa khắp người lại toàn là nước bây giờ."

Tiêu Tử Uyên nhận lấy khăn lông từ tay mẹ Tùy nhẹ nhàng lau, Tùy Ưc ngồi ở đó quay lưng về phía anh, có chút lo lắng, trên mặt như thiêu như đốt, còn mẹ Tùy đi ra ngoài trong ánh mắt kháng nghị của Tùy Ưc.

Tiêu Tử Uyên động tác trên tay không dừng lại, mà mỉm cười hỏi cô, "Em căng thẳng cái gì?"

Tùy Ưc ngay lập tức thanh minh cho mình, "Đâu có."

Tiêu Tử Uyên lau tóc cho cô xong lại muốn dùng lược chải tóc cho cô, "Lấy ra nào."

Tùy Ưc muốn quay đầu lại nhìn anh hỏi, "Cái gì?"

Tiêu Tử Uyên xoay đầu của cô về, "Lúc sang năm mới anh có nhờ Lâm Thần đưa cho em một vật, em có mang theo nó không?"

Trong lòng Tuy Ưc hơi bất ngờ, một lúc sau mới trả lời với giọng rất nhỏ, "Có đem theo."

Tiêu Tử Uyên hai tay đặt lên trên vai Tuy Ưc, trong giọng nói còn mang ý cười, "Em lấy nó ra đây đi."

Tuy Ưc lẳng nhăng mãi mới chịu lên gác cầm hộp gỗ tinh xảo đó xuống, lại giống như phồng tay ném vào rong ngực Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên kéo Tuy Ưc ngồi trước người anh một lần nữa, Tuy Ưc hơi buồn cười nhìn Tiêu Tử Uyên qua gương, đã đến rồi thì cứ an tâm, cô cũng muốn xem thử người đàn ông này có làm được gì với 3000 sợi phiến muện này hay không.

Trong gương Tiêu Tử Uyên cầm lấy tóc của cô làm đi làm lại nửa ngày, những ngón tay thon dài xuyên qua giữa mái tóc đen, động tác không lưu loát, nhưng gương mặt lại rất dịu dàng.

Cho đến đến khi cây trâm đâm xuyên vào mái tóc, Tuy Ưc lúc này mới thấy được rõ ràng hình dáng thật sự của cây trâm.

Một chiếc trâm ngọc màu trắng theo phong cách trang nhã cổ xưa, hình thức đơn giản, không có hoa văn phức tạp, nhưng lại làm cho người ta có một từ nào để diễn tả được vẻ đẹp đến mức tận cùng của nó.

Thật ra thì lúc cô nhận được cũng đã cảm thấy được bên trong đó chắc chắn sẽ chứa đựng một gì đó không đơn giản. Hộp gỗ được làm từ gỗ tử đàn phẩm chất tốt, chạm khắc theo lối chìm cổ xưa yên lặng mà trang nhã, hoa văn rất tinh xảo, trên đó được cài bằng một cái móc chìa khóa theo phong cách cổ, chỉ cần nhìn hộp gỗ đã thấy không tâm thường, thứ bên trong hộp không biết siêu phàm thoát tục đến mức như thế nào nữa?

Cô cũng chỉ vội vàng nhìn thoáng qua một chút, thì đã không dám mở ra xem tiếp nữa.

Tiêu Tử Uyên nói cô sẽ hiểu.

Cô hiểu, cũng bởi vì hiểu nên mới bối rối, thậm chí khó có thể tin đó là sự thật.

Tiêu Tử Uyên nhìn cô im lặng sững sờ, nhẹ đặt hai tay lên trên vai cô nhỏ giọng hỏi, "Như thế nào?"

Tùy Ưc nhanh chóng hoàn hồn, sau đó bật cười.

Tay nghề của anh đúng là không được tốt cho lắm, xiêu xiêu vẹo vẹo, một người đàn ông như anh làm sao biết chải tóc, không biết đã luyện tập bao nhiêu lâu đây?

Khóe mắt Tùy Ưc hơi ướm, trong lòng chua xót ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Tiêu Tử Uyên, "Tiêu Tử Uyên, anh có biết trim cài tóc không thể tùy tiện đưa cho cô gái không vậy?"

Tiêu Tử Uyên cười, cố ý hỏi, "Vì sao?"

"Bởi vì. . . . ."

"Bởi vì sao?"

Tùy Ưc giận dữ nhìn Tiêu Tử Uyên, "Anh thật sự không biết?"

"Em không nói cho anh biết, anh làm sao mà biết được?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tùy Ưc nhăn lại, da thịt trắng nõn chỉ vì kìm nén mà đỏ bừng lên, ngũ quan xinh xắn vo thành một nắm, ngược mắt nhìn Tiêu Tử Uyên, vừa nổi lên dưng khí nhưng sau đó lại thôi, "Không biết thì coi như không có chuyện gì vậy, trả lại cho anh này."

Nói xong cô lại muốn lấy trim cài xuống, bị Tiêu Tử Uyên nhanh tay ngăn lại, dụ dỗ, "Anh nói."

Tùy Ưc giận dỗi ngẩng đầu lên nhìn lướt qua anh thật nhanh, sau đó nhìn về phía khác, nhỏ giọng lầm bầm, "Anh rõ ràng là cố ý, anh chắc chắn biết mà."

Tiêu Tử Uyên ngạc nhiên nhìn Tùy Ưc, không nhịn được thú vị cười rộ lên, anh chưa từng nghĩ đến cô sẽ trẻ con như vậy cũng có lúc nói làm nhảm một mình, có lẽ muốn nói lại nhưng lại không dám nói lớn lên thành lời.

Tiêu Tử Uyên vòng tay ôm cô từ phía sau, nhìn trong gương mặt của hai người kề sát vào nhau, từ từ bật cười, " Nếu quân tặng ngọc trâm cho ta, ta sẽ vì quân nuôi lại tóc dài, từ bỏ hết tình duyên (PS:nghĩa là tình cảm với người khác, không đào hoa nữa), từ nay về sau, siêng năng chăm chỉ lo việc nhà, được không??"

Giọng nói trong như nước chảy, giọng điệu thản nhiên, không hề dậy sóng, nhưng ánh mắt sâu thẳm đó lại sáng ngời, thẳng tắp giống như muốn nhìn xuyên vào trong lòng cô vậy.

Trong lòng Tùy Ưc hoảng hốt, còn nụ cười trên mặt Tiêu Tử Uyên lại sâu sắc hơn, "Anh biết em sẽ hiểu rõ ý của anh mà."

Tùy Ưc không nghĩ đến Tiêu Tử Uyên đã suy nghĩ đến xa như vậy, trong lòng hơi luống cuống , "Em vẫn muốn trả lại cho anh . . . . ."

"Em dám! Từ hôm nay trở đi anh tặng em thứ gì em còn dám nói nửa chữ trả lại nữa thử xem!"

Mặt của anh nhẹ nhàng chạm vào má cô, ánh mắt rõ ràng vẫn dịu dàng như vậy, nhưng ngoài miệng lại hung ác nói ra mấy chữ đó chứ.

Tùy Ưc bật cười, lần đầu tiên không trốn tránh anh, từ từ tiến lại gần.

Tiêu Tử Uyên giật mình, chậm rãi nói, "Ngày đó tuyết rơi rất lớn, thời tiết lạnh đến âm độ, ở trung tâm thành phố có tổ chức một cuộc triển lãm những vật phẩm quý giá của Trung Quốc, mấy bạn học người nước ngoài của anh cảm thấy hứng thú, nên đã gọi anh đi cùng để giới thiệu cho họ. Lúc ấy anh nhìn thấy nó, người anh nhớ đến đầu tiên là em..... nên cũng không suy nghĩ nhiều mua nó về, tiêu hết tất cả số tiền anh có trong thẻ, vậy nên trời tối anh mới về đến trường học....."

Tùy Ưc cúi đầu nhìn những ngón tay đang đan xem vào nhau trước mặt cô, từ từ xoa nhẹ, trong lòng cô rung động mãi không thôi.

Người đàn ông kiêu ngạo này đi du học chắc chắn sẽ không tiêu tiền của gia đình, không biết sau khi mua vật đắt tiền như vậy sinh hoạt của anh khó khăn đến mức nào, vậy mà lúc trước một câu anh cũng không nói ra.

Đúng rồi, những lời này bình thường chắc chắn anh sẽ không bao giờ nói với người khác, nhưng bây giờ lại mỉm cười nói với cô, nụ cười trên mặt thật sự rất ấm áp.

Đôi mắt của Tùy Ưc đỏ lên, Tiêu Tử Uyên lại nắm lấy tay của cô nói tiếp, "Anh không muốn nhìn thấy em cảm động, anh chỉ muốn cho em thấy anh có thể làm chỗ dựa cho em cả đời."

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Quay Lại Mỉm Cười, Bắt Đầu Jq

Lúc ăn cơm tối, mẹ Tù nhìn chăm chăm Tù Ưc một lúc lâu, rồi làm bộ giống như vô tình mở miệng đánh giá, "Cây trâm rất đẹp, nhưng mà tuổi con còn nhỏ, không nên đeo vật quý giá như vậy."

Tù Ưc giơ tay lên định tháo chiếc trâm xuống, vừa đưa tay lên được một nửa đã bị Tiêu Tử Uyên kéo xuống, Anh khiêm tốn nhìn Mẹ Tù rồi giải thích, "Cũng không vật gì quá đắt tiền đâu ạ, nó chỉ là một món đồ chơi nhỏ, chỉ là cảm thấy cô ấy đeo lên có lẽ rất đẹp nên muốn mua tặng cho cô ấy thôi."

Mẹ Tù nhìn thoáng qua một chút, cũng không nhắc lại đề tài này nữa, cười nói hai người ăn cơm.

Tù Ưc vốn nghĩ là mẹ Tù ở xa không nhìn ra cái gì, nhưng lại không biết rằng người có kinh nghiệm thâm sâu sẽ có một đôi mắt nhìn cả thế giới, chuyện gì cũng không thoát khỏi đôi mắt của bà.

Ăn xong cơm tối, mẹ Tù đuổi hai người ra ngoài đi dạo, Tù Ưc mới nhớ đến việc ngày hôm đó đã hứa với Tiêu Tử Uyên là sẽ dẫn anh đi ngắm cảnh đêm, nghĩ vậy nên cô liền đi lên tầng gọi Tiêu Tử Uyên.

Cửa phòng của anh không đóng, Tù Ưc còn chưa đến gần đã nghe giọng nói đứt quãng của Tiêu Tử Uyên truyền ra.

"Dạ, con có chút chuyện cần làm hai ngày nữa con sẽ về nhà. . . . .
Cha chú ý giữ gìn sức khỏe . . . . ."

Tùy Ưc dừng lại không đi tiếp nữa, sợ quấy rầy ý định trở về nhà của anh, vừa mới xoay người đi xuống nhà đã nghe thấy tiếng mở cửa từ phía sau, quay đầu lại nhìn thấy Tiêu Tử Uyên đã cúp điện thoại đứng ở sau lưng cô.

"Tìm anh?"

Tùy Ưc cảm thấy tình cảnh này giống như cô đang nghe lén điện thoại vừa vặn bị người khác bắt gặp, tuy là cô không thẹn với lương tâm của mình, nhưng dù sao cũng không được tự nhiên cho lắm, "Việc đó. . . . .
Chúng ta ra ngoài ngắm cảnh đêm đi?"

Tiêu Tử Uyên bước hai bước đi đến trước mặt cô, tự nhiên dắt tay của cô đi về phía trước, "Được."

Hai người đi bộ trên một con đường đá, đi dạo khắp mọi nơi, trên nước đèn lồng ở trên các nhà đèn từng chiếc từng chiếc vụt sáng, trên mặt nước sóng nước lăn tăn trên nhìn vào có một cảm giác làm cho người ta xúc động lòng người, cả trấn nhỏ bao phủ một tầng ánh trăng mờ ảo sáng long lanh mỏng manh.

Tùy Ưc cầm tay kéo Tiêu Tử Uyên đến đứng ở trên chiếc cầu kiều nhìn một lúc lâu, sau đó quay đầu sang hỏi ý kiến Tiêu Tử Uyên, "Chúng ta tìm một chiếc thuyền đi du ngoạn trên sông được không?"

Trên mặt sông gió mát nhẹ thổi, nhẹ nhàng thổi bay mái tóc dài của cô, trên nước bên bờ ánh đèn hoà lẫn, mặt của cô được ánh sáng từ đèn lồng hắt qua làm ửng đỏ nổi bật làn da trắng nõn nà, óng ánh trong suốt. cô ngẩng đầu cười hỏi anh cái gì đó, trong đôi mắt đen nhánh xinh đẹp lóe ra ý cười rạng rỡ, nhưng anh lại không nghe vào bất cứ từ gì.

Tất cả mọi thứ xung quanh giống như không còn tồn tại, anh chỉ thấy nét cười trong suốt lóe sáng trong mắt cô.

Anh nhìn thoáng qua cách đó không xa có rất nhiều người náo nhiệt ngồi thuyền thả đèn hoa đăng, Tiêu Tử Uyên từ từ giơ tay lên vuốt nhẹ mái tóc đang bay của cô, nụ cười trên mặt trong veo ôn hòa, "Đừng qua đó, ở đó quá nhiều người, chúng ta đi dạo ở đâu đó nói chuyện một lát là được rồi."

Tùy Ưc được anh dắt tay đi về hướng khác ngậy ngốc cười, bỗng nhiên thấy trước mặt có những em nhỏ đang tập hợp lại một nơi, Tùy Ưc cảm thấy tò mò nên đã đi đến đó, thì ra chỗ đó có người đang bán mít hoa quả.

Một người cha dắt theo hai đứa trẻ một cậu bé và một cô bé dễ thương đứng ở nơi đó, nhìn bộ dáng hình như đều khoảng ba bốn tuổi gì đó, cậu bé trong mắt đều là hình ảnh của mít hoa quả cứ đòi ăn mãi, cô bé dễ thương đó cho dù không nói gì nhưng vẻ mặt chờ mong nhìn cha của mình.

Người cha trẻ cũng không nhìn cô bé dù chỉ một chút, chỉ mua đúng một xấu mít hoa quả đưa cho cậu bé đó ăn, cô bé rất hiểu chuyện, cũng không còn âm ỉ đòi ăn mà khẽ mím môi đứng ở đó nhìn cậu bé ăn.

Tùy Ưc nhìn cô bé, từ từ cau mày lại, Tiêu Tử Uyên quay đầu lại nhìn Tùy Ưc.

Tùy Ưc mỉm cười đi nhanh về chỗ đó, ngồi xổm xuống trước mặt cùng cô bé nói chuyện.

"Em gái, có muốn ăn kẹo hồ lô không?"

Cô bé do dự một chút, rồi yêu ớt gật đầu.

Tùy Ưc mỉm cười sờ nhẹ mặt của bé, "Chị mua cho em một xôi có được không?"

Nói xong đang chuẩn bị đi đến đó trả tiền, thì đã thấy Tiêu Tử Uyên đã cầm một xôi đưa đến cho cô.

Cô bé dễ thương cầm lấy cắn một miếng, cười túm túm gọi hai người, "Cám ơn anh chị."

Tùy Ưc sờ sờ đầu cô bé, "Không cần cảm ơn đâu, ăn ngon không?"

Cô bé ăn chua đến nỗi phải nheo mắt lại, nhưng vẫn gật đầu nói, "Ăn ngon!"

Tiêu Tử Uyên khóe miệng hơi cong lên im lặng nhìn hai người, cuối cùng ánh mắt lại dừng trên khuôn mặt Tùy Ưc, anh cũng không quan tâm đến ai nữa, chỉ nghĩ đến cô.

Người cha trẻ đứng ở bên cạnh nhìn Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc, cũng không nói một câu nào.

Tùy Ưc vẻ mặt không hề thay đổi nhìn lướt qua cha của cô bé, rồi qua đầu lại nói với Tiêu Tử Uyên, "Đi thôi anh!"

Tiêu Tử Uyên mỉm cười gật đầu, "Ừ."

Sau một lúc hai người im lặng đi được một đoạn đường, Tùy Ưc hơi chần chừ quay đầu lại hỏi anh, "Em lúc nãy có phải hơi..... ."

Tiêu Tử Uyên bước nhanh thêm vài bước đi lên phía trước nắm bàn tay của Tùy Ưc lại, nhìn về phía trước cười trả lời, "Anh cực kỳ yêu thích những bé gái, vì anh cũng có em gái, hơn nữa anh còn cảm thấy được người trong nhà hình như yêu thương em gái anh nhiều hơn."

Tùy Ưc nhỏ mọn ngay lập tức đã bị Tiêu Tử Uyên nhìn thấy, cảm thấy hơi xấu hổ.

Tiêu Tử Uyên quay đầu nhìn cô, "Nhà họ Tùy đối xử với em như vậy, điều đó chứng tỏ, bọn họ có mắt như mù."

Đây mới thật sự là Tiêu Tử Uyên, ung dung ấm áp cho tới lúc này cũng chỉ là vẻ bề ngoài của anh mà thôi, thật ra trong lòng anh vẫn cất giấu bản tính nóng nảy, điên cuồng và cả sự hà khắc đối với người khác.

Tùy Ưc cảm thấy trong lòng rất ấm áp, cũng không để ý đến việc Tiêu Tử Uyên đã nắm tay của cô đi hết con đường này rồi.

Đi dạo khắp mọi nơi cuối cùng dừng lại trước một ngôi trường, vì đang được nghỉ hè nên trong trường rất yên tĩnh.

Ngược lại Tùy Ưc lại rất vui vẻ nói với anh, "Đây là trường học cũ của em!"

Tiêu Tử Uyên nắm tay cô kéo vào trong, "Thế thì anh và em vào đó nhìn một lát."

Tùy Ưc khắp đường đi vui vẻ kể cho Tiêu Tử Uyên chỗ nào được xây mới chỗ nào vẫn giữ nguyên như cũ, cuối cùng hai người dừng lại trước ánh đèn của một tấm bảng thông báo, trên đó đang dán kết quả những người đứng đầu trong cuộc thi cuối kỳ, Tùy Ưc im lặng đứng nhìn, hình như đang chìm đắm vào ký ức của những năm đó.

Lúc này giờ Tiêu Tử Uyên vẫn im lặng đứng cạnh cô lên tiếng đánh vỡ sự im lặng đang bao quanh hai người, "Lần đầu tiên anh thấy tên em là ở trên bài thi trong cuộc thi năm đó, trong những năm đó anh vẫn luôn suy nghĩ trong lòng, không biết chủ nhân của bài thi đó rốt cuộc là một người như thế nào? Những năm sau đó sau cuộc mỗi cuộc thi anh đều theo bản

năng tìm kiếm tên em trên bảng thông báo, nhưng cho đến khi tốt nghiệp cũng không thấy em xuất hiện nữa.....”

Ngay lập tức Tùy Ưc đã hiểu Tiêu Tử Uyên đang muốn nói điều gì, "Lâm Thần đưa giấy báo thi cho em xem rồi. Khi đó cha mẹ em bỗng nhiên ly hôn, sau khi em thi xong trở về nhà, thì đã đi cùng mẹ đến ở đây, từ trường học trước chuyển đến nơi này, trường học ở đây cũng không phải là trường học trọng điểm. . . . . Ừm. . . . . nên không có tư cách tham gia những cuộc thi như vậy nữa, cho nên. . . . ."

Cho nên, cho dù chúng ta đã gặp nhau rất sớm, nhưng lại không hề quen biết nhau.

Tiêu Tử Uyên sắc mặt trắng bệch đứng dưới ánh đèn khoe miện hiện lên ý cười, "Năm ấy đúng dịp sinh viên mới báo danh, Lâm Thần lôi kéo ba người bọn anh đi đón em. Ban đầu bọn anh thật sự không muốn đi một chút nào, nhưng cậu ta bình thường nói thầm cô em gái này có rất nhiều điểm tốt. bọn anh chưa từng nghe thấy cậu ta đánh giá cao một cô bé nào như thế, nên cả ba người bọn anh không còn biện pháp nào khác là phải đi cùng cậu ta ra cổng trường. Khi đó, em đứng dưới gốc cây liễu ở trước của trường học, lúc Lâm Thần kêu em anh đã rất ngạc nhiên, giây phút em quay lại mỉm cười, anh đã nhận ra em. Mặc dù lúc đó em rất khác so với tấm ảnh trên bài dự thi, nhưng anh chắc chắn đó là em. Em mỉm cười với bọn anh, thế nhưng lại làm anh có cảm giác rung động từ trước đến nay chưa từng có. Anh cũng không biết bản thân mình sao nữa. . . . ." (TD: Tung bông đây nhé anh TTU đã nói lý do rồi nhé)

Tùy Ưc vẫn nghĩ rằng lần đó là lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau, chứ cũng không nghĩ rằng anh lại nói gặp lại. Tùy Ưc nhớ đến cảnh tượng lúc đó, vẻ mặt của anh vẫn bình thường, không thấy biểu hiện gì là xúc

động cả, hơn nữa sau này tiếp xúc với nhau trong khoảng thời gian dài như vậy nhưng anh một chữ cũng không nhắc đến với cô.

Hai người đều đang chìm sâu vào trong ký ức, bỗng nghe cách đó không xa vang lên một giọng nói không biết phát ra từ nơi nào, "Tùy Ưc?"

Tùy Ưc giật mình, quay đầu lại nhìn xem người đó là ai, cho đến khi người đó bước lại gần cô mới nhận ra, vẻ mặt vẫn như cũ nhìn người trước mặt, "Chu Trác."

Chu Trác đứng trước mặt Tùy Ưc nhìn cô rồi quay sang đánh giá Tiêu Tử Uyên, lúc sau mới nói chuyện. "Cậu đã về à?"

Tùy Ưc mỉm cười gật đầu, "Mới về cách đây mấy hôm."

Chu Trác cứ cách vài giây ánh mắt lại liếc qua nhìn Tiêu Tử Uyên, mà Tiêu Tử Uyên không nóng không lạnh tiếp nhận ánh mắt của cậu ta.

Tùy Ưc chủ động giới thiệu hai người với nhau, "Tiêu Tử Uyên, Đây là Chu Trác, bạn học cùng cao trung với em, cậu ấy là con trai của hiệu trưởng trường bọn em."

Tiêu Tử Uyên nhìn cậu bạn "Học cùng cao trung" này, khẽ nheo mắt lại, cô ấy coi cậu ta là bạn học cùng cao trung nhưng chỉ sợ là cậu ta không cho là như vậy? Nhưng rõ ràng trong ánh mắt cậu ta tràn đầy tình cảm.

Chu Trác hình như rất muốn biết cậu thanh niên trước mắt này có quan hệ như thế nào với Tùy Ưc, nhưng mà hình như hiểu rõ tính cách của Tùy Ưc nên cũng không dám lên tiếng, cuối cùng đánh bỏ qua, chuyển sang đề tài khác, "Tớ nghĩ là cậu chưa về nên chưa thông báo với cậu, ngày mai gặp gỡ bạn học cũ, cậu sẽ đi chứ?"

Tùy Ưc cũng không hứng thú với những hoạt động như thế này cho lắm, nhưng trong chốc lát không tìm được lý do từ chối, cuối cùng đành

phải đồng ý.

"Ừ tớ sẽ đi."

Sau khi nói xong cũng không biết vì sao cô lại vô thức ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tử Uyên, hình như đang hỏi xem ý kiến của anh.

Tiêu Tử Uyên đối với động tác này của cô cực kỳ hài lòng, cười gật đầu.

Tùy Ưc sau khi nhớ ra không nhìn anh nữa mà ánh mắt mất tự nhiên cúi đầu xuống.

Động tác này của hai người ở trong mắt Chu Trác thật sự rất chói mắt. Người đàn ông trước mắt này tác phong nhanh nhẹn, mà Tùy Ưc, từ khi nào thì người lạnh nhạt bình tĩnh như cô ấy cũng đỏ mặt?

Tiêu Tử Uyên nhìn Chu Trác ánh mắt rực sáng chăm chăm vào Tùy Ưc, bỗng nhiên anh có cảm giác thật sự không thoải mái một chút nào, chủ động nắm lấy tay Tùy Ưc kéo đi, "Đến nơi khác tham quan xem như thế nào nhé?"

Tùy Ưc cũng không cảm thấy có gì không ổn cả, nên gật đầu, nói lời tạm biệt với Chu Trác rồi rời đi.

Người con trai vóc dáng cao gầy đứng nhìn bóng dáng hai người cùng sánh vai nhau đi mà ghen người ở đó.

Hai người rời khỏi bảng thông báo đi thêm mấy bước nữa thì đã đến sân thể dục, ở gần chỗ hai người đang đứng có mấy cậu bé đang chơi bóng rổ có lẽ vì vận động quá lâu nên mồ hôi như mưa.

Tùy Ưc kéo tay Tiêu Tử Uyên đi đến trước một cái xà kép ở trong một góc tối, mỉm cười chỉ vào nó, "Lúc nhỏ em thích nhất ngồi lên phía trên cái

này chơi, những bé gái khác không dám trèo lên trên đó, khi đó em cũng cảm thấy không có gì sợ cả, nhưng sau này dần dần lớn lên em mới bắt đầu thấy sợ, từ đó cũng không dám treo lên trên này để chơi nữa.”

Tiêu Tử Uyên dơ hai tay mình lên chống trên xà kép, ừ đúng là hơi cao, anh quay đầu lại nhìn Tùy Ưc, lúc còn nhỏ cô gầy yếu nho nhỏ, anh thật sự không biết tại sao cô có thể leo lên trên này.

Tùy Ưc chỉ thấy Tiêu Tử Uyên nhìn cô rồi mỉm cười, một giây sau đó anh hai cánh tay nắm chặt vào xà kép dùng sức chống mình lên, sau đó ngồi xuống vững vàng lên trên, vẻ mặt đặc ý nghiêng đầu nhìn cô.

Tùy Ưc buồn cười hất cằm sang một bên, cô biết những chuyện như thế này con gái không bao giờ có thể chiếm được ưu thế cả.

Tiêu Tử Uyên lúc đầu đang ngồi ở phía trên bỗng nhiên dùng hai chân cố định ở trên xà kéo dựa vào sức của lưng treo ngược người xuống phía dưới.

"Cẩn thận!" Tùy Ưc hốt hoảng chạy đến đó đang chuẩn bị đỡ anh, ai ngờ Tiêu Tử Uyên lại dừng lại một cách vững vàng rồi kéo cô đến gần không do dự hôn lên môi của cô.

Trước kia anh chỉ nhẹ nhàng hôn lên môi cô, nhưng lần này anh ngậm chặt môi của cô rồi tỷ mỉ mút vào, răng môi chạm vào nhau, cô chưa bao giờ thân mật với một người con trai nào như vậy, nghĩ đến đây hô hấp của Tùy Ưc trở nên hỗn loạn.

Tay của anh vẫn đang nắm chặt tay cô, chỉ có phần lưng của anh đang chống đỡ cơ thể để không bị rơi xuống, nên cô cũng không dám đẩy anh ra, đành để cho anh chiếm hết tiện nghi của mình.

Tiêu Tử Uyên cuối cùng cũng hài lòng buông cô ra, sau đó dễ dàng xoay người nhảy xuống, đứng ở trước mặt cô.

Mặt của Tuy Ưc bay giờ đỏ như máu, môi bị anh ngậm bây giờ vẫn đang có cảm giác tê tê, căn bản giống như không phải của mình nữa, cô đang muốn đưa tay lên chùi, nhưng rồi lại nghĩ như vậy có vẻ không được ổn cho lắm, sự bối rối và kích động dâng lên trong lòng cô, không biết làm gì hơn chỉ có thể tức giận kêu lên, "Tiêu Tử Uyên!"

Tiêu Tử Uyên lại cố tình muốn nhìn con mèo nhỏ vì tức giận mà cong người lên, còn vẻ mặt của mình thì vẫn thản nhiên như không trả lời, "Hả?"

"Anh. . . . ." Tuy Ưc nhe răng.

Tiêu Tử Uyên trên mặt mỉm cười ấm áp, "Ngày kia anh phải về nhà rồi."

Vẻ mặt tức giận của Tuy Ưc biến mất, cũng không kịp suy nghĩ đã nói với anh, "Sao lại nhanh như vậy. . . . ."

Đúng rồi, lúc này cô cũng đã nghe anh nói sẽ về rồi mà?

Tiêu Tử Uyên nghiêng đầu trêu cô, "Không nỡ rời xa anh à?"

Mấy ngày gần đây Tuy Ưc hay bị anh trêu chọc cũng đã quen rồi, nên lập tức trả lời ngược trở lại, "Không!"

Tiêu Tử Uyên sau khi nghe cô trả lời giả vờ thờ dài nói, "Thật sự chỉ muốn nghe em nói một câu mà anh luôn suy nghĩ trong lòng tại sao lại khó khăn đến như vậy chứ?"

Tuy Ưc hơi bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn anh.

Tiêu Tử Uyên cười rồi xoa nhẹ mặt cô, "Em nhìn anh như vậy một lần nữa anh sẽ hôn em thật bây giờ."

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đại Thần Xuất Chiêu

Thật ra thì Tùỳ Ưc vẫn không hiểu được gặp mặt bạn bè có ý nghĩa ở chỗ nào, trước đây lúc còn đi học ngày ngày được gặp mặt mọi người cũng không nói chuyện với nhau được mấy câu, bây giờ gặp mặt nhau để làm gì? Không nhẽ để khoe khoang? Tìm khán giả để khoe ra những thành tích mà hôm nay đạt được à?

Cô thật sự không hiểu sao, giống như việc cô không hiểu nổi vì sao lúc ra đến cửa cô lại hỏi Tiêu Tử Uyên có muốn đi cùng cô hay không.

Phòng không lớn, nhưng người đến tham gia lại không ít một chút nào, âm thanh nói chuyện với nhau vang mãi bên tai không dứt, chủ đề không có gì ngoài mấy chuyện về khoe bạn gái của người này đẹp hay bạn trai của người kia thành công như thế nào.

Tùỳ Ưc im lặng ngồi ở trong góc phòng, cái miệng nhỏ của cô không ngừng hút nước trái cây, thỉnh thoảng liếc trộm Tiêu Tử Uyên một chút, còn Tiêu Tử Uyên vẫn bộ dáng nhàn nhã tự do uống nước trà, cũng không thấy anh tỏ ra sốt ruột.

Tùỳ Ưc biết Tiêu Tử Uyên giống cô, cũng không thích náo nhiệt, anh chịu đến đây chủ yếu là vì cô, nên cô nhìn anh hơi áy náy sau đó hỏi, "Anh có cảm thấy không có ý nghĩa không?"

Tiêu Tử Uyên quay đầu nhìn Tùỳ Ưc sau đó mỉm cười nói, "Cũng được."

Đúng lúc này một nhóm người đang trò chuyện về những việc đã trải qua khi ra nước ngoài, rõ ràng là bọn họ càng lúc càng có ý khoe khoang mọi chuyện, giọng nói cũng càng lúc càng lớn.

Tùy Ưc cau mày tự cười bản thân, "Người quê mùa như mình chưa bao giờ ra nước ngoài có lẽ không nên đến đây mới đúng?"

Nụ cười trên mặt Tiêu Tử Uyên lại sâu thêm, ngẩng đầu lên vuốt hai chân mày của cô đang nhíu chặt vào nhau, chăm chú nhìn cô một lúc hình như có điều cần suy nghĩ nói, "Bánh bao. . . . . Em gần đây hình như hơi béo lên rồi...."

Nói xong tiện thể đưa tay sang bẹo má của Tùy Ưc, cảm giác khi sờ vào má cô mềm mại làm anh không nỡ buông tay ra.

Mặt Tùy Ưc bắt đầu nóng lên, nhìn sang bên cạnh không có ai chú ý mới đẩy tay Tiêu Tử Uyên ra, đồng thời ở trong lòng oán thầm, mình thật sự đã làm điều thừa rồi, làm sao anh có thể cảm thấy buồn chán được, anh buồn chán có thể lấy việc trêu chọc cô mà, chơi đùa rất vui vẻ.

Bàn tay Tiêu Tử Uyên bị cô gạt ra, anh mỉm cười rồi lại cầm chặt lấy tay cô.

Tùy Ưc vùng vẫy vài lần, cuối cùng đành phải mặc kệ anh.

Lúc này giờ có một cô gái ngồi bên cạnh Tùy Ưc từ lúc Tiêu Tử Uyên vào cửa đến giờ thỉnh thoảng lại nhìn chăm chăm vào anh, cô giật mình, cô chưa bao giờ nhìn thấy một người con trai nào có phong thái giống như vậy. Nhưng vẻ mặt anh ta từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng, thản nhiên nhìn mọi người xung quanh, rồi chào hỏi mọi người một cách thản nhiên. Cô nhìn anh ta lâu như vậy, nhưng ngay cả một ánh mắt anh ta cũng không thèm nhìn cô lấy một lần, mà lúc này ánh mắt anh ta tràn đầy cương chiêu nhìn về phía Tùy Ưc.

Mặc dù cô đã có bạn trai, nhưng nếu đem ra so sánh với chàng trai trước mắt này đúng là không thể nào so sánh bằng, nghĩ như vậy trong lòng cô lại tức giận thêm.

Đối với người con gái mà nói, nếu mình không có được thì sẽ tìm mọi biện pháp để hủy đi anh ta, cho dù không hủy được thì cũng phải cố gắng chê bai người đó.

Nhìn cách ăn mặc của anh ta không giống như người có tiền, bộ dáng không tồi, nói không chừng anh ta là anh chàng nghèo nàn! (Du: dám chê anh TTU của ta à này đáng đánh *Binh* *Bốp* .....)

Một người con gái khác giật mình, bỗng nhiên giơ tay lên dùng ánh mắt yêu thương ngắm nhìn chiếc nhẫn kim cương, vẻ mặt thẹn thùng, "Trời ạ, tay tớ mới quá, tớ đã dặn anh ấy là không được mua cái lớn như vậy rồi, anh ấy cứ nhất định phải mua cho tớ bằng được, thật là!"

Ánh mắt của mọi người đều dồn hết vào trên tay trái của cô gái kia, sau đó hiểu ý nhau ngoài mặt cười nói tỏ ra rất hâm mộ cô gái kia nhưng thật ra trong lòng lại rất xem thường.

"Bọn tớ thật sự hâm mộ cậu đó!"

"Phải rồi phải rồi, bọn tớ đã nghe thấy cậu tìm được chàng rể là một con rùa vàng, lần sau đưa đến cho bọn tớ nhìn nhé!"

"Đúng đúng đúng, mau kể cho bọn tớ biết anh ta theo đuổi cậu như thế nào"

Trong lòng Tùy Úc suy nghĩ, thật ra thì mấy người bạn học của cô còn rất tử tế rồi, nếu như đổi thành ba người trong phòng của cô, có thể với những tin đồn như thế này bọn họ ánh mắt sẽ phát sáng lên và không kiêng kị mà nói thẳng, "Mau nói cho chúng tớ biết hai người các cậu làm thế nào quan hệ bất chính được với nhau vậy?"

Cô gái đó lại như một con lừa xuống núi, giả vờ thẹn thùng khoe khoang, "Ôi chao, thì anh ta thổ lộ với tớ thôi, tớ lúc ấy rất cảm động!"

"Anh ta nói gì với cậu?"

"Anh ấy nói, bất luận có xảy ra chuyện gì anh ấy đều có thể đi theo tớ giúp tớ đi xuống....."

Cô ta vừa nói vừa khoát tay sang một bên, cũng không biết là cố ý hay là vô ý, khuỷu tay cô ta lại đụng trúng Tuy Ưc, Tuy Ưc cũng không để trong lòng chuyện này, nhưng Tiêu Tử Uyên để trong mắt chuyện này, nhúu chặt mày lại, đưa tay kéo Tuy Ưc dựa sát vào người anh để bảo vệ.

Tuy Ưc ngẩng đầu nhìn anh thì thấy trên mặt anh hiện lên sự chán ghét, cô nghĩ rằng anh thấy chán ghét loại người như cô bạn đó bắt đầu bực mình rồi, trong lòng cô cũng nôn nóng theo.

Nghĩ như vậy nên cô quay đầu sang hỏi, "Nhà anh ta không có thang máy à?"

Mọi người sửng sốt, sau đó lại bắt đầu có gắng nhin cười, nhin đến nỗi vẻ mặt vắn vẹo.

Cô bạn vội vàng giải thích, "Không phải ý đó, ý của anh ấy là sẽ cùng tớ đi, suốt cả cuộc đời!"

Tuy Ưc vẻ mặt thắc mắc không vội vàng hỏi lại cô bạn, "Vậy hóa ra hai người cả đời nếu đi như vậy thì cũng không cần mua xe nhỉ?"

Cuối cùng mọi người không nhin được nữa cười lớn lên, vẻ mặt cô gái đó thảm hại vô cùng, mà người nói ra lại mím cười đối diện với ánh mắt của cô ta.

Cô từ xưa đến này vốn dĩ không phải là một người hay làm việc tốt, bên ngoài thì dịu dàng nhưng năng lực chiến đấu lại mạnh.

Tiêu Tử Uyên vỗ về bờ vai đang run lên của cô, những ngón tay thon dài lại dịu dàng vuốt ve lòng bàn tay của cô.

Tùy Ưc thấy vẻ mặt lúng túng của cô bạn ấy, nhớ đến nhiều năm tình cảm bạn bè nên cũng không muốn cậu ta lâm vào thế bí nên thản nhiên đứng dậy nói, "Tớ vào phòng vệ sinh một lát."

Cô không nghĩ rằng cô vừa mới ra ngoài có mấy phút, vậy mà lại có người không sợ chết chạy đến trước mặt đại thần nói khoác, hơn nữa cô cũng không nhớ nổi cậu bạn này tên là gì nữa.

"Cậu là. . . . . bạn trai của Tùy Ưc?"

Tiêu Tử Uyên khép mắt lại chỉ mỉm cười mà không nói gì, coi như là đã nhận.

"Cậu thật là may mắn, năm đó lúc còn đi học Tùy Ưc có rất nhiều người theo đuổi. Tớ bây giờ đang đi du học ở nước ngoài, XX cậu chắc đã nghe rồi chứ? Tớ học ở đó, nếu có thời gian rảnh đến tìm tớ sẽ dẫn cậu đi tham quan."

Sau đó lại bắt đầu nói khoác đủ thứ, "Mọi người đều nói XX là một nơi tốt, nhưng mà tớ cảm thấy ở đó không được tốt lắm, chi phí sinh hoạt quá cao, một tháng tớ được gửi không ít vậy mà vẫn thiếu không đủ để chi tiêu, anh họ của tớ cũng sống ở nước ngoài, nơi anh ấy sống mức phí quá cao, nhưng mà chỗ đó rất đẹp, mà lại sầm uất nữa. . . . ."

Tiêu Tử Uyên cầm cốc nước lên nhấp môi, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, bỗng nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng mở miệng đánh giá, "Cũng được."

Tùy Ưc đứng tại chỗ không dám bước đến chỗ đó, bởi vì cô cũng không nắm chắc đại thần lúc nào sẽ xuất chiêu, nhờ ra chiêu đó quá lớn ảnh hưởng đến cô, khi đó cô cũng không kịp tránh, nếu máu bắn lên người mình thì không tốt cho lắm. Bản thân cô đã nếm nhiều thiệt thòi, đại thần đã xuất chiêu, những kẻ dám xâm phạm sẽ rút lui hết.

Lúc này Tùy thật sự có chút đồng tình với cậu bạn này.

Cậu bạn đó nghe được phản ứng của Tiêu Tử Uyên lại càng đặc ý hơn, "Chỉ có không tệ thôi à? Anh họ của tớ chính là sinh viên xuất sắc của XXX! Làm việc trong phòng thí nghiệm XX đấy! Cậu chắc hẳn đã nghe đến cái tên này đi, phòng thí nghiệm này rất hiếm người được vào đó."

Lúc cậu bạn đó đang nói thì cửa phòng mở ra, một sinh viên nam đeo mắt kính xuất hiện ở trước cửa, cậu bạn này lại đặc ý hơn nữa, bật người dậy chạy ra ngoài cửa, kéo sinh viên nam đó ngồi vào bên cạnh Tiêu Tử Uyên, "Đây chính là anh họ của tớ, anh ấy rất lợi hại! Đạt được học bổng ở XXX đấy! Để tớ giới thiệu cậu với anh ấy, sau này cậu có gì khó khăn có thể tìm anh ấy nhờ anh ấy giúp đỡ."

Nhìn qua giống như cậu ta đang nói chuyện với Tiêu Tử Uyên, nhưng giọng nói càng lúc càng lớn, mọi người xung quanh đó đều quay đầu nhìn lại.

Cậu bạn đó nói khoác đến mức nước miếng văng tứ tung, dương dương tự đắc đón nhận ánh mắt chăm chú từ bốn phía, anh họ cậu ta nhìn thấy người đang ngồi trước bàn thì sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, đùng nhẹ cánh tay của cậu ta, cau mày nhỏ giọng nói, "Đừng nói nữa."

Tiêu Tử Uyên vẻ mặt vẫn bình thường mỉm cười cúi đầu uống trà, đợi đến lúc cậu bạn kia cuối cùng cũng dừng lại, lúc này mới ngẩng đầu nhìn cậu sinh viên kia bước đến phía mình mới từ từ nói, "Đã lâu không gặp."

Anh họ của cậu ta sắc mặt càng lúc càng khó coi, chúng ta ở chung một phòng thí nghiệm, mấy hôm trước về nước còn gặp nhau, cách hôm nay mới có mấy ngày, chẳng lẽ trước anh ta làm như không thấy mình hay sao?

Sau khi người anh họ trừng mắt nhìn cậu bạn kia một cái, vẻ mặt tươi cười mở miệng giải thích, "Tiêu sư huynh, xin lỗi, em họ của tớ nói bậy, cậu đừng để ý!"

Tiêu Tử Uyên cười đến mức ôn hòa nói, "Không có việc gì."

Tùy Ưc chớp chớp mắt, thật là trùng hợp quá, vậy mà cũng biết nhau nữa.?

Lúc đầu khi Tiêu Tử Uyên bước vào cửa cùng Tùy Ưc, mọi người đã cảm thấy được người đàn ông này không hề đơn giản, lần này mọi người nhìn Tiêu Tử Uyên với ánh mắt khác hơn nữa.

Người khác đều nghĩ là anh khoan dung độ lượng, chỉ có Tùy Ưc biết, không phải là anh không tức giận, mà vốn dĩ anh không để người ta vào trong mắt, nếu đã không để vào mắt, thì tại sao phải tức giận?

Cậu bạn đó vẫn không chịu được ấm ức, kéo chặt lấy người con trai đeo mắt kính hỏi nhỏ, "Anh ta là ai vậy?"

Vẻ mặt của người anh họ kia giống như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giọng nói mang theo chút trách móc, "Anh ta chính là đại thần cùng một phòng thí nghiệm anh đã từng kể với em đó! Cùng anh vào trường một lần nhưng lại được vào phòng thí nghiệm sớm hơn anh! Đến cả anh con phải gọi cậu ta một tiếng sư huynh, em còn dám ở đây mà đắc chí, thật sự là có mắt không biết thái sơn!"

Cậu bạn đó miệng há thành chữ "O", sau đó cho đến lúc kết thúc cuộc gặp mặt im lặng không nói một câu nào.

Tùy Ưc bước lại ngồi xuống phía sau người Tiêu Tử Uyên, không nhìn được quay đầu lại nhìn anh.

Tiêu Tử Uyên sau khi cảm giác được tầm mắt của cô đang nhìn vào anh, nhướn mày, dường như muốn hỏi cô có chuyện gì.

Tùy Ưc lắc đầu, mỉm cười quay đầu lại.

Tiêu Tử Uyên đưa tay ra cầm bàn tay Tùy Ưc, mười ngón tay đan xen nhau mới hài lòng mở miệng, "Nói đi."

Âm cuối dịu dàng uyển chuyển này không phải là phong cách của Tiêu Tử Uyên, mà lại giống như cách nói chuyện của một đôi đang bước vào giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt.

Tùy Ưc nghiêng đầu do dự một lúc lâu.

Tiêu Tử Uyên đối với phần lớn mọi người mà nói, tồn tại giống như một vị thần thần, bất kể lúc nào cũng có năng lực rất suýt sặc chắc hẳn sẽ là một người luôn thoải mái không bị ràng buộc . Cô đã từ lâu không tin tưởng đến cái được gọi là vận may rồi, có thiên phú ư, từ nhỏ đã suýt sặc. Cô chỉ biết rằng, con người phải rất cố gắng mới có thể để người ngoài nhìn vào giống như không mất một chút công sức nào .

Cô cũng không biết nếu nói là "Rất cố gắng" rốt cuộc là cố gắng đến bao nhiêu, cô cũng không biết ở trên một đất nước khác, anh cuối cùng cố gắng hơn người khác bao nhiêu công sức mới làm cho lòng người tâm phục khẩu phục cùng kính gọi anh một tiếng "Tiêu sư huynh" , người khác thấy anh như vậy là huy hoàng, nhưng cô lại chỉ thấy cô đang tiếc nuối. Những ngày những đêm anh cố gắng như vậy, mà cô lại không thể ở bên cạnh anh.

Thế nhưng tất cả tiếc nuối và mất mát của cô, cô không biết làm sao đứng trước mặt người đàn ông này mà nói ra.

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn anh một lần nữa, ánh mắt rơi vào đường cong rõ nét xinh đẹp trên khuôn mặt anh, hàng ngàn hàng vạn chữ cũng chỉ hóa thành một câu, "Tiêu Tử Uyên, rốt cuộc anh khi nào thì trở về?"

Tiêu Tử Uyên ngẩn ra, lần đầu tiên nghe thấy cô không hề kiêng kỵ chuyện gì mà kêu tên anh, trong giọng nói của cô còn hàm chứa một ít ý tứ làm nũng và oán trách, khiến anh không khỏi nắm chặt tay của cô lại, nụ cười hòa lẫn với giọng nói trầm thấp bay ra, cố gắng an ủi cô, "Anh sẽ trở về thật nhanh."

Nụ cười của anh sáng ngời mà ấm áp, lúc anh cười khước mắt có một ít nếp nhăn nhỏ hiện lên trên mặt, hơn nữa trong mắt và giữa hai lông mày hiện lên nét dịu dàng, tất cả những điều này cũng đã làm người ta cảm thấy vô cùng cảm động.

Tùy Ưc hình như đã bắt đầu mong chờ ngày anh trở về.

Giữa lúc hai người nói với nhau, các món ăn đã được dọn lên đầy đủ rồi, thật ra thì các cuộc hội họp như thế này ăn uống cho đến lúc này không phải là vấn đề chính, mà chủ yếu là để khoe khoang và uống rượu rồi giờ trò lơu manh mới đúng.

Vừa mới ăn chưa được bao nhiêu, mọi người trên bàn ăn đã bắt đầu chúc rượu, người mời ta ta mời lại người, đây là phẩm chất tốt nhất thường xuyên được thấy trên bàn rượu. Tùy Ưc là con gái, mà mới trải qua một màn vừa rồi cũng không ai dám chủ động đi đến xúc phạm Tiêu Tử Uyên nữa, cho nên hai người cực kỳ yên ổn ăn mấy đồ lặt vặt.

Nhưng mà rượu xuống bụng, tất nhiên là sẽ có phản ứng.

Chẳng được bao lâu Chu Trác đã bắt đầu lại ngồi đối diện trước mặt Tùy Ưc, chỉ nhìn cô như vậy cũng không nói một lời nào.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Anh Ấy Là Bạn Trai Tớ

Người mình mến mộ trong lòng từ lâu xuất hiện nhưng bây giờ lại nhu thuận ngồi bên cạnh một người đàn ông khác, cười nói tự nhiên, Chu Trác trong lòng không làm sao thoải mái cho được.

Mà lúc này Tùy Ưc lại phát hiện ra một bàn mọi người tùm năm tùm ba xúm lại uống rất cao hứng, còn người đang ngồi đối diện với cô lúc này rõ ràng đã uống qua nhiều, mọi suy nghĩ đều viết ở trên mặt, cô chỉ có thể giả vờ như không thấy.

Tiêu Tử Uyên miễn cưỡng ngược mắt lên nhìn thoáng qua người đang ngồi đối diện, rồi nghiêng đầu đi nhìn Tùy Ưc, cười như không cười.

Tùy Ưc bị anh nhìn đến mức sợ hãi, vừa định giải thích cho anh, thì có một cậu bạn lão đảo đi đến tìm Tùy Ưc nói chuyện, “Chúng ta cùng nhau uống một chén chứ?”

Người vừa đến đầu lưỡi cũng không lưu loát, có lẽ đã uống không ít rượu.

Tùy Ưc lùi lại một bước kéo dài khoảng cách hai người, trên mặt mỉm cười nói, “Tớ không uống rượu.”

Tùy Ưc biết tử lượng của mình một chén đã say, cho nên lúc ở bên ngoài ăn cơm cô sẽ không bao giờ uống rượu, mà ở trường học liên hoan

giữa các bạn học với nhau từ trước đến nay cũng là do ba cô bạn trong phòng của cô thay cô ngăn cản.

Chu Trác nắm ly rượu ở một bên yên lặng không nói, đúng vậy, cô ấy không uống rượu, từ trước đến nay cô ấy chỉ uống đồ uống mà thôi, năm đó khi thi tốt nghiệp trung học xong mọi người kéo nhau đi ăn, sau khi kết thúc, ở trong lớp có rất nhiều người đã say đến mức không biết gì, hoặc vui vẻ hoặc thương cảm, nhưng chỉ riêng cô ấy là tỉnh táo, nhẹ như nước.

Ai đến mời rượu cũng không uống, không chừa mặt mũi cho người nào hết, chỉ nhìn người ta, sau đó thản nhiên lắc đầu, không nói bất cứ từ gì, nhưng lại làm cho người đến mời rượu chủ động bỏ đi, cô là người có loại năng lực này, cô chính là người như vậy, nhìn rất dịu dàng khéo léo, nhưng lại khiến người khác rất khó đến gần, nếu là chuyện cô không muốn làm thì bất cứ ai cũng không ép buộc được cô, mà cũng không có ai có thể ảnh hưởng đến cô, khiến cô thỏa hiệp.

Nghĩ đến đây, Chu Trác liếc mắt nhìn cậu bạn này, sau đó có chút buồn cười nghĩ, hơn nữa lại là người này, chỉ sợ là cậu ta là ai cô ấy cũng không nhớ nữa.

Cậu bạn này uống nhiều quá, giọng nói càng lúc càng lớn, nhất quyết không tha nhất định cứ bắt Tùy Ưc uống cho bằng được.

Tiêu Tử Uyên cau mày vừa định nói thì thấy Chu Trác đứng lên, “Tớ uống thay cô ấy.”

Tiêu Tử Uyên đổi tư thế ngồi, nhìn qua không chút để ý, lại khẽ nheo mắt lại.

Mọi người thấy ồn ào liền chú ý đến bên này, bọn họ đều biết tình cảm của Chu Trác dành cho Tùy Ưc, nhưng lại cố ý ồn ào trên chộc.

"Ồ, trưởng lớp, đã nhiều năm như vậy mà cậu vẫn còn thương hoa tiếc ngọc à."

"Đúng vậy đó, chỉ là người ta đã có bạn trai, không cần cậu phải đứng ra gánh đâu!"

Một cô gái nào đó bắt đầu thêm dầu vào lửa.

"Đúng đúng đúng, muốn uống thay cũng là bạn trai của người ta uống thay chứ, cậu còn góp thêm náo nhiệt nữa làm gì!"

Tùy Ưc có chút lo lắng, hôm anh trở về cô tận mắt nhìn thấy Tiêu Tử Uyên uống nhiều như vậy, đến tận mấy ngày hôm sau hình như sắc mặt vẫn không tốt lên. Cô nhìn Tiêu Tử Uyên sau đó quay sang trả lời, "Anh ấy cũng không uống rượu."

Chu Trác bất ngờ không dám tin nhìn Tùy Ưc, Cô ấy đã bắt đầu để ý đến người khác từ lúc nào vậy?

Tùy Ưc đứng bên cạnh anh, mà Tiêu Tử Uyên vẫn nhàn ngồi đó, cánh tay khoác lên trên eo của cô, trên mặt vẫn mím cười, dường như đang hưởng thụ sự che chở của Tùy Ưc.

Cậu bạn này bị mọi người xúi bẩy quả nhiên quay sang Tiêu Tử Uyên mời rượu, "Người anh em, uống một chén nào!"

Tiêu Tử Uyên vừa nhẹ nhàng vuốt ve hông của Tùy Ưc dường như là đang an ủi cô, vừa ngẩng đầu lên nhìn cậu bạn đó, "Thật xấu hổ, tửu lượng của tôi không được tốt."

Tùy Ưc cúi đầu nhìn anh, người đến mời cao lớn đứng ở đó, mà anh lại chỉ lười biếng ngồi dựa vào ghế, vẻ mặt không để ý đến chuyện gì, vốn dĩ đang ở vào hoàn cảnh không tốt, vậy mà trên người anh đang phát ra một loại khí thế không thể nào nói nên lời, khiến lòng người ta cảm thấy áp lực.

Rõ ràng là anh đang ở yếu thế, nhưng giọng nói lại lạnh nhạt không hề có một chút tập trung nào cả, hình như anh căn bản không đem người này để vào trong mắt.

Đều là người tuổi trẻ nông cuồng tinh thần hăng hái, sĩ diện so với tính mạng quan trọng hơn rất nhiều. Nếu đã có thể uống được rượu, thì không ai lại chịu nhận tửu lượng của mình kém hơn người khác, cậu bạn này sau khi nghe thấy Tiêu Tử Uyên nói như vậy, thì lập tức cho rằng Tiêu Tử Uyên đúng là loại người không thể nào uống được rượu, nên đã cố gắng đẩy giá lên cao, cầm một chiếc cốc rồi rót thêm một ly rượu trắng đầy đến trước mặt Tiêu Tử Uyên, "Nể mặt tớ, cậu uống một ly, tớ cùng cậu uống một cốc?"

Tiêu Tử Uyên khẽ cười, lắc lắc đầu.

"Vậy cậu một ly, tớ tiếp cậu hai cốc?"

Tiêu Tử Uyên tiếp tục lắc đầu.

"Cậu một ly, tớ 3 cốc, thế này được rồi chứ?" cậu ta tính toán sau khi nói xong câu này sẽ nói ra một câu để rút lui, ai ngờ lại xảy ra tình huống khác.

Vẻ mặt cậu ta hả hê đợi Tiêu Tử Uyên từ chối, ai ngờ Tiêu Tử Uyên lại nhanh chóng trả lời, "Được."

Sau đó giơ ly rượu lên trước mặt uống một hơi cạn sạch.

Cậu bạn kia há hốc mồm nhìn tất cả mọi chuyện vừa xảy ra.

Tùy Ưc cúi đầu cười, cô tại sao lại có thể thiếu kiên nhẫn như vậy chứ, còn lo lắng thay anh làm gì. Anh làm sao có thể chịu thiệt từ người khác được chứ, đừng nói là chịu thiệt, chỉ sợ không phải là một vốn bốn lời thì anh chắc chắn sẽ không bao giờ làm.

Mọi người cũng há hốc mồm nhìn anh, nhưng rất nhanh phản ứng kịp lại bắt đầu ồn ào lên, "Az, người ta cũng uống hết rồi, cậu còn không mau uống đi! 3 cốc đó!"

Cậu bạn kia cũng không chơi xấu, chỉ là sau khi uống xong 3 cốc thì nghiêm mặt xoay người đi vào toilet.

Tiêu Tử Uyên lúc này mới ghé vào bên tai cô mỉm cười, "Hoặc hương có tác dụng giải rượu , Ôn Thiệu Khanh thí nghiệm qua rồi."

Tùy Úc sững sốt. Trên đường đến đây, Tiêu Tử Uyên cố ý chuyển hướng đến tiệm thuốc mua viên nang mềm hoặc hương, lúc ấy vẻ mặt cô còn kỳ quái hỏi anh có phải bị trúng gió không.

Tiêu Tử Uyên uống một ngụm nước sau đó nuốt xuống rồi mới trả lời, "Một lát phải dùng đến."

Lúc ấy cô còn cảm thấy kỳ quái, cuối cùng bây giờ cô đã hiểu.

Xem xong cảnh tượng náo nhiệt này, bây giờ mọi người mới thật hiểu được rằng trên chóc Tiêu Tử Uyên rất nguy hiểm, không ai dám đến gần để gây sự nữa, lại bắt đầu tùm năm tùm ba cãi tiếp tục nhau ầm ĩ.

Chu Trác lại vẫn cố ý ngồi vào bên cạnh người Tiêu Tử Uyên, rót cho anh thêm một ly rượu nữa, "Lần thứ hai gặp mặt, chúng ta cùng uống một ly chứ?"

ở đây mỗi nhà đều có thói quen chưng cất rượu nếp, những đứa bé thường xuyên tập theo người lớn lén lút uống vài hớp, từ nhỏ đã bắt đầu luyện tập uống rượu, người dân ở đây so với nơi khác có thể uống được rất nhiều, Tùy Úc biết những người này đều coi rượu như nước mà uống, cô không biết trữ lượng của Tiêu Tử Uyên như thế nào, nhưng mà nếu uống theo cách như thế này thì hơi quá đáng rồi.

"Chúng ta đã từng gặp nhau à?" Tiêu Tử Uyên tay nhẹ vôn về ly rượu lắc qua lắc lại, trên mặt vẫn mỉm cười nhẹ nhàng.

Chu Trác hơi xấu hổ, mắt tự nhiên nhìn về phía Tùy Ưc, hình như muốn cô nhắc cho Tiêu Tử Uyên nhớ.

Tùy Ưc cũng không mở miệng giải thích, ngược lại giơ tay lên đặt lên miệng ly rượu Tiêu Tử Uyên đang cầm, "Rượu trắng làm tổn thương đến gan."

Chu Trác sững sốt, bất giác thỏa hiệp, "Vậy đổi sang bia vậy?"

Tùy Ưc lại trả lời tiếp, "Bia làm tổn thương dạ dày."

Chu Trác không biết nói gì nữa nên hỏi, "Vậy bây giờ uống gì đây?"

Tùy Ưc cầm bảng menu bên cạnh lên vừa lật vừa nhìn, nhẹ nhàng trả lời, "Uống trà đi, tớ nhớ nhà hàng này trà Hoa Quả rất ngon."

Vì vậy hai người đàn ông cùng với Tùy Ưc gọi trà Hoa Quả uống.

Cô ấy bất cứ lúc nào cũng giúp đỡ người đàn ông này, Chu Trác đến cùng vẫn không thể nào cam lòng, thừa dịp đang say hỏi vấn đề mà lúc tình tảo vẫn không dám hỏi.

"Bọn họ nói, đây là bạn trai của cậu, là thật sao?"

Vừa nói vừa duỗi ngón tay ra chỉ thẳng vào Tiêu Tử Uyên.

Chu Trác thì vẫn không phát hiện điều gì đó không ổn, nhưng Tùy Ưc với động tác vô lễ này của cậu bạn có chút phản cảm, hơn nữa đối tượng cậu ta chỉ không ai khác mà lại là Tiêu Tử Uyên, cô dùng muống đè cánh tay của Chu Trác xuống, bình tĩnh gạt đầu, "Đúng, anh ấy là bạn trai tớ."

Chu Trác dường như khó có thể tiêu hóa nỗi tin tức này, hơi thất lễ, "Tớ nghĩ rằng....tớ nghĩ rằng cậu sẽ không tìm bạn trai, cho nên vẫn không dám nói với cậu, chỉ có thể đứng từ xa nhìn cậu.....khi đó bố mẹ cậu . . . . .."

Trong lòng Tuy Ưc bỗng nhiên nhói lên, toàn thân thần kinh cũng căng thẳng. chuyện về cha mẹ của cô, cô vẫn luôn che dấu cực kỳ tốt, rất ít người đứng trước mặt cô nhắc đến việc này.

Lúc này giờ Tiêu Tử Uyên vẫn im lặng lại đột nhiên mở miệng cắt ngang lời nói của Chu Trác, "Thật xấu hổ, tôi có chút chuyện muốn nói với A Ưc, A Ưc, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện một chút được không?"

Mặt anh trầm như nước, Tuy Ưc lại cho là lúc vừa rồi anh uống rượu nên bây giờ không thoải mái nên nhanh chóng đứng dậy đi theo Tiêu Tử Uyên ra khỏi phòng.

Cửa vừa đóng lại, Chu Trác lại bắt đầu sững sờ.

46.2

Cô ấy chịu để cho anh ta gọi cô là A Ưc, cậu chưa từng thấy cô cho phép bất cứ ai đứng trước mặt cô gọi cô là A Ưc. Việc này vẫn còn chưa rõ ràng tất cả hay sao? Cậu cần gì phải làm điều thừa hỏi cô ấy nữa chứ?

Vừa ra khỏi phòng, Tuy Ưc kéo lấy góc áo Tiêu Tử Uyên, vội vàng hỏi, "Làm sao vậy?"

Vừa ngẩng đầu lên đã đối diện ngay với đôi mắt trong sáng của Tiêu Tử Uyên, mơ hồ nở nụ cười, đâu giống giáng vẻ nặng nề lúc này?

Tuy Ưc bỗng nhiên suy nghĩ đến điều gì đó, sau đó trong lòng chợt cảm thấy rất ấm áp, thì ra là anh đang lo lắng cho cô.....

Tiêu Tử Uyên chợt kéo cô đến một góc hành lang, ôm lấy eo của cô nhẹ nhàng cười, "Đây là lần đầu tiên đứng trước mặt người khác em nói anh là bạn trai của em, em không vội vàng nhấn mạnh nói anh chỉ là sư huynh của em, lại còn chủ động thừa nhận nữa chứ."

Tùy Ưc cảm thấy hơi bất ngờ, giọng nói của anh làm sao nghe ra giống như là chịu ấm ức từ rất lâu rồi, cô suy nghĩ một lát rồi nói ra, vẻ mặt nghiêm túc, "Em mặc dù vẫn gọi anh là sư huynh, nhưng em cũng chưa bao giờ nói là em không thích anh."

Tiêu Tử Uyên cau mày, "Lúc đó em nói chuyện với Lâm Thần. . . . . anh còn nghe được. . . . ."

Tùy Ưc ôm eo của anh cười đến mức tinh nghịch, "Em nói là em sẽ không thích, chứ chưa nói là không thích."

Em không phải là không thích, mà là không dám thích, em sẽ cố gắng để cho bản thân mình không thích anh, cho dù có thích, em cũng sẽ chịu đựng giấu kín trong lòng thôi.

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt của Tiêu Tử Uyên, tươi cười anh mắt lấp lánh từ từ nói ra, "Nhưng mà, cuối cùng em vẫn không thể nhận được."

Lần này đổi lại Tiêu Tử Uyên ngây ngốc cả người, anh suy nghĩ thật cẩn thận vấn đề, sau đó cúi đầu xuống dường như có chút phiền muộn cười rộ lên, ôm Tùy Ưc vào trong ngực, mặt dán mặt của cô, "A Ưc, em không biết được anh thích em đến mức nào đâu. . . . ."

Lúc ăn cơm tối, khi mọi người đang ngồi quây quần bên bàn cơm Tiêu Tử Uyên mở lời.

"Bác gái, ngày mai cháu sẽ trở về "

Mẹ Tuy cũng không quá bất ngờ, chỉ gật đầu với anh, "Có thời gian thì lại đến nhà chơi."

Tiêu Tử Uyên nhìn Tuy Ưc sau đó mỉm cười trả lời, "Vâng ạ."

Ăn cơm tối xong, Tiêu Tử Uyên lên trên phòng thu dọn đồ đạc, Tuy Ưc bị mẹ Tuy gọi vào trong phòng..

Mẹ Tuy chỉ vào một hộp quà trên bàn rồi nói với Tuy Ưc, "Ngày mai con đưa cho Tử Uyên mang về."

Tuy Ưc mở chiếc hộp ra nhìn, rồi hít vào một hơi nói, "Mẹ, mẹ làm gì vậy?"

Mẹ Tuy chăm chú nhìn Tuy Ưc một lúc, thở dài, có ẩn ý nói, "Cái con bé ngốc nghếch này, nhận của người ta lễ vật nặng như vậy, nếu trả lễ không đủ nặng làm sao khiến cho người ta để con gái mẹ vào trong mắt được chứ? Về sau người trong gia đình cậu ấy biết được con keo kiệt như vậy thì sau này con làm thế nào mà ưỡn thẳng người được đây?"

Tuy Ưc hiểu ý của mẹ, ý của mẹ Tuy là cây trâm cô được tặng, sau một lúc im lặng cô lại tiếp tục nói, "Nhưng mà, đây là món đồ mà ông ngoại thích nhất."

Vẻ mặt mẹ Tuy nhẹ nhàng nói, "Ông ngoại con yêu thích rất nhiều thứ, trong thư phòng những vật như thế này còn nhiều mà, sống không mang theo bên mình đến lúc chết không mang đi cùng được."

Tuy Ưc cuối cùng không thể làm gì khác hơn là ôm hộp quà đi lên tầng tìm Tiêu Tử Uyên, ấp a ấp úng mở miệng, "Mẹ em nói đưa cho anh."

Tiêu Tử Uyên nhận lấy hộp quà vừa mở ra nhìn thì đã hiểu ý của mẹ Tuy, mỉm cười đóng chiếc hộp lại, "Anh nhận."

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên muốn nói lại thôi, cô cảm giác tình cảm của bọn họ không nên vì những thứ này mà lục đục với nhau, "Anh thật sự hiểu?"

Tiêu Tử Uyên kéo Tùy Ưc ngồi xuống bên giường, xoa xoa mái tóc của cô, "Em có một người mẹ rất tốt."

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiêu Tử Uyên rời đi, chiếc xe lần trước đưa bọn họ về vẫn dừng ở vị trí cũ. Tùy Ưc dừng ở cách chiếc xe vài mét, cười chào tạm biệt Tiêu Tử Uyên, nụ cười hơi miễn cưỡng.

Tiêu Tử Uyên đem mọi thứ đặt vào trên xe sau đó xoay người, "Bé ngoan, anh đi nha."

Tùy Ưc đứng đó gật đầu.

Tiêu Tử Uyên thở dài, hình như cũng có chút không nỡ, quay về phía Tùy Ưc giang hai cánh tay, "Tới đây để cho anh ôm nào."

Tùy Ưc cúi đầu xuống mỉm cười sau đó chạy tới nhào vào trong lòng Tiêu Tử Uyên, ôm eo của anh hít sâu một hơi, "Mùi trên người anh thật thơm."

Không biết làm sao Tiêu Tử Uyên lại nhớ đến chuyện đã xảy ra rất lâu về trước, vui vẻ trêu chọc cô, "Thế nào? Trên người anh không có hương vị Formalin** chứ."

Tùy Ưc sững sốt, ngay sau đó muốn nhịn cười cũng không được nữa mà cười rộ lên, "Trước kia là em thiếu hiểu biết, từ trước đến nay em không biết thì ra là trên mỗi một người thật sự có một mùi hương thuộc về mình."

Hơn nữa giữa các ngón tay của anh có hương mực nồng đậm rất quen thuộc, mỗi ngày mẹ Tùy lấy đủ mọi cách lôi kéo Tiêu Tử Uyên luyện chữ cùng, mà Tiêu Tử Uyên lại vui vẻ nhận lời, trong lúc vô tình trên người có

lấn hương mực. Khiến Tuy Ưc nhớ đến ông ngoại, là một người hiền lành nho nhã, loại cảm giác này rất thực tế, thật ấm áp.

Nói xong lại vùi vào trong ngực Tiêu Tử Uyên, bên tai là tim đập của anh, bình tĩnh trầm ổn.

Tuy Ưc nhỏ giọng lại nói một câu, "Tiêu Tử Uyên, anh nhất định phải nhanh chóng trở về đó . . . . ."

Tiêu Tử Uyên sau khi nghe cố ns thế cánh tay siết chặt hơn, dịu dàng trả lời, "Được".

=====

Vở kịch nhỏ: mời rượu : (Du: Đây là một đoạn mà tác giả viết Du cũng k biết gì, có lẽ giống ngoại truyện, có 1 vài nhân vật mới sẽ xuất hiện ở những chương kế

Ôn Thiệu Khanh nhìn bóng lưng người nào đó mỉm cười, dám chuốc rượu cho ta, ngày mai chỉ cần người dám đến , tôi xem tôi sẽ làm gì anh!

Phiên bản của Kiều Dụ: Kiều Dụ trong lòng lung lay: mau đến đây rót cho tôi! Tôi muốn uống say đến điên khùng sau đó đi tìm Yêu Nữ đùa giỡn! Nhân cơ hội này hợp lại với cô ấy!

Trong lòng mọi người lo lắng: không dám, tôi còn có một hạng đang nhờ cậy vào cấp dưới của ngài, đem ngài chuốc đến ói ra thì tiền của chúng tôi cũng bay mất!

Kiều Dụ: Nhanh lên, nếu các người không đến! Tất cả các hạng mục đều xét duyệt nghiêm ngặt lại một lần nữa!

Mọi người thật sự muốn khóc ~

*****

Chú thích :

* Hoắc hương:

Huo Xiang Zheng Qi viên (uống chất lỏng, thuốc, hạt, vv) có hiệu lực: làm giảm ẩm ướt, khí lạnh ngoại sinh, bị thương nặng đau đầu mờ nhạt trẻ, đau bụng, đầy hơi, nôn mửa, tiêu chảy.

**Formalin:

+ Ngoại quan: Chất lỏng, rất độc

+ Ứng dụng Formalin- HCHO :

- Sản xuất keo ure-formaldehyt (UF) để chế biến gỗ, sản xuất ra các loại ván ép, ván sàn, keo dán gỗ đồ nội thất,...

- Sản xuất nhựa phenol-formaldehyt (PF) để sản xuất các chất kết dính, chất tạo màng cao cấp, sơn phủ các loại,

- Sản xuất nhựa melamin- formaldehyt (MF) để sản xuất các chất kết dính, hoặc nhựa cao cấp, hoặc nhựa gia dụng.

- Dùng trong sản xuất dược phẩm, hoá chất bảo vệ thực vật, hoá - mỹ phẩm, thuốc nổ,...

- Làm chất chống kết khối trong sản xuất phân bón urea, NPK

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Thưa Chuyện Với Cha Mẹ Tiêu

Sau khi, Lái xe cho xe chạy được một khoảng rất xa Tiêu Tử Uyên mới bắt đầu nói, "Như thế nào rồi?"

Người lúc này giờ đang ngồi ở ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi bây giờ lười biếng mở mắt ra, cười đến mức ung dung tự tại, "Đã rất lâu rồi không đến đây, phong cảnh thật đúng là càng ngày càng đẹp, chả trách năm đó vua Càn Long lại xuống Giang Nam đến bảy lần, cũng không trách được cậu lại đến nơi như thế này."

Tiêu Tử Uyên dường như đã sớm thành thói quen không bốn không sáu của cậu ta, lấy bản vẽ đã đưa qua, "Tớ tìm Kiều Dụ để cậu ấy xem qua rồi, cậu xem đi."

Người thiếu niên bên cạnh không nhận ngược lại nhú mày nhìn về phía Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

Tiêu Tử Uyên đã lâu không gặp Trần Mộ Bạch, cậu ta có một khuôn mặt đẹp trai tinh tế vô cùng, có một đôi mắt hẹp dài kéo ẩn dưới tóc mai, trước mắt tràn đầy xuân sắc, cậu ta luôn có dáng vẻ bất cần đời nhưng toàn thân lại không che lấp được sự cao quý trong cơ thể phát ra.

Tiêu Tử Uyên vẫn cho rằng trong những người mà anh quen biết, Giang Thánh Trác là người có bộ dáng được nhất.

Giang Thánh Trác đứa cháu nhỏ nhất của nhà họ Giang, ông nội Giang và ông ngoại Kiều Dụ là chiến hữu, cha của Tiêu Tử Uyên, cha của Giang Thánh Trác, còn có cha của Kiều Dụ đều là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, sau này bởi vì một số nguyên nhân xa nhau vài năm, nhưng cuối cùng vẫn về ở cùng một đại viện, anh và Kiều Dụ lớn hơn Giang Thánh Trác mấy tuổi, khi đó Giang Thánh Trác tuy vẫn là một đứa nhỏ mũm mĩm, vậy mà gương mặt đã hiện ra dấu hiệu yêu nghiệt.

Ai ngờ một năm kia, ông Trần dẫn một đứa bé vào nhà anh, lúc đó là lần đầu tiên anh thấy Trần Mộ Bạch, chỉ nhìn liếc mắt một cái đã biết anh ta chính là đồng loại của Giang Thánh Trác.

Nếu như nói Giang Thánh Trác là yêu, thì Trần Mộ Bạch chính là ma.

Từ đó về sau, Tiêu Tử Uyên kết bạn với rất nhiều người, nhưng không có người nào có thể thân như hai người bạn này của anh.

Trần Mộ Bạch nhìn Tiêu Tử Uyên một lúc lâu, chậm rãi lấy ra một điều thuốc, còn chưa kịp đốt lửa đã bị Tiêu Tử Uyên ném ra ngoài cửa sổ.

Tiêu Tử Uyên vẻ mặt không có biểu tình nhìn cậu ta, giọng nói dần dần lạnh, "Trần Mộ Bạch, lá gan của cậu đúng là càng lúc càng lớn nhỉ?"

Trần Mộ Bạch cũng không tức giận, cất bao thuốc lá vào túi nở nụ cười, "Đây là địa bàn của nhà họ Lâm đó, cậu muốn làm gì sao không đi tìm Lâm Thần nhờ giúp?"

Tiêu Tử Uyên cũng không giải thích nhiều, "Nhà họ Lâm không được."

Cô của Lâm Thần gả cho Tùy Cảnh Nghiêu, nếu như chuyện này để nhà họ Lâm ra mặt, mẹ Tùy và Tùy Ưc chỉ sợ là trong lòng không thoải mái.

Trần Mộ Bạch dịu dàng như đánh Thái Cực quyền vậy, "Vây tớ lại càng không được, tớ chỉ là một sinh viên nghèo, cậu đến tìm tớ làm gì."

Tiêu Tử Uyên liếc xéo Trần Mộ Bạch một cái, hừ lạnh, "Bàn tay thao túng phía sau vụ thăng chức vừa rồi Trần Mộ Bạch chuyện này có cần tớ nói ra hay không?"

Trần Mộ Bạch đuôi mắt giật giật, nhanh chóng thỏa hiệp, "Tiêu Tử Uyên đúng là Tiêu Tử Uyên, thật sự là việc gì cũng không qua được ánh mắt của cậu. Lúc đầu tớ cũng muốn nhận, chỉ là mảnh đất kia có vấn đề, phía trên có có người ra lệnh, là một củ từ phỏng tay, không ai dám động vào, cậu không phải lại không biết chứ?"

Tiêu Tử Uyên mỉm cười, nhưng trong đáy mắt lại không thấy nụ cười, " Miếng đất tốt như vậy, nếu không khó giải quyết còn có thể để đến bây giờ hay sao?"

Trần Mộ Bạch ngăm ngúa chiếc bật lửa trong tay, mở lên rồi lại đóng lại ngọn lửa cháy lên rồi lại dập tắt, "Nếu cậu đã biết như vậy còn đến tìm tớ?"

Tiêu Tử Uyên nhìn Trần Mộ Bạch, "Mọi người đều nói thiếu gia nhà họ Trần luôn thích ở giữa đường làm một số việc mang theo ba phần không chính đáng, luôn luôn thích xung phong lên đầu, càng là những thứ người khác không dám đụng vào thì cậu ta càng yêu thích, chẳng lẽ không đúng sao?"

Trần Mộ Bạch nghe xong cười rộ lên, suy nghĩ trong chốc lát lại tiếp tục nói, "Nếu như mà tớ nhận thì tớ sẽ được ích lợi gì?"

Tiêu Tử Uyên nhìn ra phía ngoài cửa sổ, lạnh nhạt trả lời, "Nhận, không được lợi ích gì cả. Nhưng nếu không nhận, thì sẽ đắc tội với tớ."

Trần Mộ Bạch híp mắt suy nghĩ một lúc lâu, cầm lấy bản vẽ trên tay Tiêu Tử Uyên, "Được lắm, tớ sẽ nhận."

Tiêu Tử Uyên khóe miệng công lên cũng không nói gì nữa.

Trần Mộ Bạch lại tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi .

Sau một lúc lâu, giọng nói của Tiêu Tử lần nữa vang lên, so với giọng nói lúc này cũng ấm lên mấy phần.

"Ở Wall Street ăn cơm có ngon không?"

Tiêu Tử Uyên biết hết mọi việc cậu ta đã trải qua, biết cậu ta vất vả, suy cho cùng cũng đã quen biết với nhau mười mấy năm, trên mặt anh tuy không biểu hiện ra, nhưng trong lòng vẫn luôn xem cậu ấy như là anh em vậy.

Trần Mộ Bạch ở không gian rộng rãi thoải mái nhàn nhã bắt chéo chân, trong giọng nói lộ ra âm thanh lười biếng và khinh thường, "Ăn rất ngon, ngày ngày đánh nhau, ăn thịt người uống máu người, đã sớm không còn biết sợ chết là gì nữa rồi, so với lúc ở trong nhà họ Trần đấu đá lẫn nhau còn thú vị hơn nhiều."

Tiêu Tử Uyên bị cậu ta chọc cười, "Tớ thật sự không hiểu vì sao một người rãnh rỗi không có việc gì làm như cậu tại sao lại đi đến nơi đó. Đúng rồi, cậu ở bên đó chắc cũng cách Giang Tiểu Tứ rất gần, có hay liên lạc với cậu ấy không?"

Trần Mộ Bạch lập tức trở mặt, "Ngừng! Đừng bao giờ nhắc đến cậu ta trước mặt tớ, tớ và cậu ta không đi cùng trên một con đường!"

Tiêu Tử Uyên biết ân oán giữa hai người, nên cũng không nhắc đến nữa.

Ngược lại Trần Mộ bạch lại rất hứng thú, "Cô bé lúc này là bạn gái cậu à?"

Tiêu Tử Uyên vẫn chưa nói với người nhà về Tùy Úc, sợ Trần Mộ Bạch đi khắp nơi nói lung tung nên cũng không trả lời câu hỏi của cậu ta.

Trần Mộ Bạch cũng không để ý đến sự lạnh nhạt của cậu bạn, mà lại hết sức vui vẻ nhích lại gần, "Nói một chút đi! Chưa từng thấy cậu đối xử dịu dàng với cô gái nào như vậy."

". . . . ." Tiêu Tử Uyên tiếp tục duy trì tư thế im lặng, vì vậy Trần Mộ Bạch suốt cả đoạn đường cứ lẩm bẩm mãi một câu.

"Các cậu ở chung một chỗ đã bao lâu rồi?"

"Vừa rồi tớ không thấy được gì cả, nếu không phải cậu đã sớm cảnh cáo tớ thì lúc đó tớ đã xuống xe nhìn rồi...."

.

"Bố mẹ cậu biết không?"

"Đúng rồi, không phải có một cô gái họ Dụ ở bên cạnh cậu rất nhiều năm rồi à.....tại sao cậu lại đổi người rồi?"

Tiêu Tử Uyên cậu ta làm ồn ào suốt cả đường đi, vừa đến thành phố X, đã đem cậu ta đá xuống xe để cậu ta tự sinh tự diệt, vì vậy bị Trần Mộ bạch chụp cho cái mũ qua cầu rút ván.

Đến cửa nhà mình, Tiêu Tử Uyên vừa mới từ trên xe bước xuống đã nhìn thấy Tiêu Tử Yên chạy một mạch xông lại phía anh, "Anh!"

Tiêu Tử Uyên cười đỡ lấy cô, đợi cô đứng vững mới mở miệng, "Năm nay tại sao trở về sớm như vậy?"

Tiêu Tử Yên mặt mắt hửng, "Còn phải nói sao, em tốt nghiệp anh cũng không đến tham dự, vừa được nghỉ thì đã về nước liền, trở về nước cũng không về nhà, cha mẹ biết rồi, anh, anh thăm rồi!"

Tiêu Tử Uyên cũng không hốt hoảng, đem hành lý từ trên xe lấy xuống vừa nói chuyện vừa đi vào nhà, "Cha mẹ đều ở đây à?"

Tiêu Tử Yên đi theo sau, "Lúc này cha làm sao có thể ở đây, đi họp, mẹ ở đây."

Tiêu Tử Uyên bình tĩnh thở phào nhẹ nhõm.

Vào cửa mẹ Tiêu vừa nhìn thấy anh rất vui vẻ, cũng không hỏi gì nhiều đã xuống bếp chuẩn bị ăn cơm tối.

Trên bàn cơm tất cả vẫn diễn ra như thường, mẹ Tiêu đã rất lâu không nhìn thấy con trai của mình, cười vui vẻ gấp thức ăn cho anh, nói anh ăn nhiều thêm một chút.

Ngược lại Tiêu Tử Yên nhìn với vẻ khó hiểu, vẻ mặt không phục nói, "Mẹ, con mới trở về muộn có một ngày đã bị mẹ vạ hỏi cả đêm, anh mấy ngày không về nhà, sao mẹ lại không hỏi anh!"

Mẹ Tiêu lấy một bát canh cho con gái, "Con cho rằng anh trai con cũng giống như con à, trong lòng anh con như thế nào mẹ hiểu rõ."

Tiêu Tử Yên cái miệng nhỏ vừa uống canh vừa kháng nghị, "Mẹ rõ ràng là đối xử khác nhau giữa hai người bọn con mà!"

Tiêu Tử Uyên mỉm cười sờ đầu em gái, "Mau ăn cơm đi, anh trai có mua quà về cho em đó, ăn cơm xong anh đưa cho em."

Tiêu Tử Yên vừa nghe thấy vậy thì lập tức vui vẻ, "Thật ạ."

Thấy Tiêu Tử Uyên gật đầu cũng không nói gì nữa tập trung ăn cơm.

Vừa ăn cơm xong đã đuổi theo Tiêu Tử Uyên muốn quà tặng, Tiêu Tử Uyên lấy ra một đôi khuyên tai đưa cho cô.

Đôi khuyên tai này là lúc đó anh và Tùy Ưc đi dạo xung quanh trấn mua, đó là một xưởng sản xuất trang sức thủ công, cửa hàng không lớn, nhưng hơn hẳn các tiệm khác về độ đặc sắc của các sản phẩm. Mỗi loại chỉ làm một cái, phương pháp chế tạo đặc biệt, chế tác tinh xảo, làm cho người xem cảm thấy kinh ngạc.

Lúc đó Tùy Ưc nhìn trúng một đôi khuyên tai, Tiêu Tử Uyên nghĩ là cô thích.

Ai ngờ cô cầm lên hỏi anh, "Đẹp không? Mua tặng em gái anh có được không?"

Anh lúc đó hơi bất ngờ, số lần anh nhắc đến em gái mình trước mặt cô cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng mà cô lại nhớ rất kỹ.

Tiêu Tử Yên sau khi đeo lên cười rất vui vẻ, đứng trước gương nhìn trái nhìn phải mãi, sau đó quay đầu lại hỏi mẹ Tiêu, "Mẹ, nhìn có đẹp không?"

Mẹ Tiêu mỉm cười nhìn một lát, "Đẹp, rất hợp với bộ váy ngày hôm qua con mới mua."

Tiêu Tử Yên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "VẬY con lên phòng thử xem sao."

Nói xong câu đó rồi chạy lên tầng thay quần áo.

Tiêu Tử Uyên lúc này mới lấy một hộp quà trong túi đồ ra đặt trước mặt mẹ Tùy, không nói một câu nào.

Mẹ Tiêu nhận lấy hộp quà sau đó mở ra nhìn, nụ cười trên mặt vẫn chưa biến mất.

Tiêu Tử Uyên do dự một lúc nói ra , "Mẹ, mẹ còn nhớ cô gái lần trước đã gặp trong bệnh viện không?"

Mẹ Tiêu suy nghĩ một lát, "Tùy Ưc hả?"

Tiêu Tử Uyên gật đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt mẹ Tiêu, vẻ mặt nghiêm túc, "Mẹ, con rất thích cô ấy."

Mẹ Tiêu đối với tin tức này cũng không bất ngờ, bà chỉ không ngờ là Tiêu Tử Uyên lại nói là "Rất thích" .

Từ nhỏ đến lớn, Tiêu Tử Uyên luôn bình tĩnh làm việc gì kín đáo cẩn trọng, chưa từng nghe thấy nó nói "Rất thích" bất cứ người nào.

"Mấy ngày hôm nay con ở cùng một chỗ với con bé sao?" mẹ Tiêu nhìn Tiêu Tử Uyên hỏi.

"Vâng ạ, con vẫn muốn về thăm nơi cô ấy đã lớn lên như thế nào, lần này có cơ hội nên con đã đến đó. Con tặng cho cô ấy một món quà, đây là quà đáp lễ của mẹ cô ấy."

Anh đang nói thì cha Tiêu từ bên ngoài đi vào, ngồi bên cạnh mẹ Tiêu, nhìn vợ và con trai của mình, lại vừa đưa mắt nhìn hộp quà trên bàn.

Vẻ mặt mẹ Tiêu vốn dĩ phải rất vui vẻ, nhưng trên mặt Tiêu Tử Uyên lại không có vẻ gì là vui sướng cả, ngược lại còn có chút lo lắng, những điều này khiến lòng bà cũng lo lắng theo.

Mẹ Tiêu đặt chén trà trên tay cha Tiêu sau đó mỉm cười nói, "Tử Uyên có bạn gái, là một cô bé dưới khóa ở trường của con trai, em đã gặp con bé

mấy lần, là một cô gái rất tốt, Tử Uyên tặng con bé một món quà, đây là quà mẹ con bé tặng lại chúng ta.”

Cha Tiêu vẻ mặt bình tĩnh, bỗng nhiên suy nghĩ ra điều gì đó hỏi, "Lần trước bức tranh chữ kia cũng là của con bé viết à?"

Tiêu Tử Uyên gật đầu, "Vâng ạ"

Cha Tiêu lại nhìn đồ vật ở trong hộp, khẽ mỉm cười, "Mai Trúc Song Thanh? Là đồ tốt, nghe nói đây là đồ vật mà bậc thầy về nho học đã qua đời Trầm Vân thích nhất.”

Tiêu Tử Uyên hiểu ý của cha Tiêu nói, "Đó là ông ngoại cô ấy."

Anh cũng lần này đến nhà cô rồi mới biết việc này, vẫn cho nhà cô chỉ là một dòng dõi nho học, mãi cho đến giây phút đó anh mới hiểu vì sao lúc đó Lâm Thần ấp úng mãi muốn nói rồi lại thôi.

Nghe nói cả cuộc đời của Trầm Vân nhân hậu và khiêm tốn, không hề xem trọng danh lợi, ghét nhất là người khác lấy danh nghĩa của ông để làm việc gì đó, đến già lại về quê hưởng cuộc sống an nhàn, không muốn bị người khác quấy rầy.

Cha Tiêu do dự một lát, "Người xưa từng nói, gia đình có đạo đức, hơn mười thế hệ, nông canh truyền lại cho đời sau, sách chữ truyền lại cho đời sau, nhưng mà giàu sang chỉ truyền được ba đời, nếu vậy, xem như nhà họ Tiêu chúng ta đang trèo cao rồi."

Tiêu Tử Uyên nghe thấy cha mình nói như vậy thì cau mày, chuyện nhà họ Thẩm và nhà họ Tùỵ chắc chắn cha đã biết, thế nhưng lại nói những câu này là có ý gì?

Anh biết chuyện này không phải chỉ là chuyện của hai người Tiêu Tử Uyên và Tùỵ Ưc, mà sau lưng của anh là nhà họ Tiêu, bất luận như thế nào

cô ấy cũng mang họ Tuyền, một khi hai hai cái tên này đặt cùng nhau thì đó chính là chuyện của hai dòng họ.

Từ khi anh bắt đầu trưởng thành, ông nội và cha lúc nào cũng nhắc nhở anh không nên quan hệ với người làm ăn, hơn nữa bây giờ lại là kết thành quan hệ thông gia?

Tiêu Tử Uyên còn chưa mở lời, cha Tiêu lại nói tiếp, "Sang năm con cũng đã trở về rồi? Còn rất nhiều chuyện đang chờ con giải quyết đó, bây giờ nói những lời này còn quá sớm."

Mấy năm nay, những chuyện Tiêu Tử Uyên nói ra rất hiếm khi cha Tiêu không đồng ý, nhưng mà bây giờ cha Tiêu không nói đồng ý cũng không nói không đồng ý, anh thật sự không hiểu rõ cuối cùng ý của cha Tiêu là gì.

Tiêu Tử Uyên đang định hỏi tiếp, thì mẹ Tiêu ở bên cạnh nói, "Đợi đến lúc thời cơ chín muồi con đưa con bé về cho cha con nhìn xem."

Tiêu Tử Uyên biết chuyện này cũng không thể nào gặp được, bây giờ anh không có gì cả cũng không có tư cách nói đến chuyện cưới hỏi, hôm nay anh cố ý nhắc đến một chút chính là muốn dò xem ý của cha mẹ như thế nào, mặc dù thái độ của cha Tiêu không rõ, nhưng dù sao vẫn không nói lời từ chối, chuyện này cũng xem như là khởi đầu tốt đẹp rồi.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU

JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nhớ

Hai cha con lại chuyển sang nói về một số việc khác, sau khi nói chuyện xong Tiêu Tử Uyên đi lên lầu.

Mẹ Tiêu hâm nóng thức ăn ngồi ở bên cạnh cha Tiêu, nhìn sắc mặt ông không có gì khác thường mới buồn cười nói chuyện, "Anh hôm nay làm sao vậy? Trong lòng không thoải mái à? Lúc vừa rồi anh con trai sợ rồi!"

Cha Tiêu tuy là bề ngoài luôn yêu cầu rất cao đối hai đứa con một trai một gái này rất cao, là điển hình của một "Người cha nghiêm khắc", nhưng trong lòng ông cũng biết rõ tính cách của hai đứa bé nhất.

Tiêu Tử Uyên lúc còn nhỏ sức khỏe rất yếu, thường xuyên lên cơn sốt, ông ấy mặc dù công việc bận rộn như vậy nhưng lúc về nhà còn canh giữ cả đêm bên cạnh giường của Tiêu Tử Uyên. Lúc bà sinh ra Tiêu tử Yên, ông ấy từ đang đi công tác ở nơi khác vẫn cố gắng chạy về, khi đó ông ôm con gái trong lòng giống như là đang ôm trên tay bảo bối có giá trị nhất trên thế giới vậy, nụ cười trên mặt là sự yêu thương và kiêu ngạo của người cha. Tiêu Tử Yên từ nhỏ đã rất nghịch ngợm gây ra không biết bao nhiêu là tai họa, trên mặt ông ấy luôn tỏ ra nghiêm mặt lạnh lùng, nhưng từ trước đến nay cũng không nỡ xuống tay đánh nó.

Cha Tiêu nghe thấy vợ mình nói như vậy đặt đĩa xuống bật cười, hiếm khi thấy vẻ mặt trêu đùa của ông, "Năm đó lúc anh xin cưới em ông cụ

cũng gây khó khăn cho anh không ít, hôm nay tại sao lại có thể dễ dàng để cho nhóc con này đạt được ý muốn như vậy được?"

Mẹ Tiêu nghĩ đến chuyện cũ năm xưa cũng có chút xúc động, đặt tay lên cánh tay của cha Tiêu, "Cô bé kia em đã gặp vài lần rồi, thực sự là rất tốt."

Cha Tiêu vỗ nhẹ bàn tay mẹ Tiêu, "Rốt cuộc là một cô bé như thế nào, mà khiến em thích đến như vậy."

Mẹ Tiêu suy nghĩ rồi nói, "Cũng không biết con bé lớn lên một nơi như thế nào, nhưng mà chỉ nhìn thôi cũng đã làm cho người ta thích rồi, có cơ hội anh nên gặp mặt con bé một lần."

Cha Tiêu nhìn thấy mẹ Tiêu dường như đang nghĩ đến việc được bà nội mà rất vui mừng, cúi đầu xuống nói, "Ánh mắt nhìn người của Tử Uyên anh rất tin tưởng, nếu là những cô gái không tốt thì thằng bé cũng không thích, chỉ là nhà họ Tùy. . . . . vẫn là hơi khó giải quyết. Ông cụ đối với câu đối có kỳ vọng rất cao, nếu con trai không đạt được thành tích gì chỉ sợ là khó mà qua cửa ải của ông cụ. hơn nữa tuổi con trai vẫn đang còn trẻ, không nên nóng vội như vậy. Anh nghĩ con trai nói chuyện này ra sớm như vậy, thứ nhất là bản khoản về vấn đề nhà họ Tùy muốn thăm dò ý của anh ra sao. Hai là, con nó đang lo lắng chúng ta "Cưỡng ép nó kết hôn"."

Sau khi nói xong có chút buồn cười nhìn về phía mẹ Tiêu, mẹ Tiêu cũng không hiểu tại sao lại như vậy, một lúc sau mới nói, "Hai chúng ta. . . . . giống kiểu cha mẹ chuyên đi ép buộc chuyện hôn nhân của con cái hay sao?"

Cha Tiêu nhấp một ngụm canh, vẻ mặt thoải mái, "Mao chủ tịch đã nói rồi, tự bản thân mình bắt tay vào làm, cơm no áo ấm. Về chuyện cưới vợ của con trai, vẫn nên để chính bản thân nó tự giải quyết. Chúng ta cũng không cần quan tâm nhiều làm gì."

Mẹ Tiêu nghe chồng mình nói như vậy mới hoàn toàn yên tâm, lúc vừa rồi nghe cha Tiêu nói hai từ "Trèo cao" cũng dọa bà giật mình, bây giờ nghĩ lại mới thấy bản thân mình đúng là sợ bóng sợ gió này giờ.

Ăn cơm tối xong, cha Tiêu lên thư phòng xem tài liệu, mẹ Tiêu thì lên phòng của Tiêu Tử Uyên.

Bà đứng ở trước cửa, gõ gõ cửa phòng, sau đó đẩy cánh cửa phòng đang được khép hờ ra, đầu hai anh em đang xúm lại ở cạnh chiếc đèn bàn, nghe thấy âm thanh gõ cửa thì đều ngẩng nhìn sang.

"Còn chưa ngủ à?"

Tiêu Tử Uyên vẻ mặt buồn rầu gật đầu, sau đó nhìn về phía Tiêu Tử Uyên hỏi một vấn đề cũng không biết đã hỏi bao nhiêu lần rồi, "Anh, có thể sửa được không?"

Tiêu Tử Uyên đang cầm cái nhíp cẩn thận một viên nhỏ đồ trang sức dính lên chiếc khuyên tai, vẻ mặt chuyên tâm, ngoài miệng vẫn không quên an ủi em gái, "Có thể."

Mẹ Tiêu nhìn thấy hai người đang bận rộn, thì ngồi xuống bên mép giường chờ, nhìn một lát rồi sau đó mỉm cười.

Giống như hai đứa bé lại trở về lúc còn bé, Đại Vương Tiêu Tử Uyên phá hư cái gì hai mắt thường đâm lệ cầm món đồ chơi đã bị mình làm hư tìm đến Tiêu Tử Uyên, ủy ủy khuất khuất ôm hi vọng hỏi, "Anh, có thể sửa được không?"

Ở trong mắt con bé anh trai nó dường như không có gì là không làm được .

Khi đó Tiêu Tử Uyên vẫn là một đứa bé, đối mặt với ánh mắt to tròn vụt sáng của em gái vẻ mặt vẫn luôn bất đắc dĩ nhận lấy, sau đó cau mày

kiên kìa sửa chữa. Sửa được đương nhiên là không sao, nhưng nếu không sửa được thì tay chân lại luống cuống về mặt tràn đầy áy náy đi dỗ dành em gái đang khóc nức nở, giống như người làm hư đồ chơi là nó vậy.

Tất cả cả mọi chuyện đều hiện lên rõ ràng giống như mới phát sinh ngày hôm qua, hóa ra mới chỉ chớp mắt bọn nó đã lớn như vậy rồi.

Cuối cùng mẹ Tiêu cũng hoàn hồn trong tiếng cười và vỗ tay Tiêu Tử Yên.

Tiêu Tử Yên thật cẩn thận đem khuyên tai bỏ lại vào trong hộp, "Được rồi, chờ nó khô là được rồi."

Tiêu Tử Yên hài lòng cầm hộp trang sức đi ra ngoài, trước khi đi vẫn không quên nhìn về phía mẹ Tiêu cười khúc khích, "Bà Tiêu, con trai của mẹ thật sự rất lợi hại ."

Tiêu Tử Yên biết mẹ Tiêu tìm anh nhất định là có lời muốn nói, đi đến đóng cửa phòng, sau đó quay người lại thì thấy mẹ Tiêu mầu cười nhìn anh không nói lời nào.

Tiêu Tử Yên cảm thấy hơi kỳ lạ, "Mẹ, làm sao vậy?"

Mẹ Tiêu vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, gọi Tiêu Tử Yên đến đó ngồi, "Con hôm nay cũng vậy, rất ít khi nhìn thấy con mất bình tĩnh như vậy."

Tiêu Tử Yên nhìn đối diện chiếc giường có treo một bức tranh chữ rất đẹp, trên mặt mỉm cười từ từ nói, "Bởi vì cô ấy quá quan trọng, cho nên không dám chậm trễ, không dám không nghiêm túc, không có dám có một chút nào sơ suất nào. Con sợ nếu những việc này giải quyết một cách qua loa đại khái sẽ khiến cho con mất đi cô ấy, về sau muốn tìm cũng không thấy."

Ngày hôm sau khi Tiêu Tử Uyên đi, mới sáng sớm Tuy Ưc đã bị đánh thức bởi tiếng giọt mưa tí tách rơi, cô nằm ở trên giường mở to mắt nhìn những hạt nước nhỏ xuống dọc theo mái hiên ở bên ngoài cửa sổ đến mất hồn.

Cô vậy mà đã bắt đầu cảm thấy nhớ anh.

Nhớ đến lúc anh gọi cô thức dậy, nhớ những lúc ngồi thật lâu nhìn anh và mẹ Tuy ngồi ở đó nói chuyện, nhớ ánh đèn mỗi đêm sáng trong phòng anh, nhớ những đường cong rõ ràng trên khuôn mặt anh dưới ánh đèn vàng.

Linh Lung xúc xắc an Hồng Đậu, tương tư thấu xương có biết không.
(Du: tra mà k được nên đành để cả câu hán việt, ý của nó là tương tư đến đau lòng)

Lúc nhỏ khi ông ngoại dạy cô những câu thơ này, cô cảm thấy lập dị, rớt cuộc thì thích một người đến mức độ nào mới có thể nhớ đến tận xương tủy. hơn nữa cô lại khó có thể tưởng tượng được một người đàn ông như Ôn Đình Quân làm sao có thể viết những câu thơ thơ ngát sinh động tình cảm nồng nàn về cuộc sống tươi đẹp như vậy chứ. Sau này cô biết rõ ông cùng Ngư Ấu Vi là huyền thoại có một không hai, quay đầu nhìn lại mới cảm thấy từ những dòng chữ ông viết ra đã tiết lộ cho chúng ta sự đau thương và phiền muộn, không biết có phải có quan hệ cùng với người phụ nữ có tài hoa hơn người đã mất từ rất lâu về trước không.

Linh Lung xúc xắc an Hồng Đậu, tương tư thấu xương có biết không.
Lược lưu ly phủ tở xanh, họa tâm nổi lòng si hay không.(Thơ)

Như vậy cả cuộc đời đối với một người con gái xinh đẹp lại chìm trong đau khổ của tình yêu, sau cùng trước khi kết thúc cuộc sống này cô nói cả cuộc đời này cô chỉ yêu duy nhất một người đàn ông, tên của ông ta là Ôn Đình Quân. Còn để lại một câu nói đó là "Dễ cầu vô giá bảo, khó được một tình lang"*.

(*) ý của câu nói này là : một kho tàng vô giá thì dễ tìm thấy, nhưng để tìm được một người mình yêu thì rất khó.

Ôn Đình Quân lúc đối mặt với tình cảm của Ngự Ấu Vi thì luôn lựa chọn trốn tránh nhưng không biết đã bao giờ ông cảm thấy hối hận chưa. Nhưng nếu lúc ấy ông lựa chọn đồng ý, như vậy thì kết quả sẽ không như thế này, nhất định sẽ là một giai thoại về cặp đôi tài tử giai nhân này.

Nghĩ tới đây, Tùy Ưc bỗng dừng bật cười, may mắn là mình đã sớm tỉnh ngộ, và may mắn vì tất cả còn kịp.

"Nhóc Tùy, nghĩ đến điều gì mà lại cười vui vẻ như vậy?" Tùy Ưc vẫn đang ngăn người cười ngây ngô, bỗng nhiên mẹ Tùy xuất hiện nói một câu dọa cô giật mình.

Tùy Ưc lắc đầu sau đó ngồi dậy, "Không có gì."

Mẹ Tùy bước lại vỗ vỗ vai của cô, "Mau thức dậy nào, hôm nay chúng ta cần phải lên núi để viếng ông ngoại con."

Tùy Ưc gật đầu, nhanh chóng bước xuống giường thay quần áo, cô vẫn nhớ hôm nay là ngày dỡ của ông ngoại.

Ngũng hạt mưa nhỏ không ngừng rơi từng giọt từng giọt tí tách, đường lên núi so với bình thường khó đi hơn đi rất nhiều, lúc hai mẹ con đứng trước mộ của ông ngoại thì trời bỗng nhiên mưa lớn hạt.

Chỗ này là lúc ông ngoại cô khi còn sống đã chọn, bốn phía hoa cỏ và cây cối sum xuê, yên tĩnh an bình, bên tai chỉ nghe thấy âm thanh những hạt mưa gột rửa vạn vật .

Bức ảnh của ông trên bia mộ đã ủa vàng, nhưng vẻ mặt tươi cười vẫn ôn hòa như xưa.

Sư phụ trụ trì, mẹ Tù và Tù Ưc đứng dưới ô nhìn vào bức ảnh của ông nội thật lâu, sau đó sau trụ trì giục hai người xuống núi sớm một chút.

Mẹ Tù và Tù Ưc mới đi được mấy bước đã nghe thấy giọng của trụ trì, "Sàn, trước đây con có trồng một gốc cây nhưng bây giờ nó đã héo rũ rồi, ông đã thử rất nhiều biện pháp cũng không thấy nó đỡ hơn một chút nào, sợ là không sống được bao lâu nữa, con có ra xem nó một chút không?"

Mẹ Tù nghe xong câu nói của trụ trì đứng yên ở đó thật lâu cũng không nhúc nhích, một lúc sau từ từ thở ra một hơi, vẫn đưa lưng về phía trụ trì nhưng gương mặt nhẹ nhàng mỉm cười, "Nếu đã khô thì cứ để nó khô đi."

Sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, bóng lưng rất dứt khoát.

Nhưng Tù Ưc lại muốn đi xem, cố ý tìm cớ là muốn đi vào phía sau vườn của chùa để xem gốc cây kia.

Đây cây mà năm đó lúc mới về đây chính tay cô và mẹ cô trồng nó, có lẽ là mẹ Tù chỉ tùy tiện trồng, nhưng cũng có thể là vì quyến luyến điều gì đó.

Tù Ưc đứng ở trong mưa nhớ đến lúc cô được học cuốn sách 《những ghi chép về cuộc sống》, cô thích nhất là câu.

Đình có một cây Sơn Trà, năm đó chính tay vợ tôi đã trồng, ngày hôm nay nó đã cao lớn và che phủ khắp nơi rồi.

Mà cây trước mặt cô cũng đã cao vút, nhưng lại không hề có một chút sức sống nào.

Khoảng thời gian mười năm, không quá dài nhưng cũng không được coi là ngắn, tất cả ân oán tình thù đều đã theo gốc khô héo này mà tan thành

mây khói.

Tâm trạng của Tuy Ưc bỗng nhiên trầm xuống, nguyên nhân có lẽ là do thời tiết, cũng có thể vì hôm nay là ngày dỡ của ông ngoại, bởi vì gốc cây này, bởi vì mẹ cô, hay bởi vì. . . . .Tùy Cảnh Nghiêu.

Cô không nghĩ rằng trên đường đi xuống núi cô lại gặp được Tùy Cảnh Nghiêu. Ông ta và một thiếu niên mỗi người cầm một chiếc ô màu đen, một trước một sau đi trên con đường lên núi, trên tay đang cầm thứ gì đó vừa nhìn đã biết là họ sẽ đi đâu rồi.

Tùy Ưc có cảm giác đã biết được người thiếu niên này là ai, cô cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ chống chiếc ô che lại tầm mắt của mình, nhắm mắt không muốn nhìn mấy thứ mà Tùy Cảnh Nghiêu mang theo.

Tùy Cảnh Nghiêu cũng không ngờ sẽ gặp cô ở đây, hơi xấu hổ nói, "Cha nghĩ rằng lúc này hai người đã đi xuống núi rồi."

Đúng, hàng năm vào khoảng thời gian này cô và mẹ đã xuống núi rồi. nếu như không phải cô đi đường vòng để nhìn gốc cây kia.

Nhưng tại sao ông ta lại biết vậy, chẳng nhẽ mấy năm nay ông ta đã tránh ở chỗ nào mà cô và mẹ đều không biết theo dõi họ rất nhiều lần?

Nghĩ đến điều này trong lòng Tuy Ưc lại cảm thấy khó chịu hơn, không nói một câu nào cúi đầu đi qua Tùy Cảnh Nghiêu để về nhà.

Nhưng lại nghe được giọng nói của thiếu niên đó, "Cha, cô ấy là ai vậy?"

"Con cứ gọi cô ấy là chị là được."

"A.., Cha, chúng ta rốt cuộc là đang đi thả hương cho ai vậy, tại sao năm nào cha cũng đưa con đến đây nhưng lại không nói cho con biết đó là ai?"

"Con không nên hỏi nhiều như vậy, lúc về nhà đừng nhắc đến trước mặt mẹ của con."

"Con biết rồi."

Hai giọng nói tuy không lớn, sau lưng cô hai người đi càng lúc càng xa, nhưng Tùy Ưc lại nghe rất rõ ràng, cuối cùng cô không thể nào nhịn được nữa, dừng bước lại, một lúc sau quay đầu nhìn lại.

Bóng dáng người thiếu niên trong màn mưa cũng không thấy rõ ràng, cô chỉ có thể mơ hồ thấy một hình dáng cao gầy đang đi về phía trước.

Đây là lần đầu tiên Tùy Ưc nhìn thấy e trai của mình, người đang chảy cùng một dòng máu với cô, nhưng cô đến ngay cả tên của nó cũng không biết, đến cả dáng vẻ như thế nào cũng không dám nhìn một lần.

Bàn tay đang nắm chặt ô của Tùy Ưc bỗng nhiên buông lỏng, cô và mẹ cô rốt cuộc là mắc nợ gì thiếu niên này chứ?

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Em Sai Rồi

Edit: Tịnh Du

Beta: Tử Thiên Băng

Buổi tối, Tù Ưc mệt mỏi nằm trên giường gọi điện với Tiêu Tử Uyên, câu có câu không trả lời.

Tiêu Tử Uyên nghe thấy tâm trạng của cô không tốt, ngừng lại công việc đang làm đứng lên đi đến bên cửa sổ, "Làm sao vậy?"

Tù Ưc đánh trống lảng trả lời, "Trời mưa rồi."

Bên tai rất nhanh truyền đến âm thanh cười nhẹ của Tiêu Tử Uyên, Tù Ưc lập tức đỏ mặt, anh là Tiêu Tử Uyên mà, thủ đoạn nhỏ này của mình làm sao có thể không biết xấu hổ áp dụng đối với anh đây?

Tù Ưc chạm nhẹ những hoa văn được chạm khắc trên giường, im lặng một hồi lâu rồi mới nói, "Tiêu Tử Uyên, anh kể cho em về cha mẹ anh đi, còn có e gái của anh nữa."

Tiêu Tử Uyên biết chuyện cô không muốn nói có hỏi cũng vô ích, nên bắt đầu kể cho cô nghe, âm thanh nhẹ nhàng ở trong đêm mưa nghe vào khiến cho người ta có cảm giác đặc biệt yên ổn trong lòng.

"Mẹ của anh thì lần trước ở bệnh em em đã gặp rồi, vì sức khỏe của mẹ không được tốt lắm. mà khi đó công tác kế hoạch hoá gia đình rất

ngghiêm khắc, cha mẹ anh không cần thận nên đã có Tử Yên, bọn họ không muốn bỏ đứa con này nên vì sinh Tử Yên mà cha anh bị xử phạt, bị điều chuyển công tác ra biên giới, ông nội anh, chinh chiến cả đời cũng không bao giờ muốn bao che cho con trai, nên không cũng không nói hộ cha anh một câu nào, chỉ nói là người trẻ tuổi chịu một ít khổ cực là chuyện tốt, lúc ấy mẹ cũng đi theo cha di chuyển công tác, chỗ đó rất khổ cực, mùa đông luôn có tuyết rơi lạnh đến đóng băng, mà mùa hạ nhiệt độ lại rất cao, đồ ăn cũng không đầy đủ. Mẹ vừa phải chăm sóc cha và anh vừa phải đeo Tử Yên trên lưng, cho nên khi ấy bệnh của mẹ mãi không đỡ, sau này vì ông ngoại không đành lòng nhìn mẹ phải chịu khổ, nên đã ra mặt điều cha trở về, nhưng chỉ có thể dưỡng bệnh thường xuyên, vì thế cha cảm thấy rất có lỗi với mẹ.”

Tùy Ưc im lặng lắng nghe, cô vẫn nghĩ rằng những gia đình giống như nhà họ Tiêu thì phải thuận buồm xuôi gió, ai ngờ gia đình anh cũng có lúc lên lúc xuống như vậy. Cô đã từng nhìn thấy cha của Tiêu Tử Uyên trong TV, nhìn dáng vẻ rất lịch sự, không giận mà uy, nhưng mà điều khiến cô bất ngờ nhất chính là tình cảm đối với vợ của mình rất nồng nàn.

"Vậy em gái của anh thì sao?"

Tiêu Tử Uyên bỗng hiên mỉm cười, giọng nói ngập ngừng một chút rồi lại tiếp tục vang lên, "Nhóc con kia, nói như thế nào nhỉ, có một chút tùy hứng có một chút ngang ngược và còn rất tinh quái.”

Theo nhớ lại liền nghĩ tới ban ngày trên chân núi gặp phải người thiếu niên kia, không biết hẳn là không phải cũng có chút tùy hứng có chút bá đạo?

Tiêu Tử Uyên yên lặng chờ, cho đến khi đầu dây bên kia điện thoại có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, “Từ trước đến nay hình như em chưa nói với anh là em có em trai nhỉ?”

Tiêu Tử Uyên lúc đầu đang cúi đầu nghe, nhưng đến lúc nghe đến câu sau bỗng nhiên ngẩng đầu lên, anh thấy trên tấm gương thủy tinh chiếu khuôn mặt của anh lên đó. Trên gương mặt đó nụ cười bỗng nhiên cứng đờ, trong ánh mắt kia đều là sự kinh ngạc và đau lòng.

Anh nhớ đến Lâm Thần đã từng nói đến đứa bé kia, anh vẫn nghĩ rằng Tùy Ưc đời này sẽ không chủ động nhắc đến chuyện này, anh cũng sẽ giả bộ như không biết gì, chỉ nghĩ như lời cô đã nói, cha mẹ cô bởi vì một số chuyện mà ly hôn, cô đi theo mẹ ra khỏi nhà họ Tùy, cũng giống như gia đình đã ly hôn khác.

Nhưng cô lại đột nhiên muốn nhắc đến chuyện này với anh, có phải muốn nói cho anh biết tình cảm của anh đã làm cảm động cô? Và cô muốn chia sẻ với anh mọi chuyện, nhưng mà anh cũng không đành lòng để cho cô xé những vết sẹo kia ra một lần nữa cho anh nhìn.

"Anh đã biết rồi, anh đã nghe mọi chuyện chỗ Lâm Thần."

Tùy Ưc sững sờ, sau đó mới phản ứng, "Thì ra là anh cũng biết rồi. . . .
.."

Tiêu Tử Uyên vốn tưởng rằng cô sẽ tức giận, ai ngờ một lúc sau Tùy Ưc lại giận hờn lầm bầm nói thầm, "Lâm Thần đúng là tên miệng rộng!"

Tiêu Tử Uyên nghĩ đến khuôn mặt cô giờ phút này khẳng định là đã nhăn lại bộ dáng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại cảm thấy bật cười, nhẹ nhàng hỏi, "A Ưc, Em hôm nay sao vậy?"

Tùy Ưc phân vân một chút rồi bắt đầu nói, "Bất kể em nói cái gì, anh chỉ cần nghe là được rồi, bất kể thế nào cũng không được trả lời em"

Tiêu Tử Uyên nhanh chóng trả lời, "Được."

Lần này giọng nói của Tù Ưc lại nhanh chóng vang lên, "Hôm nay em nhìn thấy. . . . . Thấy Tù Cảnh Nghiêu và cậu bé đó. Hôm nay là ngày giỗ của bà ngoại em, trên đường trở về em trùng hợp em gặp bọn họ đang lên núi bái tế, em mới biết được mấy năm nay sau khi mẹ và em thắp hương cho ông ngoại xong, ông ấy cũng đưa cậu bé đó đến thắp hương cho ông ngoại.

Thật ra thì em cũng không biết rõ có phải hay không, có lẽ là không phải. chỉ là em chỉ gặp em trai em một lần lúc nó sinh ra, đến bây giờ vẫn chưa gặp lại em ấy, bây giờ bỗng nhiên em ấy xuất hiện, khiến em có chút.....có chút kỳ lạ."

Lúc cô từ trên núi về đến nhà thì nhìn thấy mẹ đang ở trong thư phòng sắp xếp những vật mà ông ngoại để lại, mỗi năm vào ngày này Tù Mẹ cũng như vậy. Cô cũng không dám nói chuyện này với mẹ, nhưng giấu ở trong lòng thật sự rất khó chịu, chỉ có thể nói với Tiêu Tử mà thôi.

Tiêu Tử Uyên không biết nên làm gì để an ủi cô bây giờ, khúc mắc của đời trước cuối cùng sẽ ảnh hưởng đến đời sau, Tù Ưc hình như cũng không có ý định nghe Tiêu Tử Uyên an ủi mình, nên nói tiếp, giống như rất buồn rầu, "Năm ấy lúc mẹ rời khỏi nhà họ Tù có lên phía sau núi trồng một thân cây, hôm nay thân cây đó đã chết rồi, em biết rõ rằng cái cây kia rất có ý nghĩa với mẹ, nhưng khi mẹ nghe thấy lại rất bình tĩnh."

Tiêu Tử Uyên im lặng lắng nghe, hai người đều hiểu, cây có ý nghĩa là ở lâu dài, nhưng rốt cuộc là yêu lâu dài, hay là hận lâu dài? Hôm nay thân cây này đã chết rồi, ở trong lòng mẹ Tù đại biểu cho việc gì đã chết đi?

Bất kể là đại biểu cho cái gì, câu chuyện cũ kia cũng đã khắc sâu trong lòng Thẩm Sàn.

Yêu sâu đậm như vậy, tổn thương sâu đậm như vậy, cũng bởi vì sâu đậm như vậy cho nên bà mới càng bình tĩnh thêm.

Ân oán của Đời trước bọn họ làm sao có thể đánh giá được đây?

Hai người im lặng một lúc lâu cũng không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của đối phương. Một lúc sau Tiêu Tử Uyên nhẹ nhàng kêu lên, "A Úc?"

Bên kia hình như mãi cũng không thấy động đậy, anh còn nghe thấy tiếng hô hấp rõ ràng ổn định truyền.

Tiêu Tử Uyên mỉm cười bất đắc dĩ, cúp điện thoại, thấy được trên màn hình hiển thị thời gian nhắc nhở đã kết thúc cuộc trò chuyện, sau khi màn hình tắt anh thở dài một, dựa người vào bên cửa sổ nhắm mắt lại.

Anh cần phải đi, nhưng nhà họ Tiêu, nhà họ Tùy, thái độ không rõ ràng của cha, còn ông cụ bên kia nữa, bây giờ còn chưa phải là lúc nói đến chuyện này, còn có Tùy Cảnh Nghiêu, em trai của Tùy Úc, tất cả những chuyện này không phải là những phiền phức nhỏ, bây giờ anh thật sự muốn mang cô đi đâu đó thật xa, đem tất cả những rắc rối và phức tạp này ném ở nơi này, để cô không bao giờ phải mơ màng và chán nản nữa.....

Tiêu Tử Uyên cố gắng không suy nghĩ đến những chuyện này nữa, những suy nghĩ này cuối cùng vẫn không thể trở thành hiện thực được, có lẽ anh vẫn nên nắm chắc thời gian quay trở về để giải quyết những vấn đề khó khăn này thôi.

Mấy ngày sau, buổi tối trước hôm Tiêu Tử Uyên rời đi có gọi điện báo cho Tùy Úc tin này.

Tùy Úc im lặng một lúc lâu mới trả lời, "A..."

Sau đó cũng không nói thêm điều gì nữa.

Tiêu Tử Uyên cười trêu cô, "Sao? Em chưa nói sẽ đến tiễn anh đó?"

Tùy Ưc đúng thật là hơi chán nản, buồn bã iu xiu nói lời từ chối, "Không đi."

"Lúc tốt nghiệp anh đi du học em cũng không đến tiễn anh, lần này cũng không đi à?"

"Lúc đó anh cũng có kêu em đi tiễn đâu."

"Vậy anh không nói em sẽ không đi ư?"

"Em..." Tùy Ưc không biết nên nói gì nữa, cô sợ mình sẽ không chịu được cảnh đưa tiễn, một lúc sau mới ồm ồm nói, "Chờ khi anh trở về em sẽ đến đón anh ."

"Ừ, tốt tốt, anh nhớ kỹ lời này rồi đó." Tiêu Tử Uyên dừng lại một lát, nói tiếp, "Đúng rồi, sang năm em cũng tốt nghiệp rồi, đã có tính toán gì chưa?"

Trước kia Tùy Ưc đã quyết định sau khi tốt nghiệp sẽ về nhà, nhưng từ sau kia cô quyết định mở lòng với Tiêu Tử Uyên thì kế hoạch này lại không thể thực hiện được nữa, Tiêu Tử Uyên luôn luôn sử dụng chiêu bày kế rồi mới hành động, vậy nên anh phải biết được cách nghĩ của Tùy Ưc.

"Em đã trao đổi với mẹ rồi, định thi nghiên cứu sinh, mấy hôm trước em đã hỏi thăm qua, trong viện Y Học có lấy một số sinh viên, đến lúc đó em đi hỏi thử xem thế nào, giáo sư Hứa là ngôi sao sáng trong giới Y học, người đăng ký thầy ấy chắc chắn sẽ rất nhiều, không biết có thi đậu hay không."

"Hứa Hàn Dương?" Tiêu Tử Uyên lặp lại cái tên này, bỗng nhiên nhớ đến điều gì đó, bật cười, "Nhất định có thể đậu."

Tùy Ưc tò mò, "Sao anh biết được?"

Tiêu Tử Uyên nghĩ tới một người, "Anh tìm người giúp em đi cửa sau."

Tùy Ưc nhớ đến lần trước Lê - Ồ Quý - Đôn Tiêu Tử Uyên cũng nói giúp cô "đi cửa sau" trong cuộc so tài kiến thức lần trước, nên thuận miệng nói luôn, "Lần trước anh cũng nói đi cửa sau giúp em nhưng không phải vẫn thua sao."

Sau khi nói xong mới tỉnh ngộ bùm miệng lại, đúng là tự vạch áo cho người xem lưng mà.

Quả nhiên nghe thấy Tiêu Tử Uyên hừ lạnh, "Anh còn chưa nhắc đến thì thôi, em lại còn dám nói ra ?!"

Tùy Ưc le lưỡi, "Ừm... em sai rồi..."

Tiêu Tử Uyên bắt được điểm yếu của cô, nắm được thóp này kiểu gì cũng phải trêu cô một tý: "Được rồi, nói anh xem, em có lỗi gì?"

Tùy Ưc rất thành khẩn nhận lỗi của mình, "Em không nhắc lại chuyện đi cửa sau."

Tiêu Tử Uyên tiếp tục hừ lạnh, "Còn gì nữa không?"

Tùy Ưc đương nhiên sẽ không gánh hết tội, nếu không sau này khỏi có cơ hội trở mình luôn, "Còn, không nên nói là không đi tiền anh."

Tiêu Tử Uyên hài hước cười rộ lên, "Em lại còn biết tránh nặng tìm nhẹ nữa cơ đấy."

Vài giây sau, Tùy Ưc trả lời lại, "Tại sao anh không thích Dạ sư tỷ?"

Tiêu Tử Uyên tự biết những đây là một đề tài khá mẫn cảm với mọi người, cho dù Tùy Ưc có nhẫn nhịn lắm thì vẫn là một cô gái, ho nhẹ một tiếng để làm hòa, “Anh thấy thế là được rồi, chuyện này xem như đã xong, không cần nhắc lại nữa. Em cũng không cần áy náy, biết sai là tốt rồi, anh không truy cứu nữa.”

Tùy Ưc cũng rất thích kết quả như vậy, hai người ăn ý cho qua mọi chuyện.

Hôm sau, mới sáng sớm Lâm Thần đã đến nhà họ Tiêu, chuẩn bị đưa Tiêu Tử Uyên đi. Ai ngờ mới vừa xuống xe đã nhìn thấy Kiều Dụ ngán ngẩm tựa vào cạnh xe.

Lâm Thần đi lại nhìn xung quanh rồi hỏi hỏi, "Hai cậu ấy sao vậy?"

Kiều Dụ sờ cằm, "Đi cửa sau."- Lê - Quý - Đôn Vừa nói vừa chỉ về phía hai người đang đứng dưới tán cây bên kia.

Dưới tán cây, Tiêu Tử Uyên ân cần ôm vai Ôn Thiếu Khanh, cười y như một hồ ly.

Ôn Thiếu Khanh nhú mày nhìn anh, "Để làm gì?"

Tiêu Tử Uyên mỉm cười nói, "Nghe nói mấy năm nay đề thi bên viện Y Học đều do giáo sư Hàn ra, năm nay hình như cũng thế."

Ôn Thiếu Khanh nghe xong nghiêng đầu hỏi, "Vậy thì sao?"

"Tớ lại nghe nói mặc dù nói là do giáo sư Hứa Hàn Dương ra, nhưng vì giáo sư Hứa quá bận rộn, nên về cơ bản đều giao cho một học trò mà ông hài lòng nhất ra đề, tớ còn nghe nói học trò này họ Ôn."

Ôn Thiếu Khanh cuối cùng cũng hiểu được ý đồ của Tiêu Tử Uyên, cười trêu chọc, "Ừm, mấy ngày trước giáo sư Hứa đã liên lạc với tớ, thế

nào, cậu định thôi chính trị chuyển sang học y à?"

Tiêu Tử Uyên nhìn đồng hồ trên tay mình, đã đến giờ rồi, nên cũng không quanh co nữa, "Biết rồi còn hỏi,"

Ôn Thiếu Khanh biết chuyển bay của anh sắp khởi hành, nhưng vẫn ung dung hỏi nói sang chuyện khác, "Cô ấy không phải là em gái của Lâm Thần à? Lâm Thần không gặp, cậu gặp cái gì chứ? Không lẽ. . . Hai người các cậu đã làm chuyện gì rồi hả?"

"Hừ. . ." Tiêu Tử Uyên nhú mày, "Tại sao cùng một ý nhưng sao từ trong miệng cậu nói ra lại có cảm giác kỳ quặc thế nhỉ?"

Ôn Thiếu Khanh cười rộ lên, "Đây không phải ý của cô nhóc kia chứ? Bản lĩnh của Tùy Ưc rất cao, cô bé hàng năm vẫn dành được học bổng của viện, cậu không có lòng tin với cô ấy như vậy à?"

Tiêu Tử Uyên và Ôn Thiếu Khanh sống dưới một mái nhà mấy năm, đương nhiên biết học y có bao nhiêu vất vả, "Không phải là không có lòng tin, Lê Quý Đôn mà là không muốn cô ấy vất vả như vậy."

Ôn Thiếu Khanh nhẹ lắc đầu một cái rồi than thở, "Chậc chậc chậc... Tiêu Tử Uyên, cậu xong rồi. Người không vương bụi trần như Tiêu Đại Tài Tử của chúng ta cuối cùng lại thua trong tay của một cô gái, không biết nỗi lòng của bao nhiêu cô gái sẽ tan nát đây."

Kiều Dụ nhìn đồng hồ rồi ngoảnh đầu về phía hai người, hét lớn, "Đi thôi! Nếu không sẽ muộn giờ lên máy bay mất!"

Tiêu Tử Uyên và Ôn Thiếu Khanh nhanh chóng đi đến cạnh xe, Tiêu Tử Uyên vừa đi vừa dặn dò, "Chuyện này cậu đừng nói cho người khác, đến lúc có đề thì cậu gửi cho tớ."

Ôn Thiếu Khanh nhìn Tiêu Tử Uyên bảo vệ Tùy Ưc như vậy thì thấy hơi buồn cười, "Được".

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tam Bảo "Đông Y"

Editor: Tịnh Du

Chờ đến khi Tùy Ưc quay trở về trường học thì cũng là lúc bắt đầu một kỳ học mới, bốn người ngồi trong nhà ăn nhìn những sinh viên mới về mặt ngây thơ đang mặc đồng phục quân sự, ngoài trừ lúc trước nguyên rủa “Nếu như lúc các người tập quân sự, thì trời sẽ nắng”, thì bây giờ bọn họ lại rất xúc động, sang năm bọn họ tốt nghiệp rồi.

Mới sáng sớm Yêu Nữ đã lên kế hoạch, tốt nghiệp <http://diendanlequydon.com> xong cô sẽ đi du học, cô gõ gõ cái bàn, “Các cậu sau khi tốt nghiệp đã có dự tính gì chưa?”

Hà Ca về mặt đau khổ nói, "Mẹ tớ truyền lệnh, hoặc là thi nghiên cứu sinh, hoặc là lập gia đình, bắt tớ phải chọn một! tớ không muốn thi nghiên cứu sinh, nhưng bây giờ tớ đi đâu để tìm một người đàn ông cưới tớ đây?!"

Tùy Ưc nghe thấy Hà Ca nói vậy thì ngược lại rất vui vẻ. “Thi nghiên cứu sinh à, vậy thì tốt quá, chúng ta cùng làm bạn.”

Tam Bảo, Yêu Nữ và Hà Ca về mặt kinh ngạc cùng thốt lên, "Cậu muốn thi nghiên cứu sinh? Cậu không phải sẽ về nhà à?"

Lúc này, Tùy Ưc mới nhớ là mình hình như quên mất chưa kể chuyện tình cảm của mình và Tiêu Tử cho ba cô gái này rồi.

"Ừm. . . . . Đúng vậy, tớ vừa học lên nghiên cứu sinh vừa chờ Tiêu Tử Uyên trở về. . . . ."

Lập tức trong lòng ba người đã thông suốt, "À....." Trừ lần ๓Diendanlequydon.comđó ra bọn họ cũng không có nhiều ngạc nhiên, giống như hai người bọn họ chắc chắn sẽ ở cùng nhau, vấn đề chỉ còn là thời gian nữa thôi.

Tam Bảo phản ứng nhanh nhất, nhíu mày hỏi, "Cậu và Tiêu sư huynh qua lại với nhau lúc nào vậy?"

Tùy Ưc hơi chột dạ, "Nghỉ hè."

Tùy Ưc nghĩ là ba cô nàng sẽ tức giận, sẽ trêu tức cô bởi vì lúc đầu cô không nói cho các cô ấy, ai ngờ. . . . .

Tam Bảo lòng đầy căm phẫn gõ gõ chiếc đũa, "Này, tại sao có thể như vậy!"

Tùy Ưc ngay lập tức nói lời xin lỗi, "Xấu hổ với các cậu quá, tớ nghỉ hè không vào mạng nên không thể kịp thời nói cho các cậu biết được....."

Nhưng trọng tâm câu hỏi của Tam Bảo lại không phải là chuyện này, "Tiêu sư huynh còn chưa mời nhà gái là chúng ta ăn cơm! Tại sao hai người các cậu lại không yêu nhau sớm hơn một chút! Bây giờ anh ấy cũng đã đi du học rồi, ๓Diễn - đàn - Lê - ๓Quý - Đôn vậy thì chúng tớ lại bị tổn thất một cách vô ích rồi!"

Tùy Ưc cúi đầu trầm mặc, đúng là tâm hồn ăn uống mà.

Hà Ca vẻ mặt tán thành, "Đúng! Ít nhất cũng phải đặt một bàn tiệc tại nhà hàng hải sản!"

Sau khi nói xong, Tù Ý, Hà Ca và Tam Bảo vẻ mặt cứng lại liếc mắt nhìn nhau sau đó cùng im lặng, đồng thời cẩn thận dè dặt nhìn về phía Yêu Nữ.

Lần trước, lúc Kiều Dụ và Yêu Nữ công khai chuyện tình cảm, mấy người bọn họ đã bắt Kiều Dụ đãi một bữa, muốn anh đưa bọn họ đi nhà hàng hải sản, ai ngờ chưa kịp đi ăn Yêu Nữ và Kiều Dụ đã chia tay.

Yêu Nữ vẻ mặt nhẹ nhàng uống canh, giống như không hề nhớ đến chuyện này, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên vẻ mặt kỳ quái hỏi, "Các cậu nhìn tớ chăm chăm như vậy làm gì, tớ cũng không phải là hải sản."

Sau khi nói xong chính bản thân cô cũng sửng sờ.

Lúc đó, cô và Kiều Dụ mới yêu nhau chưa lâu, Tam Bảo không có chuyện gì lại cứ thích trêu chọc hai người bọn họ. Có một lần lúc cô ở trong phòng ngủ nói thầm muốn tặng quà sinh nhật cho Kiều Dụ, Tam Bảo im lặng một hồi lâu bỗng nhiên bước đến trước mặt cô nói, "Yêu Nữ, cậu và em rể Kiều thật sự rất xứng đôi đó."

Yêu Nữ hỏi, "Tại sao?"

Tam Bảo cười híp mắt trả lời, "Các cậu một người là Song Ngư, một người là cự giải, đều là hải sản mà."

Chuyện cũ bỗng nhiên tràn về, Yêu Nữ cũng không biết ứng phó ra sao. Đã rất lâu cô chưa nhớ đến Kiều Dụ rồi, kể từ sau khi Kiều Dụ tốt nghiệp cô cũng chưa từng gặp lại anh. Cô cũng sắp tốt nghiệp rồi, sau khi tốt nghiệp khoảng cách với anh càng ngày càng xa, về sau sẽ không nhớ đến anh nữa, nhưng có một số việc Diển - Đản - Lê - Quý - Đôn tại sao lại có thể khắc sâu trong ký ức cô đến như vậy? Khắc sâu đến tùy tiện nói ra một từ đã có thể nghĩ đến người đó? Cuộc đời này cô lại phải thua trong tay một người đàn ông hay sao?

Ba người nhìn vẻ mặt Yêu Nữ mờ mịt ngồi đó, liếc nhau mắt nhìn nhau, ở dưới bàn Tuy Ưc lấy chân đá Tam Bảo một đá.

Tam Bảo lại bắt đầu nói chuyện, "Tớ cũng muốn học nghiên cứu sinh, nhưng mà tớ muốn chuyển qua học Bác Sĩ Đông Y."

"Cái gì?" Chủ ý ban đầu của Tuy Ưc là muốn Tam Bảo chuyển chủ đề, nói một số chuyện cười để xóa tan bầu không khí này, ai ngờ cô ấy lại nói ra một chuyện giật gân như vậy.

Vẻ mặt Tam Bảo rất nghiêm túc, "Umh... tớ cuối cùng cảm thấy học lâm sàng rất nguy hiểm, các cậu nghĩ xem một bác sĩ giống như tớ trước kia đăng ký thi vào khoa sinh học khi đi thi không biết tại sao lại lẫn với khoa lâm sàng, người khác muốn tìm tớ khám bệnh, tớ cuối cùng không thể kết luận được bệnh gì, thật xấu hổ, bệnh này lúc đi học Giáo Sư chưa nói rõ, tôi không thể chẩn đoán được?"

"Ha ha!" Ba người cùng bật cười.

Tam Bảo lại tiếp tục nói, "Còn nữa, tớ cảm thấy nếu có người đến tìm tớ để khám bệnh, khả năng lớn nhất chính là đi tìm cái chết, tớ không thể lấy sinh mạng người khác ra để đùa giỡn được!"

Yêu Nữ rất nhanh thoát khỏi chuỗi cảm xúc đó, cười hỏi, "Vậy nếu cậu đi học đông y sẽ không nguy hiểm hả ?"

Tam bảo chợt dạ, "Đông y. . . . . Đông y có thể lừa dối , nếu thực sự không chẩn đoán được tớ sẽ kê cho người đó trà giải nhiệt, nếu có uống vào cũng sẽ không chết người được."

Tuy Ưc nhìn chăm chăm Tam Bảo một lúc lâu, rồi nghiêng đầu hỏi, "Tam Bảo, cậu thực sự muốn học đông y à?"

Tam bảo cố họng ấp a ấp úng nửa ngày, mới nhỏ giọng thừa nhận, "Không phải. . . . ."

"Vậy là cậu. . . . ."

"Các cậu đều biết. . . . . Ta lúc đăng ký nguyện vọng vốn dĩ là Đông Y, nhà của tớ có rất nhiều. . . . ."

Tam Bảo còn chưa nói hết, Tùy Ưc, Yêu Nữ và Hà Ca đã đồng thanh nói ra, "Ước mơ của cậu chính là trồng rất nhiều thảo dược, sau đó sẽ nhờ vào nó mà phát tài"

Tam Bảo lập tức cười ha hả gật đầu, "Đúng đúng."

Ba người lại một lần nữa không còn cách nào khác chỉ biết bất đắc dĩ vỗ trán.

Từ ngày đó trở đi, ngoại trừ Yêu Nữ nhàn nhã thoải mái vừa làm đề cương luận văn vừa chờ tốt nghiệp, còn lại ba người kia lại bắt đầu con đường ôn tập dài dằng dặc để thi nghiên cứu sinh.

Mới được vài ngày, vào một buổi tối, Tam Bảo ở trong phòng ngủ soi gương nhìn trái rồi lại nhìn phải một lúc lâu, rồi quay đầu sang hỏi ba người, "Có phải gần đây tớ cố gắng học tập quá sức không? Sao tớ cảm thấy sắc mặt của tớ không được tốt lắm nhợt nhạt hết cả rồi này?"

Yêu Nữ quan sát Tam Bảo một lần từ đầu đến chân sau đó bắt đầu nói ra những lời nói ác độc, "Nhợt nhạt thì tớ không thấy, chỉ cảm thấy mặt của cậu ngược lại lại to hơn."

Tam Bảo lập tức che mặt, "Người ta mặt có khung xương lớn thôi!"

Hà Ca đang uống nước thì phun hết ra ngoài, "Cậu mỗi ngày chín giờ mới thức dậy, đi lên thư viện thì lấy điện thoại ra chơi hai giờ đồng hồ, sau

đó đi ăn cơm trưa, một mình cậu ăn hết hai chén cơm, ngủ trưa ngủ thẳng ba giờ chiều, sau khi ngủ dậy lại đi thư viện chơi hai giờ điện thoại di động, cơm tối ăn nhiều như vậy không nói, đến cả ăn khuya cậu cũng ăn suất của hai người, cậu có thể không mập sao?"

Tam Bảo vẻ mặt uất ức nhào đến trong lòng Tù Ưc, "A Ưc, các cậu ấy liên hợp lại bắt nạt tớ!"

Tù Ưc đang cầm điện thoại đi động nhắn tin với Tiêu Tử Uyên, nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên nhìn như dịu dàng an ủi Tam Bảo "Cậu đừng hai cậu ấy nói bậy, để tớ nhìn một chút nào, hình như là có chút vàng. . . . ."

Tam bảo cuối cùng cũng tìm được tri kỷ, nháy nháy mắt ngây thơ hỏi, "Bác sỹ Tù, vì sao lại vàng vậy?"

Tù Ưc mỉm cười chậm rãi trả lời, "Gương mặt cố ý phát triển thôi !"

Tam Bảo đen mặt bỏ đi trong tiếng cười của Yêu Nữ và Hà Ca.

Ở trường học việc thực tập vẫn được sắp xếp như cũ, mà trong lúc ba người bọn họ đang bận rộn chạy qua chạy lại giữa hai nơi là trường học và bệnh viện, thì cuối cùng Tam Bảo cũng chờ được đến lúc trái tim của cô rung động.

Ngày nào đó, giữa thời gian ăn cơm trưa Tam Bảo lôi kéo Tù Ưc, Hà Ca đứng trên một con đường nhỏ ở trong vườn hoa của bệnh, hết nhìn trái rồi lại nhìn phải.

Tù Ưc và Hà Ca không hiểu chuyện gì cả, "Xin hỏi, chúng ta đứng ở chỗ này làm gì?"

Tam bảo đỏ mặt, "Một lát nữa sẽ có một bác sỹ đẹp trai đi qua đường này."

"Làm sao cậu biết?"

"Hai ngày hôm nay vào đúng thời gian này tớ đi qua đây luôn gặp anh ấy, cậu nói xem có phải anh ấy để ý đến tớ rồi không?"

Tùy Ưc, Hà ca im lặng.

Tam Bảo bỗng nhiên thấp giọng xuống kêu lên, "Tới rồi tới rồi!"

Tùy Ưc và Hà Ca đồng thời quay đầu lại, sau đó gật đầu tới tấp, nhưng ở trong lòng lại than thở, đúng là món ăn mà Tam Bảo ưa thích.

Bộ họ trông thấy mấy vị bác sĩ nam trẻ tuổi mặc áo khoác đang từ trong phòng ăn bệnh viện đi ra, mà bọn họ đang chậm chậm đi về phía các cô, anh chàng đi ở chính giữa là một người có bộ dáng cao gầy, da trắng nõn, tướng mạo khô ngô, bên trong áo khoác trắng là áo sơ mi sạch sẽ chỉnh tề, đang nghiêng đầu trò chuyện với người bên cạnh một cách vui vẻ, đúng thật là rất đẹp trai, rất có hương vị của thần tiên.

Tam Bảo ghé vào bên tai hai người nhỏ giọng nói thầm, "Tớ đã hỏi hộ sĩ rồi, là vị học trò cuối cùng của chủ nhiệm nội khoa thần kinh, nghe nói tính tình đặc biệt khiêm tốn, chỉ biết là anh ấy có danh sách trong quân đội, trước đây anh ấy làm ở trong bệnh viện quân đội, gần đây mới đến bệnh viện chúng ta theo chủ nhiệm khoa học bác sĩ, Anh lính nhé! Có được tính là một người con trai đẹp trai giàu có không?"

Tùy Ưc nhìn thấy trong mắt Tam Bảo tràn ngập màu hồng, mỉm cười gật đầu. Lại đưa mắt nhìn bóng lưng đã đi xa, trong lòng có chút lo lắng, Tam Bảo hình như là thật sự đã thích người đàn ông này, cũng không biết anh ta đánh giá Tam Bảo như thế nào. Nhưng điều cô không muốn thấy nhất chính là Tam Bảo bởi vì chuyện tình cảm mà bị thương, coo hi vọng Tam Bảo có thể vui vẻ cả đời như vậy.

Tùy Ưc vẫn đang ngây ngẩn thì nghe thấy Tam Bảo gọi lớn, “Trời ơi, 11 giờ rưỡi rồi ! Xong rồi xong rồi!”

Hà Ca ngoáy ngoáy lỗ tai, "Thì thế nào?"

"Tớ không phải có một người cùng quê là bác sĩ đông y à, tớ tìm cậu ấy nhờ cậu ta giới thiệu giúp tớ một vị giáo sư, nói buổi sáng này sẽ đi gặp , đi mau đi mau!"

Hà Ca đứng tại chỗ bất động, "Hai chúng tớ đi làm gì?"

Tam Bảo núp ở sau lưng Tùy Ưc vẻ mặt thẹn thùng, "Là tớ sợ thôi! Cậu không biết là bây giờ đề tài giáo sư và nữ sinh viên đang là một vấn đề nhạy sao? Ngộ nhờ ông ấy muốn ra quy tắc ngầm với tớ thì làm thế nào? Chẳng may tớ từ chối, ông ta lấy mạnh ức hiếp yêu thì làm sao? Đưa các cậu đi sẽ có cảm giác an toàn."

Tùy Ưc nghe xong vẻ mặt hắc tuyến, nhìn trời không thở dài, vẫn là Hà Ca nhẫn tâm đả kích Tam Bảo, "Trường học chúng ta các giáo sư khoa Đông y đều thuộc cấp bậc người cổ hủ , trẻ tuổi nhất cũng đã sáu mươi tuổi rồi? So sánh lại, tớ sẽ tin tưởng hơn nếu cậu nói cậu cậy mạnh ức bọn họ mà không phải bọn họ mạnh cậu."

Tam bảo đẩy hai người đi về phía trước, "Đi, cùng đi nào! Đi xem để hiểu biết thêm về những người cổ hủ đó như thế nào cũng tốt mà!"

Khi nhìn thấy người thật, trên mặt ba người vẫn duy trì mỉm cười, nhưng trong lòng lại im lặng nén bi thương, quả nhiên là những ông thầy cổ hủ thật.

Ông lão tóc hoa râm cười híp mắt nói mấy câu với Tam Bảo sau đó xem đồng hồ, "Trò Mặc Thân đúng không, em giúp thầy xem ở đây một lát, thầy xuống phòng thuốc một lát, nếu như có bệnh nhân tới trò nói họ chờ thầy một chút."

Ông thầy vừa bước chân ra khỏi cửa, Tam Bảo đã bắt đầu giáo huấn cô bạn cùng quê đó, "Không phải đã nói cậu giúp tớ tìm một thầy giáo trẻ tuổi một chút sao, bộ dáng đẹp trai đó?! Chính là bác sĩ trẻ tuổi đẹp trai dịu dàng như ngọc giống như bác sĩ đông y đấy, trên người đều là mùi hương của dược liệu, nhưng tại sao lại lớn tuổi như vậy?"

Cô bạn kia khóc không ra nước mắt, "Cậu cho rằng đây là tiểu thuyết hả? ở đâu ra vị giáo sư trẻ tuổi đẹp trai? Tớ cũng muốn nhưng mà không có. Cậu muốn mùi hương của dược liệu phải không, vậy thì cậu vào phòng thuốc xông mấy ngày, cho dù cậu có tắm rửa cũng không sạch!"

Tam Bảo vẫn chưa hết hi vọng, "Thật sự là không có sao?"

"Không có, giáo sư Tô là một người rất tốt, cậu nên cảm thấy vừa lòng đi! Tớ không thèm nghe cậu nói nữa, tớ cũng sang bên phòng thuốc đây cậu ở đây xem một lát đi."

Sau khi vị giáo sư đó đi được mấy phút thì có một bé gái đẩy cửa đi vào, thấy ba người trẻ tuổi mặc áo khoác trắng cô gái không biết như thế nào đành phải kêu một tiếng, "Bác sĩ Tô?"

Tam Bảo sửng sốt một chút rồi nhanh chóng gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc hạ thấp giọng, "Là tôi, ngồi đi."

Tùy Ưc, Hà Ca liếc mắt nhìn nhau sau đó lựa chọn thờ ơ.

Cô gái nghi ngờ ngồi xuống, Tam Bảo để che giấu ho khan một tiếng, "Đưa tay ra, để tôi bắt mạch."

Tam bảo vừa bắt mạch vừa nói, "Ở đâu không thoải mái à?"

Cô gái chỉ vào khuôn mặt bị đậu mùa, "Nội tiết mất cân đối."

Tam Bảo vẻ mặt uyên thâm gật đầu một cái.

Cô gái lại hỏi, "Bác sĩ kê cho tôi một liều thuốc bắc để uống với."

Vị giáo sư đó từ phòng dược trở về đang định đẩy cửa đi vào thì đúng lúc nghe được Tam Bảo trả lời, ngay tức khắc vẽ mặt hiện lên hai vạch đen.

"Cô gái, cô không phải thiếu thuốc, mà thứ cô thiếu là một người đàn ông."

Tùy Ưc và Hà Ca nhìn vẻ mặt nghiêm túc của vị giáo sư cổ hủ kia cực kỳ sáng suốt lựa chọn bỏ lại Tam Bảo mà bỏ chạy.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cỗ
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Mẹ Tiêu, Tiêu Tử Yên

Tùy Ưc và Hà Ca chia tay nhau ở trước cửa văn phòng làm việc của bác sĩ đông y, vừa mới đi được vài bước đã gặp người quen, cô cảm thấy không chắc chắn lắm nên kêu lên một tiếng, "Bác gái?"

Mẹ Tiêu quay đầu lại thấy Tùy Ưc thì nở nụ cười, "Tùy Ưc à, lâu lắm rồi không nhìn thấy cháu."

Tùy Ưc nhìn bác gái phía trước sắc mặt không tốt, phía sau có hai người đi theo, dáng đi chính trực, mặc dù mặc quần áo hàng ngày nhưng cũng đoán được thân phận, "Bác sao vậy?"

Mẹ Tiêu cầm lấy tay Tùy Ưc, nhìn cô mỉm cười, đây chính là cô gái mà Tử Uyên nói thích.

Thấy cô khẽ nhíu mi liền an ủi, "không có chuyện gì đâu, bệnh cũ thôi, gần đây thời tiết thay đổi, nên bác đến để bác sĩ khám xem sao."

Tùy Ưc cảm thấy lòng bàn tay mẹ Tiêu lạnh ngắt ẩm ướt, hơi lo lắng, "Bác không sao chứ? Bác muốn đi đâu cháu dìu bác đi."

Mẹ Tiêu vỗ vỗ bàn tay của Tùy Ưc, "Không có chuyện gì, cháu đi làm việc của cháu đi, tự bác có thể đi được. Chờ Tử Uyên trở về cháu cùng nó về nhà bác chơi."

Tùy Ưc gật đầu, đi được vài bước vẫn cảm thấy không yên tâm, lại quay đầu lại nhìn.

Mẹ Tiêu vừa đi được vài bước bỗng nhiên dừng lại, sau đó cơ thể chao đảo rồi ngã xuống, người đi theo bên cạnh mẹ Tiêu đã phản ứng kịp lập tức đỡ lấy bà.

Tùy Ưc cũng nhanh chóng chạy lại đỡ mẹ Tiêu dậy.

Mẹ Tiêu cau mày, sắc mặt tái nhợt, sau khi thấy rõ Tùy Ưc, liền nắm lấy tay Tùy Ưc, hơi thở mong manh, "Đừng nói cho Tử Uyên."

Nói xong liền ngất đi.

Tùy Ưc ngồi ở trước giường bệnh, nhìn mẹ Tiêu mẫu mà sống mũi cay cay. Cô bỗng nhiên nhớ đến mẹ mình ở cách đây rất xa, lúc cô không ở nhà nếu mẹ cô không khỏe có phải là cũng không muốn cô biết, không muốn khiến cô lo lắng? Có lẽ trên đời này tất cả các bậc cha mẹ đều như thế, nuôi con trăm tuổi, lo lắng 99 năm.

Vì thân phận mẹ Tiêu đặc biệt, nên rất nhanh đã thấy viện trưởng mang theo rất nhiều bác sĩ mặc đồ trắng vào phòng bệnh, Tùy Ưc cũng nhanh chóng chạy đến gần, nghe xong vài câu trọng điểm rồi lui ra ngoài.

Đúng như lời của Tiêu Tử Uyên, lúc còn trẻ thân thể bị nhiễm lạnh, bây giờ phải từ từ điều dưỡng mới được, không thể nào gấp gáp nóng vội được.

Tùy Ưc đợi đến lúc viện trưởng và nhóm chuyên gia lần lượt rời đi, mới đi vào phòng bệnh, nhưng lại chỉ thấy một chiếc giường trống không, cô đang sững sờ thì nghe thấy phía sau có một giọng nam vang, lễ phép ôn hòa, "Xin hỏi có phải là bác sĩ Tùy không?"

Tùy Ưc quay đầu lại nhận ra người đàn ông trước mặt là là một trong hai người lúc nãy đi theo mẹ Tiêu, cô nhanh chóng gật đầu, "Là tôi."

Người đàn ông kia mỉm cười, nhưng sống lưng vẫn đứng thẳng tắp như cũ, "Xin mời cô đi theo tôi."

Nói xong liền đi ở phía trước dẫn đường, Tùy Ưc chần chừ một lát rồi cũng đi theo.

Tùy Ưc thấy người đàn ông kia bước vào thang máy, nhìn thấy con số anh ta bấm trong lòng cũng dự đoán được trước.

Tầng trên cùng của bệnh viện là phòng bệnh cao cấp bất kể là điều kiện chăm sóc hay trang thiết bị đều không thể nào bắt bẻ được, người đàn ông này dừng lại trước một phòng bệnh, gõ cửa sau đó mới đẩy cửa ra, bản thân anh ta không bước vào, mà dơ tay ra mời, "Bác sĩ Tùy mời vào."

Tùy Ưc gật đầu cảm ơn sau đó đẩy cửa đi vào, nói là phòng bệnh không bằng nói đây là một phòng ở cao cấp thì đúng hơn, bên ngoài là một phòng tiếp khách nhỏ, bên cạnh còn cả một phòng bếp để nấu ăn, bên trong phòng ngủ, cửa đã được mở ra, mẹ Tiêu đang ngồi ở trên giường mỉm cười với cô, "Bác biết chắc chắn cháu sẽ quay lại tìm bác, vì đối phòng bệnh sợ cháu không tìm được, nên đã cố ý để lại một người."

Tùy Ưc bước đến, "Bác gái, bác đã khỏe lên chút nào chưa?"

Sắc mặt mẹ Tiêu tuy đã khá hơn so với lúc giữa trưa rất nhiều, nhưng vẫn có chút có chút tái nhợt, "Không có chuyện gì đâu, là bệnh của người già thôi."

Tùy Ưc nhìn phòng bệnh trống rỗng, "Bác có muốn cháu gọi cho bác trai hoặc là người khác đến không ạ?"

Mẹ Tiêu cười vỗ vào một bên giường gọi Tùy Ưc lại ngồi, "Tử Uyên đi du học, cha của nó đi công tác ở vùng khác, Tử Yên lại đi du lịch với bạn rồi, hai ngày nữa mới trở về. À, đúng rồi, Tử Yên là em gái của nó, nó đã nói với cháu rồi chứ?"

Tùy Ưc nhớ đến tiểu nha đầu trong miệng của Tiêu Tử Uyên trong, cười gật đầu, "Đã nghe rồi ạ."

Vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp, Tùy Ưc theo bản năng quay đầu lại, thì thấy một cô gái vẻ mặt lo lắng chạy vào, sau đó nhào đến bên giường của mẹ Tiêu "Mẹ, mẹ sao rồi?"

Tùy Ưc đứng lên, cô gái này vẻ mặt đi đường mệt mỏi xem ra là đã vội vàng trở về, chắc là Tiêu Tử Yên rồi.

Mẹ Tiêu sờ tóc con gái, cười hỏi, "Không phải đã nói là ngày mới về mà, sao hôm nay đã về rồi?"

"Con gọi điện về nhà hỏi thăm mới biết mẹ bị bệnh nên đã lập tức chạy về, tại sao mẹ lại không nói cho con biết!"

"Cũng không có chuyện gì lớn ." Mẹ Tiêu kéo bàn tay Tùy Ưc qua giới thiệu, "Đây chính là em gái của Tử Uyên. Tử Yên, đây là Tùy Ưc, bạn của anh trai con, gọi là chị."

Tùy Ưc mỉm cười gật đầu với Tiêu Tử Yên một cái.

"Tùy Ưc? Rất quen nhé. . . . ." Tiêu Tử Yên nhìn nhì Tùy Ưc một lát rồi cau mày lại suy nghĩ, suy nghĩ một lúc lâu, rồi bỗng nhiên vẻ mặt hưng phấn kêu lên, "A, em nhớ ra rồi, chị không phải chính là người . . . . ."

Nói đến một nửa bỗng nhiên đến điều gì đó bỗng nhiên im bật, bụm chặt miệng, có chút kiêng dè nhìn mẹ Tiêu.

Mẹ Tiêu vẻ mặt nghi ngờ nhìn Tiêu Tử Yên một lát, rồi lại nhìn Tù Ưc, Tù Ưc cũng không hiểu lý do tại sao.

Tiêu Tử Yên nhanh chóng chuyển đề tài, chạy lại cầm lấy cánh tay Tù Ưc gọi, "Chị!"

Mẹ Tiêu mặc dù cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn không hỏi thêm nữa.

Mà Tù Ưc thấy mẹ Tiêu đã có người ở cùng nên chủ động chào tạm biệt, mẹ Tiêu để cho Tiêu Tử Yên tiễn Tù Ưc.

Editor: Tịnh Du

Tiêu Tử Yên rất vui vẻ cùng đi với Tù Ưc, dọc đường đi cô ấy còn nắm lấy tay của Tù Ưc riu ra riu rít nói chuyện rất hồn nhiên. Tù Ưc không có cơ hội ở chung với em trai của mình, bây giờ nhìn Tiêu Tử Yên không thể không kiên nhẫn thêm một chút, trong lòng rất yêu thích cô bé này. Cô nhìn Tiêu Tử Yên mỉm cười, hình như không hề đáng sợ giống như miêu tả của Tiêu Tử Uyên vậy.

"Chị A Ưc, em đã biết chị từ rất lâu rồi! anh trai em trước đây có giấu một tờ giấy báo dự thi, bị em phát hiện anh còn uy hiếp cấm em không được nói cho ai cả!"

Tù Ưc mỉm cười, anh luôn là người cần mà lại bị người khác nắm được thóp, xem ra anh đối với cô em gái này đúng thật là rất cưng chiều, "Vậy mà em còn nói cho chị biết?"

Tiêu Tử Yên sững sốt, "Chị không giống như những người khác! Anh trai em rất ít khi giữ lại đồ của các cô gái, từ nhỏ đến lớn có rất nhiều cô gái tặng quà cho anh, nhưng anh lại không thèm nhìn một cái, nếu em thích anh sẽ đưa cho em, nếu em không thích sẽ đưa cho Xảo Lạc Tư, nếu anh giữ lại vật gì thì nhất định là vì anh ấy thích chị."

Tùy Ưc vốn không quan tâm đến chuyện này, cô đối với Tiêu Tử Uyên chỉ giới hạn biết đến những người bạn trong trường học, nhưng bây giờ cô muốn từ từ hòa nhập vào cuộc sống của anh, liền hỏi lại, “Xảo Lạc Tư là ai?”

"A.., Xảo Lạc Tư tên Kiều Nhạc Hi, bọn em lớn lên trong một viện."

Tùy Ưc suy nghĩ, "Anh của cô ấy có phải là Kiều Dụ không?"

Tiêu Tử Yên nắm chặt tay, "Đúng! Kiều Dụ là anh hai của cô ấy."

Tùy Ưc vẫn nghĩ rằng Tiêu Tử Uyên và Kiều Dụ lên đại học mới bắt đầu quen biết nhau, nhưng không ngờ họ đã biết nhau từ rất lâu rồi. Tùy Ưc đang ngẩn ngơ suy nghĩ ánh mắt bỗng nhiên nhìn xuống vật đang lóe lên bên lỗ tai Tiêu Tử Yên.

Cô đưa tay sờ nhẹ vật đó, “Em rất thích cái này à?”

Tiêu Tử Yên lập tức gật đầu, "Thích! Đây anh trai em đưa cho em, anh em nói lúc về quê bạn anh chơi, người bạn của anh mua cho anh nói là tặng cho em."

Tùy Ưc mỉm cười, "Ở quê của chị có rất nhiều loại đồ chơi nhỏ này, lần sau về nhà chị mang ra cho em."

Ánh mắt của Tiêu Tử Yên chớp chớp, "A.., Em biết rồi ! Người bạn mà anh trai em nói chính là chị có đúng không?"

Tùy Ưc sờ sờ tóc của Tiêu Tử Yên gật đầu, trong lòng nghĩ cô bé này thật là thông minh.

Lúc chia tay cảm xúc Tiêu Tử Yên thoáng một cái đã giảm sút, cầm lấy cánh tay Tùy Ưc không buông, "Chị A Ưc, sức khỏe của mẹ em không sao chứ?"

Tùy Ưc vỗ nhẹ lên bàn tay cô, nhẹ nhàng an ủi, “Em đừng quá lo lắng, hàng năm lúc chuyển mùa phải chú ý đến ăn mặc, đúng rồi, em có thể hầm nhiều canh cách thủy cho mẹ uống..., mùa này là lúc nên bổ sung tốt dinh dưỡng.”

"Nấu canh à?" Tiêu Tử Yên con người đen láy xoay xoay, rất nhanh đồng ý, "Được ạ!"

Tùy Ưc nhìn gương mặt giống Tiêu Tử Uyên mỉm cười, vẫy tay chào tạm biệt.

Tùy Ưc sau khi từ bệnh viện trở về sau khi ăn cơm xong thì đi thư viện học, khi đến vị trí cũ, thì đã thấy Tam Bảo ôm một quyển từ điển về Khang Hi vẽ mặt đau khổ, Hà Ca ở bên cạnh ôm một quyển từ đơn cũng là vẽ mặt đau khổ vô cùng. Hai người cứ một lát lại hăm mộ nhìn đối phương một cái, sau đó lại vùi đầu vào chăm chỉ học tập.

Đang là giờ ăn cơm, nên số người lên thư viện học không nhiều, Tùy Ưc đi đến nhỏ giọng hỏi Tam Bảo, “Cậu đang làm cái gì vậy?”

Tam Bảo vẽ mặt đau khổ, "Giáo sư Tô nói tớ hình như quá rảnh rồi, nên nói tớ học thật tốt tự điển Khang Hi, hai ngày nữa kiểm tra tớ.”

Hà Ca ở một bên buồn bực cười, "Ai bảo cậu hôm nay nói lung tung !"

Tam Bảo trợn mắt nhìn Hà Ca một cái sau đó vẽ mặt đau khổ nghiêm mặt đọc sách.

Tùy Ưc trên đường đi nhận được tin nhắn của Tiêu Tử Uyên.

Anh ở chỗ Ôn Thiếu Khanh mượn một tập đề mẫu, em nhớ xem kỹ một chút.

Tùy Ưc nhớ đến lần trước Tiêu Tử Uyên cũng cầm một quyển tập chí địa lý đưa cho cô, cũng chỉ là nói xem kỹ một chút, nhưng. . . . . Đây là thi nghiên cứu sinh đó. . . . . Lần trước anh nói đi cửa sau chắc là nói đùa thôi?

Tùy Ưc lại nhớ đến chuyện mẹ Tiêu đang nằm viện, cảm giác không nói cho Tiêu Tử Uyên không tốt lắm, nhưng nàng lại đồng ý Tiêu mẫu không nói. Nghĩ như vậy, cô thế nhưng không biết ma xui quỷ khiến gì lại bấm điện thoại gọi Tiêu Tử Uyên, đầu dây bên kia truyền đến một tiếng "Này" lúc này cô mới giật mình tỉnh táo, cầm lấy điện thoại di động chạy ra khỏi thư viện.

Tùy tiện hỏi thăm mấy câu sau đó Tiêu Tử Uyên muốn cúp điện thoại, nói là gần đây quá bận rộn rất lâu chưa gọi điện cho mẹ Tiêu, muốn gọi điện về nhà một lát, Tùy Ưc vừa nghe thấy thế cuống quýt gọi anh.

"Việc đó. . . . ."

Tiêu Tử Uyên ngược lại rất ít khi nhìn thấy cô không muốn cúp điện thoại, liền cười hỏi, "Sao vậy?"

Tùy Ưc nói lung tung để tìm đề tài, "Mẹ anh thích gì vậy?"

Tiếng cười của Tiêu Tử Uyên nhanh chóng truyền đến, "Thế nào, bây giờ đã muốn lấy lòng mẹ rồi hả?"

Tùy Ưc mặt đỏ lên, lập tức trả lời lại, "Không phải!"

Cô chỉ là tùy tiện tìm một đề tài để nói, ai ngờ liền bị đặt lên trên hòng sủng.

Tiêu Tử Uyên lập tức im lặng một lúc.

Bên tai Tùy Ưc nghe thấy tiếng hô hấp nhẹ nhàng, cô mơ hồ cảm giác được Tiêu Tử Uyên đã nhận ra điều gì đó, nhưng vẫn không chắc chắn, thử thăm dò kêu một tiếng, "Tử Uyên?"

Tiêu Tử Uyên giọng nói quả nhiên trầm xuống rất nhiều, "Mẹ anh có phải bị bệnh rồi phải không?"

Tùy Ưc biết không gạt được anh nên nói, "Anh đừng sốt ruột."

"Anh nên nghĩ sớm mới phải", Tiêu Tử Uyên thở dài, giống như là vô ý thức thì thầm, "Lại bệnh do chuyển mùa rồi. . . . ."

Tùy Ưc cảm thấy tâm trạng anh như thế trog lòng cũng không thoải mái, liền nói an ủi, "Anh đừng lo lắng, hôm nay lúc em ở bệnh viện vừa đúng lúc gặp bác bị xỉu, các giáo sư đề nghị bác nằm viện quan sát một thời gian, lúc chiều em đến thăm bác thấy sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, mấy ngày nữa mà có thể về nhà nghỉ ngơi. Bác gái dặn em đừng nói cho anh biết, cho nên. . . . . anh đừng tức giận?"

Tiêu Tử Uyên hình như nở nụ cười, "Không có, anh làm sao có thể giận em được."

Giọng nói Tùy Ưc lại trở nên nhẹ nhàng, "Vậy anh cũng đừng quá buồn, sau này mỗi ngày em đều sẽ qua thăm mẹ anh."

Lần này rất lâu sau giọng nói Tiêu Tử Uyên mới vang lên, "Có em ở đó, anh rất yên tâm."

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cỗ
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Chị Dâu

Ngày hôm qua, Tùy Ưc và Tiêu Tử Yên trao đổi số điện thoại của nhau, cô nghĩ rằng Tiểu Tử Yên chỉ là tính tình trẻ con, sẽ không liên lạc với cô, ai ngờ sáng ngày hôm sau lúc cô đang đi theo một nhóm bác sĩ đi kiểm tra các phòng bệnh thì nhận được tin nhắn của Tiêu Tử Yên.

Chị A Ưc, giang hồ cấp cứu!

Trong phòng bệnh không cho phép sử dụng điện thoại di động, Tùy Ưc nhanh chóng lướt nhanh tin nhắn rồi cất vào. Cuối cùng sau khi đi thăm hết các phòng bệnh cô mới có thời gian rảnh đi lên tầng trên cùng.

Mới ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Tiêu Tử Yên đứng trước cửa phòng bệnh hết nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, giống như đang chờ ai đó.

Khi thấy cô thì lập tức chạy tới, vẻ mặt nặng nề, "Chị A Ưc, em trông cậy hết vào chị đó!"

Nói xong kéo Tùy Ưc vào phòng bệnh.

Tùy Ưc đưa mắt nhìn vào phía bên trong, trong phòng ngủ mẹ Tiêu đang nghỉ ngơi, phía ngoài phòng khách tất cả mọi thứ đều rất bình thường, Tùy Ưc khó hiểu nhìn về phía Tiêu Tử Yên.

Tiêu Tử Yên vẻ mặt ngại ngùng chỉ vào phòng bếp phía bên cạnh, vẻ mặt mỉm cười lấy lòng.

Tùy Ưc quay đầu nhìn lại, vốn dĩ phòng bếp rất gọn gàng sạch sẽ bây giờ giống như một bãi chiến trường, tịch thu gia sản chu di cửu tộc cũng chẳng như thế này.

Cô không nhịn được bật cười, Tiêu Tử Yên lập tức không vui, "Em nghe lời chị hầm canh cho mẹ uống,.. nhưng mà. . . . ."

Tùy Ưc cười áo khoác trắng, cuộn tay áo lên vừa dọn dẹp vừa hỏi Tiêu Tử Yên đang tay chân luống cuống đứng bên cạnh, "Anh trai em tay nghề rất tốt, sao em một chút cũng không biết vậy?"

Sau khi hỏi xong, một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng trả lời, Tùy Ưc quay đầu nhìn sang, thì thấy Tiêu Tử Yên đang mở to mắt miệng há rộng nhìn cô.

"Sao vậy?"

Tiêu Tử Yên vẻ mặt kỳ lạ, nhìn Tùy Ưc rất lâu mới hỏi, "Chị nói là... anh trai em nấu cơm cho chị?"

Tùy Ưc không biết Tiêu Tử Yên hỏi câu này có ý gì, thành thật trả lời, "Đã nấu mấy lần."

Tiêu Tử Yên kêu lên một tiếng bi thương rồi bắt đầu nói thầm, "Xong rồi xong rồi, anh trai lần này thật sự gặp hạn rồi. . . . . Anh trai ngoại trừ người trong nhà cho đến bây giờ chưa nấu cho bất kỳ ai ăn, bất kể là nam hay nữ, lần này thật phá giới rồi. . . . ."

Tùy Ưc nhìn vẻ mặt khoa trương của Tiêu Tử Yên không nhịn được bật cười, sau đó bắt tay vào dọn dẹp.

Tiêu Tử Yên sau khi thức tỉnh từ trong cú sốc lại đi theo bên cạnh Tùy Ưc, thỉnh thoảng nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái. Một lúc lâu sau lại bắt đầu riu ra riu rít nói chuyện với Tùy Ưc.

"Anh trai không những nấu ăn rất ngon, mà anh kéo đàn vi-ô-lông-xen cũng rất hay! Lúc nhỏ đều là anh trai em đưa em đi học viện âm nhạc học đàn, anh trai em rất thích học, chỉ là ông nội em lại không thích . . . . ." Nói tới chỗ này Tiêu Tử Yên cúi thấp đầu vò chặt chiếc khăn lau trong tay, buồn bã mở miệng, "Em cũng không hiểu tại sao mọi người việc gì cũng đẩy cho anh trai, nói là đối với anh ấy đặt rất nhiều hi vọng, nói là thương yêu thương anh ấy, thật ra nói thẳng ra chính là quá ích kỷ. Anh ấy biết rõ mình đang gánh vác cái gì, cho nên từ đó về sau cũng chơi đùa ít hơn."

Động tác trong tay Tù Ưc dừng một chút, cố tình nói sang chuyện khác, cười hỏi, "VẬY em thích gì?"

Tiêu Tử Yên cúi đầu xuống gương mặt đỏ lên rất lâu sau mới nói, "Em thích Violin, bởi vì anh Tử Nam thích. . . . ."

Tù Ưc nhìn đã biết tâm tư của cô: "Anh Tử Nam? Người trong lòng của em?"

Tiêu Tử Yên thoải mái thừa nhận, "Đúng vậy, nhưng anh em nói anh Tử Nam không thích em, chúng em từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tại sao Giang Tiểu Tứ có thể cùng Xảo Lạc Tư yêu nhau, mà em với anh Tử Nam lại không thể đến với nhau. . . . ." Tiêu Tử Yên bĩu môi tỏ vẻ không phục.

Tù Ưc mấy ngày hôm nay từ trong miệng Tiêu Tử Yên nghe được không ít tên, đây cũng là một cái tên xa lạ, "Giang Tiểu Tứ?"

Tiêu Tử Yên ngay lập tức thay đổi thành vẻ mặt xem thường, "Đúng vậy, một người đàn ông mà đáng vẻ lại xinh đẹp hơn cả phụ nữ!"

Tù Ưc lật đi lật lại mấy túi ny lon, "Những thứ này đều là em mua à?"

Tiêu Tử Yên gật đầu, "Em đã mua một ít xương, đã chặt ra rồi, đáng nhẽ muốn nấu một nồi canh xương, nhưng..."

Tùy Ưc nhìn lại phòng bếp đã được dọn dẹp sạch sẽ, không biết vì sao lại hiện lên cảnh tượng một phòng lộn xộn như lúc này, cô dường như bắt đầu hiểu ý của Tiêu Tử Uyên vì sao lại gọi em gái mình là một tiểu ma đầu rồi.

Tiêu Tử Uyên thấy Tùy Ưc đứng ngẩn người ở đó, sợ cô sẽ đổi ý, cầm lấy tay Tùy Ưc, làm bộ đáng thương để được sự đồng tình của Tùy Ưc, "Chị dâu, chị không phải không muốn giúp em chứ?"

Tùy Ưc lập tức bị sặc, ho khan một lúc lâu cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cô quay đầu sang lần đầu tiên nghiêm túc chăm chú đánh giá cô bé trước mắt này, cô tự nhận bản thân mình là một người luôn giữ được bình tĩnh, xử lý công việc không sợ hãi, lại bị cô bé nhìn qua thấy đơn thuần ngọt ngào này phá vỡ, đây chính là cái được gọi là lật thuyền trong mương* sao? Hay là nói cô bé có cùng dòng máu với Tiêu Tử Uyên thật ra nội tâm cũng phức tạp như anh ấy?

(*)‘Lật thuyền trong mương*’ (Lật thuyền trong mương: Nguyên văn là “âm câu lý phiên liễu thuyền”, chỉ sai lầm không đáng có).

Tùy Ưc quyết định làm lơ với cách xưng hô đó, nhẹ ho hai tiếng, "Chúng ta bắt đầu nấu canh thôi."

Tiêu Tử Uyên cười híp mắt gật đầu, "Nên nấu canh bí đao hầm xương hay là nấu canh ngó sen hầm xương hơn bây giờ?"

Tùy Ưc nhìn lại một chút, "Nấu ngó sen đi, cuối mùa thu ăn ngó sen bồi dưỡng tính khí. Cho thêm một ít cầu kỷ**, là bổ dưỡng nhất."

(**)Cây củ khởi được dùng làm vị thuốc trong Đông y gắn với tích vua Thần Nông. Trái củ khởi khi dùng làm thuốc thường gọi với tên Hán Việt: "cầu kỷ tử" (枸杞子).

Tại Việt Nam, củ khởi thường trồng lấy đọt non và lá dùng làm rau nấu canh. Cây củ khởi được trồng nhiều nhất ở vùng núi miền Bắc và có thể coi là một đặc sản ở Sa Pa, Lào Cai. Theo y học cổ truyền thì rau này dùng nấu canh ăn rất tốt cho bà mẹ sau khi sinh con, lành tính và bổ

"Được ạ!"

Tùy Ưc nhìn về phía phòng ngủ một lát, "Chị đi nấu nước, em đi xem ống truyền dịch của mẹ còn bao nhiêu, nếu còn ít thì em ở bên đó đợi một lát chị qua đó rút kim ra."

"Được ạ." Tiêu Tử Yên vui vẻ chạy ra khỏi phòng bếp.

Tùy Ưc đợi một lúc lâu, canh xương đã hầm xông mà vẫn không thấy Tiêu Tử Yên trở lại, qua một lúc sau mới thấy Tiêu Tử Yên đi đến bên người cô cọ xát có điều gì đó muốn nói rồi lại thôi, "Chị A Ưc..."

Tùy Ưc đang gạn bọt ra khỏi nồi, thuận tiện đáp một tiếng, "Hả"

Tiêu Tử Yên cau mày do dự hồi lâu mà vẫn chưa nói ra, ngồi xuống bên chân Tùy Ưc bắt đầu bóc vỏ ngó sen.

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Yên ngồi xồm dưới đất vẻ mặt mất hứng cô rất muốn bẹo má con bé một cái, "Lo lắng cho mẹ à?"

Tiêu Tử Yên lắc đầu, căn môi hỏi, "Lúc trước em vẫn muốn chuyển ra bên ngoài để ở, không muốn ở chung với bố mẹ, anh trai em đã giúp em nói với bố mẹ rồi, bọn họ cũng đã đồng ý, lúc đầu em cảm thấy rất vui vẻ, nhưng. . . . . Bố bận rộn như vậy, anh trai dù sao thì vẫn không ở nhà, sức khỏe của mẹ lại không tốt, nếu em làm như vậy có phải là không đúng rồi không?"

Tùy Ưc hình như đến chuyện gì đó, vẻ mặt xúc động, ngồi xồm bên cạnh Tiêu Tử Yên vuốt tóc cô, ánh mắt nhìn về phía phòng ngủ, trên mặt

dịu dàng hơn, mỉm cười nói, "Tử Yên, thật ra thì khoảng thời gian chúng ta sống chung với bố mẹ cũng không được mấy năm, từ lúc ra đời cho đến lúc bắt đầu rời khỏi nhà đi học, sau đó có công việc rồi lập gia đình. . . . . Năm nay em cũng không còn nhỏ nữa, thời gian có thể ở cùng với bố mẹ không còn là bao nhiêu nữa? Mấy chục năm sau này đều là của bản thân em, nhưng năm chúng ta cùng sống với bố mẹ cũng được vài năm ngắn ngủi, đến lúc đó sợ là con cái muốn phụng dưỡng nhưng cha mẹ lại không thể chờ được nữa rồi....Đây là chuyện tiếc nuối nhất trong đời người, chị không hề vọng nó sẽ xảy ra trên người em."

Động tác trên tay của Tiêu Tử Yên dừng lại, cúi thấp đầu trầm mặc một hồi lâu mới ngẩng đầu mặt lên chân thành nhìn Tùy Ưc, "Em hiểu rồi, chị A Ưc, em muốn chị làm chị dâu của em."

Khi nồi canh bắt đầu bay ra mùi thơm, mẹ Tiêu bị đau khi rút kim chuyền ra khỏi tay nên tình dậy, Tùy Ưc lấy một miếng bông thấm máu cho mẹ Tiêu vừa cười hỏi, "Đã đến lúc ăn trưa rồi, bác có muốn ngồi lên không ạ?"

Mẹ Tiêu ngửi thấy được mùi thơm trong không khí, cười gật, Tùy Ưc đỡ bà ngồi dậy vừa giải thích, "Tử Yên có hầm một nồi canh cho bác."

Mới vừa nói xong, cho mẹ Tiêu đã bưng một chén anh đi đến bên giường đặt vào trong tay mẹ Tiêu, "Mẹ, mẹ nếm thử một chút."

Màu hồng của bột củ sen rất đáng yêu, nước canh đậm đà, mẹ Tiêu thử xong gật gật đầu, "Rất ngon."

Tiêu Tử Yên lập tức hưng phấn nhảy dựng lên, "Thật sự à, vậy con cũng lấy một chén nếm thử mới được!"

Nói xong chạy nhanh như chớp vào phòng bếp.

Mẹ Tiêu uống cạn sạch sau cười nhìn Tùy Ưc, "Là cháu làm ?"

Tùy Ưc biết thoát không khỏi ánh mắt của mẹ Tiêu, mỉm cười , "Em ấy cũng có giúp cháu một tay, rất cố gắng để học."

Mẹ Tiêu cầm chén để qua một bên, "Con bé này rất cực kỳ thích cháu."

Tùy Ưc vẫn xem Tiêu Tử Yên như em gái của mình, nhanh chóng trả lời, "Tử Yên rất thoải mái, lại hiểu chuyện, rất dễ ở chung."

Mẹ Tiêu cười chê, "Con bé là do bác sinh ra, bác còn không hiểu tính cách của nó sao? Từ nhỏ đã được người trong nhà chiều sinh hư rồi, có ai không nói con bé điều ngoa thất thường? chỉ có cháu mới có thể khen con bé như vậy. Cháu không biết con bé rất thích giữ cho riêng mình, trước kia chỉ cần có cô gái nào đến gần Tử Uyên, nhất định nó sẽ nhảy ra phản đối đến cùng."

"Em ấy còn nhỏ, từ từ rồi dạy." Tùy Ưc nhìn bóng lưng trong bếp không nhanh không chậm trả lời.

Mẹ Tiêu sững sốt, câu nói này nghe rất quen thuộc, giống như đã từng nghe thấy người nào đó nói, suy nghĩ một lúc sau đó nhin không được cười lên, đúng là trời sinh một đôi.

"Cháu rất biết cách trò chuyện với những đứa trẻ, trong nhà cháu có em trai hay em gái à?"

Tùy Ưc trong lòng run lên, khó khăn lắm mới nói được, "Có một người em trai ạ, nhưng mà em ấy đi theo cha cháu . . . . ."

Mẹ Tiêu mặc dù biết tình trạng của gia đình Tùy Ưc, nhưng tình huống cụ thể cũng không hiểu rõ, nghe Tùy Ưc nói vậy trong lòng cũng đã hiểu rõ, rồi cố ý nói sang chuyện khác, "Tử Yên rất nghe lời của cháu, sau này cháu nhờ nhắc nhở nó nhiều một chút, con bé đi theo cháu bác rất yên tâm."

Mẹ Tiêu và Tù Ưc đang nói chuyện, thì có người gõ cửa đi vào. Là người ngày hôm qua đưa Tù Ưc đến đây, rất cung kính đưa di động cho mẹ Tiêu, "Điện thoại của bà."

Sau đó gật đầu với Tù Ưc một cái rồi đi ra ngoài.

Nhìn thấy tâm trạng mẹ Tiêu rõ ràng đang đi lên, nụ cười cũng rõ hơn, nhẹ nhàng nói mấy câu sau đó cúp điện thoại, nhìn Tù Ưc đang im lặng một bên cười, "Tử Uyên có lẽ đã biết chuyện, cũng không nói rõ ra, chỉ dặn bác chú ý giữ gìn sức khỏe."

Tù Ưc đã sớm đoán được sẽ như vậy, nên chủ động nói ra, "Là cháu không cần thận nói ra. . . . . xin lỗi. . . . ."

Mẹ Tiêu cầm lấy bàn tay Tù Ưc, "Không có chuyện gì đâu, đứa bé này. Cháu là người mà Tử Uyên yêu thương, bác cũng rất thích cháu, trong lòng bác cũng xem cháu như Tử Uyên là con gái của bác, không cần câu nệ như vậy."

Tù Ưc gật đầu, "Được ạ."

Buổi chiều Tù Ưc muốn tham gia vào phòng huấn luyện, lúc kết thúc thì cũng đến lúc tan làm rồi, Tù Ưc dự định đi thay đổi quần áo sau đó đến thăm mẹ Tiêu một chút rồi trở về trường học, ai ngờ mới vừa vào cửa không lâu đã gặp cha Tiêu.

Đây là lần đầu tiên Tù Ưc nhìn thấy cha của Tiêu Tử Uyên, mặc dù trước đây cô đã thấy qua ở trong TV, nhưng gặp mặt thật sự mới phát hiện tác phong của ông ấy rất nhanh nhẹn.

Người đàn ông ở độ tuổi này, trên người mang theo bao nhiêu năm tháng tích lũy sự cơ trí và bình tĩnh, lại rất khiêm tốn, Hải Nạp Bách Xuyên*, có lẽ hẳn lúc trẻ tuổi ông đã từng xông cuồng trải qua vô số chuyện, nhưng mà giờ phút này lại thu hết tất cả tài năng của mình lại, nhìn

qua thái độ cảm thấy ông không giận mà uy, ánh mắt không hề dậy sóng tùy tiện liếc nhìn, làm cho trong lòng người ta không nhin được rùng mình.

(*) Hải nạp bách xuyên: trăm sông đổ biển, dùng để hình dung lòng khoan dung độ lượng bao la như trời biển

Trên người ông ấy mặc quần áo rất chỉnh tề giống như là vừa trở về sau cuộc họp hội nghị, trên mặt có một chút mệt mỏi và hoang mang, đi theo phía sau ông là thư ký trông có vẻ là một người đàn ông trung niên, trầm tĩnh giàu kinh nghiệm, nhận lấy áo khoác tây trang của cha Tiêu cởi ra sau đó treo lên giá áo, chào hỏi một câu sau đó đi ra ngoài.

Cha Tiêu sau khi vào cửa thấy vợ mình nhìn mình rồi đưa mắt ra hiệu, ông liền quay sang nhìn Tùy Ưc.

Cô gái này rõ ràng mặc rất bình thường áo trắng quần jean, đứng im lặng ở nơi đó, ánh mắt trong veo, bình tĩnh như nước không có một chút làm ra vẻ nào cả. Gương mặt cũng không làm cho người khác kinh diễm, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rất có khí chất, cảm thấy rất thoải mái.

Cô gái đó là con cháu của nhà họ Trầm, người ta có câu người có học qua thi thư trong không khí tự nhiên cũng tỏa ánh hào quang, mặc dù có điểm hơi quá, nhưng sử dụng trên người cô gái ấy là thích hợp nhất.

Cha Tiêu thu hồi ánh mắt cùng mẹ Tiêu liếc mắt nhìn nhau.

Tùy Ưc cúi đầu nhìn hoa văn trên thảm, những hoa văn không theo một luật lệ gì cả làm cô hoa cả mắt.

Mọi người đều nói huyết thống không quan trọng, nhưng mà trong một gia đình như vậy, hai người cha mẹ như thế này, thì không cần nhìn đến bối cảnh phía sau bọn họ cũng đã khiến cho người ta tự ti mặc cảm rồi, bọn họ không cần nói ra bất cứ điều gì cũng sẽ khiến cho người khác tự động buông tay.

Vấn mơ hồ lo lắng đến khi có một vấn đề lại nảy sinh trong đầu cô.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU

JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Bất Ngờ

Sau khi Tỳ Ưc vừa rời đi, mẹ Tiêu liền có tự hào hỏi, "Như thế nào, xinh đẹp chứ?"

Cha Tiêu mỉm cười cũng không trả lời câu hỏi, ngược lại lại chuyển sang đề tài khác, "Ở trong mắt anh, em là người xinh đẹp nhất."

"Hả." mẹ Tiêu hơi ngượng ngùng nhìn cha Tiêu một cái, cau mày nói, "Tử Yên còn ở đây, anh nói cái gì vậy?"

Tiêu Tử Yên đứng ở bên cạnh cười tí mắt nhìn hai người, cũng không có ý tránh đi.

Mẹ Tiêu nhìn cha Tiêu im lặng xem ghi chép bệnh án ở phía đầu giường, nên đã đuổi Tử Yên ra ngoài, "Đi xuống bếp hâm nóng canh xương hầm lúc trưa cho cha con uống một chút."

"Dạ." Tiêu Tử Yên vui vẻ chạy vào phòng bếp.

Cho đến khi bên trong phòng không còn người nào khác, mẹ Tiêu mới không kiêng dè trực tiếp hỏi, "Rốt cuộc thì anh có hài lòng không vậy?"

Cha Tiêu im lặng xem xong những ghi chép của bác sĩ, rồi nói lảng ra chuyện khác, "Bình phục không tệ, mấy ngày nữa là được về nhà thôi."

Mẹ Tiêu không chịu được cha Tiêu cứ cho qua như vậy, "Hỏi sao anh không nói!"

Cha Tiêu dù bận vẫn ung dung nhìn mẹ Tiêu một lúc lâu mới buồn cười nói, "Em gặp cái gì chứ? Tử Uyên còn chưa chính thức mang con bé về nhà, anh gặp con bé ở đây, chỉ là bạn bè bình thường, làm sao anh có thể nói đến chuyện hài lòng hay không hài lòng được? nhà họ Tiêu kiểm có thói quen kiểm tra con dâu em cũng biết rồi, đến một ngày nào đó Tử Uyên mang con bé về nhà, mới nói đến chuyện hài lòng hay không vẫn chưa trễ mà?"

Mẹ Tiêu trừng mắt liếc ông một cái, "Anh khi nào cũng như vậy, rõ ràng trong lòng vẫn luôn lo lắng cho con nhưng khuôn mặt lúc nào cũng lạnh băng."

Cha Tiêu thấy vợ bắt đầu tức giận mới mở miệng giải thích, "Nếu con bé không mang họ Tùy, anh đối với con bé hài lòng một trăm phần trăm, nhưng con bé lại cố tình mang họ Tùy. Anh không nói gì, chỉ cần Tử Uyên nói ra anh nhất định sẽ không có ý kiến gì. Nhưng phía cha phải nói như thế nào đây? Ông cụ vẫn luôn muốn tìm một người cháu dâu có thể cùng Tử Uyên nỗ lực phấn đấu, không nói đến điều gì khác, chỉ riêng một chữ Tùy này, lại chính là một quả bom hẹn giờ, ông cụ có thể dễ dàng đồng ý ư? Em đồng ý anh đồng ý, nếu biểu hiện ra bên ngoài sớm như vậy, thì hai đứa bé lúc nào cũng vui mừng, nhưng ngộ nhỡ đến sau này ông cụ không đồng ý, vậy không phải là vui mừng vô ích rồi sao? Còn không bằng lúc này chúng ta không tỏ thái độ gì, hai đứa nhỏ cảm thấy không được tự nhiên sẽ không dám lơ là, ít nhất phải để chúng nó chuẩn bị tâm lý."

Mẹ Tiêu suy nghĩ một lúc lâu mới thở dài, "Tùy Ưc thật sự là một đứa bé ngoan, đáng tiếc..."

Cha Tiêu vỗ nhẹ lên tay của vợ an ủi, "Anh vẫn giữ nguyên câu nói kia, nếu Tử Uyên muốn cưới con bé, thì nó phải có khả năng làm cho mọi người trong nhà tiếp nhận con bé, nếu như chỉ điều đó mà làm không được, chẳng phải đã uổng phí tấm lòng con nhà người ta rồi hay sao? Hòn ngọc quý trên tay con nhà người ta sống hai mươi mấy năm cùng gia đình chúng

ta không có liên quan gì. Tại sao lại phải ăn nói khép nép xem sắc mặt của chúng ta?"

Lúc cha Tiêu đang nói thì Tiêu Tử Yên đẩy cửa bưng bát canh đi vào, giống như tranh công đưa cho cha Tiêu, "Cha, là do con làm đó, cha uống xem như thế nào."

Cha Tiêu nhìn Tiêu Tử Yên một chút rồi quay sang nhìn bát canh trước mặt, không nói lời nào.

Mẹ Tiêu ông đang nghĩ gì nên thúc giục, "Ném thử một chút đi."

Cha Tiêu ném thử một miếng sau đó gật đầu, "Cũng được, chỉ là, thật sự là do con làm?"

Tiêu Tử Yên vẻ mặt có chút không nắm chắc tức giận nhìn về phía mẹ Tiêu.

Mẹ Tiêu bật cười giải thích, "Là Tùy Ưc dạy con bé làm, chỉ sợ là hầu hết là do Tùy Ưc làm, còn toàn bộ danh tiếng toàn bộ đều dành cho con bé."

Tiêu Tử Yên âm ức, "Đâu có! Củ sen do con gọt vỏ, còn cắt ra nữa!"

Cha Tiêu cúi đầu nhìn những củ sen hình thù quái dị có lớn có nhỏ không ra hình dáng gì trong chén bật cười, "Điều này ngược lại cha rất tin tưởng. cho dù nói thế nào cũng đều là việc tốt, ít nhất còn biết hiếu thuận là được rồi. Đúng rồi, việc nhà cửa con tìm như thế nào rồi?"

Tiêu Tử Yên cúi đầu, rầu rĩ trả lời, "Cha, mẹ, con nghĩ là con muốn ở trong nhà."

Cha mẹ Tiêu đối với câu trả lời này hơi giật mình, sau khi liếc mắt nhìn nhau xong, cha Tiêu hỏi, "Vì sao vậy?"

"Chị A Ưc nói là . . . ." Tiêu Tử Yên giống như đối với những lời nói mũi lòng như vậy không nói nên lời, nên ấp úng che giấu, "Không vì sao cả, sống ở trong nhà rất tốt, có thể ăn không uống không."

Cha Tiêu nhú mày cười, xem ra cô bé này thật sự không đơn giản, ngay đến cả tiểu ma đầu này cũng có thể chinh đốn cho ngoan ngoãn.

Cũng không bao lâu mẹ Tiêu đã ra viện, Tùy Ưc cũng không gặp lại, lại Tiêu Tử Yên nếu không có chuyện gì sẽ chạy đến tìm cô để chơi.

Thời tiết lạnh dần, ngày thì nghiên cứu sinh càng ngày càng gần, trong lòng Tùy Ưc không có việc gì khác ngoài việc cả ngày ngâm mình trong thư viện, mà Tiêu Tử Uyên việc học cũng càng ngày càng nặng nề, mỗi lần gọi điện thoại không phải anh nghe tiếng hít thở của cô ngủ, thì chính cô lại nghe được âm thanh hít thở của anh ngủ.

Mãi cho đến trước cuộc thi một ngày, Tùy Ưc dứt khoát ném hết sách vở ở trong phòng ngủ một giấc thật ngon, Yêu Nữ thì bị đề cương luận văn hành hạ cho hai mắt đỏ ngầu, Hà ca lại mang đề tài mà Ôn Thiếu Khanh cho cúng bái, còn mỗi Tam Bảo lại nhìn về phía màn hình máy vi tính tiếp tục kêu đánh kêu giết.

Sáng sớm hôm sau, bốn người ngồi ở phòng ăn ăn sáng, thời gian này người đến ăn hầu hết là sinh viên thi nghiên cứu sinh, không khí rất nặng nề.

Tam Bảo bỗng nhiên ném đôi đũa trên tay xuống, lòng đầy căm phẫn nói, "Các cậu nói đi! Học y tại sao lại phải thi chính trị! Chẳng lẽ là vì sau này không cần thuốc tê mà dựa vào những thứ này mới giảm được đau?"

Hà Ca ngâm một khúc bánh quây, mơ mơ hồ hồ trả lời, "Đề cao tình thần giác ngộ chính trị của cậu đó."

Tam Bảo lại bắt đầu nâng cảm nhớ lại chuyện trước kia, "Còn nhớ năm đó lúc tớ còn học tiểu học được đánh giá là một đội viên ưu tú, bởi vì do tớ có tinh thần giác ngộ chính trị cao."

Yêu lạnh lùng châm chọc cô, "Đúng là rất cao!"

Tam Bảo ăn xong rồi cầm một cái bánh bao trong tay, vung lên, "Thật ra thì chính trị chỉ là mấy cuốn sách đồ chơi, tổng kết lại thì không phải là yêu nước thương dân, yêu nước / dân /đảng thôi sao! Cái này tớ hiểu!"

Ba người kia lập tức đặt mấy chiếc đĩa xuống đứng dậy, "Chúng tớ hôm nay vẫn còn muốn đi thi, không muốn bị kiểm tra đồng hồ nước."

Tam Bảo đuổi theo ở phía sau, "Này, ba người các cậu thật sự không có nghĩa khí!"

Bốn người cãi nhau âm ỉ đi ra khỏi phòng ăn, Tùy Ưc vừa ngẩng đầu lên đã sửng sốt.

Tiêu Tử Uyên mặc áo khoác lông màu đen ngắn trên cổ là chiếc khăn mà cô tặng đang đứng dưới tàng cây đối diện mỉm cười với cô, ánh mặt trời ngày đông sáng rỡ chiếu và trên khuôn mặt đẹp trai của anh, mê hoặc lòng người.

Yêu Nữ, Hà Ca, Tam Bảo cùng lúc ồn ào hét lên, "Oa!"

Tùy Ưc cũng không nghĩ gì chỉ muốn chạy đến bên cạnh anh, vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ hỏi, "Anh tại sao lại ở đây?"

Mấy ngày trước Tiêu Tử Uyên nói cho cô biết gần đây có lẽ sẽ bận rất nhiều việc, hơn nữa lại lệch múi giờ, anh sợ làm muộn giờ nghỉ ngơi của cô

nên mấy hôm rồi cũng không gọi điện cho cô, muốn để cô nghỉ ngơi để học tập thật tốt, ai ngờ lúc này anh lại đứng trước mặt cô.

Tiêu Tử Uyên nhận lấy cái túi trong tay Tùy Ưc, lại vẫn như cũ cầm lấy tay của Tùy Ưc, "Đến để xem em thi."

Tiêu Tử Uyên tăng âm thanh lên chào ba người đang đứng phía bên kia mỉm cười xem náo nhiệt, "Bọn anh đi trước nhé!"

Ba người lập tức bày ra bộ dáng tay sai, "Được được, Tiêu sư huynh, anh đi thông thả!"

Tùy Ưc vừa đi thẳng vừa nhìn chăm chăm vào Tiêu Tử Uyên, một lúc lâu sau mới phản ứng được, biết đây tất cả đều là sự thật, "Anh không phải là bạn rất nhiều việc sao?"

Tiêu Tử Uyên nghiêng đầu sang nhíu mày nhìn cô, vẻ mặt hài hước, "Đúng là rất nhiều việc, muốn dành thời gian mấy ngày để về đưa người nào đó đi thi nên không thể không cố gắng tăng giờ làm việc hơn?"

Trong lòng Tùy Ưc rất ấm áp, ôm lấy cánh tay Tiêu Tử Uyên, "Anh trở về lúc nào vậy?"

Tiêu Tử Uyên đối biểu hiện thân mật của cô rất hài lòng, "Rạng sáng hôm nay mới đến, nên không nói cho em biết."

Tùy Ưc nhìn kỹ, quả nhiên thấy dưới mắt anh có một quầng màu xanh, trong lòng mềm nhũn, "Vậy lát nữa anh nhớ về ngủ bù đi."

Tiêu Tử Uyên cũng không nói đi hay là không đi, chỉ nắm lấy tay cô, "Đi mau lên, sắp đến thời gian thi rồi."

Đến địa điểm thi, Tùy Ưc cầm lấy chiếc túi trong tay Tiêu Tử Uyên, "Được rồi, em đi vào đây, anh mau về đi."

Tiêu Tử Uyên đứng tại chỗ gật đầu, "Được."

Tùy Ưc chào tạm biệt với Tiêu Tử Uyên rồi đi vào trong, ai ngờ Tiêu Tử Uyên cũng theo cô đi vào bên trong.

Vẻ mặt Tùy Ưc kinh ngạc, "Anh làm gì vậy?"

Tiêu Tử Uyên lấy ra một tờ giấy báo thi giơ lên, "Cùng em tham gia cuộc thi đó!"

Tùy Ưc nhìn tờ giấy đúng là cùng một phòng thi với, nhưng vẫn không tin, "Anh. . . . . Anh cậy quyền thiên vị!"

Tiêu Tử Uyên nhú mày nheo mắt lại, hỏi lại một câu, "Cậy quyền thiên vị?"

Tùy Ưc vẫn không có một chút nào ý thức được sự nguy hiểm, thành thật gật đầu, "Nếu không tại sao lại có thể trùng hợp như thế?"

Tiêu Tử Uyên xoa xoa giữa hai mắt, cũng có chút bất đắc dĩ cười, "Nếu như mà anh nói cho em anh lúc đầu tính toán cậy quyền thiên vị muốn đổi đến vị trí đến cùng phòng thi với em, nhưng kết quả người kia im lặng nói cho anh biết, hai chúng ta căn bản là ở cùng một phòng thi, em tin hay không?"

Tùy Ưc chớp chớp hai mắt, một lúc sau nhin không được hỏi một câu, "Thật sự có thể trùng hợp như vậy à. . . . ."

Tiêu Tử Uyên đưa tay xoa nhẹ đầu Tùy ước, cười dịu dàng, "Đi, đến lúc vào thi rồi."

Tùy Ưc nghĩ rằng trong số người thi nghiên cứu sinh lớn như vậy hai người có thể ngồi cùng một phòng thi thì đã có duyên phận rất lớn rồi,

nhưng đến khi hai người tìm được vị trí mới ý thức được có một duyên phận lớn hơn rất nhiều đang chờ bọn họ.

Tùy Ưc vẫn không nhìn được nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Tử Uyên chỉ ngồi cách cô một lối đi nhỏ, đường con trên gò má anh rõ ràng mà xinh đẹp, gương mặt trầm tĩnh cúi mắt xuống.

Tiêu Tử Uyên khước môi bỗng cong lên, lấy tay đem đầu Tùy Ưc xoay về phía trước, nói nhỏ trong giọng nói đều là ý cười, “Đừng nhìn nữa, đến giờ thi rồi.”

Tùy Ưc cảm thấy hài lòng quay đầu đi, người khác đi thi đều có bộ dạng như gặp phải địch lớn, nhưng mà gương mặt của cô lại cười tít mắt chờ phát đề thi.

Tiêu Tử Uyên cúi đầu số báo danh trên giấy báo thi, nụ cười từ trong đáy mắt tràn ra.

Năm đó bọn họ cũng ngồi trong một phòng thi như thế này, cô ngồi vào chỗ bên cạnh anh, nhưng lại lại có thể đơn giản không chú ý đến xung quanh, còn lần này, anh sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Nộp bài, hai người dắt tay nhau đi ra ngoài, lúc này mới có người chú ý đến Tiêu Tử Uyên, nhỏ giọng thảo luận.

"A, đó không phải là Tiêu sư huynh sao?"

"Đúng rồi, anh ấy không phải đã ra nước ngoài rồi ư, tại sao lại có thể đến thi nghiên cứu sinh được vậy?"

Mấy sinh viên nam nhỏ giọng thảo luận, nhưng sau nhanh sau đó lại có giọng nữ vang lên, trong giọng nói trong trẻo không tìm được hưng phấn.

"A, đó không phải là bạn gái anh ấy à? Chính là cô gái học ngành y!"

"Đúng là lãng mạn mà, đưa bạn gái đi thi!"

"Đúng vậy đúng vậy! Lãng mạn chết đi được! Người đàn ông như vậy tại sao lại không thuộc về tớ chứ? !"

". . . . ."

Tùy Ưc nghe thấy vậy không nhịn được quay lại nhìn Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên nhìn về phía trước cười bất đắc dĩ, "Đừng nữa nhìn, em có biết lúc đang thi cũng bởi vì em luôn nhìn anh, nên thầy giám thị đó trừng mắt nhìn cảnh cáo mấy lần không. Đến lúc em không đậu thì cũng đừng có trách anh."

Tùy Ưc lúc này mới biết được, "Vậy sao? Thầy giám thị trừng mắt nhìn em? Tại sao anh lại không nói cho em biết?"

Tiêu Tử Uyên lần này thật sự hết chỗ nói, "Lúc đầu đã để mắt đến hai chúng ta, nếu anh nói chuyện với em, khi đó hai chúng ta sẽ bị mời ra ngoài, ai cũng đừng hòng được thi nữa."

Tùy Ưc mím môi, "Anh không ôn tập, em có thể chép được gì của anh chứ, thầy giám thị trừng mắt sai người rồi."

Tiêu Tử Uyên cười khẽ một tiếng, "Anh không ôn tập nhưng chắc chắn làm bài tốt hơn em."

Tùy Ưc không phục, "Làm sao có thể!"

Tiêu Tử Uyên mặt tự nhiên tự đắc bắt đầu nhượng bộ, "Nếu không, chúng ta đánh cuộc?"

"Được!" Vẻ mặt Tùy Ưc tràn đầy tự tin nghênh chiến.

Tiêu Tử Uyên quay đầu nhìn Tùy Ưc, bật cười.

Mấy ngày sau, sau khi có kết quả điểm, Tùy Ưc nhìn chăm chăm máy vi tính khóc không ra nước mắt, chỉ có thể để mặc cho người xâu xé.

Tiêu Tử Uyên lúc đầu vốn dự định sẽ đi thi cùng Tùy Ưc, nhưng ai biết được cứ cách vài giây cô ấy lại liếc mắt nhìn anh, sợ sẽ ảnh hưởng đến cuộc thi của cô, nên buổi chiều anh không đi thi tiếng anh nữa.

Lúc Tùy Ưc hỏi anh, Tiêu Tử Uyên nhìn giống như tốt bụng nhưng lại nói ra một câu rất đáng đánh đòn, "Tiếng anh là điểm mạnh của anh, anh sợ lúc đi thi anh làm quá nhanh sẽ làm ảnh hưởng đến tâm lý của những bạn học khác."

Tùy Ưc im lặng nuốt xuống một hơi, lặng lẽ xoay người đi.

Tại sao trước kia cô không phát hiện Tiêu Tử Uyên như vậy. . . . .
Như vậy. . . . . Bỉ ối như vậy chứ? ——

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Hiểu Lầm

Ngày hôm sau là ngày thi cuối cùng, Tiêu Tử Uyên đứng ở bên ngoài phòng thi chờ Tùy Ưc.

Mùa đông sân trường vốn dĩ đã tiêu điều, hơn nữa rất nhiều sinh viên về nhà nghỉ đông, lại càng thêm lạnh lẽo hơn. Tiêu Tử Uyên tựa vào gốc cây đối diện phòng thi, nhìn quang cảnh sân trường sau khi đã rời đi một năm, trong lòng anh xúc động nhiều thêm.

Mấy năm không buồn không lo kia sợ là một đi không trở lại.

Tiêu Tử Uyên khe khẽ thở dài, nhưng lại nhanh chóng cong khóe miệng lên, cũng may vẫn còn người mà anh thích vẫn luôn ở bên cạnh anh.

Một lúc sau anh thấy rất nhiều sinh viên từ trong các phòng thi ào ra, trên gương mặt tạm thời được giải thoát bởi chữ “Thi” chỉ còn sự hưng phấn và không còn âu lo mệt mỏi. mặc kệ kết quả có như thế nào, mấy tháng tu dưỡng cuối cùng cũng đã kết thúc, có thể buông lỏng một chút rồi.

Tiêu Tử Uyên đang tìm bóng dáng Tùy Ưc trong đám người thì đã nghe thấy bên cạnh có người gọi anh.

"Tiêu sư huynh!"

Tiêu Tử Uyên vừa quay đầu lại đã thấy Hà Ca và Tam Bảo đang đứng bên cạnh nhau, cười hì hì gọi anh.

"Anh đang đợi A Ưc à?"

Tiêu Tử Uyên cảm thấy Tam Bảo dường như lúc nào cũng cười ha ha, giống như cho đến lúc này cô ấy không có phiền não.

Tiêu Tử Uyên cười gật đầu với họ, vừa định nói chuyện thì ánh mắt đã nhìn thấy Tù Ưc trong đám người.

Tù Ưc vẻ mặt mệt mỏi từ từ đi đến trước mặt ba người, buồn bã cúi chào hỏi.

Cô chính là người như vậy, bất kể là có chuyện gì xảy ra thì lúc giải quyết vẻ mặt luôn sáng lạng, nhưng một khi kết thúc thày toàn thân cảm thấy không có chút sức lực nào, muốn ngủ đến mức trời đất mù mịt.

Tiêu Tử Uyên kéo cô lại, không để ý đến mọi người để cô dựa vào trên người anh, cúi đầu hỏi thăm, “Bọn Lâm Thần đã biết anh trở về, nói mọi người cùng nhau ăn cơm tối, vừa đúng lúc chúc mừng em, chúng ta về nghỉ một lát, buổi tối cùng đi?”

Tù Ưc cũng đã rất lâu chưa thấy Lâm Thần rồi, cô cũng muốn gặp một lần nên lơ đãng trả lời, “Được ạ!”

Tiêu Tử Uyên lại quay đầu lại hỏi Hà Ca và Tam Bảo, "Cùng đi chứ?"

Trong mắt Tam Bảo đã bắt đầu phát sáng, “Anh thật sự có thể dẫn chúng em đi à? có thể kêu Yêu Nữ đi cùng được chứ!”

Hà Ca ở bên cạnh vui vẻ gật đầu.

Tù Ưc lúc đầu vẻ mặt không có chút biểu tình gì không có chút sức lực nào dựa vào người anh, nhưng đến khi nghe thấy câu nói của Tam Bảo vẻ mặt khẩn trương ngẩng mặt lên nhìn về phía Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên nhìn cô với ánh mắt trấn an, sau đó mỉm cười nói với Tam Bảo, “Em nói với Kỷ Tư Tuyên nói, Thiên nhi không có ở đây, bọn anh mời cô ấy ăn cơm tối.”

Tam Bảo cau mày, "Thiên nhi là ai vậy?"

Trong lòng Tùy Ưc suy nghĩ một chút đã rõ ràng hết mọi việc, cười nói với Tam Bảo, “Cậu cứ nói nguyên câu này cho Yêu Nữ cậu ấy sẽ hiểu.”

Tam Bảo gật đầu, "Tớ nhớ kỹ rồi."

Chuyện nên nói cũng đã nói xong rồi, Tiêu Tử Uyên quay đầu hỏi Tùy Ưc, "Đi sang phòng anh nghỉ ngơi một lát?"

Tùy Ưc gật đầu, sau đó hình như nhớ đến điều gì nhìn về phía Tam Bảo định lên tiếng.

Tam Bảo cùng Hà Ca đồng thời khoát tay, "Cái này thì bọn tớ thì không đi được, bọn tớ hiểu rồi. Buổi tối gặp lại!"

Nói xong thì nắm tay nhau chạy ra xa.

Tùy Ưc im lặng mỉm cười, cô thật sự rất mệt mỏi dựa vào trong ngực Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên ôm lấy cô đi về phía trước.

ở phía sau lưng Tam Bảo vừa chạy được mấy bước đã dừng lại, quay đầu nhìn, hâm mộ đến chảy nước miếng, “Sau này tớ cũng muốn tìm người đàn ông để được dựa vào như vậy!”

Hà Ca quan sát Tam Bảo một lượt từ trên xuống dưới đánh giá mấy giây, lạnh rợn người nói châm chọc , "Trước tiên cậu nên giảm cân đi, chưa bao giờ gặp người nào thi nghiên cứu sinh mà lại béo như cậu.”

Khuôn mặt tròn trịa của Tam Bảo vo thành một nắm, "Cậu không thấy tớ mới thi xong đang bị đả kích sao? Cậu không thể thuận theo ý tớ được

à?”

"Ha ha ha ha" , Hà Ca giả nở nụ cười, "Bị đả kích? Tớ có nhìn thấy cậu bị đả kích một chút nào đâu, tớ đang lo lắng đến khi có kết quả, Thái hậu nhà cậu sẽ phải chịu đả kích lớn!"

Tam Bảo sau khi nghe xong lập tức an tĩnh lại, không biết nhớ ra chuyện gì mà ánh mắt mở thật lớn, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Hà Ca không nói lời nào, giống như đang suy nghĩ nếu thái hậu nhà cô biết kết quả thi của cô sẽ có phản ứng như thế nào.

Hà Ca thấy hiệu quả đã đạt được, vừa ngâm nga một bài hát vừa bước đi, để lại Tam Bảo đứng ở nơi đó ngẩn người.

Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc đi về khu chung cư ở phía sau trường học, vừa về đến nơi Tùy Ưc vừa rửa mặt qua loa một chút đã ngã lên giường ngủ rồi.

Tiêu Tử Uyên giúp cô dịch góc chăn thật tốt sau đó ngồi ở bên cạnh lẳng lặng nhìn cô.

Mấy tháng này chắc cô đã mệt muốn chết rồi, cũng đã gầy đi không ít, khuôn mặt vốn đã không lớn nay lại càng nhỏ hơn, đôi mắt đen nhánh trong suốt kia càng ngày càng linh động.

Tiêu Tử Uyên nghe thấy tiếng hít thở của cô dần dần ổn định kéo dài, mới đứng dậy đi đến phòng sách.

Anh vì vội vàng trở về để đi thi cùng cô, nên mọi chuyện mặc dù đã làm khá ổn nhưng vẫn còn một ít chuyện chưa giải quyết xong, nhân lúc Tùy Ưc nghỉ ngơi anh vừa vận giải quyết hết.

Chờ đến lúc gõ xong ký hiệu cuối cùng, Tiêu Tử Uyên day day chân mày thở ra một hơi thật sâu.

Trong lúc vô tình, mặt trời đã xuống núi, vì bên trong nhà không mở đèn, nên tầm mắt của anh có chút mờ mờ, Tiêu Tử Uyên liếc nhìn thời gian phía dưới góc phải màn hình máy vi tính, nhanh chóng khép máy vi tính lại đi vào phòng ngủ.

Giữa phòng ngủ trên chiếc giường lớn, Tù Ưc đang ôm lấy chăn ngủ say sưa, căn phòng yên tĩnh, chỉ còn tiếng âm thanh của hơi nước không ngừng phun ra ngoài, Tiêu Tử Uyên ở trong căn phòng mờ tối, bỗng nhiên tìm anh đập nhanh và loạn nhịp.

Anh bỗng nhiên có cảm giác được tiếp thêm dũng khí, giống như bọn họ đã sống với nhau rất nhiều năm, anh chẳng qua chỉ là như những ngày bình thường gọi vợ của mình thức dậy sau giấc ngủ trưa.

Năm tháng tĩnh lặng tốt đẹp, cùng khanh bước đi.

Trong đầu Tiêu Tử Uyên bỗng nhiên hiện lên những từ này.

Một lúc sau anh lấy lại tinh thần, đi đến bên giường nhỏ giọng kêu, "A Ưc, dậy nào, đến giờ rồi."

Tù Ưc hoảng hốt mở mắt ra, vẻ mặt mơ màng nhìn Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên giúp cô sửa lại những sợi tóc rối do ngủ dậy, miệng lặp lại một lần nữa, "Bọn họ không phải đã hẹn chúc mừng em à , nếu không rời giường sẽ đến không kịp mất."

Tù Ưc gật đầu, sau đó Tiêu Tử Uyên liền đứng dậy đi ra ngoài, vẫn không quên quay đầu lại dặn dò, "Mau dậy rửa mặt thay quần áo."

Tù Ưc mơ mơ màng màng trả lời.

Tiêu Tử Uyên ở trong phòng khách ngồi chờ rất lâu vẫn không động tĩnh gì, nên đã đi vào phòng ngủ, vừa đẩy cửa ra thì đã nhìn thấy Tù Ưc

nằm ở cuối giường đang ngủ say. Hình như đã đấu tranh để ngồi dậy, Nhưng sau đó vẫn thỏa hiệp với chu công.

Anh cười bất đắc dĩ đi đến bên giường, trong lòng tràn đầy mềm mại, nhẹ nhẹ vỗ về trên mặt của Tùy Úc, "Úc bảo bối, rời giường nào."

Tùy Úc mơ hồ nghe được âm thanh ai đó gọi, dường như chỉ có mẹ mới có thể gọi cô như vậy, giữa lúc hoảng hốt cô cứ cho là mình còn ngủ ở trên giường nhà mình, lôi kéo cánh tay người đến làm nũng, "Mẹ, mẹ đừng gọi con dậy, con rất muốn ngủ, thi nghiên cứu sinh rất vất vả. . . . .con mệt quá . . . . ."

Tiêu Tử Uyên nhìn hàng lông mi của cô nhắm chặt lại, anh cuối cùng vẫn không đành lòng rày vò cô nữa, sờ sờ mặt của cô, cũng không để ý đến việc cô có nghe thấy hay không hay là cô nhận nhầm người, mà dịu dàng nói. "Được, em ngủ tiếp đi, chúng ta không đi nữa."

Sau đó lấy gối nâng đầu cô lên nhẹ nhàng kê gối vào sau đó hạ xuống, rồi kéo chăn đắp cho cô.

Bỗng chuông di động vang lên, lên, Tiêu Tử Uyên liền rời khỏi phòng nghe điện thoại.

ở đầu dây bên kia anh nghe thấy tiếng giọng nữ xen lẫn với tiếng ồn ào hỏi, "Tại sao còn chưa đến?"

Tiêu Tử Uyên cũng không giải thích nhiều, "Bọn tớ không đến được."

Dụ Thiên Hạ hơi ngạc nhiên, Tiêu Tử Uyên đã đồng ý chuyện gì thì chưa bao giờ thất hẹn, cô không thể không hỏi lại một câu, "Tại sao?"

Trong giọng nói của Tiêu Tử Uyên mang theo nụ cười không biết làm cách nào, làm cho người khác có cảm giác giống như là bất đắc dĩ nhưng

lại cứng chiều đến cực điểm, "Cô ấy từ địa điểm thi về đến giờ vẫn ngủ, tớ gọi mãi mà cô ấy vẫn không dậy."

Dụ Thiên Hạ ở đầu dây bên kia nở nụ cười tự giễu, "Trên đời này có chuyện gì mà Tiêu Tử Uyên cậu không làm được à? Gọi gọi không dậy? Cậu cứ nói thẳng là cậu không đành lòng gọi đi."

Tiêu Tử Uyên không nói gì mà cười rộ lên, không hề phản bác lại.

Sau một lúc lâu, Dụ Thiên Hạ mới thở dài cảm thán, "Người với người đúng thật là không thể so bì."

Nói xong cũng không chờ Tiêu Tử Uyên trả lời đã cúp điện thoại.

Sau đó, Tiêu Tử Uyên lại gọi cho Lâm Thần nói một tiếng.

Lâm Thần ở đầu bên kia điện thoại thẫn thức một lúc lâu, sau đó mang theo giọng không đứng đắn cười hỏi, "Là không gọi dậy được, Hay căn bản là không xuống được giường đó?"

Tiêu Tử Uyên hừ sau đó nở nụ cười, không giận cũng không xấu hổ chỉ là môi mỏng khẽ trả lời một câu, "Suy nghĩ xấu xa, không trách được được người đẹp trường luật nào đó chọn bác sĩ mà không chọn luật sư."

Lâm Thần lập tức dấm chân, tức giận hỏi, "Cậu. . . . Cậu làm sao biết được?!"

Tiêu Tử Uyên mỉm cười "Bốp" một tiếng cúp điện thoại, tay phải chống lên tay trái đang đặt ở trước ngực, vuốt cằm tươi cười càng lúc càng sâu hơn, không ngờ rằng Ôn Thiệu Khanh và Lâm Thần lại còn có loại duyên phận như thế này.

Tùy Ưc ngủ thẳng đến ngày thứ hai, rèm được kéo lại nên bên trong phòng vẫn tối, mùa đông nên trời sáng muộn, cô cũng không biết bây giờ là

mấy giờ, mở ra đèn bàn bàn ở đầu giường lên nhìn đồng hồ báo thức, đã 6 giờ rưỡi.

Cô nhớ đã hẹn với bọn họ ăn cơm lúc 7 giờ, rồi đột nhiên ngồi dậy, chạy tới phòng khách, trong phòng khách không ai, cô lại chạy đến phòng bên cạnh gõ cửa, vừa gõ vừa gọi, "Tiêu sư huynh! Mau dậy đi, chúng ta muộn giờ rồi!"

Một lát sau, Tiêu Tử Uyên mặc đồ ngủ mở cửa ra, dường như là mới bị cô đánh thức, "Muộn cái gì?"

Vẻ mặt Tù Ưc sốt ruột, "Chúng ta không phải đã hẹn ăn cơm lúc 7 giờ à? Bây giờ đã là 6 giờ rưỡi rồi ! Làm sao anh không gọi em dậy mà bản thân lại còn ngủ quên mất vậy?"

Tiêu Tử Uyên im lặng, lần đầu tiên anh phát hiện nhóc con này lúc mới tỉnh ngủ thật sự rất mơ hồ. anh kéo cô đến trước cửa sổ, kéo rèm cửa ra, chỉ vào bên ngoài, không nhịn được nói cho cô biết sự thật, "Em xem cho rõ đi, bây giờ 6 giờ rưỡi sáng."

Tù Ưc mở to hai mắt nhìn ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau vẻ mặt không thể tin tưởng vẻ nghi ngờ, "Em ngủ lâu như vậy ư? Không thể nào!"

Tiêu Tử Uyên trầm mặc nhíu mày nhìn cô, cho đến khi Tù Ưc đầu hàng, cuối cùng cũng chấp nhận sự thật.

Tù Ưc hơi xấu hổ cúi đầu cuống, ấp a ấp úng trong giọng nói không hề có một chút uy hiếp nào, "Tại sao anh lại không gọi em dậy?"

Sau khi hỏi xong, lại có chút chột dạ len lén nhìn xem phản ứng của Tiêu Tử Uyên như thế nào, sau đó nhỏ tiếng hết cỡ nói thầm, ". . . . . Hay là có thức, nhưng em không nghe thấy?"

Tiêu Tử Uyên trờ im lặng ra thật sự là không tìm không ra một từ ngữ ào khác để hình dung tâm trạng của anh ở giờ phút này nữa.

Mấy hôm sau, Tùy Ưc nghỉ ngơi khỏe lên, mấy người bọn họ lại tụ họp cùng nhau ăn cơm.

Sau khi Cơm nước no nê hậu, ba năm người làm thành một vòng cùng nhau trò chuyện.

Lâm Thần đi đến trước mặt Tùy Ưc nói chuyện với cô, anh uống nhiều quá nhiều, lời nói cũng nhiều hơn so bình thường không ít.

"Tiêu Tử Uyên đối với em thật sự là không còn gì để nói, ở nơi xa như vậy về tham gia cuộc thi cùng em. . . . ."

Kể từ khi Lâm Thần lên học nghiên cứu sinh số lần hai người gặp nhau có thể nói là đếm trên đầu ngón tay, chỉ biết là sau nhiều năm, gặp lại nhau ngược lại không hề lạnh nhạt một chút nào.

Tùy Ưc liếc mắt dường như là đang nhìn Dụ Thiên Hạ, cười cười không trả lời.

Rất nhiều người uống say không bao giờ quan tâm đến người mà anh ta bày tỏ có trả lời anh ta hay không, mà cái người đó cần chỉ là một đôi tai để lắng nghe.

Lâm Thần nói tiếp, "Lúc đầu giới thiệu khi giới thiệu cho hai người quen nhau, cậu ấy đã đoán được em và nhà họ Tùy có liên quan với nhau, cậu ấy nghĩ là anh cố ý sắp đặt em ở bên cạnh cậu ấy, mới đối xử với em không mặn không nhạt, sau đó không biết vì sao đột nhiên đến tìm anh cãi nhau một trận. . . . . Chỉ là cãi nhau cũng tốt, tối thiểu bọn em ở bên cạnh nhau. . . . . A Ưc này, về sau có người chăm sóc em, anh thật sự vui mừng thay em. . . . ."

Giọng nói của Lâm Thần khá lớn, anh có lẽ thật sự là đã uống quá nhiều, hoàn toàn không biết mình đang nói gì, nhưng mấy câu nói kia hàm ý nặng nề, tiếng nói của anh ta vừa dứt hầu như tất cả người đều nhìn lại.

Nụ cười trên mặt Tù Ưc cứng đờ.

Không trách được, không trách được cô và Tiêu Tử Uyên quen biết lâu như vậy nhưng chỉ duy trì khoảng cách không xa không gần, không trách được anh lại đột nhiên thân thiện đối với cô. Thì ra là anh căn bản cái gì cũng biết, biết chuyện nhà họ Tù và chuyện của cô, biết Tù Cảnh Nghiêu là cha của cô, biết chuyện của cha mẹ cô, nhưng đứng trước mặt cô lại tỏ ra không biết chuyện gì!

Tại sao lại đột nhiên thân thiện với cô? Anh thật sự động lòng với cô, hay là. . . . .

Nếu như xa hơn chỗ đến chỗ xấu như cô nghĩ một chút.

Vậy thì anh cũng chỉ là nhàm chán hoặc là trả thù mới ở cùng một chỗ với cô, nhìn cô mê muội như thế mà anh vẫn mặc kệ, ở trong lòng chê cười sự ngu xuẩn của cô, cười nhạo Lâm Thần bày ra một con cờ bị anh đùa giỡn trên lòng bàn tay.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tù Ưc bỗng dưng có một dòng khí lạnh từ trong lòng dâng lên.

Tại sao anh lại có một ý định kín đáo như vậy, để cho cô không nghĩ đến?

Mà tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện Lâm Thần sau khi ném một quả bom thì lại nằm ở trên bàn ngủ thiếp đi.

Bên trong phòng một mảnh yên tĩnh, Tiêu Tử Uyên nhận điện thoại xong cầm điện thoại di động đẩy cửa đi vào, thấy ánh mắt và sắc mặt mọi

người rất kỳ quái nên đã đi đến trước mặt Tùy Ưc hỏi, "Sao vậy?"

Vẻ mặt Tùy Ưc không thay đổi, sau một lúc lâu lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, "Không có việc gì, Lâm Thần uống say, mới vừa làm bể một chiếc cốc làm mọi người giật mình."

Tiêu Tử Uyên mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng thấy Tùy Ưc vẫn cười như bình thường, nên cũng không suy nghĩ nhiều.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Giận Dỗi

Không khí trong phòng lại nhanh chóng náo nhiệt trở lại, rất nhiều người vừa tràn đầy vẻ hứng thú nói chuyện lại vừa lén nhìn sắc mặt của người trong cuộc.

Sắc mặt của Tùy Ưc vẫn như bình thường, bưng chén trà lên uống từng ngụm từng ngụm một, giống như không để những lời mà Lâm Thần vừa nói vào trong lòng.

Sau khi uống xong chén trà, Tùy Ưc khéo léo cười một cách thản nhiên quay đầu lại nhìn về phía Tiêu Tử Uyên, nói, "Cũng không còn việc gì nữa, Lâm Thần đã uống nhiều rồi, giải tán chứ?"

Đợi tiếp nữa chính là để người khác nhìn hai chúng ta chê cười, đặc biệt là em.

Lúc đi ra Tùy Ưc cố ý đi chậm lại vài bước, cùng Yêu Nữ, Hà Ca và Tam bảo đi cùng nhau, Tiêu Tử Uyên thấy đậy nghĩ là cô có lời muốn nói với bạn, nên đã đỡ Lâm Thần đi ra ngoài.

Đi đến cửa khách sạn, mọi người nhanh chóng giải tán, Dụ Thiên Hạ nhìn Tiêu Tử Uyên lát, rồi lại nhìn quay sang nhìn Tùy Ưc, bỗng nhiên nở nụ cười, rồi đi cùng mọi người.

Tiêu Tử Uyên kêu hai người khác đưa Lâm Thần trở về phòng ngủ, một tay đỡ lấy Lâm Thần, một tay muốn kéo Tùy Ưc lại muốn cùng cô trở

về.

Tùy Ưc lại làm như không có việc gì đẩy cánh tay Tiêu Tử Uyên ra, đứng ở một chỗ không gần không xa nói lời khách khí như nói với các quan chức chính phủ vậy, “Lâm Thần uống say, anh dìu anh ấy về phòng anh chăm sóc anh ấy thật tốt đi, em đã mấy ngày không gặp mặt bọn Tam Bảo rồi, tối nay em muốn về phòng ngủ, trò chuyện cùng các cô ấy”

Lý do này cũng không hề gượng ép, thậm chí còn rất hợp tình hợp lý, nhưng Tiêu Tử Uyên vẫn nhạy bén như cũ cảm thấy được sự khác thường, nhẹ cau mày lại.

Là không đứng ở đâu?

Tiêu Tử Uyên nhìn vào ánh mắt của Tùy Ưc, quả nhiên cô không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh, nghiêng đầu nói mấy câu với mấy người bên cạnh. Tiêu Tử Uyên lại nhìn lại cánh tay của cô, nó được giấu trong ống tay áo hoàn toàn cứng ngắc.

Tiêu Tử Uyên luôn làm theo ý muốn của cô, nếu đây là điều mà cô muốn, anh sẽ để cô được thoải mái.

Khóe miệng của anh khẽ cong lên một đường thật nhẹ, thản nhiên trả lời, "Được."

Tùy Ưc lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Tiêu Tử Uyên, cũng nhẹ nhàng mỉm cười, "Vậy, gặp lại sau."

Khi Tiêu Tử Uyên nghe được câu nói này trái tim bỗng nhảy dựng lên một cái điều mà trước đây chưa từng xảy ra, anh bỗng nhiên có một dự cảm không tốt, muốn đưa tay lên cản Tùy Ưc lại, nhưng cô đã quay người rời đi.

Tiêu Tử Uyên nhìn bóng dáng càng lúc càng mờ hồ trong màn đêm, trong lòng bất chợt cảm thấy bóng lưng đó cảm giác thê lương .

Canh có các giác rất mạnh mẽ rằng, giống như Tùy Ưc từ giờ phút này sẽ cách anh càng ngày càng xa.

Ngay sau đó Tiêu Tử Uyên lắc lắc đầu, cười tự giễu mình, bản thân mình trở nên đã cảm từ lúc nào vậy? Cô chỉ là muốn trở về phòng trò chuyện cùng bạn của mình một đêm thôi, vậy mà mình cũng không nữa sao?

Tiêu Tử Uyên đè nén nỗi lo lắng trong lòng xuống, đỡ Lâm Thần đang say khướt rời đi.

Sau khi đi được một đoạn xa, bốn người ăn ý im lặng, sau một lúc lâu, giọng nói của Yêu Nữ, Tam Bảo và Hà Ca đồng thời vang lên, ba giọng nói khác nhau, nhưng lại có cùng một chủ đề.

"Cậu không sao chứ?"

Tùy Ưc đột nhiên bật cười, "Các cậu có nên ăn ý đến mức như vậy không?"

Thật ra thì cô cũng không biết mình có sao không, chỉ là bình tĩnh sớm đã thành thói quen của cô rồi, cô biết cái lộn không thể giải quyết được vấn đề, hơn nữa còn sẽ rất khó coi.

Huống chi cô bây giờ căn bản không biết nên làm sao để đối mặt với Tiêu Tử Uyên, cô bỗng nhiên đối với phần tình cảm này cảm thấy không xác định rồi.

Không xác định sự thuần khiết của phần tình cảm này, không xác định được tấm lòng của Tiêu Tử Uyên, không xác định tất cả những điều anh đã làm là tình yêu hay vì một ý đồ nào khác.

Một người đàn ông có tâm sâu như biển như anh, nếu đúng thật chỉ là một vở kịch, cô làm sao có thể đấu được anh? Còn tất cả những tình cảm mà cô đã bỏ ra? Tất cả chỉ là một câu truyện cười thôi sao?

Cô đã nhập quá sâu vai diễn này, nếu anh bình tĩnh kiểm chế tài như vậy, thì suy nghĩ một chút thôi đã đã cảm thấy thật đáng sợ rồi.

Một đêm này Tùy Ưc không hề chớp mắt được.

Tiêu Tử Uyên vốn tưởng rằng tất cả mọi việc đều do anh suy nghĩ nhiều, nhưng ngày hôm sau gọi điện thoại cho Tùy Ưc không có ai bắt máy. Đến trưa anh vẫn chưa thấy cô liên lạc lại nên đã gọi điện thoại đến phòng ký túc của cô.

Là Tam Bảo nhận, ấp a ấp úng nói cho anh biết Tùy Ưc đã về nhà rồi.

Tiêu Tử Uyên không thể không kinh ngạc, "Về nhà? Về lúc nào vậy?"

"Sáng sớm đã đi về rồi."

Năm nay lễ mừng năm mới còn chưa đến, cách ngày giao thừa còn năm ngày, Tùy Ưc nói muốn về nhà sớm, nhưng cô cũng nói ở đây cùng anh hai ngày sai đó mới về, tại sao không nói một tiếng nào đã đi vậy chứ?

Tất cả chuyện đã xảy ra vào tối hôm cộng thêm tình huống bây giờ, nỗi băn khoăn trong lòng Tiêu Tử Uyên càng lúc càng lớn.

Anh đang định cúp điện thoại, thì Tam Bảo bỗng nhiên gọi tên anh, "Tiêu sư huynh. . . . ."

"Sao vậy?"

Tam Bảo muốn nói lại thôi, "Nếu như anh đã làm chuyện gì chọc giận A Ưc, thì hãy nhanh đi nói thẳng thắn hết mọi chuyện với cô ấy đi, bọn em thật sự không có cách nào giúp được anh."

Sau khi nói xong thì nhanh chóng cúp điện thoại.

Tiêu Tử Uyên cầm điện thoại di động ngồi ở trên ghế sa lon bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ lại mọi chuyện.

Nhưng mà nghĩ đến nỗ lực cả đầu cũng không nghĩ ra được chuyện gì.

Cô không phải là một cô gái bốc đồng, chuyện như thế này chắc chắn là có nguyên nhân.

Nhưng mà nguyên nhân là gì? Lời nói của Tam Bảo có ý gì?

Chàng trai trẻ tuổi lần đầu tiên cảm nhận được tình yêu trừ ngọt ngào còn có một thứ gọi là chua xót nữa.

Tiêu Tử Uyên đợi một ngày, đến buổi tối mới nhận điện thoại của Tùy Ưc gọi đến.

Cô không hề nhắc đến một chữ về lý do tại sao cô lại đột nhiên về nhà, chỉ giải thích vì sao lại không thể nhận điện thoại của anh, "Em ở trên xe không nghe thấy tiếng điện thoại đổ chuông."

Giọng nói vẫn bình thường, không làm cho người khác cảm thấy được sự khác thường trong đó.

Tiêu Tử Uyên "Ừ" một tiếng sau liền trầm mặc.

Lần đầu tiên giữa hai người xuất hiện loại không khí lúng túng như thế này.

Tiêu Tử Uyên chủ động phá vỡ yên lặng, nhẹ giọng kêu lên, "A Tùy. . . ."

Anh mới vừa nói đến đó đã bị Tùy Ưc cắt ngang, "A, mẹ em gọi em rồi, em cúp máy trước đây."

Nói xong liền vội vàng cúp điện thoại, Tiêu Tử Uyên cầm điện thoại di động đến gần người.

Tại sao cô lại muốn trốn tránh anh?

Tiêu Tử Uyên cầm điện thoại di động ngồi ở trên ghế sa lon bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ lại mọi chuyện.

Nhưng mà nghĩ đến nỗ lực cả đầu cũng không nghĩ ra được chuyện gì.

Cô không phải là một cô gái bốc đồng, chuyện như thế này chắc chắn là có nguyên nhân.

Nhưng mà nguyên nhân là gì? Lời nói của Tam Bảo có ý gì?

Chàng trai trẻ tuổi lần đầu tiên cảm nhận được tình yêu trừ ngọt ngào còn có một thứ gọi là chua xót nữa.

Tiêu Tử Uyên đợi một ngày, đến buổi tối mới nhận điện thoại của Tùy Ưc gọi đến.

Cô không hề nhắc đến một chữ về lý do tại sao cô lại đột nhiên về nhà, chỉ giải thích vì sao lại không thể nhận điện thoại của anh, “Em ở trên xe không nghe thấy tiếng điện thoại đổ chuông.”

Giọng nói vẫn bình thường, không làm cho người khác cảm thấy được sự khác thường trong đó.

Tiêu Tử Uyên "Ừ" một tiếng sau liền trầm mặc.

Lần đầu tiên giữa hai người xuất hiện loại không khí lúng túng như thế này.

Tiêu Tử Uyên chủ động phá vỡ yên lặng, nhẹ giọng kêu lên, "A Úc. . . . ."

Anh mới vừa nói đến đó đã bị Tùy Úc cắt ngang, "A, mẹ em gọi em rồi, em cúp máy trước đây."

Nói xong liền vội vàng cúp điện thoại, Tiêu Tử Uyên cầm điện thoại di động đến gần người.

Tại sao cô lại muốn trốn tránh anh?

Ngày hôm sau Tiêu Tử Uyên cũng trở về nhà. Lúc anh mới từ trên xe xuống thì đã nhìn thấy Tiêu Tử Uyên chạy lại gần, khi nhìn thấy chỉ có một mình anh thì có chút kỳ lạ, sau đó lại nhìn vào trong xe một chút, không thấy gì mới thất vọng hỏi, "Anh, chỉ có một mình anh à?"

Tiêu Tử Uyên chịu ảnh hưởng từ Tùy Úc nên tâm trạng không tốt cho lắm, "Em cho rằng còn có ai nữa?"

"Chị A Úc!" Tiêu Tử Uyên nói đến Tùy Úc là mặt mày hớn hờ, "Em muốn làm cơm cùng chị A Úc, sao anh không đem chị ấy về nhà?"

Tiêu Tử Uyên nghe thấy Tiêu Tử Uyên không ngừng nhắc đến cái tên đó trong lòng lại cảm thấy rất buồn bực, vừa đi vào nhà vừa trả lời một cách qua loa, "Cô ấy về nhà ăn tết rồi."

Mẹ Tiêu thấy Tiêu Tử Uyên trở về một mình cũng rất kinh ngạc, "Không phải năm trước đã nói với con năm nay đem Tùy Úc về nhà ăn cơm, cảm ơn con bé đã chăm sóc mẹ mấy ngày năm viện à? Người đâu rồi?"

Tiêu Tử Uyên lúc đầu vốn dĩ là dự tính sẽ như vậy, đưa Tùy Úc về nhà anh ăn một bữa cơm sau đó lại đưa cô về nhà, ai ngờ kế hoạch lại thay đổi nhanh như vậy.

Vừa ngẩng đầu đã thấy ánh mắt nghi ngờ của mẹ Tiêu, Tiêu Tử Uyên rót chén nước đưa mẹ sau đó mỉm cười an ủi , "Nhà cô ấy có chút việc, cho nên đã về nhà rồi, sau này còn rất nhiều cơ hội mà."

Mẹ Tiêu là người từng trải, mặc dù Tiêu Tử Uyên nguy trang cực tốt, nhưng bà vừa nhìn đã khẳng định là hai người có vấn đề, lại nhìn đến giữa hai hàng lông mày của Tiêu Tử Uyên không thể thôi tan được phiền não, nên cũng không hỏi nhiều.

Liên tiếp ba ngày, Tiêu Tử Uyên gọi điện thoại hoặc gửi tin nhắn cho Tuy Ưc, Tuy Ưc thường rất lâu mới trả lời lại, mỗi lần vừa nói được vài câu cô lại tìm lý do cúp điện thoại, nên Tiêu Tử Uyên muốn hỏi cô lý do tại sao cũng không có cơ hội để hỏi.

Hơn nữa nói được vài câu thì đều là câu nói mà anh không thích nghe .

Ý của cô cũng chỉ là nói với Tiêu Tử Uyên cô rất bận không có việc gì thì đừng gọi điện cho cô.

Tiêu Tử Uyên càng ngày càng không giải thích được, thậm chí cử chỉ cũng luống cuống mà đứng ngồi không yên.

Anh đem toàn bộ điều cần nghĩ suy nghĩ kỹ lại một lần nữa, thậm chí ngay cả sinh lý của phụ nữ nguyên nhân này anh cũng đã thử nghĩ qua rồi.

Mẹ Tiêu nhìn Tiêu Tử Uyên mới sáng sớm đã ngồi ở trên ghế sofa nhìn điện thoại di động mất hồn, nên đã đi qua hỏi, "Cãi nhau à?"

Tiêu Tử Uyên giật mình, nhanh chóng bình thường trở lại, lắc đầu, "Không có. Cô ấy không bao giờ cãi nhau với người khác."

Mẹ Tiêu mỉm cười, con bé đúng thật không phải là người như vậy, "Vậy là chiến tranh lạnh rồi?"

Tiêu Tử Uyên tiếp tục lắc đầu, "Cũng không thể nói là chiến tranh lạnh, chỉ là cô ấy bắt đầu trốn tránh con, đối xử với con rất khách sáo."

Mẹ Tiêu hiểu rõ con trai của mình, cũng hiểu Tùy Ưc, cả hai đứa bé đều không phải là những người cố tình gây sự, chuyện này nhất định phải có nguyên nhân.

Tiêu Tử Uyên vẻ mặt không biết làm thế nào nhìn mẹ Tiêu, "Con muốn hỏi cô ấy là vì sao, nhưng cô ấy không muốn nói con có hỏi cũng vô dụng."

Mẹ Tiêu mỉm cười, đứa con trai này của bà từ nhỏ đã thông minh, cũng không bao giờ để bà lo lắng, nhưng về vấn đề tình cảm hình như vẫn còn rất ít kinh nghiệm.

"Tử Uyên, con đừng bao giờ hỏi một cô gái vì sao cô ấy lại như vậy. cô gái đó bỗng nhiên đối xử với con không nóng không lạnh thì chỉ có một nguyên nhân duy nhất, đó là con đã chọc cho con bé không vui rồi."

Tiêu Tử Uyên càng thêm nghi ngờ, "Nhưng con không trêu chọc cô ấy mà."

Mẹ Tiêu nhìn anh rồi hỏi ngược lại một câu, "Con chắc chắn?"

"Con. . . . . Không chắc chắn lắm." Tiêu Tử Uyên ở trước mặt mẹ của mình giống như biến thành một cậu bé đang ủ rũ cúi đầu.

Mẹ Tiêu kiên nhẫn chỉ dạy Tiêu Tử Uyên như lúc nhỏ, "Là con gái ai cũng muốn được dỗ dành, con từ nhỏ đã dỗ dành cho em gái con ngoan ngoãn rồi, tại sao lại không dỗ dành được Tùy Ưc vậy?"

Tiêu Tử Uyên suy nghĩ một chút, "Cô ấy và Tử Yên không giống nhau, cô ấy dịu dàng và rất hiểu chuyện. . . . ."

Mẹ Tiêu lên tiếng cắt ngang lời nói của anh, "Con bé cho dù dịu dàng và hiểu chuyện đi nữa cuối cùng vẫn là một cô gái, con không thể vì con bé dịu dàng và hiểu chuyện mà đem hết những thứ thuộc về con bé cướp đoạt hết, chẳng lẽ chỉ những đứa bé điêu ngoa bốc đồng mới cần phải dỗ dành hay sao? Đó gọi là gì? Đứa trẻ khóc sẽ muốn có kẹo ngọt ăn. Con bé dịu dàng hiểu chuyện không lẽ lại là sai lầm? như vậy đối với con bé không công bằng?"

Tiêu Tử Uyên trầm mặc.

Anh đúng như lời mẹ Tiêu chưa bao giờ dỗ dành cô, ngay cả trong tình huống như lúc này, anh cũng đã suy nghĩ để cô suy nghĩ một thời gian, suy nghĩ kỹ càng khôi phục như bình thường thôi.

Mẹ Tiêu vỗ vỗ bàn tay Tiêu Tử Uyên, "Con đó, tâm tư đã đặt hết ở nơi khác rồi, một cô gái tốt như vậy mà lại không biết đường quý trọng."

Vừa dứt lời Tiêu Tử Uyên đã từ trên tầng trên chạy xuống, "Đi thôi đi thôi, bà nội lại gọi điện thoại giục mọi người rồi."

Hôm nay là giao thừa, tất cả mọi người trong nhà bọn họ muốn đến nhà ông bà nội để ăn bữa cơm sum họp.

Tiêu Tử Uyên nhìn đồng hồ đúng là đã đến lúc đi rồi, nên đành phải đem chuyện này gác sang một bên.

Mới vừa bước vào nhà ông bà nội, Tiêu Tử Uyên lại nhận được điện thoại của Lâm Thần.

Vừa bắt máy thì nghe được rất nhiều lời vô nghĩa của Lâm Thần, Tiêu Tử Uyên vốn dĩ trong lòng đã có chuyện, nghe thấy lại càng thêm phiền lòng, nên một câu cũng không trả lời lại.

Lâm Thần vốn dĩ đang hết sức phấn khởi nói, bỗng dừng đột nhiên muốn nói gì đó rồi lại thôi, Tiêu Tử Uyên mơ hồ có dự cảm không tốt, cũng mất dần kiên nhẫn, “Cuối cùng thì cậu muốn nói gì?”

Lâm Thần nhắm mắt nói xong, lại thêm một câu, "Tớ cũng hôm nay mới nghe từ trong miệng người khác biết được chuyện này, nên đã lập tức gọi điện thoại cho cậu.”

Trái tim của Tiêu Tử Uyên lập tức chìm xuống đáy cốc.

Không trách gì cô không cho anh đưa cô về nhà, không trách cô đối với anh lạnh nhạt như vậy, không trách gì cô không muốn nhận điện thoại của anh.

Cô đã từng trải qua những việc như thế này, đối với chuyện tình cảm nam nữ cô luôn nhạy cảm, nghe thấy những lời này liên tưởng đến tất cả mọi chuyện, làm sao có thể không hiểu lầm đây?!

Tiêu Tử Uyên chán nản thở dài, cầm lấy chìa khóa đi ra ngoài, gặp bà nội Tiêu ở trước cổng.

"Cháu vội vàng lật đật đi đâu vậy?"

"Bà nội, cháu đi ra ngoài một lát, mọi người ăn cơm đi không cần chờ cháu đâu."

Tiêu Tử Uyên trong lòng như lửa đốt, vừa đạp chân ga gọi điện thoại cho Tùy Ưc, nhưng mãi vẫn không có người bắt máy, anh chán nản ném điện thoại sang bên cạnh chỗ ghế phụ.

Tùy Ưc nhìn màn hình điện thoại di động không ngừng lóe sáng, mà chính cô lại không muốn nhận điện thoại.

Mẹ Tuy đã chú ý đến Tuy Ưc lâu rồi, chăm chú nhìn Tuy Ưc rồi cười hỏi, "Cãi nhau à?"

Tuy Ưc đem di động đặt xuống dưới gối, buồn bã ủ rũ, "Không có."

Vẻ mặt mẹ Tuy cường tươi hân, "Nếu không phải . . . . . Vậy tán tỉnh nhau?"

Tuy Ưc im lặng, căn môi vẻ mặt bất đắc dĩ kêu, "Mẹ!" ——

A

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Xin Lỗi

Editor: Tịnh Du

Mẹ Tùỵ khẽ mỉm cười có thâm ý khác nhìn Tùỵ Ưc, còn Tùỵ Ưc vẻ mặt không được tự nhiên.

Cô cũng không thể nói rõ được là mình tức giận bao nhiêu, chẳng qua cô cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, có chút tủi thân, có chút...sợ,

Mẹ Tùỵ bật cười, “Được rồi, được rồi, mẹ không hỏi nữa, chuyện những người trẻ tuổi như con mẹ không thể hiểu được. gặp phải người thất thường kiêu ngạo như con, làm lãng phí nhiều tâm tư của người ta một cách vô ích rồi.”

Tùỵ Ưc trong chốc lát nghe không hiểu mẹ mình nói gì, “Mẹ nói gì vậy?”

Mẹ Tùỵ nhìn cô con gái chậm chạp của mình cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, đành phải dẫn dắt từng bước, “Thấy viện an dưỡng lại được khởi công xây dựng chưa?”

Tùỵ Ưc gật đầu, hôm đó cô trở về còn cảm thấy rất kỳ lạ, bởi vì trong lòng đang có chuyện nên cũng không quan tâm nhiều.

"Có thấy, không phải đã được xây dựng rất nhiều năm rồi ư, nhưng sau đó lại xảy ra vấn đề, sao bỗng nhiên lại thi công lại vậy?"

Ban đầu khi bắt đầu xây dựng, trông lòng Tuy Ưc vui vẻ rất lâu, nghe nói viện an dưỡng này không chỉ chữa bệnh, mà còn có các hạng mục giải trí dành cho các cụ, lúc ấy cô còn suy nghĩ, nếu như được xây dựng xong, sẽ có rất nhiều ông lão bà lão đến đó, lúc cô không ở nhà, mẹ cô đi đâu cũng sẽ không cô đơn, chủ yếu nhất chính là ở đây có nhân viên chăm sóc, cô cũng yên tâm hơn.

Nhưng trời không tỏa mãn ước nguyện của con người, sau này trong quá trình xây dựng xảy ra vấn đề, chính phủ vẫn chèn ép, mặc dù là một khối thịt béo bở, nhưng vẫn không ai có thể nuốt trôi nó. Lần này không biết người nào có năng lực lớn như vậy có khả năng lấy được hạng mục này.

Mẹ Tuy giống như vô tình hỏi lại, “Đúng vậy đó, tại sao lại bắt đầu khởi công lại vậy? con chân trước vừa mới bước đến trường học thì công trình này cũng liền bắt đầu xây dựng, thật là đúng lúc quá nha?”

Tuy Ưc càng lúc càng không hiểu ý của mẹ Tuy, "Rốt cuộc thì mẹ muốn nói gì vậy?"

Mẹ Tuy cũng là trong lúc vô tình biết được. Lúc nghỉ hè, sau khi Tiêu Tử Uyên đi được mấy ngày, ở trong thùng rác bà phát hiện ra một bản vẽ bị vò thành một cục, mở ra nhìn thoáng qua, lúc đó cũng không nghĩ gì nhiều, ai ngờ sau một thời gian nghe được tin viện dưỡng lão lại được xây dựng tiếp, bà đem tất cả những chuyện này gắn lại với nhau mới biết được dụng tâm lương khổ của Tiêu Tử Uyên.

"Con không cảm thấy chuyện như vậy quá trùng hợp à? đã ngừng thi công mấy năm rồi không có ai đến hỏi thăm, mà lại là sau khi con đưa theo Tiêu Tử Uyên đến đó một lần liền bắt đầu khởi công xây dựng..."

Mẹ Tuy lưu lại một nửa không tiếp tục nói tiếp nữa, Tuy Ưc nhú mày bắt đầu nhớ lại.

Đúng thật là có một lần như vậy. Ngày đó lúc bọn họ ra ngoài đi dạo, Tiêu Tử Uyên chỉ vào chỗ đó hỏi cô là gì, cô liền nói sơ qua với anh một chút, không hề nghĩ đến lúc đó Tiêu Tử Uyên cũng đã có suy tính trong lòng.

Hơn nữa dựa theo hình thức trước mắt, sau khi viện dưỡng lão xây dựng xong, bệnh viện mà Tùy Ưc tính toán sau khi tốt nghiệp sẽ đến đó làm việc chỉ sợ là sẽ phải đóng cửa.

Tùy Ưc nhớ đến lần trước cô lấy cớ đến bệnh viện làm việc để từ chối một cách khéo léo Tiêu Tử Uyên, vẻ mặt lúc đó của Tiêu Tử Uyên lúc đó rất nhẹ nhàng, ai ngờ. . . . .

Tùy Ưc nhớ đến đây bỗng dừng bật cười, nhổ cỏ nhổ tận gốc, cô thật sự không biết nên nói anh dối trá hay nói anh bá đạo nữa.

Sau khi cười xong, Tùy Ưc liền thu lại vẻ mặt năm diện thoại di động đến gần người.

Đúng thật là anh sao?

Nếu như anh chỉ là trả thù, thì cô sớm đã bị mê hoặc rồi, anh căn bản không cần phải làm những việc này nữa, hay thật sự chỉ là cô suy nghĩ nhiều?

Tiêu Tử Uyên lên đường cao tốc không bao lâu thì tuyết bắt đầu rơi, đi được nửa đường thì tuyết rơi càng lúc càng lớn, tình hình giao thông càng ngày càng kém, người luôn luôn có thái độ đúng mực như Tiêu Tử Uyên cũng không nhịn được mà ở trong lòng phun ra một câu nói tục.

Chờ đến lúc anh nhìn thấy trấn nhỏ quen thuộc thì đã đến buổi tối.

Trấn cổ với phong cách cổ xưa, được ánh sáng màu bạc bao phủ, khắp nơi giăng đèn kết hoa, màu đỏ của đèn lồng chiếu đỏ cả mặt nước, những

đứa bé xúm lại để bắn pháo hoa, chơi tuyết, rất là náo nhiệt, ngập tràn mùi vị của năm mới.

Tiêu Tử Uyên dừng xe lại, vội vàng đi về phía trước, ở trên mặt tuyết lưu lại rất nhiều dấu chân hỗn loạn.

Khi đi gần đến nơi, đột nhiên thấy một bóng dáng nhỏ bé tròn xoe chạy ào ào đến ôm lấy đùi của anh, vẻ mặt phấn khởi cười, "Anh!"

Tiêu Tử Uyên qua đèn đường nhìn thật kỹ, ngay sau đó bật cười, ngồi xổm xuống đỡ lấy Đậ Đậ, "Đậ Đậ, Chị A Ưc đã về chưa?"

Đậ Đậ gật đầu, "Đã về rồi! Em đến đó để bắn pháo hoa trước, lát nữa mới đi tìm chị A Ưc để ăn kẹo, anh đi cùng với em nhé!"

Tiêu Tử Uyên nhìn đứa bé gần trong gang tấc này, nhẹ nhàng từ chối, "Anh đi tìm chị A Ưc có chút việc không đi được, một mình em đi đến đó có được không?"

Đậ Đậ suy nghĩ một chút rồi gật đầu, vẫn có chút không yên tâm lôi kéo Tiêu Tử Uyên dặn dò, "Nhưng anh không thể ăn hết kẹo của em đâu đó!"

Tiêu Tử Uyên cười, suy nghĩ của đứa bé thật đơn thuần, bởi vì đơn thuần cho nên mới vui vẻ như vậy.

"Được, anh sẽ chờ em về cùng nhau ăn."

Cô bé vui vẻ vừa nhảy lên vừa chạy ra xa, Tiêu Tử Uyên đứng lên tiếp tục đi về phía trước.

Mẹ Tuy và Tuy Ưc vừa mới ăn xong cơm tất niên, đang chuẩn bị dọn dẹp bát đĩa thì liền nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, mẹ Tuy mỉm cười,

“Nhóc Tù, nhanh ra mở cửa đi, chắc là Đậ Đậ đến tìm con muốn ăn kẹo đó!”

Tù Ưc nghĩ đến cô bé đó cũng mỉm cười, khoác áo khoác đi xuyên qua sân đi đến cửa, vừa mở cửa vừa nói, "Đậ Đậ, sao em lại. . . . ."

Nói được một nửa thì dừng lại, nụ cười trên mặt trở nên cứng đờ, từ từ tắt dần, sững sờ đứng đó nhìn người ở ngoài cửa.

Anh chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, ngay cả áo khoác cũng không mặc, trên tóc và mặt cũng rơi đầy tuyết, hình như anh không để ý một chút nào, chỉ thở hển hển chống cửa nhìn cô, đôi mắt trong trẻo đen láy thẳng tắp xuyên thấu vào trái tim của cô.

Trái tim của Tù Ưc đập loạn mất mấy nhịp, đôi mắt khép hờ cố làm ra vẻ bình tĩnh hỏi, "Anh . . . . . Sao anh lại tới đây?"

Tiêu Tử Uyên nhìn thấy vẻ mặt của cô không hề thay đổi, thậm chí giọng nói cũng lạnh lùng, đột nhiên cảm thấy rối loạn, tất cả những lời nói đã nghĩ kỹ trên đường đến đây đều không nhớ nữa, vội vàng lên tiếng, "Em đừng nghe Lâm Thần nói bậy, anh không có. . . . ."

Nói tới chỗ này, vẻ mặt của Tiêu Tử Uyên rất hối hận, giống như một chiếc bóng cao su xì hơi, “Đúng, anh thừa nhận, lúc mới bắt đầu anh đúng là có ý nghĩ như vậy, nhưng sau này biết rõ mọi việc thì từ đó về sau không nghĩ em như vậy nữa, anh cũng biết rõ lòng mình tiểu nhân, vẫn không dám nói cho em biết, nhưng hiện tại em đã biết hết mọi chuyện. anh biết anh sai rồi, em đừng có tức giận anh nữa có được không?”

Tù Ưc im lặng lắng nghe sau đó sững sốt, không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tử Uyên, vẻ mặt kinh ngạc. Cô không hề nghĩ đến chuyện Tiêu Tử Uyên muốn nói xin lỗi giải thích và nhận sai với cô, hơn nữa cô cũng cho rằng người như Tiêu Tử Uyên sẽ không bao giờ thừa nhận sai lầm.

Anh từ nhỏ lớn lên trong một gia đình như vậy, bản thân anh lại là một người rất ưu tú, cho dù khiêm tốn thì anh từ nhỏ cũng được bao quanh bởi những người tài giỏi, mặc dù anh khiêm tốn lễ độ, những làm sao có thể dễ dàng cúi đầu nhận lỗi với người khác? Huống chi lời nói lúc này của anh rất thành khẩn, trong ánh mắt mang theo sự áy náy,

Anh trầm ổn lại thông minh, bình tĩnh ung dung, chưa từng thấy anh trong lòng nóng như lửa đốt và vẻ ngoài chật vật như vậy, ngay đến cả câu nói cũng lộn xộn?

Trong lúc nhất thời hai người ai cũng không nói gì nữa. Tùy Ưc vẫn còn khiếp sợ về chuyện Tiêu Tử Uyên chủ động thừa nhận sai lầm, mà Tiêu Tử Uyên thì tại im lặng chờ đợi Tùy Ưc quyết định.

Lúc hai người đang nhìn nhau không nói bất cứ câu gì, thì nghe thấy tiếng mẹ Tùy truyền đến từ sau lưng Tùy Ưc, “Nhóc Tùy, có phải Đậ Đậ đến không?”

Mẹ Tùy thấy Tùy Ưc đi mở cửa rất lâu cũng không nghe thấy động tĩnh gì, đi đến trước cửa mới nhìn thấy Tiêu Tử Uyên, thấy vẻ mặt hai người đều xấu hổ, thì làm bộ không thấy, như không có chuyện gì xảy ra mỉm cười vẫy tay với Tiêu Tử Uyên, "Tử Uyên đến chơi à, sao lại mặc ít áo như vậy, mau vào nhà!"

Tùy Ưc lúc này mới phản ứng kịp, nhìn thấy sắc mặt của anh lạnh cóng, nhất thời sốt ruột kéo anh vào cửa, vừa mới chạm vào cánh tay của anh đã cảm thấy bàn tay anh lạnh cóng như một khối băng. Trong run lên cũng không kịp suy nghĩ đến chuyện khác, một cánh tay khác cũng úp lên trên bàn tay của anh giúp anh sưởi ấm, lôi kéo anh đi vào trong nhà.

Tiêu Tử Uyên nhìn thấy lúc vừa rồi cô còn cố ý nghiêm mặt mà lúc này toàn bộ là đau lòng, lo lắng trong lòng cũng buông xuống, yên lặng thờ phào nhẹ nhõm.

Bàn tay của cô vừa đặt lên bàn tay của Tiêu Tử Uyên thì ngay lập tức đã được anh nắm chặt, không có ý định muốn buông tay.

Hai người đi theo phía sau lưng mẹ tùy, Tùy Ưc vừa chăm chú nhìn mẹ Tùy đi ở phía trước, vừa ngo ngoạ người, không hề có kết quả. Tiếp tục ngo ngoạ tiếp vẫn không được gì.

Tùy Ưc ngẩng đầu lên vẻ mặt tức giận, không lên tiếng chỉ nói theo khẩu hình, "Buông tay!"

Tiêu Tử Uyên nhượng mảy tâm tình tốt vô cùng lắc đầu nhìn cô.

Hai người không ai nhường ai.

Tùy Ưc cắn môi trừng anh, mẹ Tùy trước mặt lúc nào cũng có thể quay đầu lại, anh vẫn còn ở đây dây dưa không dứt khoát với cô, trong lòng cô rất uất ức, anh rõ ràng là đến để xin lỗi cô, tại sao lại còn cố chấp như vậy! Lớn như vậy mà ra ngoài cũng không biết mặc cho ấm. miền Nam mùa đông ẩm ướt và rét lạnh, lạnh đến thấu xương, không biết làm sao anh có thể chịu đựng được.

Nghĩ đến đây, mắt Tùy Ưc đột nhiên đỏ lên, lại không muốn bị anh nhìn thấy, nhanh chóng cúi đầu xuống.

Nhưng vẫn bị Tiêu Tử Uyên thấy được, anh sừng sốt, cánh tay liền buông lỏng ra, còn Tùy Ưc bên này vẫn ra sức vùng vẫy.

Vì vậy, mẹ Tùy sau khi nghe thấy tiếng hoảng sợ vang lên từ phía sau, vừa quay đầu lại đã thấy Tùy Ưc ngã lăn trên đất, oán hận trừng mắt nhìn chằm chằm Tiêu Tử Uyên.

Vẻ mặt của Tiêu Tử Uyên áy náy, lúc đó anh muốn kéo cô lại, nhưng không còn kịp nữa.

Anh lập tức đưa tay ra muốn kéo Tùy Ưc dậy, “Xin lỗi, ngã xuống đất rồi? mau đứng lên nào”

Tùy Ưc vè mặt oán hận, đẩy bàn tay Tiêu Tử Uyên ra, tự mình bò dậy từ từ trên tuyết, còn chưa đứng vững đã thấy dưới chân trơn trượt.

Lần này Tiêu Tử Uyên vững vàng đỡ cô.

Mẹ Tùy cười híp mắt đứng nhìn, nhìn con gái mình đang lăn lộn trong đồng tuyết nhưng không hề có ý định đến giúp, chỉ nói, “Trên đất trượt, cẩn thận một chút.”

Tùy Ưc xảy ra chuyện này đã khó chịu buồn bực sắp chết rồi, lại nghe thấy âm thanh của mẹ Tùy, “Tử Uyên à, con bé này lực thăng bằng không tốt, con dắt con bé đi nhé, tránh một lát nữa lại ngã nữa.”

Nói xong cũng không quản hai người bạn nhỏ ở phía sau giải quyết như thế nào mẹ Tùy liền tự nhiên bước vào trong nhà, vừa đi vừa cười lên.

A Ưc, con không biết được rằng mẹ nhìn thấy bộ dáng con như thế này vui đến mức nào đâu, con không biết so với việc con khéo léo điềm tĩnh, mẹ lại muốn nhìn thấy con giống như một đứa bé tức giận làm nũng với người ta. Ở trước mặt Tiêu Tử Uyên con có thể có thể muốn khóc liền khóc muốn cười liền cười, có phải chứng tỏ con đã buông xuôi hết mọi chuyện? Người đàn ông này có thể thích con dịu dàng bình tĩnh, có thể bao dung con tùy hứng bướng bỉnh, có thể bảo vệ cho con mọi thứ, như vậy cũng đã đủ rồi.

Tiêu Tử Uyên đứng ở trong tuyết nhìn Tùy Ưc tức giận cúi thấp đầu, chột bật cười, bước lên một bước đem Tùy Ưc ôm vào trong ngực, ôm thật chặt, cảm đặt lên đỉnh đầu của cô, chậm rãi nói.

"A Ưc, trước đây đều là lỗi của anh, anh không nên nghĩ em như vậy. Người khác đều nói giàu sang quyền thế rất tốt, nhưng ở nơi cao không

tránh được sự lạnh lẽo lại có rất ít người biết được? Anh từ nhỏ đã thấy nhiều, nhìn bao nhiêu người thất thế mà ngã xuống, nhìn bao nhiêu người thất bại chỉ vì một chữ “Tiền”, cho nên anh không thể không cẩn thận, trước khi quen biết em, tất cả sự trùng hợp trong mắt anh đều là sự cố ý, nhưng sau khi biết em, anh bằng lòng đó là sự trùng hợp, sẵn lòng hi vọng vào duyên phận, anh sẽ tin tưởng tất cả nhưng điều kiện duy nhất người đó phải là em, không phải là người khác. Tất cả lỗi lầm đều vì khi đó anh không biết lòng tốt của em...”

Tùy Ưc dựa vào ngực anh, hơi thở của anh quanh quẩn xung quanh cô, cô có thể cảm thấy rõ ràng tiếng tim anh đập và nhiệt độ cơ thể anh. Lúc không gặp anh, cô sợ hãi, uất ức, không xác định, lúc này cô bị anh ôm vào ngực, những cảm xúc không ổn định trước kia tất cả đều biến mất, chỉ thấy an tâm, không muốn buông tay.

Tùy Ưc bỗng nhiên nói, “Chuyện viện dưỡng lão, có phải là anh làm không?”

Tiêu Tử Uyên không nghĩ đến cô lại đoán được mọi chuyện nhanh như vậy, chỉ có thể thừa nhận, “Ừ”

Tùy Ưc thở dài.

Anh nói rất đúng, anh cho dù hiểu lầm cô cũng đã rất lâu trước đây rồi. Trước đây rất lâu, bọn cũng chỉ là bạn bè bình thường, nam chưa cưới nữ chưa gả, cô tức giận cái gì đây?

Giao thừa, lại có tuyết rơi, anh ngay đến cả áo khoác cũng không mặc chạy đến đây tìm cô, nếu chỉ là trêu đùa, thì anh không cần phải mất nhiều công sức đến như vậy, còn viện dưỡng lão kia nữa, không biết anh đã mất bao nhiêu công sức mới có thể làm cho nó được khởi công một lần nữa.

Nhớ đến những ngày cùng ở với anh một chỗ, tình cảm của Tiêu Tử Uyên đối với cô như thế nào cô rất rõ. Có lẽ lời nói có thể gạt được người,

nhưng trái tim thì không thể.

Một khi đã như vậy, cô còn dẫn vật mình làm gì chứ? ——

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU

JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Làm Lành

Tiêu Tử Uyên chờ lâu cũng không nghe thấy câu trả lời, nhẹ giọng gọi một tiếng: “A Ưc”.

Tùy Ưc mím chặt môi đưa tay ra ôm lấy eo của Tiêu Tử Uyên, có chút phiền muộn hỏi, "Em không phải là cố tình gây sự?"

Tiêu Tử Uyên cúi đầu hôn lên trán cô, nở nụ cười, "Không đâu, cho dù em có thật sự cố tình gây sự anh vẫn đỡ dành em như thế này."

Bỗng nhiên nhớ đến lời nói của mẹ Tiêu, dường như do dự có hơi xấu hổ, một lúc sau lấy dũng khí giống như để đảm bảo còn nói thêm một câu, “Trước đây anh làm chưa tốt, sau này anh sẽ cố gắng cải thiện.”

Tùy Ưc nghe không hiểu lời anh ngẩng đầu lên nhìn anh, tim của cô đập loạn nhịp, tối nay Tiêu Tử Uyên dường như khác xa so với hình tượng không nóng không lạnh như trước đây.

Ánh mắt Tiêu Tử Uyên lóe lên, khoa trương hít mũi một cái, nói lảng ra chuyện khác, "Chúng ta có thể vào nhà chưa? Nếu không anh sẽ đông lạnh thành người tuyết mất."

Tùy Ưc lúc này mới kịp phản ứng, kéo Tiêu Tử Uyên vào trong nhà.

Mới vừa bước vào cửa phòng, đã nhìn thấy mẹ Tùy mặc quần áo chỉnh tề đi ra, thấy hai người dắt tay nhau thì nhẹ cười, “Các con ngồi đây một

lát. Đậ Đậ bây giờ chưa đến chắc chắn ba mẹ con bé không cho bé đến đât, nhất định là đang khóc sụt mướt, mẹ sang đó xem một chút. Tử Uyên chắc là chưa ăn cơm rồi, nhóc Tuy, con đi hâm nóng thức ăn đi.”

Nói xong lại để lại hai người ở nhà.

Hai người đứng im lặng, sự xấu hổ lần nữa tràn ngập giữa hai người, bỗng nhiên điện thoại của Tiêu Tử Uyên vang lên, anh nhìn thoáng qua một chút, rồi cúp máy.

Người nhà của anh nhất định đang đợi anh về ăn cơm tất niên, nhưng anh lại không nói gì cả đã chạy ra ngoài, nghĩ như vậy Tuy Ưc có chút áy náy, rót chén nước ấm đưa cho anh, chủ động hỏi, “Anh muốn ăn gì, em đi làm.”

Vẻ mặt Tiêu Tử Uyên mệt mỏi ngồi lên ghế sa lon ngoắc tay gọi Tuy Ưc lại, "Không ăn, lát nữa anh phải trở về rồi, chúng ta trò chuyện một lúc?"

Tuy Ưc biết lần này là do mình tùy hứng, một câu giải thích cũng không nghe đã chạy về nhà rồi, lại còn không nhận điện thoại của anh, khiến anh phải đi một quãng đường xa đến đây.

Nàng cúi thấp đầu ngồi vào Tiêu Tử Uyên bên cạnh.

Tiêu Tử Uyên giúp cô phủi hết tuyết trên người, sửa lại mái tóc cho cô, ở bên cạnh một mảnh mềm mại nhu hòa anh chậm rãi nói, “Anh muốn để cho em biết, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, đây cũng là lần đầu anh yêu một cô gái, không có kinh nghiệm gì, anh cũng có nhiều chuyện nhiều việc không làm được, giống như lần này vậy. Tâm tư của con gái anh không thể đoán được. Em tức giận có thể hỏi anh, có thể cãi nhau với anh, nhưng cho dù xảy ra chuyện gì cũng đừng có không nhận điện thoại của anh, như vậy anh sẽ rất lo lắng.”

Nhiệt độ trong phòng rất hợp lòng người, sau một lúc đầu óc Tùy Ưc phản ứng có chút trì trệ thì đã khôi phục bình thường, lẳng lặng lắng nghe sau đó ngây ngẩn cả người. Cẩn thận suy nghĩ lại hết mọi chuyện, rõ ràng cô đang chiếm thế thượng phong, nhưng tại sao vừa mới chớp mắt đã biến thành cô làm sai mọi chuyện rồi vậy? Rốt cuộc Tiêu Tử Uyên làm sao để xoay ngược lại hết mọi chuyện vậy?

Thông minh như Tùy Ưc dĩ nhiên sẽ không công cái nôi đen lớn như vậy, nói tránh sang chuyện khác hỏi một câu, “Chúng ta cãi nhau...anh sẽ làm gì với em?”

Tiêu Tử Uyên vuốt vuốt đuôi tóc Tùy Ưc ở trong tay, nheo mắt lại cười như không cười hỏi ngược lại, “Em cho rằng sẽ như thế nào?”

Anh lúc này đứng giữa trời tuyết rơi, trên mặt và người đều là bông tuyết, vào trong phòng nhiệt độ thay đổi, những bông tuyết dần tan ra, lúc này tóc và lông mày của anh đều mang theo hơi nước, ngay đến cả đôi mắt sâu sắc kia cũng bị ướt nhẹ, tối đen như mực. dưới ánh đèn từng góc cạnh trên khuôn mặt anh hiện lên rõ ràng, đôi mắt hẹp dài tĩnh mịch, Câu Hồn Nhiếp Phách.

"Vậy. . . . . Hay là thôi đi!" cô rất tức thời tháo lui.

Tiêu Tử Uyên cười nhẹ cầm bàn tay của Tùy Ưc, còn chưa cười thì đã thấy bị kích rồi.

Nhìn số dây số điện thoại trên màn hình di động anh không dám tắt máy nữa, ngăm nhìn Tùy Ưc với vẻ mặt lưu luyến nhưng vẫn nhận điện thoại.

Tùy Ưc bị anh nhìn như vậy cảm thấy chột dạ, tiến đến gần nghe.

Đầu bên kia điện thoại tiếng ông cụ như chuông lớn, cũng không hỏi Tiêu Tử Uyên đi đâu, chỉ là có tâm ý khác dặn dò một câu, "Tuyết rơi lớn,

trên đường về nhớ cẩn thận một chút, lái xe chậm chậm, sáng sớm ngày mai cùng nhau đi ngắm tuyết.”

Cúp điện thoại, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Tùy Ưc trong lòng sinh ra ảo tưởng hỏi một câu, "Có phải ông có ý là nếu anh không có một lý do hợp lý thì anh không cần trở về nữa?"

Tiêu Tử Uyên cười bất đắc dĩ, "Ông cụ không dịu dàng như vậy, ông muốn anh ngay lập tức phải về nhà, hơn nữa trên đường trở về phải suy nghĩ cho được một lý do hợp lý, nếu như sáng sớm ngày mai không thấy anh..."

"Sẽ như thế nào? Sử dụng gia pháp à?" Tùy Ưc nghĩ đến cảnh tượng Tiêu Tử Uyên bị chịu phạt thì bỗng nhiên rất hưng phấn.

Tiêu Tử Uyên nhớ đến "Thủ đoạn" của ông cụ thì nheo mắt lại, trong giọng nói nghe thấy được mấy phần sợ hãi, "Anh thật sự hi vọng ông đánh anh mấy cái cho hết chuyện. Nhưng ông cụ lại không sử dụng biện pháp này mà cười ha ha đem anh đưa đến lớp học nấu ăn của bộ đội, xắt sợi khoai tây, muốn nhỏ muốn mỏng muốn hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn, cắt đến mức tay cầm bút lên đến mức phát run mới thôi."

Tùy Ưc hai mắt mở lớn, không tự chủ nói ra lời, đúng thật là. . . . .
Cực hình, đúng thật là. . . . . Cao nhân.

Tùy Ưc thấy Tiêu Tử Uyên vẫn đang nhìn nhã nhời ở trên ghế sa lon, lập tức đứng lên kéo Tiêu Tử Uyên, "Vậy anh còn ngồi đây làm gì, nhanh đứng dậy về nhà!"

Tiêu Tử Uyên lại còn ở nghiêng đầu trêu chọc cô, "Anh phải nghĩ kỹ lý do mới được."

Tùy Ưc kéo Tiêu Tử Uyên đi ra ngoài, "Trên đường đi anh hãy suy nghĩ!"

Đi tới cửa Tùy Ưc mới nghĩ đến chuyện Tiêu Tử Uyên không có áo khoác, cô nhìn Tiêu Tử Uyên với bộ mặt lấy lòng, thờ hỏi, "Nếu không anh mặc quần áo của em, lát nữa lên xe cởi ra được không?"

Tiêu Tử Uyên nhú mày Tùy Ưc, không nói được cũng không nói không được, cho đến khi Tùy Ưc bị anh nhìn cho đến mức cúi đầu, mới nhỏ giọng làm bĩm, "Như vậy có vẻ không tốt lắm, đúng không?"

Tiêu Tử Uyên nắm tay kéo cô đi ra ngoài, "Thôi, hôm nay nhiệt độ cũng không thấp lắm, ở đây đi vài bước cũng không đông lạnh được đâu, đi thôi nào.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Nhận Lỗi Với Ông Nội

Khi Tiêu Tử Uyên bước vào cửa trời vừa tờ mờ sáng, tuyết đã ngừng rơi, cả khoảng sân yên tĩnh, có lẽ tối qua đã vui vẻ đến tận khuya, đến bây giờ mọi người vẫn chưa rời giường. Tiêu Tử Uyên suy nghĩ một chút sau đó liền đi đến trước cửa mảnh sân chỗ ở của ông bà nội Tiêu đứng.

Cha Tiêu mẹ Tiêu tập thể dục buổi sáng trở về, thấy Tiêu Tử Uyên ít khi hiểu phép tắc đứng ở nơi đó, liếc mắt nhìn nhau giả bộ không thấy gì cả, tiếp tục đi về phía trước. Khi đi ngang qua Tiêu Tử Uyên, mẹ Tiêu thuận tay đem quần áo trong tay cho Tiêu Tử Uyên, Cha mẹ Tiêu vừa cười vừa nói đi xa.

Cha Tiêu giống như vô tình nói một câu, “Tuyết rơi đúng lúc là dấu hiệu báo trước một năm được mùa, lát nữa cảnh tuyết rơi chắc chắn rất đẹp.”

Mẹ Tiêu nhin cười, quay đầu lại liếc nhìn Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên có chút buồn cười thờ dài.

Nhìn dáng vẻ mọi người trong nhà hình như đều đang đợi anh về để xem chuyện cười.

Sau khi Bà nội Tiêu đứng ở phía trước cửa sổ nhấc lên một góc rèm cửa sổ nhìn ra phía ngoài nhìn, quay đầu lại nói với người bên trong.

"Cũng được rồi, đã đứng ở đó hơn một tiếng rồi." bà nội Tiêu đau lòng cho cháu trai nhẹ giọng khuyên.

Ông nội Tiêu ở trước bàn trà nhàn nhã uống trà, giống như đã thức dậy được một lúc rồi, nhưng lại không ra cửa, hàng lông mày hoa râm nhấc lên, vẻ mặt bỗng nhiên giật mình tỉnh táo lại, "Nhanh như vậy à, đã đứng hơn một tiếng rồi? vậy thì đứng một lúc nữa cho tròn hai tiếng đi!"

Nói xong nhắm hai mắt lại nhỏ giọng ngâm nga một, nhìn qua tâm trạng cực tốt.

Bà nội Tiêu không có biện pháp với ông, nên đã đứng dậy mở cửa đi ra ngoài.

Tiêu Tử Uyên đi đến trước bậc thang thì đứng lại, đỡ bà nội Tiêu đi xuống, rất cung kính kêu một tiếng, "Bà nội."

Bà nội Tiêu cười trả lời một tiếng, nhìn kỹ phát hiện sắc mặt Tiêu Tử Uyên đỏ lên rất không bình thường, hơi lo lắng, "Có phải sốt rồi không? Đến đây bà nội sờ xem."

Lúc nhỏ Tiêu Tử Uyên sức khỏe rất yếu, thường xuyên phát sốt, nhưng mà sau này lớn lên sức khỏe cũng không tệ, rất ít bị bệnh trở lại, lúc này thân thể gầy lão đảo như muốn ngã, tự nhiên bà cảm thấy rất đau lòng.

Tiêu Tử Uyên không hề để ý những chuyện này, chỉ là hỏi, "Cháu không sao, bà nội, ông nội tình chưa?"

Bà nội Tiêu vỗ vỗ tay Tiêu Tử Uyên, "Đã thức dậy lâu rồi, bà đi làm mấy món ăn ông con thích ăn, lát nữa con bưng vào nhận lỗi với ông thì sẽ không có chuyện gì nữa. Ông lão này thật là, càng già càng như đứa trẻ, còn phải có người dỗ dành."

Tiêu Tử Uyên cười gật đầu, "Dạ, cảm ơn bà nội."

Tiêu Tử Uyên nghĩ rằng mình sẽ phải đứng thêm một lúc nữa, ai ngờ bà nội vừa đi, cánh cửa trước mặt lần nữa lại mở ra, tinh thần sáng khoái đứng trước cửa, nhanh chóng đi ra,

Tiêu Tử Uyên lập tức đứng thẳng người, "Ông nội."

Ông nội Tiêu bước đi thong thả mấy bước đi đến dưới tán cây, Tiêu Tử Uyên lễ độ cung kính đi theo, ông nội Tiêu không hỏi, anh cũng không vội nhận lỗi.

Ông nội Tiêu trong tay đang cầm một cành cây không biết tìm được từ đâu, đi gõ lên các cành tuyết đọng, tuyết liền nhẹ nhàng rơi xuống, "Nhóc con, khổ nhục kể đối với bà nội của con dùng rất tốt."

Tiêu Tử Uyên biết rõ gừng càng già càng cay, biết mình tối ngày hôm qua đã quá kích động, nhưng anh không hối hận, một cô gái như vậy, đáng giá để anh buông xuống tất cả mọi thứ kích động vì cơn hừng hửng cũng không hối hận, như vậy một nữ nhân tử, đáng giá hấn bỏ xuống tất cả vì nàng kích động.

Nhưng mà những câu như vậy không thể nói trước mặt ông nội mà nói được, Tiêu Tử Uyên nở một nụ cười áy náy nhận lỗi, "Ông nội, con biết con sai rồi, con đảm bảo chỉ có lần thứ nhất này thôi, lần sau sẽ không viện lý do này nữa."

Ông nội Tiêu nhìn Tiêu Tử Uyên một cái, sau đó cười.

Đây chính là lý do vì sao ông lại yêu quý người cháu này.

Các bậc cha mẹ khác gặp những chuyện như thế này luôn hỏi mấy câu, đi đâu? Đã làm gì?

Thật ra thì mục đích cuối cùng cũng chỉ là muốn hỏi một câu mà thôi.

Tiêu Tử Uyên trong lòng thông suốt vô cùng, nên đã trực tiếp bước qua quá trình trung gian này, đưa ra kết quả mà bậc phụ huynh mong muốn. nói chuyện cùng người thông minh thật sự rất thoải mái vui vẻ.

Ông nội Tiêu từ nhỏ đã nhìn Tiêu Tử Uyên lớn lên, biết Tiêu Tử Uyên đã nói ra cam kết nhất định sẽ tuân thủ, nhìn hai má anh đỏ ửng lên mất tự nhiên, buông miệng, "Được rồi, đi nghỉ ngơi đi!"

Tiêu Tử Uyên nghe thấy vậy ngược lại có hơi giật mình, tại sao lại dễ dàng qua cửa ải này như vậy?

Ông nội Tiêu chống cành cây trên tay, tinh thần sảng khoái đứng ở trong tuyết, khoe miệng hơi thở màu trắng không ngừng tỏa ra ngoài, âm thanh giống như tiếng chuông lớn gầm lên một tiếng, "Còn không mau đi làm đồ ăn sáng! Hôm nay cháu phải làm cơm!"

Tiêu Tử Uyên cúi đầu cười đồng ý, "Được ạ, cháu lập tức đi."

Nói xong xoay người đi về phía phòng bếp, đi được vài bước lại quay đầu nhìn sang, ông nội Tiêu đang đứng dưới tán cây làm động tác thái cực quyền.

Tùy Ưc sáng sớm hôm sau đã tỉnh dậy, chờ cả ngày cũng không nhận được điện thoại hay tin nhắn của Tiêu Tử Uyên, sợ anh bị bận nên cũng không dám gọi điện qua, chỉ có thể chờ đợi.

Lúc ăn bữa sáng lòng cô cũng không yên tâm, ánh mắt nhìn chằm chằm điện thoại di động đến gần người.

Tiêu Tử Uyên ăn sáng cùng ông nội, mệt rãi rời trở lại trong phòng, lúc này mới lấy điện thoại ra gọi cho Tùy Ưc.

Tùy Ưc nhanh chóng nhận máy, mở miệng liền hỏi, "Anh không sao chứ?"

Tiêu Tử Uyên giọng nói hơi khàn, "Anh không có chuyện gì."

"Phát sốt rồi phải không?" Tùy Ưc vừa nghe đã thấy có gì đó không đúng lắm.

Tiêu Tử Uyên hắng giọng một cái, "Hình như là có một chút, không sao, ngủ một giấc dậy là khỏe mà."

Tùy Ưc nhớ đến anh đi xe cả đêm, có chút đau lòng, "Vậy anh mau ngủ đi."

Tiêu Tử Uyên nằm ở trên giường nhắm mắt lại nhưng không muốn cúp điện thoại, khước miệng không tự chủ cong lên, nhẹ giọng gọi, "A Ưc. . . . ."

Tùy Ưc cứ nghĩ là anh có việc gì, "Umh?"

Tiêu Tử Uyên không trả lời rồi lại tiếp tục gọi cô một tiếng nữa, "A Ưc. . . . ."

Giống như chỉ là vô ý thì thầm, Tùy Ưc nhẹ giọng bật cười, anh bình thường giống như ông cụ non, mắc bệnh ngược lại giống như một đứa trẻ.

Sau đó Tiêu Tử Uyên cầm điện thoại di động ngủ thiếp đi, Tùy Ưc mỉm cười cúp điện thoại.

Một lát sau, cửa phòng Tiêu Tử Uyên được đẩy ra một cách nhẹ nhàng, cha mẹ Tiêu đi vào bên trong.

Cha Tiêu dịch dịch lại góc chăn cho con trai, vuốt nhẹ trán con trai nhẹ nói, "Toát mồ hôi, đã giảm sốt rồi."

Mẹ Tiêu nhẹ nhàng vuốt tay và chân Tiêu Tử Uyên, "Không biết cha có đánh con không?"

Cha Tiêu do dự một lúc, "Chắc không đâu, những lúc cha dùng côn đều là để dọa người, em đã bao giờ thấy cha thực sự mắng bọn trẻ bao giờ đâu?"

Mẹ Tiêu gật đầu, "Để cho con ngủ đi, chúng ta ra ngoài thôi."

Tiêu Tử Uyên mơ màng biết có người đến thăm, muốn mở mắt ra để xem là ai, nhưng trong đầu lại hỗn độn, đấu tranh vài lần sau đó vẫn nhắm mắt lại ngủ.

Cha mẹ Tiêu vừa biến mất ở khúc quanh sân nhỏ, ông bà nội Tiêu đã từ một con đường nhỏ dìu nhau đi đến.

Ông nội Tiêu đang muốn đẩy cửa ra, bà nội Tiêu đã ngăn tay ông lại, "Nhẹ một chút, đứa bé bệnh nặng!"

Cánh tay đặt trên cửa của ông nội Tiêu dừng lại, sức lực nhẹ đi rất nhiều nhẹ nhàng đẩy cửa ra, hai cụ đi vào, đứng ở bên cạnh giường nhìn người nằm trên đó, ông nội Tiêu đem bình giữ nhiệt trong tay đặt lên đầu giường.

Bà nội Tiêu cảm thán, "Khi nó còn là một đứa trẻ, luôn ngã bệnh, cũng luôn nằm trên giường như thế này, thuốc đắng như vậy mà khi uống vào không hề nhăn mày."

Ông nội Tiêu cũng cười híp mắt, dường như rất hài lòng về đứa cháu này, "Đứa bé này có điểm giống tôi."

Bà nội Tiêu liếc mắt nhìn ông, "Vậy mà ông còn để nó đứng ở đầu gió lâu như vậy? biết ông thích ăn đậu Hà Lan, hôm đó vừa mới vào bếp đã bắt đầu ngâm độ phụ, nói rằng bữa cơm đoàn viên muốn nấu cho ông ăn, sáng sớm hôm nay lại bận rộn trong phòng bếp nửa ngày."

Ông nội Tiêu có chút buồn cười, “Bà không thích ăn à? Nó cũng không phải là làm cho bà ăn sao? Tôi cũng không phải phạt nó, hai năm qua sự chú ý của nó hình như đang nghiêng về chỗ khác, tôi muốn cho nó hiểu rõ ràng rằng, không nên lẩn lộn mọi thứ.”

Ông nội Tiêu bỗng nhiên hỏi, "Cô bé kia bà có biết không?"

Bà nội Tiêu lắc đầu, "Không biết."

Ông nội Tiêu im lặng trong chốc lát, "Nếu không, tôi cử người đi điều tra một chút?"

Vẻ mặt ông nội Tiêu không đồng ý, "Cái người này ông thiệt là, bọn nhỏ còn cần sự riêng tư, ông điều tra cái gì, lúc nó muốn ông biết thì tự nhiên sẽ mang về nhà. Tử Uyên là đứa bé thông minh, biết bây giờ nói ra chắc chắn ông sẽ không đồng ý, nên cũng không nhắc đến một câu. Ông hãy yên tâm đi, đứa bé này đã có tính toán trong lòng."

Ông nội Tiêu suy nghĩ một lát sau đó gật đầu cười, chuyện này cũng không nhắc lại nữa.

Hai cụ nhỏ giọng nói chuyện với nhau mấy câu sau đó cũng rời đi.

Tiêu Tử Uyên ở lại trong nước chẳng được bao lâu, vài ngày nữa đã phải trở về trường học.

Lúc trở lại trường học, Tùy Ưc vội vàng đến mức mù mịt trời đất, chờ kết quả cuộc thi nghiên cứu sinh, chuẩn bị thi vòng hai, chuẩn bị tốt nghiệp, chụp ảnh tốt nghiệp, tiệc chia tay, từng việc từng việc thi nhau đến, đợi đến lúc cô rảnh rỗi, đã đến lúc tốt nghiệp rồi.

Sau khi ăn xong tiệc chia tay, bốn người cùng nhau đi dạo trên một con đường nhỏ trên sân trường, Tam Bảo bỗng nhiên nhỏ giọng run rẩy, ba người cũng đều có chút xúc động.

Tùy Ưc, Hà Ca thuận lợi thi đậu nghiên cứu sinh chuyên nghiệp, Tâm bảo dựa vào thành tích thấp không thể nào thấp hơn thi đậu vào nghiên cứu sinh do Tô giáo sư hướng dẫn, vì thế cô vẫn còn đặc ý rất lâu. Mà Yêu Nữ vài ngày sau sẽ theo kế hoạch sang trường học ở nước ngoài trình diện, từ đó cùng với ba người còn lại các cô trời nam đất bắc.

Tùy Ưc vừa định lên tiếng an ủi, ai ngờ Tam Bảo bỗng nhiên đứng lên quay về phía ký túc xá nam hét lớn, “Các đàn em! Các em chờ chị! Chờ chị ra ngoài kiếm tiền trở về bao nuôi các em!”

Tùy Ưc, Hà Ca và Yêu Nữ ngay lập tức sững sờ, người đi qua đường cũng che miệng nhìn sang, mà những người trên ban công ký túc xá cũng huyết gió, có mấy sinh viên nam cũng kêu lên, “Đàn chị, chúng em chờ chị! Nhớ trở về sớm nha!”

Những người xung quanh cũng bật cười to ra tiếng.

Sau đó vài ngày, bốn người kéo hành lý đứng ở trước cửa phòng lý túc, nhìn phòng trống rỗng, ai cũng không muốn rời đi.

Nhớ năm ấy trong phòng ngủ, bày biện rất nhiều vật lộn xộn. Mỗi đêm chúng ta nằm trong chăn, nói chuyện phiếm không kể trời đất. Nhớ trên sân trường năm ấy, bầu trời xanh thẳm, gió thổi nhẹ nhàng, chúng ta đi qua đi lại trên con đường nhỏ trên sân trường, không biết bao nhiêu lần, chúng ta thỏa thích vui đùa nói chười, thời gian tươi đẹp nhất đã theo chân chúng ta đi qua rồi.

Mấy ngày sau, Tùy Ưc Tam Bảo, Hà ca đứng ở trong đại sảnh sân bay tiễn Yêu Nữ.

Ba người vẻ mặt lưu luyến không rời, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía cửa sân bay, chỉ có duy nhất Yêu Nữ vẫn tươi cười với các cô.

Sau đó Yêu Nữ kéo hành lý nói, "Được rồi, tớ đi vào đây."

Trong lòng Tuy Ưc biết rõ, Kiều Dụ chắc là sẽ không đến, nếu như muốn đến thì đã đến từ sớm rồi.

Tam Bảo và Hà Ca nắm lấy tay Yêu Nữ, “Đợi đã!”

Tam Bảo ấp úng mở miệng hỏi, "Không đợi em về Kiều. . . . . A, không, không đợi Kiều sư huynh à?"

Vẻ mặt Yêu Nữ không thay đổi, nắm chặt rương hành lý tay trong tay lại, "Tớ đi đây, nhớ thường liên lạc nha."

Nói xong cười vẫy tay, cũng không quay đầu lại bước đi .

Trong phòng giám sát sân bay, một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồng I đến hỏi, “Có muốn ngăn lại không?”

Kiều Dụ ngồi ở trên ghế sa lon khoát tay, mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm gương mặt ngày đêm mong nhớ trên màn hình kia, tiếp tục im lặng, không tự chủ châm một điếu thuốc.

Có người muốn lên ngăn cản anh, lại bị người đàn ông trẻ tuổi lúc nyax ngăn lại, nhìn anh ta lắc đầu, sau đó người đàn ông trẻ tuổi đó ngồi xuống bên cạnh Kiều Dụ.

Kiều Dụ quay đầu lại, giọng nói khàn khàn, "Em biết nơi này không cho hút thuốc lá, em chỉ hút một điếu thôi, hút xong đã."

Nói xong tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình, cho đến khi máy bay bay vào bầu trời, điếu thuốc trong tay Kiều Dụ chỉ còn tàn thuốc, thế nhữ anh vẫn chưa lấy ra. Đến khi trên đầu ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn mới sực tỉnh, vẻ mặt khôi phục lại bình thường, nói cảm ơn với người đàn ông bên cạnh, “Cảm ơn anh, em đi đây.”

Người đàn ông đó vỗ vai anh, "Làm anh em nhiều năm như vậy, khách sao như vậy làm gì."

Người đàn ông trẻ tuổi đối với sự khác thường của Kiều Dụ không hề hỏi, mà hỏi đến chuyện khác, "Sức khỏe của đại ca như thế nào rồi?"

Hàng lông mày của nhú lại Kiều Dụ buồn rầu hơn, "Càng ngày càng không xấu, anh cũng biết, nếu anh ấy có thể chịu được, em cũng không cần như thế này."

Nói xong ánh mắt lại nhìn lên màn hình theo dõi sớm đã không còn bóng dáng yếu điệu kia nữa, kiên quyết xoay người rời đi, "Anh bận việc gì thì làm đi, em đi đây."

Mặc dù không thấy được, nhưng trong đầu gương mặt xinh đẹp đó càng ngày càng hiện rõ.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU

JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nhậm Chức

Năm nay mùa thu đến rất sớm, một trận mưa to đi qua nhiệt độ liền giảm xuống, gió thu, lá rụng, thổi sạch cả thành phố.

Phía trước văn phòng cao ốc khiêm tốn nghiêm minh, một chiếc xe hơi màu đen có rèm che chậm rãi phanh lại, sau khi dừng hẳn lại Tiêu Tấn xuống xe, theo sát phía sau ông là Tiêu Tử Uyên với bộ dáng thuận theo, thanh bạch cao ngạo vô cùng, nhìn qua rất điềm đạm có một không hai.

Trong một văn phòng làm việc, người đàn ông trung niên mấy năm trước mặt mày vẫn tươi cười chào đón cha con hai người, ông ấy lần này cố ý nhìn Tiêu Tử Uyên mấy lần, lịch sự nho nhã, chín chắn giàu kinh nghiệm, chỉ sợ là đã hơn mấy năm trước rồi.

ở trong lòng ông không khỏi cười khở một tiếng, con trai trưởng của nhà họ Tiêu này chính là người kế thừa vị trí của ông rồi.

cha Tiêu cũng không ở lại đây lâu, chỉ trò chuyện mấy câu, sau đó vỗ vai Tiêu Tử Uyên mỉm cười nói với người đàn ông trung niên bên cạnh, “Từ bộ trưởng, Tử Uyên đưa nhỏ vừa mới đến, cái gì cũng chưa hiểu, hi vọng ông có thể dạy dỗ nó nhiều hơn, thừa dịp này rèn luyện nó thật tốt.”

Từ Phi cười ha hả gật đầu, cha Tiêu bỗng nhiên chuyển sang đề tài khác, giữa hai hàng lông mày cũng thêm vài phần nghiên nghị, “Từ bộ trưởng, Tử Uyên, tôi giao nó cho ông.”

Từ Phi trong lòng cả kinh, "Chao ôi, ông yên tâm đi, ông về nói lại với ông cụ, ý của ông ấy tôi hiểu."

Cha Tiêu gật đầu cười, nhanh chóng rời đi.

Từ Phi cười tiễn Tiêu Tấn đến tận cửa rồi mới về phòng làm việc cùng với Tiêu Tử Uyên, cấp dưới của ông đang đứng trước cửa văn phòng đợi, "Kêu Giản Phàm, Ngụy Vũ Hạo, Lương Uyển Thu đi vào."

Sau đó lại hạ giọng nói với Tiêu Tử Uyên, "Bác gọi mấy người kia vào cháu nhìn xem."

Tiêu Tử Uyên khẽ vuốt cằm.

Ba người đẩy cửa đi vào, một người trong mấy người đó thấy Tiêu Tử Uyên thì dừng lại một chút, nhanh chóng lại khôi phục sự trầm tĩnh.

Tiêu Tử Uyên nhấp một ngụm trà mới ngẩng đầu nhìn qua, nhẹ nhàng gật gật đầu, cũng không thấy có động tác khác, trong lòng im lặng nhìn danh sách.

Ba người này ba năm trước đây anh đã gặp, cũng như theo lời anh nói, theo thời gian, đặc điểm từng người càng lúc càng rõ ràng, người sáng suốt vừa nhìn đã biết hết.

Giản Phàm, ở trong bộ phận đã ba năm, mạnh mẽ vang dội, là cánh tay đắc lực của bộ trưởng, rất được mọi người kỳ vọng, là một trong ba người có cơ hội nhất để được ngồi lên vị trí kia. Không từ mà biết, chỉ vì phía sau anh ta có nhà họ Giản chống lưng, nên hầu hết mọi người đều phải nể mặt anh ta ba phần.

Ngụy Vũ Hạo, là "Lão luyện" nhất trong bộ phận, tư cách và sự từng trải lâu nhất, kinh nghiệm phong phú xử sự khôn khéo, đáng tiếc gia thế hơi kém.

Lương Uyển Thu, vẻ mặt khôn khéo, là một cô gái có thể trụ vững ở nơi này, có thể tưởng tượng ra cũng không phải là một hạng người bình thường.

Người tên Lương Uyển Thu từ nhỏ anh đã quen biết, chỉ là sau khi cô đi theo cha chuyển bộ phận, anh cũng đã nhiều năm chưa thấy cô.

"Ngồi đi." Từ Phi nhẹ nhàng nâng đưa tay ra giới thiệu về cấp dưới của mình, "Giản Phàm, Ngụy Vũ Hạo, Lương Uyển Thu, đây là Tiêu Tử Uyên, đồng nghiệp mới tới."

Ở thời kỳ nhạy cảm như thế này lại có đồng nghiệp mới, khiến người ta cực kỳ chú ý.

Ba người vẻ mặt không thay đổi ngồi trước mặt Tiêu Tử Uyên, ánh mắt anh khép hờ khoe miệng khẽ cong lên toàn tâm toàn ý uống nước trà trong chén, bị ba người kia nhìn chăm chăm vào người không hề che dấu cũng không hề cảm thấy áp lực, vẫn bình tĩnh như thường.

Ba người vốn tưởng rằng người thanh niên trẻ tuổi trước mắt này chẳng qua cũng chỉ như thế mà thôi, đến ngay cả việc đối diện với người khác cũng không dám, ai ngờ một giây sau bỗng dưng cậu ta lại không có dấu hiệu báo trước ngẩng đầu lên. Một đôi mắt sắc bén và bình tĩnh, đi sâu vào lòng người, trên mặt cậu ta mang theo một nụ cười lễ phép tươi cười nhìn về phía mấy người hơi vuốt cằm.

Ba người đang ở trong sự khiếp sợ, lại không tự chủ được cũng đáp lễ với cậu ta gật đầu một cái.

Lương Uyển Thu nhanh chóng cười rộ lên, vẻ mặt hoạt bát nghịch ngợm, "Sớm đã nghe nói năm nay sẽ có một thanh niên đẹp trai tài giỏi được điều đến, vẫn chưa có cơ hội gặp mặt, Từ bộ trưởng, ông tìm đồng nghiệp ưu tú như vậy vào đây, muốn để cậu ấy thế chỗ ngồi của ông sao?"

Tiêu Tử Uyên không khỏi ngược mắt lên nhìn Lương Uyển Thu một cái, chỉ vài câu nói ngọt ngào và vẻ mặt không hề thay đổi của cô gái này đã dẫn mọi người đến đề tài mà mọi người đều quan tâm, bàn về cấp bậc, cô không so sánh được với Giản Phàm, nói về tư cách và sự từng trải cô không thể nào so sánh được với Ngụy Vũ Hạo, cô cũng biết rằng dự tính của Tiêu Tử Uyên không ở chỗ này, nếu nói “Vượt cấp” cũng chỉ là vui đùa, xem ra cô chỉ muốn chia một chén canh mà thôi, cũng không phải là một người dựa vào cái miệng ăn nói ngọt ngào mà lấy lòng.

Từ bộ trưởng nghe thấy lời của cô nói nở nụ cười, "Vị trí của cô quan trọng như vậy, thiếu cô không được, sao có thể để người khác tùy tiện lên làm. Nội bộ đã quyết định rồi, chỗ trống của Lưu bí thư sẽ do Tiêu Tử Uyên đảm nhiệm, ba người các cô các cậu sau này phải cố gắng giúp đỡ cậu ấy."

Một câu nói đã kích thích hàng ngàn đợt sóng, ba người mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

Vị trí bí thư này từ trước đến nay là vị trí thăng chức nhanh nhất, mà vị trí này cũng lại là vị trí từ trước đến nay nóng nhất trong tay mọi người, trước mắt những vị trí quan trọng trong chính trị hầu hết đều đi lên từ vị trí này, cho nên ở nội bộ có nói, cách xưng hô “Cái nôi” này rất đúng, người được ngồi lên đây xem như được cả thiên hạ.

Trước đây ba người tranh đấu gay gắt, không nghĩ lại có người đến đây nhảy dù, đây coi như là dùng rượu tước binh quyền?

Ánh mắt của Tiêu Tử Uyên liếc nhìn vẻ mặt của ba người kia, trong lòng đã có chuẩn bị.

Cũng không bao lâu, Tiêu Tử Uyên đã đi ra khỏi văn phòng, đứng ở trước một chiếc xe đàn dựng một bên đường, cha Tiêu đang ở bên trong

nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng động cũng không mở mắt ra, chỉ hỏi một câu, "Như thế nào?"

Tiêu Tử Uyên mỉm cười nhú mào, "Giản Phàm."

Giọng nói của cha Tiêu mang theo nụ cười, "Giản Phàm là một người mạnh mẽ, nhưng mà tuổi trẻ lại năng động, lại có nền tảng, con không sợ anh ta dành mất quyền lực của con?"

Tiêu Tử Uyên cười khẽ một tiếng, "Không sợ."

"Nói một chút coi."

"Lương Uyển Thu sinh sai giới tính nhưng lại có ông ngoại rất tốt, Ngụy Vũ Hạo hoàn cảnh gia đình kém nhưng kinh nghiệm lại phong phú, Giản Phàm giới tính thích hợp, gia thế cũng ổn, đáng tiếc tính kiên nhẫn không cao, muốn nhanh chóng có công danh lợi lộc. Đề cử Lương Uyển Thu lên, để lại Ngụy Vũ Hạo, phân chia quyền lực, ba người thế chia ba, áp chế lẫn nhau."

Cha Tiêu quay đầu lại nhìn anh, "Vậy con thiếu cái gì?"

Người con trai trẻ tuổi lộ ra vẻ mặt tương tự như ông, ung dung nói ra mấy chữ, "Con thiếu thời gian."

Cha Tiêu cuối cùng cũng khẽ cong khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười hài lòng.

Có lẽ ông cụ đúng, đứa bé này trời sinh để làm quan, cách nhìn người cực chuẩn, bước đầu tiên này đã sạch sẽ gọn gàng.

Tiêu Tử Uyên từ trên xe bước xuống, sau khi nhìn theo chiếc xe của cha Tiêu rời đi, quay người lại thì thấy Lương Uyển Thu đang đứng trên

bậc thang, anh gật đầu lên tiếng chào sau đó rời đi, ai ngờ Uyển Thu bước từ trên bậc thang đi xuống.

"Lúc còn nhỏ chúng ta là hàng xóm, không biết anh còn nhớ em không."

Tiêu Tử Uyên giơ cổ tay lên chăm chú nhìn thời gian, nhàn nhạt trả lời, "Nhớ."

Lương Uyển Thu đối với câu trả lời của anh dường như rất vui mừng, còn muốn nói tiếp gì đó, nhưng chưa kịp nói, Tiêu Tử Uyên đã lễ phép nói lời từ biệt, "Thật xấu hổ quá, anh còn có việc đi trước."

Lương Uyển Thu nhìn bóng lưng đó đến mất hồn, sau đó lại nhanh chóng bật cười.

Tiêu Tử Uyên trong ký ức của cô là một chàng trai xuất sắc nhìn rất ôn hòa nhưng lại rất khó gần, mà cô lại chỉ là một cô bé luôn im lặng đi theo phía sau anh.

Lúc Tùy Ưc, Tam Bảo và Hà Ca ra khỏi bệnh viện đã thấy Tiêu Tử Uyên đang dựa vào bên cạnh xe chờ người, anh đang nghe điện thoại, ánh mắt nhìn về hướng khác.

Giữa trưa ngày mùa thu mát mẻ, ánh mặt trời sáng rỡ ở trên người anh thành vòng ánh sáng màu vàng óng ánh, đẹp mắt nhưng không chân thật.

Tam Bảo sợ hãi kêu lên, ngăn cản Tùy Ưc Hà Ca, vẻ mặt thần bí, "Hỏi: dựa vào trên xe chờ bạn gái, ở góc độ nào là đẹp trai nhất?"

Trong đầu Tam Bảo vĩnh viễn tràn ngập những suy nghĩ kỳ quái, Tùy Ưc giờ phút này lại không có chút hào hứng nào cả, chỉ muốn chạy thật

nhanh qua đó, ánh mắt cũng không nhìn Tam Bảo, mà nhìn chăm chăm vào hướng kia.

Hà Ca bị Boss Xuy mao xuy tỳ* ngược cho đến tận trưa, lời nói ác độc trước đây chưa từng nói bỗng dựng tăng cao, “Nếu vậy cũng phải xem là ai, nếu đổi lại là lời nói của căn bậc 250... cậu còn có thể đi về hướng đó không?”

(*) Xuy mao xuy tỳ: (Nói thật Du tìm mãi không hiểu ông thầy này tên như thế nào, đành để tên cv truyện vậy...các bạn thông cảm nhé) *cúi đầu xin lỗi* . Đây là tiếng trung của tên đó ạ, ai biết chỉ dùm Du với (吹毛吹疵的)

Lúc ấy trên website của trường Hà Ca nhìn thấy được một nửa trên gương mặt của Xuy mao xuy tỳ nên bị lừa gạt, hết sức vui vẻ báo thi nghiên cứu sinh của vị giáo sư đó, khi nhìn thấy người thực vị giáo sư kia chỉ cao đến mũi cô thì hét lớn mắc mưu rồi, trong cơn giận dữ liền đổi luôn biệt danh cho boss “Căn Bậc 250”, bởi vì giáo sư đó chỉ cao 158.

Tùy Ưc gật đầu đồng ý, “Nói có lý, mà còn phải dựa vào xe gì nữa? nếu như dựa vào máy cày thì?”

Tam bảo u oán nhìn hai người, tức giận đến mức không ngừng thở hỗn hển.

Tùy Ưc và Hà Ca không ngừng run run hai vai, Hà Ca vừa ôm vai Tam Bảo vừa đi vừa nói, “Đừng tức giận, chúng ta đi nào, đừng làm phiền hai vợ chồng người ta trao đổi chuyện gia đình. Tớ kể cho cậu nghe chuyện xưa, cậu biết không, có một loài cầm thú nhỏ rất đáng yêu gọi là con cóc, nếu như cậu đâm nó một cái, nó tức giận sẽ phồng lên như một quả khinh khí cầu, mắt đỏ bừng, phát ra tiếng hít thở ùng ục ùng ục, rất giống với cậu....”

Tiêu Tử Uyên vừa cúp điện thoại quay đầu lại đã thấy Tùy Ưc đứng trước mặt anh, trong ánh mắt tràn đầy niềm vui, nhìn thẳng vào anh một lúc lâu mà cũng không đỏ mặt, rất lâu sau đó mới cười hỏi, “Vẫn còn đi nữa sao?”

Tiêu Tử Uyên cười kéo cô vào trong lòng, ở trên đỉnh đầu cô nhẹ giọng trả lời, "Không đi nữa."

Tùy Ưc vốn nghĩ rằng Tiêu Tử Uyên rất vội, nhưng anh lại nhàn rỗi đến không thể tưởng tượng nổi.

Tùy Ưc học nghiên cứu sinh phần lớn thời gian đều chạy đi chạy lại giữa hai nơi trường học và bệnh viện, có đôi khi cô rời khỏi bệnh viện trời đã khuya rồi, bắt xe buýt cũng không dễ dàng gì, nên cô đã thuê một căn phòng ở gần bệnh viện. Mỗi ngày Tiêu Tử Uyên đều xuất hiện đúng thời gian ở dưới phòng cô để đưa cô đi làm, lại xuất hiện đúng thời gian ở bệnh viện để đón cô tan ca.

Có một buổi chiều khi cô vừa từ bệnh viện trở về, đã thấy Tiêu Tử Uyên mặc tạp dề đứng trong bếp xào nấu món gì đó, cô thậm chí có chút nghi ngờ không biết có phải Tiêu Tử Uyên đã chuyển đến nhà cô để đi làm. Mỗi khi cô kéo lê thân thể mệt nhọc từ bệnh viện trở về, đã thấy Tiêu Tử Uyên không phải là đang nấu cơm thì chính là dọn dẹp phòng, trong lòng bạn gái như cô cảm thấy rất áy náy.

Cho đến có một ngày, Tùy Ưc đang thay giày ở trước cửa chuẩn bị chào Tiêu Tử Uyên để đi làm, “Em có phải không đủ tư cách làm bạn gái có phải không?”

Tiêu Tử Uyên khẽ nghiêng đầu nhìn cô không nói lời nào, Tùy Ưc do dự rất lâu cuối cùng cũng đã hỏi ra thắc mắc trong lòng. “Anh không phải đã bỏ việc rồi chứ?”

Tiêu Tử Uyên dù bận mà vẫn ung dung ời cười, chờ Tuy Ưc nói xong mới hỏi, "Em không muốn nhìn anh nhàn rồi hả?"

Tùy Ưc hơi xấu hổ, "Không phải. . . . . thế nhưng cảm giác này rất kỳ lạ. . . . ."

Tiêu Tử Uyên dựa vào cửa nghiêm túc nghe cô giải thích lung tung xong, "Em không cần cảm thấy kỳ quái, anh quên nói cho em biết, những ngày nhàn rồi của anh đã hết, từ mai trở đi, anh sẽ rất bận."

Sau hôm ấy, Tiêu Tử Uyên đúng như lời anh nói, rất bận rất bận.

Có lúc Tùy Ưc chuẩn bị đi ngủ, anh vẫn còn ở phòng làm việc làm thêm giờ hoặc đang ở trên bàn cơm xã giao. Hôm sau tỉnh dậy Tùy Ưc sẽ nhìn thấy anh mặc quần áo chỉnh tề nằm trên ghế sofa ngủ say.

Có một lần Tùy Ưc đứng dưới nhà thấy một chiếc xe tới đón Tiêu Tử Uyên, trong lúc vô tình cô liếc mắt nhìn biển số xe mới hiểu, tại sao gần đây Tiêu Tử Uyên lại bận rộn như vậy.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Editor :Tịnh Du

thời gian Tiêu Tử Uyên đến cũng dần dần không có quy luật, mỗi lần đến đều gọi điện thoại đến trước hỏi cô có ở phòng hay không, nếu không ở nhà anh sẽ gọi điện thoại lại cho Tùy Ưc trước khi đi ngủ, mà nếu ở nhà anh sẽ lên ngồi một lát.

Bình thường đến vào buổi tối, ngồi một lát lập tức đi. Có đôi khi mới vừa họp xong tới đây, có đôi khi vừa mới đi xã giao xong đang ngà ngà say, anh hình như rất mệt, mỗi lần chỉ lẳng lặng nhìn cô, khẽ mỉm cười, nói cũng không nhiều, không không giống như lúc xưa trêu chọc cô, Tùy Ưc cảm thấy đau lòng rất nhiều cũng cảm giác được nhàn nhạt mất mát, bọn cô như thế này là càng lúc càng xa à?

Học y vốn rất khổ cực, hơn nữa Tùy Ưc lại là học trò của giáo sư Hứa Hàn Dương đối với sinh viên của mình luôn luôn yêu cầu nghiêm khắc, Tùy Ưc lại càng không dám có một chút buông lỏng nào, mỗi ngày ngoại trừ đến bệnh viện còn phải học để chuẩn bị thi, cảm thấy thời gian trôi rất nhanh, sự không cảm giác được trống rỗng.

Tùy Ưc đi theo Hứa Hàn Dương ngồi một ngày trong phòng khám bệnh, khám xong bệnh nhân cuối cùng, mấy nghiên cứu sinh đi theo Hứa Hàn Dương cùng lúc thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Hàn Dương nhìn mấy học trò của mình, cười vung tay lên, "Được rồi, trong khoảng thời gian này mọi người cũng cực khổ, đi nhà về nghỉ ngơi đi! Ngày mai cuối tuần, cho các em nghỉ! Không cần đến."

Mấy học trò mặc áo trắng rõ ràng hết sức vui mừng còn làm bộ nín cười trả lời, "Không vất vả không vất vả."

Kết quả Hứa Hàn Dương chân trước vừa mới đi, liền có người kêu rên lên.

"Đây không phải là cuộc sống của con người mà, ngày hôm qua tớ viết luận văn đến rạng sáng, hôm nay mới sáu giờ đã thức dậy đến đây rồi!"

"Ai mà không như vậy, tối hôm qua tớ cùng vào phòng mổ cùng giáo sư, đứng rờng rã bốn giờ!"

"Thật không dễ dàng hôm nay được nghỉ sớm, chúng ta cùng đi ăn cơm đi, ăn cơm xong tối đi PV(hát), cho thoải mái!"

"Được được được!"

Mấy học trò này đều là nghiên cứu sinh do Hứa Hàn Dương hướng dẫn trong hai năm qua, có thạc sĩ có bác sĩ, tuổi tác hơn kém nhau cũng không nhiều, bình thường rất hay đi chơi cùng nhau.

Lúc thu dọn đồ có người gọi Tù Ưc đi cùng, "A Ưc, cùng đi đi!"

Tù Ưc suy nghĩ, mấy hôm nay Tiêu Tử Uyên không đến, cô sợ hôm nay anh đến cô lại không ở nhà, nên đã lắc đầu từ chối, "Tối hôm nay có việc, không đi được."

Người nọ mặt tiếc nuối, "VẬY ĐƯỢC RỒI."

Tù Ưc thu dọn xong đồ, lúc thay xong quần áo chuẩn bị về phòng, thì trên hành lang gặp Hứa Hàn Dương, đang cầm theo một cái túi màu đen

lớn vẻ mặt lo, thấy Tùy Ưc bỗng nhiên mà giãn ra.

Trong lòng Tùy Ưc run lên, không phải bị bắt đi làm việc chứ?

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng lại cũng chỉ có thể lễ phép chào hỏi, "giáo sư Hàn."

Hứa Hàn Dương cười gật đầu, "Còn chưa đi sao, vừa đúng lúc, có một bệnh nhân đưa cho thầy hai con vịt hoang tử (Vịt hoang, Vịt trời), thầy ăn không hết, này, em cầm về một con."

Vừa nói vừa đưa cho Tùy Ưc, Tùy Ưc ngạc nhiên, không nhận được hơi nghi ngờ nhìn Hứa Hàn Dương.

Hứa Hàn Dương từ trước đến giờ không bao giờ nhận bất cứ thứ gì của bệnh nhân, về chuyện này Tùy Ưc mới đi theo Hứa Hàn Dương hơn một năm nên hiểu rõ nhất.

Hứa Hàn Dương nhìn Tùy Ưc sững sờ một lúc lâu cũng không nhận cũng không nói gì cả hơi kỳ lạ nhìn qua, vừa nhìn ánh mắt của cô đã hiểu, nên đã cười giải thích, "Là cha mẹ của bệnh nhân giường số 15 đưa đến, hai vợ chồng già nói điều kiện gia đình khó khăn, bắt được hai con vịt này mất không ít công sức, tuổi đã lớn như vậy, nếu thầy không lấy họ cũng không yên tâm, nên thầy nhận, đưa cho bọn họ ít tiền xem như là thầy mua."

Lúc này Tùy Ưc mới hiểu, xấu hổ không dám nhận, "Giáo sư mang về nhà ăn đi, hoặc là cho các anh chị khác ạ."

Hứa Hàn Dương cười, "Thầy là một ông già, làm sao có thể ăn nhiều như vậy, mấy anh chị trên khóa em chạy trốn nhanh như vậy, thầy làm sao đuổi theo, cô bé như em gầy tong teo yếu ớt, ăn nhiều thịt một chút để bồi bổ, nếu không sau này lên bàn mổ tay run làm sao mà cầm được dao."

Lời tự giễu của Giáo sư khiến cho Tuy Ưc sau khi nghe xong cảm thấy chua xót, cả cuộc đời của giáo sư dâng hiến cho y học, không kết hôn không có con cái, hình như vĩnh viễn đều cô đơn một mình.

cô vươn tay nhận lấy, có chút xúc động, "Giáo sư thầy chú ý giữ gìn thân thể."

Thật ra thì Hứa Hàn Dương trước kia đã nghe thấy sinh viên trong viện y học nhắc đến Tuy Ưc, nhưng chưa từng gặp. Sau này Ôn Thiệu Khanh lại cố ý gọi điện thoại đến tiến cử cô, chỉ nói đơn giản mấy chữ, thông minh lanh lợi, có thể thật sự là học trò của người muốn tìm.

Hứa Hàn Dương lúc ấy phản ứng đầu tiên là, "Bạn gái?"

Ôn Thiệu Khanh nhẹ cười, trả lời lại hai chữ, "Không dám."

Ông không biết Tuy Ưc nhưng hiểu rất rõ về Ôn Thiệu Khanh, Ôn Thiệu Khanh ánh mắt cực cao rất ít khi khen ngợi người khác, ông cũng thật sự muốn nhìn thấy cô bé này.

Lúc thi vòng hai ông cố gắng quan sát thật kỹ, ở nơi nôn nóng nảy xã hội bất an này, khó có được một cô gái trong lòng bình tĩnh đến như vậy, là một kho tư liệu sống về y học. Sau này tiếp xúc nhiều lần hơn cũng dần dần hiểu rõ, cô bé này thông minh xinh đẹp lại rất cố gắng, đi theo ông đến từng phòng bệnh, phòng mổ cực nhọc là chuyện bình thường, cô bé cũng không than phiền một câu, đối với bệnh nhân cũng rất kiên nhẫn, trên miệng ông không nói, nhưng trong lòng rất vừa ý, cũng sẵn lòng dạy cô bé nhiều thứ hơn, trong tay ông một chỉ tiêu lên chức, cũng muốn giữ lại cho cô bé, chỉ là chưa nói thẳng với cô bé mà thôi.

Hứa Hàn Dương cười gật đầu, "Được rồi được rồi, mau về nghỉ ngơi đi!"

Tùy Ưc đem theo vệt hoang tử đi đến cửa bệnh viện mới sức nhớ đến gì đó, xoay người lại đi đến dãy nhà học Đông Y tìm Tam Bảo, từ chỗ Tam Bảo từ từ tìm mấy thứ rồi mới rời khỏi bệnh viện, từ bệnh viện đi ra lại đi siêu thị mua thức ăn, vừa về đến phòng đã vào gian bếp bắt đầu bận rộn.

Cho thêm một ít rượu và gia vị vào nồi nước, Tùy Ưc cho thêm hoàng kỳ, hoài sơn, đảng sâm, táo đỏ vào, sau khi đun sôi nước rắc thêm một ít cầu kỷ vào, hạm nhỏ lửa từ từ hầm.

Tùy Ưc đứng trong một gian phòng ngập tràn hương thơm nhìn ra phía ngoài cửa sổ, hình như đang đợi gì đó, dưới tầng thỉnh thoảng có đèn xe từ xa đến gần, nhưng chiếc xe quen thuộc kia vẫn mãi không xuất hiện.

Tùy Ưc nghĩ là Tiêu Tử Uyên hôm nay sẽ không đến, liền kéo rèm cửa sổ xuống dự định tắm rồi đi ngủ, ai ngờ lại nghe thấy tiếng chuông cửa.

Cô ở đây bình thường căn bản không ai đến đât, thời gian này lại càng không có người đến. Tùy Ưc mở cửa thế nhưng lại thấy Tiêu Tử Uyên đứng ở ngoài cửa.

Vẻ mặt cô vui mừng, "Không thấy xe của anh đâu cả, làm sao anh đến đây được?"

Tiêu Tử Uyên nhìn Tùy Ưc cười cũng mỉm cười theo, "Chiếc xe đó đưa đi bảo dưỡng rồi, tài xế lái một chiếc xe khác đưa anh đến đây."

Trong giọng nói của anh mang theo nồng đậm sự mệt mỏi, vừa vào cửa đã lười biếng ngồi vào trên sofa, khép hờ mắt lại, một bàn tay bấm vào trán, không nói câu nào.

Tùy Ưc rót cho anh một ly trà, sau đó ngồi bên cạnh ghế sofa mà anh đang ngồi, nghiêng đầu nhìn anh, dưới mắt anh có một quầng thâm màu xanh, không biết đã thức mấy hôm rồi.

Tiêu Tử Uyên day day trán, cố gắng giữ vững tinh thần bưng chén lên nhấp một hớp, cong mặt nhíu mày nhìn cô, "Anh nhớ hình như em học lâm sàng, lúc nào thì lại bắt đầu nghiên cứu thuốc rồi?"

Tùy Ưc nhoẻn miệng cười, có chút nghịch ngợm, "Em đi đến chỗ Tam Bảo bớt xén đó, thầy giáo hương dẫn của cô ấy cảm thấy hứng thú với những vị thuốc này. Mỗi ngày đều để cô ấy nghiên cứu những thứ này, cúc vạn thọ, lá cúc ngọt, mã tiên thảo, lá hương phòng, bì chanh lại còn cả nhục quế nữa, em cho thêm một ít mật ong, thư dân an thần, rất có hiệu quả, trong bệnh viện rất nhiều bác sĩ Tây y tìm Tô giáo sư nhờ chỉ dạy phương thức uống trà này.

Tiêu Tử Uyên khước miệng chứa đựng nụ cười, lẳng lặng nghe Tùy Ưc vừa nói vừa cười.

"Mệt mỏi à? Ngủ một lát nhé?" Tùy Ưc bị anh nhìn thấy xấu hổ nên chuyển đề tài khác.

Tiêu Tử Uyên nhẹ nhàng xoa mặt Tùy Ưc, trên các góc cạnh của gương mặt không biết từ lúc nào đã lây nhiễm ý cười, anh kéo cô ngồi lên đùi anh, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, giọng nói khản đặc vang lên trên đỉnh đầu cô.

"A Ưc, mỗi ngày anh vui vẻ nhất là lúc có thể ngồi bên cạnh em, nhìn em cười."

Nếu như em cười, xuân về hoa nở.

Tùy Ưc mát xa đầu của anh một lát, mười ngón tay xuyên qua mái tóc đen tuyền dày đặc của anh, Tiêu Tử Uyên chôn ở trước ngực cô nặng nề thở dài, dường như rất thỏa mãn.

Sau lại bệnh viện ca cấp cứu gấp, Tùy Ưc được người ta kêu đến hỗ trợ, đến lúc về lần nữa thì Tiêu Tử Uyên đã ngủ rồi.

Tùy Ưc đứng trước cửa ngăn người.

Một phòng yên tĩnh, trong phòng chỉ để lại một chiếc đèn tường, ngọn đèn màu da cam làm cho căn phòng phủ lên một tầng không khí ấm áp. Anh lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, nhắm mắt lại, cặp lông mi dài dày đặc im lặng nhắm lại, để lại một vùng bóng râm. Sóng mũi cao thẳng giờ phút này cực kỳ mê người, cô đã nhìn vô số lần gò má có chút không chân thực đẹp đẽ kia, khiến cho cô thật sự muốn đưa tay sờ thử một chút.

Anh chắc hẳn là rất mệt, lúc xưa Tùy Ưc vừa đến gần anh đã tỉnh lại, nhưng bây giờ cô đứng bên cạnh nhìn anh lâu như vậy mà anh cũng không tỉnh. Tùy Ưc đi đến phòng ngủ ôm chần mông đập lên người anh, sau đó rón rén đi vào phòng bếp nấu cơm.

Một lúc sau Tùy Ưc ngằm trộm nghe âm thanh trầm thấp khàn khàn, nên đã đi ra ngoài xem, Tiêu Tử Uyên đã ngồi dậy, đang gọi điện thoại.

Vội vã dặn dò mấy câu nhanh chóng cúp điện thoại, sau đó sững sờ ngồi ở đó, nhìn ngoài cửa sổ, vẻ mặt không chút thay đổi, bóng lưng tiêu điều cô đơn lạnh lẽo.

Tùy Ưc đứng sau lưng anh, trong lòng bỗng nhiên trống rỗng, chua xót khó nhịn, trên vai anh gánh rất nhiều áp lực. Danh lợi trong mỗi con người luôn là một mối quan hệ phức tạp, nước sâu như vậy, mỗi bước đi đều phải suy tính kỹ càng, anh cũng rất mệt mỏi rồi.

Có người thất thế, có người thăng chức. Thủ đoạn, tính kế, lục đục đấu đá, người lừa ta gạt, cô suy nghĩ đã cảm thấy mệt mỏi, khó nhất đoán nhất chính là lòng người.

Trong lòng Tùy Ưc cũng có lo lắng, nhưng cô vẫn nhớ, buổi chiều hôm đó, anh từng nhẹ cười nói với cô.

Bất kể tương lai anh trở thành người như thế nào, ở trước mặt em vẫn là một Tiêu Tử Uyên mà em biết.

Tùy Ưc đang suy nghĩ miên man thì thấy Tiêu Tử Uyên móc ra một điều thuốc, nhanh chóng có một đốm lửa và làn khói tản ra, anh hít một hơi sau đó mới đột nhiên nhớ đến mình đang ở đâu, có chút phiền muộn dập tắt, sau đó muốn đứng lên mở cửa sổ, ai ngờ quay lại đã thấy Tùy Ưc đứng sau lưng anh.

Tùy Ưc giống như không thấy gì cả, cười bước tới, thanh âm nhẹ nhàng hỏi, "Anh tỉnh rồi à?"

Không biết Tiêu Tử Uyên là quá mệt mỏi hay là vì mới tỉnh ngủ, hoặc là chột dạ, phản ứng rất chậm nhẹ gật đầu, như một đứa bé đã làm sai chuyện gì.

Tùy Ưc không nhắc đến chuyện lúc trước, nghiêng đầu hỏi, "Vậy chúng ta ăn cơm nhé? Em dùng vịt hoang nấu canh, vẫn thả tôm thịt, anh có muốn ăn một chút không?"

Tiêu Tử Uyên rửa mặt ra ngoài ngồi ở trước bàn cơm, nhìn những viên vằn thắn nhỏ đáng yêu đang nằm trong chiếc bát sứ màu trắng như tuyết, mùi thơm tỏa bốn phía, trên có rắc vài sợi tảo tía và trứng thái mỏng, Tiêu Tử Uyên dùng chiếc đũa gắp lên, cắn một cái, nhẹ nhàng khoan khoái không ngấy, trong miệng đều là mùi thơm ngát.

Anh đã một ngày không ăn cơm, bữa tiệc tối thức ăn đầy bàn thế nhưng anh một chút khẩu vị cũng không có, nhưng bây giờ cảm thấy đói bụng.

Tùy Ưc nấu một nồi, cô chỉ ăn một chén nhỏ, những thứ khác toàn bộ bị Tiêu Tử Uyên ăn sạch.

Tùy Ưc nhìn anh ăn gần xong mới thử thăm dò nói, “Nếu như anh có chuyện gì lo lắng, có thể nói với em.”

Tiêu Tử Uyên ngẩng đầu nhìn cô, bất đắc dĩ cười , "Mấy chuyện tầm thường vụn vặt, dơ bẩn không chịu nổi, không muốn em lo lắng đến chuyện này."

Anh vốn là người thanh cao, những chuyện rắc rối của các thế hệ trong gia đình này anh căn bản không để vào mắt, nhưng lại bất đắc dĩ sinh ra ở trong một gia đình như vậy, mà lại ở một vị trí như thế này,

Tùy Ưc đưa tay nắm lấy bàn tay anh đang đặt trên bàn, trịnh trọng nhìn vào ánh mắt Tiêu Tử Uyên nói, "Nhưng em muốn biết."

Em không muốn trốn ở phía sau anh, em muốn đứng ở bên cạnh anh.

Tiêu Tử Uyên biết tâm ý của cô, trầm ngâm một chút, "Cuối tuần này trong phòng ban có tổ chức thi đấu cờ vua, anh dẫn em đi cùng nhé?"

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Editor: Tịnh Du

Tùy Úc ngồi một bên nhìn Tiêu Tử Uyên đánh, dần dần chau mày lại, không nhìn được quay đầu lại nhìn anh, Tiêu Tử Uyên vẻ mặt không chút để ý.

Cho đến phân thắng bại, Giản Phàm đang ngồi ở đối diện Tiêu Tử Uyên mới cười lớn lên, có ý giễu cợt, "Uống nhiều người khen Tiêu thư ký đánh cờ tỉ mỉ biết bao nhiêu, xem ra cũng chỉ có như vậy..... Ha ha ha."

Xung quanh vây quanh không ít đồng nghiệp trong bộ phận, ít nhiều gì cũng biết Giản Phàm bị Tiêu Tử Uyên chèn ép không phục, nghe những lời này đều giả vờ vui mừng cười ha ha. (Truyện được edit tại diễn đàn lê quý đôn)

Tiêu Tử Uyên vẫn như cũ khiêm tốn cười, "Lời đồn đãi mà thôi, không thể coi là thật."

Giản Phàm trong mắt có chút đắc ý, nhìn Tiêu Tử Uyên một cái sau đó liền đi sang bàn cờ khác.

Tùy Úc vẫn ngồi yên lặng, cho đến khi bên cạnh không có ai lúc này mới giật giật ống tay áo Tiêu Tử Uyên, nhẹ giọng hỏi, "Tại sao anh. . . . ."

Tài đánh cờ của Tiêu Tử Uyên cô biết, cho dù anh nhắm mắt lại cũng không đến tình trạng như lúc này.

Tiêu Tử Uyên tay nắm lấy tay Tùy Ưc, nghiêng người cười nói bên tai cô một câu gì đó, ngay sau đó Tùy Ưc vẻ mặt đã hiểu, ngay sau đó cười như không cười nhìn anh.

Từ Phi cùng ông Trần ở bên cạnh nhàn nhã an nhàn thưởng thức trà, nhưng lại đem tất cả thu vào trong mắt.

Ông Trần bỗng nhiên bật cười, "Đứa nhỏ nhà họ Tiêu này ngược lại thật sự là không tầm thường, thường ngày dù sao vẫn là nghe người khác nói, hôm nay mới thật sự thấy được."

Từ Phi trong lòng hiểu rõ, đương nhiên biết thủ đoạn của Tiêu Tử Uyên, nhưng mà trên mặt lại là vẻ mặt không hiểu, "Ông Trần lời nói này của ông là như thế nào?"

Ông Trần híp mắt nhìn bóng lưng cách đó không xa từ từ nói, "Ván cờ lúc này thắng thua sớm đã xác định, chỉ là vấn đề thời gian, Tiêu Tử Uyên có thể thua mà ung dung thản nhiên như vậy chứng tỏ đã sớm quyết định kế sách. Thật ra toàn bộ bàn cờ không thể biết được, có thời gian và sự kiên nhẫn cũng đủ rồi, đáng quý nhất chính là cậu ta có thể chứng kiến ngoại trừ ván cờ, còn có thứ lớn hơn nữa, thua và thắng đều được cậu ta nắm trong lòng bàn tay. Tên nhóc nhà họ Giản ở trong bộ phận thời gian không dài cũng không ngắn, trước mắt muốn leo lên vị trí kia nhưng bỗng nhiên có người nhảy vào, trong lòng cậu ta chắc chắn có oán hận. Tiêu Tử Uyên chủ động tỏ ra yếu kém, chẳng qua cũng chỉ là dỗ cậu ta, Giản Phàm nếu cứ tiếp tục như vậy cũng chỉ có thể đến vị trí này thôi. Đứa bé này thông minh trầm tĩnh, cậu ta vào trong bộ phận lâu như vậy, đấu tranh quả quyết, hiếm có lại thu được tài năng lại, không chế được tâm trạng của mình, rất khiêm tốn, biết nhượng bộ đúng lúc, năm đó tôi ở vào tuổi của cậu ấy cũng không một chút giác ngộ như vậy."

Từ Phi đường hoàng nịnh nọt, "bây giờ trước mặt ông không phải đã gặp phải sư phụ rồi à?"

"Đáng sợ nhất là cậu ta còn trẻ đó." Nụ cười trên mặt ông Trần vẫn vậy, nhưng trong lòng lại suy nghĩ sau xa. Một người trẻ tuổi như vậy, khi giơ tay nhắc chân, có thể kiên nhẫn khi đang ở giữa nơi tận cùng của đáy cốc, biết tiến biết lùi tài năng, quan trọng nhất là cậu ta có thể nắm giữ được năng lực của mình, mặc dù tuổi đang còn trẻ, nhưng không thể khinh thường được. Nhớ đến nghịch tử cũng từng này tuổi đang ở trong nhà, không khỏi nhíu mày thở dài.

Lúc trở về thời gian vẫn còn sớm, hai người không lái xe bước chậm giữa hai hàng cây bạch quả trên đường.

Thời tiết cuối mùa thu, lá cây bạch quả nhẹ nhàng rơi xuống không chút kiêng kỵ phủ kín cả sợi con đường, ánh sáng mặt trời, xuyên qua những cành cây vàng rực chiếu vào trên người hai người, mang theo vàng rực hấp dẫn. Buổi sáng ngày chủ nhật, lúc này chắc có lẽ mọi người đang ngủ nướng trong giường, từ đầu đến cuối con đường chỉ có hai người, hiếm có một ngõ nhỏ yên tĩnh trong thành thị huyên náo này.

Một nam một nữ mười ngón tay đan xen nhau, nhàn nhã giẫm lên những lá cây vàng óng ánh, bỗng nhiên Tùy Ưc bật cười.

Tiêu Tử Uyên hiếm khi bị cô cười đến ngượng ngùng, dừng lại giúp cô chỉnh lại những sợi tóc bị gió thổi loạn, "Được rồi, đừng cười nữa."

Tùy Ưc hăng giọng ho một tiếng, cố gắng nín cười, "Ừ, không cười nữa."

Tiêu Tử Uyên chợt nhớ đến cái gì đó mở miệng hỏi, "Em tốt nghiệp, dự tính làm gì?"

Tùy Ưc kéo Tiêu Tử Uyên tiếp tục đi về phía trước, "Giáo sư Hứa đã nói với em, chỗ thầy còn có thể học lên nữa dành cho em, em ký hợp đồng với bệnh viện, vừa làm việc vừa học thêm."

Tiêu Tử Uyên trả thù lại một mũi tên trúng kẻ địch, quay đầu cười xấu xa cố ý lặp lại một lần nữa "Nữ bác sĩ?"

Tùy Ưc hất cằm lên hỏi ngược lại, "Anh có ý kiến gì hả, Tiêu thư ký?"

Tiêu Tử Uyên cúi đầu cười, "Không dám."

Tùy Ưc đang vui vẻ nghe thấy Tiêu Tử Uyên hỏi cô, "Khi nào em chuyển đến chỗ anh đi?"

Tùy Ưc mặt nóng lên, bắt đầu kiếm cớ, "Chỗ của anh cách trường học quá xa. . . . ."

Tiêu Tử Uyên vuốt ve tay của cô đề nghị, "Vậy anh dọn qua chỗ của em ở?"

Tiêu Tử Uyên mặc dù thường đến chỗ Tùy Ưc, nhưng mỗi lần vừa đến thời gian là cô bắt đầu đuổi người, ngay cả đề nghị ngủ trên ghế sofa cũng không được chấp nhận.

Tùy Ưc bỗng nhiên có chút hoảng hốt, cô đến bây giờ vẫn chưa suy nghĩ đến vấn đề này, đột nhiên nhắc đến làm cô không kịp chuẩn bị. cô biết đàn ông có nhu cầu sinh lý là rất bình thường, nếu như cô không đồng ý, Tiêu Tử Uyên có giận hay không?

Lúc Tùy Ưc đang cúi đầu khó xử, cảm thấy cánh tay đang dặt cô run run, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy Tiêu Tử Uyên cười đến không thể ức chế, thấy mặt cô mờ mịt vẫn không quên hài hước hỏi một câu, "Em đang suy nghĩ cái gì vậy?"

Tùy Ưc bây giờ mới hiểu được anh là đang thu lãi vì hành động lúc nãy của cô, thẹn quá hóa giận xoay người rời đi, Tiêu Tử Uyên vừa cười vừa đuổi theo.

Gió nhẹ thổi qua, những chiếc lá vàng rụng hai bên, hai bóng dáng một trước một sau tan biến ở cuối con đường.

Tùy Ưc sau khi tốt nghiệp chính thức vào bệnh viện, chuyển khoa đến nội khoa thần kinh vậy mà lại gặp được người cũ.

Ngày đó chủ nhiệm ở trong phòng làm việc cười giới thiệu cho cô các đồng nghiệp trong khoa, vừa nói được một nửa bỗng nhiên gọi một bóng dáng vừa đi qua cửa, “Trần Thốc.” (Tên anh này kỳ kỳ sao ấy).

bóng dáng kia rất nhanh trở lại, đứng ở trước cửa ló đầu vào hỏi, "Thầy, có chuyện gì vậy?"

Chủ nhiệm cười ha hả chỉ vào Tùy Ưc, "Đây là cô bé vừa mới chuyển đến khoa chúng ta Tùy Ưc, khoa chúng ta luôn dương thịnh âm suy, thầy cố ý dành về, sau này em nhớ chăm sóc đó."

Nói xong vẻ mặt ôn hòa giới thiệu với Tùy Ưc, “Đây là học sinh của thầy, em đi theo các cậu ấy gọi là Đại Sư Huynh là được. Tên nhóc này tay nghề không tồi, em đi theo cậu ấy cố gắng học nhiều.”

Tùy Ưc mỉm cười gật đầu.

Trần Thốc gật đầu cười với Tùy Ưc, lại vội vã rời đi.(Truyện được edit tại Diễn đàn Lê Quý Đôn)

Tùy Ưc lúc này mới thấy rõ người ở cửa, sau đó sững sốt.

Đây không phải là người đó à? người mà Tam Bảo nhớ mãi không quên? Trần Thốc? Nhân sâm? Nhân sâm và dấm chua không gặp nhau? Cô

có nên lập tức báo cho Tam Bảo không đây?

Tùy Ưc ở trong khoa vài ngày, đã bắt đầu bộ phục đối với đại sư huynh này, ý nghĩ rõ ràng, kiến thức chuyên ngành vững vàng, tính tình khiêm tốn ham học, rất có phong thái thầy thuốc.

Chỉ là không biết Tam Bảo có thể bắt được hay không.

Trong khoa nội sắp đến mùa thu rất nhiều bệnh nhân đã vào giai đoạn cuối của bệnh ung thư, tình huống có chút đặc biệt, là ca bệnh chưa từng gặp qua, trong viện lại mời những người giỏi nhất đến hội chẩn, nghe nói chủ nhiệm còn mời cả bạn học ở nước ngoài.

Tùy Ưc cho rằng chỉ có các cao thủ là các ông cụ tóc hoa râm luận kiếm Hoa Sơn, không nghĩ đến sẽ gặp Ôn Thiệu Khanh ở đây. Anh ấy và Trần Thốc đứng ở trước cửa phòng họp, cười cười nói nói.

Trong bệnh viện tin tức nhạy bén nhất chính là y tá, muốn biết cái gì tùy tiện tìm một y tá hỏi sẽ có đáp án ngay.

Hai cô y tá ở bên cạnh Tùy Ưc líu ríu nói.

"Đó cũng là học sinh của chủ nhiệm, bộ dáng rất đẹp trai đó!"

"Thật sự rất đẹp trai! Nghe thầy thuốc Trương nói, cũng học Đại học X, bác sỹ Tùy cô có biết không?"

Tùy Ưc cười, "Biết, xem như là đàn anh, so với tớ lớn hơn vài tuổi."

"Thật à! Còn nữa, nghe nói cha mẹ anh ấy cùng cha mẹ Đại Sư Huynh là đồng nghiệp, bọn họ từ nhỏ đã biết nhau!"

Tùy Ưc nghe xong lại cố ý theo dõi, đúng thật giống như là đã biết từ lâu rồi.

Ôn Thiếu Khanh trong lúc lơ đãng vừa quay đầu đã thấy Tùy Ưc, xa xa cười gật đầu một cái, hai y tá bên cạnh Tùy Ưc bắt đầu kêu lên, nếu như đây không phải là phòng bệnh chắc chắn sẽ hét âm lên.

Tùy Ưc bất đắc dĩ cúi đầu, yên lặng đi ra ngoài, chuẩn bị đi đến khoa Đông Y tìm Tam Bảo để sắp xếp về việc đến xem trai đẹp.

Mấy ngày hôm nay thời tiết không tốt lắm, trước khi tan ca gió bỗng nhiên nổi lên, Tùy Ưc nắm chặt cổ áo chạy về.

Tiêu Tử Uyên đi nơi khác công tác, buổi tối lúc gọi điện thoại, Tùy Ưc nhắc đến chuyện Ôn Thiếu Khanh đã trở về.

Tiêu Tử Uyên bộ dáng vui vẻ khi người gặp họa, "Lần này Lâm Thần thật sự muốn điên rồi."

Tùy Ưc kỳ quái hỏi, "Lâm Thần và Ôn Thiếu Khanh sao vậy?"

"Em không biết à?"

"Em đã rất lâu không gặp Lâm Thần rồi."

Tiêu Tử Uyên nhẹ nhàng bâng quơ trả lời, "Không có gì, cũng chỉ là thích cùng một người."

Tùy Ưc hơi hoang mang, Ôn Thiếu Khanh và Lâm Thần đều đã có người trong lòng?

Cô bỗng nhiên rất hứng thú với cô gái này.

Ngày hôm sau, Tùy Ưc mới thức dậy cảm thấy cổ họng không được thoải mái, cả người đau nhức.

Nhớ đến buổi tối còn có ca đêm, yếu ớt thở dài.

Buổi tối lúc trực đêm đầu óc cô hỗn loạn, dựa vào tính nhạy cảm của nghề nghiệp chắc hẳn là đã phát sốt, tìm hai viên thuốc uống vào.

Còn chưa uống xong cốc nước, thì đã có một y tá chạy tới, "Bác sĩ Tù, giường bệnh 32 bệnh nhân đau đến mức không chịu nổi rồi."

Tù Ưc nhíu mày, "Tiêm thuốc giảm đau."

Sau một lát y tá lại chạy tới, đi theo phía sau là chồng của bệnh nhân.

"Bác sĩ Tù, bệnh nhân giường 32 vẫn còn đau."

Tù Ưc đi cùng y tá đến xem, bước từng bước đi trong hành lang yên tĩnh.

Bệnh nhân giường bệnh số 32 chính là bệnh nhân chưa bao giờ gặp, bệnh nhân vừa mới 32 tuổi, tuần hoàn suy kiệt, luân phiên rối loạn, toàn thân phù thũng, thức ăn ăn không vào, ngay đến cả ngủ cũng là xa xỉ, lúc đau chỉ có thể dựa vào thuốc giảm đau để sống qua ngày.

Khắp khoa bác sĩ nào cũng biết, đây chính là thời kỳ cuối của bệnh rồi, chỉ dựa vào thuốc để duy trì, mạng sống hấp hối. chồng của Bệnh nhân cao lớn anh tuấn, mỗi ngày ở bên cạnh hết lòng chăm sóc cho cô, đối với mọi người cũng khiêm tốn nhã nhặn, đối với người vợ bị bệnh cũng giữ vững tâm tình hòa nhã. Có một cô con gái mới bắt đầu hiểu chuyện, cứ vài ngày đến thăm cô, mắt đỏ hồng hỏi mẹ Nhĩ Đông đau không.

Tù Ưc nghe y tá nói chuyện, người đàn ông này là phó giáo sư trong trường đại học. Tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô hạn, có lẽ do vợ anh ấy nằm viện nên đã từ chức, mỗi ngày chăm sóc trong bệnh viện.

Mọi người đều biết cô ấy đang tiêu hao sức lực cuối cùng sinh mạng, nhìn thấy cô ấy đau đến mức thần trí không rõ, Tù Ưc mới hiểu loại đau đớn trên sách viết là có bao nhiêu đau.

Đến phòng bệnh, bệnh nhân đang nằm trên giường bệnh đau đớn rên rỉ. Tùy Ưc kiểm tra một chút, thật ra cô cũng không có cách gì, ai cũng không có cách nào cả, chỉ có thể kéo dài. Chờ đến ngày đó xem như hoàn toàn được giải thoát..

Người chồng trẻ vừa lau mồ hôi lạnh cho vợ, vừa hỏi thăm, “Bác sĩ Tùy, có thể châm cứu cho cô ấy một châm được không?”

Tùy Ưc chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Người chồng đó đôi mắt đỏ lên, vẫn cố gắng miễn cưỡng cười, “Thật ra thì tôi biết rõ, nhưng nhìn thấy cô ấy đau như vậy. tôi có cảm giác, cô ấy sắp đi rồi, tôi lại không thể làm bất cứ thứ gì cho cô ấy, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ấy đau đớn, con gái chúng tôi đang ở nhà đợi tôi mang cô ấy về. . . . .”

Ánh mắt Tùy Ưc nóng lên, nhưng cô biết mình là bác sĩ, nhẹ nhàng cười nói, "Anh hãy suy nghĩ thông suốt một chút, bệnh viện đã tìm chuyên gia tới hội chẩn, phương án trị liệu sẽ rất nhanh sẽ có. . . . ."

Nói đến một nửa Tùy Ưc nói cũng không được cười cũng không xong đi ra ngoài, loại an ủi người nhà có bệnh nhân đang đau đớn trước mặt này cô cảm thấy vô lực, mặc dù cô đã hết sức thả lỏng tâm trạng rồi, nhưng vẫn ngột ngạt.

Cuối cùng bệnh nhân dần dần ngủ thiếp đi, Tùy Ưc đi ra khỏi phòng bệnh, nhưng vẫn cảm thấy âm thanh rên rỉ đó ngay bên tai.

Sáng sớm hôm sau cô chuẩn bị đổi ca thì nghe thấy tin tức chuyển biến xấu của bệnh nhân giường số 32. Thật ra thì cô đã biết ngày này sớm muộn gì cũng đến, cô rõ ràng đã chuẩn bị tinh thần, nhưng thật sự đến cô vẫn cảm thấy bất ngờ.

Trong phòng bệnh chật ních chuyên gia, Ôn Thiếu Khanh và Trần Đám chính bản thân mình vẫn luôn cho là hai ngôi sao sáng về phương diện này, nhìn qua ung dung bình tĩnh. Trên người bệnh nhân cắm đầy ống, chông bệnh nhân đứng ở ngoài cửa sổ phòng bệnh lẳng lặng nhìn.

Tùy Ưc có chút không đành lòng.

Anh ta đột nhiên đẩy cửa đi vào, bình tĩnh nói một tiếng, "Bác sĩ, không chữa nữa."

Một hồi lâu sau lại bổ sung một câu, giọng nói run rẩy, "Đừng giày vò cô ấy nữa."

Sau đó xoay người đi ra ngoài phòng bệnh gọi điện thoại, giọng nói khàn khàn cực độ đè nén bi thương, "Mẹ, cô ấy không ổn rồi, mẹ và cha đến gặp mặt cô ấy lần cuối thôi."

Giọng nói của anh ta khiến Tùy Ưc hít thở không thông.

Bệnh viện là một chỗ thần kỳ, sinh mạng kết thúc, một sinh mạng mới ra đời, lại sinh ly tử biệt này mỗi ngày đều diễn ra ở bệnh viện, người khác đều nói bác sĩ luôn bình tĩnh máu lạnh, bác sĩ cho dù núi thái sơn đổ sập sắc mặt không thay đổi, mà nhất định phải kiên cường, không kiên cường làm sao chiến thắng được tử thần?

Tùy Ưc biết trong lòng bác sĩ không thể có khe hở nào, nhưng cô vẫn giữ lại, hiện tại trong lòng cô phình lên rất đau.

Mấy vị chuyên gia tóc hoa râm nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh, trước mắt tử thần, bọn họ cũng chịu bó tay. Bác sĩ và y tá trẻ tuổi đứng tại chỗ, mặc dù đã đối diện quen với trường hợp tử vong như thế này, nhưng vẫn không thể ức chế được vẻ xúc động.

Tùy Ưc nhìn thoáng qua, người bình tĩnh trấn định như Ôn Thiếu Khanh ánh mắt rõ ràng cũng đỏ lên.

Cô cũng không còn cách nào đứng ở đó thêm được nữa, che kín áo khoác đi ra từ bệnh viện, về đến nhà liền chui vào trong chăn, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Tùy Ưc ngủ cũng không an ổn, trong mơ đều là cảnh tượng cấp cứu, các dụng cụ chữa bệnh lộn xộn, các loại tên các thuốc xoáy một vòng trong đầu cô, cho đến khi trên trán cô đột nhiên có một cảm giác ấm áp chạm vào, cô lập tức tỉnh dậy.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU

JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Ôm

Tùy Ưc thở hỗn hển sau đó từ từ mở mắt ra, trước mắt có thể thấy rõ Tiêu Tử Uyên đang nở nụ cười, nhưng một lát sau đó lại thấy anh nhăn mày, "Phát sốt rồi hả?"

Đầu óc Tùy Ưc đang mê man được Tiêu Tử Uyên đỡ ngồi dậy, nhìn anh chăm chăm thật lâu mới phản ứng lại, theo bản năng đưa ra muốn anh ôm, "Anh đã về?"

Tiêu Tử Uyên đứng ở bên giường khom người nhìn Tùy Ưc hiếm khi có hành động như trẻ con có chút buồn cương, trong ánh mắt trong trẻo đều là sự cứng chiều, nhỏ giọng dụ dỗ, "Anh mới ở ngoài về, bão cát quá lớn, cả người đều là bụi đất, lát nữa anh thay quần áo rồi ôm em."

Tùy Ưc không chịu, dùng sức kéo anh ngồi xuống, chui vào trong ngực của anh.

Cô hiện tại không muốn gì cả, chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi.

Tiêu Tử Uyên đối với việc Tùy Ưc chủ động vừa mừng lại vừa lo, vuốt ve tóc của cô hỏi, "Em làm sao vậy?"

Nói xong lại giơ tay lên sờ trán của cô, nóng hổi, trong lòng đau nhói vỗ nhẹ phía sau lưng của cô nhẹ giọng thúc giục, "Mau đứng lên anh đưa em đi gặp bác sĩ."

Tùy Ưc nằm trong lòng anh, bên tai là tiếng nhịp tim anh bình tĩnh mạnh mẽ đạo, trong mũi quanh quần hơi thở mát lạnh của anh, đây mới là tất những gì cô muốn, chỉ có anh mới có thể xoa tan những khổ sở và lo lắng trong lòng cô.

Tùy Ưc nghĩ đến hai vợ chồng lia, nước mắt lại không kìm được rơi xuống, cô nắm chặt áo sơ mi của Tiêu Tử Uyên, một lúc lâu sau mới ngừng khóc. Hít hít cái mũi giống như là sợ anh không tin nhắn mạnh giống trẻ con, "Em chính là bác sĩ."

Tiêu Tử Uyên ôm cô vào trong ngực cười rộ lên, "Dạ, bác sĩ Tùy, nhưng em đã từng nghe qua chưa bác sĩ không thể tự chữa cho mình?"

Tùy Ưc ịu xịu, hiện tại cô không muốn đi bệnh viện, ít nhất là hôm nay không muốn đi nữa.

"Em đã uống thuốc, một lát nữa sẽ khỏe thôi."

Tiêu Tử Uyên không lay chuyển được cô, "Vậy em ngủ trước, anh đi tắm rồi thay quần áo đã?"

Tùy Ưc lập tức siết chặt cánh tay hơn, lắc đầu mạnh, "Không được."

Tiêu Tử Uyên cảm thấy trước ngực một mảnh ấm áp, vừa sờ mặt của cô, lúc này mới nhận ra cô có gì đó không đúng, lập tức khẩn trương, "A Ưc, em làm sao vậy?"

"Hôm nay có một bệnh nhân qua đời, trong lòng em rất khó chịu."

Tiêu Tử Uyên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhẹ giọng dỗ dành, "Đừng đau buồn. . . . ."

Tiêu Tử Uyên còn chưa nói hết đã bị Tùy Ưc lên tiếng cắt đứt, trong giọng nói không dễ dàng phát hiện ra cầu xin, "Anh không đi có được hay

không?"

Gần đây ở phía nam có một vị trí đang để trống, vị trí kia hết sức quan trọng, mấy đảng phái tranh dành nhau rất kịch liệt. Ở vị trí đó làm mấy năm rồi trở về, đến lúc đó có thể so với người khác phần đấu ít nhất mười năm. Đây cũng là lý do vì sao vị trí kia từ trước đến giờ nhất định phải trang giành.

Tiêu Tử Uyên biết chắc là gần đây anh lúc gọi điện thoại chỉ nói giọng vùng khác khiến Tùy Ưc cảm thấy được điều gì đó, cô thông minh như vậy sao lại không đoán được chứ?

Anh vốn nghĩ là sau khi lệnh điều động xuống anh sẽ nói cho Tùy Ưc, mặc dù bọn họ có thể phải tách xa nhau một thời gian, nhưng chờ lúc anh trở về bọn họ có thể ở bên nhau, nhưng mà, những chuyện này hình như cô không muốn?

Tiêu Tử Uyên trầm mặc.

Bọn họ đi đến đoạn đường này, trước đây anh nói muốn ra nước ngoài du học, anh nói chờ anh về anh và cô sẽ ở bên nhau mãi mãi. Cô cười nhìn anh đi, cười chờ anh về, biết trên vai anh là trách nhiệm, nên không mở miệng giữ lại. Bây giờ anh còn nói muốn đi phương nam, vốn nghĩ rằng cô sẽ cười và chấp nhận, nhưng không nghĩ đến...

cô thân thiết hiểu chuyện, biết trên người anh là kỳ vọng cả của trường bối nhà họ Tiêu, trong nội tâm nhất định là người kiêu ngạo, nếu không phải không chịu được nhất định sẽ không mở miệng cầu xin.

Cô không muốn tiền tài, chướng mắt với danh lợi, giống như Lâm Thần nói, cô muốn chỉ là Tiêu Tử Uyên, với tất cả những thứ khác không liên quan. Những điều anh anh đã biết rất rõ ràng, là anh quá bận rộn mà không chú ý sao? Anh tại sao có thể nghĩ rằng cô có thể cười nhìn anh ra đi một lần nữa?

Tiêu Tử Uyên căng thẳng trong lòng, cân nhắc trong chốc lát, "Được"

Giọng nói của anh trầm thấp thông thả mà kiên định.

Thật ra thì Tùy Ưc sau khi nói xong rất hối hận, cô không nên tùy hứng như vậy sẽ làm khó anh, cô nên thoải mái để anh đi. Nhưng sau khi trải qua chuyện ngày hôm nay, cô nghĩ tới Tiêu Tử Uyên muốn xa cô thì lại bắt đầu thấy sốt ruột, khó chịu, làm sao cũng không bình tĩnh được, đâu còn là một Tùy Ưc luôn bình tĩnh trước kia nữa?

Ai ngờ anh lại đồng ý thật . Nghĩ lại có lẽ anh thấy cô ốm nên mới đồng ý cô, nên cô liền bình thường trở lại.

Sau đó Tiêu Tử Uyên ôm Tùy Ưc nằm xuống, cô ở trong lòng anh, tay của anh chặt lấy eo của cô, cằm đặt lên đỉnh đầu của cô, ai cũng không nói gì thêm.

Tùy Ưc ít khi không muốn rời xa anh như vậy, dán thật chặt ở trong lòng anh, không lâu sau, hô hấp của Tiêu Tử Uyên có chút rối loạn , ngay sau đó khom lưng dịch ra bên ngoài. Tùy Ưc đối với động tác này của Tiêu Tử Uyên không vừa lòng, cau mày lại xích lại.

Tiêu Tử Uyên vội vã ngăn cản, "Đừng. . . . ."

Vừa nói vừa lui về phía sau tránh, trong lúc nhất thời vẫn không kịp tránh.

Tùy Ưc lần nữa dịch lại gần đã nhận ra anh có gì đó không đúng, lập tức đỏ mặt, mở to đôi mắt vô tội nhìn Tiêu Tử Uyên, mặt luống cuống, chỗ đó vừa nóng lại vừa cứng đờn đặt trên bụng cô, trong lúc nhất thời cô không dám động đậy, cô không dám nhìn nhưng cảm giác cho cô biết cái đó của anh đang trở nên lớn hơn.

Tiêu Tử Uyên mày nhíu lại, cười khổ giống như trả vò rồi mái tóc dài của Tuy Úc, đứng dậy muốn đi phòng tắm.

Mới vừa đứng dậy lại bị Tuy Úc kéo lại, run run rẩy rẩy đưa bàn tay nhỏ bé ra đặt lên bộ phận đó của anh.

Tiêu Tử Uyên nhíu mày nhìn Tuy Úc.

Cô rõ ràng là xấu hổ không biết nhìn chỗ nào mới tốt, cả khuôn mặt đỏ kỳ cục, tay cũng hơi run lên, nhưng vẫn là buộc mình không cho buông tay.

Tiêu Tử Uyên đang là tuổi trẻ nhiệt huyết lên cao, lúc vừa rồi ôm ấp một mảnh mềm mại trong lòng anh thật sự đã xem như là một sự hành hạ rồi. giờ cô lại như vậy anh thật sự muốn điên mất.

Cô thật sự không biết đôi bàn tay nhu nhược nhỏ bé đó đặt lên vị trí kia sẽ làm anh khổ sở biết bao nhiêu sao? Cô nếu thật sự không buông tay anh sẽ không thể không chế được mình mà nhào lên người cô mất? cô thật sự cho anh là Liễu Hạ Huệ?

Giọng nói của Tiêu Tử Uyên mang theo bất đắc dĩ và dự vọng khó có thể che dấu được, "A Úc. . . . ."

Tuy Úc cũng không biết tại sao bản thân mình lại có thể to gan làm ra hành động như vậy, cô cắn môi, cực nhanh nhỏ giọng nói ra, "Em. . . . . Em còn chưa chuẩn bị tốt, em có thể lấy tay. . . . . anh dạy cho em, em không biết. . . . ."

Tiêu Tử Uyên phản ứng hồi lâu mới hiểu Tuy Úc đang nói gì, trước kia anh nói những điều kia đều là trêu cô, đối với chuyện nam nữ anh cũng không có kinh nghiệm, trong lòng không phải là không khẩn trương. Nhìn Tuy Úc hôm nay như thế, anh từ chối sợ không được, huống chi anh cũng không muốn từ chối.

Anh cởi quần ta kéo tay Tùy Ưc từ từ đặt lên, từng chút từng chút dạy, cho đến khi bàn tay nhỏ bé đó cuối cùng cũng bắt đầu tự mình động anh mới buông tay ra đặt lên eo cô.

Anh hôn lên trán cô, mắt, mũi, cuối cùng đặt lên môi của cô, lửa nóng và hơi thở truyền vào trong cơ thể cô. Tay của anh lần theo dưới áo của cô trượt vào, dán vào làn da thịt trơn mịn của cô.

Nụ hôn này khác so với lúc trước, bá đạo, vội vàng, giống như muốn đem nuốt cô vào trong bụng vậy.

Tay của anh không biết từ lúc nào đã bò lên trước ngực cô mượt mà cao vút, tham luyến vuốt ve, trong đầu của Tùy Ưc oanh một tiếng nổ tung, khô nóng khó nhịn dường như từ lòng bàn tay của anh dần dần lan tràn đến toàn thân, loại cảm giác này mới lạ mà xa lạ, âm thanh nức nở nghẹn ngào do không khống chế được từ trong miệng Tùy Ưc trượt ra.

Sau đó, hô hấp của Tiêu Tử Uyên càng ngày càng nặng nề, trong đôi mắt khép hờ của anh tràn đầy tình dục, nửa người trên đều đè lên người cô, cắn nhẹ vành tai của cô, ở bên tai cô thổi khí nóng, sức lực dưới tay cũng bắt đầu nặng dần.

Trong không khí tràn ngập mùi vị ngọt ngào, Tùy Ưc cũng bắt đầu động tình, không tự chủ kể sát hơn. Lòng bàn tay của cô càng ngày càng nóng, thứ trong tay bỗng nhiên nháy lên một cái, cô phản xạ có điều kiện giống như vật trong tay, một giây sau bên tai liền nghe thấy tiếng Tiêu Tử Uyên ở bên tai cô rên rỉ một tiếng, đồng thời trên tay có cảm giác dính dính ẩm ướt.

Tùy Ưc không biết mình lại ngủ thiếp đi lúc nào, lúc mở mắt thân thể nhẹ không ít, bên cạnh cũng đã không thấy người đâu nữa.

Chắc hẳn trời đã tối rồi, bên trong nhà không mở đèn, cả căn phòng mờ mờ.

Nhìn về phía trước vừa nhìn đã thấy Tiêu Tử Uyên đưa lưng về phía cô ngồi ở cuối giường nhìn gì đó trên máy vi tính, ánh sáng của vi tính chiếu lên anh.

Bóng dáng của anh cao lớn ấm áp.

Cô cũng không biết đang suy nghĩ gì liền đưa ra chân đá anh.

Tiêu Tử Uyên cho là cô ngủ không ngoan, cũng không quay đầu lại mà chỉ là đem tay vươn ra sau lưng cầm chân của cô nhét vào trong chăn.

Chân của cô có chút lạnh, Tiêu Tử Uyên không buông tay, nắm ở trong tay cho cô ấm hơn.

Một người như anh, ở bên ngoài cho đến bây giờ luôn được người khác khen ngợi, nhưng bây giờ đang dùng tay che cho cô, vậy mà lại không hề ghét bỏ.

Tùy Ưc mũi đau xót, tránh khỏi tay anh, lại đá một cái.

Tiếng cười khê nhanh chóng vang lên, Tiêu Tử Uyên vẫn không quay đầu lại, chỉ là đem tay vươn ra sau lưng cầm chân của cô, trong thanh âm đều mang nụ cười, "Xong ngay đây."

Anh ngồi ở trước mặt cô, công việc bận rộn vẫn không quên dỗ dành cô, tay của anh ấm áp khô ráo, không hề thấy chán ghét khi cầm chân cô, dòng nước ấm từ lòng bàn chân chảy đến đáy lòng.

Tùy Ưc chợt phát hiện, không biết từ lúc nào những cảm giác đau lòng đã tan biến hết rồi.

Mấy ngày hôm sau, lúc Tùy Ưc nhìn tin tức cảm thấy chấn động.

Trước đây cô vẫn cho rằng vị trí vùng duyên hải thành phố ở phía nam kia là Tiêu Tử Uyên đảm nhận, cho nên đặc biệt chú ý. Ai ngờ trong tin tức

nói đến vị trí kia nhưng lại với một cái tên khác, mà tiếp theo là Tiêu Tử Uyên lại đến một huyện vùng núi làm thư ký, trước có vài người đứng đầu tuyển nhưng đều không dành được vị trí này.

Tùy Ưc nghiêng đầu nhìn người bên cạnh đang xem báo, anh dường như không có một chút nào là không được như ý, Tùy Ưc không hiểu đùng nhẹ anh, "Đây là tình huống gì?"

Tiêu Tử Uyên mắt liếc nhìn màn hình TV, "Vốn là tranh giành rất kịch liệt, nhưng bỗng nhiên anh thu tay, bọn họ cho là có vấn đề, cũng không dám tùy tiện tranh cãi nữa, cho nên sẽ khiến cho những người không liên quan được lợi."

Tùy Ưc có chút sốt ruột, cô biết mỗi một lần từ bỏ đối với người làm chính trị có ý như thế nào. "Em không phải nói đến chuyện này, anh tại sao lại thu tay lại?"

Tiêu Tử Uyên vẻ mặt vô tội nhìn về phía Tùy Ưc, bị hỏi đến có chút uất ức, "Không phải em nói không để anh đi sao? Đây là trong phạm vi năng lực cho phép của anh lựa chọn địa phương gần đây rồi."

Tùy Ưc sừng sốt, khi đó cô bị bệnh, có hứng thú được sủng sinh kiêu, nghĩ đến anh... đi đến huyện đó, mặc dù cách được gần hơn, nhưng lại càng thêm khó khăn.

"Anh. . . . ."

Tiêu Tử Uyên nhanh chóng tiếp lời, nghiêm túc mà trịnh trọng, "Anh đã đồng ý với em, nhất định sẽ làm được."

Tùy Ưc hít một ngụm khí, áp chế hơi nóng trong mắt.

Ngay chính cô cũng không nghĩ rằng câu nói đó là thật, mà anh thật sự đã làm rồi.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Vì Ở Đây Có Tùy Ưc

Ngày hôm sau khi lệnh điều động xuống, Tiêu Tử Uyên ở trong phòng Tùy Ưc ăn cơm trưa, thì nhận được điện thoại nhà, gọi về nhà.

Bước vào cửa, bà nội Tiêu đứng ở cách đó không xa, nhỏ giọng dặn dò, "Không phải sợ đâu, ông nội con có nói gì cũng đừng cãi lại, nếu thật sự gánh không được thì gọi bà."

Tiêu Tử Uyên cảm thấy bà nội mình thật sự là người đáng yêu nhất, cười gật gật đầu. lúc này anh cũng không sợ. Giống như một đứa bé âm thầm làm chuyện xấu, cuối cùng cũng có thể danh chính ngôn thuận đi nhận sai.

Ông cụ đưa lưng về phía anh đứng dưới tán cây không nói câu gì.

Tiêu Tử Uyên im lặng cùng đứng với ông.

Sau một lúc lâu, ông nội Tiêu rốt cuộc cũng đã nói chuyện, nhưng rất bình tĩnh, "Cháu có biết ý nghĩa của vị trí kia như thế nào không?"

Mặc dù không cho là mình làm sai, nhưng dù sao giả vờ thì vẫn muốn giả vờ, "Biết rõ."

Hai chữ đơn giản đó đã đem lửa giận của ông nội Tiêu dâng lên đến cực điểm, đôi mắt giận đến bốc lửa, "Cháu biết mà còn nhường cho người khác! Không dành được thì có thể hiểu, nhưng đã đến tay cháu thế mà cháu

lại chủ động từ bỏ! Ông biết rõ cháu vì gì, ông nhớ lần trước ở ngay tại chỗ này, cháu đã đảm bảo với ông là không làm như vậy một lần nữa!”

Tiêu Tử Uyên trầm mặc nghe, chờ, cho đến khi hô hấp của ông rốt cuộc bình phục, nhìn qua không còn kích động nữa mới chậm rãi mở miệng, "Ông nội, cái vị trí kia nhìn sơ qua thì tương lai rộng mở, tiền đồ vô hạn, nhưng thật sự có thể ngồi tốt trên vị trí đó ư? Phía nam đó là địa bàn của nhà họ Bạc, nhà họ Bạc hiểu nhất là cân nhắc lợi hại, bên ngoài ông ta sẽ không tỏ thái độ gì, nhưng thật sự sẽ vì cháu mà đắc tội với nhiều người như vậy ư? Hơn nữa, tư cách và từng trải của cháu quá ít, cũng cần chìm xuống một thời gian, trốn tránh tài năng. Hiện tại cháu vẫn đảm bảo như trước đối với ông, trăm sông đổ về một biển. Mặc dù cháu không làm theo kế hoạch ban đầu đã định, nhưng kết quả vẫn sẽ như ông muốn. Cháu tin tưởng cháu rất ưu tú, nhưng cũng không nhất định phải đi nơi tốt nhất. Ưu tú là vì để cho mình có thêm nhiều hơn sự lựa chọn, khi cháu đã có năng lực lựa chọn thì cháu sẽ chọn thứ mà cháu muốn. Mà cháu lựa chọn như vậy, là bởi vì Tùy Ưc ở đây.”

Tiêu Tử Uyên tràn đầy tự tin ở trước mặt ông nội Tiêu lần đầu tiên nhắc tên của cô gái kia, danh chính ngôn thuận, từng chữ vang vang.

Ông nội Tiêu không khỏi nhìn Tiêu Tử Uyên sững sờ, chỉ mấy câu nói ngắn ngủn, có lý, ung dung bình tĩnh, ngay cả lúc ông nhìn chăm chăm nó, nó cũng có thể bình tĩnh đối diện như thường, không chút lo lắng tiếp tục.

Có lẽ đứa bé này đã lớn lên từ lúc nào mà ông cũng không biết được, biết rõ tình hình, phân biệt nặng nhẹ, biết tiến biết lui, tình thế phức tạp đều được thăng bé tính toán rồi, giành hay không giành đều giống nhau. Vượt qua nhiều thử thách thăng bé đã mạnh mẽ đến không sợ hãi cái gì nữa, không cần ông phải đốc đên chỉ đường chỉ nó nữa.

Tiêu Tử Uyên đi rồi, ông nội Tiêu ngồi ở trong thư phòng trầm tư một lúc lâu rồi chậm rãi nói ra cái tên đó, “Tùy ...Ưc?”

Có thể chính bản thân Tiêu Tử Uyên cũng không phát hiện ra, lúc anh nói ra hai chữ kia, ánh mắt anh sáng lên.

Bà nội Tiêu đẩy cửa đi vào vừa đúng lúc nghe được, "Cái gì?"

Ông nội Tiêu thờ dài, giống như những ông nội khác vậy, "Tử Uyên thích cô bé kia, bà nhìn xem một chút, trở về nói tôi xem sao."

Vài ngày sau, Lúc Tùy Ưc đang ăn cơm trưa trong phòng ăn tại bệnh viện lúc xem TV đã thấy được một đoạn video ngắn.

Một phóng viên đang ngăn Tiêu Tử Uyên đang vội vàng đi, hỏi: "Tiêu thư ký, có không ít người nói, lần này thay đổi thật ra là ngài đã sáng suốt, ngài cảm thấy như thế nào?"

Trong ống kính Tiêu Tử Uyên mặc một thân tây trang thích hợp, phong độ đi hiên ngang phía trước trợ lý, nhìn về ống kính khẽ mỉm cười, trong nháy mắt vẻ mặt vui vẻ, "Tôi chỉ muốn nói, Người đẹp biết về đâu chẳng thấy, Gió xuân đào cũ vẫn cười đây!.." (mình cũng k rõ lắm câu này

Tùy Ưc sau khi tiễn mẹ Tiêu xong, vượt nhẹ mấy chữ tên tờ giấy đến mất hồn

Nó luôn luôn lạnh nhạt và biết kiềm chế, nhưng chỉ duy nhất tình cảm sâu đậm dành cho cháu là không quên.

Tùy Ưc suy nghĩ lại Tiêu Tử Uyên đi đã rất lâu rồi, cô có nên đến gặp anh một chút?

Trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm đã đến không hề báo trước, tuyết đầu mùa qua được vài ngày, Tiêu Tử Uyên đang làm việc thì nhìn thấy có người chạy đến, "Tiêu thư ký, có mấy vị bác sĩ từ thành phố đến chỗ chúng ta khám và chữa bệnh, ngài đi xem một lát đi."

Tiêu Tử Uyên cười một tiếng, "Đây là chuyện tốt cho trẻ em, đi, đi xem một chút."

Từ xa xa đã nhìn thấy một đám người, và mấy cái bàn trên bàn bày đầy thiết bị chữa bệnh, mười bác sĩ mặc áo khoác màu trắng kiểm tra sức khỏe cho các cụ và trẻ nhỏ.

Tiêu Tử Uyên qua sau đó dừng lại, sau đó lại quay sang nhìn lần nữa.

Một nữ bác sĩ đang tiêm phòng cho đứa bé, dù cô mang khẩu trang, chỉ lộ một đôi mắt, nhưng Tiêu Tử Uyên vẫn nhận ra, đó là Tù Ưc.

Lúc này Tiêu Tử Uyên thấy cô cảm thấy rất cao hứng.

Mùa đông khắc nghiệt, nơi này nhiệt độ cực thấp. Tù Ưc lại thỉnh thoảng đưa bàn tay bị đông cứng lên miệng hà hơi hai cái, dậm chân một cái, không trách móc không làm nũng, sau đó lại nhanh chóng nở một nụ cười như hoa kiểm tra cho bọn trẻ.

Trong lúc lơ đãng vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tiêu Tử Uyên nhìn về phía cô cười, cô cũng mỉm cười lại.

Khoảnh khắc đó trong lòng Tiêu Tử Uyên rất cảm động, quả nhiên là sáng rỡ như hoa.

Lúc gần tối, Tù Ưc đến thăm chỗ ở Tiêu Tử Uyên.

Phòng không lớn, trang trí cũng rất đơn giản, đẹp ở chỗ sạch sẽ ngăn nắp, có một loại khí chất trên người của anh, cô không nghĩ đến người như Tiêu Tử lại ở trong căn phòng như thế này.

Tù Ưc đi qua đi lại trong phòng, thấy ánh mắt của Tiêu Tử Uyên vẫn dính trên người cô, có chút nghịch ngợm hỏi, "Không nghĩ đến là em sẽ đến đây hả?"

Mặc dù đã nửa ngày trôi qua, nhưng Tiêu Tử Uyên vẫn cảm thấy đây không phải là thật, "Hi vọng, nhưng lại không dám nói."

Tối hôm qua lúc hai người gọi điện thoại, Tùy Ưc bỗng nhiên hỏi Tiêu Tử Uyên hôm nay có bận hay không, lúc ấy phản ứng đầu tiên của Tiêu Tử Uyên là cô đến thăm anh, nhưng chờ một lúc lâu cũng không thấy cô nhắc đến nữa. anh liền nghĩ bản thân đã nghĩ quá nhiều, thật ra thì điều kiện ở đây có hơi khổ, nhiệt độ lại so với thành phố thấp hơn rất nhiều, có một đoạn đường xe không đi qua được, chỉ có thể đi bộ, mặc dù nhớ cô nhưng lại không nỡ gọi cô đến, cho nên vẫn không nhắc đến, ai ngờ cô lại đến đây thật.

Tùy Ưc nghi ngờ, "Tại sao?"

Tiêu Tử Uyên thành thật thừa nhận, "Sợ em từ chối anh."

Tùy Ưc đâm nhẹ Tiêu Tử Uyên một quyền, "Nào có! Có lúc nào em từ chối anh đâu!"

Tiêu Tử Uyên vẻ mặt xấu xa cười bắt lấy bàn tay cô, nói mập mờ, "Chính là lần trước đó. . . . ."

Lúc Tùy Ưc đang sắp giận dữ căn môi, thì Tiêu Tử Uyên nhân dịp kéo cô vào trong ngực, không nói bất cứ điều gì, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa.

Tùy Ưc tựa vào trong ngực anh cũng không muốn rời đi, do dự một chút, "Nếu không, đêm nay em không về nữa."

Ai ngờ giọng nói của Tiêu Tử Uyên đồng thời vang lên, bày tỏ cùng một ý, "Nếu không, tối nay em đừng về nhé."

Mặt Tùy Ưc đỏ lên, Tùy Ưc à Tùy Ưc, tại sao cô lại không thể rụt rè thêm hai phút nữa?

Lại nghe thấy âm thanh tiếng cười nhỏ của Tiêu Tử Uyên.

Tùy Ưc dứt khoát trực tiếp giả chết.

Chỗ Tiêu Tử Uyên chỉ có một cái giường, đêm đó, Tiêu Tử Uyên ôm cô ngủ, không làm bất cứ điều gì.

Đêm khuya yên tĩnh, hai người im lặng nằm, Tiêu Tử Uyên từ phía sau ôm cô.

"Có lúc thật sự muốn ở đây, yên tĩnh, không có người lừa gạt người, sống một cuộc sống đơn giản cũng không có gì là không tốt." Tiêu Tử Uyên biết cô không ngủ nên nói.

Tùy Ưc bỗng nhiên bắt đầu đau lòng cho anh , xoay người ôm eo của anh, chôn mặt vào cổ anh.

Anh là con cả cháu đích tôn của nhà họ Tiêu, sợ là từ nhỏ lớn lên đã phải gánh rất nhiều trách nhiệm, mặc dù cuộc sống của anh thuận buồm xuôi gió, nhưng trong đó anh hẳn đã bỏ ra rất nhiều cố gắng, bên ngoài anh làm như không có chuyện gì, nhưng thật ra anh đã sớm chán ghét tất cả, nhưng mà, vẫn không có cách để thoát khỏi.

Tùy Ưc đem ngón tay xen vào những kẽ tay của anh, mười ngón tay đan xen, ở trong màn đêm yên tĩnh chậm rãi nói, "Có một câu không biết anh đã từng nghe chưa. Cuộc sống như trà, lúc đầu tranh nhau nổi lên, buông thả tinh hoa, cuối cùng giống như những hạt cát, rơi hết xuống đáy ly, cả đời cần phải trải qua muôn vàn đặc sắc, tại sao vừa mới bắt đầu đã chìm xuống đáy ly được?"

Tiêu Tử Uyên ở trong màn đêm không tự chủ được nhếch miệng, nắm thật chặt cánh tay cô, "Anh thật sự đã nhạt được bảo bối."

Tiêu Tử Uyên thật làm được như lời anh nói, mặc dù ở trong một huyện nhỏ, nhưng con đường làm quan vẫn rộng mở, vẫn nhận được sự chú ý.

Nửa năm sau bởi vì thành tích nổi bật nên được điều trở về, một bước lên mây bay lên làm Bộ trưởng, nghiêm nhiên trở thành người trẻ tuổi nhất trong những người làm chính trị mới, cũng phát huy bản lãnh quần quít chen vào cái ổ nhỏ của Tùy Ưc.

Giờ tan làm trong thang máy Tiêu Tử Uyên đã gặp gỡ người đã rất lâu không gặp Lương Uyển Thu, còn có thư ký của Từ Phi và mấy đồng nghiệp nữa đồng nghiệp.

Một người đồng nghiệp mới sinh được con trai, mấy người kia đang thảo luận nên tặng cái gì.

Lương Uyển Thu nhìn Tiêu Tử Uyên mấy lần, lâu không thấy, người đàn ông này càng ngày càng xuất chúng.

Nghĩ như vậy ánh mắt của cô cũng càng ngày càng không chút kiêng kỵ, có một đồng nghiệp cười ha hả cười đùa.

"Này này, Lương Uyển Thu, đừng nhìn nữa! mắt rơi ra rồi kìa !"

Tiêu Tử Uyên khép mắt lại mỉm cười tỏ vẻ lễ phép, những cái khác chỉ coi không thấy không nghe thấy.

Lương Uyển Thu trợn mắt người đang ồn ào đó một cái, quay đầu muốn mời Tiêu Tử Uyên, "Chúng tôi tính toán cùng nhau đi mua trang sức cho đứa bé, cậu đi chứ?"

Tiêu Tử Uyên suy nghĩ một chút, nói thế nào cũng là đồng nghiệp thường xuyên gặp mặt, liền đồng ý .

Mấy người lái xe đi đến một trung tâm bán trang sức lớn nhất, sau khi xong, Tiêu Tử Uyên lại đi chọn một bộ đồ công sở, nhân viên bán hàng vẫn đang còn lảm nhảm giới thiệu với anh những thứ khác.

"Ngài xem một chút bông tai và vòng tay chỗ chúng tôi đi, thiết kế rất đặc biệt dành riêng cho bạn gái, cô ấy nhất định sẽ rất thích, bạn gái ngài sinh nhật vào tháng mấy?"

Lương Uyển Thu vẫn đi bên cạnh Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên cũng không tiện nói gì, anh lời nói của nhân viên bán hàng trong mắt ánh sáng chột lóe lên, ngay sau đó mở miệng, "Muốn hoa mai, cô ấy sinh vào tháng chạp."

Nhân viên bán hàng hết sức phấn khởi lấy ra cho Tiêu Tử Uyên nhìn, "Tháng chạp, Băng Thiên Tuyết Địa* sinh ra người băng thanh ngọc khiết**."

(*) trời đông tuyết phủ

(**) Thuần khiết như ngọc.

Lương Uyển Thu nghe vậy liền nhíu mày, "Cậu mua đồ con gái làm gì? Tôi nhớ em gái cậu không phải sinh vào tháng chạp mà?"

Tiêu Tử Uyên quay đầu chăm chú nhìn cô trả lời, "Tặng bạn gái."

Lương Uyển Thu chần chờ, "Cậu có bạn gái rồi à?"

"Ừ." Tiêu Tử Uyên đang nhìn vòng tay trong lòng không yên trả lời, quay đầu lại hỏi một câu, "Cô nói xem cô ấy có thích không?"

Gương mặt của Lương Uyển Thu lập tức sụp xuống, dường như không thể tiếp nhận được tin tức này, đến cả giọng nói cũng miễn cưỡng đi mấy phần, "Không biết."

Tiêu Tử Uyên thấy mục đích đã đạt được, liền thanh toán rồi rời đi.

Đêm đó hai người ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, Tiêu Tử Uyên nghĩ nên đưa vòng tay cho Tùy Úc, Tùy Úc nhận lấy mở ra vừa nhìn, đặt ở trong tay, nghịch ngợm nhìn anh không nói lời nào.

Tiêu Tử Uyên cười, tự biết không thể gạt được cô, không có biện pháp gì chỉ có thể nói thật.

Tùy Úc bày ra bộ dáng rất thất vọng, "À. . . . . Thì ra là không phải thật lòng đưa cho em."

Tiêu Tử Uyên vui vẻ cũng phải dỗ dành bà xã vui vẻ, "Biết em không thích đồ vật phàm tục như thế này."

"Ai nói em không thích!" Tùy Úc đột nhiên lớn tiếng phản bác anh, liền đeo lên tay, sau đó hất cằm lên như một nữ vương đang ban ơn, "Nhận!"

Tiêu Tử Uyên ngồi ở bên cạnh ôm ấy eo của Tùy Úc, nhìn cô bộ dáng ghen ghét của cô mà vui mừng nướng mày.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cỗ
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Hoa Mai

"Tại sao lại là hoa mai?" Tùy Ưc nhìn rồi ngẩng đầu lên hỏi.

Tiêu Tử Uyên qua quýt trả lời, "Bởi vì em sinh vào tháng chạp đó, tháng chạp hoa mai nở, vì có Âm Hương *."

(* Tên gọi khác của Hoa Mai

Tùy Ưc nghe xong không nói gì, vẻ mặt vẫn bình thường khoe môi mỉm cười, hoa văn trên trên vòng tay rất tinh xảo, những đóa hoa mai được người thợ chế tác rất hoàn mỹ, trông rất sống động.

Dưới ánh đèn gò má mông lung dịu dàng, Tiêu Tử Uyên đột nhiên không muốn đánh vỡ phần an tĩnh này, Lâm Thần từng nói qua với anh, Tùy Ưc rất để ý vì bản thân sinh tháng chạp, cho nên chưa bao giờ tổ chức sinh nhật. Mà chính cô đã từng uyển chuyển cự tuyệt mình, nói tháng chạp dê phòng thủ phòng không gói chiếu. Hiện tại nhìn xem, cô đối với chiếc vòng tay trên cổ tay dường như không có gì mâu thuẫn, đây không phải nói rõ cô đã hoàn toàn đã vứt bỏ hết quá khứ sao?

Cô đúng thật là được hoan nghênh đến sợ hãi rồi.

Nghĩ tới đây Tiêu Tử Uyên không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn những sợi tóc rơi xuống trên trán cô, sau mái tóc đó là ánh mắt trong trẻo đến tận cùng của cô, Tiêu Tử Uyên nhìn đến xuất thần, vô ý thức trầm thấp kêu một tiếng, "A Ưc. . . . ."

Thấy Tuy Ưc nhìn anh Tiêu Tử Uyên mới hoàn hồn, mới nửa thật nửa giả cười lên, "Anh đã trở về lâu như vậy, mọi người đều cho rằng anh đang độc thân, Vị Đại phật tôn kính có phải nên xuất hiện rồi hay không hả?"

Vẻ mặt Tuy Ưc kỳ quái, "Lần trước em không phải cùng anh đi thi cử vậy rồi à?"

Tiêu Tử Uyên nhẹ nắm tay cô, "Không phải những người đó, là mấy người bạn cùng anh lớn lên, em có bằng lòng gặp bọn họ không?"

Tùy Ưc ngược mắt nhìn về phía Tiêu Tử Uyên, trong âm thanh mát lạnh của anh còn mang theo nụ cười, nhưng đã sớm thu lại trước sau như một không hề để ý, giữa hai hàng lông mày nghiêm túc hỏi ý kiến của cô.

Tùy Ưc mỉm cười, một người đàn ông chịu tôn trọng cô như thế, cô lấy lý do gì để từ chối?

"Được."

Ngày hôm sau người một ngày kiếm được bạc tỷ như Tiêu bộ trưởng hiếm có ngày nhàn rỗi ở nhà bồi bà xa tương lai, Bạch Y thiên sứ Bác sĩ Tuy lại không hiểu phong tình ngồi vào bàn viết đánh giá luận văn phê bình chức vị y học, chiếm lấy phòng làm việc của Tiêu Tử Uyên thì không nói ngay đến cả máy vi tính của chủ nhân cũng đưa đến phòng khách xử lý ghi chép công việc.

Đến lúc thống kê xử lý số liệu y học. Tuy Ưc lại bắt đầu đau đầu, nhiều số liệu phức tạp, môn nguyên lý thống kê thâm thúy khó hiểu cùng với những công thức tính toán ép Tuy Ưc cứ hai phút phải đi phòng bếp rót nước uống một lần....., cách ba phút đi phòng vệ sinh một chuyến, cách năm phút đồng hồ lại thở dài một hơi.

Tiêu bộ trưởng lười biếng ngồi trên ghế sofa nhìn Tuy Ưc đang trần trở trong phóng sách, phòng khách, phòng bếp, phòng vệ sinh, nghiêng đầu

miễn cưỡng cười, lên tiếng ngăn Tù Ý lại đang chuẩn bị đi uống nước nữa, "Bác sĩ Tù, xin hỏi có cần giúp đỡ gì không?"

Tù Ý hai mắt tỏa sáng lôi kéo Tiêu Tử Uyên đi đến bên máy tính, hơn nữa làm bộ dạng lấy lòng đem nhường cái ghế cho Tiêu Tử Uyên ngồi, mình thì đứng ở một bên khom người, hướng về phía máy vi tính đem đại khái tình huống cùng kết quả mong muốn nói với anh, mà Tiêu Tử Uyên nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính sau khi nghe xong, liền bắt đầu trầm mặc.

Tù Ý đứng ở một bên cũng không dám quấy rầy, một lúc lâu sau cũng không thấy anh trả lời, liền thận trọng hỏi, "Anh cũng không biết à? nếu không được coi như xong, em. . . . ."

Chợt Tiêu Tử Uyên đem kéo Tù Ý ngồi trên đùi, "Em trước ngồi xuống đã, Anh giúp em tính toán phần mềm."

Cô khom người, vài tóc dài buông xuống dưới quét vào bên gáy anh, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, mà trong mũi cũng đều hương vị ngọt ngào hơi thở của cô, vừa ngẩng đầu lên đã thấy chiếc cằm bóng loáng trắng nõn, hấp dẫn anh, anh nhìn lăm mới không để mình hôn lên đó, còn tâm trí đâu nghe cô nói cái gì?

Tù Ý bị anh ôm vòng vào trong ngực, nhìn mười ngón tay thon dài của anh không ngừng gõ bàn gõ, hơi thở ấm áp phun lên cổ của cô, cô bên cạnh cổ cô chỗ bị anh phun vào bắt đầu bốc hơi nước, loại cảm giác này làm cho cô nhớ tới đêm hôm đó, anh cũng như vậy, hơi thở nặng nề nóng bỏng ngay bên cạnh tai, ngay sau đó mặt cô cũng như bốc hỏa như thiêu như đốt.

Tù Ý ngồi trên đùi Tiêu Tử Uyên như đứng đồng lửa, đột nhiên giãy giụa đứng lên, ấp úng mở miệng, "Em khát, muốn đi uống nước."

Sau đó chạy trốn chết.

Tiêu Tử Uyên ngừng lại những ngón tay đang bận rộn, nhìn da thịt cô vốn trắng nõn giờ biến thành phấn hồng, cười khẽ một tiếng.

Tùy Ưc ôm cái ly tựa vào trong phòng bếp uống gần nửa ly nước đun sôi để nguội nhiệt độ mới giảm xuống, lại rót ly trà bưng đến trước mặt Tiêu Tử Uyên.

Lần này Tùy Ưc đã có kinh nghiệm, không đợi Tiêu Tử Uyên mở miệng, liền kéo ghế đặt ở bên cạnh, đến khi vừng vàng ngời lên rồi mới làm như không có chuyện gì xảy ra mỉm cười nhìn về phía Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên nhấp một ngụm trà, đối với tâm tư của cô hiểu rõ trong lòng, cười một cái sau đó tiếp tục làm việc.

Lúc anh làm việc nghiêm túc mà chuyên chú, trong lòng không có việc khác, mà Tùy Ưc ngồi bên cạnh nhìn trên màn hình máy vi tính từng nhóm từng nhóm lửa, một chút cũng không hiểu, lại cảm thấy hơi nhàm chán. Nhìn bên này một chút nhìn bên kia một chút nghiêng đầu một cái đầu liền thấy gò má diêm tĩnh kiên nghị của Tiêu Tử Uyên, ngay cả sợi lông cũng nhìn thấy rõ ràng, trong bụng vừa động, đi đến gần hôn lên.

Vừa chạm đến trên môi liền cảm thấy hơi lạnh mềm mại, hơi thở đặc hữu của anh đập vào mặt.

Tiêu Tử Uyên động tác trên tay vẫn không ngừng, khóe miệng lại không nhin được mỉm cười, vừa mở miệng trêu đùa, "Đây là mỹ nhân kế hay là thương vậy?"

Tùy Ưc hoàn toàn thức tỉnh, cô cũng không biết lúc vừa rồi mình làm sao, dường như trên người anh có một loại hấp dẫn trí mạng, dẫn dụ cô hôn lên.

Bị anh trêu đùa nhiều, Tùy Ưc cũng không cam chịu yếu thế, mặc kệ cho nhịp tim vẫn đập loạn nhịp, trên mặt vẫn mỉm cười, "Là trả lễ lại."

Tiêu Tử Uyên nhin không được bật cười, "Vậ anh không ngại em táo bạo thêm một tý nữa."

Tùy Ưc biết không phải là đối thủ của anh nên không dám hiếu chiên nữa, "Anh làm nhanh lên đi, em đang còn chờ này."

"Được" , Tiêu Tử Uyên biểu nói một câu đó, sau đó Tùy Ưc cùng anh bắt đầu tính toán.

Sau mườì mấy phút, Tùy Ưc mới reo hò một tiếng, lúc nhìn Tiêu Tử Uyên với ánh mắt sùng bái, "Anh thật sự rất lợi hại đó, rốt cuộc em cũng hiểu tại sao năm đó trong khoa cơ giới nhiều người ngang ngược như vậy mà lại đồng ý theo thói quen gọi anh một tiếng Tiêu sư huynh, cớ tối em làm thêm vài món khao anh!"

Tiêu Tử Uyên cười , "Em cũng là một thành viên thói quen gọi anh là Tiêu sư huynh, chẳng lẽ không phải bởi vì anh lợi hại mà bởi vì điều khác?"

Tùy Ưc bị hỏi khó, năm đó cô chịu ngoan ngoãn gọi anh một tiếng sư huynh, phần lớn nguyên nhân là muốn dựa vào cách xưng hô này kéo dài khoảng cách với anh. Thế nhưng đáp án này.

Tùy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên một cái sau đó quyết định, đáp án này vẫn không nên nói ra thì tốt hơn.

Một lát sau Tùy Ưc lại nhiu mày, vẻ mặt nghi ngờ hỏi, "Anh muốn nói em cũng là một người ngang ngược?"

"Người khác ngang ngược ở trên mặt, còn em ngang ngược ở trong lòng." Tiêu Tử Uyên dường như nhớ đến điều gì đó bật cười, "Năm đó lúc em mới vào trường, rất nhiều người đến tìm Lâm Thần, nói bóng nói gió hỏi thăm về em, Lâm Thần trái lại không che dấu lại còn cổ vũ bọn họ, kết

quả nhìn thấy bọn họ từng người từng người chán nản trở về, Lâm Thần không biết cười vui vẻ đến mức nào.”

Tùy Ưc trừng lớn hai mắt không muốn thừa nhận nhưng lại không tìm ra lý do để phản bác, nhẹ ho một tiếng, “Em còn phải đi làm cơm.”

Tiêu Tử Uyên ngăn cô lại, giơ tay lên xem đồng hồ, "Cơm tối không cần nấu, lát nữa anh dẫn em ra ngoài ăn một bữa thật ngon.”

Tiêu Tử Uyên cả ngày trần trọc với các bữa tiệc, trong mắt của anh thức ăn bên ngoài anh không hề muốn động đũa, nghiêm trọng hơn có thể nói là căm thù đến tận xương tận tủy, nhưng chẳng thềm ngó đến luôn là có.

Tùy Ưc ngược lại rất tò mò ở đâu lại có thức ăn có thể để cho Tiêu Tử Uyên có thể ca ngợi là "Ăn ngon" .

Lúc Trời sắp tối hai người mới ra cửa, ở trên đường phố mọi người qua lại tấp nập, xe dừng lại ở đầu một lối nhỏ yên tĩnh, hai người đi vài bước đến đứng trước cửa một tòa nhà Tứ Hợp Viện.

Lúc này chính là lúc đèn rực rỡ, hai bên cửa tứ hợp viện đèn lồng đã sáng lên, chiếu sáng rực rỡ trước cổng Tùy Ưc đánh giá một cách tỷ mỉ.

Đây là một tòa Tứ Hợp Viện kinh điển, cửa chính màu đỏ, ngói màu xám, trước cửa có một gốc cây đại thụ cau ngút, hai bên cửa có hai con sừ tử ngồi bằng đá, trang nghiêm túc mục, dường như nói cho người ta biết đây không phải là một gia đình bình thường.

Tùy Ưc mặc dù trong lòng rất tò mò nhưng cũng không hỏi nhiều, Tiêu Tử Uyên nhẹ nhàng gõ cửa, rất nhanh từ bên trong đã vang lên tiếng của một đứa bé, “Hôm nay bàn đã được đặt trước hết rồi, ngày mai đến sớm đi!”

Giọng nói trẻ con bên trong không có chút khách khí nào.

Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc liếc nhau một cái, vừa cười gõ gõ cửa, qua cánh cổng kêu lên, "Khai Tâm Quả, là chú!"

Sau đó rất nhanh đã nghe thấy được tiếng bước chân lộn xộn, cánh cửa màu đỏ kết một tiếng mở ra, bên trong có một tiểu nhân choai choai tức giận kháng nghị, "Ai gọi cháu là Khai Tâm Quả vậy! cháu tên là Khai Tâm! Không phải gọi là Khai Tâm Quả!"

Tiêu Tử Uyên cười lên, ngồi chồm hồm xuống trêu chọc nó, "Đã lâu không gặp, Khai Tâm Quả, cháu có vẻ lại béo lên rồi!"

Đang nói, sau lưng đã truyền đến một giọng nói già nua, "Khai Tâm, là ai vậy?"

Cậu bé quay đầu lại thở phì phì hương vào bên trong hô to, "Là chú Tiêu."

Ngay sau đó thấy một bà cụ xuất hiện ở trước cửa, thấy Tiêu Tử Uyên thì bật cười, "Tử Uyên? Mau vào!"

Sau đó lại thấy Tùy Ưc, lại cố ý nhìn thoáng qua sau đó gọi, "Đứa nhỏ, cũng mau vào đi."

Tiêu Tử Uyên vào cửa quay đầu lại giới thiệu, "Mẹ Chu, đây là Tùy Ưc, mẹ gọi cô ấy A Ưc là được."

Nói xong nói nhỏ bên tai Tùy Ưc, "Đây là mẹ Chu."

Tùy Ưc gật đầu cười nhìn về phía bà cụ, "Chào mẹ Chu."

Mẹ Chu lập tức vui mừng cười lông mày dân ra, "Được được được, mau vào nào, muốn ăn gì mẹ Chu làm cho các con, Khai Tâm à, đóng cửa lại."

Cậu bé nghe lời đi đóng cửa nhưng vẫn tức giận nói làm nhảm, “Còn gọi mình là Khai Tâm Quả, mỗi lần đầu đã nói mình là Khai Tâm, mình đâu phải là Khai Tâm Quả...”

Ba người lớn bị cậu bé chọc cười, Tiêu Tử Uyên ngồi xuống cái gì cũng không nói, chỉ đem món đồ trong tay nhét vào trong lòng cậu bé.”

Cậu bé vẻ mặt vốn dĩ đang không vui, mở ra hai mắt bỗng tỏa sáng, ôm cổ Tiêu Tử Uyên cười lên, "Chú Tiêu."

Tiêu Tử Uyên nhân tiện ôm lấy cậu, giọng nói nhẹ nhàng, "Mau vào nhà, bên ngoài lạnh lắm."

Tùy Ưc và Tiêu Tử Uyên sóng vai nhau đi, bà cụ đi trước dẫn đường, thỉnh thoảng quay đầu lại nói gì đó với Tiêu Tử Uyên.”

Đúng như suy nghĩ của Tùy Ưc, nơi này bên ngoài có vẻ bình thường, nhưng bên trong lại là một khoảng trời riêng, mặc dù không cảm thấy xa hoa phú quý, nhưng lại có một cảm giác trong sạch ý vị tao nhã.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Yêu Em Đã 14 Năm (Kết Thúc)

Đi đến sân nhà chỗ rẽ vào một gian phòng, Tiêu Tử Uyên vừa đặt Khai Tâm xuống, cậu bé ôm đồ trong ngực chạy nhanh như một làn khói không thấy bóng dáng nữa.

Trong phòng treo tranh chữ, giữa phòng là chiếc bàn bát tiên*, nhìn qua hình như đã lâu lắm rồi, lau chùi đến mức không nhiễm một hạt bụi nào, trải qua thời gian đã để lại nhiều vết tích thật dày. Bà cụ kéo tay Tùy Ưc về mặt tươi cười nhìn cô chăm chăm, Tùy Ưc cũng không cảm thấy lo lắng, chỉ im lặng chờ đợi.

Tiêu Tử Uyên ngồi ở một bên yên lặng uống trà, khóe miệng cũng cong lên.

Một lúc lâu sau cụ bà mới hài lòng mở miệng đánh giá, “trắng trẻo nõn nà, rất tốt.”

Sau đó lại quay đầu hỏi Tiêu Tử Uyên, "Bà nội của cháu gặp chưa?"

Tiêu Tử Uyên đem Tùy Ưc đến nơi này ngoài để ăn cơm còn có mục đích khác, nếu bà đã hỏi, anh cũng không cần đoán đo làm sao để nói nữa.

"Còn chưa, nhớ khi còn bé ông bà nội đã nói, nếu có bạn gái trước tiên phải mang đến cho bà xem, bà đồng ý mới có thể dẫn về nhà."

Bà cụ bị Tiêu Tử Uyên chọc cười, "Đó là nói đùa thôi, cháu còn tưởng là thật à. Cô bé tốt như vậy thì ra bà nội cháu còn chưa gặp, vậy được, để hôm khác, bà nói với bà ấy, nhất định bà ấy sẽ rất vui."

Tiêu Tử Uyên khẽ nhếch môi, mọi chuyện thuận lợi hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh.

Bà cụ nói xong vừa cười vừa nói với Tuy Ưc, "A Ưc này, Tử Uyên đứa nhỏ này, đừng nhìn thấy bình thường không nói nhiều, nhưng là một đứa bé thật lòng, so với những đứa bé cùng tuổi, nhưng nó chững chạc nhất. Trừ Tử Uyên ra, chưa bao giờ thấy nó mang cô gái nào đến đây. Hôm nay chịu mang cháu đến thì bà đã biết nó và cháu cũng thế. Cháu đã đến đây, về sau nó mà bắt nạt cháu, đến nơi này của mẹ Chu, để mẹ dạy dỗ nó."

Bà cụ cười hiền lành, nghiêm túc dặn dò, Tuy Ưc nhìn Tiêu Tử Uyên một cái, gật đầu cười.

"Được rồi, hai đứa các cháu cứ ngồi đây, Chu mẹ làm cho hai đứa mấy món ăn thật ngon."

Nói xong bà cụ vui vẻ đi.

Lúc này Tuy Ưc mới ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tử Uyên, nhìn anh không nói lời nào.

Tiêu Tử Uyên cười rót cho cô một ly trà, "Nếm thử trà này một chút đi, rất ngon."

Tuy Ưc bưng chén trà lên ngửi một chút, đúng thật là rất thơm, mà Tiêu Tử Uyên đợi sau khi cô nhấp một ngụm trà mới bắt đầu nói.

"Trước kia người ở đây chính là người của phủ Vương Gia, sau khi nhà Thanh suy bại mới đem Vương Phủ chuyển về đây, mặc dù khi đó Vương Gia cũng chỉ là một tên gọi, nhưng nó vẫn tồn tại."

"Vậy mẹ Chu là . . . . ."

"Năm đó Vương Gia chỉ sinh được một cô con gái, là bảo bối, khi còn nhỏ vị Tiểu Cách cách này rất ghét các vương công quý tộc, cứ khăng khăng thích một người đánh xe trong cung, nhưng lão vương gia không đồng ý, tiểu Cách Cách liền cùng người đánh xe đó bỏ trốn, lão Vương gia trước khi mất đã tìm họ về, cuối cùng đã ngầm cho phép hôn sự này. Sau khi Lão Vương gia đi, tiểu Cách Cách hối hận đã muộn, nên vẫn ở đây trông chừng phủ của phụ thân, mẹ Chu chính là con cháu vị Tiểu Cách Cách kia. Trong những năm khói lửa chiến tranh, mẹ Chu và bà nội đã quen biết từ trên chiến trường, không biết người nào đã cứu người nào bao nhiêu lần, thân như chị em, mà mẹ Chu và chồng sống đầu đường xó chợ bị thất lạc, có người nói ông đã chết, có người nói ông đã cưới người khác. Có người còn nói ông đầu quân cho Quốc Dân đảng đi sang Đài Loan, nhưng mẹ Chu không tin. Sau khi Chiến tranh kết thúc đã về lại nơi này, bà và chồng đã lớn lên trong ngõ nhỏ này, biết ông nhất định sẽ về đây tìm bà."

Một người ngay cả mình cũng không thể xác định là còn sống hay không, chờ đợi năm tháng thì lại lộ vẻ càng thêm lâu dài càng thêm gian nan, Tùy Ưc nhớ đến dáng vẻ ôn hòa của bà cụ lúc này, hoàn toàn không nhìn ra bà đã từng đã trải qua nhiều khổ đau và khó khăn đến như vậy, quả nhiên là từng trải nhiều càng nhiều thì ý chí càng rộng rãi, trên mặt hay trong lòng cũng không thấy được một chút bi thương nào.

Tùy Ưc tò mò, "Không phải nói hôm nay đã đặt trước ở ngoài à?"

Thì ra là đời sau của bất kỳ, mỗi ngày chỉ đặt một bàn, quả nhiên mang theo ngạo khí của quý tộc Mãn Thanh.

Tiêu Tử Uyên cười lên, "Chu mẹ nói, chúng ta là người trong nhà, trở về nhà mình ăn cơm lúc cũng được."

Rất nhanh cơm đã được dọn ra, rất đơn giản bốn mẹt một canh, nhìn qua rất giản dị tự nhiên, mùi vị lại ngon vô cùng. Đồ ăn tinh tế tử mĩ, nguyên liệu tươi ngon, cách nấu nướng sáng tạo, nhìn qua cảnh đẹp ý vui, không trách được nhiều người bon chen muốn vào ăn.

Bữa cơm kia ấn tượng khắc sâu trong lòng Tùy Ưc, ngoại trừ mùi vị đúng thật ngon hơn ở ngoài nhiều, đây là lần đầu tiên Tiêu Tử Uyên chủ động mang cô đến gặp trưởng bối, có thể nói là mang một ý nghĩa quan trọng.

Sau khi ăn cơm xong, bà cụ nắm tay Tùy Ưc nói chuyện rất lâu mới thả người.

Hai người vừa mới ra khỏi ngõ, đã nghe thấy có người gọi Tiêu Tử Uyên.

"Anh Tử Uyên!"

Tùy Ưc vừa ngẩng đầu lên đã thấy hai nam một nữ từ trong bóng tối đi đến, nhìn qua ít hơn so với Tiêu Tử Uyên hai tuổi, đều là con cháu gia đình có xuất thân cách mạng tuổi trẻ tài cao.

"Nhạc Hi." Tiêu Tử Uyên đáp một tiếng, nhân lúc Kiều Nhạc Hi còn chưa đến gần, khẽ cúi đầu nhỏ giọng nói nhỏ bên tai Tùy Ưc, "Em gái của Kiều Dụ, là một cô bé rất thú vị."

Tùy Ưc nghiêng đầu nhìn Tiêu Tử Uyên, rõ ràng có ba người bước đến, nhưng Tiêu Tử Uyên cố tình chỉ giới thiệu duy nhất cô bé đó cho cô, đây là sợ cô hiểu lầm ghen sao?

Khóe miệng Tùy Ưc từ từ cong lên, có lẽ ánh mắt của cô đã tiết lộ cái gì đó, bị Tiêu Tử Uyên nhìn thấy chột nhứ mày, ánh mắt lảng tránh hắng giọng một cái.

Chờ ba người đến gần, Tiêu Tử Uyên liền giới thiệu lần nữa với cô, "Kiều Nhạc Hi, Diệp Tử Nam, Thi Thần."

Sau đó nhìn về phía ba người cười nói, "Đây là bạn gái anh."

Ba người nhìn thấy Tiêu Tử Uyên đi cùng một cô gái vốn dĩ đã thấy hiếm lạ, không nghĩ đến anh lại giới thiệu đó là bạn gái, không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn Tù Ưc, trăm miệng một lời kêu một tiếng, "Chị dâu."

Tù Ưc mặt đỏ lên, vội vã quan sát mấy lần, ba người này nhìn vẻ ngoài và phong thái đúng thật là như Tiêu Tử Uyên, lại cố ý nhìn Diệp Tử Nam thêm một cái nữa, đây chính là anh chàng mà Tử Uyên thích, đúng thật là người xuất sắc.

Kiều Nhạc Hi không nhịn được ngạc nhiên than một tiếng, "Bạn gái à? rất có phong cách!"

Tù Ưc cười gật đầu gật đầu với cô ấy, cô bé này đúng thật là có vài phần giống Kiều Dụ, nhưng đôi mắt kia quyến rũ linh động, đặc biệt hấp dẫn người khác, nên đã chậm rãi nói, "Vẻ ngoài đẹp hơn anh trai."

Kiều Nhạc Hi sững sốt, vẻ mặt nghi ngờ nhìn về phía Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên giải thích, "Bọn anh học chung một trường."

Kiều Nhạc Hi bừng tỉnh hiểu ra "À" một tiếng.

Tiêu Tử Uyên nhìn về phía Diệp Tử Nam đang nói chuyện cùng Thi Thần, "Tử Uyên gần đây có quấy rầy cậu không?"

Diệp Tử Nam lúc ấy đã có người yêu, vẫn xem Tiêu Tử Uyên như là em gái, ai ngờ thế lại khiến cô hiểu lầm hiểu lầm, có chút bất đắc dĩ cười, vừa cười vừa lắc đầu, "Là anh cố ý phải không?"

Tiêu Tử Uyên nghe cậu ta nói như vậy liền mở miệng nói đùa, “Anh cũng không hiểu, em gái anh có điểm gì không tốt, vậy mà cậu không thấy? So với Đường Nhiễm Băng lại khác biệt nhiều như vậy?”

Diệp Tử Nam giơ tay đầu hàng, "Em sai lầm rồi, đều là em không tốt, Tử Yên rất tốt. Hiện tại trong đầu em có hai vấn đề rất đau đầu, anh có biết em gái em không thích Nhiễm Băng, cả ngày dùng nhiều cách khác nhau giúp đỡ Tử Uyên, coi lời em nói không ra gì."

Tiêu Tử Uyên ôm lấy eo Tùy Ưc cười, "Nói đùa với cậu thôi, con bé tính tình còn trẻ con, đã quấy rối cậu rất nhiều, khuyên bảo nó vài câu thì sẽ không gây chuyện nữa."

Diệp Tử Nam cũng cười rộ lên, "Không sao, yên tâm đi, ở trong lòng em, cô ấy và Tử Đồng đều là em gái, trong lòng em đã có tính toán."

Lúc ấy Tiêu Tử Uyên bị em gái quấy lấy không còn cách nào khác, biết rõ trái tim của Diệp Tử Nam không đặt trên người con bé, nhưng cũng chỉ có thể đi hỏi Diệp Tử Nam, đúng như dự đoán Diệp Tử Nam không đồng ý.

"Tử Uyên, anh có biết, em vẫn xem em ấy như em gái mình, anh nói xem anh có thể thích Tử Đồng được không?"

Tiêu Tử Uyên trong lòng biết rõ, suy bụng ta ra bụng người, "Cũng biết là không thể nào, nhưng cũng không có biện pháp nào khác đành phải đến hỏi, nếu đúng là cậu từ chối cũng có thể trở về nói với con bé, để cho con bé hết hi vọng."

Sau đó trong lòng Tiêu Tử Uyên hơi lo lắng, lại trịnh trọng cùng Diệp tử nam nói một câu nói, "Em cũng biết tính con bé, từ nhỏ tình tình đã tùy tiện, trong chốc lát không thể biến chuyển nhanh được. Diệp Tử Nam, cậu có thể không thích con bé, đó là quyền của cậu, nhưng anh hị vọng cậu không làm tổn thương đến con bé, đừng khiến con bé sau này không dám

thích ai khác nữa. Con bé là em gái anh, trong lòng anh con bé xứng đáng được thứ tốt nhất.”

Diệp Tử Nam luôn luôn kính trọng Tiêu Tử Uyên, vẫn đem những này lời nói để ở trong lòng.

Nhiều cô gái bỏ vì mỗi tình đầu làm tổn thương nên đã đóng chặt trái tim, từ đó cô đơn lẻ loi một mình, bỏ lỡ hạnh phúc của bản thân.

Bọn họ đều không mong muốn Tiêu Tử Uyên đi vào con đường này.

Thi Thần ở một bên cười bước đến gần hơn, "Cậu không thích Tử Uyên, nhưng tớ thích, Tử Uyên, đem em gái anh thiệu cho em đi!"

Tiêu Tử Uyên hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Thi Thần thấy không có kết quả lại liên tục chiến đấu chiến trường khác chính là Diệp Tử Nam, "Tớ cũng thích Tử Đồng, Cậu giới thiệu cho tớ đi!"

Diệp Tử Nam nhú mày nhìn cậu ta, cũng không nói chuyện.

Thi Thần hừ một tiếng cười hì hì với Kiều Nhạc Hi nói, "Nhạc Hi này. ...."

Nói đến một nửa lại dừng lại, gãi đầu một cái, "Thôi, cậu là của Giang Tiểu Tứ. ...."

Xảo Lạc Tư quả nhiên xù lông, "Ai là của anh ta!"

Tùy Ưc này giờ vẫn mỉm cười đứng xem, ai ngờ một giây tiếp theo Thi Thần đã chạy qua, "Chị dâu, em rất thích những cô gái như chị, chị có em gái không, giới thiệu cho em đi!"

Tùy Ưc nhìn về mặt chân thành của cậu ta vừa định trả lời đã nghe thấy tiếng Tiêu Tử Uyên, “Nghe nói Giang Tiểu Tứ đã trở về?”

Diệp Tử Nam rất ăn ý phối hợp chuyển sang đề tài khác, “Ừ, mới về sáng nay, đang ở nhà do chênh lệch thời gian, đang chuẩn bị buổi tối qua nhà gặp anh ấy một lát.”

"Sao không nói một tiếng đã quay về."

Kiều Nhạc Hi mặt khinh thường lại thêm khinh bỉ, "Ai biết được, mới sáng sớm đã gọi điện thoại đánh thức em, nói muốn xem kéo cờ, đúng là mắc bệnh thần kinh quá nặng rồi!"

"Cũng nên trở về rồi."

"Đúng rồi, tối mai cùng nhau ăn cơm, chị dâu cũng đi nhé."

"Ừ, bọn anh đi trước nhé."

Ba người rất ăn ý bỏ quên vấn đề của Thi Thần, mỗi người đi một hướng, Thi Thần đứng tại chỗ cau mày giậm chân, “Này! mọi người như vậy là có ý gì? Tất cả đều xem như tôi không tồn tại vậy?!”

Tùy Ưc quay đầu lại nhìn, hỏi Tiêu Tử Uyên, "Tại sao mọi người không để ý đến cậu ấy vậy?"

Tiêu Tử Uyên cười, "Anh và Diệp Tử Nam đều có em gái, Giang Tiểu Tứ mặc dù không có em gái nhưng cậu ấy có Kiều Nhạc Hi, mà Thu Thần vẫn luôn muốn có một cô em gái, nhưng lại không thể đạt được ước muốn, khi còn bé, có một lần cậu ta muốn em trai mặc đồ con gái, nhất định bắt em trai mình mặc váy, em trai cậu ta không chịu, bị cậu ta đánh đến đồng ý, cậu ta liền dắt theo em trai mặc váy đi khắp đại viện khoe cậu ta cũng có em gái, kết quả buổi tối bị cha cậu ta đánh cho một trận. cuối cùng cậu ta

cũng có một cô em họ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc cậu ta nhận em gái, mười phần là “Em gái giả”, em đừng để ý.

Tùy Ưc nghe nở nụ cười, cũng là một người có ý.

"Cậu Diệp Tử Nam này chính là người mà Tử Yên thích à?"

Tiêu Tử Uyên gật đầu, "Tử yên vẫn thích cậu ta, sau này Diệp Tử Nam có bạn gái, con bé cũng dần hạn chế. Chỉ là bạn gái của Diệp Tử Nam chỉ sợ không phải là người cùng một con đường với cậu ta, chỉ là cậu ta không thấy rõ."

Tùy Ưc nghĩ đến Tiêu Tử Yên, mặc dù nghịch ngợm tùy hứng nhưng lòng dạ rất tốt, theo suy nghĩ cô mang theo hi vọng nói một câu, "Tử Yên còn có cơ hội không?"

Tiêu Tử Uyên lắc đầu, "Không có cơ hội. Diệp Tử Nam vẫn luôn xem con bé như em gái, năm đó Tử Yên thế nào cũng muốn biết lý do tại sao cậu ta không thích con bé. Diệp Tử Nam kìm nén một lúc lâu cuối cùng nói một câu, nếu anh thích em anh có cảm giác loạn luân."

Tùy Ưc nhin không được bật cười, an ủi Tiêu Tử Uyên một câu, "Tử yên còn nhỏ, về sau sẽ gặp được người tốt hơn."

Tiêu Tử Uyên cầm tay Tùy Ưc, "Cái này ngược lại anh không lo lắng, thật ra thì Tử Yên cũng không phải quá thích Diệp Tử Nam, chỉ là lúc còn trẻ, muốn mà không được, đối phương ở trong lòng mình lại càng tốt, muốn dành được mà không thể."

Tùy Ưc đột nhiên hỏi, "Vậy lúc còn trẻ anh có ước muốn được người nào mà không dành được hay không?"

Tiêu Tử Uyên vẻ mặt hài lòng, "Anh ước được rồi."

Tùy Ưc sững sốt, không khỏi ngẩng mắt lên nhìn anh.

Cô vẫn nghe nói Tiêu Tử Uyên chưa từng yêu anh, chẳng lẽ tin tức cô biết được không đúng?

Tiêu Tử Uyên dắt tay Tùy Ưc, mười ngón tay đan xen, quay đầu nhìn về phía Tùy Ưc chậm rãi nói, thanh âm trầm thấp ở trong màn đêm yên tĩnh nghe vô cùng cảm động, "Từ lần đầu tiên biết em đến bây giờ, rốt cuộc anh đã yêu em 14 năm rồi."

Trong ánh mắt của anh tràn đầy nụ cười, Tùy Ưc giật mình, từ từ cong lên khóe môi, nụ cười càng lúc càng sâu.

Bọn họ đều có tính tình không nóng không lạnh, lại dây dưa với nhau nhiều năm như vậy. Không có màu mực đậm, lại có tiếng tim đập thành thịch, những ký ức nhẹ nhàng của ngày xưa bỗng nhiên tràn về, trong phút chốc cảm động thật sâu.

Trong ngõ nhỏ mờ tối, một nam một nữ nhẹ giọng nói chuyện, nam điềm tĩnh anh tuấn, nữ dịu dàng bình tĩnh. Cô gái ôm cả cánh tay người con trai, thỉnh thoảng nghiêng đầu về phía người con trai nói gì đó, người con trai cười trả lời, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn cô gái, ôn nhu ấm áp, hai bóng dáng càng lúc càng xa, hai bóng dáng ấy mơ hồ bện chặt vào nhau, giống như vĩnh viễn không xa rời.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Gặp Gỡ Bạn Bè

Editor : Tịnh Du

Ngày hôm sau, Tiêu Tử Uyên đoán rằng đã đến lúc gọi điện thoại cho Tuy Ưc, chuông điện thoại vang lên rất lâu không có người nhận, anh vừa mới tắt máy, cô đã gọi lại.

Tiêu Tử Uyên cười nhận, "Anh đến đón em nhé?"

ở đầu dây bên kia âm thanh của Tuy Ưc rất hỗn loạn, giọng nói của cô hơi gấp gáp, "Có ca cấp cứu gấp, anh đến đó trước, em cấp cứu xong sẽ đến tìm anh, có được không?"

Vừa đúng lúc trợ lý cầm tài liệu để Tiêu Tử Uyên ký tên, Tiêu Tử Uyên vừa nghe điện thoại di động vừa đưa điện thoại lên nghe, lòng không yên trả lời, "Được."

Đầu bên kia chần chờ một lúc, xung quanh nhanh chóng yên tĩnh trở lại, giọng nói của cô mang theo một chút dò xét với lấy lòng, "Em xin lỗi."

Tiêu Tử Uyên sửng sốt, sau đó khép văn kiện lại không nhìn nữa, bật cười, "Cô bé ngốc, đi nhanh lên, lúc đến bên này đừng vội, nếu không bắt được xe, gọi điện cho anh, anh đi đón em."

Sau khi cúp điện thoại Tiêu Tử Uyên xem xong tài liệu rồi ký tên, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Ôn Thiếu Khanh ngồi trên ghế sa lon đối diện

vẻ mặt xấu xa cười, "Không ngờ Bác Sĩ Tùy còn bận rộn hơn cả bộ trưởng Tiêu."

Tiêu Tử Uyên không có chút nào là không được tự nhiên, "Cậu đã ở trong phòng làm việc của tớ cả buổi chiều rồi, không có việc gì làm sao?"

Ôn Thiếu Khanh cười, "Tớ bây giờ không việc làm cậu cũng không phải không biết."

Tiêu Tử Uyên có chút kỳ lạ hỏi, "Cậu trở về lâu như vậy không có ý định làm việc gì sao?"

Vừa nhắc tới chuyện này Ôn Thiếu Khanh lại thở dài, "Chỉ được nhàn nhả mấy ngày hôm nay nữa thôi."

"Bệnh viện quân đội ?"

"Còn có sự lựa chọn khác sao?"

Tiêu Tử Uyên nhớ ra cái gì đó, chợt cười, "Ngộ nhỡ sau này cậu và Lâm Thần tranh nhau người yêu lại trở thành cuộc tranh giành giữa quân nhân, cậu phải cẩn thận với Bộ Tư Lệnh đó, tớ nói cậu cẩn thận vì ở Bộ Tư Lệnh tớ không có ai quen cả..."

Ôn Thiếu Khanh im lặng nhìn Tiêu Tử Uyên một cái, "Biết cậu bây giờ rất đặc ý rồi, cũng không cần kích thích tớ. cậu ấy bây giờ nhìn thấy tớ ở đâu thì đều trốn, tối nay nghe nói tớ đi, cậu ấy cũng không đến nữa, nói là đi công tác nhưng lại đến phía nam tìm Kiều Dự."

Tiêu Tử Uyên không cười nữa thở dài, vỗ vỗ vai Ôn Thiếu Khanh , "Không nói nữa, đi nhanh đi, đã đến lúc rồi."

Từ trên xe bước xuống, Tiêu Tử Uyên ngẩng mắt nhìn tầm biển, nói với Ôn Thiếu Khanh, "Vào mùa này Cua Đồng ngàn vàng khó cầu, Giang

Tiểu Tứ ngược lại rất biết hưởng thụ.”

Ôn Thiếu Khanh cũng đi cười rộ lên, "Cậu ta có lúc nào bạc đãi bản thân mình đâu. Lúc ở nước ngoài tớ đã nghe thấy đại danh của cậu ta rồi.”

Vào cửa đã có phục vụ đi lên phía trước dẫn đường, vừa mới đẩy cửa bước vào mới phát hiện đã đến không ít người. Giang Thánh Trác tuổi trẻ sức khỏe tốt, nói thẳng ra là thích kích thích, lại thích náo nhiệt, hầu hết những người quen đều được mời đến.

Bọn họ cũng là đã lâu không gặp, Giang Thánh Trác đứng lên đi đến trước cửa, cho hai người mấy năm đắm xem như chào hỏi.

Mấy năm không gặp, Giang Thánh Trác vẫn là bộ dáng bất cần đời như vậy, đôi mắt đào hoa kia lại càng ngày càng phát triển, cười hì hì nhìn phía sau Tiêu Tử Uyên, “Nghe Diệp Tử Nam nói cậu dẫn bạn gái đến mà, người đâu?”

Tiêu Tử Uyên cười giải thích, "Cô ấy có chút việc đến muộn, sẽ đến ngay.”

Trò chuyện với nhau mấy câu, Giang Tiểu Tứ nháy mắt đối với Tiêu Tử Uyên nói, "Lương Uyển Thu đợi cậu đã lâu rồi, lúc vừa rồi nói chuyện nhắc đến bạn gái cậu, vẻ mặt liền lập tức thay đổi.”

Tiêu Tử Uyên nghe khẽ mỉm cười.

Sau khi ngồi xuống, một lúc sau có người kêu đói bụng, Giang Thánh Trác hét lên một tiếng, “Kêu ca cái gì, chị dâu còn chưa đến, các cậu không biết xấu hổ ăn trước à?”

Một nhóm người từ trước đến giờ vẫn thích nói giỡn, bị hét lên cũng không tức giận, cười ha hả cãi lại, "Nghe nói bạn gái Tiêu thiếu gia là một

kỳ nữ khó gặp, chúng tớ đều muốn gặp một lần.”(Truyện được edit tại DDLQĐ)

Tiêu Tử Uyên biết đám người này chơi không có giới hạn không theo hình thức gì, nở nụ cười, "Nhìn thì có thể, lúc này thì được, lát nữa các cậu không thành thật bị cô ấy bắt nạt, tớ cũng mặc kệ đó.”

Mọi người vẻ mặt không tin, kêu lên, "Làm sao có thể như vậy chứ."

Vốn dĩ không khí rất tốt, mọi người đang vui vẻ nói chuyện, giọng nói của Lương Uyển Thu không mặn không nhạt vang lên, tất cả mọi người trong phòng lập tức an tĩnh.

"Khiến nhiều người đợi một mình cô ấy như vậy, đúng là đặc biệt rồi."

Một câu nói ngắn gọn mang theo mùi dấm và thuốc súng, một đám người vui mừng nhìn cuộc vui.

Anh trai Lương Lệ Thu ngồi bên cạnh Lương Uyển Thu, sau khi nghe không tán thành lắm cô một cái.

Tiêu Tử Uyên giơ cổ tay lên xem đồng hồ, cười nhìn lướt qua mọi người, nhưng trong ánh mắt lại không hề có ý cười, giọng nói cũng lạnh đi vài phần, "Thời gian còn chưa đến, cô ấy cũng chưa đến muộn. Cho dù cô ấy có thật sự đến muộn, có thể không chờ cô ấy, ăn trước đi."

Tiêu Tử Uyên nói khách khí, nhưng mà nhóm người ai cũng tinh ý phát hiện ra, ý của lời nói đó vừa nghe đã hiểu.

Đừng nói cô ấy không đến muộn, dù là đến muộn mọi người cũng phải chờ, để cậu ấy xem mọi người ai dám ăn trước?

Tiêu Tử Uyên luôn luôn kín kẽ, chưa lúc nào bảo vệ một người một cách rõ ràng như vậy, mọi người ngồi ở đây ai lại không dám cho Tiêu Tử

Uyên mặt mũi, cười ha ha giáng hòa.

"Vốn dĩ cũng không đói lắm, chỉ là trêu đùa Giang Tiểu Tứ tý thôi, không vội không vội."

Giang Thánh Trác lập tức cười đã một cước qua, "Cút! Tớ không muốn đùa giỡn cùng các cậu!"

"Đúng đúng đúng, Giang thiếu không thích trêu đùa cùng chúng tam Giang Thiếu chỉ thích những cô gái đẹp thôi!"

"Đúng đúng đúng, trưa ngày hôm nay tớ còn thấy Giang Tiểu Tứ đi ăn cơm với một cô gái rất xinh, bộ dáng rất đẹp đó."(Truyện được edit tại DDLQĐ)

Kiều Nhạc Hi ngồi ở bên cạnh khinh thường liếc Giang Thánh Trác một cái, nhẹ nhàng phun ra hai chữ, "Ngựa đực."

"Chặc!" Giang Thánh Trác nghe thấy xong lập tức không vui, quay đầu lại đấu khẩu với Kiều Nhạc Hi .

Mọi người lại nhanh chóng cười hi hi ha ha ầm ã lên cả.

Qua một lúc lâu khi không ai chú ý Giang Thánh Trác mới nghiêng đầu nói nhỏ bên tai Ôn Thiếu Khanh, "Thật sự chưa từng thấy cậu ấy như vậy bao giờ."

Ôn Thiếu Khanh cười cười, "Bảo bối của cậu ấy, Lương Uyển Thu đây là đụng vào nòng súng rồi."

Phục vụ vừa mới đến rót trà xong, Lương Uyển Thu nhìn Tiêu Tử Uyên, lắc lắc ly trà tong tay, có thâm ý khác hỏi, "Có những loại trà dựa vào khí phách để chiến thắng, nhưng cũng có trà dựa vào sự tỉ mỉ để chiến thắng, vậy chén trà kia của cậu rốt cuộc đã dựa vào điều gì để thắng?"

Từ lần trước cô biết Tiêu Tử Uyên có bạn gái, cố ý tìm người điều tra, mấy tờ tư liệu đó cô lật nát cũng không phát hiện ra cô ta mạnh hơn mình ở điểm gì.

Khóe miệng Tiêu Tử Uyên vẫn mãi nở một nụ cười nhạt, "Chén trà đó của tớ căn bản là không dựa vào điều gì để chiến thắng."

Sau đó lại có chút bất đắc dĩ cười khổ, "Tất cả đều là do tớ chủ động tranh thủ."

Ly nước trong tay Lương Uyển Thu suýt chút nữa đổ, vẻ mặt cô kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Tử Uyên.

Mọi người lại càng thêm kinh ngạc, Tiêu Tử Uyên luôn luôn không dính khói bụi trần gian, rốt cuộc là một cô gái như thế nào lại có thể cứng chiu như vậy?

Lúc mọi người đang nói phục vụ đẩy cửa đi vào, đi theo sau đó là Tùy Ưc, mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Một chiếc áo sơ mi thật đơn giản bên trong là một chiếc áo dệt kim hở cổ, hoa văn đơn giản, bên ngoài mặc một chiếc áo khoác, tất cả các cô gái ở đây đều trang điểm rất tranh nhả, mà cô lại không hề trang điểm.

Thấy một phòng người xa lạ nhìn cô, cô cũng không cảm thấy ngại ngùng, thoải mái nói xin lỗi, "Thật xin lỗi, em đến chậm."

Mọi người cười khách sáo đồng thời quan sát cô gái làm cho Tiêu Tử Uyên "Chủ động".

Nhìn thoáng qua thì dịu dàng điềm tĩnh, tính tình khí thế là có, nhưng không thấy được điều gì làm người khác kinh ngạc.

Tiêu Tử Uyên mở miệng cười, "Mau tới đây ngồi."

Tùy Ưc thấy Tiêu Tử Uyên gọi cô không tự chủ bật cười, nụ cười khác hoàn toàn với nụ cười lúc nãy với mọi người, vẻ mặt lập tức sinh động, giống như ánh mắt trời ấm áp trong những ngày đông, lấp lánh động lòng người.

Mọi người thấy sững sờ một lúc, trong lòng không tự chủ toát ra ý nghĩ. Kinh ngạc chỉ là nhất thời, trong lúc vô thức đã đi sâu vào lòng người mới thật sự là đẹp.

Sau khi Tùy Ưc ngồi xuống, Tiêu Tử Uyên tự mình giúp cô cởi áo khoác xuống đưa cho phục vụ, Tùy Ưc mới dơ tay ra đã lộ ra vòng tay.

Lương Uyển Thu thấy Tiêu Tử Uyên luôn lạnh lùng cao ngạo lúc này lại cười tủm tỉm với cô gái khác, vốn dĩ đã nổi giận, lại nhìn thấy vòng tay bạc đí nữa, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi, trong ánh mắt lóe lên một tia sắc nhọn, biểu cảm trên mặt cũng không thể khống chế được.

Lương Lệ Thu ho một tiếng, thừa dịp lúc phục vụ mang thức ăn lên nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi, "Em hôm nay xảy ra chuyện gì vậy?"

Lương Uyển Thu hít một hơi thật sâu, "Không có việc gì."

Tùy Ưc vội vã nhìn lướt qua, trừ ngày đó đã gặp Kiều Nhạc Hi, Diệp Tử Nam và Thi Thần, còn có thêm một người đàn ông có bộ dáng yêu nghiệt.

Người đàn ông kia rất nhanh đến gần cô, cười hì hì ôm bả vai Tiêu Tử Uyên, "Chị dâu, em cùng Tiêu Tử Uyên chính là một chiến hào chiến hữu! Từ nhỏ đã kề vai sát cánh chiến đấu anh dũng!"

Tiêu Tử Uyên cười nói với Tùy Ưc một câu, "Giang Thánh Trác."

Tùy Ưc cười gật đầu với Giang Thánh Trác, thì ra đây chính là Giang Tiểu Tứ trong miệng Tiêu Tử Uyên, Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác vừa nói xong, có một giọng nữ vang lên, "Cậu không nên cứ thấy cô gái xinh đẹp lại sáp đến gần có được không vậy? hai người? đồng đội? kẻ vai sát cánh chiến đấu anh dũng gì chứ? Thay bạn gái à? Anh Tử Uyên không phải là người cũng một con đường với cậu."

Kiều Nhạc Hi nhàn nhã đề ép đả kích Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác quả nhiên xù lông, "Cậu!"

Cậu ta nhìn chăm chăm Kiều Nhạc Hi một lúc lâu một chữ cũng không nói ra được, lại quay đầu lại giải thích với Tùy Ưc, "Chị dâu, chị đừng nghe cái nhóc con đó nói bậy, bọn em tuyệt đối là những người có thể giao phó chuyện chung thân đại sự cả đời!"

Kiều Nhạc Hi từ từ nói, "Anh Tử Uyên thì có thể đúng, còn cậu? nếu giao phó cả đời? chủ yếu là giao phó nửa dưới thì có?"

Giang Thánh Trác với dáng vẻ không thể nhịn được nữa, "Xảo, Lạc, Tư!"

Kiều Nhạc Hi nghiêng đầu đánh trả, "Giang, Hồ, Điệp!"

Hai người trợn mắt nhìn nhau.

Tùy Ưc ánh mắt đảo qua đảo lại trên hai người kia, người lúc này nói năng khéo léo Giang Thánh Trác giờ phút này cũng không biết nói gì nữa, Theo nhớ lại tầm mắt ở trên thân hai người qua lại quét mấy cái, mới vừa lười xán hoa sen Giang Thánh Trác thế nhưng lúc này từ cùng rồi, trong mơ hồ hình như đang trốn tránh, Tùy Ưc nhỏ giọng hỏi Tiêu Tử Uyên, "Hai người bọn họ. . . . ."

Tiêu Tử Uyên hiểu ý, có chút buồn cười gật đầu một cái, "Người trong cuộc mơ hồ lắm, hai người này suốt ngày âm ỉ."

Tiêu Tử Uyên thuận tiện ghé vào bên tai Tùy Ưc nhẹ giọng giới thiệu những người khác, những người khác hình như cũng giống như bốn người Tiêu Tử Uyên quan hệ rất tốt, anh giới thiệu qua, mà đến lúc giới thiệu đến một người có gương mặt tinh xảo duy nhất có thể so với Giang Thánh Trác thì lại dừng lại.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU

JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Đả tự: webtruyen.com

Hai gương mặt này đều là báu vật được thượng đế ban tặng, Tùy Ưc nhìn người đàn ông đang đối chọi với Giang Thánh Trác, chỉ là nụ cười của anh ta lười nhác về mặt giống như lưu chuyển một thứ gì đó tối tăm và tà khí không thể tan.

Tùy Ưc phát hiện Tiêu Tử Uyên dừng lại, quay đầu hỏi, "Sao vậy?"

Về mặt của Tiêu Tử Uyên rất kỳ quái lắm bầm một câu, "Người đàn ông này rất nguy hiểm, anh đang suy nghĩ có nên giới thiệu cho em không."

Thấy Tùy Ưc bị anh chọc cười, Tiêu Tử Uyên tiếp tục, "Trần Mộ Bạch, ở nhà họ Trần đứng hàng thứ ba, cho nên bọn anh thường gọi cậu ta là Trần Tam. Nhà họ Trần con cháu nhiều, trong gia đình tranh đấu rất gay gắt, chỉ có vị tam thiếu gia này không có ai dám trêu chọc, mẹ cậu ấy là người phụ nữ bên ngoài của Ông Trần, lúc vào nhà họ Trần vốn dĩ nên yếu thế, nhưng không ai ngờ cậu ta lại có khả năng làm cho ông Trần cưng chiều một mình cậu ta, mọi người trong nhà họ Trần đều phải nhìn sắc mặt cậu ta để làm việc. Nhưng cái gọi là cực phẩm chính là việc nghiêm trọng trở thành việc không nghiêm trọng. Nhà họ Trần đến đời của cậu ấy đều lấy chữ mộ làm tên đệm, nhưng người bên ngoài chỉ gọi riêng mình cậu ta là "Mộ thiếu", ngay đến cả anh cả cậu ta cũng chỉ có thể gọi là "Trần đại thiếu gia"

Tùy Ưc nhìn Trần Mộ Bạch bộ dáng bất cần đời của anh ta có chút không tin, “Nhìn dáng vẻ của anh ta không giống.”

Tiêu Tử Uyên nở nụ cười, "Đúng rồi, cậu ta luôn luôn như vậy, nếu như không phải hồi nhỏ giận rồi đánh nhau với Giang Thánh Trác. Thì hai hướng trên một con đường, một yêu, một tà.”

Tùy Ưc lại nhìn Trần Mộ Bạch một cái, "Đây chính là vô chiêu thắng hữu chiêu trong truyền thuyết?"

Tiêu Tử Uyên cười lắc lắc đầu, "Cậu ta là một người làm việc vô cùng kỳ lạ, có bản lĩnh phi thường, thứ mà người khác không muốn đụng vào cậu ta càng thích.”

Im lặng một lúc sau đó nghĩ đến cái gì đó, "Nếu như sau này có chuyện gì không liên lạc được với anh, thật sự không còn biện pháp nào có thể tìm cậu ta giúp một tay, cậu ta đường ngang ngõ tắt rất nhiều."

Tùy Ưc nghe anh nói xong nhú mày, Tiêu Tử Uyên lập tức đổi lại: "Là anh nói ngộ nhỡ!"

Tùy Ưc ở trong bệnh viện rất lâu nên rất kiêng kị từ này, hơi không vui trừng mắt nhìn Tiêu Tử Uyên một cái.

Tiêu Tử Uyên lập tức cười sửa lại lời nói, "Không có ngộ nhỡ, là anh nói bậy . Chúng ta ăn gì thôi."

Tùy Ưc nhìn cua bát kiện* nhú mày, được chế tạo từ bạc, tinh tế khéo léo, cầm lên nhìn sau đó nở nụ cười.

Tiêu Tử Uyên hỏi, "Chuyện gì mà vui vẻ như vậy?"

"Từ sau thời nhà Thanh bắt đầu, ở vùng Giang Nam lưu hành việc đem cua bát kiện làm đồ cưới, năm đó bà ngoại em lấy chồng đã mang đến

một bộ, sau này khi mẹ em cười bà đã giao lại cho mẹ, mẹ em vẫn luôn giữ gìn...”

Tùy Ưc nói đến một nửa chợt dừng lại, Tiêu Tử Uyên cười đến có thâm ý khác, "Sao lại không nói tiếp?"

Tùy Ưc không biết nói thêm gì nữa, cắn cắn môi, "Hết rồi."

Tiêu Tử Uyên lại cười hỏi lại, "Vậy chờ đến lúc em lấy chồng có phải sẽ giao lại cho em không? Lần sau nhớ mang cho anh xem một chút."

Tùy Ưc nhỏ giọng kháng nghị, "Ý em không phải như vậy!"

Tiêu Tử Uyên không nhìn cô mà tự nhiên nói, "Em sốt ruột rồi xem ra nên đăng lên báo rồi."

Lương Uyển Thu nhìn hai người ôn nhu tự nhiên nhìn nhau cười, bỗng nhiên nói ra, "Cách ăn này chắc cô Tùy chưa từng ăn? Có phải không biết cách sử dụng những đồ dùng này như thế nào không? Có muốn tôi dạy cô một chút không?"

Nói thân mật, mặt mỉm cười, nhưng lại là thủ đoạn mềm dẻo giết người.

Mọi người vẻ mặt mong chờ xem cuộc vui, nhưng lại không thấy Tiêu Tử Uyên tỏ thái độ gì, một câu cũng không nói, chỉ nhàn nhã ở bên cạnh uống trà, cũng không thèm nhìn Lương Uyển Thu một cái.

Tùy Ưc cười cười không nói gì, cầm cái búa lên gõ gõ nhẹ nhàng dọc theo lưng cua vỏ, mọi người im lặng nhìn.

Mấy phút sau, thịt cua xuất hiện ở trên đĩa thức ăn, mà bên cạnh cái đĩa chỉ còn lại một cái vỏ cua đã bị lấy hết thịt một cách hoàn chỉnh.

Giang Thánh Trác không nhịn được lên tiếng than thở, "Xinh xắn!"

Tiêu Tử Uyên đưa một miếng khăn ướt đặt trong Tay Tỳ Ưc, vẻ mặt nhẹ nhàng nói, "Nhanh ăn đi!"

Lúc mọi người đang cầm cua lên chuẩn bị bắt tay vào lấy thịt thì, Tỳ Ưc bỗng nhiên nói, "Thật ra thì, mỡ cua là bộ phận sinh dục của cua đực, còn gạch là buồng trứng của cua cái, mọi người nói xem tại sao con người lại cảm thấy ăn bộ phận sinh dục của động vật rất ngon?"

Khóe miệng còn mím cười nhẹ nhàng.

Mọi người đang cầm dụng cụ lên nhất thời không có hứng thú để hành động nữa, mặt khác không biết vì sao lại nhìn về phía Tỳ Ưc.

Tỳ Ưc khoát khoát tay bật cười, "Đùa mọi người thôi, thật ra thì gạch cua là bộ phận tuyến tụy. . . . ."

Mọi người thở phào nhẹ nhõm lúc đang chuẩn bị tiếp tục, Tỳ Ưc lại nói, "Nhưng mỡ cua thật sự là tuyến sinh dục."

Mọi người vẻ mặt u oán nhìn Tỳ Ưc.

Tiêu Tử Uyên ngồi ở một bên cười đến bả vai run lên, "Đã nói mọi người đừng đụng đến cô ấy, mọi người lại không nghe."

Nói xong quay đầu vượt mái tóc dài của Tỳ Ưc, ánh mắt đầy cương chiều: "Ngoan, đừng bắt nạt bọn họ, bọn họ không phải là đối thủ của em, mau ăn đi, nguội sẽ không ngon nữa."

Bên cạnh có người kêu rên với Tiêu Tử Uyên, "Chẳng trách vì sao cậu coi trọng cô ấy, đúng thật là giống cậu như đúc, ép người khác đến điểm cuối cùng, rồi giết người không thấy máu!"

Tỳ Ưc cuối cùng cũng vừa lòng, mọi người vui vẻ cười nói cũng nhau thưởng thức mỹ vị, ngồi ở đối diện Tỳ Ưc Trần Mộ Bạch không khỏi

ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

Mà Lương Uyển Thu nhìn Tùy Ưc với một ánh mắt tức giận không còn che giấu nữa.

Lương Lệ Thu dưới bàn đá em gái một cái, hai anh em trước sau ra khỏi bàn, đứng trong góc nhỏ của hành lang nhỏ giọng tranh cãi nhau chuyện gì đó.

"Em rột cuộc là muốn làm cái gì? Gây sự nhiều lần rồi đó, không nói đến chuyện cô ấy là bạn gái của Tiêu Tử Uyên, mà hôm nay Giang Thánh Trác làm chủ nên thu lại một chút chứ?"

Lương Uyển Thu vẻ mặt không phục, "Cô ta so với em có gì tốt hơn chứ? ! Không phải là con gái của Tùy Cảnh Nghiêu hay sao, lại là con vợ trước nữa chứ, có gì đặc biệt hơn người!"

Lương Lệ Thu vẻ mặt không đồng ý, "Em chỉ biết những chuyện này thôi à?! em cũng không biết động não suy nghĩ cho kỹ, Tiêu Tử Uyên là ai, ánh mắt của cậu ta cao như vậy, một cô gái bình thường có thể lọt vào mắt cậu ta được à, em xem với khí chất của cô ấy lúc này, làm sao lại có thể chưa trải qua sự đời. bỏ qua thân phận cô ấy là con gái của Tùy Cảnh Nghiêu không nhắc đến, ông ngoại của cô ấy là Thâm Nhân Tĩnh chính là bậc thầy chân chính của nền giáo dục, dòng dõi thư hương, sự thanh cao của cô ấy là được rèn luyện từ nhỏ, chúng ta ở trước mặt cô ấy trên đũa những thứ này, ở trong mắt cô ấy cũng chỉ là học đòi văn vẻ mà thôi, như vậy không phải là tự rước lấy nhục à?"

Lương Uyển Thu vẻ mặt kinh ngạc, "Thâm Nhân Tĩnh là ông ngoại cô ta? Sao không thấy cô ta. . . . ."

Lương Lệ Thu hừ lạnh, "Người ta khiêm tốn không muốn nói ra mà thôi, em tưởng người ta là quả hồng mềm mại cho em nắn bóp à?"

"Cho dù là vậy thì thế nào? Em vẫn không tin chuyện quỷ quái này!"

Lương Uyên Thu đã sớm bị ghen tỵ làm mờ mắt rồi, nói xong xoay người trở về phòng.

Lương Lệ Thu ở sau lưng gọi cô, "Em quay lại đây cho anh!"

Lương Uyên Thu lại cũng không quay đầu lại mà bước vào phòng.

Sau khi Một nhóm người nâng ly lên cạn chén không khí trong phòng bắt đầu tăng lên, mấy người đàn ông vừa uống rượu vừa bàn về chuyện thời sự kinh tế, Tiêu Tử Uyên ngồi ở đó vẫn luôn lắng nghe, không nói nhiều, thỉnh thoảng lại trả lời một hai câu, nhưng mà có thể nhìn ra được mọi người rất coi trọng lời anh nói.

Tùy Ưc đối với nội dung nói chuyện của mọi người không có hứng thú, vô cùng buồn chán ngồi bên cạnh, không biết từ khi nào có mấy cô gái đã đến ngồi bên cạnh cô nhiệt tình lấy lòng, thỉnh thoảng cùng Tùy Ưc nói chuyện.

Tùy Ưc nhớ hình như họ nói đến chuyện có một ngôi sao gần đây mới nổi, Tùy Ưc nghe thấy nhóm bát quái của mấy cô gái nhìn qua mấy lần, là bạn gái của mấy thiếu gia ở trong này, nhìn thoáng qua so với cô ít tuổi hơn, nhưng được dạy dỗ rất tốt. Ứng xử khôn khéo, biết nhìn mặt người khác để nói chuyện, Tùy Ưc thẹn vì bản thân không bằng.

Tùy Ưc vẫn luôn khách sáo ứng phó một cách qua loa, mấy người các cô ấy cũng không bị ảnh hưởng, cũng không thấy tẻ nhạt.

Tiêu Tử Uyên thỉnh thoảng nhìn phía bên này, thấy Tùy Ưc nhàm chán hình như bắt đầu không ngồi yên được nữa, nhưng lại ngại mấy cô gái kia không dễ chịu.

Có thể Tùy Ưc thật sự là quá nhàm chán, đang lắng nghe đột nhiên quay đầu nghiêm túc đánh giá mấy cô gái nhỏ kia, dường như đang tìm kiếm cái gì đó. Sau một lúc lâu ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên sau khi nhìn thấy trong mắt cô toát ra một chút nghịch ngợm vui vẻ, cười gật đầu, sau đó lại quay đầu tiếp tục bàn bạc.

Tùy Ưc thấy anh ngầm cho phép vui vẻ cười lên.

Trong lúc này Tam Bảo lại nhắn tin đến, Tùy Ưc trả lời xong tiện tay đặt trên bàn, một cô gái trong đó bỗng nhiên đưa tay ra cầm lấy, đọc qua nội dung trong điện thoại vừa nói, "Có ảnh cô và bộ trưởng Tiêu hay không, tôi nhìn một chút nhé."

Chưa được sự cho phép đã động vào điện thoại của người khác, hành vi như thế này nói như thế nào cũng không lẽ phép, mấy cô gái lập tức tập trung đến, Tiêu Tử Uyên liếc mắt nhìn, khóe môi cong lên, có ý tiếp tay làm việc ác, Tùy Ưc cũng không ngăn cản, trong lòng cười khẽ một tiếng.

Cô gái mở đếm album ảnh tấm thứ nhất không thấy rõ, chỉ vào trên màn hình có một vật thể gì đó giống với đậu hủ hời, "Đây là cái gì vậy?"

Tùy Ưc khẽ mỉm cười, tâm trạng rất tốt phun ra hai chữ, "Nào người."

Mấy cô gái đó nghĩ là Tùy Ưc đang nói đùa, quay đầu tiếp tục xem, thế nhưng càng xem càng cảm thấy giống, cuối cùng tất cả đều dựng tóc gáy lên, quay đầu nhìn Tùy Ưc.

Tùy Ưc cười giải thích, "Lần đầu tiên quan sát giải phẫu sọ người, lưu lại làm kỷ niệm." Sau đó lại có lòng tốt nhắc nhở, "Cô sợ có thể mở tấm tiếp theo để xem!"

Cô gái tay bắt đầu run rẩy trượt đến trang tiếp theo, liền nhìn thấy một đầu khô lâu, cả người như chấn động, Tùy Ưc lại tiếp tục giải thích, "Một người bạn chụp X quang, muốn tôi nhìn xem có sao không. Lúc đó tôi ở

bên ngoài, cậu ấy đành phải gửi qua di động, tôi xem xong mà quên xóa mất. Cô không thích có thể xem tẩm tiếp theo.”

Trang tiếp theo thấy một thi thể máu đầm đìa, các bộ phận trên cơ thể không trọn vẹn, màu xương trắng ở trong máu thịt mơ hồ như ẩn như hiện, cô gái không chút suy nghĩ đem điện thoại di động ném ra ngoài, vừa đúng nằm bên chân Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên nhặt lên liếc mắt nhìn, sau đó bình tĩnh đưa cho Tùy Ưc. Tùy Ưc cũng nhìn qua rồi đem cất vào túi, trong đôi mắt khen ngợi, với sự sợ hãi của mấy cô gái đó giải thích, "Đây là lúc lên lớp học thầy chiếu hình ảnh giải phẫu, một vị giáo sư có kinh nghiệm đã tự mình giảng bài, vết cắt thật sự rất đẹp, nên không nhìn được chụp hình.”

Sau khi nói xong lại đưa điện thoại ra cho mọi người lần lượt xem, “Mọi người xem đi có phải rất đẹp không?”

Mấy cô gái kia tập tức tránh né hết.

Tùy Ưc lúc này mới cất điện thoại di động, cười nói một câu, “Còn muốn nhìn nữa không?”

"Không nhìn không nhìn!"

Mấy cô gái đó thề sẽ không bao giờ tùy tiện động vào bất cứ thứ gì của Tùy Ưc nữa.

Trần Mộ Bạch ngồi ở trong góc lẳng lặng nhìn, nhìn một lát vậy mà lắc đầu bật cười.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Sườn Xám

Đả tự: webtruyen.com

Mấy ngày sau ở trong một khu phố buôn bán ở gần bệnh viện Tù Ưc lại một lần nữa nhìn thấy Trần Mộ Bạch.

Cô vừa mới tan ca đêm, cô nhìn thấy ở chính giữa con đường về nhà của mình tập trung rất nhiều người, cô cho là đã xảy ra tai nạn xe cộ nên đến nhìn, ai ngờ thấy ba chiếc xe màu đen đang vây quanh một chiếc xe thể thao nhìn rất phong cách.

Một lát sau thấy Trần Mộ Bạch từ trên xe nhảy xuống, nhìn thấy vết trầy xước trên thân xe, vô cùng đau đớn, hung dữ nhìn chăm chăm người dân đó, "Anh còn đứng ở chỗ này làm gì! Anh cũng không thể bồi thường nổi! Còn không chạy nhanh một chút cho ông đây!"

Người đàn ông đó cũng biết chiếc xe này đắt đến mức nào, run rẩy như sắp khóc đến nơi vậy, "Thật sự rất xin lỗi, tôi đem tất cả tiền trên người tôi đưa cho anh...."

Vừa nói vừa lấy tiền ra, phần lớn là những tờ tiền lẻ năm tệ, Trần Mộ Bạch có lẽ nhìn không được nữa, không nhìn được tờ tiền có giá trị nhỏ nhất trong số đó, "Được rồi, như vậy đi! Mau cút đi!"

Nói xong dựa vào bên cạnh xe gọi điện thoại, vừa mở miệng đã bắt đầu phóng hỏa, "Giang Tiểu Tứ, mồm cậu đúng là quạ đen! Xe của ông đây

thật sự bị xây xát. . . . ."

Tùy Ưc đứng ở một bên để xem, cái người tên Trần Mộ Bạch này tình khí vừa không tốt vừa hơi khác người, nhưng cũng được tính là người tốt, là một người bình thường, hiền lành đáng yêu. Cô biết trong gia đình anh nội đấu rất tàn khốc nhiều máu tanh, anh có thể suất sắc và nổi bật như vậy tất nhiên cũng là một người có chút ít thủ đoạn, cái gọi là “Người tốt” này dùng trên người anh cũng không thích hợp, có lẽ anh cũng thân bất do kỷ, ở trong vực sâu có bao nhiêu mưu kế trong cuộc sống quyền lực mà anh vẫn dữ được một chút lương thiện, dù là chỉ có 1%, cũng được xem như là "Người tốt" .

Tùy Ưc vừa mới về đến nhà đã nhìn thấy thư ký của Tiêu Tử Uyên từ trong xe đi xuống, trong tay đang cầm một hộp quà hình vuông, "Cô Tùy, bộ trưởng Tiêu muốn tôi đưa cho cô, mời cô chuẩn bị một chút, buổi tối tôi đến đón cô."

Tùy Ưc hơi kỳ lạ nhận lấy sau đó hỏi một câu, "Anh ấy có nói gì không?"

Giao được đồ anh ta lễ độ xứng đáng với quan chức nhà nước trả lời, “Bộ trưởng Tiêu vẫn đang ở trong phòng họp, họp xong ngài ấy sẽ gọi điện thoại cho cô.”

Người thư ký này của Tiêu Tử Uyên họ Lữ, Tùy Ưc đã gặp qua không ít lần, tuổi của anh ta không lớn, nhưng nói năng rất nghiêm túc, bất kể là người quen thuộc đến mức nào hỏi chuyện đều dùng bộ dáng giải quyết việc chung để trả lời, chuyện không nên nói một câu cũng không nói ra. Bộ dáng lạnh lùng này không biết đã làm chết lạnh bao nhiêu cô gái.

Tùy Ưc suy nghĩ rồi bật cười, "Cám ơn."

Thư ký Lữ khẽ vuốt cằm rồi chui vào trong xe rời đi.

Lên nhà Tùy Ưc vừa mở hộp quà ra nhìn, liền ngậy ngấn cả người.

Là một thợ may khéo léo đã làm ra một chiếc sườn xám rất hoàn hảo.

Một chiếc áo gấm bằng tơ tằm, nhẹ nhàng tràn ngập ánh sáng lóng lánh, phía bên mép trái sườn xám vẽ một thân mai bằng mực, dùng mực không nhiều lắm, nhưng bức vẽ Thủy Mặc đậm nhạt xen lẫn, nụ hoa, dần dần hé mở, nở rộ, trong sạch trau chuốt cõi mở, sức sống dồi dào, ở xung quanh có rải rác mấy đóa hoa nhỏ, yên tĩnh trang nhã.

Từng đóa hoa nở có dấu vết của mực.

Qua lúc lâu, Tùy Ưc mới đưa tay chạm đến. trên tay truyền đến cảm giác mát lạnh mềm mại, lúc Tùy Ưc lấy ra có rơi ra một đoạn vải gấm, phía trên có viết một vài chữ, con số bên cạnh là chữ ký của Tiêu Tử Uyên, là chữ của anh.

So với chữ năm đó ở trường học, bớt chút nghịch ngợm, nhiều chút ung dung.

Lúc Tiêu Tử Uyên gọi điện thoại nói đang ở dưới tầng chờ cô, Tùy Ưc đã trang điểm chuẩn bị mọi thứ để đi. Cô đứng trước gương nhìn một hồi lâu, kích cỡ vừa khít, một tắc cũng không thừa một tắc cũng không thiếu. vừa đến trước cửa cô lại quay trở lại, đi vào phòng ngủ lục cây trâm ngọc kia ra, vén tóc lên cài.

Lên xe mới phát hiện Tiêu Tử Uyên hôm nay mặc cực kỳ long trọng, cả người mặc một bộ tây trang màu xám đậm thích hợp, cả người toát ra thần thái nghiêm túc.

Thế nhưng anh lại mắt không chớp nhìn chăm chăm Tùy Ưc, sau đó từ từ bật cười, lời đang muốn nói trên khóe miệng chần chờ một lúc lại đổi thành khác, "Rất vừa."

Sườn xám không phải người nào cũng có thể phù hợp được, cần phải có khí chất của người từng trải lắng đọng, cần phải nuôi dưỡng từ trong mà sinh ra, cô tuy là tuổi còn trẻ tuổi lại có thể đè ép được, đẹp đến vô cùng, đó là một loại đẹp mà ngay cả anh cũng khát khao.

Lúc vừa rời anh ngồi ở trong xe, khi nhìn thấy cô đi đến, nhịp tim lại đập tình thịch.

Bộ sườn xám màu trắng đơn thuần này đem toàn bộ vóc dáng của cô vẽ ra, khi dơ tay nhắc chân đều mang theo một phong tình khác lạ, cô bình thường rất hầu như không trang điểm, bây giờ chỉ trang điểm thật nhạt và mang thêm một chút đồ trang sức trang nhã, trong suốt sâu sắc, quyến rũ thanh thuần. Anh nên lấy cái gì để hình dung ra vẻ đẹp của cô đây?

Tùy Ưc lại không phát hiện ra sự khác thường của anh, chỉ cười hỏi, "Làm sao anh biết số đo của em?"

Tiêu Tử Uyên nhắm mắt lại rồi lại mở ra, "Ừ. . . . . Nếu như em đã hỏi, vậy anh sẽ nói. Anh có rất nhiều cơ hội có thể dùng tay đo, em có biết là một sinh viên ngành kỹ thuật bẩm sinh đã có tính mẫn cảm với con số.

Mặt Tùy Ưc lập tức đỏ hơn lập tức đỏ lên cúi đầu xuống, nhỏ giọng thúc giục, "Đi nhanh đi."

Xe chạy một lúc lâu Tùy Ưc mới nhớ đến hỏi, "Chúng ta đi đâu vậy?"

Tiêu Tử Uyên nhẹ nhàng băng quơ trả lời, "Mừng thọ một người quen, chúng ta đi tham gia náo nhiệt."

Tùy Ưc cố tình trêu đùa anh. Nghiêng đầu nghịch ngợm cười, "Rột cuộc là ai, mà coi trọng như vậy, còn muốn đích thân bộ trưởng Tiêu tự mình xếp hàng đi may một bộ sườn xám thủ công?"

Tiêu Tử Uyên sững sốt bật cười, "Ngoại thành có một cửa hàng, từ Thượng Hải chuyển đến đây, tổ tiên đều là đã làm nghề này, nghe nói các cô gái và phu nhân nhà có quyền nếu không phải là ông ta thì không may. Dựa vào sự trong sạch cao thượng, cho dù là ai cũng phải ngoan ngoãn xếp hàng. Anh chờ mấy tháng, nhưng mà đúng dịp gần đây mới làm xong, liền đem cho em, cũng không phải đặc biệt vì tối nay."

Tùy Ưc cúp mắt xuống lẳng lẳng cười, sau đó đưa tay ra cầm ay Tiêu Tử Uyên.

"Sao vậy?"

"Hôm nay mẹ gọi điện thoại cho em, nói viện dưỡng lão đã xây xong rồi, còn mời bọn họ đi tham quan nữa, mẹ nói phòng chơi cờ thiết kế rất đẹp."

Tiêu Tử Uyên khước môi cong lên, "Thật ra thì, em nên cảm ơn Trần Mộ Bạch."

"Là anh ta?"

Không trách được từ trước đến giờ không có ai dám đụng vào đột nhiên lại có người nhận, đúng như Tiêu Tử Uyên đã từng nói, càng nhiều người không dám đụng đến anh ta càng thích.

"Ở nhà họ Trần tất cả mọi thấy lợi là ham lại bị ối ty tiện, duy nhất chỉ có Trần tam công tử này là chơi được." Tiêu Tử Uyên bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó, "Còn có anh hai của cậu ta nữa, chỉ là đã rời nhà họ Trần đã lâu rồi. Đúng rồi, nghe Ôn Thiếu Khanh nói, hình như bây giờ cậu ta làm cùng bệnh viện với em."

"Bác sĩ à? Tên gì vậy?" Tùy Ưc nhớ đến người hôm trước đứng cùng Ôn Thiếu Khanh, "Trần Thốc?"

Tùy Ưc sau khi nói xong lại phủ định, "Không đúng, không phải anh đã nói người nhà họ Trần đều có tên lót là mộ à."

"Là Trần Thốc. tên lúc đầu của cậu ta là Trần Mộ Bắc, tính cách so với mấy anh em trong nhà cũng khác nhau, tính cách giống mẹ cậu ấy, ôn hòa lễ độ, sau này mẹ cậu ấy xảy ra chút chuyện, đã đi khỏi nhà họ Trần. Mẹ cậu ấy vừa vặn cũng mang họ trần, khi còn sống thích nhất Phương Trúc*, cho nên gọi là cậu ấy là Trần Thốc."

"Vậy anh ấy cùng Trần Mộ Bạch là . . . . ."

"Cùng cha khác mẹ."

"Thật đúng là lộn xộn. . . . ."

"Cho nên nói nước nhà họ Trần quá sâu." Tiêu Tử Uyên nhìn Tùy Ưc thất thần, không muốn cô lại nghĩ đến những chuyện hao tổn tâm trí nữa, nên vỗ vỗ tay cô, "Được rồi, không nói đến những chuyện này nữa, mẹ anh và Tử Yên nói đã lâu rồi không thấy em, mọi hẹn em đi uống trà, em lúc nào có thời gian?"

"Chủ nhật được không? Anh sẽ đi cùng chứ?"

"Umh được, Tử Yên nói, đàn bà con gái bọn em đi nói chuyện một người đàn ông đi theo làm gì. Đến lúc đó anh đưa em đi."

Vừa mới nói xong xe đã dừng lại, là một ngôi biệt thự, mặc dù ở giữa sườn núi nhưng cũng không thấy hoang vắng, đèn điện sáng trưng, cực kỳ náo nhiệt.

Vừa bước vào phòng khách mới phát hiện ở bên trong trang trí càng thêm rực rỡ, tốp năm tốp ba người cầm ly để cao đứng cùng một chỗ nói chuyện. có người quen thấy Tiêu Tử Uyên đi cùng Tùy Ưc liền đi đến nói chuyện.

Tùy Ưc đứng bên cạnh Tiêu Tử Uyên mỉm cười, chắc hẳn chủ nhân của bữa tiệc hôm nay là người đức cao vọng trọng, đám con nhà giàu thường ngày đi theo Tiêu Tử Uyên cà phơ cà phất hôm nay đều có bộ dạng chó hình người.

Cười cười lại không cười nổi, mặt cũng cứng lại, nội dung nói chuyện cũng không có gì thú vị. Cô nghiêng đầu len lén liếc Tiêu Tử Uyên một cái, anh vẫn đẹp mắt thông thả như cũ, nụ cười lễ phép trên mặt rất thỏa đáng, nghiêm túc lắng nghe người bên cạnh nói chuyện, không thể nhìn ra chút nào là không kiên nhẫn.

Lúc Tùy Ưc giữ vững tinh thần chuẩn bị ứng phó, thì Tiêu Tử Uyên quay đầu lại, rất nhanh nói bên tai cô một câu, “Rất nhàm chán đúng không, đi sang phía bên cạnh chơi đi.”

Nói xong liền đứng thẳng người nhìn cô.

Tùy Ưc ngẩng đầu về phía anh, Tiêu Tử Uyên nhẹ nhàng đến mức không thể nhìn thấy mà cười cười gật đầu một cái.

Tùy Ưc khẽ khom người, "Thật xin lỗi, xin lỗi không tiếp được."

Mọi người rồi rít cười gật đầu.

Tiêu Tử Uyên bình thường trong những trường hợp này không mang theo cô gái nào, cho đến bây giờ vẫn đi về một mình, nhưng không biết từ lúc nào, bên cạnh anh đã nhiều hơn một cô gái.

Tiêu Tử Uyên dường như đang dùng hành động của mình để nói cái gì đó, mọi người hiếu kỳ đến hỏi anh, Tiêu Tử Uyên đều thoải mái thừa nhận đó là bạn gái.

Tùy Ưc mới dạo qua một vòng đã thấy khát nước, nên đã đến quầy rượu ở trong góc của bữa tiệc, vừa mới nhấp một ngụm đã thấy bên cạnh

xuất hiện rất nhiều đàn ông.

Người đàn ông nhẹ nhàng gõ bàn một cái, hướng về phía người pha rượu trong quầy bar nói, "Như cũ."

Người pha rượu nhanh chóng pha hai ly rượu có màu đỏ giống nhau.

Người đàn ông đó lại đột nhiên quay đầu, vẻ mặt không nghiêm túc nở nụ cười, "Long Thiệt Lan** mặt trời mọc và mặt trời lặn, cũng giống như thay lời anh nói với em anh sẽ luôn đợi em từ lúc mặt trời lặn đợi cho đến mặt trời mọc."

Tùy Ưc im lặng nhìn sang, khuôn mặt không tẻ, chỉ là. . . . . loại người đùa gạt những cô gái nhỏ như thế này thật sự quá mệt mỏi.

Từ mặt trời lặn đợi đến lúc mặt trời mọc? là cách nói hoa văn của Tình một đêm ?

Tùy Ưc nở một nụ cười tự tin với người đàn ông đó, "Xin lỗi, gần đây tôi không khám bệnh, mời anh đến bệnh viện để đăng ký khám sớm, nhưng mà, ở chỗ tôi ở có khoa tiết niệu, chuyên trị ED***, nếu như, anh cần có thể nói."

Nói xong thả ly nước trái cây trong tay xuống, xoay người rời đi, một lát sau sau lưng đã vang lên tiếng cười âm âm, để lại người đàn ông đó với vẻ mặt kinh ngạc.

(*) Hình như là cây trúc thì phải : Chimonobambusa là một chi thực vật có hoa trong họ Hòa thảo (Giống giống)

(**)Tequila (Tequila), là một sản xuất Mexico, sử dụng agave tim có (Pi & ntilde; một, trong thực vật học, đề cập đến một phần của bóng cây này) làm nguyên liệu để sản xuất đồ uống có cồn , là một loại rượu chưng cất.Đặc sản Mexico, được gọi là linh hồn Mexico. Tequila là một thị trấn

nhỏ ở Mexico, rượu vang này được đặt tên theo nguồn gốc. Thường được gọi tequila, có nghĩa là một sau đây trong số nhiều rượu, nhưng nếu không quy định, điều rất có thể là người đàn ông được biết đến rộng rãi Tequila, một số loại rượu vang khác chủ yếu là Mexico quen thuộc hơn với tài năng địa phương.

(***)Rối loạn cương dương (ED) diễn ra khi 1 nam giới bị lặp đi lặp lại tình trạng “trên bảo dưới không nghe”. ... Đôi khi, chứng bệnh này còn gọi là liệt dương

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Đau Dạ Dày

Đã tự Webtruyen.com

Mấy người đàn ông lúc này cười lớn lúc này đã vây quanh, ngồi ở trên quầy bar cười chế nhạo người đàn ông phong lưu kia.

"Ha ha ha! Làm tôi buồn cười chết mất !"

Người đàn ông phong lưu này trước kia vẫn luôn trăm trận trăm thắng, nhưng lần này lại gặp hạn, thẹn quá hóa giận, "Cười cái gì mà cười!"

"Lúc vừa rồi người nào đã khoe khoang năm phút đồng hồ có thể thu phục được? Người của Tiêu Tử Uyên mà cậu cũng dám đụng đến à?"

Biểu cảm trên mặt của người đàn ông này trong nháy mắt cứng đờ, "Cô gái đó là Tiêu Tử Uyên . . . . ."

Thấy những người xung quanh bộ dáng xem náo nhiệt anh ta bày ra bộ dáng cau mày hỏi, "Các cậu cũng biết? Như vậy là các cậu lừa tôi hả!"

Trần Mộ Bạch bưng ly rượu trên tay lên miệng nhấp một ngụm, nhướng mày bật cười.

Lúc vừa rồi bọn họ ngồi ở trong góc, nhưng sự chú ý lại bị cô hấp dẫn.

Trên người cô mặc một bộ sườn xám, cổ điển ưu nhã, lại không mang bất cứ đồ trang sức nào, chỉ có một cây ngọc trâm cài trên tóc, lại đẹp đến

mức người ta hít thở không thông, bên tai dường như còn vang lên tiếng máy quay đĩa Thượng Hải cũ du dương.

Cô đứng ở bên cạnh Tiêu Tử Uyên, hiển nhiên sẽ có không ít người hỏi thăm.

Trước đó có mấy người đã từng gặp qua cũng không thể tin được, trước kia chỉ cảm thấy cô ấy khí chất bức người, nhưng tối nay thật có thể nói là xinh đẹp lan tỏa, trước kia gặp mặt sao mình lại cho rằng cô ấy không xinh đẹp vậy?

Trần Mộ Bạch im lặng nhìn, cô hàng ngày thường mặc rất đơn giản, vẻ ngoài không hơn người, nhưng giờ phút này khi cô bước đi dưới ánh đèn sự quyến rũ của cô gần như lộng lẫy chói mắt, rung động lòng người.

Hiểu được một cô gái che dấu cái đẹp của mình mới thật sự là một người thông minh. Cô là một người đậm nhạt như cúc, giống như những bông tuyết dưới ngọn đèn đường ngày đông, mùi hương thoang thoảng lan tỏa khắp nơi, không nóng không vội, lại đặc biệt rất trong lành. Ở giữa những người có chức có quyền không hề kiêu ngạo cũng không tự ti, trong lòng Trần Mộ Bạch có một cảm giác, cô ấy và Tiêu Tử Uyên rất giống nhau, hình như sinh ra để ở chung một chỗ.

Một nhóm người náo loạn cùng nhau ầm ĩ, cười cũng cười, lại bắt đầu đùa giỡn.

"Mộ thiếu, Mộ thiếu cậu không phải luôn thích khó khăn à?"

Trần Mộ Bạch lắc lắc ly rượu trong tay, xuyên qua chất lỏng trong suốt óng ánh trong ly rượu nhìn bóng dáng yếu điệu ấy, một lúc lâu mới mở miệng, "Biết rõ không thể đụng mà vẫn đụng vào, thật sự là không khôn ngoan một chút nào."

Anh nhớ đến tình cảnh lần trước lúc anh ngồi trong xe, chỉ sợ rằng Tiêu Tử Uyên giữ bảo bối này rất chặt. Anh tin tưởng, chỉ cần anh dám đưa tay ra, Tiêu Tử Uyên chắc chắn sẽ dùng đến dao.

Đây chính là thủ đoạn mà trời phú cho một người làm chính trị như Tiêu Tử Uyên, phúc hắc khiêm tốn, cơ trí ung dung. Những vụ án trong tay cậu ta, thủ đoạn nhìn như tùy ý, nhưng thật ra chính là người tài vô chiêu.

Anh cũng không muốn đụng đến đại thần này.

Những cô gái như thế này đứng từ xa nhìn là được rồi, nếu muốn đến gần vẫn nên tìm một cô gái nếu không ra ngoài sẽ không sửa sang lại vẻ ngoài, một cô gái còn có hơi thở cuộc sống.

Tùy Ưc đứng trên ban công hít thở không khí trong lành, cửa ở phía sau khép hờ, che khuất tất cả hào nhoáng bên trong.

Chủ nhân của biệt thự này rất có tâm, trên lan can ban công hoa văn rất khéo léo, còn bày biện mấy bồn hoa tươi phù hợp với thời tiết, khiến trong góc nhỏ này nhìn qua rất yên tĩnh, nhưng sức sống rất dồi dào, tràn ngập sinh lực.

"Cô Tùy?"

Sau lưng chợt truyền đến giọng nói một người đàn ông.

Tùy Ưc đang đưa lưng về phía người đó nhíu mày, chẳng lẽ một chút khoảnh khắc thanh tịnh cũng xa xỉ đến vậy sao?

Cô nhanh chóng cười xoay người lại, là Trần Mộ bạch, cô cũng lễ phép gọi lại, "Ngài Trần."

Mặc dù trước đây họ đã gặp nhau mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ tiếp xúc trực tiếp với nhau.

Trần Mộ Bạch nở nụ cười, trong bóng đêm tà khí lan tràn.

Anh vừa cười vừa tiến sâu hơn vào ban công, giống như đang nhìn những bồn hoa ven đường, Tùy Ưc nhường vài bước, lui đến gần cửa.

Trần Mộ Bạch đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi, "Họ Tùy của cô cũng ít khi thấy, không biết có quan hệ với tập đoàn nhà họ Tùy không?"

Trong lòng Tùy Ưc hốt hoảng, cô đã bao lâu không nhớ đến người kia rồi?

Hình như từ lúc cô đi bá tể mộ ông ngoại mấy năm trước, từ sau ngày đó không nghe thấy tin tức gì nữa.

Vừa ngẩng đầu đối phương còn đang chờ câu trả lời của cô, Tùy Ưc trong lòng vừa bối rối, há miệng rồi lại nhìn xuống, cô biết lúc tâm trạng cô đang hoảng hốt không thể nói nên lời được, vừa nói ra chắc chắn sẽ để lộ ra bản thân cô đang hốt hoảng.

Thật ra thì cô và Tùy Cảnh Nghiêu vẫn có điểm giống nhau, chính là cảm giác tách ra thì không hề thấy giống nhau, nhưng khi đứng chung một chỗ lại lập tức khiến người ta cảm giác hai người nhất định có quan hệ ruột thịt...giống nhau.

"Cô ấy và tổng giám đốc Tùy không có quan hệ gì cả, chỉ vừa đúng là họ Tùy mà thôi."

Tùy Ưc cảm giác được ngang hông mình có một bàn tay đặt lên rất ấm áp lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Tử Uyên không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh cô, ôm lấy thắt lưng của cô đem cô ôm vào trong lòng ung dung nhìn Trần Mộ Bạch, giọng nói trầm thấp, tràn đầy sức mạnh.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt của anh rực rỡ như những ngôi sao , vẫn đang nhìn chăm chăm vào Trần Mộ Bạch, trong đôi mắt có một chút quan sát và cảnh cáo.

Em cứ nghĩ anh đang ở phía xa, nhưng anh lại yên lặng đến bên cạnh nắm lấy tay em, tất cả ánh sáng chiếu rọi vào em, giây phút đó, e có thể yên tâm dựa vào lòng anh, em biết anh sẽ vì em mà che gió che mưa, không còn lo lắng không còn lo âu, thật tốt.

Trần Mộ Bạch tựa vào trên lan can dáng vẻ không quan tâm đến sự đời nhìn lại, "Tớ cảm nhận được cô ấy là tiểu vũ trụ của cậu rồi, mau chóng thu lại ánh mắt đó đi! Tớ không hỏi nữa còn chưa được à?"

"Rất tốt." Tiêu Tử Uyên mỉm cười , ôm lấy Tùy Ưc xoay người đi ra khỏi ban công.

Trần Mộ Bạch không chịu phục, nhưng vì ngại uy quyền của Tiêu Tử Uyên, chỉ có thể ở sau lưng thì thầm một tiếng, "Lớn tuổi như vậy mới có mối tình đầu có gì mà khoe khoang chứ..."

Tiêu Tử Uyên cùng Tùy Ưc nhìn nhau cười một tiếng sau đó ăn ý làm bộ không nghe thấy cùng nhau đi ra ngoài.

Ra khỏi ban công, Tiêu Tử Uyên giải thích, "Cậu ấy không phải là một người xấu, hỏi em như vậy cũng không phải cố ý, em không cần để trong lòng."

Tùy Ưc mềm nhũn bật cười, "Em biết rõ mà, là do em nhạy cảm. Em biết rõ anh ta không phải người xấu."

Tiêu Tử Uyên nhú mày, "Làm sao em biết?"

Sau khi, Tùy Ưc đem chuyện ngày hôm đó kể lại cho Tiêu Tử Uyên sau, Tiêu Tử Uyên buồn cười nói, "Đó chiếc xe số lượng có hạn, Trần Tam

cùng Giang Tiểu Tứ đều thích, nhưng chỉ có một cái. Trần Tam uy hiệp Giang Tiểu Tứ nếu như cùng cậu ta tranh giành cậu ta sẽ đến đêm chọc ông cụ Giang, mà Giang Tiểu Tứ lại luôn kiên quyết điều này, nên đành phải buông tha. Lúc nhận được xe, cậu ta lại đến khoe khoang trước mặt Giang Tiểu Tứ, Giang Tiểu Tứ tức hận nguyên rủa cậu ta, lái ra ngoài sẽ bị người khác đụng trúng, không ngờ cậu ta đã nói trúng."

Bây giờ Tùy Ưc mới hiểu tại sao lúc bị đụng xe Trần Mộ Bạch lại tức giận vội vàng gọi điện cho Gian Giang Thánh Trác.

Tùy Ưc suy nghĩ đến thất thần, Tiêu Tử Uyên đưa tay tay lên nhẹ xoa mặt cô, "Có phải mệt mỏi rồi không? Anh Dẫn em đến chào chủ nhân, rồi chúng ta có thể đi về."

Anh biết cô không thích những trường hợp như thế này, nếu không phải vì anh cô căn bản không phải cực khổ như vậy, cô cam tâm tình nguyện, nhưng cô càng như vậy, anh lại càng không đành lòng.

Tùy Ưc nghe thấy vậy đôi mắt sáng lên, nhưng sau đó lại kéo Tiêu Tử Uyên đứng lại, "Chúng ta mới đến chưa được bao lâu, nên đợi một lát nữa đi."

Cô mặc dù biết rõ những chuyện xã giao này không thú vị, nhưng đối với anh mà nói là không thể nào thiếu được, cô làm sao có thể làm cản trở bước chân anh được chứ?

Tiêu Tử Uyên vẻ mặt an ủi, "Không sao, việc nên làm cũng đã làm, hưởng chi cụ cũng đã lớn tuổi, ngủ sớm, cũng giải tán nhanh thôi."

Tùy Ưc ngày hôm qua trực ca đêm, mặc dù ban ngày đã ngủ một lát, nhưng vẫn muốn ngủ, mang giày cao gót và vẻ mặt mỉm cười cả một đêm, vừa lên xe đã cảm thấy mệt úp sấp trong ngực Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên vỗ nhẹ từng cái nhẹ nhàng sau lưng Tùy Ưc, ngoài xe ánh đèn nê ông màu sắc đẹp đẽ thỉnh thoảng chiếu vào trong xe, bên trong xe lúc sáng lúc tối, hai người cũng trầm mặc không nói .

Tùy Ưc bỗng nhiên có cảm giác nhịp tim của Tiêu Tử Uyên đập nhanh hơn, vừa ngừng đầu mới phát hiện sắc mặt của anh có chút tái nhợt, nắm lấy tay anh, trong lòng bàn tay ẩm ướt lạnh lẽo, trong lòng hốt hoảng lên, "Anh làm sao vậy?"

Tiêu Tử Uyên trở tay tay lại nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng trả lời, "Không có chuyện gì đâu, chỉ đau dạ dày một chút, uống thuốc là khỏe liền."

Giọng nói của anh hơi khàn khàn không có lực.

Tùy Ưc nhìn thấy trong túi áo anh ra một bình thuốc, thành thạo đổ ra hai viên thuốc, ngửa đầu nuốt xuống.

Cô nhíu lông mày, từ lúc nào anh đã bắt đầu dựa vào thuốc dạ dày để làm giảm cảm giác đau bụng vậy? nhìn dáng vẻ của anh chắc hẳn thời gian đã lâu rồi.

Cô đưa tay ra lấy lọ thuốc trong tay Tiêu Tử Uyên, ở trong buồng xe mờ tối nhìn mấy tờ then chốt, sau đó ngừng đầu lên nhìn anh, mang theo lo âu và tức giận.

Tiêu Tử Uyên cười sờ sờ đầu Tùy Ưc, "Không nghiêm trọng đâu, chỉ là thỉnh thoảng mới đau, sợ em lo lắng nên không nói cho em biết."

Mỗi khi nếu như gặp hoàn cảnh này lời nói của Tiêu Tử Uyên cô đều nghe theo, nhưng Tùy Ưc nhìn động tác nhẹ nhàng của anh trở nên chậm chạp hơn, tin anh được mới lạ, đưa tay ra đặt vào chỗ dạ dày anh, bắt đầu dằn dò, "Loại thuốc này không thể trị tận gốc, dạ dày phải chăm sóc, công việc sau này dù có bận rộn đi nữa cũng phải ăn cơm đúng giờ, lúc đi xa giao cũng uống bớt rượu nữa, thuốc lá cũng không được hút...."

Nói tới đến đây Tùy Ưc lại bắt đầu buồn bực bản thân, tại sao cô lại không phát hiện ra sớm hơn?

Tiêu Tử Uyên cười khe khẽ , chậm chậm trả lời, "Được rồi, đừng giận nữa, anh nhớ kỹ rồi. Không hút thuốc lá, không uống rượu rèn luyện thân thể nhiều hơn mới có thể sinh ra một nhóc con khỏe mạnh."

Anh bị đau đến như vậy vẫn không quên trêu chọc cô, Tùy Ưc vẻ mặt hung dữ mở miệng, động tác trên tay lại vô cùng dịu dàng nhẹ nhàng xoa dạ dày anh. "Đừng nói chuyện nữa, anh nghỉ ngơi một chút đi"

Tiêu Tử Uyên chặn lại bàn tay cô đang duỗi ra, nắm bàn tay cô cười nhắm mắt lại dưỡng thần.

Sau khi về đến nhà, Tùy Ưc liền chui vào phòng bếp ninh cháo, lại cho thêm mấy viên táo đỏ vào. Vốn dĩ Tiêu Tử Uyên dính vào bên người cô, bị cô đuổi tới ghế sa lon nghỉ rồi.

Sau một lát, Tùy Ưc đứng từ trong phòng bếp nhìn ra ngoài, nhẹ nhàng không tiếng động đóng cửa phòng bếp lại, bấm số điện thoại thư ký Lữ.

"Anh ấy đau dạ dày từ lúc nào vậy?" Không có lời khách sáo, mà đi thẳng vào vấn đề.

". . . . ." thư ký Lữ trầm mặc, một hồi lâu mới trả lời, "Bộ trưởng Tiêu đặc biệt giao phó, không thể nói cho ngài biết."

Tùy Ưc cười lạnh một tiếng, "Anh có phải trung thành đến mức bảo thủ rồi không vậy? Tại sao không thể nói cho tôi biết? Tôi sẽ hại anh ấy sao?"

Có lẽ là chưa từng nhìn thấy Tùy Ưc như thế này, mặc dù không thấy hét lên nói lớn, giọng nói có vẻ như là không hề tức giận, lần này thư ký Lữ

rất nhanh trả lời, "Từ lúc nào bắt đầu đau tôi cũng không rõ ràng lắm, ngài cũng biết bộ trưởng Tiêu là một người hay chịu đựng, nếu như không phải là bị đau đến mức không chịu nổi, người khác căn bản không cách nào phát hiện, tôi chỉ biết gần đây chị ấy hay gị đau . . . . ."

"Được, cảm ơn anh." Tùy Ưc cúp điện thoại mở cửa nhìn trên ghế salon bóng lưng, mặt lo lắng.

Vừa mới qua vài ngày, điều cô lo lắng đã trở thành sự thật.

Xế chiều hôm nay Tùy Ưc mới đi xem một vòng bệnh nhân mới về, lúc trở lại đi ngang qua trạm y tá, thấy một nhóm y tá trẻ vây một chỗ say mê cuồng nhiệt thảo luận cái gì.

Tùy Ưc cười đi tới, làm bộ nghiêm nghị mở miệng, "Lại nói chuyện phiếm không làm việc, một lát y tá trưởng thấy được sẽ mắng các cô bây giờ!"

Y tá trẻ ki nghe thấy giọng nói sợ hết cả hồn, "Bác sĩ Tùy, cô có lẽ chưa biết, phòng bệnh tầng 1 mới có một bộ Trưởng trẻ tuổi mới nhập viện, đáng vẻ rất đẹp trai.

Một y tá khác tỏ vẻ không tin, "Ở phòng bệnh đó luôn là các ông lão. Đâu có anh chàng nào tuổi trẻ đẹp trai đâu, cậu lại khoác lác chứ?"

"Tớ không có! Thật sự rất đẹp trai, nghe nói là xuất huyết dạ dày, lúc đưa đến trên quần áo còn có cả vết máu, sắc mặt rất khó coi, nhưng thật sự rất đẹp. người đẹp bị bệnh, là sở trường của tớ."

Tùy Ưc vẫn dĩ đang định đi, nghe thấy câu nói nên đã dừng lại, "Người bộ trưởng kia họ gì?"

"Em nghe bọn họ nói giống như tên gì. . . . . bộ trưởng Tiêu? Bác sĩ Tùy biết người đó à?"

"Hả. . . . ." dừng lại, cười với cô y tá kia, sau đó đi rất nhanh

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Uy Nghiêm Của Mẹ Tiêu

Đã tự Webtruyen.com

Tùy Ưc đứng ở một góc hành lang ở tầng một của bệnh viện nhìn thấy viện trưởng dẫn đầu một nhóm bác sĩ chuyên khoa chậm rãi đi qua, cô nhẹ giọng kêu Trần Thốc ở phía sau nhóm người.

"Đại Sư Huynh!"

Trần Thốc quay đầu thấy cô liền đi lùi về phía sau, mở miệng cười, "Anh đang muốn đi tìm em đây."

Tùy Ưc kỳ quái, "Tìm em?"

"Tử Uyên nói cậu ấy muốn gặp em, muốn anh đi tìm em."

Trần Thốc vẻ mặt thuần khiết nói ra, không thấy đám mặt thuần khiết nói ra, không thấy bất cứ điều gì kỳ lạ, Tùy Ưc nghe thấy không nhìn được xấu hổ.

"À. . . . . Cái đó. . . . . Anh biết à?"

Cô vốn cho là trong bệnh viện không ai biết.

"Ôn Thiếu Khanh đã từng nói với anh, còn nói nhận ủy thác của người khác đến mời anh giúp một chuyện, sau này ở trong bệnh viện nhớ chăm sóc em, sau này anh mới biết người kia là Tiêu Tử Uyên."

Tùy Ưc nhìn Trần Thốc cười híp mắt xong nói, mặt lại càng đỏ hơn, "Anh ấy không sao chứ?"

Trần Thốc cười , "Dạ dày ra máu, có chút phiền phức, cũng may đưa tới kịp thời, em mau đi xem một chút đi."

Tùy Ưc gật đầu một cái liền đi phòng bệnh.

Gõ cửa đẩy cửa đi vào, Tiêu Tử Uyên đã tỉnh rồi, mặc áo trắng sọc xanh lại càng trở nên đẹp trai hơn, đúng như lời các y tá đã từng nói, người đẹp bị bệnh. Sắc mặt anh có vẻ tái nhợt tựa vào trên giường truyền nước biển, hình như vẫn đang còn bận rộn chuyện công việc, thư ký Lữ đứng ở bên cạnh cầm bút nghiêm túc ghi chép.

Vừa nghe được tiếng vang hai người đồng thời nhìn sang, Tiêu Tử Uyên nói được một nửa nuốt xuống, thư ký Lữ hiểu chuyện lên tiếng chào rồi lui ra ngoài.

Tùy Ưc đi đến cách giường bệnh vào mét thì dừng lại, cười như không cười nhìn Tiêu Tử Uyên không nói lời nào.

Cô mặc bộ quần áo màu trắng, đứng đó im lặng nhìn anh, mang theo uy nghiêm của một bác sĩ, người mạnh mẽ như Tiêu Tử Uyên cũng không thể không giơ tay đầu hàng, "Anh. . . . ."

Mới vừa mở miệng đã bị Tùy Ưc cắt đứt, "Đừng tưởng rằng anh nhờ Trần sư huynh đi tìm em chủ động thú tội thì sẽ không có chuyện gì."

Bắt đầu từ buổi tối ngày hôm đó, Tùy Ưc đã đặc biệt chú ý đến việc ăn uống nghỉ ngơi của Tiêu Tử Uyên, còn ép anh đi đi làm kiểm tra, nếu như không phải là làm cái gì chắc chắn sẽ không bị chảy máu dạ dày như thế này.

Tiêu Tử Uyên yếu ớt nở nụ cười, "Buổi trưa có một đoàn đại biểu đến học tập, thịnh tình khó chối, uống hai ly rượu, buổi chiều lúc họp lại có cảm giác không bình thường."

Tùy Ưc cười đến dịu dàng, êm ái hỏi ngược một câu, "Hai ly?"

Tiêu Tử Uyên khó được vẻ mặt chột dạ, "Hai ly là khiêm tốn."

Tùy Ưc bỗng nhiên thở dài, nụ cười trên mặt cũng biến mất hầu như không còn.

"Nghe nói trong bệnh viện vừa mới chuyển đến một bệnh nhân nam đẹp trai, tớ đến đây để xem!"

"Cậu không phải là chỉ thích Đại Sư Huynh à?"

Tam Bảo vẻ mặt có chút ỉu xìu, bĩu môi, "Đại Sư Huynh không biết yêu, Bát Giới sẽ ngã xuống." (Du không hiểu lắm câu Bát giới sẽ ngã xuống :D)

Tùy Ưc bật cười một tiếng, sờ sờ đầu tóc lộn xộn của Tam Bảo, từ khi cô tiếp xúc với Trần Thốc đến nay, cảm thấy anh ấy là một người ôn hòa, chỉ là khi dính đến tình yêu thì trở nên rất lạnh lẽo, trong khoa số y tá yêu mến anh không phải là ít, cũng đều bị anh làm đông cứng, có lẽ là do chuyện của mẹ anh khiến anh bị tổn thương không còn tin tưởng vào tình yêu nữa, ánh mặt trời như Tam Bảo liệu có thể chiếu sáng vào trái tim đang chìm sâu trong thế giới đen tối của anh không?

Sau hôm ấy, những lúc rảnh rỗi Tùy Ưc sẽ lên phòng giám sát Tiêu Tử Uyên, mỗi ngày thời gian làm việc không được vượt qua sáu giờ, cô tự mình xuống bếp thức ăn chăm sóc dạ dày anh, buổi tối vừa đến mười giờ đã thúc giục anh đi nghỉ ngơi, mới qua vài ngày, sắc mặt của Tiêu Tử Uyên nhìn đã đỡ hơn rất nhiều.

Sáng hôm nay, sau khi Tùy Ưc cùng các bác sĩ khác kiểm tra xong tất cả các phòng bệnh rồi đến xem Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên đã thay xong quần áo bệnh nhân, nói những câu đã suy tính hết nửa ngày, "Bác sĩ nói anh đã đỡ nhiều rồi, mấy ngày nay công việc dồn nén rất nhiều không giải quyết, anh định xuất viện vào hôm nay."

Tùy Ưc ngẩng đầu nhìn anh, "Anh định xuất viện?"

Tiêu Tử Uyên vẫn chính là Tiêu Tử Uyên, vẻ mặt không đổi nhìn thư ký Lữ một cái, Tùy Ưc cũng nhìn sang.

Thư ký Lữ ôm một đống tài liệu Tiêu Tử Uyên đã xử lý qua đứng ở một bên, nhẹ ho một tiếng, cân nhắc thật lâu mới mở miệng, "bộ trưởng Tiêu, thật ra thì hai ngày nay chuyện không phải là nhiều lắm, tôi vẫn còn có khả năng giải quyết được, sức khỏe là quan trọng, ngài hãy ở trong bệnh viện để quan sát thêm hai ngày nữa đi."

Nói xong khẽ gật đầu, ra vẻ bình tĩnh ôm tài liệu đi.

Tiêu Tử Uyên ngồi ở bên giường nhíu mày nhìn Tùy Ưc, có chút bất ngờ, "Em làm thế nào khiến anh ta phản bội được anh vậy?"

"Anh đưa em qua đó!"

"Anh sẽ không xuất viện, quá buồn chán sẽ ra ngoài đi dạo thôi. Anh cam đoan đưa em đi xong nhất định sẽ trở lại đây."

Tùy Ưc nghĩ rằng chỉ có ba người đi uống trà, nhưng đến khi cô bước vào phòng ngồi một lát mới phát hiện, bản thân có lẽ không nên suy nghĩ quá nhiều.

Tiêu Tử Uyên ngồi bên cạnh đưa cánh tay mẹ Tiêu hình như đang nói cái gì, mẹ Tiêu vẻ mặt bất đắc dĩ cười nhìn cô bé làm nũng.

Tùy Ưc vừa đẩy cánh cửa cổ kính bước vào, Tiêu Tử Yên đã lập tức chạy đến, "Chị A Ưc!"

Tùy Ưc cười chào hỏi, "Bác gái, Tử Yên."

Mẹ Tiêu cười vẫy tay, "Bên ngoài lạnh lắm hả? Mau đến đây ngồi."

"Không lạnh." Tùy Ưc tháo khăn quàng cổ ngồi xuống, nói rồi lấy ra một túi giấy đặt phía trước mẹ Tiêu, "Cháu đã xem qua cùng loại trà lần trước không khác nhau, nên đã lấy cho bác một túi. Để tránh bệnh do thay đổi thời tiết, Giáo sư Tô đã cố ý tặng thêm mấy vị thuốc, bác uống thử xem."

Lúc đầu Tùy Ưc lúc rảnh rỗi sẽ đến chỗ Tam Bảo để uống trà, có một lần nghe thấy Tam Bảo có nhắc đến một bệnh nhân có tình trạng giống như Mẹ Tiêu sau khi uống xong trà của giáo sư Tô đã khá hơn nhiều, nên cô đã lấy một ít nhờ Tiêu Tử Uyên mang về nhà, mẹ Tiêu uống mấy tháng quả nhiên có chuyển biến tốt, tuy rằng không thể chữa khỏi ngay được bệnh, nhưng cũng có thể giúp giảm bệnh, nên vẫn luôn uống.

Mẹ Tiêu nhận lấy đặt ở bên tay, cười rộ lên "Thật là tốt, so Tử Yên quan tâm hơn nhiều."

Tiêu Tử Yên le lưỡi một cái, "Con cũng rất quan tâm mẹ, chẳng qua mẹ có thành kiến thôi."

Tùy Ưc lại lấy ra một chiếc hộp nhỏ, "Biết em thích, lần trước khi về nhà có mang đi, vẫn quên đem cho em."

Tiêu Tử Uyên lập tức mặt mày hớn hở, "Thật sự, lần trước đôi khuyên tai đó bị em đánh rơi mất một cái . . . . . Tìm mãi vẫn không thấy."

Mẹ Tiêu nhìn Tùy Ưc, "Cháu không cần khi nào cũng tặng quà cho con bé, con bé không biết quý trọng."

"Là mấy món đồ chơi nhỏ, khó có được em ấy thích." Tùy Ưc nói xong vẻ mặt không thay đổi xem đồng hồ, cô không không đến muộn mà, vốn nghĩ rằng sẽ đến trước mọi người .

Mẹ Tiêu nhìn thấy vậy nói, "Cháu không đến trễ đâu, hôm nay cháu gái bác và Tử Uyên mời bác đi uống trà, đã rất lâu rồi bác chưa nhìn thấy cháu, nên bảo cháu cùng đến, bác cố ý nói chậm mười lăm phút. Tử Uyên đòi uống trà sữa, Uyên Thu đi ra ngoài mua, chắc sắp về rồi."

Tùy Ưc nghe thấy cái tên đó nở nụ cười một chút, mẹ Tiêu hỏi, "Đã gặp qua rồi hả?"

Tùy Ưc gật đầu, "Chúng cháu đã từng ăn cơm cùng nhau."

Tiêu Tử Uyên mặt miến cưỡng cau mày, "Mẹ, con không thích chị ta, rất dối trá, cả ngày chỉ biết giả bộ."

Mẹ Tiêu chỉnh sửa lại cổ áo cho cô bé nói, "Con bé đến thăm mẹ, con cũng không nên xua đuổi người ta như vậy chứ?"

Tiêu Tử Uyên biu môi, chê cười, "Chị ấy đến đâu phải để thăm mẹ đâu? Còn không phải là đến để gặp anh con ư, thật may là anh con không có ở đây."

Mẹ Tiêu kiên nhẫn dặn dò, "Người ta có lòng tốt mời chúng ta uống trà, mới vừa bước vào cửa đã bị con bắt đi mua trà sữa, lát nữa không thể đưa vẻ mặt này ra để nhìn người ta đâu đó."

Tiêu Tử Uyên hừ một tiếng, liền không hề nói gì nữa.

Lúc đang nói chuyện Lương Uyên Thu đã đẩy cửa đi vào, thấy Tùy Ưc sững sốt một chút.

Mẹ Tiêu giải thích, "Là bác gọi A Ưc đến đây, nghĩ các cháu đều là người trẻ tuổi chắc hẳn nói chuyện có lẽ sẽ hợp nhau."

Lương Uyển Thu miễn cưỡng nở nụ cười, cô vốn tưởng rằng Tùy Ưc tồn tại nhà họ Tiêu không hề biết, lúc này mới mời mẹ Tiêu ra ngoài, định dùng lời của cha mẹ chặt đứt đôi uyên ương, nhưng mà, bây giờ là tình huống như thế nào đây?

Lương Uyển Thu đem trà sữa đặt ở trước mặt Tiêu Tử Yên, Tiêu Tử Yên nhìn thoáng qua một lát cũng không uống..., vẻ mặt không tự nhiên nói, "Cám ơn."

Mẹ Tiêu nhìn Lương Uyển Thu hỏi một câu, "Bên ngoài rất lạnh à?"

Lương Uyển Thu đã sớm trở lại thái độ bình thường, cười trả lời, "Lạnh thì có lạnh một chút, nhưng mà Tử Yên là em gái thân thiết nhất của cháu, em gái muốn uống trà sữa cháu còn có thể không đi mua được sao? Nghĩ như vậy đã không còn cảm thấy lạnh nữa rồi."

Trong lòng Tùy Ưc cười nhẹ một tiếng, vấn đề giống như vậy, Lương Uyển Thu trả lời thật sự ngọt ngào hơn hai chữ "Không lạnh" khô khan của cô nhiều.

Mẹ Tiêu uống một hớp trà, có thâm ý khác cười nói đối với Lương Uyển Thu, "Nhiều năm không thấy, cháu bây giờ so với khi còn bé xinh hơn rất nhiều, cũng cũng nói nhiều hơn lúc đó."

Lương Uyển Thu căng thẳng trong lòng, nhưng biểu hiện trên mặt vẫn không thay đổi, có chút xấu hổ, "Là . . . . . Thật sao?"

Mẹ Tiêu nói các cô uống trà, "Bác nhớ lúc cháu còn nhỏ, vẫn luôn xấu hổ đỏ mặt đi theo sau Tử Yên, nó không để ý tới cháu...mắt cháu liền đỏ lên, hỏi cháu, cháu sẽ không nói nó không tốt. Thấy bề trên tức giận sẽ chọc họ cười, khi đó bác cảm thấy cô bé này thật là đơn thuần đáng yêu."

Thời gian không biết đã qua đi bao lâu, ý tứ của mẹ Tiêu ba người nghe đều hiểu, Tỳ Ưc nhìn mẹ Tiêu một cái, không hổ là mẹ của Tiêu Tử Uyên, cũng không phải dễ dàng như vậy mặc kệ người khác che mờ mình.

Sắc mặt Lương Uyển Thu thay đổi liên tục, miễn cưỡng cười có chút vội vàng giải thích, "Khi đó tuổi cháu còn nhỏ. . . . . Không hiểu chuyện. . . . . Nếu như bây giờ vẫn còn như vậy thì thật sự không xứng đáng với những gì bác Tiêu dạy cháu từ nhỏ."

"Thật sao?" mẹ Tiêu vẫn đang mỉm cười, nhưng không khí bên trong nhà lại đột nhiên trầm xuống, "Có hiểu hay không thì cũng không có gì quan trọng, chỉ sợ con người khi trưởng thành tâm tư cũng sâu hơn, vậy thì phiền phức rồi."

Tỳ Ưc thì ngược lại một câu cũng không nói, yên lặng uống trà.

Lương Uyển Thu cũng trầm mặc.

Một lát sau liền đứng dậy chào, mẹ Tiêu gật đầu một cái, "A Ưc này, cháu giúp bác tiền Uyển Thu một chút."

Tỳ Ưc nhanh chóng đứng lên, "Vâng ạ."

Lương Uyển Thu vẻ mặt không biểu cảm nhìn Tỳ Ưc một lát rồi xoay người đi ra ngoài.

Nhìn hai bóng dáng xinh đẹp biến mất ở cửa, Tiêu Tử Uyên liền bắt đầu ríu rít ở bên tai mẹ Tiêu kêu lên.

"Con nói chị ta rất dối trá, mẹ còn nói con cay nghiệt. Mẹ đã thấy rồi đấy? Người như vậy mà muốn làm chị dâu con, Hừ! Vẫn là chị A Ưc tốt nhất."

Mới vừa rồi còn rất uy nghiêm, mẹ Tiêu lúc này vỗ tay của con gái, "A Ưc đứa bé này không tệ, là một cô gái rất thông minh, tính cách lại rất tốt, con đó. Cố gắng học hỏi A Ưc một chút."

Tiêu Tử Yên trong lòng rất phục Tùy Ưc, nghe thấy mẹ Tiêu nói vậy cũng không tức giận, "Mẹ, con không đủ thông minh sao?"

"Con? Con chính là khôn vặt! Thật thông minh thì sẽ hiểu được sự tốt đẹp của giáo dục, lại một chút cũng không hiểu, mà lại cực kỳ thoải mái. Cha con nói rất đúng, điểm trang vừa dứt thì thầm hỏi, họa mi đậm nhạt hợp thời không? Từng chữ như hạt châu quý giá."

Mẹ Tiêu sau khi nói xong hình như có điều gì suy nghĩ, thở dài.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU

JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Lương Uyên Thu vẫn luôn đi ở phía trước, cho đến khi ra khỏi quán trà mới xoay người lại nhìn Tùy Ưc nói, "Cô đã từng nghĩ chưa, cô dựa vào cái gì mà đứng ở bên cạnh Tiêu Tử Uyên? Bởi vì cô họ Tùy? Hay là bởi vì ông ngoại cô? Cô biết con đường mà anh ấy muốn đi sau này, nhà họ Tùy chỉ mang thêm phiền phức cho anh ấy mà thôi, nói là dòng dõi thư hương chỉ là cho dễ nghe mà thôi, thực chất cô không thể giúp đỡ gì cho anh ấy chứ."

Tùy Ưc này giờ vẫn mỉm cười đi theo, thấy Lương Uyên Thu không khách khí nói những lời như vậy cũng không giận, "Cô Lương, đi đường cẩn thận, tôi chỉ có thể tiễn cô đến đây mà thôi."

Lương Uyên Thu đợi cả quãng đường không nghĩ sẽ nghe được những lời này, có chút không cam lòng, "Cô. . . . ."

Tùy Ưc nhìn cô, có lẽ hôm nay không nói rõ ràng mọi chuyện sẽ không bỏ qua.

"Có mấy lời này thật ra thì trong lòng cô cũng đã quá rõ ràng. Cho dù cô cười rất ngọt ngào, cho dù cô có cố gắng đi nữa, những không thuộc về cô rồi cuộc cũng không thuộc về cô. Mà những thứ có liên quan đến cô, thì chính là có liên quan đến cô, có trốn cũng trốn không thoát đâu, cho dù các cô chỉ mới gặp nhau ba lần, ba tháng hỏi thăm một lần, thì các cô vẫn xa cách ngàn dặm. Có vài người nhất định mầm bệnh ung thư trong sinh mệnh của một người, nhưng có vài người chỉ là cái nhảy mũi mà thôi.

Đã từng có một cô gái dùng hành động thực tế hỏi tôi... tôi và Tiêu Tử Uyên mới chỉ quen biết thời gian ngắn ngủi mấy năm, mà cô ấy lại ở bên cạnh anh đã nhiều năm, tôi lấy gì để tranh với cô ấy? còn có người đã từng nói những điều này nọ tôi cũng đã từng nghĩ đến, đã từng do dự, thậm chí đã từng từ bỏ, sau khi tôi và anh quen biết với nhau không lâu, tôi không có thân phận bối cảnh để có thể giúp anh, con đường của anh và tôi đi không thể cùng nhau xuất hiện, những chuyện này tôi đã từng cố thuyết phục bản thân rất nhiều lần, nhưng vẫn không được.

Từ ngày đầu tiên tôi quen biết anh ấy tôi đã biết, cho dù tôi có trốn cũng trốn không thoát, thật ra mấy năm đầu, cơ hội gặp mặt của chúng tôi cũng không nhiều, mà lúc gặp mặt cũng không nói nhiều, sau đó chúng tôi lại xa cách ngàn dặm, nhưng tôi vẫn không thể chạy thoát, anh nhật định là mầm bệnh ung thư trong sinh mệnh tôi, nếu đã như vậy, tôi vì sao còn phải trốn?”

Lương Uyển Thu đã làm việc chính trị nhiều năm, sớm đã bị tôi luyện hết thực tế thói đời, nhưng mà dù sao cô vẫn là một cô gái, trong lòng vẫn hy vọng hai người yêu nhau, nghe Tùy Ưc nói vậy không khỏi có chút xúc động, như có điều gì suy nghĩ xoay người rời đi.

Lúc mở cửa xe đột nhiên nghe thấy một giọng nói của đàn ông vang lên.

"Cô không nên hỏi nữa, tôi có thể nói cho cô biết. Tùy Ưc có thể đứng bên cạnh tôi, chính là bởi vì tôi yêu cô ấy."

Quay người lại thấy hai tay Tiêu Tử Uyên đang để trong túi quần, nhàn nhã đứng ở nơi đó, vẻ mặt không thay đổi nhìn cô, dường như những lời này không phải nói về cô.

Lương Uyển Thu cau mày, lên xe hung hăng thật mạnh cửa xe lại rời đi.

Chuyện ngày đó Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc không hề nhắc lại, mà Lương Uyên Thu hình như cũng an tĩnh lại.

Qua vài ngày sau Tiêu Tử Uyên xuất viện, nhưng mà bác sĩ dặn dò cứ vài ngày phải đến để tái khám. Đã như vậy Tùy Ưc cũng không nói được lời nào, Tiêu Tử Uyên trong lòng vui vẻ xuất viện.

Mới chớp mắt đã sắp đến tết Nguyên Đán, Tiêu Tử Uyên lại phải đi đi đến đến một vùng núi cách xa chỗ này để xem xét, anh ngồi ở sau bàn làm việc nghe thư ký Lữ báo cáo hành trình đã sắp xếp.

"Xe đã được chuẩn bị rồi, buổi trưa sẽ đi. Còn có. . . . ."

Tiêu Tử Uyên ngược mắt lên nhìn anh ta, "Còn có cái gì?"

Trong ánh mắt thư ký Lữ hiện lên sự chán ghét không hề che giấu chút nào, "Người phụ trách xa giao kia lại đến nữa, còn nói mời ngài ăn cơm trưa."

Tiêu Tử Uyên hiện tại là người hấp dẫn đối với các danh nghiệp lớn, bởi vì rất nhiều hạng mục có được hay không đều phải qua chỗ anh, đối với thương nhân đây chính là lợi ích, gần đây một công ty cứ cách một thời gian lại cử một nhân viên nữ xinh đẹp đến để tạo quan hệ, thư ký Lữ cảm thấy rất phiền .

Người bình thường anh đã sớm lạnh lùng đối đi, nhưng cô gái này vừa nghe nói Tiêu Tử Uyên không rãnh là cô ta liền cọt xát lên người anh, ăn mặc lộ liễu, nên anh muốn tránh cũng không tránh kịp.

Tiêu Tử Uyên có chút buồn cười, "Mặc kệ cô ta, trước khi đi đưa tôi đến bệnh viện đã."

Mới ra khỏi văn phòng làm việc đã thấy một cô gái ăn mặc lòe loẹt đi đến, đứng ở Tiêu Tử Uyên bên cạnh cười làm nũng, "Bộ trưởng Tiêu, có

tiện đường không cho em đi nhờ một đoạn?"

Tiêu Tử Uyên cau mày, "Tôi đi bệnh viện."

Cô gái đó căn bản không để tâm đến việc anh đi đến đâu, "Vừa đúng lúc, em cũng đến đó."

Tiêu Tử Uyên nhìn co ta một cái, chột cười, "Được."

Lên xe Tiêu Tử Uyên liền nhắm mắt nghỉ ngơi, cô gái đó cũng không tiện lên tiếng làm phiền, vẫn im lặng cho đến lúc đến bệnh viện.

Tiêu Tử Uyên theo đường cũ một mạch đi thẳng đến phòng làm việc Tù Ưc, gõ cửa một cái đi vào, "Bác sĩ Tù, tôi đến để kiểm tra."

Tù Ưc ngẩng đầu lên nhìn thấy Tiêu Tử Uyên, nụ cười trên môi còn chưa kịp bày ra đã thấy phía sau anh có một cô gái, liền thu hồi nụ cười, "Ngài Tiêu ngồi đi."

Cô gái bên cạnh nghe vậy hô nhỏ, "Bộ trưởng Tiêu, anh không thoải mái ở chỗ nào, khó chịu chỗ nào à? Đến đây để kiểm tra lại cái gì?"

Tù Ưc đặt tay ở trên dạ dày Tiêu Tử Uyên, nhìn Tiêu Tử Uyên một chút, sau đó lại nhìn cô gái bên cạnh, không hề báo động trước dùng sức ấn xuống một cái.

Tiêu Tử Uyên lập tức rên lên một tiếng.

Cô gái đó lập tức không chút khách khí kêu lên, "A, Cô cẩn thận một chút! Cô có biết anh ấy là ai không hả?"

Tù Ưc mỉm cười hỏi ngược lại, "Anh ấy là ai?"

"Anh ấy là. . . . ."

Tiêu Tử Uyên cười nắm lấy tay Tùy Ưc, cắt lời nói của cô gái đó, "Đây là bạn gái của tôi, Tôi đến để đón cô ấy tan ca."

Cô gái đó ghen hống nhìn trân trối, sau khi phản ứng kịp lập tức xoay người chạy trối chết.

Tùy Ưc có thâm ý khác nhìn Tiêu Tử Uyên cười, "Bên cạnh anh có rất nhiều càn đào thối đếm không hết nhỉ."

Tiêu Tử Uyên bất đắc dĩ cười, "Cho nên anh mới nhờ em ra tay."

Tùy Ưc cau mày suy nghĩ, "Em làm bạn gái anh có phải có vẻ không ai biết nhỉ, tại sao lại có nhiều cô gái ra sức vây quanh anh vậy?"

Tiêu Tử Uyên bước đến trước mặt cô, cười trả lời, "Em gả cho anh đi, gả cho thì mọi người sẽ biết đến rồi. Từ bác sĩ Tùy biến thành bà, thật tốt."

Hơi thở mát lạnh phả vào mặt, Tùy Ưc hờn dỗi liếc mắt nhìn anh, tiến lên phía trước một chút ngượng ngùng đối đẽ tài. "Không phải anh nói hôm nay đi sao?"

Tiêu Tử Uyên đi vài bước từ sau lưng ôm lấy cô, nhẹ nhàng nói nhỏ ở bên tai cô, "Anh vẫn muốn em suy nghĩ một chút chuyện đó, anh ngày ngày chỉ thuần khiết ôm em ngủ, nếu nhịn nữa anh sẽ bị bệnh mất. Còn nữa, em muốn anh đi nhanh như vậy à?"

Mặt của Tùy Ưc lập tức đỏ lên, cúi đầu tránh thoát, "Anh đi nhanh đi! Vĩnh viễn đừng về nữa mới tốt nhất đó!"

"Em thật sự hi vọng anh không trở về?" Trên mặt của anh vẫn nở một nụ cười nhàn nhạt, chỉ là giọng nói bỗng nhiên trở nên cô đơn, thậm chí còn có điểm uất ức.

Tùy Ưc đột nhiên có chút hoảng hốt, lúc vờ rồi cô cũng chỉ là thuận miệng nói lấy với anh, vừa định vội vã nói lời giải thích, đã có người gõ cửa, "Bộ trưởng Tiêu, đã đến lúc rồi, nên đi thôi."

Tiêu Tử Uyên sau khi trả lời một tiếng, buông Tùy Ưc ra, thu hồi chút uất ức vừa rồi nở nụ cười giỡn sờ sờ mặt của cô, "Anh phải đi rồi, chăm sóc mình thật tốt, mùa đông năm nay đừng để bị cảm nữa."

Nói xong liền xoay người đi ra ngoài, Tùy Ưc trong lòng cảm thấy lo lắng không nói nên lời, đột nhiên lên tiếng gọi anh lại, "Tử Uyên. . . . ."

Tiêu Tử Uyên quay đầu lại nhìn cô, "Hả?"

"Em. . . . ." Tùy Ưc vừa mới nói một chữ, thư ký Lữ lại gõ cửa, có chút khó xử, "Bộ trưởng Tiêu. . . . ."

Tiêu Tử Uyên đáp một tiếng, "Biết rồi, anh ra ngoài xe đợi tôi đi."

Sau đó ung dung kiên nhẫn chờ Tùy Ưc, Tùy Ưc biết anh không còn thời gian nữa lắc đầu một cái, nở nụ cười, "Không có việc gì, anh đi nhanh đi, khi nào anh về lại nói."

Tiêu Tử Uyên gật đầu một cái đi ra ngoài.

Tùy Ưc đứng ở trước cửa số phòng làm việc, nhìn Tiêu Tử Uyên ở dưới tầng ngồi vào bên trong xe, xe rất nhanh lái đi.

Tiêu Tử Uyên cứ đi như thế.

Ngày thứ ba sau khi đi buổi tối toàn thành phố bắt đầu có Tuyết rơi, trên tin tức nói diện tích tuyết rơi trên cả nước rất lớn, rơi hai ngày hai đêm vẫn không thấy ngừng, tin tức đài khí tượng không ngừng phát ra cảnh báo, báo động cấp bậc càng ngày càng cao. Tùy Ưc tắt ti vi, gọi điện thoại,

nhưng vẫn tin hiệu không có cách nào thông được. cô gửi đi một tin nhắn nhưng mấy lần liên tục đều bị trả trở về.

Có lẽ là tín hiệu trong núi không tốt. anh làm việc rất thận trọng, lại dẫn theo người cùng đi, không có việc gì.

Buổi sáng hôm sau, Tuy Ưc vốn đang muốn ngủ nướng, ai ngờ trời còn chưa sáng đã nhận được điện thoại của bệnh viện.

Vừa ra khỏi cửa mới phát hiện tuyết đã ngừng rơi, nhiệt độ rất thấp, ở trên con đường đều là băng, Tuy Ưc lấy điện thoại di động ra thử gọi lại, điện thoại di động vẫn không gọi được.

Cuối cùng cũng hết bận, có thể là tuyết vẫn rơi tiếp, thời tiết âm u. Tuy Ưc chuyển động cái cổ cứng ngắc đau nhức chuẩn bị về nhà, mới vừa đi tới cửa bệnh viện đã nghe được âm thanh của xe cứu thương, Tuy Ưc vốn định đi qua, nhưng theo bản năng nghiêng đầu nhìn thoáng qua, sau đó cứng đờ.

Mấy người bệnh nhanh chóng được mang từ trên xe xuống, được nhân viên cứu hộ vội vã đẩy về hướng phòng giải phẫu.

Cô muốn nhìn lại cho rõ nhưng không kịp nữa.

Tuy Ưc nhanh chân bước theo sau đó, bệnh viện ra ra vào vào rất nhiều người, Tuy Ưc không ngừng bị người khác đụng phải, nhưng cô cũng không hề để ý, trong mắt cô chỉ có người sắp được đẩy vào phòng giải phẫu.

Đến lúc cô đuổi theo đến nơi, cửa phòng giải phẫu vừa đúng lúc đóng lại, cô đứng ở trước phòng giải phẫu phát run.

Tính toán lại ngày, hôm nay là ngày anh về.

Mới vừa rồi cô không thấy rõ, nhưng cảm giác gò má rất giống, hình như là đúng. Trên gương mặt đó đều là máu.

Bàn tay cô run run lấy điện thoại di động ra tìm kiếm trong đó, rõ ràng số điện thoại của anh vẫn tồn tại trong máy, cô vẫn nhấn số điện thoại đó, lần này lại là tắt máy.

Lòng của Tùy Ưc cũng lạnh.

Có y tá từ phòng giải phẫu ra ngoài, thấy Tùy Ưc liền hỏi, "Bác sĩ Tùy có chuyện gì sao?"

Tùy Ưc như bắt được cây cỏ cứu mạng một dạng, hết sức khắc chế giọng nói của mình không phát run, "Bệnh nhân mới được đưa vào vừa rồi, người đầu tiên, là ai, cô biết không?"

Y tá suy nghĩ một chút, "Nghe nói bên trong ban lãnh đạo, không phải sắp đến tết Nguyên Đán sao, hình như đi để xem xét, lúc trở về trên đường gặp tuyết lở, hơn nữa đường đi lại không tốt nên bị lật xe, mọi người trong xe đều bị trọng thương."

Tùy Ưc nắm thật chặt quả đấm, chậm rãi mở miệng lại hỏi một câu, "Họ gì?"

"Cái này thì không rõ lắm, người bệnh đã hôn mê, chưa liên lạc được với người thân, bác sĩ Tùy biết?"

Tùy Ưc lắc đầu một cái, xoay người đi ra ngoài, mới vừa đi được hai bước đã đụng phải một người.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cỗ
www.dtv-ebook.com

Chương 72

"Bác sĩ Tuyền, may quá cô chưa đi, tôi đi tìm cô khắp nơi, hôm nay Tôn Sinh có một ca phẫu thuật, chính là bệnh nhân trên giường số 17 kia, nhưng Tôn Sinh lại bị mắc kẹt không thể đến được, bệnh nhân đã lên bàn mổ, cô xem có thể làm thay được không?"

Tuyền Ưc hít một hơi thật sâu, không ngừng tự nói với mình, Tuyền Ưc người là bác sĩ, hiện tại có một bệnh nhân ở trên bàn phẫu thuật chờ người cứu mạng, người phải tỉnh táo.

Cô ngẩng đầu cười một tiếng, "Được."

Chờ đến lúc Tuyền Ưc thực sự đứng ở trên bàn mổ thì mới phát hiện tay của mình run dữ dội hơn, ngay đến cả dao cũng không cầm nổi. Cô rất nhanh lui ra ngoài, lúc mọi người đang dùng ánh mắt không tin nhìn mình cô nói, "Tôi có chút không thoải mái, Tôi lập tức đi tìm thầy của tôi đến làm, cho tôi mấy phút."

Tuyền Ưc từ phòng giải phẫu đi ra ngoài tay run run gọi điện thoại, ở trong âm thanh tút tút của điện thoại cố gắng bình phục hô hấp.

Sau vài giây rốt cuộc truyền đến một tiếng, "Vâng."

Lúc Hứa Hàn Dương chạy tới áo khoác ngoài còn bên trong vẫn còn mặc đồ ngủ, nhìn Tuyền Ưc đỏ mắt đứng ở cửa phòng mổ mặt luống cuống, "Chuyện gì xảy ra, không phải ca bệnh khó giải quyết, em có thể làm mà."

Tùy Ưc cúi đầu không nói được lời nào, ông suy nghĩ một chút, "Người thân của em?"

Tùy Ưc rất nhanh lắc đầu, "Em . . . . . Em có người bạn. . . . . Ở phòng bên cạnh làm giải phẫu, xảy ra tai nạn xe cộ, anh ấy đối với em rất quan trọng. . . . ."

Tùy Ưc rất bất lực nói năng lộn xộn.

Nhưng ông nghe vẫn hiểu, an ủi một tiếng, "Không nên gấp gáp."

Sau đó liền vào phòng giải phẫu.

Tùy Ưc nhìn đèn giải phẫu sáng lên, rớt cuộc yên tâm, nhắm mắt lại rơi lệ.

Người rớt cuộc biết được người đàn ông kia đối với người rất quan trọng rồi sao?

Cô vẫn cho là mình là người rất bình tĩnh, cho dù có chuyện gì lớn đi nữa cũng không hề hốt hoảng, nhưng lúc vừa rời ở trong phòng phẫu thuật trong đầu cô tất cả đều là hình bóng của Tiêu Tử Uyên, cái gì cũng không thể suy nghĩ được nữa.

Y tá đi ngang qua hỏi, "Bác sĩ Tùy, cô làm sao vậy?"

Tùy Ưc lau khóe mắt, ai ngờ nước mắt lại càng rơi càng nhiều càng rơi càng nhanh, thế nào cũng không ngừng được, trên mặt cô miễn cưỡng cười, "Không có chuyện gì, mắt nhặm một tý thôi, cô cứ làm việc đi."

Gió bụi làm mắt cô bị đau, thế nhưng trong này lấy đâu ra cát?

Tùy Ưc ngồi trên chiếc ghế dài trước phòng phẫu thuật, cảm thấy một nỗi tuyệt vọng bao vây khắp bốn phương tám hướng, cô có thể nghe rõ

ràng âm thanh trong cơ thể cô đang chảy xuôi, chảy đến trái tim, tập hợp tại nơi nào đó, lạnh lẽo đến thấu xương, chầm chậm đau thương.

Cô cố gắng bình tĩnh lại, suy nghĩ xem có lẽ còn có phương pháp nào khác xác định rốt cuộc đây có phải là Tiêu Tử Uyên hay không. Cô rất cố gắng, nhưng trong đầu quả thật trống rỗng, trong lòng một mảnh mờ mịt.

Cô giống như đang đứng ở trong bầu trời đầy sương trắng, cái gì cũng không nhìn thấy, bên tai chỉ vang lên giọng nói hơi uest oải của Tiêu Tử Uyên ngày đó.

Em thật sự hi vọng anh không trở về?

Giờ phút này trong lòng của cô đều là xót xa và hối hận.

Đợi mấy giờ, một giọt nước cô cũng chưa uống, rốt cuộc đợi đến lúc phòng giải phẫu đèn tắt, cửa phòng giải phẫu mở ra trong nháy mắt cô lập tức xông tới.

Mấy phút sau có chút mệt lả xoay người rời đi.

Không phải Tiêu Tử Uyên.

Trong lòng Tùy Ưc thở phào nhẹ nhõm.

Ra khỏi cửa bệnh viện Tùy Ưc lấy điện thoại di động ra cho gọi điện thoại cho Lâm Thần.

Nghe điện thoại là một cô gái, "Thật xin lỗi, luật sư Lâm đang ở trên tòa án, có chuyện gì cần tôi chuyển lời giúp không?"

Tùy Ưc đành thôi, "Vậ Thôi, cảm ơn."

Tùy Ưc hồn bay lạc phách đi về nhà, vào cửa cũng không nhớ đổi giày, rót nước làm vỡ ly, dọn dẹp sàn nhà làm tay dị đứt, cuối cùng cô tuyệt

vọng ngời dưới đất, sững sờ nhìn phía trước ngẩn người.

Lúc Trời sắp tối, Tùy Ưc không có biện pháp đợi thêm nữa, nên đã gọi điện thoại đến số lần trước mà Tiêu Tử Uyên đã cho cô.

Đối phương nhận điện thoại nghe được là cô, cũng không có gì là bất ngờ, cho một cái địa chỉ, Tùy Ưc thu xếp một tý liền đi ra ngoài.

Đó là club tư nhân, sau khi Tùy Ưc vào cửa liền có người đi phía trước dẫn đường, "Là cô Tùy phải không, mời đi theo tôi, Mộ thiếu chờ cô đã lâu rồi."

Tùy Ưc đẩy cửa đi vào nhanh chóng đánh giá một chút, nói là phòng, ngược lại không khác gì một căn nhà.

Bên ngoài là phòng khách, bàn làm việc, ghế sa lon, tủ lạnh, cái gì cần có đều có, bên trong là phòng ngủ, cửa phòng đang khép hờ.

Trần Mộ Bạch ngồi ở trên ghế sofa giữa phòng có chút thích thú đợi Tùy Ưc nói.

Tùy Ưc cũng không vòng vo với anh, "Ngài Trần, tôi không liên lạc được Tiêu Tử Uyên, làm phiền anh giúp tôi tìm anh ấy được không?"

"Ngồi đi." Trần Mộ Bạch hất cằm lên chỉ chỉ ghế sa lon.

Tùy Ưc hơi cúi đầu, "Không cần. Tôi đứng là được rồi."

Trần Mộ Bạch lười biếng tựa vào trên sofa, hai chân gác lên chiếc bàn thấp trước ghế sofa, ngậm điếu thuốc, lưu manh nhìn Tùy Ưc, Tùy Ưc bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh.

Sau hồi lâu, "Pằng" một tiếng Trần Mộ Bạch bật lửa lên, đốt thuốc hít một hơi thật sâu, ở dưới làn khói trắng lượn lờ bay lên cười nói, "Được."

Sau đó cất giọng gọi, "Đưa cô Tuy đến căn phòng bên cạnh nghỉ ngơi, lấy trà ngon tiếp đãi."

Tùy Ưc ngồi ở căn phòng bên cạnh đợi một lát, cả trái tim vẫn treo ngược, nửa vời ở nơi đó. Trong phòng quá yên tĩnh, an tĩnh đến mức khiến cô không thở nổi, cô luôn luôn yên lặng cầu nguyện, chỉ cần anh có thể bình an trở về, cô có thể không cần bất cứ thứ gì, cô sẽ không bao giờ nữa từ chối anh nữa.

Nhưng khi người đàn ông này thật sự đứng ở trước mặt mình cô lại lùi bước.

Cửa bị đột nhiên đẩy ra, Tiêu Tử Uyên đi vào, Trần Mộ Bạch đi theo phía sau vẻ mặt nhẹ nhõm thanh thản .

Bàn tay để ở bên người Tùy Ưc siết thật chặt, nhưng mà trên mặt lại cười đến nhẹ nhàng, "Anh đã an toàn trở về, em còn có chuyện đi trước đây."

Nói xong mượn lực chống đỡ ghế sofa đứng lên đi ra cửa, bước chân nhẹ nhàng.

Trần Mộ Bạch tựa vào cạnh cửa vốn tưởng rằng có thể nhìn một màn vừa ôm vừa khóc, ai ngờ lại biến thành như vậy, anh ta có chút kinh ngạc, vừa quay đầu nhìn về phía Tiêu Tử Uyên.

Tiêu Tử Uyên vẫn gương mặt lạnh nhạt như cũ, cả người lại tản ra lạnh lẽo, không biết là mới từ bên ngoài mang khí lạnh vào hay là. . . . .

Trần Mộ Bạch đang suy nghĩ, đã nhìn thấy Tiêu Tử Uyên chột sải bước đuổi theo.

Giây phút Tùy Ưc đóng cửa lại kia đã không còn kiên trì nổi, mới đi được vài bước chống tường đi tới khúc quanh rồi ngồi chồm xuống, nước

mắt làm sao cũng không ngừng được, cô không biết mình bị sao, Tiêu Tử Uyên trở lại, anh là bình an, không có chuyện ngoài ý muốn, anh vẫn tốt, nhưng tại sao mình lại muốn khóc đây?

Cô hung hăng lau nước mắt, không dám phát ra một chút âm thanh nào, cho đến khi trước mắt xuất hiện một đôi giày mang theo một ít tuyết và bùn bẩn.

Anh vẫn luôn chú ý đến dáng vẻ, Tùy Ưc mặc dù học y, nhưng cô vẫn cảm thấy Tiêu Tử Uyên còn thích sạch sẽ hơn cô, chắc có lẽ là anh vội vã trở về.

Tiêu Tử Uyên đưa tay kéo cô dậy, "Đứng lên nào, trên đất lạnh."

Tùy Ưc đứng lên bỗng nhiên nhào vào trong ngực anh, Tiêu Tử Uyên sửng sốt một chút, siết chặt cánh tay.

Cô khóc đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng, cũng không còn bộ mặt lạnh nhạt hàng ngày, ngoan ngoãn mặc cho anh ôm. Tiêu Tử Uyên cúi đầu hôn lên tóc của cô, một mảnh thơm ngát, "Đừng khóc."

Tùy Ưc từ trong ngực Tiêu Tử Uyên tránh ra, đỏ mắt nhìn anh, "Hô đó lời em nói muốn vĩnh viễn không trở về là vô tâm, em không muốn khiến anh không về được."

Sau khi Đút quăng nước mắt cô rơi càng nhiều hơn.

Tiêu Tử Uyên hôn lên những giọt nước mắt của cô, hôn lên mặt cô, ôn nhu lạ thường, "Anh hiểu mà."

Tùy Ưc càng khóc càng lớn hơn, hình như muốn đem một ngày lo lắng sợ hãi phát tiết ra ngoài, cuối cùng Tiêu Tử Uyên thật sự không còn cách nào, làm sao cũng không đỡ dành được, chỉ có thể hôn cô.

Nụ hôn của anh dịu dàng và kéo dài, cánh tay ở sau lưng cô nhẹ nhàng vỗ về, Tùy Ưc dần dần quên mất khóc thút thít, không kiềm hãm được bắt đầu hôn trả lại anh.

Tiêu Tử Uyên mở mắt trừng mắt liếc người đang đứng cách đó không xa đang xem trò vui Trần Mộ bạch, Trần Mộ Cạch cười đến hài lòng, nhanh chóng xoay người rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tùy Ưc tỉnh dậy rất sớm, quay đầu thấy người bên cạnh đang ngủ say, khẽ cười lên.

Sau khi rời giường đứng ở trước cửa sổ phòng khách, nhìn ánh sáng đang bao lấy thế giới, gọi điện thoại về nhà.

"Nhóc Tùy, hôm nay gọi mẹ sớm như vậy." Giọng nói của mẹ Tùy còn pha lẫn với tiếng cười của những bạn nhỏ.

"Dạ."

"Có lời muốn cùng mẹ?"

"Dạ."

"Nói đi."

Tùy Ưc im lặng mấy giây, rốt cuộc lấy dũng khí mở miệng, "Mẹ, hãy cho phép con ích kỷ một lần, không lo lắng gì đi tìm hạnh phúc chính mình, xin lỗi mẹ."

Mẹ Tùy ở đầu dây bên kia suy nghĩ một lúc lâu, "A Ưc, mẹ chờ con nói những lời này rất lâu rồi."

Tùy Ưc cúp điện thoại xoay người lại, thấy Tiêu Tử Uyên đứng ở giữa phòng khách nhìn cô, trong mắt tràn đầy cương chiều.

Tùy Ưc đứng ở nơi mặt trời sắp lên mỉm cười với anh, nét mặt tươi cười như hoa.

Cô đứng ở nơi đó nhìn về phía anh cười, đó là nụ cười rực rỡ nhất mà anh từng thấy.

Băng tuyết cuối cùng cũng đã tan, mặt trời chiếu sáng cả thành phố, sáng rõ, ấm áp, Tuyết mùa đông tan ra thành cảnh sắc tươi đẹp.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Đêm tết Nguyên Đán hôm đó, Tùy Ưc và đồng nghiệp trong khoa liên hoan, bị bắt uống vài ngụm rượu, ăn cơm xong lại âm ỉ đi ca hát.

Tùy Ưc đầu hơi choáng váng, gương mặt ửng đỏ ôm điện thoại ngồi ở trong góc gọi điện thoại với Tiêu Tử Uyên, nỉ non lời nói nhỏ nhẹ, tìm cảm hạnh phúc ngọt ngào không có lời nào có thể tả hết được.

Tiêu Tử Uyên hiếm khi tan việc sớm, đã về đến nhà.

"Bên ngoài mưa lại có tuyết, anh đi đón em?"

Tùy Ưc cảm thấy đầu óc choáng váng, bản thân căn bản không cách nào khống chế được biểu hiện trên gương mặt và ngôn ngữ, cười trả lời, "Được."

Tiêu Tử Uyên vừa mừng vừa lo, "VẬY BÂY GIỜ ANH ĐẾN ĐÓ."

"Được." Tùy Ưc hình như chỉ có thể nói được chữ này.

Tiêu Tử Uyên hỏi địa điểm rồi thay quần áo đi ra ngoài.

Nhóm người bọn họ lúc đi ra ngoài mắt đất đã ướt rồi, loại thời tiết này lại rất khó thuê xe, một đồng người đứng ở trước cửa KTV oán trách.

Một chiếc xe từ xa đến gần, Tiêu Tử Uyên từ trên xe bước xuống, trong cơn mưa to bung dù vẫn bình tĩnh như trước.

Mọi người phát ra âm thanh thốt thức, "A, là bộ trưởng Tiêu đó!"

"Bộ trưởng Tiêu là ai?"

"Chính là bộ trưởng trẻ tuổi lần trước năm viện đó!"

"A, là anh ấy!"

Tùy Ưc đứng trong gió rét thấy Tiêu Tử Uyên đi đến trước mắt cô mới tỉnh táo lại, biết mình lúc vừa rồi đã làm gì.

Tiêu Tử Uyên đưa ô về phía trước giơ giơ, toàn bộ che trên người cô, "Đi thôi?"

Tùy Ưc vể mặt đau khổ gật đầu, "vâng."

Cô nghĩ đến chuyện ngày mai đi làm bị đau đầu, không biết nhóm bác sĩ bắt quái này sẽ dò hỏi cô như thế nào đây.

Nhưng nên đối mặt vẫn phải đối mặt, cô quay đầu cố gắng làm ra vẻ mặt tự nhiên hỏi, "Thuận đường có ai muốn đi cùng không?"

Nhóm người lập tức khoát tay lắc đầu, trên mặt thoáng hiện ánh sáng bắt quái, "Chúng ta ngày mai bệnh viện gặp!"

Tùy Ưc nghĩ rằng chuyện tình cảm bọn họ ra ánh sáng cũng không có gì, hơn nữa người đàn ông này vẫn luôn suât sắc như vậy, ai ngờ chuyện cũng đơn giản như cô tưởng tượng.

Buổi sáng hôm đó, khi Tùy Ưc đã cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn cô có chút kỳ quái, mới thay xong quần áo đã thấy Tam Bảo ôm một tờ báo ngó đầu vào phòng cô, với bộ dạng chỉ sợ thiên hạ không loạn, "A Ưc, sự việc đã bại lộ rồi."

Tùy Ưc nhìn thấy tin tức trên báo và hình, không nhịn được cau mày.

Trong báo đăng lên rất nhiều ảnh cô và Tiêu Tử Uyên chụp ảnh chung, tin tức được đăng lên trên tin lá cái của diễn đàn chính trị mới, bắt đầu của tin tức bới ra thân phận của Tùy Ưc, tự nhiên sẽ nhắc đến nhà họ Tùy, hơn nữa bài đăng năm đó trên diễn đàn trường cũng bị lôi ra ngoài.

Chính trị gia mới và tiểu thư nhà giàu, giữa những hàng chữ mặc dù dùng từ khó hiểu, nhưng không có chỗ nào không tiết lộ ra việc quan thương cấu kết.

Hơn nữa tập đoàn nhà họ Tùy gần đây mới có một hạng mục phải được Tiêu Tử Uyên phê thẩm, lời nói đã nói còn khó nghe hơn nữa.

Tùy Ưc nắm tờ báo thờ dài, Tiêu Tử Uyên đi trước khi đi họp ở thành phố, có lẽ còn không biết chuyện này, không biết có mang đến phiền phức cho anh không? Cô có nên gọi điện báo cho anh hay không?

Tam Bảo thấy Tùy Ưc vẻ mặt ủ ê có lòng theo trêu đùa cô, chỉ vào tấm ảnh trên báo đăng cười hì hì mở miệng, "A Ưc, cậu xem tấm hình này đi, chụp cũng được đó chứ."

Tùy Ưc vẻ mặt u ám nhìn Tam Bảo một cái, "Cậu cố ý phải không?"

Tam Bảo cảm nhận được hôm nay Tiểu Vũ Trụ Tùy Ưc không bình thường, sợ là sẽ phải ngộ thần sát thần, rất thức thời chạy trốn như một làn khói.

Tùy Ưc cả ngày tâm trạng không yên, tan việc từ bệnh viện ra ngoài mới phát hiện mưa nhỏ, thờ dài đi siêu thị mua đồ ăn, lòng không yên đi về nhà.

Cô che dù cúi đầu đang suy tư Tiêu Tử Uyên nghe tin tức này sẽ phản ứng như thế nào.

Thật sự không nghĩ ra người đã gây ra, cô buồn chán bước chân dẫm lên nước trên đường. Lơ đãng vừa ngẩng đầu thấy dưới nhà dừng một chiếc xe quen thuộc, rất nhanh có người từ trên xe bước xuống, người đó phong trần mệt mỏi, vẻ mặt mệt mỏi, đứng ở trong mưa cũng không biết che dù.

Tùy Ưc đứng ở cách đó mấy bước, thật sự không nghĩ ra nên phản ứng như thế nào, cuối cùng cứng ngắt cười, "Thật xin lỗi, em không biết sẽ xảy ra những chuyện này. . . . em không biết chúng ta ở chung một chỗ sẽ mang đến cho anh nhiều rắc rối như vậy.

Tiêu Tử Uyên thở dài, anh biết ngay cô sẽ suy nghĩ như vậy nên, mới gấp gáp vội vã chạy về, chỉ sợ thật vất vả mới lôi cô ra được khỏi vỏ lại bị dọa sợ quay về.

Anh duỗi tay về phía cô, nhẹ nhàng nói, "Tới đây."

Tùy Ưc do dự một chút mới đi qua, còn chưa đến gần anh đã nhận lấy cái ô trong tay cô, sau đó bị anh kéo vào trong ngực.

"Gây cho anh rắc rối cho đến bây giờ không phải là người khác, mà rắc rối chính là chúng ta ở chung một chỗ sẽ xảy ra chuyện gì, sau mấy chục năm nữa nên vượt qua như thế nào cùng nhau."

Tùy Ưc ghé vào trong ngực Tiêu Tử Uyên, ấm áp mà an tâm.

Giọng nói của Tiêu Tử Uyên chậm rãi vang lên trên đỉnh đầu, "Chuyện này em không phải lo lắng, anh sẽ xử lý, bên kia còn có chuyện, anh chỉ tạm thời chạy về, lập tức phải đi ngay, em ngàn vạn lần không được suy nghĩ nhiều, ngoan ngoãn chờ anh trở lại."

Tùy Ưc ngây ngốc gật đầu.

Lúc không thấy cô cảm thấy chuyện này khó giải quyết lại phiền phức, nhưng mà bây giờ thấy được anh, nghe được âm thanh của anh, cô lại cảm

thấy chuyện này căn bản không là cái gì cả.

Trước khi chia tay, Tùy Ưc đột nhiên giật mình, kéo tay Tiêu Tử Uyên, "Em tiễn anh đi, đem anh đến đầu đường cao tốc em sẽ trở về."

Tiêu Tử Uyên sững sờ, sau đó cười gật đầu.

Sau khi lên xe dặn thư ký Lữ, "Chuẩn bị một chiếc xe đến đường cao tốc chờ tôi."

Trong xe yên tĩnh, Tùy Ưc dựa vào trong ngực Tiêu Tử Uyên, hai người không ai nói gì.

Lúc vừa rời Tùy Ưc đi ở trong mưa không chú ý, giày đã sớm ướt, dưới chân bị ướt lạnh, cô khó chịu giật giật. Tiêu Tử Uyên nhanh chóng phát hiện ra, khom lưng cười giảo và tất của cô.

Tùy Ưc né một chút.

Bên trong xe không gian nhỏ, Tiêu Tử Uyên khom người không thoải mái một chút nào, giọng nói có chút kỳ quái, "Em tránh cái gì."

Chiếc xe này vốn là xe chuyên dụng của Tiêu Tử Uyên, mọi dụng cụ đều có, quần áo dùng cho các trường hợp cũng có sẵn.

Tùy Ưc cúi đầu nhìn anh cầm khăn lông lau chân cho cô.

Anh là một người đàn ông như vậy, có quyền quyết định rất nhiều thứ, nhưng lại có thể đối xử với cô như vậy, cô còn có gì chưa thỏa mãn hay sao?

Cuối cùng Tiêu Tử Uyên để chân cô ở trên ghế ngồi, đem chân đạp lên trên người cô, từ phía sau ôm cô.

Tùy Ưc ghé lưng nằm ở trong ngực Tiêu Tử Uyên, bỗng nhiên nói, "em không muốn trở thành phiền phức của anh."

Tiêu Tử Uyên trong lòng hơi khó chịu, nắm thật chặt cánh tay đang vén tóc của Tùy Ưc, chậm rãi nói, "Không có gì là phiền phức, sau này không được nói như vậy nữa."

Một lúc sau, nghe thấy tiếng thư ký nói, "Bộ trưởng Tiêu, sắp đến đường cao tốc rồi."

Tùy Ưc nghe thấy vậy định ngồi dậy mang giày vào, lại bị Tiêu Tử Uyên kéo lại, "Bên ngoài rất lạnh, đừng xuống xe, anh đổi sang chiếc xe kia là được."

"Vâng." Tùy Ưc vẫn đang quỳ luyến.

"Trở về nhớ nghỉ ngơi sớm một chút, anh đến nơi rất muộn, sẽ không gọi điện thoại cho em nữa."

"Vâng."

"Ngoan ngoãn chờ anh trở về."

Tùy Ưc nhìn vào ánh mắt Tiêu Tử Uyên gật đầu.

Qua vài ngày sau, Tiêu Tử Uyên đi công tác trở về, ngồi ở trong phòng làm việc chờ họp báo.

Hôm nay chính phủ khởi động một hạng mục, phóng viên và nhà báo đến không ít, phóng viên trước giờ vẫn hỏi những câu hỏi hóc sắc bén, vấn đề đang ồn ào kia chắc chắn tránh không khỏi, trong phòng làm việc mấy người đang thảo luận đối sách.

Có người đề nghị, "Hay là chúng ta cứ nói những lời này là lời đồn, ngài và cô Tùy không có gì cả. Đợi sóng gió qua đi lại nói đến."

Tiêu Tử Uyên chấp tay lại đặt dưới cằm, tùy ý quét mắt nhìn người kia, không nói gì.

Thư ký Lữ đi theo Tiêu Tử Uyên đã rất lâu, biết ranh giới cuối cùng của anh ở đâu, ở trong lòng yên lặng cầu nguyện cho người kia.

Tin tức của buổi họp báo công bố không ít nhà báo và phóng viên đến tham gia, ồn ào lâu như vậy, lần đầu Tiêu Tử Uyên xuất hiện trong những trường hợp này, bất cứ nhà truyền thông nào cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Sau khi hỏi xong mấy chuyện liên quan đến hạng mục, cuối cùng cũng có nhà báo hỏi vấn đề mà mọi người cảm thấy hứng thú nhất, "Bộ trưởng Tiêu, xin hỏi ngài và con gái của tập đoàn nhà họ Tù có thật sự có quan hệ yêu đương không?"

Có một trợ lý đã nhanh chóng muốn thay Tiêu Tử Uyên ngăn cản vấn đề này, nhưng Tiêu Tử Uyên khoát tay ngăn cản anh ta, nhìn ống kính nghiêm túc trả lời, "Đúng"

Dưới đài mọi người xôn xao, tiếng tranh luận rất nhanh vang lên.

"Ngài không sợ có người nói ngài và nhà họ Tù quan thương cấu kết sao? Không sợ tập đoàn nhà họ Tù sử dụng mỹ nhân kế hay sao?"

Tiêu Tử Uyên bỗng nhiên lười biếng dựa vào thành ghế, cố gắng hết sức ôn hòa, và vô cùng nghiêm túc. Anh nheo mắt lại, ánh mắt lại tỏ ra bá đạo và khinh thường, nhìn phóng viên đó không nhanh không chậm phun ra mấy chữ, "Chuyện này có quan hệ gì đến anh?"

Tùy Ưc đứng trước TV nhìn gương mặt đó, im lặng bật cười.

Một người chồng như anh, cô còn cầu mong gì hơn.

So với các tình huống tương tự nhận được những đáp án không rõ ràng, đáp án này đối với tất cả phóng viên mà nói thật sự là mới mẻ kích thích.

Nó không những không mang tới hiệu quả xấu, mà ngược lại đại đa số người trong truyền thông đều cảm thấy Tiêu Tử Uyên có trách nhiệm.

Sau đó có một vị tiền bối đã lâu không tham gia phỏng vấn của báo chí, khi hỏi đến vấn đề này thì ông cười nói, “Đám người các anh thật là, cả ngày chỉ biết than vãn không ai hiểu phóng viên các anh, vậy các anh thì sao? Cuộc sống riêng tư của người ta cũng không để yên. Tiêu Tử Uyên người thanh niên này rất tốt, chẳng lẽ vào ngành chính phủ thì không thể nói lời yêu thương hả? Chẳng lẽ vào ngành chính phủ thì phải ghét bỏ con gái nhà người ta giàu hay nghèo sao? Thế kỷ này đã là thế kỷ nào rồi, còn trọng nông khinh thương? Các anh đó. . . . . Không nên vì mấy câu nói của các anh mà phá hủy tiền đồ của những người trẻ tuổi.”

Câu nói ấy của ông đã thành công khiến mọi người bật cười, cũng không tiện hỏi cái gì nữa.

Mấy ngày sau, tập đoàn nhà họ Tù mở cuộc họp báo.

Tù Cảnh Nghiêu đối mặt với ống kính mỉm cười với mọi người nói mở miệng, "Tùy mỗi cả đời theo nghiệp buôn bán, không bất kể làm ăn lớn hay nhỏ, đều bằng chính bản lĩnh của bản thân, chuyện các anh nói tôi chưa bao giờ làm, cũng sẽ không làm. Bộ trưởng Tiêu tôi cũng đã từng tiếp xúc, là người chính trực lễ độ, con gái tôi Tùy Ưc từ nhỏ đã vì quan hệ của tôi và mẹ của nó, mà thiếu con bé rất nhiều, hiện tại có người có thể đứng ra cho con bé hạnh phúc, người làm cha như tôi cũng rất kích động, cho nên hi vọng các vị nể mặt Tùy mỗi, Tùy mỗi tôi cảm kích mọi người vô cùng."

Nhà họ Tù buôn bán rất có tiếng, ở thương giới rất có danh tiếng, mấy câu nói này đã khiến mọi người im lặng.

Vốn tưởng rằng cứ như vậy kết thúc, ai ngờ Tùy Cảnh Nghiêu lại đột nhiên ném ra một bom, "Vì trong sạch, từ hôm nay trở đi, Tùy Cảnh Nghiêu tôi sẽ đem tất cả tài sản của tôi quyên cho công trình hi vọng, tài sản phân ra, chuyện này chấm dứt tại đây.

Nói xong liền xoay người rời khỏi hội trường.

Mười mấy năm trước tôi đã sai lầm rồi một lần, sẽ không phạm sai lầm lần thứ hai nữa.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Đại Kết Cục

Lúc Tùy Ưc biết tin này đã thất thần rất lâu, sau đó cũng không nhắc đến nữa.

Tùy Ưc vốn tưởng rằng chuyện này đã kết thúc, ô thật sự không ngờ cô và nhà họ Tùy vẫn còn liên quan.

Ngày đó có một cô gái đến đăng ký khám bệnh, ngồi đối diện Tùy Ưc nhưng lại không nói lời nào, nhìn chăm chăm cô thật lâu mới nói, "Chị chính là Tùy Ưc? Dượng tôi chính là người vì chị mà giải tán gia tài bạc triệu?"

Tùy Ưc lúc đầu không hiểu vấn đề, cô gái đó vênh mặt hất cằm trả lời, "Tôi họ Lâm."

Tùy Ưc lần này rốt cuộc hiểu rõ, không muốn cùng cô ta nói chuyện nhiều, "Xin hỏi cô khó chịu ở đâu?" dien+dan+le+quy+don+com

Cô gái cũng không trả lời cô, "Cho dù mẹ chị là một tài nữ thì thế nào? Nhà họ Tùy cuối cùng vẫn không phải vẫn chọn cô của tôi sao?"

Tùy Ưc nở nụ cười, cười đến mức dị dạng, chậm rãi phun ra mấy chữ, "Nhà họ Tùy chọn cô của cô mà không chọn mẹ tôi, tôi chỉ có thể nói bọn họ có mắt không tròng."

Cô gái lập tức giẫm chân, "Chị. . . . . chị lại dám nói như vậy! Sau này chị nhất định sẽ hối hận!"

Tùy Ưc cười khẩy, "Sau này? Tôi có cái gì phải hối hận? Chẳng lẽ cô có bệnh?"

"Chị!" Cô gái giậm đến mặt đỏ lên, đứng lên thở phò phò đi ra.

Tùy Ưc thở dài, thật sự là phiền phức mỗi năm đều có, năm nay lại đặc biệt nhiều.

Buổi tối hôm đó, lúc Tiêu Tử Uyên ngồi ở đầu giường xem tạp chí giống như vô tình nói một câu, "Kiều Dụ đã được gọi về."

Vừa nói đến Kiều Dụ Tùy Ưc lại nghĩ đến Yêu Nữ, hỏi một câu, "Anh nói xem, hai người bọn họ còn có thể sao?"

Tiêu Tử Uyên suy nghĩ một chút, "Kiều Dụ bên này không thành vấn đề."

Tùy Ưc nghĩ, "Yêu Nữ bên này cũng không thành vấn đề."

Tiêu Tử Uyên cười kéo Tùy Ưc lại, "Vậy thì không thành vấn đề."

Tùy Ưc vẫn không hiểu, "Năm đó Kiều Dụ rút cuộc là vì sao? Vì quyền thế?"

Tiêu Tử Uyên chột thu nụ cười, sau một lúc lâu chậm rãi nói, "Kiều Dụ còn có một người anh trai, tên Kiều Diệp, lớn hơn chúng ta vài tuổi, là một người rất ngay thẳng. Vốn là nhà họ Kiều tất cả đều do anh ấy gánh vác, nhưng năm đó lúc kiểm tra sức khỏe phát hiện ra ung thư giai đoạn đầu. Anh ấy gặt trong nhà, chỉ có mấy người bọn anh biết. Anh ấy không có yêu cầu khác, chỉ là muốn Kiều Dụ sau khi tốt nghiệp nhận lấy trọng trách gia đình, đây chính là lý do vì sao Kiều Dụ ban đầu không chịu chấp

nhận Yêu Nữ. Sau khi làm giải phẫu, khôi phục rất tốt, nhưng năm đó lúc bọn anh sắp tốt nghiệp bệnh ung thư lại tái phát, không còn biện pháp chữa, chỉ có thời gian vài năm, Kiều Dụ chỉ có thể bỏ qua Kỳ Tư Toàn. Cậu ấy biết Kỳ Tư Toàn mơ ước là điều gì, không muốn bởi vì chính mình mà liên lụy đến cô ấy, nên vẫn không nói rõ nguyên nhân."

Trong lòng Tùy Ưc có chút khó chịu, "Vậy anh trai Kiều sư huynh. . . .
.."

"Vẫn còn sống." Tiêu Tử Uyên kéo qua Tùy Ưc lại, "Không nói chuyện này nữa, không muốn em suy nghĩ nhiều. Ngày mai Kiều Dụ mời khách, chúng ta cùng đi?"

"Vâng." Khi đó Tùy Ưc mặc dù trên mặt không biểu hiện gì, nhưng trong lòng đối với Kiều Dụ vẫn còn có chút ý kiến, hiện tại biết nguyên nhân cũng hiểu anh. Chỉ thấy đáng thương cho Yêu Nữ.

Buổi tối hôm sau, Tùy Ưc đến sớm, lúc đẩy cửa vào lại gặp được cô gái kia.

Cô gái thấy Tùy Ưc lập tức lôi kéo người thanh niên đến đi, "Anh, chính là chị ta! Con gái riêng của dưỡng!"

Tùy Ưc nhìn cậu bé trước mắt có chút quen mắt, gương mặt này và gương mặt trong trí nhớ dần dần trùng hợp, hô hấp của cô thoáng chốc liền rối loạn, cũng không để ý đến cô gái đang nói gì.

Cậu ta không đồng ý trừng mắt nhìn cô gái một chút, "Em không được nói bậy, cha anh không phải loại người như vậy."

"Nhưng dưỡng cũng thừa nhận chị ta là con gái của dưỡng, mà chị ta không phải do cô sinh, vậy thì chính là con gái riêng rồi?"

Cậu ta cũng có chút hoài nghi, mang theo ánh mắt dò xét nhìn về phía Tù Ưc.

Tù Ưc vốn định cãi lại, nhưng em trai ruột thịt của mình nhìn cô như vậy, cô giống như mất đi giọng nói vậy, há miệng ra một câu cũng không nói ra được.

Đúng lúc đó Tiêu Tử Uyên đẩy cửa vào đã nhìn thấy tình cảnh này, trong hốc mắt sâu trong nháy gió đã nổi lên mạnh mẽ, hừ lạnh một tiếng, "Gà nhà bơi mặt đá nhau*, lá gan ghê gớm thật."

(*) anh em đấu đá lẫn nhau

Nói xong nghiêng đầu nhìn Lâm Thần đang đứng sau lưng một cái, Lâm Thần khẽ run rẩy, chủ động thẳng thắn, "Là em họ tớ. Tớ qua nó chuyện với nó, nể mặt tớ, cậu ngàn vạn đừng ra tay. Nếu không về nhà tớ không có cách nào ăn nói."

Tiêu Tử Uyên chưa nói được cũng không nói không được, nhanh chóng đi đến bên cạnh Tù Ưc, không nhìn hai người trước mặt, không coi ai ra gì dịu dàng nói, "Đến đã bao lâu rồi?"

Tù Ưc đưa tay ra nắm lấy tay Tiêu Tử Uyên, nắm thật chặt, "Vừa tới."

Lâm Thần ở bên kia chào hỏi một tiếng, "Tù Hâm, Dao Dao, để đây, anh có chuyện muốn nói với các em."

Hai người liếc nhìn nhau, Lâm Dao không dám chọc Tiêu Tử Uyên, liền đi theo Tù Hâm đi đến bên Lâm Thần.

Tù Hâm?

Thì ra là cậu ấy tên là Tù Hâm.

Phong mẫn vật áo đi hay ở tùy tâm* , đây là ám chỉ cái gì?

(*) Gió thổi đầy vật áo, đi hay ở tùy tâm.

Tiêu Tử Uyên vỗ vỗ tay Tùy Úc, "Đừng suy nghĩ nữa, những người đó không quan trọng một chút nào."

Tùy Úc gật đầu, lúc vừa rồi trong phút chốc Tùy Úc đã muốn nói ra tất cả dự thật, nhưng cuối cùng vẫn nghĩ đến cậu là múa mủ với cô, nên không đành lòng.

Mấy ngày hôm sau, Tùy Úc nhận được điện thoại của Lâm Thần, vừa nghe đã phát hiện không phải giọng của anh.

Giọng nam đó có chút xấu hổ, "Xin chào, em là Tùy Hâm, ngày đó chúng ta đã gặp nhau. Mạo muội gọi điện thoại cho chị, thật ngại. Cha em đã đem tất cả mọi chuyện nói cho em biết, em và Lâm Dao hiểu lầm chị, thật thật xin lỗi."

"Ông ta nói cho em biết?" Tùy Úc có chút nóng lòng, "Ông ấy nói gì?"

Tùy Hâm cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn là trả lời, "Cha nói lúc trước khi lấy mẹ em đã lấy mẹ của chị cưới hỏi đàn ông, theo lý thuyết, em nên gọi chị một tiếng. . . . ."

Tùy Úc lúc sắp nghe thấy từ kia bỗng nhiên cúp điện thoại.

Lúc Tiêu Tử Uyên tan việc trở lại thì nhìn thấy Tùy Úc ngẩng mặt dựa vào trên ghế sofa mất hồn, đôi mắt nhìn chăm chăm vào trần nhà, ngay cả anh vào cửa cũng không hiện.

Suy nghĩ hồi lâu, Tùy Úc chợt nở nụ cười.

Thật ra thì đây xem như là kết quả tốt nhất đi, cô vẫn còn suy nghĩ điều gì nữa?

Sau hôm ấy, Tùy Ưc hình như thật thay da đổi thịt, đối với những đề tài nhạy cảm trước kia cũng buông xuôi.

Có một lần đi cùng Tiêu Tử Uyên ra ngoài ăn cơm, trên bàn cơm có người có thâm ý khác hỏi, "Người ta nói chuyện xảy ra đối với mẹ sẽ tái hiện trên người con cái, bộ trưởng Tiêu ưu tú như vậy, nếu như sau này cậu ta kết hôn bên ngoài, đi theo con đường của cha cô, cô sẽ chọn im lặng chịu đựng hay là như mẹ cô lựa chọn ly hôn với cậu ta?"

Tùy Ưc nghiêng đầu nhìn người bên cạnh một cái, những người bên cạnh khẽ mỉm cười hình như cũng đang chờ đáp án.

Tiêu Tử Uyên nhắc ly trà lên nhấp một ngụm trà, cô gái của anh trờ trước mặt anh, cho tới bây giờ vẫn mạnh mẽ không ai có thể thắng nổi.

Tùy Ưc khẽ nhếch miệng, nhẹ nhàng trả lời, "Cuộc đời này của tôi không có ly dị, chỉ có mất vợ hay chồng!"

"Hả!"

Mọi người đều cố nén cười đến mặt mũi co quắp, Tiêu Tử Uyên đặt ly trà xuống vuốt cái trán, thật là mạnh mẽ đến mức anh có áp lực rất lớn.

Mùa xuân một năm nào đó, Tiêu Tử Uyên cuối cùng cũng nhận được tin tức của nhà, ông cụ tự mình gọi điện thoại đến cho anh, "Mang cô bé về nhà để ông xem mặt nào."

Tiêu Tử Uyên đột nhiên có cảm giác thời kỳ cực khổ đã qua, anh đã tính toán rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Tùy Ưc thức dậy đã phát hiện trên tay mình có nhiều hơn một chiếc nhẫn, rõ ràng tối hôm qua trước khi ngủ còn không có mà?

Cô chạy đến toilet hỏi người đang đánh răng Tiêu Tử Uyên, "Đây là cái gì?"

Hỏi xong liền đưa tay ra.

Tiêu Tử Uyên trong miệng đều là bọt, mơ hồ không nói rõ câu, "Chiếc nhẫn."

"Em đương nhiên biết là chiếc nhẫn, em hỏi anh tại sao lại ở trên tay em, từ đâu ra?"

Tiêu Tử Uyên trả lời một câu rất nhanh, "Anh mua , đưa cho em."

Tùy Ưc từng bước tiến tới gần, "Anh đưa ta chiếc nhẫn làm gì?"

"Cưới em đó." Tiêu Tử Uyên trả lời một cách đương nhiên, "Đúng rồi, mấy ngày nữa em theo anh về nhà để gặp mặt người nhà của chúng ta."

Tùy Ưc rất là im lặng, "Tiêu Tử Uyên, anh không biết muốn kết hôn với một cô gái phải cầu hôn sao?"

Tiêu Tử Uyên gật đầu một cái, "Biết, nhưng thời gian không còn kịp nữa, em mang trước, chờ sau này anh sẽ cầu."

Tùy Ưc rên lên một tiếng, im lặng đi ra ngoài.

Tiêu Tử Uyên mặc dù không cầu hôn, nhưng lại tìm cho Tùy Ưc một pho tượng phật lớn để bảo vệ Tùy Ưc .

Buổi chiều Thứ bảy Tiêu Tử Uyên dẫn Tùy Ưc đến một quán cà phê.

Quán cà phê này trang trí rất đặc sắc, mới vào cửa xa xa đã thấy một người phụ nữ trung niên mặc áo trắng quần đen đi tới, tóc quấn lười biếng địa bối thành lộn, có vài sợi buông xuống dưới, mặc dù trang phục rất bình thường, nhưng mặc ở trên bà lại có loại quyến rũ xinh đẹp không nói ra được.

Tay Tiêu Tử Uyên đặt bên hông Tùy Ưc, thân mật không hề kiêng kỵ bất cứ ai khiến Tiêu Quỳnh trong lòng lấp bắp kinh hãi.

"Gọi cô đi." Tiêu Tử Uyên thúc giục Tùy Ưc.

Tùy Ưc quay đầu nhìn về phía Tiêu Tử Uyên, cô còn chưa chào hỏi người ta mà anh lại nói cô gạ theo anh, như vậy được không?

Tiêu Tử Uyên nở nụ cười, ánh mắt dịu dàng có thể chảy ra nước, Tùy Ưc bị anh đầu độc ngoan ngoãn mở miệng gọi, "Cô."

Tiêu Quỳnh cũng không đáp lại mà là nhú mày nhìn về phía Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên khẽ vuốt cằm, hình như mang theo thỉnh cầu, Tiêu Quỳnh cười sáng sáng, "Ừ, thật biết nghe lời. Đây là đứa bé nhà ai, bộ dáng rất xinh đẹp."

Tùy tiện nói chuyện mấy câu, Tiêu Tử Uyên liền quay đầu lại nói với Tùy Ưc, "Anh có đem theo một ít quà tặng cho cô để trên xe, em ra lấy hộ anh một chút nhé!"

Tùy Ưc sửng sốt một giây rồi lại gật đầu nói vâng.

Tiêu Tử Uyên luôn rất cẩn thận, từ lúc nào lại sơ suất như vậy? chỉ sợ là những lời kế tiếp anh không muốn cô nghe được thôi.

Tùy Ưc vừa rời đi, hai cô cháu vốn dĩ là đang trò chuyện rất vui vẻ bỗng nhiên thay đổi mùi vị.

Tiêu Quỳnh liếc xéo Tiêu Tử Uyên, "Nói đi, đột nhiên muốn cô nhận cháu gái, phải có lý do gì chứ."

"Không phải cháu gái, là cháu dâu."

"Các đại thần trong nhà đã gặp rồi à?"

"Vẫn chưa."

Tiêu Quỳnh hiểu, "Kiên quyết phản đối?"

Tiêu Tử Uyên giống như có chút khó xử, "Cũng không phải là kiên quyết phản đối."

"Gia thế?"

"Dòng dõi thư hương, bậc thầy của nền học vấn quốc gia Thẩm Nhân Tĩnh là ông ngoại của cô ấy."

"Ừ, xuất thân danh môn, không tệ, vậy cháu sợ cái gì?"

"Gia đình cô ấy bố mẹ ly hôn."

Tiêu Quỳnh suy tư, "Điều này cũng không có gì."

Tiêu Tử Uyên lại bồi thêm một câu, "Cha cô ấy là Tùy Cảnh Nghiêu."

Tiêu Quỳnh rốt cuộc hiểu rõ đứa cháu này muốn nói cái gì rồi, "Tùy thị? Quả nhiên là không thể nói cương quyết phản đối, cho nên muốn mời cô làm trợ thủ?"

Tiêu Quỳnh nghiêng đầu cười, "Vậy ta phải xem trước một chút cháu dâu này có hợp khẩu vị cô không đã."

Tiêu Tử Uyên cười, anh đối với Tùy Ưc đâu chỉ là lòng tin tràn đầy.

Ngày hôm sau Tùy Ưc được Tiêu Quỳnh nhiệt tình mời và Tiêu Tử Uyên ngầm đồng ý cô cùng với Tiêu Quỳnh đi dạo một ngày, sức kiên nhẫn cực tốt, buổi tối lúc Tiêu Tử Uyên đi đón Tùy Ưc, Tiêu Quỳnh vẫn đang nằm ở trên ghế sa lon kê thảm thiết.

Tùy Ưc mồ hôi chảy ròng ròng giúp cô ẩn huyết vị.

Tiêu Quỳnh thấy Tiêu Tử Uyên tới liền bảo Tùy Ưc tạm ngừng, ngồi dậy một lát sau cảm giác rất hài lòng, "đúng thật là nhẹ nhõm không ít, cô bé này thật sự có tài."

Tùy Ưc mỉm cười không lên tiếng.

Tiêu Quỳnh suy nghĩ một chút rút chuỗi ngọc đeo trên tay xuống đeo lên tay Tùy Ưc, Tiêu Tử Uyên cả hoảng hốt đưa tay lên ngăn cản, lại bị Tiêu Quỳnh chặn lại, vẻ mặt trách cứ, "Cháu làm gì đấy, cũng không phải là đưa cho cháu."

Tùy Ưc trực giác là không thể nhận, muốn thu tay lại bị Tiêu Quỳnh kéo, "Cháu cái này cô bé ngọc này, lúc về nhà nhất định phải đeo, sẽ không ai làm khó cháu."

Trên đường trở về Tiêu Tử Uyên mới nói cho Tùy Ưc biết, "Cô ấy không phải cô ruột của anh, là trẻ mồ côi con gái chiến hữu năm xưa của ông nội, năm đó cha ruột cô vì cứu ông nội anh đã hy sinh, mẹ cũng hy sinh ở trên chiến trường, ông nội anh từ trên chiến trường lúc trở về đã dẫn cô về nuôi, từ đó về sau so ruột còn thân hơn, tìm mọi cách cưng chiều, ông cụ đời này coi trọng nhất không phải là của cha anh, mà là cô ấy, người trong nhà kiêng kỵ ông cụ, đối với cô luôn nhường nhịn ba phần. Chuỗi lắc tay này là kỷ vật của cha mẹ cô để lại cho cô, cô từ nhỏ đeo bên người lên lớn, người trong nhà đều biết, vốn muốn mời cô giúp một tay mới nói một chút, không ngờ cô lại . . . . ."

Tùy Ưc cúi đầu nhìn chuỗi ngọc trên cổ tay cô, bỗng nhiên có chút hồi hộp.

Quả nhiên, lúc đến nhà họ Tiêu, mọi người ngoại trừ khen Tùy Ưc dịu dàng xinh đẹp ở ngoài, rồi rít nhìn chăm chăm cổ tay của cô, ông nội Tiêu trợn mắt nhìn Tiêu Tử Uyên một cái mới mở miệng, "Bé con này, lão già ông lớn tuổi, răng lợi không được tốt, một lát cháu làm cho ông một bát tào phớ đi!"

Tùy Ưc biết đây là cuộc thi bắt đầu, liền lễ phép đồng ý, "Vâng ạ."

Khảo nghiệm nấu tào phớ không chỉ là kỹ thuật xắt rau, mà chính là thi nghiên cứu lòng người, đem những miếng đậu hũ mềm mại xắt nhỏ như tóc, muốn phải làm một mạch liên tục, không được phép suy nghĩ đến bất cứ điều gì, tâm không tĩnh chắc chắn sẽ không thành công ?

Tùy Ưc vào phòng bếp không bao lâu liền bưng một chén nhỏ sứ men xanh ra ngoài, đặt ở trước mặt ông nội Tiêu ông cụ, ông cụ ném thử một miếng sau gạt đầu, "Đi với ông thư phòng thôi."

Tiêu Tử Uyên cùng Tùy Ưc đi theo ông nội Tiêu vào thư phòng, trên bàn sách đã đặt sẵn một trang giấy viết chữ nhưng chưa hoàn chỉnh, ông nội Tiêu mở miệng, "Bức chữ này còn thiếu một chữ, nhóc con, cháu qua đây thêm một chữ để ông xem nào."

Sau khi Tùy Ưc viết xong, ông nội Tiêu hình như rất hài lòng, cúi đầu nhìn, "Bút pháp mặc dù còn non nớt, nhưng mà lại có khí phách của Thẩm Nhân Tĩnh, không tệ."

Tiêu Tử Uyên giải thích, "Đó là ông ngoại cô ấy."

Ông nội Tiêu giương mắt lại nhìn Tùy Ưc một cái, giọng nói dịu đi rất nhiều, "Đi xuống ăn cơm đi."

Nói xong dẫn đầu đi ra ngoài.

Tiêu Tử Uyên cùng Tùy Ưc liếc nhau một cái, đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Lúc Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc kết hôn, bất khắp nơi bắt anh em khắp nơi đến giúp đỡ, một đám tinh anh của học viện cơ giới năm đó năm đó rải rác khắp nơi làm việc, đang thảo luận đến vấn đề nên phá cửa của cô dâu như thế nào, còn các cô gái thì mọi người nhiệt huyết sôi trào thảo luận làm thế nào làm khó chú rể, Tùy Ưc lại thỉnh thoảng ngắm Tiêu Tử Uyên một cái.

Mà chú rể cùng đoàn phù rể vẻ mặt không có gì ngời ở chỗ đó nghe một những cô gái bày ra những chiêu thức đối phó.

Sau một lát, các cô gái rốt cuộc bình tĩnh lại, một nhóm đàn ông rất cuộc mở miệng.

"Xem ra mấy dụng cụ tập thể hình hôm trước em mua chắc cũng có công dụng phá cửa rồi, Tiêu sư huynh ngày đó nhớ mang theo đó."

"Vậy tớ chỉ có thể mua một ít vật liệu để chế tạo đạn, Tiêu sư huynh, cửa chống trộm giao cho em."

"Nếu vẫn không được, Tiêu sư huynh, chúng ta đến phòng thí nghiệm Trương lão đầu phòng thí nghiệm đem thanh hàn a-xê-ti-len trộm ra đây, cửa gì cũng không sợ nữa."

Nhà gái sững sờ tại chỗ.

Tiêu Tử Uyên thanh thản ngồi ở chỗ đó, bình tĩnh mỉm cười, "Rất tốt."

Ngày Kết hôn, đối với Tùy Ưc mà nói, thật có thể dùng chiến tranh loạn lạc để hình dung, mà cho đến ngày đó cô mới chờ đến lúc Tiêu Tử

Uyên "Cầu hôn" .

Ngày tốt giờ lành, xung quanh đầy áp người tiếng hoan hô ồn ào tiếng nói vang lên bên tai không dứt, lúc Tùy Ưc ngồi ở chỗ nhiều người chú ý nhất đưa tay để cho người đang quỳ gối đeo nhẫn, đột nhiên cúi đầu nhỏ giọng hỏi.

"Tiêu Tử Uyên, em rốt cuộc có điểm gì tốt? Vì sao anh lại thích em?"

Ngày đó Tiêu Tử Uyên dáng vẻ giống như hoàng tử, vượt qua từng nhòm phù dậu làm thành một bức tường lửa gây khó khăn mà không chút nào chật vật, vẫn tao nhã ung dung như cũ. Nhìn cô công chúa sắp cưới về nhà, khẽ mỉm cười, trong trái tim và ánh mắt đều là cưng chiều, "Có một cô gái, tốt đến mức này, mà cô gái ấy lại không tự biết, khiến cho anh không thể nào có thể không yêu."

Nói xong tiến lên ôm lấy Tùy Ưc vẫn đang ngẩn ngơ, ở bên tai cô khẽ cười, "Bà Tiêu, chúng ta về nhà."

Một ngày nào đó sau khi cưới, bầu trời trong xanh, hiếm khi cả hai người đều ở nhà, Tùy Ưc ngồi trước máy vi tính im lặng buồn bực rất lâu cũng không động tĩnh, Tiêu Tử Uyên nhìn xong cuối cùng đặt tài liệu xuống đến hỏi, "Em làm gì vậy?"

Tùy Ưc ngẩng đầu lên nhíu mày oán trách, "Chó của em bị bệnh, không kêu!!".

Tiêu Tử Uyên nhìn cô một lần từ trên xuống dưới, kỳ lạ hỏi, "Chó ở đâu ra?"

Tùy Ưc chỉ vào phần mềm trên màn hình máy tính của mình "Khốc cầu (Kugoo)! Không lên tiếng nữa rồi!" (Kugoo là dịch vụ cung cấp chia sẻ music đúng đầu ở TQ. Kugoo còn cung cấp các sản phẩm như truyền bá online, Web2.0)

Tiêu Tử Uyên cười khố, trước đây sao anh lại coi trọng cô gái không theo lẽ thường này?

Bao nhiêu năm sau Tù Ưc cũng không nhớ rõ tại sao Tiêu Tử Uyên lại nhìn trúng cô nhưng cô lại nhớ anh đã từng trịnh trọng ở bên tai nói với cô những câu nói sâu sắc:

A Ưc , anh muốn giữ em ở bên cạnh anh, để em ngang ngược cả đời.

Giây phút đó, Tù Ưc cảm động nhìn sâu trong đôi trong sáng và dịu dàng của anh.

Tiêu Tử Uyên không nhịn được hôn lên mặt cô.

Em ngoảnh đầu nhìn lại mỉm cười, anh lại nhớ rất nhiều năm. . . . .

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Ngoại Truyện 1: Tam Bảo

Chiến sĩ hoạt bát đáng yêu dừng cảm tiến tới như Tam Bảo điên cuồng oanh tạc mấy tháng vẫn không có kết quả núi băng lạnh như Trần Thốc, rốt cuộc cũng buông tha, ngày thường ở trong bệnh viện nhìn thấy Trần Thốc, cũng lạnh nhạt.

Mấy ngày sau, cuối cùng nhìn Tam Bảo cùng cả đám bác sĩ nam cãi nhau âm ỉ bác sĩ Trần rốt cuộc không nhìn được, sau mấy ngày đêm trằn trọc không thể nào chợp mắt được anh ta nhận một tin nhắn mập mờ: lễ Giáng Sinh sắp đến, cô vẫn một người sao?

Ai ngờ nhóc con ở trước mặt anh vẫn luôn vâng vâng dạ dạ tức giận ùng ùng trở về người thật của mình: tôi con mẹ nó biến thành một con chó sao?

Trần Thốc sau một lúc trợn mắt nhìn chăm chăm tin nhắn, không thể làm gì hơn là vỗ trán bật cười, cuộc đời của anh tại sao lại lao vào cô gái không đáng tin như vậy chứ?

Theo đuổi mãi không buông tha một thời gian sau Tam Bảo buông tha, Bác sĩ Trần Thốc đối với cuộc sống yên tĩnh trở lại này thật sự không thích ứng, do dự thật lâu sau đó chủ động gửi nhắn tỏ ra yếu ớt bị ghét bỏ, buổi trưa mặt trời lên cao sau khi anh ta kiểm tra phòng xong gọi điện thoại cho một người nào đó, ai ngờ Tam Bảo đáp một tiếng sau liền trầm giọng bắt đầu hỏi.

"Lần gần đây nhất X sinh hoạt là lúc nào?"

Trần Thốc mặt nóng lên, "Cô hỏi vấn đề này để làm gì?"

"Lần trước kinh nguyệt là ngày nào?"

Trần Thốc khóc ra nước mắt, "Tôi là đàn ông!"

Tam Bảo không thể nhịn được nữa rống lên, "Anh đừng ngắt lời! tôi đang xem bệnh nhân!"

Bác sĩ Trần yên lặng cúp điện thoại.

Giữa trưa sau Mùa đông, mặc dù ánh nắng mặt trời rực rỡ nhưng gió lạnh vẫn thấu xương như cũ, hai người mặc áo trắng thiên sứ đứng ở tầng cao nhất của bệnh viện nói chuyện, mặt Tam Bảo còn lạnh hơn cả gió lạnh nữa.

Trần Thốc ho nhẹ một tiếng, "Khụ, Nhậm Thân, chúng ta nói chuyện một chút."

Tam Bảo vẻ mặt không biểu cảm gì hừ hừ, "Nói chuyện gì?"

Hai chữ theo gió trượt vào trong tai Tam Bảo, đánh thẳng vào màng nhĩ của và trái tim của cô.

". . . . . Tình Yêu."

Sau khi tỉnh táo lại Tam Bảo nhìn chăm chăm mặt bác sĩ Trần mặt đỏ tim đập nhưng làm ra vẻ bình tĩnh, không khỏi không cảm khái, "Người nếu là khó chịu, thật sự là ngăn cản cũng không ngăn cản được. . . . ."

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cố
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Ngoại Truyện 2

Một buổi sáng Chủ nhật, người đầy tớ của nhân dân là Tiêu Tử Uyên vì bồi bà xã đặc biệt ở nhà làm việc, ở thư phòng nhìn tài liệu một lát, đã thấy Tùy Ưc đi vào, đứng ở bên cạnh anh mở mắt to vô tội nhìn anh.

Đầy tớ Tiêu khẽ nhếch môi một tay cầm tài liệu, một tay thận trọng kéo qua người nào đó ngồi ở trên đùi anh.

Tùy Ưc ngoan ngoãn ngồi lên, ôm cổ Tiêu Tử Uyên, cười hì hì nói, "Ông xã, em mang thai rồi!"

Tiêu Tử Uyên tầm mắt vẫn như cũ dừng lại trên tài liệu, còn thuận tay lật sang tờ khác, vẻ mặt lạnh nhạt lòng không yên trả lời, "Ừ."

Tùy Ưc cau mày, "Em mang thai anh không phải vui mừng sao? Tại sao anh một chút phản ứng cũng không có? Anh không yêu em và con à?"

Tiêu Tử Uyên, ". . . . ."

Tùy Ưc cắn môi mặt uất ức, "Đàn ông đúng thật là hay thay đổi, trước sau hôn nhân khác nhau!"

Tiêu Tử Uyên mặt bất đắc dĩ đưa tay lên ôm chặt mặt Tùy Ưc, "Bà xã, tháng sau em sinh rồi, chẳng lẽ còn muốn anh giả bộ vui mừng sao?"

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cỗ
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Ngoại Truyện 3

Ngày ấy, trời xanh thăm thẳm, gió rất nhẹ, hoa rất thơm, màu vàng ánh mặt trời chiếu vào phòng học, duyên dáng và dịu dàng, bọn họ ngồi song song trong phòng thi vật lý, gió nhẹ thổi lên mái tóc dài của cô, hương thơm nhẹ nhàng.

Anh vẫn hạ mí mắt yên lặng làm bài, không bị sự vật xung quanh quấy rầy.

Chẳng biết lúc nào, cậu bé và cô bé song song gục xuống bàn ngủ thiếp đi, tư thế giống nhau, cùng một hướng, làn gió nghịch ngợm lay động bài thi với những con số và công thức viết đầy trên đó.

Thầy giám thị ho nhẹ một tiếng, "Bạn học nào làm xong bài rồi thì kiểm tra lại thật tốt, không được làm việc khác."

Thầy giáo Trẻ tuổi vốn muốn đi ngăn lại, nhưng mặt đối mặt khuôn mặt khéo léo của cậu bé và nhu thuận của cô bé, anh bỗng nhiên có chút không nhẫn tâm, chỉ có thể nhắc nhở xuống mang tính tượng trưng.

Cậu bé và cô bé hình như bị làm tỉnh giấc, mờ mịt ngẩng đầu đi xem thầy giám thị, sau đó cùng nhau đổi hướng, vẫn tư thế như mới vừa rồi lại bắt đầu ngủ.

Khi đó, bọn họ khoảng cách bọn họ gần đến mức vừa quay đầu sẽ thấy đối phương, nhưng nếu anh chịu mở mắt nhìn, hoặc là cô mở mắt nhìn một

chút, vậy bọn họ chắc chắn không phải đợi ngần ấy năm về sau rồi.

Đông tác ăn ý như vậy động tác như phát ra từ một người, mà hai tờ giấy thi theo gió lay động trên mỗi góc rõ ràng viết hai cái tên hoàn toàn khác nhau.

Một người tên là Tiêu Tử Uyên.

Một người tên là Tùy Úc.

Ở thời gian ngây thơ tươi đẹp đó, ngay tại thời điểm đó, bọn họ đã ăn ý với nhau như vậy rồi.

Đó là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, anh không hề nghĩ đến em lại quan trọng đối với anh như vậy.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Ngoại Truyện 4

Đêm khuya một ngày nào đó, đầy tớ Tiêu xã giao xong đang say về đến nhà, vào cửa nhà đã dựa vào ở trên cửa nhìn cười.

Tùy Ưc đột nhiên cảm thấy rợn cả tóc gáy, "Anh làm gì đấy?"

Tiêu Tử Uyên vỗ trán bật cười, "Tối hôm nay có người hỏi anh, tại sao cưới bác sĩ làm vợ."

Tùy Ưc khẽ nhú mày, động tác say mê hấp dẫn của Tiêu Tử Uyên rất thú vị, không cần hỏi cũng biết người hỏi đó chính là một cô gái.

Mặc dù đầy tớ Tiêu đã kết hôn vẫn khiến hàng ngàn cô gái yêu mến.

"Anh trả lời như thế nào?"

"Anh nói" , Tiêu Tử Uyên nghiêng đầu chậm rãi mở miệng, "Bởi vì bác sĩ kinh nghiệm lâm sàng phong phú."

Tùy Ưc không thể không thừa nhận, chồng của cô thật sự là càng ngày càng dũng cảm rồi.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Ngoại Truyện 5

Trên hành lang, cô lại một lần nữa bị sinh viên nam xa lạ ngăn lại đường đi.

Trong lúc cô không kiên nhẫn nghiêng một cái đầu thấy phòng học bên cạnh có một sinh viên nam đang ngồi, cách cô chỉ một lớp thủy tinh mỏng.

Ngày đó thời tiết rất đẹp, đẹp đến mức bao nhiêu năm sau cô vẫn khắc sâu trong trí nhớ, ngày đó ánh mặt trời đặc biệt sáng rỡ, sáng rỡ đến chói mắt, ngày đó anh ngồi ở trong những tia sáng của ánh mặt trời, dịu dàng đẹp trai như hoàng tử, cảm động như vậy, trong giây phút đó trong lòng cô mềm nhũn.

Cô đã sớm không nghe được sinh viên nam đang cản đường đó ở nói với cô cái gì, trước mắt chỉ có gò má đẹp trai kia.

Cô bị đánh thức, hồi hồn, sững sờ nhận lấy một lá thư của sinh viên nam kia đưa, rồi cứng nhắc đi về phía trước.

Đi tới cửa cầu thang mới quay đầu lại, nam sinh viên sau tân thủy tinh vẻ mặt vẫn như cũ lẳng lẳng đọc sách.

Một quyển sách, một cây bút, một chén nước, một bên gương mặt, mãi không tiêu tan.

Gặp lại anh, cũng là ở cuộc phỏng vấn của hội học sinh. Anh ngồi ở đối diện cô, còn chưa mở miệng hỏi lên đã bị cô cứng rắn cắt đứt, "Bạn học ngồi ở bên phải bạn học này, gương mặt của cậu là món ăn của tớ, về sau bạn chính là người của tớ."

Sau Giọng nữ trong trẻo, chính là một mảnh xôn xao.

Vẻ mặt cô tự nhiên, ngôn ngữ cợt nhả, vẻ mặt anh kinh ngạc.

Chỉ có chính cô biết, vừa rồi trước mặt mọi người tuyên bố anh thuộc sở hữu của cô, trái tim cô đập loạn nhịp đến mức nào.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cỗ
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Ngoại Truyện 6

Thời gian: X năm X tháng X ngày

Địa điểm: Đại học X, phòng vẽ thiết kế

Nhân vật: Kiều Dụ, Yêu Nữ

Yêu Nữ chống tay lên bản vẽ vẽ mặt đặc ý nhìn Kiều Dụ chỉ bảo, "Như thế nào, sáng tạo không? Tương lai em sẽ cầm bản vẽ của mình lên công trường chỉ dẫn công nhân làm việc, mỗi viên gạch mỗi miếng ngói sẽ đem ước mơ của em biến thành sự thật!"

Kiều Dụ giống như vô tình nói một câu thức tỉnh người trong mộng, "Thật ra thì anh vẫn muốn hỏi em, em có nghĩ đến hay không, nếu sau này em đi làm, người khác sẽ em như thế nào?"

Yêu Dữ đang đặc ý mới vừa định mở miệng, chợt sụ mặt xuống, sững sờ nhìn Kiều Dụ.

Kỷ công. . . . .

Kỷ. . . . . Công. . . . . Tế. . . . . Công. . . . .

Tóm lại, trước khi chọn nghề nghiệp trước cần phải suy tính đến bản thân mang họ gì, chức vụ có mạo hiểm, khi tham gia cần cẩn thận!

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Ngoại Truyện 7-8

Ngoại truyện 7: Tam Bảo gỡ trò lưu manh

Có Một lần Tam Bảo đang ở trong lớp học cùng với đám bạn cùng chí hướng, lúc nhóm người đang trò chuyện đến mức khí thế ngất trời, đột nhiên bật ra một câu nói.

Một người con trai: các cậu nói xem, Thượng Đế có nhìn ảnh không?

.....

.....

Lời này vừa nói ra, ai dám tranh luận, trong đám nháy mắt yên tĩnh lại, trong lúc nhất thời không có người nào trả lời, mấy giây sau mới có người đáp lại.

Tam Bảo: người đang làm, trời đang nhìn.

.....

Lần này cả nhóm hoàn toàn an tĩnh.

Tam Bảo thật sự là người phi phàm.

Phiên Ngoại 8: chuyện ngoài ý muốn trong hôn lễ

Nếu để cho Tiêu Tử Uyên và Tùy Ưc hồi tưởng nhất về chuyện gì trong hôn lễ bọn họ mà nói, ngoại trừ khăn trương và vui vẻ ở ngoài, chuyện mà Tiêu Tử Uyên muốn làm nhất chính là đưa đao ra giết người.

Lúc đầu mọi điều rất tốt đẹp, cho đến người chủ trì thâm tình khẩn thiết mà nói, "Chú rể, ôm nhạc cha vợ của anh một chút nào, cảm tạ ông ấy đã giao con gái đến trong tay của anh."

Trong lúc này, dưới khán đài cả đám bạn Tiêu Tử Uyên trăm người trăm miệng đồng thanh hét lên, "Hôn một cái, hôn một cái!"

". . . . ."

Khoảnh khắc đó, Tiêu Tử Uyên thật sự muốn cầm một cây chổi đem nhóm người này quét tàn bộ ra ngoài.

QUAY LẠI MỈM CƯỜI, BẮT ĐẦU JQ

Đông Bôn Tây Cổ
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Ngoại Truyện 9-10

Ngoại truyện 9: Đạo cao một thước

Bệnh viện nói Tùy Ưc làm việc tổ chức chơi xuân, đây tớ Tiêu mỗi ngày kiếm tỷ bạc không thể rút ra một chút thời gian tham gia, vì vậy Tùy Ưc đành mang theo con trai bảo bối đi chơi. Bảo bối của nhà họ Tiêu đáng dập phấn điêu ngọc trác, các cô chú trong bệnh viện đều thích cậu, bảo bối nhà họ Tiêu cũng không thấy luống cuống, lần lượt kêu tên các cô chú rất ngọt ngào, đến cả mấy Lolita người nhà của mấy đồng nghiệp cũng không bỏ qua.

Trên đường bởi vì tiểu gia hỏa làm âm ỉ quá Tùy Ưc liền trách vài câu, ai ngờ lòng tự ái của nam giới khiến cậu bé không chịu nổi, trên đường về nhà vẫn buồn buồn không vui. Tiêu Tử Uyên mới vừa về đến nhà đã nhìn thấy cậu con trai của mình trước kia sức sống vẫn luôn bắn bốn phía nay lại ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sa lon ôm gối xem hoạt hình. Anh cảm thấy kỳ lạ vào phòng bếp xem Tùy Ưc.

Từ phòng bếp ra ngoài Tiêu Tử Uyên trực tiếp ôm lấy tiểu bảo bối của nhà họ Tiêu vào phòng sách, không biết Tiêu Tử Uyên cùng cậu bé nói cái gì. Tiểu bảo bối nhà họ Tiêu từ phòng sách ra ngoài sau đó phải đi tìm mẹ nói xin lỗi.

"Mẹ, chúng ta không phải đã nói rồi sao, ở nhà mẹ có thể dạy dỗ con, nhưng mà lúc tại bên ngoài phải để lại mặt mũi cho con."

"Ừ, Đúng vậy." Tùy Ưc chậm rãi bày bát đĩa.

Tiểu tử mặt mũi khéo léo ngũ quan xinh xắn vo thành một nắm, bộ mặt khổ sở mở miệng, "Vậy hôm nay lúc ở ngoài sao lại giáo huấn con, đó cũng là ở bên ngoài mà."

"A" , Tùy Ưc ngừng lại động tác trong tay, quay đầu nhìn con trai mình khẽ mỉm cười, "Nam tử hán, bốn biển là nhà."

Sau đó. . . . . Sau đó tiểu bảo bối nhà họ Tiêu trong mắt tràn ngập nước làm bộ đáng thương nhìn Tiêu Tử Uyên, Tiêu Tử Uyên quay đầu đi cười thật to ra tiếng.

Ngoại Truyện 10 Ngày của cha Tiêu Tử Uyên

Đến ngày của cha, người làm cha như Tiêu Tử Uyên cố ý tan ca sớm đến nhà trẻ để đón con trai.

Tiểu bảo bối nhà họ Tiêu vừa ra khỏi nhà trẻ, đã thấy cha của mình đứng ở bên cạnh xe chờ cậu, cậu bé rất vui sướng chạy tới, trên đường đều dính trên người Tiêu Tử Uyên, rất thân mật.

Tiêu Tử Uyên ngoài vui mừng còn có chút áy náy, bình thường công việc bận rộn hình như bỏ quên con trai mình.

"Ba, hôm nay là ngày của cha, con sẽ hát một bài hát tặng cha!"

"Được, con trai ngoan."

"Trên đời chỉ có mẹ tốt, đối với mẹ con như một bảo bối. . . . ."

". . . . ."

Tiêu Tử Uyên im lặng nhìn tiểu bảo bối đang cười híp mắt trước mặt mình, nó rất cuộc là phúc hắc, hay là vô tình vậy?

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Đôi Tay Thật Là Xinh Đẹp

Chương 2: Giỏi Châm Chọc Chính Là Châm Chọc

Chương 3: Sư Huynh Ngược Ta Trăm Ngàn Lần

Chương 4: Thiên Long Bát Bộ Và Tứ Đại Bối Lặc

Chương 5: Người Quen Dễ Nói Chuyện

Chương 6: Bệnh Viện Không Tiện Nói Ra

Chương 7: Rối Rắm

Chương 8: Bùa Bình An

Chương 9: Gặp Mạnh Lại Yếu

Chương 10: Đại Thần Bị Chặt Vấn

Chương 11: Tiếp Tục Đùa Giỡn

Chương 12: Uống Nhiều Nước

Chương 13: Cho Dù Gặp Lại Cũng Như Chưa Từng Quen Biết

Chương 14: Lần Đầu Gặp Gỡ Bà Tiêu

Chương 15: Người Tuổi Mùi Sinh Tháng 12

Chương 16: Bỏ Chạy

Chương 17: Đêm Giao Thừa

Chương 18: Đón Giao Thừa

Chương 19: Thiết Diện Vô Tư Bao Thanh Lâu

Chương 20: Sóng Gió Trên Sân Bóng

Chương 21

Chương 22: Nhường

Chương 23: Bàn Tay Nào?

Chương 24: Không Bắt Đầu Sẽ Không Đau Khổ

Chương 25: Hóa Ra Đã Biết Từ Rất Lâu

Chương 26: Khắc Dấu

Chương 27: Gặp Tùy Cảnh Nghêu

Chương 28: Vận Mệnh Thật Là Kỳ Diệu

[Chương 29: Không Có Bệnh](#)
[Chương 30: Tin Đồn](#)
[Chương 31: Đây Là Con Gái Tôi Tùy Úc](#)
[Chương 32: Thiên Kim Đại Tiểu Thư](#)
[Chương 33: Mùa Xuân Của Hà Ca](#)
[Chương 34: Món Quà Mừng Năm Mới](#)
[Chương 35: Anh Rất Nhớ Em](#)
[Chương 36: Anh Yêu Em](#)
[Chương 37: A Úc, Anh Nhớ Em....](#)
[Chương 38: Nỗi Bất An Của Tùy Úc](#)
[Chương 39: Ra Mắt Mẹ Vợ](#)
[Chương 40: Thử Thách](#)
[Chương 41: Thông Qua](#)
[Chương 42: Mẹ Chưa Từng Hối Hận Vì Đã Lấy Ông Ấy.](#)
[Chương 43: Ngọt Ngào](#)
[Chương 44: Quay Lại Mím Cười, Bắt Đầu Jq](#)
[Chương 45: Đại Thần Xuất Chiêu](#)
[Chương 46: Anh Ấy Là Bạn Trai Tớ](#)
[Chương 47: Thừa Chuyện Với Cha Mẹ Tiêu](#)
[Chương 48: Nhớ](#)
[Chương 49: Em Sai Rồi](#)
[Chương 50: Tam Bảo "Đông Y"](#)
[Chương 51: Mẹ Tiêu, Tiêu Tử Yên](#)
[Chương 52: Chị Dâu](#)
[Chương 53: Bất Ngờ](#)
[Chương 54: Hiếu Lành](#)
[Chương 55: Giận Dỗi](#)
[Chương 56: Xin Lỗi](#)
[Chương 57: Làm Lành](#)
[Chương 58: Nhận Lỗi Với Ông Nội](#)
[Chương 59: Nhậm Chức](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)
[Chương 62: Ốm](#)
[Chương 63: Vì Ở Đây Có Tùy Ưc](#)
[Chương 64: Hoa Mai](#)
[Chương 65: Yêu Em Đã 14 Năm \(Kết Thúc\)](#)
[Chương 66: Gặp Gỡ Bạn Bè](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68: Sườn Xám](#)
[Chương 69: Đau Dạ Dày](#)
[Chương 70: Uy Nghiêm Của Mẹ Tiêu](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74: Đại Kết Cục](#)
[Chương 75: Ngoại Truyện 1: Tam Bảo](#)
[Chương 76: Ngoại Truyện 2](#)
[Chương 77: Ngoại Truyện 3](#)
[Chương 78: Ngoại Truyện 4](#)
[Chương 79: Ngoại Truyện 5](#)
[Chương 80: Ngoại Truyện 6](#)
[Chương 81: Ngoại Truyện 7-8](#)
[Chương 82: Ngoại Truyện 9-10](#)